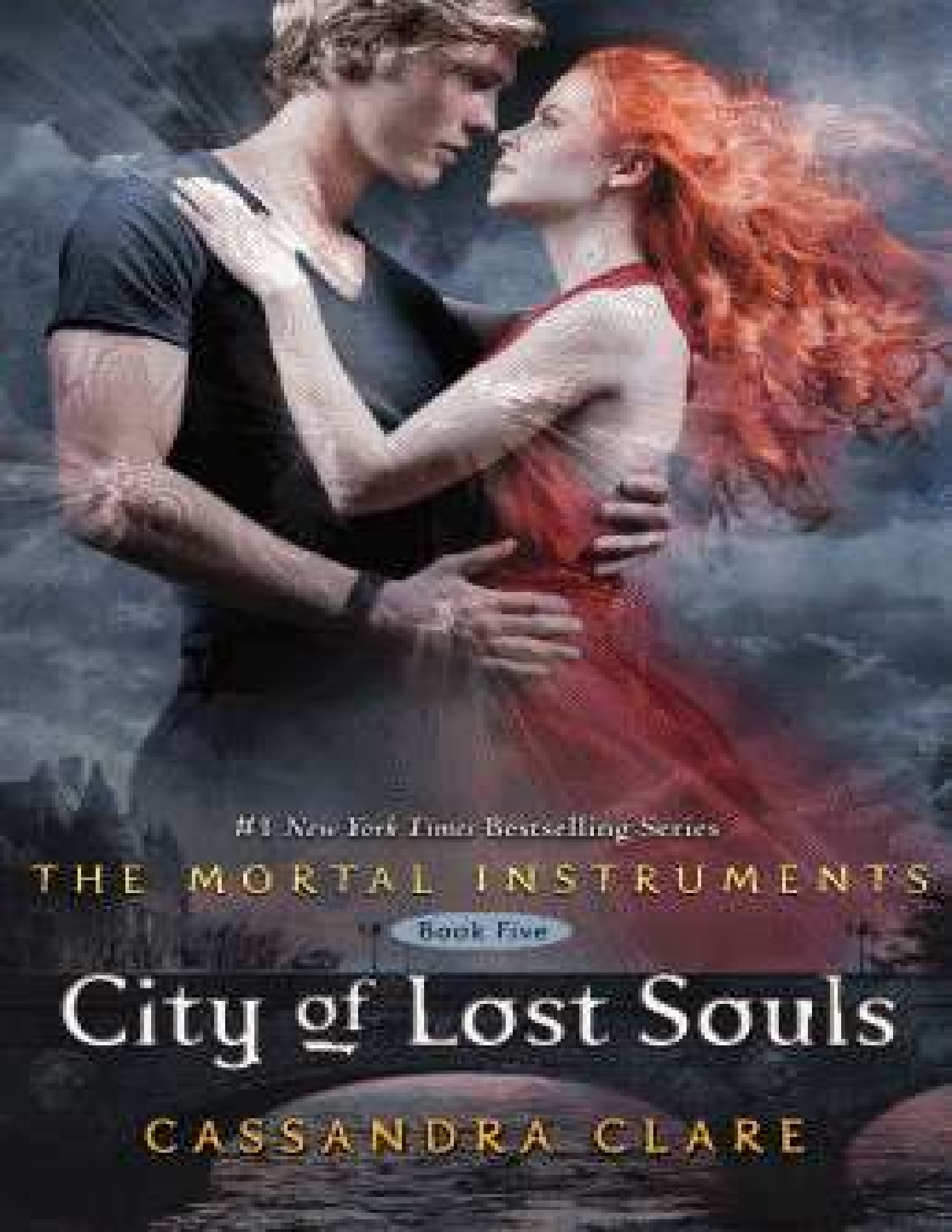

#1 New York Times Bestselling Series

THE MORTAL INSTRUMENTS

Book Five

City of Lost Souls

CASSANDRA CLARE

Tên eBook: **Linh hồn lạc**

Tác giả: **Cassandra Clare**

Bộ sách: **Vũ khí bóng đêm (5)**

Dịch giả: **Harperlypso**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ**

Giới thiệu:

Khi Jace và Clary gặp lại nhau, Clary bàng hoàng nhận ra rằng phép thuật của đại quý Lilith đã trói buộc người cô yêu Jace và người anh trai độc ác Sebastian với nhau, và Jace đã trở thành nô lệ của quý. Hội Clave bắt tay vào tiêu diệt Sebastian, nhưng không có cách nào làm tổn thương một người mà không làm phá hủy người kia. Trong khi Alec, Magnus, Simon và Isabelle cố gắng thuyết phục và mặc cả với nữ hoàng Seelie, bọn quý, và những Nữ tu Sắt tàn nhẫn để cứu Jace, Clary tự đánh một ván bài nguy hiểm của riêng mình. Cái giá phải trả không chỉ là đánh mất cuộc đời của chính mình, mà cả linh hồn của Jace. Cô sẵn sàng làm mọi việc cho Jace, nhưng liệu cô còn tin anh được nữa không. Hay anh đã hoàn toàn lạc lối?

ĐOẠN MỞ ĐẦU

Simon đứng và lạng người nhìn cửa trước ngôi nhà của mình.

Cậu chưa bao giờ biết tới một ngôi nhà thứ hai. Đây là nơi mà bố mẹ cậu đã mang cậu về từ khi cậu mới được sinh ra. Cậu đã lớn lên giữa những bức tường của những ngôi nhà ở khu Brooklyn này. Cậu đã chơi trên con đường, dưới những tán cây rậm của hàng cây vào mùa hè, và đã làm những cái xe trượt tuyết đáng kinh ngạc bằng nắp thùng rác vào mùa đông. Trong ngôi nhà này, gia đình cậu đã ngồi cầu nguyện sau khi bố cậu mất. Tại đây cậu đã hôn Clary lần đầu tiên.

Cậu chưa bao giờ tưởng tượng một ngày những cánh cửa này sẽ đóng trước mặt cậu. Lần cuối cùng cậu gặp mẹ, bà đã gọi cậu là đồ quái vật và cầu nguyện cho cậu biến mất. Cậu đã làm cho bà quên rằng cậu là một ma cà rồng, dùng phép thôi miên, nhưng cậu không biết phép thôi miên sẽ tồn tại trong bao lâu. Khi cậu đứng đó, trong tiết trời lạnh của mùa thu, cậu biết nó đã không tồn tại đủ lâu.

Cánh cửa được bao phủ bởi những dấu hiệu - Ngôi sao David sáng loá trên nền sơn, biểu tượng của Chai - Cuộc Sống khắc vào cửa. Những chiếc vòng Tefillin được buộc vào tay nắm và vòng đập cửa. Hình Hamsa - Bàn Tay Của Chúa bao phủ lỗ nhòm.

Lặng lẽ, cậu chạm vào tấm bùa mezuzah dán vào bên phải cánh cửa. Cậu thấy có khói toả ra nơi tay cậu chạm vào vật thánh, nhưng cậu không cảm thấy gì. Không một chút đau đớn. Chỉ một khoảng trống tồi tệ, dâng lên từ từ thành cơn giận dữ lạnh lẽo.

Cậu đá vào chân cửa và nghe tiếng dội qua căn nhà. “Mẹ” , cậu hét. “Mẹ, là con đây”.

Không có tiếng trả lời - chỉ có tiếng cài chốt trên cánh cửa. Thính giác nhanh nhạy của cậu đã nhận ra những bước chân của mẹ cậu, hơi thở của bà, nhưng bà không nói gì cả. Cậu có thể cảm thấy nỗi sợ hãi gay gắt và hoảng loạn qua lớp gỗ. “Mẹ”. Giọng cậu vỡ ra. “Mẹ, thế này thật nực cười! Cho con vào! Là con, Simon đây”.

Cánh cửa rung lên, như thể bà đã đá nó. “Hãy đi đi!”. Giọng bà khô khốc, không thể nhận ra được vì nỗi sợ. “Đồ giết người”.

“Con không giết người”. Simon dựa đầu vào cánh cửa. Cậu biết cậu có thể đá nó đi, nhưng đá đi để làm gì? “Con đã nói với mẹ. Con uống máu động vật”.

“Mày đã giết con tao”, bà nói. “Mày đã giết nó và thế một con quái vật vào chỗ của nó”.

“Con là con của mẹ- “

“Mày mang bộ mặt của nó và nói với giọng của nó, nhưng mày không phải con tao! Mày không phải là Simon!”. Giọng bà cao lên, gần như một tiếng hét. “Đi khỏi nhà tao trước khi tao giết mày, đồ quái vật!”

“Becky”, cậu nói. Mặt cậu ươn ướt; cậu đưa tay lên để chạm vào chúng; và nó đen đi: Nước mắt của cậu như máu. “Mẹ đã nói với Becky những gì?”

“Hãy tránh xa chị của mày ra”. Simon nghe thấy một tiếng loảng xoảng từ trong căn nhà, như vật gì đã bị đá đi.

“Mẹ”, cậu nói lần nữa, nhưng lần này giọng cậu không dâng cao. Nó phát ra như một tiếng thì thầm. Bàn tay cậu bắt đầu run. “Con cần được biết - có chị Becky ở đó không? Mẹ, hãy mở cửa đi. Xin mẹ- “

“Hãy tránh xa khỏi Becky!”. Bà lùi khỏi cánh cửa; cậu có thể nghe thấy điều đó. Rồi có một tiếng cửa bếp mở không thể nhầm được - tiếng cọt kẹt trên tấm ván lót sàn khi bà đi trên đó. Tiếng một cánh tủ được mở. Bỗng nhiên cậu hình dung mẹ cậu cầm một trong những con dao.

Trước khi tao giết mày, đồ quái vật.

Suy nghĩ đó làm cậu chao đảo. Nếu bà đâm vào cậu, Dấu Hiệu sẽ phát huy. Nó sẽ phá huỷ bà như nó đã làm với Lilith.

Cậu buột tay và lui lại chậm rãi, loạng choạng xuống những bậc thang và qua lối vào, nhìn chăm chăm vào cánh cửa trước nhà cậu, được in dấu bởi sự căm ghét của mẹ dành cho cậu.

Không, cậu tự nhắc bản thân. Mẹ không ghét cậu. Mẹ nghĩ cậu đã chết. Cái mà bà ghét là cái thứ không tồn tại. Mình không phải cái thứ mà mẹ gọi.

Cậu không biết bao lâu cậu sẽ đứng đó, nhìn chăm chăm, nếu như điện thoại cậu không kêu, rung lên trong túi áo khoác.

Cậu với tới nó theo phản xạ, chú ý hoạ tiết từ tấm bùa - Ngôi sao David - đã in vào trong lòng bàn tay cậu. Cậu đổi tay và đưa điện thoại lên tai. “A lô? ”

“Simon?”. Đó là Clary. Cô nghe như hụt thở. “Cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà” , cậu nói, và dừng lại. “Nhà của mẹ mình” , cậu sửa lại. Giọng cậu nghe khô khốc và cứng ngắt ngay cả với cậu “Tại sao cậu không quay trở lại Học Viện? Mọi người có sao không?”

“Chuyện là thế đấy” , cô nói. “Ngay sau khi cậu đi khỏi, Maryse xuống từ tầng mái nơi Jace đáng lẽ phải đợi. Không có ai ở đó cả”.

Simon di chuyển. Còn không nhận cậu đang làm vậy, như một con búp bê máy, cậu bắt đầu đi dọc con đường, tiến về phía tàu điện ngầm. “Ý cậu là gì, không có ai ở đó?”

“Jace đã biến mất” , cô nói, và cậu có thể cảm thấy sự căng thẳng trong giọng nói của cô. “Và cả Sebastian”.

Simon dừng dưới bóng của một cái cây trụi lá. “Nhưng Sebastian đã chết. Hắc đã chết, Clary- “

“Vậy cậu hãy nói cho tớ biết tại sao xác hắc không ở đó, vì chúng không có đâu” , cô nói, giọng cô cuối cùng cũng vỡ ra. “Chẳng có gì ở đó ngoài rất nhiều máu và những mảnh kính vỡ. Họ đã cùng biến mất, Simon. Jace đã biến mất...”

Chương 1: HỘI ĐỒNG CUỐI CÙNG

HAI TUẦN SAU “Lời phán quyết sẽ kéo dài thêm bao lâu nữa, theo cậu nghĩ?” , Clary hỏi. Cô thực sự không biết họ đã đợi bao lâu, nhưng cô cảm thấy như mười tiếng đã trôi qua. Ở trong căn phòng ngủ đen và hồng-phấn-đậm của Isabelle không có đồng hồ, chỉ có những đồng quần áo, hàng chồng sách, một hàng vũ khí, một bàn trang điểm tràn đầy những món đồ trang điểm lấp lánh, những cây cọ đã qua sử dụng, ngăn tủ để mở với những chiếc váy ren, áo bó và khăn choàng lông. Nó là một thiết kế có thẩm mỹ phong cách hậu trường- ở- La-Cage-aux-Folles, nhưng qua hai tuần Clary đã dành nhiều thời gian giữa những đồng lộn xộn lấp lánh nhiều đến nỗi cô đã bắt đầu cảm thấy thoải mái. Isabelle, đứng bên cửa sổ với Church trong tay, lơ đãng vuốt ve đầu chú mèo. Church nhìn lại cô với đôi mắt màu vàng sắc sảo. Bên ngoài cửa sổ cơn bão tháng Mười Một đang hoành hành cực lực, mưa đập vào cửa sổ trắng xoá. “Không lâu nữa đâu” , cô nói chậm chạp. Cô đang không trang điểm, điều này làm cô trẻ ra, đôi mắt đen to hơn. “Năm phút, có thể”. Clary, ngồi trên giường Isabelle giữa một chồng tạp chí và một đồng kiếm thiên thần sáng chập chờn, nuốt một cách khó khăn với vị đắng trong miệng. Em sẽ quay lại. Năm phút. Đó là điều cuối cùng cô nói với chàng trai mà cô yêu hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này. Bây giờ cô lại nghĩ đó là điều cuối cùng mà cô có thể nói với anh trong cuộc đời này. Clary nhớ lại giây phút đó một cách hoàn hảo. Khu vườn trên mái. Buổi đêm tháng Mười lấp lánh những vì sao, những ngôi sao sáng trắng lạnh lẽo trên bầu trời đen không một gợn mây. Tầng đá cẩm thạch trắng hoen ố vì những chữ rune màu đen, vỡ nát rải rác cùng với máu. Miệng Jace trên môi cô, thứ duy nhất ấm áp trong một thế giới lạnh lẽo. Đeo chiếc nhẫn Morgenstern quanh cổ cho cô. Tình yêu mà có thể di chuyển mặt trời và tất cả các vì sao. Quay người lại nhìn anh khi thang máy đưa cô đi, đưa bóng cô chìm vào trong bóng tối của toà nhà. Cô đã gia nhập với những người khác ở sảnh chính, ôm mẹ cô, chú Luke, Simon, nhưng một phần trong cô, vẫn đang, và sẽ luôn ở bên cạnh Jace, trôi trên thành phố, trên sân thượng đó, chỉ hai bọn họ một mình trong cái lạnh và ánh đèn

điện đô thị rực rỡ. Maryse và Kadir đã là những người vào thang máy để gia nhập với Jace trên tầng thượng và nhìn đồng tàn tích của buổi lễ của Lilith. Đó là mười phút trôi nữa trôi qua khi Maryse trở xuống, một mình. Khi cánh cửa mở ra và Clary nhìn thấy vẻ mặt của bà-trắng bệch và đau đớn-cô đã biết. Những gì diễn ra tiếp theo như thể một giấc mơ. Đám đông những Thợ săn bóng tối ở sảnh chính đã trào lên tới chỗ Maryse; Alec đã tách mình khỏi Magnus, và Isabelle đã nhảy tới bên cạnh. Những ánh sáng trắng cắt xuyên qua màn đêm như những ánh đèn máy ảnh bật lên trong những cảnh tội phạm, từng người một, kiểm thiên thần thấp sáng màn đêm. Tiến người lên phía trước, Clary nghe được rời rạc-khu vườn trên sân thượng trống không; Jace đã biến mất. Cổ quan tài bằng kính nơi để Sebastian đã bị đập vỡ, kính văng khắp nơi từng mảnh. Máu-vẫn còn tươi, nhỏ xuống bề đỡ nơi chiếc quan tài từng đứng. Những Thợ săn Bóng tối nhanh chóng lập kế hoạch, mở rộng bán kính và tìm kiếm quanh toà nhà. Magnus ở đó, tay phát ánh sáng xanh, quay người lại hỏi Clary nếu cô có bất kì thứ gì để lần theo dấu Jace. Lặng người, cô đưa chiếc nhẫn Morgenstern và lui về một góc để gọi Simon. “Lần dấu? Nó chỉ có hiệu lực nếu anh ấy vẫn còn sống. Với nhiều máu như thế thì rất có thể- “ Bằng cách nào đó nó là từ cuối cùng. Sự giảm thân nhiệt kéo dài, cùng với sự kiệt sức, cơn sốc lấy đi sức lực của cô, và cô thấy đầu gối mình khụy xuống. Mẹ cô đỡ lấy cô trước khi cô ngã xuống đất. Cô chìm trong bóng tối sau đó. Cô tỉnh dậy trên giường của mình ở nhà chú Luke, bật dậy với trái tim đập nặng như chì, dám chắc cô đã có một cơn ác mộng. Khi cô cố gắng ra khỏi giường, những vết bầm mờ trên cẳng tay và chân cô lại nói lên một câu chuyện khác, đồng thời với sự biến mất của chiếc nhẫn. Mặc quần jean và chiếc áo khoác vào, choáng váng vào phòng khách để tìm thấy mẹ Jocelyn, chú Luke và Simon ngồi đó với nét mặt ủ rũ. Cô còn không cần phải hỏi, nhưng cô vẫn làm thế: “Họ đã tìm thấy anh ấy chưa? Anh ấy đã quay lại chưa?” Jocelyn đứng dậy: “Con yêu, cậu ta vẫn mất tích- “ “Nhưng chưa chết? Họ đã tìm thấy xác chưa?”. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh Simon. “Chưa, anh ấy chưa chết. Con sẽ biết”. Cô nhớ Simon đã nắm tay cô khi Luke kể những gì họ đã biết: Jace vẫn biến mất, và Sebastian cũng

vậy. Tin xấu là vũng máu trên bệ đỡ đã được xác định là của Jace. Tin tốt là chúng có ít hơn họ tưởng; nó đã hoà tan với nước từ cổ quan tài cho thấy lượng máu nhiều hơn đến vậy. Bây giờ họ nghĩ rằng có thể anh đã sống sót dù bất kì chuyện gì đã xảy ra. “Nhưng chuyện gì đã xảy ra?”, cô hỏi. Chú Luke lắc đầu, đôi mắt buồn rầu. “Không ai biết, Clary”. Cô cảm thấy như mạch máu của cô đã thay máu bằng nước đá. “Cháu muốn giúp. Cháu muốn làm việc gì đó. Cháu không chỉ muốn ngồi đây khi Jace đang mất tích”. “Mẹ không thấy lo vì việc đó”, Jocelyn nói dứt khoát. “Hội Clave muốn gặp con. Những khối băng vô hình đã vỡ ra trong gân và khớp Clary khi cô đứng dậy. “Được. Cái gì cũng được. Con sẽ nói với họ bất cứ điều gì miễn là họ tìm ra Jace”. “Con sẽ nói với họ tất cả những gì họ muốn vì họ có Thanh Kiếm bất tử”. Nỗi thất vọng hiện ra trong giọng nói của Jocelyn. “Ôi con yêu, mẹ xin lỗi”. Và bây giờ, sau hai tuần lặp đi lặp lại những chứng cứ, sau khi tra khảo những nhân chứng đã được gọi, sau khi cô đã cầm Thanh Kiếm bất tử cả tá lần, Clary ngồi trong phòng ngủ của Isabelle và đợi Hội Đồng quyết định số phận của cô. Cô không thể dừng được mà nhớ lại cảm giác lúc cầm Thanh Kiếm bất tử. Nó như thể có hàng đồng cái móc câu dính chặt vào da bạn, kéo sự thật ra khỏi người bạn. Cô đã quỳ, cầm nó, trong vòng tròn của Ngôi sao Sự thật và nghe giọng nói của chính mình nói với Hội Đồng tất cả mọi chuyện: làm thế nào Valentine triệu hồi Thiên thần Raziel, làm thế nào cô lấy được sức mạnh điều khiển Thiên thần từ hắc bằng cách xoá tên hắc trên cát và viết tên cô thay vào đó. Cô đã nói với họ khi Thiên thần ban cho cô một điều ước, và cô đã dùng điều ước đó để đưa Jace trở về cõi chết; cô nói với họ làm thế nào Lilith đã điều khiển được Jace và kế hoạch của Jace khi dùng máu của Simon để hồi sinh Sebastian, anh trai Clary, người mà Lilith nhận là con trai. Cách mà Dấu hiên Cain của Simon đã chấm dứt mạng sống Lilith, và họ nghĩ rằng Sebastian cũng thế, không còn là một nỗi nguy hiểm. Clary thở dài và mở điện thoại của cô để kiểm tra giờ giấc. “Họ đã ở đó cả tiếng rồi”, cô nói. “Việc đó có bình thường không nhỉ? Liệu đó có phải là dấu hiệu xấu không?” Isabelle thả rơi Church, khiến chú mèo gào lên một tiếng. Cô tiến đến bên giường và ngồi xuống bên cạnh Clary. Isabelle thậm chí còn

trông thon thả hơn thường ngày - như Clary, cô đã sụt cân trong hai tuần qua - nhưng vẫn thanh lịch như mọi khi, với quần ôm màu đen và chiếc áo bó nhung xám. Mascara loang hết ra quanh mắt của Izzy, điều đáng lẽ phải làm cô giống một con chồn racoon nhưng lại làm cô giống một diễn viên điện ảnh người Pháp thay vì đó. Cô duỗi tay ra, khiến cái vòng hợp kim vàng và bạc với chữ rune Bùa mê của cô kêu leng keng như có nhạc. “Không, đó không phải một dấu hiệu xấu”, cô nói. “Nó có nghĩa là họ có rất nhiều điều để thảo luận”. Cô xoay chiếc nhẫn Lightwood quanh ngón tay. “Cậu sẽ ổn thôi. Cậu đã không phá Luật. Đó mới là điều quan trọng”. Clary thở dài. Kể cả sự ầm áp trên vai của Isabelle bên cạnh cô cũng không thể làm tan được những tảng băng trong người cô. Cô biết thực chất cô không phá vỡ một Luật nào cả, nhưng cô cũng biết hội Clave thật sự rất có thành kiến ở cô. Một Thợ săn Bóng tối hồi sinh người chết là trái pháp luật, nhưng mà một Thiên thần làm điều đó thì không; mặc dù điều cô hỏi xin cho mạng sống của Jace quay lại là việc lớn đến nỗi cô và Jace đã thỏa thuận là không nói cho một ai biết cả. Bây giờ thì điều đó đã lộ ra, và đã làm hội Clave chao đảo. Clary biết họ muốn trừng phạt cô, bởi vì lựa chọn của cô có những hậu quả quá kinh khủng. Bằng cách nào đó mà Clary ước gì họ đã trừng phạt cô. Đập gãy xương cô, rút móng tay của cô ra, để những Tu huynh Cầm xuyên qua não cô với những thanh thiên đao. Một kiểu trao đổi với quỷ dữ - nỗi đau cho cô và sự an toàn cho Jace trở về. Điều đó có thể giúp giảm đi sự ăn năn của cô về việc đã để Jace ở lại một mình trên sân thượng, mặc dù Isabelle và những người khác đã bảo cô hàng trăm lần rằng cô thật ngớ ngẩn - tất cả đều nghĩ Jace sẽ an toàn khi ở đó và nếu Clary cũng ở đó, có thể cô cũng đang mất tích luôn.

“Thôi đi”, Isabelle nói. Trong một lúc Clary không hiểu Isabelle đang nói chuyện với cô hay con mèo. Church vẫn thường làm điều đó khi rơi xuống - nằm dài chống bốn trên lên trời - vờ như chết, để người đánh rơi nó xuống cảm thấy tội lỗi. Nhưng rồi Isabelle hất tóc qua một bên, nhìn chăm chăm, và Clary nhận ra cô là người được nói đến, không phải con mèo.

“Thôi gì cơ?”

“Liên tục nghĩ về những điều kinh khủng có thể xảy đến với cậu, hoặc cậu ước có thể xảy đến với cậu chỉ vì cậu còn sống và Jace thì... mất tích” , giọng Isabelle hẫng xuống. Cô chưa bao giờ nói đến từ Jace có thể chết hay kể cả đi xa mãi, cô và Alec từ chối phát triển các khả năng có thể xảy ra. Cô chưa bao giờ khiển trách Clary đến một lần vì đã giữ một bí mật lớn như vậy. Vượt qua mọi chuyện, thực chất, Isabelle là người bảo vệ cô vững vàng nhất. Gặp cô hàng ngày ở cửa của sảnh Hội Đồng, cô cầm nhẹ tay Clary khi cô lướt qua những cái nhìn ngó hay tiếng thì thầm của những Thợ săn bóng tối. Cô đã đợi qua những cuộc thẩm vấn dài bất tận của Hội Đồng, nhìn bằng ánh mắt sắc như dao tới những ai dám ngó Clary một cái. Clary cảm thấy kinh ngạc. Cô và Isabelle chưa bao giờ quá thân, cả hai đều là tuýp con gái mà có bạn đồng hành là con trai thì thoải mái hơn là so với con gái. Nhưng Isabelle không bỏ cô. Clary cảm thấy hoang mang nhưng vô cùng biết ơn.

“Tớ không thể dừng được” , Clary nói. “Ước gì tớ có thể được đi tìm-hoặc làm bất cứ thứ gì thì tớ đã không cảm thấy như vậy”. “Tớ không biết” , giọng Isabelle nghe mệt mỏi. Trong hai tuần qua cô và Alec đã kiệt sức, mặt xám lại trong cuộc tìm kiếm và đi tuần tra mất 16 giờ. Khi Clary biết rằng cô bị cấm đi tuần hay tìm kiếm Jace dưới bất kì hình thức nào đến khi Hội Đồng quyết định sẽ làm gì với việc cô mang Jace quay trở lại từ cái chết, cô đã đá một lỗ to tướng trong phòng ngủ của cô. “Lắm khi chúng ta thật vô ích” , Isabelle thêm vào.

Nỗi lo sợ cứ lên lại xuống trong người Clary. “Có nghĩa cậu nghĩ Jace chết rồi à?”

“Không, tớ không. Tớ chỉ nghĩ không có cách nào mà họ đang ở New York được”.

“Nhưng họ còn đi tuần ở những thành phố khác nữa, đúng không?”. Clary rờ tay lên cổ, quên rằng chiếc nhẫn Morganstern không còn ở đó nữa. Magnus đang cố gắng định vị Jace, nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả gì.

“Tất nhiên là họ có rồi”. Isabelle tò mò vươn tay đến và chạm vào cái chuông bạc tinh xảo mà Clary bây giờ đang đeo thay vì cái nhẫn. “Cái gì đây?”

Clary chần chừ. Cái chuông là món quà từ Nữ hoàng Seelie. Không, điều đó không đúng lắm. Nữ hoàng của Tiên Tộc không tặng quà. Cái chuông là dấu ấn của Nữ hoàng Seelie để nói rằng Clary muốn bà ta giúp. Clary nhận ra rằng cô hay lơ đãng chạm vào nó khi Jace càng ngày càng biệt tích. Điều duy nhất khiến Clary dừng là cô biết rằng Nữ hoàng không bao giờ cho đi cái gì mà đi kèm theo đó là một điều tồi tệ.

Trước khi Clary kịp trả lời Isabelle thì cánh cửa mở ra. Cả hai đứa ngay lập tức dựng thẳng người. Clary nắm chặt cái gối màu hồng của Isabelle đến nỗi chỉ thêu trên đó hằn hết vào tay cô.

“Chào”. Một bóng người mảnh mai bước vào phòng và đóng cửa lại. Alec - anh trai của Isabelle, đang mặc đồ của Hội Đồng, một chiếc áo choàng đen thêu chữ rune bạc, choàng qua cái quần jeans và áo sơ mi cũng nốt. Màu đen khiến da Jace đã tái lại còn tái hơn, đôi mắt xanh như pha lê cũng xanh hơn. Tóc anh đen và thẳng giống em gái anh, nhưng cắt ngay phía trên quai hàm. Môi anh mím chặt lại thành một đường thẳng.

Tim Clary bắt đầu đập mạnh. Trông Alec có vẻ không vui. Dù là cái gì thì đó cũng không thể là điều tốt được.

Isabelle là người lên tiếng. “Mọi chuyện thế nào rồi?” , cô hỏi nhỏ. “Lời phán quyết là gì?”

Alec ngồi xuống trước bàn trang điểm, xoay người lại trên ghế để đối diện với Clary và Isabelle. Ở thời điểm khác điều này sẽ rất kì cục - Alec rất cao, với đôi chân dài của vũ công, và cái cách anh gập người khó chịu trên chiếc ghế làm nó giống như đồ chơi của búp bê.

“Clary” , anh nói. “Jia Penhallow đã đưa ra lời phán quyết. Em hoàn toàn không có tội tình gì. Em không phá vỡ Luật, và Jia nghĩ em đã bị trừng phạt đủ rồi”.

Isabelle thở hắt ra và mỉm cười. Trong một khoảnh khắc cảm giác nhẹ nhõm đã phá tan mọi băng đá trong người Clary. Cô sẽ không bị trừng phạt, bị nhốt vào Thành phố Âm lặng, mắc kẹt ở một nơi mà cô không thể giúp Jace. Luke, đại diện cho những Người Sói trong Hội Đồng đã có mặt để nghe lời phán quyết, và hứa sẽ gọi cho Jocelyn ngay khi buổi họp kết thúc; nhưng Clary vẫn rờ tới điện thoại; ý nghĩ cho mẹ được tin vui quá là hấp dẫn.

“Clary” , Alec nói khi cô mở điện thoại lên. “Chờ chút đã”

Cô nhìn anh. Biểu hiện của anh vẫn rất nghiêm túc. Cảm thấy đoán trước được điều gì, Clary đặt lại điện thoại xuống giường. “Alec - chuyện gì vậy?”

“Không phải lời phán quyết làm Hội Đồng mất thời gian” , Alec nói. “Có một vấn đề khác được đề cập đến”.

Cơn lạnh đã quay trở lại. Clary rùng mình. “Jace?”

“Không hẳn”. Alec vươn người tới trước, tay rờ mặt ghế. Một báo cáo đến sáng nay từ Học Viện Moscow. Kết giới bảo vệ đảo Wrangle đã bị phá thủng ngày hôm qua. Người ta đã gửi một đội sửa chữa, nhưng có một kết giới quan trọng đến thế bị phá vỡ, đó là trách nhiệm của Hội Đồng”.

Kết giới - để phục vụ, như Clary hiểu là, một hệ thống hàng rào có phép thuật - bao quanh Trái Đất, được dựng lên bởi thế hệ Thợ săn bóng tối đầu tiên. Chúng có thể bị vượt qua bởi quỷ nhưng không dễ dàng, ngăn chặn chúng xâm nhập, bảo vệ Trái Đất khỏi một cuộc xâm lăng khủng khiếp của loài quỷ. Cô nhớ một điều mà Jace đã nói với cô, cảm giác như ngàn năm trước: Đã từng có một cuộc xâm lược nhỏ của quỷ vào thế giới, ngăn chặn khá dễ dàng. Nhưng cuộc sống càng ngày càng có nhiều quỷ len dần qua kết giới.

“Chà, điều đó thật tệ” , Clary nói.” Nhưng em không hiểu điều đó thì liên quan gì đến- “

“Hội Đồng có những ưu tiên nhất định” , Alec chen vào. “Tìm kiếm Jace và Sebastian đã làm ưu tiên hàng đầu trong hai tuần qua. Nhưng họ đã lùng sục mọi thứ, và không có dấu hiệu nào của cả hai bọn họ trong Thế giới Ngầm. Không có bùa tìm kiếm nào của Magnus có tác dụng. Elodie, người phụ nữ đã nuôi dạy Sebastian Verlac thật sự, xác nhận rằng không ai cố gắng liên lạc với bà ta cả. Đẳng nào thì người ta cũng cố gắng lắm rồi. Không có gián điệp nào báo cáo lại những hành động bất thường của những thành viên hội Circle cũ của Valentine cả. Và những Tu huynh Cầm vẫn chưa thể hiểu chính xác thế nào mà nghi lễ của Lilith thực hiện được, và thành công. Sự đồng thuận chung là Sebastian - tất nhiên, họ gọi là Jonathan khi họ nói chuyện về hắn - bắt cóc Jace, nhưng đó không phải tất cả những gì mà chúng ta chưa biết”.

“Nên” , Isabelle nói. “Thế là thế nào? Tìm kiếm nhiều hơn ? Đi tuần nhiều hơn?

Alec lắc đầu. “Họ chưa bàn đến việc mở rộng cuộc tìm kiếm, anh nói khê. “Họ đang cân nhắc lại. Đã hai tuần rồi mà họ vẫn chưa tìm thấy gì cả. Đội phụ trách đặc biệt được mang tới từ Idris sẽ bị gửi trả về. Tình huống với cái kết giới bây giờ là ưu tiên. Đây là chưa kể đến Hội Đồng đang ở giữa một cuộc đàm phán tế nhị, nâng cấp những điều Luật cho một Hội Đồng mới, bổ nhiệm Lãnh sự và Điều tra viên mới, quyết định cách xử lý đặc biệt với Thế giới Ngầm - họ không muốn bị chệch ra khỏi kế hoạch”.

Clary trợn mắt. “Họ không muốn bị sự mất tích của Jace làm họ chệch ra khỏi kế hoạch là đổi một số Luật ngu ngốc cũ rích à? Họ bỏ cuộc ư?”

“Họ không bỏ cuộc- “

“Alec” , Isabelle nói sắc lẹm.

Alec hít một hơi và úp tay lên mặt. Anh có ngón tay dài, giống Jace, và cũng đầy sẹo giống Jace. Dấu hiệu hình con mắt của Thợ săn bóng tối được in trên bàn tay phải. “Clary, cho em, cho chúng ta - luôn có một cuộc tìm kiếm Jace. Đối với Hội Clave thì đây là cuộc tìm kiếm Sebastian. Jace cũng

thế, nhưng chủ yếu là tìm Sebastian. Hẳn nguy hiểm. Hẳn phá huỷ kết giới của Alicante. Hẳn là một kẻ giết người điên khùng. Jace thì là...”

“Một Thợ săn bóng tối khác” , Isabelle nói. “Chúng ta đi và mất tích suốt”.

“Cậu ấy thì được tí đặc biệt hơn vì là anh hùng trong cuộc chiến Bóng Tối, Alec nói. “Nhưng rốt cuộc hội Clave đã nói rõ: Cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục, nhưng bây giờ nó là một trò chơi mà phải đợi. Họ mong Sebastian thực hiện bước đi tiếp theo. Trong lúc này đây là điều quan trọng với hội Clave. Chắc thế. Họ mong ta quay trở lại cuộc sống bình thường”.

Cuộc sống bình thường? Clary không thể tin được. Cuộc sống bình thường mà không có Jace?

“Đây là điều họ nói với chúng ta sau khi Max chết” , Izzy nói, đôi mắt đen không một giọt nước mắt nhưng lại bùng bùng phần nộ. “Cứ như ta vượt qua được sự buồn rầu nhanh hơn bằng cách quay trở lại cuộc sống thường vậy”.

“Nó đáng lẽ ra là một lời khuyên tốt”, Alec nói đằng sau những ngón tay.

“Nói điều đấy với bố ấy. Ông ta thậm chí có quay về từ Idris cho cuộc họp không?”

Alec lắc đầu, buông tay. “Không. Nếu có sự an ủi nào, thì đấy là có rất nhiều người ở buổi họp phát biểu rất giận dữ về việc giữ cho công suất tìm kiếm Jace ở mức cao nhất. Magnus, tất nhiên, Luke, nhà Penhallow, thậm chí tu huynh Zachariah. Nhưng đến cuối ngày thì thế vẫn là chưa đủ”.

Clary nhìn anh chắc chắn. “Alec” , cô nói. “Anh có cảm thấy gì không?”

Mắt Alec mở to ra, sắc xanh đậm hơn, và trong khoảnh khắc Clary nhớ đến đứa con trai mà ghét cô khi cô lần đầu tiên đến Học Viện, đứa con trai với móng tay bị cắn nham nhở, với lỗ trên áo len, với nỗi lo lắng đè nặng trên vai như không thể xoá bỏ. “Anh biết em đang bức bối, Clary” , anh nói, giọng sắc bén, “ nhưng nếu như em đoán rằng Iz và anh quan tâm đến Jace ít hơn em thì-”

“Em không” , Clary nói. “Em đang nói về parabatai(mối liên kết chiến binh) của anh ấy. Em đã đọc về buổi lễ ở Codex. Em biết trở thành parabatai đã ràng buộc anh và anh ấy lại với nhau. Anh có thể cảm nhận được gì đó về Jace. Những điều mà giúp anh khi anh chiến đấu ấy. Nên em nghĩ em đoán... anh có thể cảm nhận nếu anh ấy vẫn còn sống?”

“Clary” , giọng Isabelle nghe lo lắng. “Tớ nghĩ cậu không...”

“Cậu ấy vẫn còn sống” , Alec nói cẩn thận. “Em nghĩ anh có thể bình thường nếu cậu ấy không còn sống à? Có điều gì đó sai ở đây. Anh có thể cảm nhận cái đấy. Nhưng cậu ấy vẫn đang thờ”.

“Cái ‘sai’ đấy có thể là cậu ấy đang bị cầm tù không?” , Clary nói nhẹ.

Alec nhìn ra cửa sổ, qua màn mưa trắng xoá. “Có thể. Anh không thể giải thích được. Anh chưa hề cảm thấy như thế này trước đây”.

“Nhưng anh ấy vẫn còn sống”.

Alec nhìn thẳng vào cô. “Anh chắc chắn điều đó”.

“Thế thì kệ Hội Đồng” , Clary nói. “Chúng ta sẽ tự đi tìm anh ấy”.

“Clary... nếu điều đó có thể... thì mình đã-“, Alec bắt đầu.

“Mình đang làm theo cách mà Hội Đồng muốn bọn mình làm” , Isabelle nói. “Đi tuần, tìm kiếm. Có những cách khác”.

“Cách mà phá Luật, theo em nói” , Alec nói. Anh có vẻ chần chừ. Clary mong rằng anh sẽ không lặp lại khẩu hiệu của Thợ săn bóng tối khi mà nhắc đến Luật : Sed lex, dura lex. “Luật có thể hà khắc, nhưng Luật vẫn là Luật”. Cô không nghĩ cô có thể chịu đựng điều đó.

“Nữ hoàng Seelie cho em một ân huệ” , Clary nói. “Tại lễ hội pháo hoa ở Idris”. Kí ước về đêm đó, cô đã vui biết chừng nào, làm tim cô thắt lại một chút, cô dừng và lấy lại hơi thở. “Và một cách để liên lạc với bà ta”.

‘Nữ hoàng của Tiên Tộc không cho không cái gì cả’.

“Tớ biết điều đó. Tớ sẽ gánh bất kì món nợ gì trên vai”. Clary nhớ tới lời của cô tiên, người mà đưa cô cái chuông. 'Người sẽ làm bất kì điều gì để cứu hân, mặc cho cái giá là gì, mặc cho người nợ Thiên Đàng hay Địa Ngục bất kì thứ gì, đúng không? '. “Tớ chỉ muốn một trong hai người đi với tớ. Tớ không giỏi dịch Tiên Ngữ. Ít nhất nếu cậu đi với tớ thì cậu có thể giới hạn thiệt hại là gì. Nhưng nếu bà ta làm cái gì- “

“Tớ sẽ đi với cậu” , Isabelle nói ngay lập tức.

Alec nhìn vào đứa em gái, mặt tối lại. “Chúng ta đã nói chuyện với Tiên Tộc. Hội Đồng thẩm vấn họ rất nghiêm túc. Họ không thể nói dối”.

“Hội Đồng hỏi họ có biết Jace và Sebastian ở đâu không” , Clary nói. “Chứ không phải họ có sẵn sàng tìm cho chúng ta không. Nữ hoàng Seelie biết về cha em, về thiên thần ông triệu hồi và giam giữ, biết dòng máu thật sự của em và của Jace. Em nghĩ không còn nhiều điều trên thế giới mà bà ta không biết”.

“Điều đó đúng” , Isabelle nói, một chút phấn khởi lên vào giọng nói. “Anh biết anh phải hỏi tiên thật chính xác để lấy thông tin ra khỏi chúng, Alec. Chúng rất khó để hỏi, kể cả khi chúng bắt buộc phải nói. Một ân huệ, thì khác”.

“Và khả năng những nguy hiểm xảy ra thì thật bất tận” , Alec nói. “Nếu Jace biết anh để Clary đến chỗ Nữ hoàng Seelie, cậu ấy sẽ- “

“Em không quan tâm” , Clary nói. “Anh ấy sẽ làm điều đó cho em. Nói với em anh ấy sẽ không làm đi. Nếu em mà mất tích- “

“Cậu ấy sẽ đốt cháy cả thế giới đến khi anh ấy có thể lôi tro của em ra, anh biết” , Alec nói, vẻ kiệt sức. “Khi thật, em nghĩ là anh không muốn đốt cháy cả thế giới bây giờ à? Anh chỉ đang cố gắng làm...”

“Một người anh trai” , Isabelle nói. “Em hiểu rồi”.

Alec trông như đang cố gắng kiềm chế. “Nếu có chuyện gì xảy ra với em - sau Max, và Jace- “

Isabelle đứng dậy, bước ngang qua phòng, và vòng tay ôm lấy Alec. Mái tóc đen của họ, đồng màu, hoà lẫn vào nhau khi Isabelle nói thầm điều gì vào tai ông anh trai; Clary nhìn họ với một chút ghen tị. Cô luôn muốn một ông anh trai. Và bây giờ cô có một người. Sebastian. Như kiểu bạn muốn một con chó con và người ta đưa bạn chó địa ngục thay thế vậy. Cô nhìn khi Alec chạm vào tóc cô em nhẹ nhàng, gật đầu, và thả tay ra. “Tất cả đều nên đi”, anh nói. “Nhưng anh phải nói cho Magnus, ít nhất, là chúng ta đang làm gì. Thật không công bằng nếu không nói gì”.

“Anh có muốn dùng điện thoại của em không?” , Isabelle chìa vật màu hồng ra cho anh.

Alec lắc đầu. “Anh ta đang đợi dưới tầng với mọi người. Em cũng phải xin phép chú Luke nữa, Clary. Anh chắc rằng chú đang mong em về nhà với chú đấy. Và anh chắc mẹ em cũng khá ốm với mấy chuyện này rồi”.

“Bà đang trách bản thân cho sự tồn tại của Sebastian” , Clary đứng dậy. “Mặc dù bà nghĩ hẳn ta chết lâu rồi”.

“Đó không phải lỗi của bà ấy” , Isabelle lôi cái roi màu vàng từ trên móc và cuốn vào cổ tay để nó trông giống như một cái vòng tay lấp lánh. “Không ai trách bà ấy cả”.

“Điều đó không quan trọng” , Alec nói. “Nhất là khi em đang tự trách bản thân”.

Trong im lặng, ba người đi qua hành lang của Học Viện, giờ trông lạ lẫm với những Thợ săn bóng tối khác, một vài trong số đó là một phần của uỷ ban đặc biệt đã được gửi từ Idris để giải quyết vụ việc. Không ai trong họ thực sự nhìn vào Alec, Isabelle hay Clary với sự tò mò. Ban đầu Clary cảm thấy bị nhìn quá nhiều - nghe thấy chữ “con gái của Valentine” quá nhiều lần - khiến cô bắt đầu sợ phải đến Học viện, nhưng cô đã đứng trong Hội Đồng quá lâu nên cảm giác mới mẻ đó đã biến mất.

Họ đi thang máy xuống tầng; khoảng giữa của Học Viện sáng lên với ngọn đèn phù thủy và đầy những thành viên Hội Đồng cùng gia đình của họ. Luke và Magnus đang ngồi trên ghế dài của nhà thờ, nói chuyện với nhau; bên cạnh Luke là một người phụ nữ cao, mắt xanh trông giống hệt chú. Cô đã uốn xoắn tóc và nhuộm màu nâu xạm; nhưng Clary vẫn nhận ra cô - em gái chú Luke; cô Amatis.

Magnus bắt gặp thấy Alec và đi đến nói chuyện với anh; Isabelle nhìn như nhận ra ai đó trên chỗ ghế dài và phóng đi mất như cách cư xử thường thấy, không dừng lại để nói xem cô định đi đâu. Clary đi tới chào chú Luke và cô Amatis; cả hai đều trông mệt mỏi, cô Amatis vỗ vào vai chú Luke đầy thông cảm. Luke đứng dậy và ôm Clary khi nhìn thấy cô. Amatis chúc mừng Clary vì đã được Hội Đồng thanh minh, và cô gật đầu; cô cảm thấy như chỉ một nửa tâm trí của cô đang ở đó, gần như cả người cô chờ đợi và phần còn lại thì trả lời một cách máy móc.

Cô có thể nhìn thấy Alec và Magnus qua khoé mắt. Họ đang nói chuyện, Alec dựa gần vào Magnus, theo cách mà các đôi dựa vào nhau khi nói chuyện, trong thế giới của riêng họ. Cô vui khi nhìn thấy họ hạnh phúc, nhưng nó cũng đau đớn nữa. Cô tự hỏi có bao giờ cô có thể có cảm giác này nữa không, hoặc mong muốn điều đó lần nữa. Cô nhớ đến giọng của Jace: Anh không bao giờ muốn ai khác ngoài em.

“Trái Đất gọi Clary”, Luke nói. “Cháu có muốn về nhà không? Mẹ cháu muốn gặp cháu đến chết, và cô ấy cũng muốn gặp Amatis trước khi nó về nhà ngày mai. Chú nghĩ chúng ta có thể ăn tối. Cháu có thể chọn nhà hàng”. Chú đang cố giấu nỗi lo lắng trong giọng nói, nhưng Clary có thể nghe thấy nó. Cô không ăn nhiều dạo gần đây, và quần áo của cô như treo trên người cô ấy.

“Cháu không muốn ăn mừng lắm”, Clary nói. “Không khi Hội Đồng không coi trọng việc tìm Jace nữa”.

“Clary, điều đó không có nghĩa là họ sẽ dừng việc đó”, Luke nói.

“Cháu biết. Nó chỉ - nó giống như là khi họ nói rằng việc tìm kiếm và giải cứu bây giờ là kế hoạch tìm xác. Nó nghe giống thế đấy”. Cô nuốt nước bọt. “Đằng nào, cháu cũng đang nghĩ đến chuyện đến quán Taki’s ăn tối với Isabelle và Alec” , cô nói. “Chỉ... làm gì đó bình thường”.

Amatis liếc ra phía cửa. “Trời đang mưa khá to đấy”.

Clary cảm thấy miệng mình nở nụ cười. Cô tự hỏi nó trông có tệ như cô cảm thấy không. “Cháu sẽ không tan đi mất đâu”.

Luke đưa một ít tiền vào tay cô, rõ ràng nhẹ lòng khi thấy cô làm việc gì đó bình thường như đi chơi với bạn. “Chỉ hứa với chú là cháu sẽ ăn gì đó”.

“Vâng ạ”. Qua cảm giác xót xa tội lỗi, cô có thể rặn được một nửa nụ cười là thật theo hướng chú Luke, trước khi quay người đi. Magnus và Alec không còn ở chỗ trước nữa. Liếc nhìn xung quanh, Clary thấy mái tóc dài đen quen thuộc của Isabelle qua đám đông. Cô đang đứng bên cánh cửa đôi lớn của Học Viện, nói chuyện với ai cô không nhìn thấy rõ được. Clary đi đến chỗ Isabelle; khi cô đến gần, cô nhận ra một người trong nhóm, với một chút ngạc nhiên; là Aline Penhallow. Mái tóc đen của cô được cắt tạo kiểu ngắn ngang vai. Đứng bên cạnh Aline là một cô gái mảnh mai với mái tóc màu vàng nhạt mà xoắn thành từng lọn. Mái tóc được hất ra sau, cho thấy tai cô hơi nhọn. Cô đang mặc áo choàng của Hội Đồng, và khi Clary đến gần hơn cô thấy mắt cô gái có một màu xanh lam-xanh lá cây đẹp để bất thường, màu mà làm cho những ngón tay của Clary khao khát được chạm đến những cây bút chì Prismacolor của cô lần đầu tiên trong vòng hai tuần.

“Nó có thể lạ, việc mẹ cậu là Lãnh đạo mới” , Isabelle đang nói với Aline khi Clary đến. “Không phải Jia tốt hơn hẳn là-à Clary. Aline, cậu nhớ Clary mà”.

Hai cô gái gật đầu. Clary đã từng bước vào khi Aline đang hôn Jace. Nó rất tệ vào thời điểm đấy, nhưng kìm ức đó chẳng còn lí do gì để giữ lại. Clary sẽ cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng nếu bắt gặp Jace đang hôn ai đó ở thời điểm hiện tại. Ít nhất nó có nghĩa là anh ấy vẫn còn sống.

“Và đây là bạn gái của Aline, Helen Blackthorn”. Isabelle nói với sự nhấn mạnh. Clary bắn cho cô một cái nhìn. Isabelle nghĩ cô ngu lắm chắc? Với lại, cô nhớ Aline đã nói với cô rằng cô ấy hôn Jace để kiểm chứng rằng đàn ông nói chung có phải tuýp người của cô ấy không. Rõ ràng câu trả lời là không. “Gia đình của Helen cai quản Học Viện Los Angeles. Helen, đây là Clary Fray”.

“Con gái của Valentine”, Helen nói. Cô trông kinh ngạc pha lẫn ấn tượng. Clary nhăn nhó. “Tớ cố không nghĩ về điều đó quá nhiều”.

“Xin lỗi. Tớ hiểu làm sao cậu làm vậy”, Helen đỏ mặt. Da cô rất nhợt nhạt, với một chút ánh sáng, làm chúng trông như viên ngọc. “Nhân tiện, tớ đã bầu ở Hội Đồng để giữ việc tìm kiếm Jace là ưu tiên hàng đầu đấy. Tớ xin lỗi chúng ta đã bị áp đảo”.

“Cảm ơn”. Không muốn nói về chuyện đó, Clary quay sang Aline. “Chúc mừng việc mẹ cậu được bầu làm Lãnh đạo. Chắc việc đó thú vị lắm”.

Aline nhún vai. “Bây giờ bà ấy bận bịu hơn rất nhiều”. Cô quay sang Isabelle. “Cậu có biết bố cậu ứng cử vào vị trí Điều tra viên không?”

Clary cảm thấy người Isabelle cứng lại bên cạnh cô. “Không, tớ không biết điều đó”.

“Tớ đã rất ngạc nhiên”. Aline thêm vào. “Tớ nghĩ rằng ông ấy được giao cai quản học viện ở đây- “. Cô dừng lại, nhìn qua vai Clary. “Helen, tớ nghĩ em trai của cậu đang cố gắng biến thế giới thành vũng sáp chảy ở đằng kia kìa. Cậu sẽ muốn ngăn nó lại đấy”.

Helen thờ dãi bức tức, lầm bầm điều gì đó về cậu nhóc mười hai tuổi, và biến mất vào đám đông khi Alec tiến lên phái trước. Anh chào Aline bằng một cái ôm - Clary quên mất rằng, thỉnh thoảng, là nhà Lightwoods và nhà Penhallows đã biết nhau hàng năm trời - và nhìn Aline ở đám đông. “Bạn gái của em đấy à?”

Aline gật đầu. “Helen Blackthorn”.

“Anh nghe thấy rằng có máu của Tiên Tộc trong gia đình đó” , Alec nói.

À, Clary nghĩ. Điều đó giải thích đôi tai nhọn. Dòng máu của Nephilim là trội, và một đứa trẻ của tiên và Thợ săn bóng tối cũng sẽ là Thợ săn bóng tối, nhưng dòng máu tiên cũng sẽ hiện ra theo một cách kì lạ, kể cả ở thế hệ sau.

“Một chút” , Aline nói. “Này, em muốn cảm ơn anh, Alec”.

Alec trông hoang mang. “Vì gì?”

“Điều anh làm ở sảnh Hiệp Ước” , Aline nói. “Hôn Magnus như thế. Nó cho em động lực để nói với bố mẹ em... nói sự thật với họ. Và nếu em không làm điều đó, em không nghĩ rằng, khi em gặp Helen, em có can đảm để nói bất kì điều gì”.

“Ồ”. Alec trông giật mình, như thể anh chưa bao giờ quan tâm đến hành động của anh mang đến tác động gì đến những người bên ngoài gia đình. “Và bố mẹ em - họ thấy ổn với điều đó?”

Aline đảo mắt. “Họ đại loại là lơ nó đi, như thể nó sẽ biến mất nếu không nói về nó ấy”. Clary nhớ điều Isabelle nói về thái độ của Clave đối với thành viên đồng tính. Nếu nó xảy ra, cậu không nói về nó. “Nhưng nó đã có thể tệ hơn”.

“Nó chắc chắn đã có thể tệ hơn” , Alec nói, và có một chút dữ tợn trong giọng nói khiến Clary nhìn anh sắc sảo.

Nét mặt Aline chuyển sang vẻ thương hại. “Em xin lỗi” , cô nói. “Nếu bố mẹ anh- “

“Họ ổn với điều đó” , Isabelle nói, một chút hơi quá sắc bén.

“Thì, chẳng nào cũng vậy. Đáng lẽ em không nên nói điều gì bây giờ. Không khi Jace đang mất tích. Mọi người hẳn rất lo lắng”. Cô hít một hơi dài. “Em chắc mọi người đã nói những điều ngu ngốc về anh ấy với anh. Cách họ hành xử khi họ chẳng biết gì cả. Em chỉ- em muốn nói với một điều”. Cô tránh một người đi ngang qua với sự thiếu kiên nhẫn và tiến gần hơn tới anh

em nhà Lightwoods và Clary, hạ thấp giọng xuống. “Alec, Izzy. Tớ nhớ có lần các cậu đến thăm tớ ở Idris. Tớ mười ba tuổi và Jace - tớ nghĩ cậu ấy mười hai. Cậu ấy muốn xem rừng Broceline, nên chúng tớ mjuowjn ngựa và cưỡi đến đấy. Tất nhiên, chúng tớ bị lạc. Rừng Broceline không thể dò đường được. Trời tối hơn và rừng dày hơn và tớ rất sợ hãi. Tớ nghĩ chúng tớ sẽ chết ở đó. Nhưng Jace thì không sợ. Cậu ấy luôn chắc chắn là sẽ tìm được lối ra. Mất hàng tiếng đồng hồ, nhưng bọn tớ đã làm được. Tớ rất biết ơn nhưng cậu ấy chỉ nhìn tớ như thể tớ bị điên thôi. Như thể cậu ấy cứu được bọn tớ ra là điều hiển nhiên vậy. Vấp ngã không phải là sự lựa chọn. Tớ chỉ muốn nói rằng, cậu ấy sẽ tìm được đường trở về. Tớ biết điều đó.”.

Clary không chắc rằng cô đã từng thấy Izzy khóc bao giờ, và rõ ràng bây giờ cô đang cố gắng kìm nén điều đó. Mắt cô to mở to ra và lấp lánh. Alec thì nhìn xuống chân. Clary cảm thấy nỗi đau khổ tràn lên trên nhưng lại đè nó xuống; cô không thể tưởng tượng ra Jace khi anh mười hai tuổi, không thể tưởng tượng việc anh lạc mất trong bóng tối, hay cô nghĩ về anh bây giờ, mất tích đâu đó, bị giam giữ ở đâu đó, cần sự giúp đỡ của cô, mong cô đến, và cô thở hắt. “Aline” , cô nói, thấy cả Isabelle lẫn Alec đều không thể nói gì. “Cảm ơn”.

Aline thoáng nụ cười then thung. “Tớ thật lòng đó”.

“Aline”. Đó là Helen, bàn tay cô kiên quyết nắm chặt lấy cổ tay của một cậu bé mà tay phủ đầy sáp xanh. Hẳn là cậu bé đã chơi với những cái đèn cầy nhỏ trên cái giá khổng lồ trang trí bên rìa của sảnh giữa. Cậu bé tầm 12 tuổi, với nụ cười như của quý sứ và cũng có đôi mắt xanh gây sốc đó giống như chị cậu, mặc dù tóc cậu màu nâu đậm. “Bọn tớ đã trở lại. Bọn tớ nên đi trước Jules phá huỷ cả chỗ này. Chưa kể đến việc tớ không biết Tibs và Livvy đã đi đằng nào rồi.

“Họ đang ăn sáp” , cậu bé - Jules - bổ sung một cách hữu ích.

“Ôi chúa ơi” , Helen gầm gừ, và trông như muốn thanh minh. “Đừng để ý tới tớ. Tớ có sáu em trai em gái và một người lớn hơn. Nó như cái chợ vỡ ấy”.

Jules nhìn từ Alec rồi đến Isabelle và đến Clary. “Mọi người có mấy anh chị em?” , cậu bé hỏi.

Mặt Helen tái đi. Isabelle nói, giọng nhấn mạnh. “Bọn chị có ba người”.

Ánh mắt Jules dừng lại ở Clary. “Chị trông không giống họ”.

“Chị không cùng quan hệ huyết thống với họ” , Clary nói. “Chị không có anh chị em gì cả”.

“Không ư?” , sự không tin hiện rõ trong giọng cậu bé, như kiểu cô bảo cô có chân vịt vậy. “Đó là lí do chị trông buồn đến vậy à?”

Clary nghĩ đến Sebastian, với mái tóc bạch kim và đôi mắt đen. Giá như, cô nghĩ. Giá như mình không có anh trai, thì chuyện này đã không xảy ra. Tim cô thoáng một chút căm giận, làm ấm cơ thể lạnh lẽo của cô. “Đúng” , cô nói. “Đấy là tại sao chị buồn”.

THÔNG BÁO

Mình cần ý kiến của các bạn xem có nên dịch tiếp không ấy mà. Sở dĩ là ngày mai nó ra tập 5 - chính là tập này ngoài hiệu sách rồi, các bạn có thể mua trên mạng hoặc mua ngoài hiệu cũng được. Còn nếu các bạn có kiên nhẫn chờ mình dịch xong thì cx đc :)

CHƯƠNG 2 - CHÔNG GAI

Chương 2: Chông gai

Simon đứng đợi Alec, Clary và Isabelle bên ngoài Học Viện, dưới phần nhô ra của mái đá để tránh cho cậu hứng phần tồi tệ nhất của trận mưa. Cậu quay lại khi họ bước qua cửa, và Clary thấy mái tóc của cậu bết vào trán và cổ. Cậu vuốt chúng ra sau và nhìn cô với vẻ dò hỏi.

'Mình trắng án.' cô cất lời, nhưng lúc cậu ấy định ngoác miệng cười, cô lắc đầu. 'Nhưng họ kém ưu tiên việc truy tìm Jace rồi. Mình-mình khá chắc họ nghĩ anh ấy đã chết.'

Simon nhìn xuống quần jean và áo phông ướt sũng của mình(hàng chữ in hoa nhàu nhĩ phía trước ghi rằng RỒ RÀNG TÔI CÓ QUYẾT ĐỊNH SAI LẦM). Cậu lắc đầu. 'Mình rất tiếc.'

'Hội Clave có thể như vậy đấy,' Isabelle nói. 'Mình đoán lẽ ra chúng ta không nên đặt kì vọng cao.'

'Basia coquam,' Simon tiếp. 'Hay phương châm gì gì đó tương tự.'

'Là Descensus Averno facilis est-"Đường xuống địa ngục thì dễ", Alec giải thích. "Còn câu vừa rồi là 'Hôn đầu bếp.'"

'Chết tiệt,' Simon đáp. 'Biết là Jace trêu mình mà.' Mái tóc nâu ướt đẫm của cậu lại tạt vào mắt, cậu nóng nảy gạt nó ra thiếu kiên nhẫn tới mức Clary thoáng thấy hình Dấu của Cain màu bạc trên trán. 'Giờ thì sao?'

'Giờ chúng ta tới diện kiến Nữ hoàng Seelie.' Clary đáp. Trong lúc mân mê cái chuông đeo cổ, cô kể cho Simon về lần viếng thăm của Kaelie và lời hứa của Nữ hoàng sẽ giúp Clary.

Simon có vẻ hồ nghi. 'Quý bà tóc đỏ có thái độ xấu khiến cậu phải hôn Jace á? Mình không thích bà.'

'Điều đó là cách cậu nhớ về bà hả? Rằng bà ta khiến Clary hôn Jace?'

Isabelle cáu sùng. 'Nữ hoàng Seelie rất nguy hiểm. Lần đó là bà ta vờn chơi thôi. Thường thì bà ta thích vài tên người thường hò hét điên cuồng trước bữa sáng kia.'

'Mình không phải con người, ' Simon đáp. 'Không còn nữa. ' Cậu thoáng liếc Isabelle rồi quay lại Clary. 'Cậu muốn mình đi cùng? '

'Mình nghĩ có cậu ở đó sẽ tốt. Ma cà rồng Ura sáng, Dấu của Cain - mấy điều làm Nữ hoàng phải bị ấn tượng. '

'Anh không chắc đâu, ' Alec nói.

Clary ngó nghiêng qua anh rồi hỏi, 'Magnus đâu rồi? '

'Anh ấy nói không có mặt mình ở đó sẽ tốt hơn. Chắc Nữ hoàng và anh có khúc mắc sao đó. '

Isabelle nhướn mày.

'Không phải kiểu ấy, ' Alec cáu kỉnh. 'Kiểu thù hận cơ. Dù rằng, ' anh nói như thì thầm, 'với cái cách anh ấy hành xử trước khi gặp anh thì có thù hằn chẳng làm anh ngạc nhiên. '

'Alec! ' Isabelle quay sang nói chuyện với ông anh, và Clary bật ô lên. Cái ô này là do Simon mua cho cô nhiều năm trước ở Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên và có họa tiết mấy con khủng long. Cô thấy cậu có vẻ vui vui lúc cậu nhận ra nó.

'Chúng ta đi chứ? ' cậu hỏi, đưa tay ra.

Cơn mưa vẫn dai dẳng, tạo thành từng dòng chảy chậm chậm trên máng xối và bắn tung tóe nước từ mấy cái xe taxi vụt qua. Thật lạ, Simon nghĩ, dù cậu chẳng thấy lạnh, cảm giác bị ướt vẫn khó chịu. Cậu kín đáo liếc ra sau vai; Isabelle gần như không nhìn cậu kể từ khi họ rời Học Viện. Cô ấy có vẻ muốn nói chuyện với anh trai lâu hơn, và lúc họ ngừng bước ở Park Avenue, cậu nghe thấy cô nói, 'Thế anh nghĩ sao? Việc bố ứng cử vào vị trí Điều Tra Viên ấy. '

'Anh nghĩ việc ấy buồn tẻ. ' Isabelle đang cầm ô. Nó làm bằng nhựa trong, dán đầy đề can hình hoa sặc sỡ. Đây là đồ nữ tính nhất Simon từng thấy, và cậu không trách Alec vì tránh xa cái ô và liêu mình với cơn mưa. 'Anh không biết sao bố muốn làm. '

'Em không quan tâm nó có buồn tẻ hay không, ' Isabelle thì thầm. 'Nếu bố nhận việc đó, bố sẽ ở Idris suốt. Kiểu, hoàn toàn. Bố không thể điều hành Học Viện ở đây và làm Điều Tra Viên cùng lúc được. Ôm đồm hai việc ấy nổi sao. '

'Nếu em chưa để ý thì đằng nào bố cũng ở Idris suốt rồi. '

'Alec - ' Nhưng phần còn lại của lời Isabelle chìm chìm trong tiếng xe cộ lao lên lúc đèn giao thông chuyển màu, té nước mưa lành lạnh lên vỉa hè. Clary tránh người sang và gần như đâm sầm vào Simon. Cậu nắm tay cô để cô khỏi ngã.

'Xin lỗi, ' tay cô nhỏ và lạnh giá. 'Không chú ý nhìn đường. '

'Mình biết. ' Cậu giấu nhẹm đi sự lo lắng của mình. Trong suốt hai tuần qua cô bạn chẳng thật sự 'chú ý' điều gì. Đầu tiên là khóc lóc, rồi tức tối-tức vì không được tham gia truy tìm Jace, tức vì sự hành hạ liên miên của Clave, tức vì gần như bị cầm tù trong nhà mình để Clave giám sát. Cái chính là cô tức chính mình vì không thể nghĩ ra chữ rune nào để cải thiện tình hình. Cô ngồi ở bàn mình hàng tiếng đồng hồ mỗi tối, tay siết chặt thanh stele của mình đến nỗi các ngón tay trắng bệch ra làm Simon nghĩ thanh stele ấy sắp bị bẻ làm hai. Cô đã cố gắng hình dung ra hình ảnh Jace đang ở đâu. Nhưng ngày qua ngày chẳng có thêm được gì.

Cô trông già dặn đi, cậu nghĩ lúc họ vào công viên qua lỗ hổng trên tường trên Fifth Avenue. Không phải theo chiều hướng xấu, nhưng cô khác hẳn cô gái bước vào Pandemonium-đêm ấy đã thay đổi tất cả. Cô cao lên, nhưng không chỉ có thế. Biểu cảm nghiêm túc hơn, dáng đi thêm phần duyên dáng và sức mạnh hơn, đôi mắt xanh lục của cô tập trung hơn. Cô trông giống, cậu ngạc nhiên nhận ra, mẹ Jocelyn của cô hơn.

Clary dừng bước ở một vùng cây đang hứng mưa; cành cây của chúng chặn hết làn mưa nên Isabelle và Clary dựng ô ở thân cây ngay đó. Clary tháo dây chuyền đeo cổ và đặt cái chuông vào lòng bàn tay. Cô nhìn tất cả bọn họ. 'Đây là chuyện rủi ro, ' cô nói, 'và mình khá chắc nếu mình liều với nó,

đường lui coi như không còn. Nên nếu ai không muốn đi cùng, không sao cả. Mình hoàn toàn hiểu. '

Simon đến gần nắm tay cô. Không cần nghĩ ngợi gì hết. Clary đi đâu, cậu theo đó. Họ cùng nhau trải qua quá nhiều chuyện rồi. Isabelle cũng không do dự, Alec theo sát em gái; nước mưa vương trên mi anh như giọt lệ nhưng mặt anh quả quyết. Bốn người họ nắm chặt tay nhau. Clary rung chuông.

Cảm giác như cả thế giới đang xoay vòng-không giống như đi qua Cổng Dịch chuyển, Clary nghĩ, kiểu vào mắt bão, mà giống ngồi trong vòng quay ngựa gỗ quay càng lúc càng nhanh hơn. Cô chóng mặt rồi nghẹt thở khi cảm giác ấy đột ngột dừng và cô đứng yên lại được, tay cô nắm chặt tay Isabelle, Alec và Simon.

Họ buông tay nhau ra, Clary nhìn xung quanh. Cô từng đến đây, cái hành lang sáng lờ mờ được lát ngọc mắt mèo này. Nền đá nhẵn, mài mòn đi bởi hàng ngàn năm tiên tộc dạo bước trên đó. Ánh sáng phát ra từ bột vàng rắc trên tường, và đến cuối đường là một bức màn đa sắc đung đưa qua lại như bị gió thổi, kể cả dưới lòng đất không hề có gió. Khi Clary tới gần hơn, cô thấy bức màn được dệt từ lông bướm. Một số còn sống, vì vẫn đang vật lộn nên bức màn lay động như có gió thoảng.

Cô dẫn vị axit trong cổ họng xuống. 'Xin chào?' cô gọi. 'Có ai không? '

Bức màn vén sang, và hiệp sĩ thần tiên Meliorn bước ra. Anh mặc cái áo giáp trắng như Clary nhớ, nhưng giờ có thêm con dấu bên ngực trái-bốn chữ C giống trên áo choàng trong hội đồng của chú Luke, nên anh là một thành viên. Cũng có một vết sẹo, khá mới, ngay dưới đôi mắt màu lá mạ của anh. Anh lãnh đạm nhìn cô. 'Không ai chào hỏi Nữ hoàng Seelie với cái từ 'xin chào' mọi rợ của người thường cả, ' anh cất tiếng, 'làm thế khác gì gọi thẳng hầu. Từ thích hợp là 'Well met' kìa. '

'Nhưng chúng tôi chưa gặp nhau, ' Clary đáp. 'Tôi còn không biết bà ấy có đây không. '

Meliorn khinh thị chú mục vào cô. 'Nếu Nữ hoàng không có mặt và sẵn sàng tiếp khách, rung cái chuông kia sẽ không đưa các người tới đây. Giờ đi nào: theo tôi, và đem bạn đồng hành cùng nữa. '

Clary ra dấu với cả đám, rồi theo Meliorn đi qua bức màn dệt những con bướm bị hành hạ, so vai lại với hy vọng không chạm vào cánh của chúng.

Lần lượt cả bốn bọn họ bước vào phòng ngai Nữ hoàng. Clary chớp mắt vì ngạc nhiên. Nó khác hẳn so với lần trước cô tới đây. Nữ hoàng ngồi dựa vào cái trường kỷ vàng trắng, chân bà để ở nền sàn lát gạch trắng đen so le nhau, giống bàn cờ vua. Trên trần giăng đầy dây gai đầy vẻ nguy hiểm, trên từng cái gai xuyên một đốm ma trơi, ánh sáng mờ ảo nhấp nháy lúc nó tàn lụi. Căn phòng rạng rỡ vì đốm sáng của chúng.

Meliorn đến đứng cạnh Nữ hoàng; ngoài anh ra trong phòng không có thần dân. Nữ hoàng khoan thai ngồi thẳng dậy. Bà ta vẫn diễm lệ như thế, bộ váy bà mặc phối màu bạc và vàng nhẹ, mái tóc đỏ rực để gọn một bên vai. Clary tự hỏi sao bà ta phải làm thế. Trong tất cả những người ở đây, người duy nhất có thể bị sắc đẹp của bà làm mê mẩn là Simon, mà cậu ấy cũng ghét bà ta.

'Well met, Nephilim, Ma cà rồng Ưa sáng, ' bà cất tiếng, nghiêng đầu về phía họ. 'Con gái Valetine, điều gì đã đem cô đến đây? '

Clary xòe tay. Cái chuông ánh lên như một lời buộc tội. 'Bà cử thần dân của mình đến nói với tôi hãy rung chuông lúc nào tôi cần bà giúp. '

'Và cô có nói mình không cần gì hết, ' Nữ hoàng nói. 'Rằng cô đã có tất cả những gì mình khao khát. '

Clary tuyệt vọng nhớ lại lời Jace từng nói khi họ diện kiến Nữ hoàng lần trước, nhớ cái cách anh phỉnh phờ quyến rũ bà ta. Lúc ấy anh như một người có vốn từ khác hẳn. Cô liếc nhìn Isabelle và Alec sau vai mình, nhưng Isabelle vẫn cứ để vẻ mặt cau kính đó, ngụ ý với cô cứ tiếp tục.

'Mọi thứ đổi thay mà, ' Clary đáp.

Nữ hoàng thoải mái duỗi chân. 'Tốt thôi. Cô cần gì ở ta? '

'Tôi muốn tìm Jace Lightwood. '

Trong sự im lặng tuyệt đối, tiếng ma trơi than khóc vì đau khổ cứ khẽ khàng vang lên trong không khí. Cuối cùng Nữ hoàng cất tiếng. 'Hắn cô nghĩ chúng ta quyền lực lắm, tin rằng Tiên tộc sẽ thành công trong khi Hội Clave thất bại. '

'Hội Clave muốn tìm Sebastian. Tôi không quan tâm đến Sebastian. Tôi muốn Jace, ' Clary nói. 'Thêm nữa, tôi biết bà biết nhiều hơn những gì bà lộ ra. Bà đoán được chuyện này sẽ xảy ra. Không ai lường trước được, nhưng tôi không tin bà sẽ ban cho tôi cái chuông nếu bà cũng thế- cùng vào cái đêm Jace mất tích. '

'Có thể ta biết, ' Nữ hoàng đáp lúc đang ngắm nhĩa móng chân mình.

'Tôi để ý là Tiên tộc hay nói "có thể" lúc họ muốn giấu diếm điều gì đó, ' Clary tiếp. 'Để khỏi trả lời thẳng thắn. '

'Có thể, ' Nữ hoàng nở nụ cười thích thú.

' "có lẽ" cũng tốt vậy, ' Alec gợi ý.

' "may ra" nữa, ' Izzy nói.

'Tôi không có vấn đề gì với 'maybe', ' Simon chêm vào. 'Hơi hiện đại, nhưng ý chính thì vẫn thế. ' (Nữ hoàng dùng perhaps, Alec dùng mayhap, em gái dùng perchance, Simon dùng maybe)

Nữ hoàng xua tay như thể từ ngữ của họ giống ong bay vo ve quanh đầu.

'Ta không tin cô, con gái Valetine ạ, ' bà nói. 'Từng có lúc ta cần ở cô một ân huệ, nhưng không còn nữa. Meliorn đã có chỗ trong Hội Đồng. Ta chắc rằng cô chẳng còn gì để mời mọc ta nữa. '

'Nếu bà nghĩ vậy, ' Clary bật lại, 'thì tôi đã không có cái chuông. '

Họ đấu mắt trong một thoáng. Nữ hoàng quả là đẹp, nhưng đằng sau vẻ mặt ấy có cái gì đó khác, làm Clary liên tưởng tới cảnh xương của loài động vật

nhỏ phớt trắng hếu dưới ánh mặt trời. Và rồi Nữ hoàng nói. 'Được rồi. Ta có thể giúp cô. Nhưng ta muốn được đền ơn. '

'Ngạc nhiên chưa, ' Simon lầm bầm. Cậu nhìn bà hoàng đầy ghê tởm, tay đút túi quần.

Alec bật cười.

Mắt Nữ hoàng lóe lên. Giây sau Alec loạng choạng. Anh đưa tay ra phía trước mặt, đang nứt toác ra, da nhẵn nhéo, tay không lại, các khớp xương sưng lên. Lưng anh gù xuống, mái tóc bạc đi, đôi mắt xanh mờ đục và vết chân chim hằn bên mắt. Clary thở dốc. Chỗ Alec đứng giờ là hình ảnh của một ông già tóc bạc run lẩy bẩy.

'Về đáng yêu của người trần biến mất thật nhanh làm sao, ' Nữ hoàng hể hả. 'Tự nhìn mình đi, Alexander Lightwood. Ta hé lộ cho người xem bản thân mình sau khoảng sáu mươi năm nữa đấy. Lúc đó thì tên nhân tình pháp sư của người sẽ thấy người đẹp để chỗ nào? '

Alec thở hỗn hển. Isabelle vội bước tới nắm tay anh trai. 'Alec, không có gì đâu. Chỉ là phép mê hoặc thôi. ' Cô quay sang Nữ hoàng. 'Bỏ bùa anh ấy ngay! Bỏ ngay! '

'Nếu các cô các cậu mà nói năng với ta kính cẩn hơn, ta sẽ cân nhắc làm việc đó. '

'Chúng tôi sẽ làm thế, ' Clary đáp nhanh. 'Thứ lỗi cho chúng tôi nếu có chút thô lỗ. '

Nữ hoàng khịt mũi. 'Ta thấy hơi nhớ Jace, ' bà nói. 'Trong các cô cậu, cậu ta đẹp trai và cư xử tốt nhất. '

'Chúng tôi cũng nhớ anh ấy, ' giọng Clary nhỏ xiu. 'Chúng tôi không có ý thất lễ. Khi đang đau buồn con người chúng tôi hơi khó ở. '

'Hmph, ' Nữ hoàng đáp, nhưng bà vẫn búng tay và bùa mê hoặc gỡ ra. Alec lại là chính mình, dù có hơi sưng sờ và mặt tái mét. Nữ hoàng ném cho anh cái nhìn cao ngạo rồi chú mục vào Clary.

'Có một bộ nhẫn, ' Nữ hoàng nói. 'Của cha ta. Ta muốn chúng về tay ta, bởi chúng là đồ tiên tộc gia công và có sức mạnh. Chúng giúp tộc của ta thần giao cách cảm với người khác, giống cái cách các Tu huynh Câm làm. Hiện giờ ta có nguồn tin đảm bảo rằng chúng đang ở Học Viện. '

'Tôi có nhớ từng thấy chúng, ' Izzy chậm rãi nói. 'Hai cái nhẫn do tiên tộc gia công trong tủ kính trên tầng hai của thư viện. '

'Bà muốn tôi trộm đồ để ở Học Viện? ' Clary ngạc nhiên hỏi. Trong tất cả những ân huệ cô mừng tượng Nữ hoàng sẽ nói, cái này có vẻ không nặng nề mấy.

'Không phải là ăn trộm, ' Nữ hoàng đáp, 'khi trả đồ về cho người chủ đích thực nó. '

'Và sau đó bà sẽ tìm Jace chứ? ' Clary tiếp. 'Và đừng nói có thể. Chính xác thì bà sẽ làm gì? '

'Ta sẽ trợ giúp các cô cậu tìm cậu ta, ' Nữ hoàng đáp. 'Ta hứa là sự trợ giúp của ta là vô giá. Ví dụ, ta có thể lý giải vì sao đám thần chú dò dấu vết của các cô cậu vô hiệu. Ta có thể tiết lộ tên thành phố cậu ta có khả năng cao sẽ được tìm thấy- '

'Nhưng hội Clave từng thẩm vấn bà, ' Simon ngắt lời. 'Bà nói dối họ thế nào vậy? '

'Họ chưa bao giờ hỏi đúng câu. '

'Tại sao bà nói dối? ' Isabelle gặng hỏi. 'Lòng trung thành của bà đặt vào đâu vậy? '

'Không hề có. Jonathan Morgenstern có thể là một đồng minh quyền năng nếu ta không biến mình thành kẻ thù của hắn trước. Sao phải làm hắn bị nguy hiểm hay chuốc lấy cơn giận của hắn nếu tiên tộc chẳng có lợi lộc gì chứ? Tiên tộc là những người già dặn; chúng ta không đưa ra những quyết định vội vã mà phải chờ xem gió thổi chiều nào đã. '

'Nhưng bộ nhẫn kia có ý nghĩa với bà đến mức nếu chúng tôi lấy được chúng, bà sẽ liều để cơn thịnh nộ của hắc trút lên tiên tộc?' Alec hỏi.

Nhưng Nữ hoàng chỉ cười, một nụ cười lười nhác, cùng một lời hứa. 'Hôm nay thế là đủ rồi, ' bà đáp. 'Đem ta bộ nhẫn và chúng ta sẽ bàn bạc thêm. '

Clary do dự, nhìn Alec, rồi Isabelle. 'Hai người không thấy khó xử chứ? Trộm đồ ở Học Viện ấy? '

'Nếu nó tìm được Jace, ' Isabelle đáp.

Alec gật đầu. 'Bất cứ giá nào. '

Clary quay nhìn Nữ hoàng, người đang nhìn cô đầy chờ đợi. 'Thế thì, tôi nghĩ chúng ta vừa có bản giao kèo rồi. '

Nữ hoàng đuổi người và nở nụ cười đầy hàm ý. 'Tạm biệt, các Thợ Săn bóng tối bé nhỏ. Một lời cảnh báo này, dù rằng các cô cậu chẳng xứng để có nó. Các cô cậu nên cân nhắc xem tìm bạn cô cậu có là hành động khôn ngoan không đi. Vì một chuyện hay xảy ra khi một người mất đi một thứ quý giá là khi người đó tìm lại được nó, nó sẽ không còn như trước. '

Gần mười một giờ Alec mới tới cửa căn hộ của Magnus ở Greenpoint. Isabelle thử thuyết phục Alec đến quán Taki's để ăn tối với Clary và Simon nhưng cậu từ chối, và cậu mừng vì đã làm vậy. Cậu mất vài giờ đồng hồ để bình ổn cảm xúc sau biến cố ở Triều đình Seelie. Cậu không muốn Magnus thấy bùa mê hoặc của Nữ hoàng đã làm cậu rung động đến nhường nào.

Cậu không cần phải bấm chuông khu căn hộ để Magnus mở cửa nữa. Cậu đã có chìa khóa, một điều làm cậu mơ hồ tự hào. Cậu mở cửa và đi lên tầng, đi qua đám hàng xóm của Magnus ở tầng một. Dù cậu chưa bao giờ thấy mặt những người thuê nhà ở tầng một, họ có vẻ thích lảng mạn sến súa kiểu vũ bão tới tấp. Từng có lúc trên sàn vớt đầy một đồng đồ của ai đó dính vào ve áo khoác da gửi tới 'A lying liar who lies. ' Giờ trên một cánh cửa có một bó hoa với tấm thiệp để trên nụ hoa có viết ANH XIN LỖI. Một

điều chỉ có ở New York: bạn luôn biết chuyện của hàng xóm nhiều hơn mức bạn muốn.

Cửa căn hộ Magnus cốt két nhẹ nhẹ mở ra, và tiếng nhạc nhẹ nhàng len lỏi ra khắp sảnh. Hôm nay là nhạc Tchaikovsky. Alec thấy mình thư thái hẳn lúc cánh cửa đóng sau lưng. Cậu không bao giờ biết nơi này sẽ trông như thế nào-lúc này căn hộ trông giản tiện, với ghế bành trắng, bàn đỏ, đồng ảnh trắng đen chụp cảnh Pari-nhưng càng ngày nó càng trở nên thân thuộc, như ở nhà vậy. Không gian đượm mùi gọi về Magnus: mùi mực, nước hoa, trà đen, và mùi đường cháy của phép thuật. Alec bế con Chairman Meow lên, nó đang ngủ bên khung cửa sổ, và bước vào thư phòng.

Magnus ngược lên nhìn Alec. Anh đang mặc cái Magnus gọi là bộ u sầu-quần jean và áo phong đen với đinh tán đính ở cổ áo và cổ tay áo. Mái tóc đen rũ xuống, bù xù rối tung như thể vừa bị vò nhiều lần trong cơn bức bối, đôi mắt thâm quầng đậm vì mệt mỏi. Anh buông bút khi Alec xuất hiện, cười toe toét. 'Con Chairman thích em. '

'Nó thích bất kỳ ai gãi sau tai nó, ' Alec đáp, vắn vẹo con mèo đang gà gât khiến nhịp thở của nó đều đều trên ngực Alec.

Magnus vươn vai ra sau ghế, cơ tay anh uốn vặn lúc anh ngáp. Cái bàn vương vãi đầy mảnh giấy chi chít chữ viết tay vội vã, nhỏ xíu cùng nét vẽ nguệch ngoạc-cùng một họa tiết, khác nhau về cách trình bày hình ảnh xuất hiện trên sàn vườn áp mái nơi Jace mất tích. 'Nữ hoàng Seelie sao rồi? '

'Như mọi khi. '

'Vẫn cứ là mù cáu bần hả? '

'Khá giống thế. ' Alec kể Magnus theo cách súc tích chuyện xảy ra ở triều đình. Cậu giỏi chuyện đó-nói ngắn gọn, không thừa từ nào. Cậu chẳng bao giờ hiểu nổi những người tán gẫu liên miên, hoặc thậm chí cũng không chịu được cách dùng từ phức tạp hóa của Jace.

'Anh lo cho Clary, ' Magnus mở lời. 'Anh lo cô ấy có vẻ hơi quẩn trí. '

Alec đặt con Chairman Meow xuống bàn, nó cuộn tròn mình lại và ngủ tiếp ngay lập tức. 'Em ấy muốn tìm Jace. Anh đổ lỗi cho em ấy à? '

Mắt Magnus dịu lại. Anh ngoắc ngón tay vào con đĩa quần jean Alec và kéo cậu lại gần. 'Ý em là em sẽ làm điều tương tự nếu anh bị mất tích hả? '

Alec quay mặt đi nhìn đồng giấy Magnus vừa dịch sang một bên. 'Anh lại nghiên cứu chúng à? '

Trông hơi thất vọng, Magnus buông Alec ra. 'Phải có cách, ' anh đáp. 'để đọc được chúng. Kiểu ngôn ngữ anh chưa nhìn ra được nào đó. Kiểu gì đó cổ xưa. Đây là pháp thuật cổ xưa, rất hắc ám, chẳng giống với bất cứ thứ gì anh từng biết. ' Anh nhìn xấp giấy lần nữa, đầu nghiêng về một bên. 'Em lấy hộ cái hộp đựng thuốc lá đằng kia (snuffbox) được không? Cái bằng bạc gần mép bàn ấy. '

Alec nhìn theo hướng tay Magnus chỉ và thấy cái hộp bạc để ở góc xa của cái bàn gỗ. Cậu với tay lấy nó. Hộp ấy trông như cái rương hợp kim thu nhỏ, phần trên của hộp chạm nổi chữ W. S. dát kim cương.

Will, cậu nghĩ. Will?

Will, Magnus đáp khi Alec hỏi về cái tên Camille thốt ra khiến anh nao núng. Chúa ơi, đã lâu lắm rồi.

Alec cắn môi. 'Cái gì đây? '

'Cái hộp đựng thuốc lá, ' Magnus đáp, mắt dán vào xấp giấy. 'Anh nói rồi mà. '

'Snuff? Giống kiểu gạt người ta đi á? ' (snuff people out)

Magnus ngược lên và bật cười. 'Gạt xì gà ấy. Loại hộp này khá phổ biến hồi thế kỷ mười bảy, mười tám. Giờ anh dùng để giữ đồ linh tinh. '

Anh đưa tay ra, và Alec đưa cái hộp. 'Anh có bao giờ tự hỏi, ' Alec mở lời, rồi lura lora lần nữa. 'Anh có thấy phiền khi Camille đang ở đâu đó ngoài kia

không? Cô ta trốn thoát được rồi mà? ' Và đó là lỗi của em? Alec nghĩ nhưng không nói ra. Magnus không cần biết.

'Cô ta luôn ở đâu đó ngoài kia, ' Magnus đáp. 'Anh biết hội Clave không hài lòng chút nào, nhưng anh quen với việc hình dung cô ta sống theo ý thích, không làm phiền anh. Nếu anh có thấy phiền thì cũng lâu lắm rồi. '

'Nhưng anh từng yêu cô ta. Một lần. '

Magnus rà ngón tay theo phần dát kim cương trên cái hộp. 'Anh tưởng là thế. '

'Cô ấy còn yêu anh không? '

'Anh không nghĩ vậy, ' Magnus khô khan đáp. 'Lần cuối cùng gặp anh cô ta có vẻ không vui. Tất nhiên có lẽ vì anh có một người bạn trai với stamina rune còn cô ta thì không. '

Alec ập úng. 'Với tư cách là người bị đánh giá, em... phản đối cách miêu tả đó. '

'Cô ta luôn là loại người hay ghen. ' Magnus cười toe. Anh ấy luôn quá giỏi chuyển chủ đề, Alec nghĩ. Magnus đã làm rõ là anh không thích kể về tình trường của mình trong quá khứ, nhưng đâu đó trong cuộc nói chuyện của họ, trong cảm giác thân thuộc và thoải mái của Alec, cái cảm giác như đang ở nhà của cậu đã biến mất. Không quan trọng việc Magnus trông trẻ đến nhường nào-và ngay lúc này, chân đế trần, mái tóc dựng lên, anh trông như tầm mười tám tuổi-giữa họ luôn có một biển thời gian không thể xóa nhòa.

Magnus mở hộp, lấy ra vài cái đinh ghim dính lên tờ giấy anh ngắm nghía suốt ở trên bàn. Lúc anh ngẩng lên thấy vẻ mặt của Alec, anh ngạc nhiên. 'Em ổn chứ? '

Thay vì đáp lại, Alec nắm lấy tay Magnus. Magnus để Alec kéo anh đứng lên, vẻ dò hỏi dăng đầy trong mắt. Trước khi anh kịp nói gì, Alec kéo anh lại gần và hôn. Magnus khẽ kêu lên một tiếng vui tai, rồi nắm lấy đằng sau áo Alec, làm nhàu nhĩ nếp áo, các ngón tay lạnh lạnh rà dọc theo sống lưng

Alec. Alec ép sát vào anh, ghim Magnus chặt vào bàn. Magnus chẳng hề phiến.

'Thôi nào, ' Alec nói vào tai Magnus. 'Muộn rồi. Đi ngủ thôi. '

Magnus cắn môi, mắt liếc qua vai cậu để nhìn xấp giấy trên bàn, dán chặt vào những ký tự cổ xưa của loại ngôn ngữ thất truyền đó. 'Sao em không đi ngủ trước? ' anh gợi ý. 'Chút nữa anh sẽ đi-năm phút nữa thôi. '

'Hắn rồi. ' Alec đứng thẳng dậy, hiểu rằng khi Magnus đang mải mê nghiên cứu, năm phút sẽ dễ kéo dài năm tiếng. 'Em sẽ gặp anh sau năm phút nữa. '

'Shhh. '

Clary đưa ngón tay lên môi rồi ra dấu cho Simon mở cửa vào nhà chú Luke. Đèn đóm đã tắt hết, phòng khách yên ắng và tối om. Cô xua Simon đi về phòng cô và nhắm phòng bếp mà kiếm cốc nước uống. Đi được nửa chừng cô khựng lại.

Giọng mẹ cô vang vang khắp hàng lang. Clary thấy được vẻ căng thẳng trong lời nói. Biết là mất Jace là ác mộng tồi tệ nhất của Clary rồi, nhưng cô cũng hiểu mẹ cô cũng đang gặp ác mộng. Biết con trai mình còn sống và đang tung hoành đâu đó ngoài kia, có thể làm bất kỳ điều gì, đang cào xé tâm can bà.

'Nhưng họ phán con gái em trắng án mà, Jocelyn, ' Clary thoáng nghe lời chú Luke, giọng chú thì thầm nghe câu được câu chẳng. 'Sẽ không bị trừng phạt đâu. '

'Mọi chuyện đều do lỗi của em mà ra, ' Giọng mẹ Jocelyn ghen ghét như thể bà đang gục mặt vào vai chú Luke. 'Nếu em không đem.... cái sinh vật đó vào thế giới này, Clary sẽ không phải trải qua những chuyện như thế. '

'Em đâu ngờ được... ' Chú Luke nhỏ giọng xuống, và dù Clary biết chú nói đúng, nhưng trong cô vẫn nhói lên một chút tức giận tội lỗi với mẹ cô. Mẹ Jocelyn lẽ ra nên giết Sebastian khi hắn còn trong nôi để hắn không lớn lên và hủy hoại cuộc sống của họ, cô nghĩ, và ngay lập tức cô kinh hoàng với

chính mình vì nghĩ thế. Cô quay lưng đi về góc đối diện ngôi nhà, phi như bay về phòng ngủ và đóng cửa lại như bị bám theo.

Simon, đang ngồi trên giường chơi DS, ngạc nhiên ngược lên nhìn cô. 'Mọi thứ ổn không? '

Cô gượng cười với cậu. Cậu ấy là một góc thân thuộc của căn phòng-họ từng ngủ tại nhà chú Luke thường xuyên. Cô đã làm những gì có thể để biến nơi đây thành phòng mình chứ không phải phòng cho khách. Những bức ảnh chụp cô và Simon, nhà Lightwood, cô với Jace cùng gia đình cô, dán đầy khung gương gắn ở tủ quần áo. Luke tặng cô một cái bảng vẽ, và đồ hội họa của cô được xếp ngăn nắp thành một cái hộp đựng bên cạnh tủ. Cô có dính mấy cái poster mấy bộ anime cô thích nhất: Fullmetal Alchemist, Rurouni Kenshin, Bleach.

Hành tung thân phận Thợ Săn bóng tối của cô cũng rải rác khắp nơi-một bản copy dày cộp cuốn Codex của Thợ Săn bóng tối với ghi chú và nét vẽ của cô nguệch ngoạc theo lề giấy, một bộ sách viết về những điều huyền bí và siêu linh, thanh stele để trên bàn, và một quả cầu mới coóng, do chú Luke tặng, miêu tả Idris, viền vàng, tọa lạc ở trung tâm châu Âu.

Và Simon, ngồi ở giường cô, hai chân khoanh lại, là một trong số ít điều mà cùng thuộc về hai cuộc sống cũ và mới của cô. Cậu nhìn cô với đôi mắt sẫm màu nổi trên nền da mặt trắng, vết tích Dấu của Cain thấp thoáng trên trán cậu.

'Mẹ mình, ' cô đáp, và dựa người vào cửa. 'Mẹ mình không ổn. '

'Bác ấy không nhẹ người đi à? Ý mình là khi biết cậu được trắng án ấy? '

'Mẹ mình cứ vẫn vương về Sebastian. Mẹ mình không thể thôi tự trách mình được. '

'Con người hăn trở thành có phải tại lỗi mẹ cậu đâu. Tại Valentine chứ. '

Clary không đáp. Cô gợi lại cái suy nghĩ vừa rồi, rằng lẽ ra mẹ cô nên giết Sebastian khi hăn vừa ra đời.

'Cả hai người, ' Simon nói, 'đều tự trách mình vì những điều không phải do mình gây nên. Cậu đổ tội cho bản thân vì bỏ Jace lại trên mái - '

Cô ngẩng mặt lên ném cho cậu cái nhìn sắc lẹm. Cô không hề tự ý thức rằng mình đang làm vậy, dù đúng là thế. 'Mình không bao giờ- '

'Có đấy, ' cậu tiếp. 'Nhưng mình cũng bỏ anh ta lại, Izzy và Alec cũng thế- mà Alec là parabatai của anh ta đấy. Chúng ta đều không lường được. Và nếu cậu ở lại thì mọi sự có thể tệ hơn. '

'Có thể. ' Clary không muốn kéo dài vấn đề nữa. Lẩn tránh ánh nhìn của Simon, cô đi vào phòng tắm để đánh răng và mặc bộ đồ ngủ vào. Cô tránh nhìn mình trong gương. Cô ghét thấy bản thân mình trắng bệch, đôi mắt thâm quầng đậm. Cô mạnh mẽ; cô sẽ không gục ngã. Cô có kế hoạch. Dù đó là kế hoạch hơi điên rồ, dính dứ tới chuyện trộm đồ của Học Viện.

Cô đánh răng và rời phòng tắm trong lúc buộc tóc mình kiểu đuôi ngựa thì thấy Simon vứt lại một cái chai đựng máu chắc chắn mua được ở quán Taki vào ba lô của cậu.

Cô bước tới vò tóc cậu. 'Cậu có thể để đông chai ấy ở trong tủ lạnh, cậu biết mà, ' cô nói. 'Nếu cậu không thích để nó ở nhiệt độ thường. '

'Thật ra máu để lạnh còn tệ hơn bình thường. Ấm là tốt nhất nhưng mình nghĩ mẹ cậu sẽ ngăn mình làm nóng nó bằng chảo. '

'Thế Jordan có bận tâm không? ' Clary hỏi, băn khoăn ko biết liệu Jordan có nhớ Simon sống cùng anh không. Simon đêm nào cũng đến nhà cô trong suốt tuần qua. Trong vài ngày đầu tiên từ khi Jace mất tích, cô không thể ngủ được. Cô đắp năm cái chăn, nhưng cô không thấy ấm nổi. Nằm run rẩy, cô trần trọc mừng tượng mạch máu trong cô lơ dờ tuần hoàn, từng mảnh băng kết thành một cái lưới quanh trái tim cô. Những giấc mơ của cô toàn về biển đen, băng trôi và hồ đóng băng và về Jace, mặt anh luôn bị bóng tối, hoặc gợn mây hay chính mái tóc màu sáng của anh che khuất lúc anh quay đi. Thỉnh thoảng cô mới dễ giấc được, để rồi lại thức dậy với cảm giác như vừa đang chết đuối.

Ngày đầu tiên khi hội Clave thăm vấn cô, cô về nhà và nằm bẹp trên giường. Có khi cô sẽ cứ nằm thức thẽ nếu không có tiếng gõ vào cửa sổ phòng cô và Simon trèo vào, suýt ngã đập mặt. Cậu trèo lên giường và nằm cạnh cô mà không nói một lời. Da cậu lạnh, đượm mùi không khí thành phố và cái lạnh của mùa đông đang đến.

Cô nằm kê vai cậu, để một chút căng thẳng đang bóp nghẹt cô như nằm dấm siết mình tan biến đi. Tay cậu lạnh băng, nhưng quen thuộc, như cái áo khoác da tỳ vào tay cô vậy.

'Cậu ở đây được bao lâu?' cô thì thầm trong bóng tối.

'Tùy cậu. '

Cô quay mặt sang nhìn cậu. 'Izzy có bận tâm không? '

'Cậu ấy là người nói mình nên đến đây. Cậu ấy bảo cậu không hề ngủ, và nếu cậu thấy ở bên mình ổn, mình nên ở lại. Hoặc mình sẽ ở đây đến khi cậu thiếp đi. '

Clary thở ra nhẹ nhõm. 'Ở lại cả đêm nay đi, ' cô nói. 'Làm ơn. '

Cậu ấy đã làm. Đêm đó cô không có ác mộng.

Chừng nào cậu còn ở đây, giấc ngủ của cô trống rỗng và không mộng mị, một biển đen hư không. Một nỗi quên lãng không đau đớn.

'Jordan không bận tâm chuyện máu me, ' Simon nói luôn. 'Cái cậu ta quan tâm là mình cần thoải mái với bản chất thật. Kết nối với ma cà rồng nội tâm của mình, blah blah blah. '

Clary bò lên giường và ôm lấy gối. 'Thế mà cà rồng nội tâm của cậu khác với... về ma cà rồng bên ngoài à? '

'Chắc chắn. Thằng đó muốn mình mặc áo để lộ cơ bụng và đội mũ phớt. Mình đang đấu tranh căng phết. '

Clary cười nhẹ. 'Ra là ma cà rồng nội tâm của cậu là Magnus hử? '

'Đợi chút, nhắc mới nhớ. ' Simon lục tung cái ba lô và rút ra hai tập truyện manga. Cậu vẫy chúng với vẻ đắc thắng trước khi đưa cho Clary. 'Magical Love Gentleman' tập mười lăm và mười sáu, ' cậu giới thiệu. 'Kiểm mọi nơi không đâu có trừ Midtown Comics. '

Cô cầm cuốn truyện, nhìn phần bìa sắc sỡ. Từng có thuở cô sẽ vung vẩy tay vì vui sướng, giờ tất cả những gì cô làm được chỉ là cười với Simon và cảm ơn cậu, nhưng cậu ấy làm vậy vì cô mà, cô tự nhắc mình, nghĩa cử của một người bạn tốt. Dù rằng cô chẳng hình dung nổi mình sẽ tiêu khiển bằng cách đọc truyện như thế nào. 'Cậu tuyệt lắm, ' cô nói, tay nắm vai cậu. Cô nằm xuống đồng gối, đám truyện manga yên vị trên đùi cô. 'Và cảm ơn vì đã theo mình đến triều đình Seelie. Mình biết sẽ gọi lại cho cậu mấy hồi ức tệ hại, nhưng-mình luôn thấy tốt hơn khi cậu ở bên mình. '

'Cậu giỏi lắm. Đàm phán với Nữ hoàng như dân chuyên ấy. ' Simon nằm kế bên cô, vai họ chạm nhau, hai người cùng nhìn lên trần, nhìn những vết nứt quen thuộc trên ấy, ngắm những ông sao không còn phát sáng cũ mèm dán lên đó. 'Thế cậu sẽ làm hả? Trộm những cái nhẫn cho Nữ hoàng? '

'Đúng. ' Cô thở ra. 'Ngày mai. Có cuộc họp thường nhật của hội Clave vào buổi trưa. Mọi người sẽ đến dự. Mình sẽ đi. '

'Mình không thích đâu, Clary. '

Cô thấy người mình căng cứng. 'Không thích điều gì? '

'Cậu dính dứ với đám tiên. Tiên là bọn lừa đảo. '

'Họ không thể nói dối. '

'Cậu hiểu ý mình mà. Nói 'tiên là bọn làm mê muội người ta' nghe nhảm bỏ xừ. '

Cô quay đầu sang cậu, cầm cô để gần xương đòn cậu. Tay cậu tự động ôm lấy vai cô, kéo cô lại gần mình. Người cậu mát lạnh, áo vẫn ướt sũng nước mưa. Máu tóc đen duỗi thẳng thường thấy giờ xoắn tít vì hứng gió. 'Tin

mình đi, mình không thích dính đến Triều đình đâu. Nhưng mình sẽ làm thế vì cậu, ' cô nói. 'Và cậu cũng sẽ làm tương tự vì mình, đúng không? '

'Tất nhiên. Nhưng đó vẫn là ý tưởng tồi. ' Cậu nghiêng đầu nhìn cô. 'Mình hiểu cảm giác của cậu. Khi cha mình mất - '

Người cô khựng lại. 'Jace chưa chết. '

'Mình biết. Mình có ám chỉ gì đâu. Chỉ là - Cậu không cần nói cậu thấy tốt hơn khi ở bên mình. Mình luôn ở bên cậu. Nỗi đau buồn làm cậu thấy cô đơn, nhưng cậu không cô đơn. Mình biết cậu không tin vào-vào tôn giáo - theo cách mình tin, nhưng cậu có thể tin bản thân có những người thương yêu ở quanh cậu, đúng

không? ' Mắt cậu mở to đầy hi vọng. Màu mắt vẫn là nâu đậm, nhưng giờ đã khác, kiểu có thêm một lớp màu phủ lên nữa, theo cái cách da cậu vừa trắng vừa đục

cùng lúc.

Mình có tin, Clary nghĩ. Mình chỉ không chắc điều ấy có quan trọng không. Cô gõ nhẹ vai cậu. 'Này, có phiền không nếu mình thắc mắc chút? Hơi cá nhân nhưng quan trọng đấy. '

Một chút cảnh giác len lỏi vào tiếng cậu. 'Điều gì? '

'Vì có cái Dấu của Cain ấy, thành ra có phải nếu trong lúc ngủ mình vô tình đá cậu, mình sẽ bị thụ vào cẳng bởi một thế lực vô hình bảy lần à? '

Cô thấy cậu cười. 'Ngủ đi, Clary Fray. '

CHƯƠNG 3 - Những thiên thần xấu xa

Chương 3: Những thiên thần xấu xa

‘Trời ạ, tôi cứ tưởng cậu quên bằng mình sống ở đây, ’ Jordan cất tiếng lúc Simon bước vào phòng khách căn hộ; tay còn cầm chìa khóa. Jordan thường bị mục kích lúc đang nằm dài trên nệm, đôi chân đung đưa ở mép nệm, tay bấm tay cầm Xbox. Hôm nay cậu ta có yên vị trên nệm, nhưng ngồi thẳng lưng, đôi vai vạm vỡ ngả ra trước, tay để trong túi quần, tay cầm biến đâu mất. Cậu ta có vẻ nhẹ nhõm khi thấy Simon, và mất có một thoáng Simon đã đoán ra lý do.

Trong căn hộ không chỉ có Jordan. Ngồi trên cái ghế bành nhung cam-chẳng đồ nội thất nào của Jordan ăn rở với nhau-là Maia, mái tóc xoăn buộc tết sang hai bên. Lần cuối Simon gặp cô, cô ăn mặc đẹp tuyệt trần để dự tiệc. Giờ cô mặc đồ hàng ngày: quần jean te tua, áo phông dài tay, và áo khoác da thuộc màu caramen. Cô trông khó ở như Jordan, lưng thẳng, ánh nhìn găm chỗ cửa sổ. Khi cô thấy Simon, cô buông chân xuống sàn và đến ôm cậu. ‘Này, ’ cô nói. ‘Mình vừa tới đây xem cậu có ổn không. ’

‘Mình ổn. Ý mình là, mình ổn hết mức trong tình trạng cho phép. ’

‘Mình không nói đến vụ của Jace, ’ cô tiếp. ‘Ý mình là chính cậu kìa. Cậu ổn không? ’

‘Mình á? ’ Simon ngạc nhiên. ‘Mình hoàn toàn ổn. Lo cho Isabelle và Clary. Cậu biết Clave điều tra cậu ấy —’

‘Và mình có biết cậu ấy được trắng án. Tốt rồi. ’ Maia buông cậu ra.

‘Nhưng mình lo cho cậu. Rắc rối với mẹ cậu. ’

‘Sao cậu biết? ’ Simon lừ mắt nhìn Jordan, nhưng cậu ta khẽ lắc đầu. Cậu ta không nói.

Maia nghịch búi tóc. ‘Mình gặp Eric. Cậu ấy kể mọi chuyện và nói cậu rút khỏi nhóm Millenium Lint trong hai tuần vừa rồi. ’

‘Thực ra họ đổi tên rồi, ’ Jordan nói. ‘Thành Midnight Burrito. ’

Maia khó chịu nhìn liếc Jordan, và cậu ta thu lu dán mình vào nệm thêm. Simon tự hỏi họ nói chuyện với nhau về cái gì trong lúc cậu không có mặt. ‘Cậu còn liên lạc với ai khác trong gia đình không?’ Maia hỏi, giọng nhẹ nhàng. Sự quan tâm đọng đầy trong đôi mắt màu hổ phách của cô. Simon biết là thô lỗ, nhưng có gì đó trong cái nhìn ấy làm cậu không ưa. Như thế ánh mắt ấy khiến vấn đề của cậu trở nên thực hơn, bằng không cậu có thể giả vờ nó không tồn tại.

‘Yeah,’ cậu đáp. ‘Gia đình mình ổn hết.’

‘Thật không? Vì cậu bỏ di động ở đây này.’ Jordan nhặt nó lên từ cái bàn. ‘Và cả ngày nay chị cậu cứ năm phút lại gọi một lần. Cả ngày hôm qua nữa.’

Cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong bụng Simon. Cậu lấy di động từ tay Jordan và nhìn màn hình. Mười bảy cuộc gọi lỡ từ Rebecca.

‘Khỉ thật,’ cậu đáp. ‘Tôi những hi vọng không phải gặp chuyện này.’

‘Thì, đó là chị cậu mà,’ Maia nói. ‘Trước sau gì chị ấy chả gọi.’

‘Mình biết, nhưng mình gắng né tránh chị ấy rồi-để tin nhắn thoại những lúc chị ấy không dùng điện thoại, kiểu kiểu đó. Mình chỉ... mình đoán mình đang lẩn tránh điều không thể tránh khỏi.’

‘Và giờ thì?’

Simon đặt di động lên khung cửa sổ. ‘Tiếp tục tránh?’

‘Đừng.’ Jordan bỏ tay khỏi túi quần. ‘Cậu nên nói chuyện với chị.’

‘Và nói gì?’ Câu hỏi ấy bật ra hơi sốt sắng hơn Simon nghĩ.

‘Mẹ cậu hẳn đã kể gì đó,’ Jordan đáp. ‘Chị ấy chắc đang lo sốt vó.’

Simon lắc đầu. ‘Trong vài tuần nữa chị ấy sẽ về nhà nghỉ lễ Tạ ơn. Mình không muốn chị mình vướng vào chuyện xảy đến với mẹ.’

‘Chị ấy bị liên đới rồi. Chị ấy là gia đình cậu mà,’ Maia nói. ‘Thêm nữa, đây-chuyện xảy ra với mẹ cậu, tất cả đồng xà bần này-đây là cuộc sống của

cậu rồi. '

'Vậy thì, mình đoán mình mong chị ấy hãy tránh xa nó. ' Simon biết mình đang nói cùn, nhưng cậu không dừng được. Rebecca-chị ấy đặc biệt. Khác biệt. Là một phần trong cuộc sống của cậu không bị mấy chuyện kì quái làm hỏng. Có khi là phần duy nhất.

Maia đưa tay chào thua và nhìn Jordan. 'Nói gì đó đi. Anh là Vệ binh mà. '

'Oh, thôi nào, ' Simon nói trước khi Jordan kịp mở miệng. 'Hai người có liên lạc với cha mẹ hai người không? Họ hàng hai người thì sao? '

Họ liếc nhau một chốc. 'Không, ' Jordan chậm rãi đáp, 'nhưng bọn mình đều không có quan hệ tốt với họ trước khi —'

'Thế là xong vụ của mình, 'Simon chốt. 'Chúng là đều mồ côi. Do dòng đời đưa đẩy cả. '

'Cậu không thể lờ đi chị cậu, ' Maia quả quyết.

'Mở mắt mà xem nhé. '

'Và khi chị Rebecca về và nhà cậu trông như hậu trường phim Người Trừ tà thì sao? Và mẹ cậu sẽ chẳng giải thích cậu đang ở đâu được? ' Jordan ngả người ra trước, tay chống gối. 'Chị cậu sẽ gọi cảnh sát, và mẹ cậu sẽ bị truy cứu. '

'Tôi chỉ nghĩ tôi chưa sẵn sàng nghe giọng chị ấy, ' Simon đáp, biết mình đã thua trong cuộc tranh cãi này. 'Tôi phải đi bây giờ, nhưng tôi hứa sẽ nhắn chị ấy. '

'Well, ' Jordan nói. Cậu ta đang nhìn Maia, không phải Simon lúc cậu nói, như kiểu cậu ta hi vọng cô có thấy sự cải thiện và hi vọng cô ấy vui. Simon tự hỏi trong hai tuần qua hai người ấy có gặp nhau lúc cậu vắng mặt không. Cậu đoán là không dựa theo cái cách họ ngồi khi cậu xuất hiện, nhưng cặp này khó đoán bỏ xừ. 'Bước đầu là vậy. '

Cái thang máy dát vàng dừng ở tầng ba của Học Viện; Clary hít sâu và bước vào tiền sảnh. Nơi này đúng như Isabelle và Alec đã hứa, yên ắng vắng bóng người. Tiếng giao thông ở York Avenue ngoài kia vắng lại khe khẽ. Cô dường như nghe được tiếng bụi quần lấy nhau khi chúng nhảy múa trong ánh nắng trên cửa sổ. Trên tường là dây móc để người đến Học Viện treo áo. Áo khoác đen của Jace vẫn treo trên móc, hai cánh tay áo rũ xuống thiếu hơi người.

Cô bước qua tiền sảnh trong run rẩy. Cô nhớ về lần đầu Jace dẫn cô qua các hành lang, giọng nhẹ tênh vô tư của anh nói kể cô nghe về Thợ Săn bóng tối, về Idris, về một thế giới bí mật cô không hề biết. Cô nhìn anh lúc anh kể- lén lút thôi, nhưng giờ cô biết Jace có để ý, nhìn ánh sáng làm nổi màu tóc anh, những chuyển động phong nhã của đôi tay, các cơ bắp ở cánh tay xê dịch khi anh làm điệu bộ.

Cô đến được thư viện mà không gặp một Thợ Săn bóng tối nào và đẩy cửa mở. Căn phòng vẫn làm cô sửng sốt như lần đầu. Dáng hình tròn vì nằm gọn trong một tòa tháp, thư viện có phần trưng bày tầng hai chạy dọc theo tường ngay trên hàng kệ sách. Cái bàn mà Clary vẫn nghĩ là của Hodge nằm ở chính giữa thư viện, đẻo từ miếng gỗ sồi nguyên khối, mặt bàn ngửa trên lưng hai thiên thần đang quỳ gối. Clary nửa mong chờ thấy Hodge đứng lên từ phía sau bàn cùng con quạ mắt sáng, Hugo, đậu trên vai ông.

Rũ bỏ ký ức đó đi, cô rảo bước tiến về cầu thang cuốn ở phía cuối phòng. Cô mặc quần jean và đi giày đế cao su, cổ chân cô vẽ chữ rune vô thanh; không khí yên lặng còn trở nên kỳ quái khi cô leo bậc thang và vào chỗ trưng bày. Cũng có sách trên này, nhưng chúng bị khóa trong tủ kính. Một số cuốn rất cũ, bìa bung ra, lẽ chỉ còn giữ được vì có mấy sợi dây. Một số cuốn trưng ra rõ vẻ ma thuật nguy hiểm hoặc hắc ám-Những nghi lễ thờ cúng không thể tiết lộ, Mụn thủy đậu của quý, Hướng dẫn thực tiễn cách hồi sinh người chết.

Nằm giữa những giá sách khóa kín là tủ kính trưng bày. Mỗi cái đều để một đồ thủ công đẹp đẽ và hiếm có-một chai nước hoa thủy tinh có nắp bằng

ngọc lục bảo to bụi; một vương miện đính kim cương ở giữa mà chắc chẳng đầu người nào đội được; một mặt dây chuyền hình thiên thần có đôi cánh lấp từ bánh răng và phụ tùng, và trong cái tủ cuối cùng, y lời Isabelle hứa, một cặp nhẫn vàng chóa hình lá, do tiên tộc gia công tinh xảo.

Cái tủ bị khóa, tất nhiên, những chữ rune Mở khóa-Clary cần mỗi lúc cô vẽ nó, cần thận không để nó đủ mạnh để nổ tung lớp kính và báo động mọi người-phá được khóa. Cô khẽ khàng cần thận mở tủ. Chỉ khi để thanh stele vào trong túi quần thì cô mới bắt đầu ngăn ngừa.

Đây có phải cô? Trộm đồ từ Clave trả lại cho Nữ hoàng Tiên tộc, người mà có những lời hứa, theo lời Jace, chẳng khác nào loài bọ cạp với cái đuôi có vòi độc?

Cô lắc đầu xua đi mối hồ nghi-và khựng lại. Cửa thư viện đang mở. Cô nghe được tiếng sàn gỗ kéo kẹt, những giọng nói nghèn nghẹn, tiếng bước chân. Không ngăn ngừa gì cô nằm xuống sàn, úp mặt lên sàn gỗ lạnh lẽo của khu trưng bày.

‘Cậu nói đúng, Jace ạ, ’ một giọng nói vang lên-từng từng, và quen thuộc đến quay quắt-phía dưới cô. ‘Nơi này vắng người thật. ’

Cái lạnh trong huyết quản Clary dường như đặc lại, làm cô cứng đờ tại chỗ. Cô không cựa quậy, không thở nổi. Cô chưa thấy căng thẳng đến nhường này kể từ lần cha cô đâm kiếm xuyên ngực Jace. Cô lê mình đến mép khu trưng bày và ghé mắt nhìn xuống.

Và cần mỗi đến phát đau để ngăn mình không thét lên.

Trên đỉnh mái thư viện hình vòm là cái giếng trời bằng thủy tinh. Ánh mặt trời chiếu qua đó, in lên sàn một vùng như ánh đèn sân khấu. Cô thấy được những mảnh đá hoa cương và đá quý tạo hình in lên sàn-Thiên thần Raziel, cái cốc và thanh kiếm. Đứng trong một bên cánh xò rộng của Thiên thần là Jonathan Morgenstern.

Sebastian.

Ra đây là ngoại hình anh trai cô. Ngoại hình đích thực, có sức sống và có biểu cảm. Một khuôn mặt trắng ở mọi phương diện, cao và gầy vận đồ đen. Mái tóc hắc trắng bạc, không đen như lần trước cô gặp-đã nhuộm màu để đóng giả Sebastian Verlac. Màu trắng này hợp với hắc hơn. Đôi mắt đen đầy năng lượng và sức sống. Lần cuối cùng cô thấy hắc, đang trôi nổi trong quan tài thủy tinh như Bạch Tuyết, một bàn tay cụt bị quấn băng. Giờ bàn tay đã nguyên vẹn, đeo vòng tay bạc lấp lánh, nhưng chẳng có vết gì chứng tỏ từng bị thương tật-hơn cả thương tật, bị khiếm khuyết.

Và đứng bên cạnh hắc, mái tóc vàng ánh lên trong nắng, là Jace. Không phải hình ảnh của Jace cô hằng hình dung trong suốt hai tuần qua-bị chịu cực hình đau đớn hay chảy máu và đói khát, bị nhốt trong tù ngục, thét gọi tên cô đến giúp. Mà là Jace cô luôn nhớ, khi cô cho phép mình nhớ lại-khỏe mạnh, đẹp trai và đầy sức mạnh. Hai tay rút túi quần jean, các Ấn Ký nổi rõ sau lần áo phong trắng. Bên ngoài anh mặc áo khoác da đánh mới mang lại sắc vàng nhạt cho nước da. Anh ngửa đầu, như muốn thưởng thức ánh nắng mơn man trên mặt. ‘Tôi luôn đúng mà, Sebastian, ’ anh đáp. ‘Giờ cậu phải hiểu rõ tôi rồi chứ. ’

Sebastian nhìn anh dò xét, rồi mỉm cười. Clary nhìn chăm chăm. Đó là một nụ cười đúng nghĩa. Nhưng cô biết gì chứ? Sebastian cũng từng cười với cô, và hóa ra đó là trò lừa hạng nhất. ‘Thế mấy cuốn sách triệu hồi đâu? Có thứ tự nào trong đồng hồ loạn này không? ’

‘Không hắc. Có theo thứ tự chữ cái đâu. Mà theo hệ thống đặc biệt của bác Hodge kia. ’

‘Bác ta là người tôi đã giết chết đúng không? Thật bất tiện nhỉ, ’ Sebastian nói. ‘Có lẽ tôi nên lên tầng trên và cậu tìm tầng dưới nhé. ’

Hắc tiến đến cầu thang dẫn lên khu trưng bày. Tim Clary loạn nhịp vì sợ. Với cô Sebastian gắn liền với sát nhân, máu me, đau đớn và nỗi kinh hoàng. Cô biết Jace đã giao đấu với hắc và giành phần thắng nhưng rất trầy trật mới làm được. Đấu tay đôi thì cô không bao giờ thắng được anh trai mình.

Cô có thể nhảy từ lan can khu trưng bày xuống tầng dưới mà không gãy chân không? Nếu cô làm thế, điều gì sẽ xảy đến tiếp? Jace sẽ làm gì?

Sebastian mới đặt chân lên bậc thang thì Jace gọi to, ‘Đợi chút. Đây rồi. Mục ‘Phép thuật, Không chí mạng. ’

‘Không chí mạng? Vui thú chỗ nào ở từ đó nổi? ’ Sebastian gù gù, nhưng hẩn tiến về phía Jace. ‘Chỗ này đúng là thư viện, ’ hẩn nhận xét, đọc thành tiếng tác phẩm mắt hẩn lướt nhìn qua. ‘Cách Chăm sóc và Cho Ăn Tiểu Quỷ. Ác Quỷ Hiện Hình. ’ Hẩn nhắc cuốn đó ra và bật tiếng cười khẽ.

‘Cuốn gì đấy? ’ Jace ngẩng đầu, môi cong lên. Clary muốn phi xuống tầng và ném mình vào anh đến mức cô phải cắn môi lần nữa. Môi cô có vị axit.

‘Sách khiêu dâm đó, ’ Sebastian đáp. ‘Nhìn đi. Ác quỷ... hiện hình. ’

Jace đến bên hẩn, để tay lên cánh tay Sebastian để nhưn người đọc sách. Chả khác gì nhìn Jace với Alec, người mà anh thân thiết, anh có thể chạm vào họ mà không cần suy nghĩ-nhưng cảnh này, thật kinh khủng. ‘Okay, sao cậu biết? ’

Sebastian gập cuốn sách lại và khẽ đập vai Jace. ‘Có vài điều tôi biết nhiều hơn cậu đấy. Cậu lấy được sách chưa? ’

‘Rồi. ’ Jace nhắc một bộ sách dày trên bàn gần đó lên. ‘Chúng ta có đủ thời gian để ghé qua phòng tôi không? Nếu mà tôi lấy được đồ của mình thì... ’

‘Cậu muốn kiếm gì? ’

Jace nhún vai. ‘Quần áo là chủ yếu, mấy món vũ khí nữa. ’

Sebastian lắc đầu. ‘Quá nguy hiểm. Chúng ta cần đến nhanh biến lẹ. Chỉ lấy đồ cần kíp thôi. ’

‘Cái áo khoác da của tôi là đồ cần kíp, ’ Jace đáp. Quá giống lúc nghe anh trò chuyện với Alec, với bất kỳ bạn bè nào khác của anh. ‘Nó gần giống tôi, gọn gàng và đúng một. ’

‘Nghe nhé, ta có nhiều tiền lắm,’ Sebastian nói. ‘Mua quần áo đi. Và trong vài tuần nữa cậu sẽ điều hành Học Viện này. Cậu lúc đó cứ việc dùng áo khoác da ấy làm lá cờ bay phần phật thoải mái luôn.’

Jace cười, điệu cười nhẹ nhàng sáng khoái Clary yêu mến. ‘Tôi cảnh báo anh, cái áo khoác đó sọc-xi lắm. Học Viện này có thể cháy trong đám lửa sọc-xi mà.’

‘Nhẹ tay với nơi này đi. Giờ trông nó ảm đạm quá.’ Sebastian nắm lấy lưng áo khoác Jace đang mặc và kéo anh lại gần. ‘Giờ ta chuồn. Giữ đồng sách đi.’ Hắn liếc nhìn bàn tay phải mình, chiếc nhẫn bạc đang phát sáng, dùng tay không giữ áo Jace, ngón cái của hắn xoay chiếc nhẫn.

‘Này,’ Jace nói. ‘Anh có nghĩ —’ Anh ngưng lời, và trong một thoáng Clary tưởng anh thấy cô—đầu anh ngẩng lên—nhưng lúc cô chưa kịp hít hơi vào, họ đã biến mất như ảo ảnh tan vào không khí.

Clary chậm rãi kê đầu xuống cánh tay mình. Mối cô chảy máu vì bị cắn; cô nếm được vị máu. Cô biết mình nên đứng dậy, di chuyển, chạy biến. Cô không được ở đây. Nhưng băng giá trong huyết quản cô lạnh lẽo đến nỗi, cô sợ rằng mình sẽ tan vỡ ra nếu cô chuyển mình.

Alec thức giấc vì cái đập vai của Magnus. ‘Dậy nào, đậu ngọt,’ anh bảo. ‘Tới giờ tỉnh giấc và đón một ngày mới rồi.’

Alec chậm chạp kéo mình dậy khỏi đám chăn gối và chớp mắt nhìn anh bạn trai, Magnus, dù ít ngủ, trông vẫn hoạt bát đến phát bực. Tóc anh ướt, nước nhỏ xuống áo trắng của anh khiến lần áo trong suốt. Anh mặc quần jean với vết mài và lỗ thủng, thường đồng nghĩa với việc anh sẽ ở nhà cả ngày.

‘Đậu ngọt?’

‘Anh đang thử mà.’

Alec lắc đầu. ‘Không.’

Magnus nhún vai. ‘Anh sẽ thử tiếp.’ Anh đưa cốc cà phê màu xanh pha theo ý Alec—đen, có đường. ‘Dậy đi.’

Alec ngồi dậy, dụi mắt, và cầm cái cốc. Vị đắng như làm dây thần kinh cậu sống dậy vậy. Cậu nhớ mình đã nằm trần trọc đời Magnus đi ngủ, nhưng rồi vì kiệt sức đã thắng thế cậu nên tầm năm giờ sáng cậu thiếp đi. ‘Em bỏ hộp Hội Đồng hôm nay. ’

‘Anh biết. Nhưng em phải đến gặp em gái và những người khác ở Turtle Pond. Em bảo anh phải nhắc em thế. ’

Alec đặt chân xuống sàn. ‘Mấy giờ rồi? ’

Magnus nhẹ nhàng lấy cái cốc cà phê khỏi tay cậu trước khi nước trong cốc đổ ra và đặt lên bàn cạnh giường. ‘Em khỏi lo. Em còn một tiếng nữa. ’

Anh ngả người và ấn môi anh vào môi Alec; Alec nhớ lại lần đầu họ hôn nhau, cũng trong nhà này, và cậu muốn ôm anh bạn trai mình lại gần. Nhưng điều gì đó ngăn cậu lại.

Cậu đứng lên, chỉnh trang áo sẫm, và tiến tới tủ com mốt. Cậu có tủ quần áo của riêng mình. Có bàn chải đánh răng trong nhà tắm. Chìa khóa mở cửa trước. Những đồ vật chất đủ để chung sống với bất cứ ai trong cuộc đời, nhưng cậu vẫn không rũ bỏ được cảm giác sợ hãi lạnh lẽo trong mình.

Magnus nằm ra giường ngắm Alec, gối đầu lên một tay. ‘Choàng cái khăn ấy, ’ anh nói, tay kia chỉ vào một cái khăn len quàng cổ xanh biển treo trên mắc. ‘Nó hợp màu mắt em. ’

Alec nhìn cái khăn. Đột nhiên cậu thấy nổi chán ghét trào dâng-ghét cái khăn, ghét Magnus, và chủ yếu là ghét bản thân mình. ‘Đừng nói là, ’ cậu đáp. ‘Cái khăn này có từ trăm năm trước, anh được ban tặng bởi Nữ hoàng Victoria ngay trước khi bà ta băng hà, vì đã phục vụ Vương quốc hay gì gì đó nhé. ’

Magnus ngồi dậy. ‘Em làm sao vậy? ’

Alec trừng mắt nhìn anh. ‘Em là thứ mới nhất trong cái nhà này à? ’

‘Vinh dự đó thuộc về con Chairman Meow. Nó mới hai tuổi. ’

‘Em nói mới nhất, không phải nhỏ tuổi nhất, ’ Alec nạt. ‘Ai là W. S? Có phải Will không? ’

Magnus lắc đầu giống kiểu có nước trong tai mình. ‘Cái gì vậy? Ý em là cái hộp gạt tàn á? W. S là Woolsey Scott. Ông ta —’

‘Thành lập Vệ đoàn Lupus. Em biết. ’ Alec vận quần jean và kéo khóa.

‘Anh nhắc đến ông ta rồi, và hơn nữa, ông ấy là nhân vật lịch sử. Và cái hộp gạt tàn của ông ta là đồ đựng đồ lặt vặt của anh. Có gì trong đó nữa không? Tông-đơ cắt móng tay Thợ Săn bóng tối à? ’

Đôi mắt mèo của Magnus lạnh băng. ‘Vì điều gì vậy mà em nói năng thế này, Alexander? Anh không nói dối em. Nếu có điều gì về anh em muốn biết, cứ hỏi. ’

‘Vớ vẩn, ’ Alec nói sảng, tay cài cúc áo. ‘Anh tốt bụng và vui tính cùng tất cả các phẩm chất tuyệt vời khác, nhưng anh không hề sẵn sàng mở lòng, đậu ngọt ạ. Anh có thể trò chuyện về các vấn đề của người khác cả ngày, nhưng anh còn lâu mới hé lộ về mình, và mỗi khi em hỏi, anh giãy nảy như con sâu quẩn quại trên lưỡi câu ấy. ’

‘Có thể tại vì em không thể hỏi về quá khứ của anh mà không cãi nhau về việc anh sẽ bắt tử còn em thì không, ’ Magnus sùng sộ. ‘Có lẽ sự bắt tử đang dần trở thành kẻ thứ ba trong quan hệ đôi ta rồi, Alec ạ. ’

‘Quan hệ giữa hai ta không được có người thứ ba. ’

‘Chính xác. ’

Cổ Alec nghẹn lại. Có ngàn điều nữa cậu muốn thốt lên, nhưng cậu chưa bao giờ dễ dàng bày tỏ như Jace và Magnus. Thay vào đó cậu lấy cái khăn xanh khỏi mắt và quàng lên cổ mình.

‘Đừng thức đợi, ’ cậu nói. ‘Tối nay em có thể đi tuần. ’

Khi cậu ra khỏi nhà, cậu nghe thấy tiếng Magnus hét. ‘Và cái khăn đó, cho em biết, từ cửa hàng Gap đó! Anh mua nó từ năm ngoái! ’

Alec đảo mắt và đi xuống cầu thang dẫn ra sảnh. Cái đèn duy nhất ở sảnh bị cháy, và chỗ ấy tối đến nỗi trong một thoáng cậu không phát giác ra được một người mặc áo trùm đầu đang tiến về phía cậu. Khi cậu nhận ra, cậu giật mình đến độ làm rơi chùm chìa khóa với tiếng leng keng mồn mồn.

Người đó tiến sát cậu. Cậu chẳng đoán được gì-tuổi, giới tính hay thậm chí loài nào. Giọng nói thoát ra cũng nhỏ và gãy gọn. ‘Tôi có tin nhắn gửi cậu, Alec Lightwood,’ lời ấy thốt ra. ‘Từ Camille Belcourt.’

‘Em muốn cùng đi tuần tra tối nay không?’ Jordan hỏi hơi đường đột.

Maia quay người nhìn anh đầy ngạc nhiên. Anh dựa người và quỳ bếp, hai tay để lên quỳ đằng sau lưng. Có gì đó vô tư trong dáng người anh khiến nó quá cứng nhắc đến nỗi thật. Vấn đề nảy sinh khi bạn hiểu ai đó quá rõ đây, cô nghĩ. Rất khó giả vờ khi ở bên họ, hay lừa họ đi khi họ giả vờ, dù rằng lừa đi dễ hơn nhiều.

‘Tuần tra cùng nhau à?’ cô hỏi lại. Simon đang thay đồ trong phòng cậu ấy, cô đã bảo mình sẽ đưa cậu đến đường tàu ngầm rồi, giờ thì cô ước mình không nói thế. Cô biết mình nên liên lạc lại với Jordan sau khi cô gặp cậu, và sau khi, hơi thiếu khôn ngoan, cô hôn anh. Nhưng rồi Jace biến mất và cả thế giới dường như tan tành từng mảnh và đó là lý do cô cần để tránh đối mặt vấn đề của mình.

Tất nhiên, không vấn vương anh bạn trai làm tan nát trái tim mình và biến mình thành người sói sẽ dễ dàng lắm nếu anh ta không đứng trước mặt bạn, mặc cái áo xanh bó sát người để lộ cơ bắp săn chắc đúng chỗ và làm nổi bật màu mắt lục nhạt của anh ta.

‘Em tưởng họ bỏ việc đi tuần tra tìm Jace rồi,’ cô tiếp lời, tránh nhìn anh.

‘Well, không bỏ hẳn tới độ dứt luôn đâu. Nhưng anh là Vệ binh, không phải Clave. Anh có thể tìm kiếm Jace theo ý mình.’

‘Ờ nhỉ,’ cô đáp.

Anh đang nghịch gì đó trên quầy, sắp xếp chi đó, nhưng vẫn chú mục vào cô. ‘Em định, em biết mà... Em từng muốn học đại học ở Stanford. Giờ em vẫn muốn đúng không?’

Tim cô hụt một nhịp. ‘Em không nghĩ đến đại học từ khi...’ cô đăng hăng. ‘Từ khi em biến đổi.’

Má anh đỏ bừng. ‘Em từng-ý anh là, em luôn muốn đến California. Em sẽ học ngành lịch sử, anh chuyển tới đó để lướt sóng. Nhớ không?’

Tay Maia đút vào túi áo khoác da. Cô cảm thấy mình nên thấy tức giận, nhưng không. Trong một thời gian dài cô đã đổ lỗi cho Jordan vì cô từ bỏ ước mơ về tương lai, một ngôi trường và ngôi nhà cùng một gia đình, vào lúc nào đó. Nhưng có những người sói khác trong đồn cảnh sát vẫn đang theo đuổi giấc mơ, thú vui của họ. Bat chẳng hạn. Từ bỏ cuộc sống bình thường hoàn toàn là do cô lựa chọn. ‘Em nhớ,’ cô đáp.

Anh vẫn đỏ mặt. ‘Về chuyện tối nay. Chưa ai tìm ở Xưởng Đóng tàu Brooklyn cả, nên anh nghĩ... nhưng làm một mình chán lắm. Nhưng nếu em không muốn...’

‘Không,’ cô thốt lên, nghe giọng mình vang vang. ‘Ý em là, chắc được. Em đi với anh.’

‘Thật không?’ Đôi mắt nâu vàng sáng lên, và Maia rửa thầm mình. Cô không nên tạo hi vọng cho anh, khi mà cô chưa biết cảm xúc của mình. Chỉ là thật khó tin khi anh ấy vẫn quan tâm đến cô thế.

Huy chương Vệ đoàn Lupus ánh lên trên cổ anh khi anh đứng thẳng, và cô ngửi thấy mùi xà phòng quen thuộc, ẩn đằng sau-mùi sói. Cô ngược mắt nhìn anh, đúng lúc cửa phòng Simon bật mở và cậu ta bước ra, cà nhắc đi đôi giày vào. Cậu đứng sững ở bậc cửa, mắt nhìn từ Jordan tới Maia, lông mày từ từ nhướn lên.

‘Cậu này, mình có thể tự đi đến đường ngầm,’ cậu bảo Maia, khoe miệng khê nhếch lên. ‘Nếu cậu muốn ở đây...’

‘Không. ’ Maia hấp tấp cho tay ra khỏi túi, tay cô đã thành nắm đấm vì bối rối. ‘Không, mình sẽ đưa cậu đi. Jordan, em-em sẽ gặp anh sau. ’

‘Tối nay nhé, ’ anh gọi với theo cô, nhưng cô không ngoảnh đầu nhìn anh, cô đang vội vã bước theo Simon.

Simon tản bước trên ngọn đồi thấp, nghe tiếng la hét chỗ đám người chơi Frisbee ở Sheep Meadow sau lưng mình, như tiếng nhạc văng lại. Hôm nay là một ngày tháng mười một đẹp trời, lồng gió và tươi tắn, ánh mặt trời soi rõ màu đám lá cuối cùng trên hàng cây: vàng, đỏ và hổ phách.

Trên ngọn đồi rải rác đầy đá tảng. Bạn có thể thấy rõ công viên được xây từ một vùng rừng đầy đá và cây ra sao. Isabelle ngồi trên một tảng đá, mặc váy lụa màu xanh ve khoác ngoài áo khoác xanh bạc. Cô ngược lên khi Simon đến, liền vuốt mái tóc đen ra sau mặt. ‘Tớ tưởng cậu đi với Clary, ’ cô cất tiếng lúc cậu tới gần hơn. ‘Bạn ấy đâu? ’

‘Trên đường từ Học Viện tới đây, ’ cậu đáp, ngồi xuống cạnh Isabelle và cho tay vào túi. ‘Cậu ấy có nhắn tin. Cậu ấy sẽ có mặt ngay thôi. ’

‘Anh Alec cũng đang đến —’ cô bắt đầu nói, nhưng ngưng lại vì di động cậu rung, hay đúng hơn là di động để trong túi cậu rung. ‘Mình cho là có ai nhắn cậu gì kìa. ’

Cậu nhún vai. ‘Tớ sẽ xem sau. ’

Cô ném cho cậu một cái nhìn qua hàng mi dài. ‘Dù sao thì, mình đang bảo, anh Alec cũng đang đến. Vì anh ấy đi từ Brooklyn nên là —’

Di động Simon lại rung.

‘Được rồi, chốt hạ nhé. Nếu cậu không xem tin nhắn, mình sẽ làm, ’ Isabelle nhào người, mặc kệ Simon phản đối, và cho tay vào túi cậu. Đầu cô cọ vào cằm cậu. Cậu ngửi được mùi nước hoa-hương vani-và mùi da cô nữa. Khi cô lấy được điện thoại và mở ra, cậu vừa thấy nhẹ nhõm vừa có chút thất vọng.

Cô liếc nhìn màn hình. ‘Rebecca? Rebecca là ai thế? ’

‘Là chị mình. ’

Người Isabelle thả lỏng. ‘Chị ấy muốn gặp cậu. Chị nhắn cậu chưa gặp chị ấy từ khi —’

Simon giật lấy điện thoại và đóng màn hình lại trước khi vút vào túi. ‘Mình biết, mình biết. ’

‘Cậu không muốn gặp chị à? ’

‘Hơn-hơn bất kỳ điều gì. Nhưng mình không muốn chị ấy biết. Về mình. ’ Simon nhặt một cái cành cây lên và ném nó đi. ‘Nhìn chuyện gì xảy ra khi mẹ mình biết là ớn rồi. ’

‘Thì hẹn gặp chị ở nơi công cộng. Xa nhà cậu. Chỗ mà chị cậu không phát hoảng la toáng lên ý. ’

‘Dù chị ấy không phát hoảng, chị ấy vẫn có thể có cái nhìn giống mẹ mình ấy, ’ Simon nhỏ giọng. ‘Kiểu mình là quái vật vậy. ’

Isabelle khẽ chạm cổ tay cậu. ‘Mẹ mình đuổi Jace đi khi nghĩ anh ấy là con trai Valentine và là gián điệp-rồi mẹ mình hối tiếc tột cùng ngay chốc. Bố mẹ mình cũng không thoải mái với việc Alec cặp kè với Magnus. Mẹ cậu cũng sẽ thế. Nên là hãy khiến chị cậu ủng hộ mình. Khá có ích đấy. ’ Cô hơi nghiêng đầu. ‘Mình nghĩ thỉnh thoảng anh chị em ruột dễ đồng cảm với nhau hơn là bố mẹ. Vì không có đặt nặng sự kì vọng mà. Mình sẽ không thể, không thể từ mặt Alec được. Dù anh ấy có làm gì đi nữa. Không bao giờ. Cả với Jace nữa. ’ Cô nắm tay cậu, rồi buông ra. ‘Em trai mình chết rồi. Mình không bao giờ được gặp lại em ấy nữa. Đừng để chị cậu trải qua cảm giác ấy. ’

‘Trải qua gì cơ? ’ Giọng Alec, đang lên đồi, đá lá khô khỏi đường đi. Vẫn vận cái áo len nhàu nhĩ và quần jean, nhưng quanh cổ có quần khăn quàng tiệp màu mắt anh. Chà, hẳn là quà của Magnus, Simon nghĩ. Alec không đời nào tự sắm cho mình. Khái niệm tiệp màu phù hợp không hề có trong anh ta.

Isabelle đăng hăng. ‘Chị Simon —’

Cô không nói thêm được gì. Một luồng gió lạnh thổi qua, xoáy tít đám lá khô lên. Isabelle đưa tay lên mặt để chặn bụi khi không khí lay động mờ ảo không lẫn vào đâu được khi có Cổng Dịch chuyển, và Clary hiện ra trước mắt họ, một tay cầm thanh stele và khuôn mặt đầy nước mắt.

CHƯƠNG 4 - Và sự bất tử

Chương 4: Và sự bất tử

'Và cậu hoàn toàn chắc cậu thấy Jace?' Isabelle hỏi, với Clary có lẽ đã đến lần thứ bốn mươi bảy.

Clary cắn môi dưới đã đau sẵn của mình và đếm đến mười. 'Là mình mà, Isabelle,' cô đáp. 'Cậu thật sự nghĩ mình sẽ không nhận ra Jace hả?' Cô ngược nhìn Alec, cái khăn quàng xanh biển của anh phấp phới trong gió. 'Anh có nhìn nhầm Magnus được không?'

'Không. Không bao giờ.' anh đáp ngay. Đôi mắt xanh biển của anh đầy ưu tư lo nghĩ. 'Anh chỉ- ý anh là, bọn anh chỉ hỏi thôi. Vì nghe vô lý mà.'

'Cậu ta đang là con tin,' Simon nói, lưng dựa vào tảng đá. Nặng chiều thu làm mắt cậu có màu bã cà phê. 'Kiểu, Sebastian hăm dọa nếu Jace không làm theo kế hoạch của hắn, Sebastian sẽ làm tổn thương người cậu ta quan tâm.'

Mọi con mắt đổ dồn vào Clary, nhưng cô lắc đầu thất vọng. 'Mọi người không tận mắt nhìn họ đi với nhau. Chẳng ai hành xử như có ai đó làm con tin hết. Anh ấy có vẻ hạnh phúc lúc ở đó kìa.'

'Thế thì cậu ấy bị ám,' Alec nói. 'Như lần với quỷ Lilith.'

'Lúc đầu em cũng nghĩ thế. Nhưng khi anh ấy bị ám bởi ả Lilith, anh ấy như người máy ấy. Anh ấy cứ nói đi nói lại một thứ. Nhưng lần này là Jace. Anh ấy đùa cợt như Jace hay làm. Cười giống nữa.'

'Có khi cậu ta bị hội chứng Stockholm,' Simon gợi ý. 'Mấy người biết đấy, lúc ai đó bị tẩy não và bắt đầu cảm thông với người bắt cóc mình á.'

'Mất hàng tháng thì hội chứng đó mới phát tác,' Alec phản pháo. 'Cậu ấy trông ra sao? Có bị thương, bị bệnh sao không? Em có thể tả cả hai người đó không?'

Đây không phải lần đầu tiên anh hỏi. Gió thổi tung đám lá khô dưới chân họ trong khi Clary kể lại Jace trông như thế nào-đầy sức sống và khỏe

mạnh. Sebastian cũng thế. Họ trông hoàn toàn bình tĩnh. Quần áo Jace sạch sẽ, cá tính, bình thường. Sebastian mặc áo choàng len đen có vẻ đắt tiền.

'Giống mẫu quảng cáo Burberry xấu xa, ' Simon nhận xét sau khi cô tả xong.

Isabelle lừ mắt nhìn cậu. 'Có thể Jace có kế hoạch, ' cô nói. 'Có thể anh ấy đang lừa Sebastian. Cố gắng để được Sebastian biết đài, xem mưu đồ của hắn là gì. '

'Nếu cậu ấy làm vậy, cậu ta phải tìm cách thông báo cho chúng ta chứ, ' Alec nhận định. 'Ai đời lại làm chúng ta hoảng hết lên. Quá tàn nhẫn còn gì. '

'Trừ khi anh ấy không mạo hiểm nhắc chúng ta. Anh ấy tin chúng ta sẽ tin tưởng anh. Chúng ta có tin tưởng anh. ' Isabelle cao giọng, và cô rùng mình, tay ôm lấy mình. Hàng cây trồng dọc theo con đường rải sỏi họ đang đứng rung rinh đám cành trơ lá của chúng.

'Có khi chúng ta nên báo hội Clave, ' Clary nói, giọng cô vang từ đâu xa lắm. 'Vụ này-mình không hiểu chúng ta sẽ xử lý thế nào. '

'Chúng ta không báo Clave được, ' Giọng Isabelle nặng nề.

'Tại sao không? '

'Nếu họ tưởng cậu ấy đang hợp tác với Sebastian, lệnh ban ra sẽ là giết tại chỗ, ' Alec đáp. 'Đó là Luật. '

'Kể cả khi Isabelle đoán đúng? Kể cả khi Jace đang đóng kịch với Sebastian? ' Simon hỏi, giọng cậu pha chút hồ nghi. 'Cố gắng lấy thông tin từ hắn? '

'Không có cách nào xác thực được. Và nếu ta báo cậu ta đang làm gì, và tin ấy đến tai Sebastian, hắn sẽ giết Jace, ' Alec đáp. 'Nếu Jace bị ám, hội Clave sẽ đích thân giết cậu ấy. Chúng ta không thể báo gì hết. ' Giọng anh nào nề. Clary ngạc nhiên nhìn anh; trong số họ Alec thường là người tuân thủ luật nhất.

'Chúng ta đang nói tới Sebastian đấy, ' Izzy nói. 'Hội Clave không ghét ai hơn hẳn được, trừ Valentine ra, và ông ta đã chết. Nhưng thực tế là ai cũng quen ai đó đã hi sinh trong Cuộc chiến Bóng đêm, và Sebastian là kẻ đã phá hủy tháp quý. '

Clary đi đi phần sỏi dưới chân bằng chiếc giày của mình. Toàn bộ vụ việc như là một giấc mơ, và cô có thể tỉnh giấc bất kì lúc nào. 'Thế thì làm gì tiếp theo đây? '

'Chúng ta nói với Magnus. Xem anh ta có biết thêm được gì không. ' Alec giật giật mép khăn quàng cổ. 'Anh ấy không báo với Hội Đồng đâu. Nếu như anh dặn anh ấy thế. '

'Anh ấy không nên báo thì hơn, ' Isabelle phẫn nộ chêm vào. 'Bằng không, bạn trai tồi tệ nhất. '

'Anh vừa nói anh ấy không —'

'Thế giờ còn ích gì không? ' Simon hỏi. 'Đi gặp Nữ hoàng Seelie ấy? Giờ ta biết Jace bị ám, hoặc ẩn náu có chủ đích rồi —'

'Cậu không lừa hẹn với Nữ hoàng Seelie được đâu, ' Isabelle quả quyết. 'Nếu cậu còn quý bộ da của mình. '

'Nhưng bà ta sẽ lấy đi bộ nhẫn từ Clary và chúng ta chả biết thêm được gì, ' Simon cự cãi. 'Giờ chúng ta biết thêm rồi. Chúng ta có câu hỏi khác cho bà ta. Nhưng bà ta còn khướt mới giải đáp. Bà chỉ trả lời câu hỏi cũ kia thôi. Tiên tộc hành xử thế đấy. Họ không ban ân huệ. Bà ta còn lâu mới để chúng ta nói với Magnus rồi quay lại. '

'Không quan trọng. ' Clary xoa mặt. Da mặt cô đã khô. Ôn Chúa là nước mắt cô đã khô: Cô chẳng muốn gặp Nữ hoàng với bộ dạng như vừa khóc xong. 'Mình không lấy bộ nhẫn. '

Isabelle chớp mắt. 'Hả? '

'Sau khi mình thấy Jace và Sebastian, mình run quá nên không lấy chúng được. Mình chỉ cứ chạy ra khỏi Học Viện và Dịch Chuyển đến đây. '

'Thế thì chả đi gặp Nữ hoàng được, ' Alec nói. 'Nếu em không làm được điều bà ta đòi hỏi, bà ta sẽ điên tiết đấy. '

'Còn hơn cả điên tiết ấy chứ, ' Isabelle đế vào. 'Lần trước tới Triều đình mọi người thấy bà ta làm gì Alec rồi đấy. Và đó chỉ là bùa mê hoặc thôi. Lần này chắc bà ta biến Clary thành tôm hùm hay gì đó mất. '

'Bà ta đã biết, ' Clary nói. 'Bà ta có nói "Khi các cô cậu tìm lại được cậu ta, cậu ta sẽ không còn như trước". ' Giọng Nữ hoàng Seelie âm vang trong đầu Clary. Cô rùng mình. Cô có thể hiểu vì sao Simon ghét tiên tộc đến thế. Họ luôn biết dùng đúng từ sẽ len lỏi vào đầu bạn như những mảnh vụn, cực kì khó quên đi và đau đớn vô cùng. 'Bà ta đang vờn chúng ta. Bà ta muốn bộ nhẫn, nhưng mình không nghĩ bà ấy sẽ thực sự giúp đâu. '

'Okay, ' Isabelle nghi hoặc. 'Nhưng nếu bà ta biết nhiều chuyện thế, có khi bả tường tận hơn nữa thì sao. Và ai sẽ có thể giúp chúng ta nếu ta không báo cho hội Clave đây? '

'Magnus, ' Clary đáp. 'Anh ấy thử giải mã câu thần chú của Lilith suốt thời gian qua. Có lẽ nếu mình kể anh ấy điều mình thấy, nó sẽ có ích. '

Simon đảo mắt. 'Thật tốt khi ta biết ai đang hẹn hò Magnus, ' cậu nói. 'Bằng không, mình cảm giác chúng ta sẽ dậm chân tại chỗ tự hỏi sẽ làm gì tiếp. Hoặc cố thử kiếm tiền thuê Magnus bằng cách bán nước chanh. '

Alec có vẻ cáu vì câu bình luận đó. 'Cách duy nhất cậu có thể kiếm đủ tiền thuê Magnus khi bán chanh đó là cho metyla (meth? ?) vào. '

'Nó là cách diễn đạt thôi mà. Chúng ta đều biết bạn trai anh đắt đỏ lắm. Tôi chỉ mong rằng chúng ta phải nhờ vả anh ta mọi vấn đề. '

'Anh ấy cũng mong thế, ' Alec nói. 'Hôm nay Magnus có việc khác rồi, nhưng tối nay anh sẽ kể và chúng ta sẽ gặp nhau ở gác xép nhà anh ta vào sáng mai. '

Clary gật đầu. Cô không tưởng tượng được sẽ thức dậy vào sáng mai thế nào. Cô biết mình phải gặp Magnus càng sớm càng tốt, nhưng giờ cô đã

kiệt sức, như thể cô đã để hàng bạch máu mình trên sàn thư viện trong Học Viện.

Isabelle đến gần Simon. 'Thế là chúng ta rảnh cả chiều, ' cô nói. 'Chúng ta tới quán Taki đi? Sẽ có máu phục vụ cậu. '

Simon liếc nhìn Clary với vẻ lo lắng hiển hiện. 'Cậu muốn đi cùng không? '

'Thôi, mình ổn. Mình bắt taxi về Williamsburg đây. Mình sẽ dành thời gian cho mẹ. Mấy chuyện về Sebastian đã làm bà suy sụp rồi, giờ thì... '

Mái tóc đen của Isabelle bay trong gió lúc cô lắc đầu. 'Cậu không được kể với mẹ. Chú Luke là người trong Hội Đồng. Chú ấy không giấu được họ, và cậu không thể bảo mẹ cậu giữ bí mật với chú ấy được. '

'Mình biết. ' Clary nhìn ba ánh mắt lo lắng dán vào mình. Sao chuyện này có thể xảy ra chứ? cô nghĩ. Cô, người chưa bao giờ giấu mẹ Jocelyn điều gì- ở thì không giấu việc hệ trọng lắm, chuẩn bị trở về nhà và giữ bí mật động trời này với mẹ cô và chú Luke. Bí mật mà cô chỉ có thể nói với những người như Alec và Isabelle Lightwood cùng Magnus Bane, những người mà sáu tháng trước cô không quen biết. Thật lạ làm sao khi thế giới cứ quay đều nhưng mọi thứ bạn tin tưởng có thể lộn tùng phèo chỉ trong thời gian ngắn đến thế.

Ít ra cô vẫn còn Simon. Simon đích thực và vĩnh viễn. Cô hôn lên má cậu, vẫy tay chào hai người còn lại rồi quay đi, biết rằng ba người họ đang lo lắng nhìn cô lúc cô băng qua công viên, đám lá khô cuối cùng lạo xạo dưới giày cô như xương khô.

Alec nói dối. Chiều nay Magnus không hề có việc, mà là chính cậu.

Cậu biết mình đang phạm sai lầm, nhưng cậu không dừng được: cái cảm giác muốn biết nhiều hơn ấy, chẳng khác gì thuốc phiện cả. Giờ đây, cậu đang ở dưới lòng đất, cầm đèn phủ thủy và tự hỏi mình đang làm cái quỷ gì ở đây.

Như bao ga tàu điện ngầm khác ở New York, ga này có mùi ẩm và gỉ sét, mùi kim loại và mục nát. Nhưng không như những ga khác Alec từng đến, nơi này yên ắng đến lạ kỳ. Ngoài mấy vết nước ăn mòn, tường và sân ga sạch sẽ. Trần hình vòm, lắp đèn treo cách quãng, trải dài theo tầm mắt, phần vòm lát gạch xanh lục. Biển tên có ghi chữ in hoa CITY HALL.

Từ năm 1945 ga tàu điện City Hall đã hết đất, nhưng thành phố vẫn bảo trì nó làm mốc, vẫn có lúc tàu số 6 đi qua đây để dỡ hàng, nhưng chẳng ai đứng trên sân ga này bao giờ. Alec phải chui qua cửa hầm vây kín bởi cây thù du ở công viên City Hall để đến nơi này, nhảy xuống từ độ cao mà chắc chắn sẽ làm một người thường gãy chân. Bây giờ cậu đứng đây, hít thở bầu không khí gỉ sét, tim đập mạnh.

Đây là nơi bức thư người kí sinh ma cà rồng đưa cho cậu ở lối vào ngoài nhà Magnus đề cập đến. Ban đầu cậu quyết định không bận tâm đến bức thư. Nhưng cậu không thể vứt nó đi. Cậu vo viên và đút bức thư vào túi quần jean, và suốt cả ngày, kể cả khi ở công viên Trung tâm, đầu óc cậu vẫn vấn vơ với nó.

Cũng giống như tình cảnh của cậu với Magnus. Cậu không thể dừng lo lắng theo cái cách một người lo cho cái răng bị sâu của mình, biết rằng việc mình làm sẽ làm tình hình tệ hại hơn nhưng cũng không khoanh tay ngồi nhìn nổi. Magnus không làm gì sai. Không phải lỗi của anh khi anh đã hàng trăm tuổi, khi anh từng yêu đương trước khi gặp cậu. Nhưng điều ấy vẫn cứ gặm mòn tâm can Alec. Và giờ, khi đã lờ mờ hiểu hơn tình trạng của Jace-quá sức chịu đựng rồi. Cậu cần nói chuyện với ai đó, đi đâu đó, làm gì đó.

Nên cậu đang ở đây. Và cô ta cũng đang ở đây, cậu chắc chắn thế. Cậu chậm rãi đi xuôi xuống sân ga. Trần nhà cong tụ về một giếng trời trung tâm để ánh sáng từ công viên hắt qua, bốn đường lát gạch trần ánh lên như chân nhện. Cuối sân ga là một cầu thang ngắn, dẫn tới chỗ tối như hũ nút. Alec phát giác ra có bùa mê hoặc: người thường sẽ chỉ thấy một bức tường bê tông, nhưng cậu thấy một đường vào. Cậu im lặng đi lên bậc thang.

Cậu bước vào một căn phòng tối, trần thấp. Ánh sáng le lói qua một cái cửa sổ kính thạch anh. Đang ngồi trong góc phòng trên một chiếc sofa bằng nhung quý có lưng dựa cong mạ vàng là Camille.

Cô ta vẫn đẹp như Alec nhớ, dù lần cuối cậu gặp cô ta cũng không khá lắm là mấy, bẩn thỉu và bị xích vào đường ống nước trong một tòa nhà đang xây. Cô ta mặc đồ đen bó, đi giày cao gót đỏ và mái tóc rũ xuống vai theo từng lọn. Một cuốn sách đang mở để trên đùi cô ta- La Place de l'Étoile của Patrick Modiano. Cậu biết tiếng Pháp đủ để hiểu tiêu đề. "Nơi chốn của vì tinh tú."

Cô ả nhìn Alec như đã lường trước cậu sẽ đến đây.

'Xin chào Camille, ' cậu cất tiếng.

Ả chậm chậm chớp mắt. 'Alexander Lightwood, ' ả đáp. 'Tôi nhận ra tiếng chân cậu ở cầu thang. '

Cô ta đặt tay lên má và cười với cậu. Có vẻ dè dặt trong nụ cười đó. Cái cười chứa hơi ấm của bụi bặm. 'Tôi không nghĩ cậu có lời nhắn của Magnus cho tôi. '

Alec làm thinh.

'Tất nhiên là không, ' cô ta tiếp. 'Tôi thật ngốc. Anh ấy đâu có biết cậu ở đâu. '

'Sao cô biết tôi đến? ' cậu hỏi. 'Khi tôi ở cầu thang ấy. '

'Cậu là người nhà Lightwood, ' cô ta đáp. 'Người nhà cậu không bỏ cuộc bao giờ. Tôi biết cậu không quên lời tôi nói vào tối hôm đó mà. Tin nhắn hôm nay chỉ là gợi lại thôi. '

'Tôi không cần phải nhắc lại lời cô hứa với tôi. Hay cô nói dối? '

'Tối đó đúng là tôi sẽ nói bất kỳ điều gì để trốn thoát, ' cô đáp. 'Nhưng tôi không nói dối. ' Cô ta ngả người ra trước, đôi mắt sáng rực và tối đi cùng lúc. 'Cậu là một Nephilim, người của Clave và Hội Đồng. Có thưởng cho

cái đầu tôi vì đã sát hại các Thợ Săn bóng tối. Nhưng tôi cho rằng cậu không đến đây để áp giải tôi về cho họ. Cậu muốn có câu trả lời cơ. '

'Tôi muốn biết Jace đang ở đâu, ' cậu đáp.

'Cậu có muốn biết điều đó, ' cô ta tiếp. 'Nhưng cậu hiểu chẳng có lý do gì tôi lại biết câu trả lời, và tôi không biết thật. Nếu tôi biết thì tôi đã nói rồi. Tôi chỉ biết cậu ta bị con trai quỷ Lilith bắt đi, và tôi không dại gì mà lại tận trung với bà ta. Bà ta chết rồi. Tôi biết có mấy cuộc tuần tra tìm tôi, xem tôi biết được gì không. Bây giờ tôi nói thẳng, tôi không biết gì hết. Nếu tôi biết bạn cậu ở đâu thì tôi khai ngay. Ngu gì mà đi ngăn cản công vụ của một Nephilim. ' Cô ta vuốt mái tóc vàng của mình. 'Nhưng đó không phải lý do cậu tới đây. Thừa nhận đi, Alexander. '

Alec thở nhanh hơn. Cậu đau đầu về giây phút này nhiều rồi, mỗi đêm cứ trần trọc nằm cạnh Magnus, nghe nhịp thở của anh, đếm nhịp thở của chính mình. Mỗi hơi thở lại kéo cậu thêm gần với tuổi già và cái chết. Mỗi đêm trôi qua lại đưa cậu gần hơn tới giờ khắc kết thúc mọi thứ.

'Cô nói có cách làm tôi trở nên bất tử, ' Alec nói. 'Cô bảo cô có cách để tôi và Magnus bên nhau mãi mãi. '

'Tôi có nói à? Thú vị thật. '

'Tôi muốn câu trả lời ngay bây giờ. '

'Và tôi sẽ nói, ' cô ta đặt cuốn sách xuống. 'Nhưng có điều kiện. '

'Nghỉ đi, ' Alec nói. 'Tôi đã để cô thoát. Giờ cô sẽ nói điều tôi cần biết. Bằng không tôi sẽ áp giải cô về cho Clave. Họ sẽ xích cô trên mái Học Viện và chờ mặt trời mọc. '

Mắt cô ta đánh lại. 'Đe dọa vô ích thôi. '

'Thế thì nói điều tôi cần biết đi. '

Cô ta đứng lên, vuốt phẳng nếp nhăn trên áo khoác da. 'Đến mà lấy đi, Thợ Săn bóng tối. '

Như thế bao nỗi tuyệt vọng, hoảng loạn và ức chế chất chứa trong Alec suốt mấy tuần qua bùng nổ. Cậu lao đến Camille, cùng lúc cô ả nhe nanh xông tới.

Alec chưa kịp rút thiên đao giắt trên thắt lưng thì cô ta đã đến đích. Cậu từng giao đấu với ma cà rồng trước đây; sự nhanh nhẹn và sức mạnh của chúng rất đáng nể. Chẳng khác gì giao tranh với tâm bão. Cậu né sang bên, lộn vòng, đá đổ một cái thang chắn đường cô ả; nó cầm chân cô ả đủ lâu để cậu cầm thiên đao và thì thầm. 'Nuriel. '

Ánh sáng từ thanh thiên đao bùng lên như ánh sao, và Camille do dự- rồi bung mình về phía cậu. Cô ta tấn công, cào vuốt lên má và vai cậu. Cậu cảm thấy máu ầm và nhớp nháp. Xoay người, cậu chém cô ta, nhưng ả kịp nhảy lên vượt ngoài tầm đao, cười cợt và chế nhạo cậu.

Cậu chạy tới cầu thang dẫn xuống sân ga. Cô ta theo sát gót cậu; cậu nhảy tránh sang bên, quay người, lấy bức tường làm đà phóng mình về phía cô ta, cùng lúc cô ta cúi mình. Họ đâm sầm vào nhau trên không trung, cô ta gầm gào và vuốt nanh phô ra, cậu giữ chặt tay cô ta, kể cả lúc họ tiếp đất, làm cậu suýt hết hơi. Mấu chốt để thắng cuộc đấu là để cô ả đập đất trước, và cậu thầm cảm ơn Jace, người bắt cậu luyện tập mãi cách lộn nhào ở phòng tập đến khi cậu có thể lợi dụng mọi bề mặt để phóng mình lên không lâu tầm một hoặc hai khắc.

Cậu vung thiên đao lên lúc họ lăn trên sàn nhà, nhưng cô ta đỡ được đường chém dễ dàng, di chuyển nhanh như bóng mờ. Cô ta đá cậu bằng đôi cao gót, đâm chân cậu bằng phần gót nhọn. Cậu nhăn mặt chửi thề, và cô ta đáp trả bằng một tràng lời bắn thiu liên quan đến đời sống chần gối của cậu với Magnus, những đêm trên giường của chính cô ta với Magnus, và có thể có nhiều nữa nếu họ không ra giữa phòng, nơi giếng trời để ánh sáng lọt qua in trên sàn. Năm lấy cổ tay cô ả, Alec bẻ tay Camille vào phần ánh sáng.

Cô ta hét lên khi quần sáng chạm vào da. Alec cảm nhận được luồng nhiệt từ bàn tay đang sủi bọt của cô ta. Tay kẹp chặt cô ta, cậu giật tay cô ta lại vào vùng tối. Cô ta gầm lên và định cắn cậu. Cậu thúc cùi chỏ vào miệng cô

ta, làm toét môi. Máu ma cà rồng-màu đỏ sáng hơn của máu người thường-chảy ra từ khóe môi.

'Đủ chưa?' cậu gầm gừ. 'Muốn thêm không?' Cậu kéo tay cô ta về phía ánh sáng. Tay cô ta bắt đầu liền lại, phần da đỏ hồng chuyển sang màu hồng.

'Không!' Cô ta hốt hển, ho khan, người run run co giật. Mất một thoáng cậu mới nhận ra cô ta đang cười-cười vào mặt cậu. 'Cuộc đấu làm tôi thấy đầy sức sống, đồ Nephilim nhỏ bé. Đấu tay đôi đích thực-tôi nên cảm tạ cậu. '

'Cảm ơn tôi bằng cách trả lời câu hỏi của tôi đi, ' Alec nói không ra hơi. 'Không thì tôi cho cô ra tro. Tôi phát ốm với mấy trò của cô rồi. '

Đôi môi cô ta dần thành nụ cười. Những vết cắt đã liền, dù mặt cô ta vẫn đầy máu. 'Không có cách làm cậu trở nên bất tử. Sẽ có cách nếu dùng hắc thuật hoặc biến cậu thành ma cà rồng, và cậu đã từ chối cả hai cách đó. '

'Nhưng cô bảo-cô nói có cách để chúng tôi ở bên nhau- '

'Ồ, có chứ, ' Đôi mắt cô ta lóe lên. 'Cậu không thể ban cho mình sự bất tử, Nephilim bé nhỏ, ít nhất theo những cách chấp nhận được với cậu. Nhưng cậu có thể tước đi sự bất tử khỏi Magnus. '

Clary ngồi trong phòng ngủ ở nhà chú Luke, bút nắm chặt trong tay, một tờ giấy để trên bàn trước mặt cô. Mặt trời đã lặn, đèn bàn đã bật, chiếu sáng chữ rune cô vừa phác.

Chữ ấy xuất hiện trong cô khi cô bắt chuyến tàu về nhà khi cô nhìn mông lung ra cửa sổ. Nó không hề giống bất cứ chữ nào từng có, và cô học tốc chạy từ sân ga về nhà khi hình ảnh ấy vẫn lộn cộn trong tâm trí, đáp qua loa mấy câu hỏi của mẹ, giam mình trong phòng, lấy giấy bút-

Có tiếng gõ cửa. Clary nhanh tay che tờ giấy cô vẽ dưới xấp giấy trắng lúc mẹ cô vào phòng.

'Mẹ biết, mẹ biết, ' mẹ Jocelyn giơ tay chặn lời phản đối của Clary chực thoát ra. 'Con không muốn bị làm phiền. Nhưng chú Luke nấu xong bữa tối

rồi, và con cần ăn. '

Clary nhìn mẹ. 'Mẹ cũng cần thế. ' Mẹ Jocelyn, giống con gái mình, do quá căng thẳng nên mất luôn cảm giác thèm ăn, và mặt mẹ cô trông hốc hác. Lẽ ra giờ mẹ cô phải chuẩn bị cho tuần trăng mật, gói ghém hành lý để đi đến nơi nào đó xa xôi và đẹp đẽ. Thay vào đó đám cưới bị hoãn lại vô thời hạn, và Clary có thể nghe mẹ khóc hàng đêm. Clary hiểu tiếng khóc ấy, khóc vì tức giận và cắn rứt, tiếng khóc tuyên bố Lỗi tại tôi mà.

'Mẹ sẽ ăn nếu con ăn, ' Jocelyn gượng cười. 'Chú Luke làm pasta đấy. '

Clary xoay ghế lại, cố ý để thân mình chắn tầm mắt mẹ với cái bàn. 'Có điều con cần hỏi mẹ. '

'Gì thế con? '

Clary cắn bút, một thói quen xấu từ hồi cô bắt đầu vẽ. 'Khi con ở Thành phố Cẩm lặng với Jace, các Tu huynh nói các Thợ Săn bóng tối khi còn nằm nôi phải trải qua một nghi lễ, một nghi lễ phòng vệ ấy. Và các Nữ tu Sắt cùng các Tu huynh Cẩm phải tiến hành cùng nhau. Và con tự hỏi- '

'Con có trải qua nghi lễ ấy không à? '

Clary gật đầu.

Mẹ Jocelyn thở dài và đưa tay lên tóc. 'Có con ạ, ' mẹ cô trả lời. 'Mẹ sắp xếp nó với Magnus. Một Tu huynh Cẩm có mặt, người thề sẽ giữ bí mật, và một nữ pháp sư thay thế cho vị trí Nữ tu Sắt. Mẹ suýt thì không muốn cử hành nó. Mẹ không muốn nghĩ con có thể gặp nguy hiểm siêu nhiên khi mà con được giấu kỹ đến thế. Nhưng Magnus đã thuyết phục được mẹ, và anh ta đã đúng. '

Clary tò mò nhìn mẹ. 'Nữ pháp sư ấy là ai ạ? '

'Jocelyn! ' Tiếng chú Luke ở phòng bếp. 'Nước sôi trào hết rồi này! '

Jocelyn hôn phớt lên đầu Clary. 'Xin lỗi con. Chữa cháy trong phòng bếp. Gặp con sau năm phút nữa nhé? '

Clary gật đầu khi mẹ cô vội vã rời phòng rồi quay mặt về cái bàn. Chữ rune cô vừa tạo ra vẫn cứ lờn vờn trong đầu cô. Cô thử vẽ lại lần nữa, hiện thực hóa chữ ấy. Khi cô vẽ xong, cô ngả người ra ghế và nhìn chăm chăm vào tạo vật của mình. Nó hơi giống chữ rune Mở khóa nhưng không phải. Họa tiết ấy đơn giản như hình chữ thập và mới toanh như em bé mới sinh. Nó nắm giữ mối đe dọa đang ngủ yên, cảm giác như nó cấu thành từ nỗi tức giận bất lực và nỗi day dứt của cô.

Ấy không hẳn là một chữ rune quyền năng. Dù rằng cô biết chính xác nó làm được gì, cô không nghĩ ra được làm cách nào nó sẽ có ích trong tình cảnh hiện tại. Chẳng khác gì lúc xe bạn hỏng giữa con đường vắng vẻ, bạn lục lọi trong tuyệt vọng khắp khoang để hành lý để rồi hân hoan kiếm được dây nối nguồn điện thay vì cặp dây sạc ắc quy.

Cô thấy sức mạnh của cô như đang cười nhạo cô. Thốt ra tiếng rủa, cô vút bút xuống bàn và úp mặt vào hai bàn tay.

Bên trong tòa bệnh viện cũ được tẩy rửa kỹ càng, khiến mọi bề mặt đều bóng lộn đến kỳ quặc. Phần lớn các cửa sổ đều bị vỡ, nhưng trong ánh sáng nhấp nhোang này khả năng nhìn của Maia vẫn có thể nhìn chi tiết-vụn vữa lấm tấm rải rác khắp tường sành vào, mấy vết của đèn công sự từng gắn vào, vài sợi dây điện chạy trên tường, chuột lách rích chạy trong góc khuất.

Một giọng nói vang lên sau lưng cô. 'Anh rà soát xong cánh đông tòa nhà rồi. Chẳng có gì. Còn em? '

Maia quay lại. Jordan đứng sau cô, mặc quần jean đen và áo len đen kéo khóa gần hết trùm lên áo phông xanh. Cô lắc đầu. 'Cánh tây cũng không có gì. Mấy cầu thang khá ọp ẹp. Sắp xếp chi tiết kiến trúc đẹp, nếu mấy đấy làm anh hứng thú. '

Anh lắc đầu. 'Thế thì ra khỏi đây thôi. Nơi này làm anh ớn quá. '

Maia đồng ý, nhẹ nhõm vì mình không phải nói ra điều ấy. Cô đi bên cạnh Jordan khi họ cùng nhau đi xuống cầu thang mà thành của nó vương đầy

vừa nhiều đến nỗi trắng như tuyết. Cô không chắc vì sao mình đồng ý đi tuần tra với anh, nhưng cô không thể nói họ không phải là một đội ăn ý.

Jordan dễ gần. Mặc cho những chuyện xảy ra giữa họ trước khi Jace mất tích, anh ấy đáng tôn trọng, giữ khoảng cách để cô không thấy khó xử. Ánh trăng chiếu lên họ khi họ bước ra khỏi tòa nhà. Nó là một tòa nhà trắng bằng cẩm thạch lớn với những ô cửa sổ bị bịt ván trông như hốc mắt rỗng không. Một cái cây cong còn sót đám lá cuối cùng trồng trước cửa tòa nhà.

'Well, thật phí thời gian, ' Jordan nói. Maia nhìn trộm anh. Anh đang chú mục vào tòa bệnh viện hải quân cũ, đúng theo cách cô muốn. Cô thích nhìn Jordan khi anh không nhìn cô. Làm thế cô mới chiêm ngưỡng được gò má anh, cách mái tóc đen xoắn lại sau cổ anh, đường cong của xương đòn đang sau cổ áo hình chữ V mà không có cảm giác anh mong chờ gì ở cô khi cô nhìn.

Lần đầu gặp cô anh tỏ ra là một gã hí-pi đẹp trai, ở mọi góc cạnh và ánh nhìn, nhưng giờ anh trông già dặn hơn, với các đốt ngón tay đầy sẹo và cơ bắp chuyển động nhẹ nhàng trong lớp áo phông xanh bó thân ấy. Anh vẫn còn nước da màu ôliu hé lộ góc gác người Ý, và vẫn là đôi mắt nâu vàng như cô nhớ, dù rằng giờ có thêm viền vàng của người sói trong con người. Cũng cùng màu ấy mỗi khi cô nhìn vào gương mỗi sáng. Màu con người cô có vì anh.

'Maia? ' anh nhìn cô với vẻ khó hiểu. 'Em nghĩ sao? '

'Ồ. ' Cô chớp mắt. 'Em, ờm-Không, em chẳng nghĩ tìm kiếm trong bệnh viện sẽ có ích. Ý em là, em chẳng hiểu sao họ cử chúng ta xuống đây. Xưởng đóng tàu Hải quân Brooklyn? Sao Jace lại tới đây chứ? Anh ta có thích thuyền bè gì đâu. '

Vẻ mặt Jordan chuyển từ khó hiểu sang một sắc thái ảm đạm hơn. 'Khi các thi thể trôi theo Sông Đông, chúng dạt vào đây rất nhiều lần. Xưởng đóng tàu. '

'Anh nghĩ là ta đang kiểm thi thể hả? '

'Anh không biết. ' Với một cái nhún vai anh quay bước đi. Đôi giày của anh dậm lên bãi cỏ khô nứt nẻ. 'Có thể lúc này anh chỉ tìm kiếm vì bỏ cuộc không phải là ý hay. '

Bước chân anh chậm rãi, ung dung; họ sánh bước bên nhau, gần như chạm vào nhau. Maia dán mắt vào đường chân trời Mahattan bên kia sông, một vệt sáng hoàn hảo in bóng xuống nước. Khi họ tới vịnh Wallabout hẹp, cổng vòm trên cầu Brooklyn trải ra tầm mắt, và bên kia dòng là hải cảng hình chữ nhật South Street sáng đèn. Cô ngửi được mùi khí độc ô nhiễm trong nước, mùi đất bẩn và dầu diesel từ xưởng đóng tàu, mùi những động vật nhỏ đang chạy trong đám cỏ.

'Em không cho là Jace đã chết. ' cuối cùng cô lên tiếng. 'Em nghĩ anh ta không muốn bị tìm ra. '

Lúc đó Jordan mới nhìn cô. 'Ý em là ta không nên tìm kiếm nữa? '

'Không phải. ' Cô lưỡng lự. Họ đã đến gần bờ sông, gần một dãy tường thấp; cô rà tay theo gờ tường khi họ bước dọc theo nó. Có một dải nhựa đường mỏng ngăn tường với dòng nước. 'Khi em đến New York, em không muốn bị tìm ra. Nhưng em thích viễn cảnh có ai đó kiếm tìm em gay gắt như kiểu mọi người đang tìm Jace Lightwood thế này. '

'Em thích Jace không? ' Giọng Jordan đều đều.

'Thích anh ta á? Không, không phải theo kiểu ấy. '

Jordan bật cười. 'Anh không có ý đó. Dù rằng cậu ta có mang vẻ đẹp trai ngời ngời khó bỏ qua. '

'Anh định vào vai trai thẳng khi giả vờ không biết cậu trai nào hấp dẫn hay không à? ' Jace, mấy anh lông lá bán thức ăn ở phố Chính, ai cũng như ai trong mắt anh chẳng? '

'Well, cậu lông lá ấy có nốt ruồi, nên anh nghĩ Jace có nổi trội hơn chút. Ấy là nếu em thích kiểu đẹp rạng ngời tóc vàng, hãng-Abercrombie & Fitch-ước-giá-mà —thuê-được-tôi ấy. ' Anh nhướn mày nhìn cô.

'Em luôn thích trai tóc sẫm màu, ' cô nhỏ giọng đáp.

Anh nhìn ra sông. 'Như Simon. '

'Well-yeah. ' Maia không nghĩ đến Simon theo cách ấy khá lâu rồi. 'Em cho là vậy. '

'Và em thích mấy anh nhạc sĩ. ' Anh kiểng lên bứt lá từ cái cành cây thấp gần đầu. 'Vì, anh là ca sĩ, và Bat là một DJ, còn Simon —'

'Em thích nhạc. ' Maia vuốt tóc ra sau.

'Em còn thích gì nữa? 'Jordan vò chiếc lá trong tay. Anh ngừng bước và nâng mình ngồi lên dãy tường thấp, xoay người lại để nhìn cô. 'Kiểu, em còn thấy thích làm gì tới mức em muốn làm để, thì, kiếm sống? '

Cô ngạc nhiên nhìn anh. 'Ý anh là sao? '

'Em nhớ khi anh có cái này không? ' Anh cởi áo len ra. Cái áo trong anh mặc là áo ngắn tay. Ôm lấy hai cánh tay anh là dây từ tiếng Phạn của phái Shanti Mantras. Cô nhớ rõ chúng. Bạn Valerie của họ đã xăm lên, mất hàng tiếng, miễn phí, trong cửa hàng xăm mình của cô ấy ở Red Bank. Maia tiến gần anh hơn. Vì cô đứng và anh ngồi nên mắt họ giao nhau. Cô với tay ra lần theo những ký tự in lên tay trái anh. Mắt anh khép hờ bởi sự động chạm với cô.

'Hãy dẫn chúng tôi từ ảo mộng đến với hiện thực, ' cô đọc to. 'Dẫn chúng tôi từ bóng tối ra ngoài ánh sáng. Dẫn chúng tôi từ cái chết đến sự bất tử. ' Da anh mịn màng dưới ngón tay cô. 'Trích từ Áo Nghĩa Thư. '

'Là ý của em. Em là người đọc nhiều. Em luôn là người biết tuốt... ' Anh mở mắt nhìn cô. Mắt anh sáng hơn dòng nước sau lưng mình. 'Maia, dù em muốn làm gì anh cũng giúp. Anh tiết kiệm tiền lương nhờ làm Vệ Binh. Anh có thể đưa cho em... Nó sẽ giúp em học Stanford. Ở thì lo được phần nào. Nếu em vẫn muốn học. '

'Em không biết. ' cô đáp với đầu óc quay cuồng. 'Lúc em gia nhập đoàn, em nghĩ mình không thể vừa là người sói vừa là ai khác. Em nghĩ tất cả chỉ là

hãy sống theo bầy, không có danh tính rõ ràng. Cách đó làm em thấy an tâm hơn. Nhưng chú Luke, chú ấy có cuộc sống riêng. Chú ấy có cửa hàng sách. Và anh, anh là Vệ binh. Em đoán... mình có thể làm gì đó khác. '

'Em luôn có thể mà. ' Giọng anh ậm ừ. 'Em biết không, điều em nói ấy-khi em bỏ trốn em thích viễn cảnh có ai đó đang tìm kiếm em. ' Anh hít một hơi dài. 'Anh tìm kiếm em. Anh không hề ngại ngùng. '

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt nâu vàng của anh. Anh không cự quậy, nhưng đôi tay anh nắm chặt lấy đuôi đến trắng bệch ra. Maia ngả người ra trước, đủ gần để thấy râu ria dọc theo hàm anh, để ngửi thấy anh, mùi của sói, kem đánh răng và mùi con trai. Cô đặt tay mình lên tay anh. 'Well, ' cô nói. 'Anh đã tìm được em. '

Mặt họ cách nhau có vài cm. Cô cảm nhận hơi thở của anh phả vào cô trước khi anh hôn cô, và cô ngả hẳn vào anh, mắt nhắm lại. Môi anh vẫn mềm mại như cô nhớ, môi anh nhẹ nhàng mơn trớn môi cô, làm cô run rẩy toàn thân. Cô vòng tay ra sau để ôm lấy cổ anh, len lỏi ngón tay mình vào mái tóc xoắn sẫm màu của anh, khẽ chạm vào phần da trần sau cổ anh, vào đường mép áo anh.

Anh kéo cô lại gần hơn. Anh đang run. Cô cảm thấy luồng nhiệt từ cơ thể khỏe mạnh của anh tràn vào cô lúc tay anh rà theo lưng cô. 'Maia, ' anh thì thầm. Anh bắt đầu nâng mép áo lên cô lên, ngón tay anh để phía hông cô. Môi anh gắn vào môi cô. 'Anh yêu em. Anh không bao giờ thôi yêu em. '

Em là của tôi. Em luôn luôn là của tôi.

Tim cô đập thành thịch, cô kéo người ra xa anh, kéo áo len xuống. 'Jordan-dừng lại. '

Anh nhìn cô, vẻ mặt anh lo lắng và ngạc nhiên. 'Anh xin lỗi. Không tốt à? Anh chưa từng hôn ai ngoài em, kể từ khi... ' Anh ngừng lời.

Cô lắc đầu. 'Không, chỉ là — em không thể. '

'Được rồi, ' anh đáp. Anh trông rất tổn thương, anh ngồi đó, vẻ thất vọng tràn ngập trên mặt. 'Chúng ta không cần phải làm gì —'

Cô gắng lựa từ. 'Chỉ là quá nhiều thôi. '

'Chỉ là một nụ hôn mà. '

'Anh nói anh yêu em. ' Giọng cô run run. 'Anh nói anh sẽ đưa em khoản tiết kiệm của mình. Em không nhận được đâu. '

'Cái nào? ' anh hỏi, giọng anh đầy đau khổ. 'Tình yêu của anh, hay tiền của anh? '

'Cả hai. Em không thể, được chứ? Không phải với anh, không phải bây giờ. ' Cô dậm bước đi. Anh dõi theo cô, môi anh hé ra. 'Làm ơn, đừng theo em, ' cô nói, và quay người vội vã quay lại đường họ đã đi.

Chương 5: Con trai của Valentine

Cô lại mơ về khung cảnh băng giá ấy lần nữa. Thung lũng băng giá trải dài về mọi hướng, băng trôi dạt ra khỏi làn nước đen của biển Bắc, những ngọn núi phủ đầy băng, và những tòa nhà chạm khắc từ băng đá mà trông như những tòa tháp quý của Alicante.

Trước thành phố băng là một cái hồ đóng băng. Clary trượt xuống bờ sườn dốc, cố vươn tới cái hồ, nhưng cô không chắc tại sao. Hai bóng người nổi bật lên ở giữa làn nước đóng băng. Khi cô tới gần cái hồ, trượt trên bề mặt của cái sườn, tay cô như bóng bởi ma sát với băng đá và tuyết rơi đầy giày, cô thấy một người là một cậu con trai với đôi cánh đen mở rộng ra từ trên lưng như quạ. Tóc của hắn có màu trắng như tuyết xung quanh vậy.

Sebastian. Và bên cạnh Sebastian là Jace, màu tóc vàng là thứ duy nhất không có màu trắng hay đen giữa vùng băng tuyết buốt giá.

Khi Jace quay người đi khỏi Sebastian và bắt đầu tiến về Clary, đôi cánh bỗng bật ra khỏi lưng anh, vàng trắng và lấp lánh. Clary trượt những thước cuối cùng xuống bề mặt lạnh giá của cái hồ và quỵ xuống, kiệt sức. Bàn tay cô tím tái và lạnh lẽo, đôi môi nứt nẻ, phổi đau như cắt với hơi thở buốt giá.

"Jace", cô thì thầm.

Và anh ở đó, nâng cô đứng dậy, đôi cánh anh quấn quanh người cô, và cô thấy ấm trở lại, băng tuyết tan rã từ trái tim xuống những mạch máu, mang tứ chi cô sống lại với cảm giác tê tê nửa đau đớn, lại cũng vừa sung sướng.

"Clary", anh nói, vuốt tóc cô nhẹ nhàng. "Hứa với anh là em sẽ không hét, nhé?"

Clary mở mắt. Trong một phút cô mất phương hướng tới mức thế giới dường như quay quanh cô như vòng quay ngựa gỗ. Cô đang ở trong phòng mình tại nhà chú Luke, chiếc đệm quen thuộc bên dưới, cùng tủ quần áo với cái gương bị rạn, khung cửa sổ nhìn ra sông Đông, máy giữ nhiệt đang kêu xì xì. Ánh đèn mờ hắt qua khung cửa sổ, và chuông báo cháy phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt phía trên tủ quần áo. Clary đang nằm nghiêng người,

dưới những lớp chắn, và lưng ấm bất ngờ. Một cánh tay vòng qua người cô. Trong một khoảnh khắc, giữa không gian chóng mặt-nửa ý thức giữa tỉnh và mơ, cô băn khoăn liệu Simon có trườn qua cửa sổ trong khi cô ngủ và nằm xuống bên cạnh cô, theo cái cách mà họ ngủ chung giường như hồi còn bé.

Nhưng Simon không có thân nhiệt.

Tim cô hệt xuống trong lồng ngực. Bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, cô quay người bên dưới lớp chắn. Bên cạnh cô là Jace, nằm nghiêng mình, nhìn cô, một tay chống đầu. Ánh trắng mờ tạo thành vầng hào quang trên tóc anh, và đôi mắt anh sáng lấp lánh như mắt mèo. Anh ăn vận đàng hoàng, vẫn mặc chiếc áo phong ngắn tay mà cô thấy anh mặc khi này, cánh tay trần điểm xuyết những chữ rune trông như dây leo.

Cô hít một hơi đầy sợ hãi. Jace - Jace của cô - chưa bao giờ nhìn cô kiểu như vậy. Anh nhìn cô với sự khao khát, nhưng không phải với cái lườm nhác kiểu thú săn đầy toan tính khiến cho tim cô đập loạn trong lồng ngực.

Cô mở miệng - để nói tên anh hay để hét, cô không chắc, và cô cũng không có cơ hội để làm; Jace di chuyển nhanh đến nỗi cô còn không nhìn thấy. Trong một khắc anh vừa nằm bên cạnh cô thì lúc sau đã nằm trên cô, một tay bịt chặt lấy miệng cô. Hai chân anh kẹp chặt lấy hông cô; cô có thể cảm thấy vùng bụng phẳng, cơ bắp của anh đè lên cô.

"Anh sẽ không làm hại em", anh nói. "Anh sẽ không bao giờ làm đau em. Nhưng anh muốn em đừng hét. Anh muốn nói chuyện với em".

Cô nhìn chăm chăm vào anh.

Cô ngạc nhiên khi anh cười. Tiếng cười quen thuộc, nhanh chóng trở thành tiếng thì thầm. "Anh có thể đọc được cảm xúc của em, Clary. Cái lúc mà anh bỏ tay ra khỏi miệng em cũng chính là lúc em hét. Hoặc dùng kiến thức được huấn luyện để bẻ cổ tay anh. Thôi nào, hứa với anh là không đi. Thề trên các Thiên thần".

Lần này thì cô đảo mắt.

"Ừ, em đúng", anh nói. "Em không thể thề được nếu anh đang bịt miệng em. Anh sẽ bỏ ra. Và nếu em hét", anh nghiêng đầu về một ; những sợi tóc màu vàng nhạt xoà xuống mắt anh. "Anh sẽ biến mất".

Anh bỏ tay ra. Cô nằm im, thở dốc, sức nặng của anh ở trên cô. Cô biết là anh nhanh hơn cô, cô không thể làm hành động gì nhanh hơn anh, và trong lúc này anh có vẻ coi đây là một trò tiêu khiển, thứ gì đó chơi được. Anh cúi xuống cô gần hơn, và cô nhận ra chiếc tank top của cô đã bị kéo lên, lại cảm nhận được cơ bụng của vùng bụng rắn chắc của trên mình. Cô đỏ mặt.

Mặc cho độ nóng khuôn mặt của cô, cô như có băng đá chạy trong huyết quản. "Anh đang làm gì ở đây?"

Anh lùi xuống một chút, trông thất vọng. "Đây không hẳn là đáp án cho câu hỏi của anh, em biết không. Anh đang mong chờ kiểu như bài Hallelujah kia. Nghĩ xem, không phải ngày nào bạn trai em cũng trở về từ cõi chết".

"Em đã biết là anh không chết", cô nói với đôi môi lạnh ngắt. "Em thấy anh trong thư viện. Với-"

"Đại tá Râu Vindh à?"

"Sebastian".

Anh để tiếng thở ra thành một tiếng cười khúc khích trầm trầm. "Anh biết em cũng ở đó. Anh cảm thấy được".

Cô cảm thấy người cô căng lên. "Anh để em nghĩ rằng anh đã biến mất", cô nói. "Trước đó. Em nghĩ anh - em nghĩ rất có khả năng là anh -" Cô ngừng lại, không thể nói điều đó. Chết. "Điều đó không thể nào chấp nhận được. Nếu em làm điều đó với anh-"

"Clary", anh lại cúi xuống một lần nữa; bàn tay anh ấm áp quấn quanh cổ tay cô, hơi thở của anh nhẹ nhàng bên tai cô. Cô cảm thấy được mọi nơi mà làn da trần của họ chạm vào nhau. Nó làm cô mất tập trung khủng khiếp.

"Anh phải làm như vậy. Chuyện này quá nguy hiểm. Nếu anh kể cho em,

em sẽ phải chọn cách kể cho Hội rằng anh vẫn còn sống - và để họ săn lùng anh - hoặc chọn giữ bí mật mà sẽ khiến em trở thành tông phạm. Rồi, khi em nhìn thấy anh ở thư viện, anh đã phải đợi. Anh cần biết là em còn yêu anh nữa không, em có đến Hội đồng không sau chuyện vừa rồi. Em đã không. Anh phải biết chắc rằng em quan tâm đến anh hơn là Luật. Em có, đúng không?"

"Em không biết", cô thì thầm. "Em không biết. Anh là ai vậy?"

"Anh vẫn là Jace", anh nói. "Anh vẫn yêu em".

Nước mắt nóng hổi dâng đầy lên mắt cô. Cô chớp mắt, và chúng rơi xuống khuôn mặt. Anh nhẹ nhàng cúi xuống và hôn lên má, và rồi lên miệng cô. Cô nếm được vị nước mắt của mình, mặn mặn trên môi anh, và anh nhẹ nhàng, cẩn thận tách miệng cô ra. Cái vị quen thuộc và nỗi nhớ anh quét qua người cô, và cô dựa vào anh ngay lúc đó, những nghi ngờ hoà vào nỗi mù quáng, không thể lí giải được rằng cô muốn giữ anh ở đó, ở yên đó - đúng lúc cửa phòng bật mở.

Jace thả cô ra. Clary ngay lập tức tách mình ra khỏi anh, hốt hải kéo áo xuống. Jace chuyển sang tư thế ngồi với vẻ uyển chuyển bình thản, lười nhác, và nghiêng rằng với người đang đứng ở cửa. "Chà", Jace nói. "Anh có thể là người chọn thời điểm sai nhất từ khi Napoleon chọn cuối đông để xâm chiếm Nga đấy".

Đó là Sebastian.

Ở khoảng cách gần, Clary có thể nhìn rõ thấy sự khác ở hăn ta từ khi cô biết hăn ở Idris. Tóc hăn có màu trắng như giấy, mắt đen thẫm với lông mi dài như chân nhện. Hăn mặc một chiếc áo trắng, tay xắn lên, và cô thấy được có vết sẹo đỏ vòng qua cổ tay phải hăn, như một chiếc vòng tay. Có cả một vết sẹo trong lòng bàn tay hăn nữa, trông mới và nhám.

"Cậu biết người cậu đang cố cưỡng hiếp là em gái tôi mà", hăn nói, chuyển lại ánh nhìn tăm tối về phía Jace. Có một sự thích thú trong biểu cảm của hăn ta.

"Xin lỗi", Jace không có vẻ gì là xin lỗi. Anh dựa vào chần như một con mèo. "Chuyện cứ thế xảy ra mà".

Clary hít vào một hơi. Nó nghe như xát muối vào tai cô. "Cút ra", cô nói với Sebastian.

Hắn dựa khuỷu tay và hông vào khung cửa, và sửng sốt nhận ra sự tương đồng trong hành động của Jace và Sebastian. Họ không giống nhau, nhưng hành động giống nhau. Như kiểu-

Như kiểu họ được huấn luyện bởi cùng một người.

"Bây giờ", hắn nói, "đấy là cách nói chuyện với anh trai của em à?"

"Đáng lẽ Magnus nên cho anh thành cái móc áo", Clary đáp lại.

"Ồ, em nhớ à? Chúng ta đã có một khoảng thời gian khá vui vẻ ngày hôm đó". Hắn ta cười đều, và, với sự buồn nôn trong bụng, nhớ việc hắn đã đưa cô đến tàn tích căn nhà của mẹ, cách hắn hôn cô giữa đồng gạch vụn, dù biết rõ quan hệ của họ và sung sướng vì cô thì chẳng biết tí gì.

Cô liếc nhìn Jace. Anh biết thừa là Sebastian đã hôn cô. Sebastian đã chế nhạo anh vì điều đó, và anh gần như giết chết hắn ta. Nhưng bây giờ anh trông chẳng giận dữ gì cả; anh trông thích thú, hơi bức tức vì bị xen ngang.

"Chúng ta nên làm lại lần nữa", hắn nói, ngắm nghía móng tay của. "Dành chút thời gian cho gia đình".

"Tôi không quan tâm đến những gì anh nghĩ. Anh không phải anh trai tôi", Clary nói. "Anh là một kẻ giết người".

"Anh không hiểu sao những thứ đó lại liên quan đến nhau", Sebastian nói.

"Anh đâu có giống ông bố già yêu quý của chúng ta". Hắn nhìn lười nhác về phía Jace. "Thường thì anh ghét xen vào chuyện yêu đương của bạn, nhưng anh không thích đứng một mình trong hành lang này. Đặc biệt là anh lại không được bật đèn. Chán lắm".

Jace ngồi dậy, thả áo xuống. "Cho bọn tôi năm phút".

Sebastian thở dài rất kịch và đóng cửa. Clary nhìn chăm chăm vào Jace.
"Cái đ- gì?"

"Ăn nói cẩn thận, Fray". Jace đảo mắt. "Thư giãn nào".

Clary hướng đầu về phía cửa. "Anh nghe hẳn ta nói gì rồi đấy. Về cái ngày mà hẳn hôn em. Hẳn đã biết em là em gái hẳn. Jace-"

Cái gì đó thoáng qua đôi mắt anh, làm tối đi màu vàng, nhưng khi anh cất tiếng, lời nói của cô như thể đã đập vào mặt chảo chống dính và bật lại, không hề có ảnh hưởng gì".

Cô lùi xa khỏi anh. "Jace, anh có nghe thấy em nói gì không đấy?"

"Này, anh biết là em có thể không thoải mái với việc anh trai em đứng ngoài hành . Anh không chú ý hôn em mà". Anh cười nhả răng theo cái cách mà mọi lúc khác cô sẽ thấy rất đáng yêu. "Chỉ là lúc đó anh thấy nên làm vậy thôi".

Cô bò ra khỏi giường, nhìn chăm chăm vào anh. Cô vươn tới lấy cái áo choàng treo ở đầu giường, và quần quăn . Jace nhìn theo, không làm hành động gì để ngăn cô lại, mặc dù mắt anh thăm lại như đá.

"Em - em còn không hiểu. Lúc đầu thì anh biến mất, và bây giờ thì anh quay lại với hẳn, hành xử như thể em còn không nên để ý hay quan tâm hay nhớ-"

"Anh đã nói với em rồi. Anh phải đảm bảo chắc chắn về em. Anh không muốn đặt em vào một tình thế mà em biết anh đang ở đâu trong lúc Clave đang chất vấn em. Anh nghĩ nó sẽ rất khó khăn đối với em-"

"Khó với em?" Cô gần như không thở được với sự giận dữ. "Nhưng bài kiểm tra thì khó. Những trở ngại cũng khó. Anh biến mất như thể gần như giết chết em, Jace. Thế anh nghĩ anh đã làm gì với Alec? Isabelle? Cô Maryse? Anh có biết thời gian qua thế nào không? Anh có tưởng tượng được không? Không biết gì, mà vẫn tìm kiếm-"

Cái nhìn kì lạ lướt qua mặt anh một lần nữa, như thể anh nghe thấy cô và không nghe thấy cô cùng một lúc. "Ừ, đúng, anh đang định hỏi". Anh cười như một thiên sứ. "Mọi người đang tìm kiếm anh à?"

"Mọi người-" Cô lắc đầu, kéo áo quần chặt hơn. Bỗng dưng cô muốn tự che chắn trước mặt anh, trước tất cả những điều quen thuộc và vẻ đẹp và cái nụ cười đáng yêu như thú săn mồi đó mà anh vẫn sẵn sàng làm mọi điều cùng cô, cho cô, mặc cho ai đang đứng ngoài hành lang đi chẳng nữa.

"Anh đã mong rằng họ đi phát tờ rơi như cách họ làm với lũ mèo", anh nói. "Một cậu thanh niên đẹp trai rạng rỡ đang mất tích, tên là Jace, hay thứ gì đó nóng bỏng".

"Anh không được nói như thế"

"Em không thích nóng bỏng à? Vậy 'Má phính' có tốt hơn không? Hay là 'Bánh bơ dễ thương'? Thật ra thì cái cuối cùng khá nhiều nghĩa đấy. Vì, trên thực tế, gia đình anh là người Anh-"

"Anh im miệng đi", cô nói tàn nhẫn. "Và biến ra ngoài".

"Anh..." Anh trông sững sốt, và cô nhớ anh đã ngạc nhiên thế nào bên ngoài Trang viên, khi cô đẩy anh ra. "Thôi được rồi, anh sẽ nghiêm túc. Clarissa, anh ở đây vì anh muốn em đi cùng anh".

"Đi đâu với anh?"

"Đi với anh", anh nói, và do dự. "Và Sebastian. Rồi anh sẽ giải thích mọi chuyện với em".

Trong một lúc cô đứng im như tượng, ánh mắt nhìn khoá chặt ở anh. Ánh trắng bạc làm viền cho đường cong ở môi, đôi gò má, bóng hàng mi rợp và đường cong ở cổ. "Lần cuối cùng em 'đi đâu đó với anh', em bị đánh bất tỉnh và bị lôi tới giữa một buổi lễ ma thuật".

"Đấy không phải anh. Đấy là Lilith"

"Cậu Jace Lightwood mà em biết sẽ không ở chung một phòng với Jonathan Morgenstern mà không giết hẳn".

"Anh nghĩ em sẽ thấy điều đó sẽ giết chết cả anh", Jace nói hờ hững, xỏ chân vào trong giày. "Bọn anh bị ràng buộc, anh ta và anh. Chém anh ta và anh sẽ chảy máu".

"Ràng buộc á? Ý anh là gì?"

Anh hất mái tóc vàng nhạt ra sau, tránh câu hỏi của cô. "Vấn đề lớn hơn em tưởng nhiều, Clary. Anh ta có kế hoạch. Anh ta sẵn sàng làm việc, hi sinh. Nếu em cho anh cơ hội để giải thích-"

"Hắn ta đã giết Max, Jace", cô nói. "Em trai anh".

Anh nhăn mặt, và trong thoáng chốc cô nghĩ cô đã có được anh - nhưng biểu cảm của anh lại mềm mại trở lại như kiểu người ta kéo căng chần ra cho phẳng. "Nó là-là một tai nạn nho nhỏ. Với lại, Sebastian cũng như người anh em của anh".

"Không", Clary lắc đầu. "Đó không phải anh trai anh. Là em. Có Chúa mới biết, em ước điều đó không phải biết nhường nào. Hắn ta chưa bao giờ nên sinh ra-"

"Làm sao em có thể nói điều đó?", Jace hỏi gặng. Anh vung chân ra khỏi giường. "Có bao giờ em bắn khoản rằng mọi chuyện không quá trắng đen như em nghĩ không?" Anh rướn người để lấy cái đai lưng vũ khí và đeo nó vào. "Đã có một trận chiến, và mọi người bị thương, nhưng-giờ mọi chuyện đã thay đổi. Bây giờ anh biết rằng Sebastian sẽ không bao giờ hại người anh yêu có chủ ý. Anh ấy đang phục vụ cho một điều tốt đẹp hơn. Thịnh thoảng sẽ có một vài tổn thất nho nhỏ-"

"Anh vừa gọi em trai anh là tổn thất nho nhỏ đấy à?" Giọng cô cao vút gần như hét. Cô cảm thấy gần như không thở nổi.

"Clary, em đang không nghe rồi. Điều này rất quan trọng-"

"Giống như điều Valentine nghĩ là quan trọng sao?"

"Valentine sai rồi", anh nói. "Ông ta đúng khi cho rằng hội Clave đã thối nhưng sai khi sửa chữa mọi thứ. Nhưng Sebastian thì đúng. Nếu em cứ nghe bọn anh-"

"Bọn anh", cô nói. "Chúa ơi, Jace...". Anh đang nhìn cô từ trên giường, và kể cả cô cảm thấy trái tim như đang vỡ vụn, đầu óc cô thì lại đang hoạt động điên cuồng, cố nhớ xem cô đặt thanh stele ở đâu, liệu cô có với tới được con dao X-Acto ở đầu giường hay không. Cô tự hỏi liệu cô có ép bản thân dùng nó được hay không.

"Clary". Jace nghiêng đầu về một bên, đọc nét mặt của cô. "Em-em vẫn yêu anh mà, đúng không?"

"Em yêu Jace Lightwood", cô nói. "Em không biết anh là ai".

Nét mặt anh thay đổi, nhưng trước khi anh kịp nói gì, một tiếng thét xé tan bầu không khí tĩnh lặng. Một tiếng hét, và có tiếng kính vỡ.

Clary biết ngay giọng ấy. Giọng của mẹ cô.

Không liếc Jace tới một lần, cô lao qua cửa phòng ngủ và phóng xuống hành lang, vào phòng khách. Phòng khách nhà chú Luke rất rộng, ngăn cách với căn bếp bằng một quầy dài. Jocelyn, trong cái quần tập yoga và áo phong sờn, tóc buộc thành một túm rối, đứng bên cạnh quầy. Bà chắc chắn đã ra bếp kiểm tra gì đó để uống. Mảnh kính vỡ nằm ngay dưới chân mẹ, nước thấm ướt tấm thảm xám.

Màu sắc trên mặt bà đã biến đi đâu mất, trắng bệch như màu cát trắng. Bà đang nhìn sang phía bên kia phòng, và trước khi Clary kịp quay đầu, cô đã biết bà đang nhìn gì.

Con trai bà.

Sebastian đang dựa người vào tường phòng khách, gần cửa, và không có biểu cảm gì trên gương mặt góc cạnh. Hắn hạ tầm mắt xuống và nhìn Jocelyn qua hàng mi. Có điều gì đó trong dáng điệu và cái nhìn ấy là cậu con trai 17 tuổi bước ra từ bức hình của bác Hodge.

"Jonathan", Jocelyn thì thầm. Clary đứng im như tượng, kể cả khi Jace lao ra khỏi hành lang, nhìn cảnh tượng trước mắt một lúc, và lưỡng lự. Bàn tay trái của anh dừng ở đai lưng vũ khí; ngón tay mảnh khảnh cách con dao găm có vài phân, nhưng Clary biết rằng sẽ mất chưa đầy một giây để anh phi nó.

"Bây giờ tôi lấy tên Sebastian", anh trai Clary nói. "Tôi thấy rằng tôi không muốn giữ cái tên mà bà và cha tôi đã đặt cho tôi. Cả hai người đã phản bội tôi, và tôi muốn giữ khoảng cách càng nhiều càng tốt".

Nước thấm lại thành một vòng dưới chân Jocelyn từ mảnh kính vỡ. Bà bước lên một bước, ánh mắt tìm kiếm, từ trên xuống dưới gương mặt Sebastian. "Tôi nghĩ cậu đã chết", bà thì thầm. "Chết. Tôi thấy xương cậu hoá thành tro".

Sebastian nhìn bà, đôi mắt đen nheo lại. "Nếu bà là một người mẹ thật sự", hắn nói, "một người mẹ tốt, bà hẳn đã biết rằng tôi vẫn còn sống. Có người nói rằng người mẹ giữ chìa khoá tâm hồn của con mình suốt quãng đường còn lại. Nhưng bà đã vứt của tôi đi mất".

Jocelyn kêu một tiếng khe khẽ trong cổ họng. Bà đang lấy cái quỳ làm chỗ dựa. Clary muốn chạy đến chỗ bà, nhưng chân cô đóng băng tại chỗ. Điều gì đang xảy ra với mẹ và anh trai cô, nó cũng không liên quan gì tới cô.

"Đừng nói với con rằng mẹ không vui khi nhìn thấy con đấy chứ, Mẹ", Sebastian nói, mặc dù lời nói thì ngọt ngào nhưng giọng lại nặng nịch. "Không phải tôi là tất cả những gì bà muốn ở một cậu con trai sao?". Hắn dang rộng vòng tay. "Khoẻ mạnh, đẹp trai, giống như ông bố già của chúng ta".

Jocelyn lắc đầu, mặt xám ngoét. "Cậu muốn gì, Jonathan?"

"Tôi muốn thứ mọi người muốn", Sebastian nói. "Tôi muốn thứ họ đang nợ tôi. Trong trường hợp này là di sản của nhà Morgenstern".

"Di sản của nhà Morgenstern là máu và sự tàn phá", Jocelyn nói. "Ở đây chúng tôi không phải Morgenstern. Không phải tôi, không phải con gái tôi". Bà đứng thẳng lên. Tay bà vẫn bám chặt lấy quây, nhưng Clary có thể nhìn thấy lửa giận của bà đã quay lại. "Nếu bây giờ cậu đi ngay, Jonathan, tôi sẽ không báo cáo với Clave là cậu đã ở đây". Ánh mắt bà liếc qua Jace. "Hay cậu. Nếu họ biết các cậu đang hợp tác, họ sẽ giết cả hai".

Clary đứng trước Jace theo phản xạ. Anh nhìn qua vai cô, nhìn mẹ cô. "Cô quan tâm nếu cháu chết sao?", Jace nói.

"Tôi quan tâm đến bất kì thứ gì liên quan đến con gái tôi", Jocelyn nói. "Và Luật thì hà khắc - quá hà khắc. Điều gì xảy ra với cậu, có thể sẽ thay đổi lại". Đôi mắt bà chuyển lại về phía Sebastian. "Còn với con - Jonathan của mẹ - đã quá trễ rồi".

Bàn tay ghì lấy quây của mẹ giơ lên, cầm chặt con dao kindjal cán dài của chú Luke. Mặt Jocelyn đầy nước mắt. Nhưng tay cầm dao lại rất vững.

"Tôi giống hệt ông ấy, đúng không?" Sebastian nói, không di chuyển. Hắn trông không thèm để ý tới con dao. "Valentine. Đây là lý do bà đang nhìn tôi như thế".

Jocelyn lắc đầu. "Cậu vẫn trông như thế, từ khoảnh khắc đầu tiên tôi nhìn thấy cậu. Cậu trông như quý". Giọng bà buồn rười. "Tôi rất xin lỗi".

"Xin lỗi vì điều gì?"

"Vì không giết cậu từ khi cậu được sinh ra", bà nói, và bước ra khỏi cái quây, xoay con kindjal trong tay.

Clary căng thẳng, nhưng Sebastian thì không di chuyển. Mắt hắn tối thăm lại khi bà tới gần hắn. "Đó là điều bà muốn à?", hắn nói. "Muốn tôi chết ấy?" Hắn dang tay, như thể muốn ôm Jocelyn, và bước lên phía trước. "Cứ làm đi. Cứ giết con mình đi. Tôi sẽ không ngăn đâu".

"Sebastian", Jace nói. Clary nhìn anh ngờ vực. Anh thật sự lo lắng đấy à?

Jocelyn bước thêm một bước. Con dao mập mờ trong tay bà. Khi nó dừng, mũi nhọn đã chỉ thẳng vào trái tim của Sebastian.

Song, hăn vẫn không di chuyển.

"Làm đi", hăn nói nhẹ nhàng. Hăn nghiêng đầu về một phía. "Hoặc bà có thể làm không? Bà đã có thể giết tôi khi tôi được sinh ra. Nhưng bà đã không". Hăn hạ giọng xuống. "Có thể bà không biết thế nào là tình yêu vô điều kiện dành cho con cái. Có thể nếu bà yêu tôi nhiều đến thế, bà có thể cứu tôi".

Trong một lúc họ nhìn nhau, mẹ và con trai, xanh lá nhạt đối diện với đen thẫm như than. Có một đường sắc nhọn ở khoé miệng Jocelyn mà hai tuần trước Clary dám thề là nó không có ở đó. "Cậu đang giả bộ", bà nói, giọng run run. "Cậu không cảm thấy gì cả, Jonathan. Bố cậu đã dạy cậu biểu cảm giống như một con vẹt vậy. Nó không hiểu nó đang nói gì cả, và cậu cũng vậy. Tôi ước - Chúa ơi - tôi ước cậu hiểu được. Nhưng-"

Jocelyn vung dao theo một đường cong gọn, sắc bén. Một đường cao hoàn hảo, nó đã có thể cắt xuyên qua lồng ngực của Sebastian và đi vào tim hăn. Nó đã có thể, nếu Sebastian di chuyển nhanh hơn cả Jace, hăn quay người lùi lại, mũi dao chỉ xoẹt qua một vết nông trên ngực hăn.

Bên cạnh Clary, Jace hít một hơi. Cô quay người lại nhìn anh. Một vết màu đỏ đang lan trên áo anh. Anh chạm tay vào; ngón tay nhuộm một màu đỏ thẫm. Bọn anh bị ràng buộc. Chém anh ta và anh sẽ chảy máu.

Không nghĩ ngợi Clary lao mình chắn ngang giữa mẹ và Sebastian. "Mẹ", cô thở dốc. "Dừng lại".

Jocelyn vẫn đang cầm con dao, hướng về Sebastian. "Clary, tránh ra mau".

Sebastian bắt đầu cười. "Ngọt ngào, đúng không?", hăn nói. "Một cô em gái bảo vệ người anh của mình".

"Tôi đang không bảo vệ anh". Clary giữ ánh mắt mình hướng về phía mẹ. "Bất kì thứ gì xảy ra với Jonathan cũng xảy ra với Jace. Mẹ có hiểu không?"

Nếu mẹ giết hẳn, Jace sẽ chết. Anh ấy đã chảy máu rồi. Mẹ, làm ơn".

Jocelyn vẫn nắm chặt con dao, nhưng trông không chắc chắn. "Clary..."

"Hoan hô, thật ngại quá," Sebastian quan sát. "Tôi sẽ xem các người giải quyết ra sao. Dù gì thì tôi cũng không có lí do gì phải đi".

"Thực ra là có", một giọng nói phát ra từ hành lang, "cậu có".

Đó là chú Luke, chân trần, mặc quần jeans và áo phông cũ. Chú trông luộm thuộm, và trẻ trung kì lạ khi không có cặp kính. Chú đang kê một khẩu súng trường lên vai, nhắm thẳng vào Sebastian. "Đây là khẩu Winchester loại bắn 12 viên một phát. Bầy dùng cái này để triệt tiêu những ai làm phản", chú nói. "Kể cả khi tôi không giết được cậu, tôi có thể bắn rời chân cậu, con trai của Valentine ạ".

Tất cả mọi người trong phòng đều cùng hít một hơi ngắn - mọi người trừ chú Luke. Và nụ cười tan biến trên mặt Sebastian, quay người và bước đến chỗ chú Luke, mặc kệ khẩu súng. "Con trai của Valentine", hẳn nói. "Đây là những gì chú nghĩ về tôi à? Trong một hoàn cảnh khác thì chú đã có thể là cha đỡ đầu của tôi".

"Trong một hoàn cảnh khác", Luke nói, trượt tay đến cò súng, "cậu đã có thể là người".

Sebastian dừng lại. "Cũng có thể nói với chú điều tương tự, người sói".

Thời gian trôi rất chậm. Chú Luke ngăm dọc theo nòng. Sebastian vẫn mỉm cười.

"Chú Luke", Clary nói. Đây giống như một giấc mơ, một cơn ác mộng mà cô muốn hét lên nhưng tất cả những gì thoát ra khỏi miệng cô là tiếng thì thầm. "Chú Luke, đừng làm vậy".

Ngón tay người cha dượng của cô bám chặt hơn vào cò súng, và khi Jace lao qua cô, qua ghế sofa, đâm sầm vào chú Luke ngay khi súng nổ.

Viên đạn bay lạc hướng: một ô cửa sổ vỡ tan khi đạn xuyên qua. Chú Luke lao đảo, lùi lại vài bước. Jace lấy khẩu súng trên tay chú và ném đi. Nó bay qua ô cửa sổ và Jace đi lại chỗ chú.

"Chú Luke-", anh bắt đầu.

Chú Luke đánh anh.

Kể cả khi biết được mọi chuyện, cơn sốc khi thấy chú Luke, người đã đứng ra biện minh cho Jace hàng trăm lần trước mặt Maryse, trước Clave - chú Luke, người mà luôn tốt bụng và nhẹ nhàng - đâm thẳng vào mặt Jace, Clary cảm thấy như cô bị lãnh đòn. Jace, hoàn toàn không lường trước, đập thẳng vào tường.

Và Sebastian, người mà không biểu hiện gì ngoài chế giễu và kinh tởm, gầm - gầm và rút con dao dài mảnh ra khỏi thắt lưng. Mắt chú Luke mở lớn, và chú bắt đầu quay người đi, nhưng Sebastian nhanh hơn chú - nhanh hơn bất kì ai Clary từng thấy. Hắn đâm con dao vào ngực chú Luke, xoay nó trước khi rút ra, máu đỏ đến tận cán. Chú Luke ngã dựa vào tường - và trượt xuống, để lại một vệt dài trên tường trong nỗi kinh hoàng của Clary.

Jocelyn hét lên. Tiếng đó nghe còn tệ hơn tiếng đạn bay qua cửa kính, dù Clary có nghe từ hàng dặm xa hay dưới nước cũng vậy. Cô nhìn chú Luke, giờ đã đổ người xuống sàn, thảm quanh chú đã chuyển sang màu đỏ.

Sebastian nâng dao lên lần nữa - và Clary đu người về hắn, mạnh nhất có thể vào vai hắn, cố gắng làm hắn mất thăng bằng. Cô không khiến hắn nhúc nhích mấy, nhưng làm hắn rơi dao. Hắn quay sang cô. Mũi hắn đang chảy máu. Clary không hiểu tại sao, đến khi Jace rơi vào tầm nhìn của cô và cô thấy máu là do chú Luke đã đánh anh.

"Đủ rồi", Jace nắm lấy lưng áo của Sebastian. Mặt anh trắng bệch, không nhìn vào chú Luke, cũng không nhìn vào Clary. "Dừng lại đi. Đó không phải vì sao chúng ta đến đây".

"Thả tôi ra-"

"Không". Jace vòng qua người Sebastian và nắm lấy tay hắn. Mắt anh chạm mắt Clary. Đôi môi anh thì thầm-có một ánh sáng bạc, chiếc nhẫn của Sebastian - và cả hai người đều biến mất, chỉ trong một nhịp thở. Ngay khi họ vừa biến mất, một vật màu bạc xé gió lao tới nơi họ vừa đứng, cắm phập vào tường.

Thanh kindjal của chú Luke.

Clary quay người sang mẹ, người vừa phi dao. Nhưng Jocelyn không nhìn Clary, bà đang quay sang nhìn chú Luke, quỳ xuống tấm thảm đầy máu, và kéo chú vào lòng. Mắt chú nhắm lại. Máu chảy xuống từ khoé miệng chú. Con dao bạc của Sebastian, dính máu, nằm cách đây một quãng.

"Mẹ", Clary thì thầm. "Chú ấy-"

"Con dao bằng bạc". Giọng Jocelyn sốc. "Chú ấy sẽ không lành nhanh như mọi khi được, nếu không có sự chăm sóc y tế". Bà chạm vào mặt chú Luke. Ngực chú đang phập phồng, Clary nhìn với sự nhẹ nhõm, nhưng gấp. Cô cảm thấy được nước mắt đốt cháy cổ họng cô và ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của mẹ. Nhưng đó là người phụ nữ mà đứng trước tro tàn căn nhà mình, bao quanh bởi những người thân cháy đen, bao gồm bố mẹ và con trai, và tiếp tục sống. "Lấy khăn tắm trong phòng tắm ra đây", mẹ cô nói. "Chúng ta phải cầm máu".

Clary loạng choạng đứng dậy và gần như mù bước tới phòng tắm lát gạch nhỏ của chú Luke. Jocelyn đang giữ chú Luke bằng một tay, tay kia cầm điện thoại. Bà thả nó và lấy cái khăn tắm mà Clary đưa. Gấp đôi lại, bà ấn nó vào vết thương của chú Luke. Clary nhìn viền xám của cái khăn tắm đã dần trở thành màu đỏ.

"Chú Luke", Clary nói. Chú không di chuyển. Mặt chú có màu xám ngoét đáng lo.

"Mẹ vừa gọi bầy", Jocelyn nói. Bà không nhìn vào con gái, Clary nhận ra bà chưa hỏi tí gì về Jace và Sebastian, hoặc tại sao Jace lại ở trong phòng ngủ của cô, hoặc họ đang làm gì ở đây. Bà hoàn toàn tập trung vào chú

Luke. "Họ có một vài thành viên đi tuần ở đây. Ngay khi họ đến đây, chúng ta phải đi ngay lập tức. Jace sẽ quay lại tìm con".

"Mẹ không biết-", Clary bắt đầu, thì thầm qua cổ họng khô cứng.

"Mẹ biết", Jocelyn nói. "Valentine đã quay lại tìm mẹ sau mười lăm năm. Con trai nhà Morgenstern là thế đấy. Họ không bỏ cuộc. Cậu ta sẽ quay trở lại tìm con lần nữa".

Jace không phải là Valentine. Nhưng lời nói ấy chết ngay trên môi Clary. Cô muốn quỳ xuống và nắm lấy tay chú Luke, và nói rằng cô rất yêu chú. Nhưng cô nhớ lại bàn tay Jace trong tay cô ở phòng ngủ và không. Đây là lỗi của cô. Cô không xứng đáng có được mong muốn quan tâm đến chú, hay bản thân cô. Cô xứng đáng nhận nỗi đau, sự tội lỗi.

Có tiếng bước chân ngoài hiên và tiếng nói khẽ. Jocelyn ngẩng đầu lên. Bầy sói.

"Clary, đi lấy đồ của con đi", bà nói. "Lấy những gì cần thiết nhưng đừng nhiều quá không thể mang theo. Chúng ta sẽ không quay lại ngôi nhà này".

Chương 6: Không có vũ khí nào trên thế giới này

Những bông tuyết nhỏ rơi như lông vũ từ trên trời xám xịt lúc Clary và mẹ cô vội vã băng qua đại lộ Greenpoint, đầu họ cúi tránh gió lạnh thổi từ Sông Đông.

Mẹ Jocelyn không nói lời nào từ khi họ để chú Luke lại đồn cảnh sát không sử dụng đã biến thành hang ổ của bầy sói. Toàn bộ sự việc đều mờ ảo-cả bầy đưa người đầu đàn mình vào, hộp đựng cụ chữa thương, Clary và mẹ cô vật lộn để thoáng thấy chú Luke trong khi đàn sói vây chặt lấy họ. Cô hiểu vì sao họ không thể đưa chú đến bệnh viện người thường, nhưng thật khó khăn, hơn cả khó khăn khi bỏ chú lại trong căn phòng tẩy trắng được dùng như bệnh xá.

Không phải đàn người sói không thích mẹ Jocelyn và Clary. Mà là hôn thê của chú Luke và con gái bà không phải là người trong đàn. Họ sẽ không bao giờ nhập hội được. Clary đã thử kiểm Maia làm đồng minh, nhưng cô bạn không có mặt. Cuối cùng mẹ Jocelyn bảo Clary ra ngoài hành lang đợi vì căn phòng quá đông người, và Clary đỡ sụp người xuống sàn, để tay lên đùi. Lúc ấy đã hai giờ sáng, và cô chưa bao giờ thấy cô đơn đến thế. Nếu chú Luke chết...

Cô không muốn tưởng ra được cuộc sống không có chú. Nhờ chú ấy và mẹ cô, cô biết thế nào là được yêu thương vô điều kiện. Trong ký ức thời thơ ấu của cô chú Luke là người đã nâng cô lên cành cây táo trong trang trại miền quê của chú. Trong bệnh xá chú đang thở mạnh trong khi phó của chú, Bat, mở hộp chữa thương ra. Người ta lúc sắp lâm chung thường thở mạnh, cô nhớ thế. Cô không thể nhớ lời cuối cùng cô nói với chú. Bạn phải nhớ lời cuối cùng bạn nói với một người sắp chết đúng không?

Cuối cùng khi mẹ Jocelyn bước ra khỏi bệnh xá, với vẻ kiệt sức, mẹ cô đưa tay cho Clary và giúp cô đứng dậy.

'Chú ấy...' Clary cất giọng.

'Chú ấy đã ổn định, ' mẹ Jocelyn ngắt lời. Mẹ cô ngó quanh sảnh. 'Chúng ta nên đi. '

'Đi đâu hả mẹ? ' Clary ngạc nhiên. 'Con tưởng ta phải ở đây với chú Luke chứ. Con không muốn bỏ chú ấy lại. '

'Mẹ cũng thế. ' mẹ Jocelyn quả quyết trở lại. Clary nghĩ về người phụ nữ đã rời bỏ Idris, từ bỏ mọi thứ bà biết tới, và bắt đầu một cuộc đời mới. 'Nhưng mẹ con ta không thể dẫn Jace và Sebastian đến đây. Sẽ không đảm bảo an toàn cho chú Luke hay cả bây. Và đây là nơi đầu tiên Jace sẽ tìm đến con. '

'Thế ta tới đâu... ' Clary định hỏi, nhưng rồi nhận ra, trước khi cô nói hết, và ngậm miệng lại. Trong những ngày này khi họ cần trợ giúp thì họ sẽ tới đâu?

Giờ trên vỉa hè nứt nẻ đại lộ xuất hiện nhiều vết trắng sữa do bụi tuyết. Trước khi rời khỏi ngôi nhà mẹ Jocelyn có mặc một chiếc áo khoác dài, nhưng bên trong mẹ cô vẫn mặc bộ đồ vấy máu chú Luke. Miệng mẹ cô mím lại, ánh nhìn không rời con đường trước mặt bà. Clary tự hỏi mẹ cô có trông giống thế này không khi rời khỏi Idris, với đôi ủng bám đầy bụi, Cốc Thánh giấu trong áo.

Clary lắc đầu xua đi hình ảnh ấy. Cô đang mơ mộng, tưởng tượng những điều cô chưa từng thấy, đầu óc cô phiêu bạt đâu đâu, có lẽ để thoát khỏi những điều tồi tệ cô vừa chứng kiến.

Cảnh Sebastian đâm con dao vào chú Luke tự động tái hiện trong đầu cô, cùng với giọng quen thuộc đáng yêu của Jace nói 'tổn thất phụ. '

Vì một chuyện hay ngẫu nhiên xảy ra với những gì quý giá bị mất tích, khi cô tìm ra cậu ta, cậu ấy sẽ không còn như trước.

Mẹ Jocelyn rung mình và đội mũ trùm lên che đầu. Đám bông tuyết trắng đã vương đầy trên sợi tết mũ đỏ ối. Mẹ cô vẫn im lặng, và con phố, trải dài những quán ăn Nga và Ba Lan xen kẽ với quán cắt tóc và hiệu làm đẹp, vẫn vắng người trong buổi sớm đầy tuyết khê gợn sắc vàng này. Một ký ức nhá

lên trong đầu Clary-lần này là thật, không phải tưởng tượng. Mẹ cô đang vội vàng cùng cô bước trên con phố đen đặc giữa những chồng tuyết bắn thiu. Một bầu trời thấp, xám xịt...

Cô từng thấy cảnh ấy, lần đầu là khi các Tu huynh Câm xâm nhập tâm trí cô. Giờ cô nhận ra rồi. Ấy là lúc mẹ đưa cô tới chỗ Magnus để sửa đổi các ký ức. Thời gian hẳn là lúc cuối đông, nhưng cô vẫn nhận ra Đại lộ Greepoint trong ký ức ấy.

Nhà kho gạch đỏ nơi Magnus sống dừng sừng sững trước mặt họ. Mẹ Jocelyn đẩy cửa trước dẫn vào hành lang, và khi họ vào hẳn trong, Clary gắng thở bằng miệng trong lúc mẹ cô bấm chuông gọi Magnus một, hai rồi ba lần. Cuối cùng cửa mở và họ vội vã lên tầng. Cửa ra vào căn hộ để ngỏ, và anh pháp sư đang dựa người vào tường dầm chính đợi họ. Anh mặc bộ đồ ngủ vàng nhạt, chân đi dép lê xanh in hình mặt người ngoài hành tinh, găng thêm cả ăng ten. Mái tóc đen rối bù chĩa lung tung, và đôi mắt vàng-xanh mệt mỏi nhìn họ.

'Nhà của Thánh Magnus dành cho Thợ Săn Bóng tối tính khí thất thường, ' anh trầm giọng. 'Hoan nghênh. ' Anh giang tay. 'Phòng ngủ cho khách đằng kia. Nhớ chùi chân lên thảm. ' Anh quay bước vào căn hộ, để họ vào trước rồi đóng cửa. Hôm nay nhà anh trang trí nhái theo phong cách Victoria với sofa lưng dựa cao và gương mạ vàng khắp nơi. Những cột nhà chẳng đầy đèn hình hoa.

Cuối hành lang ngăn thông với phòng khách là phòng ngủ; Clary chọn bừa phòng bên phải. Căn phòng sơn màu cam, giống phòng ngủ cũ của cô ở Park Slope, có cái giường sofa và khung cửa sổ nhỏ nhìn ra chỗ cửa sổ tối om của quán ăn chưa mở hàng. Con Chairman Meow nằm cuộn tròn trên giường, mũi rúc vào đuôi. Cô ngồi xuống cạnh con mèo và gỡ tai nó, cảm nhận được nhịp thở đều đều trên cơ thể đầy lông nho nhỏ của nó. Lúc cô nghịch con mèo, cô mới thấy cánh tay áo len mình, đen sạm và vấy máu. Máu của chú Luke.

Cô vội vàng đứng dậy cởi áo len ra. Cô lấy trong ba lô ra một chiếc quần jean sạch và áo ấm cổ chữ V đen và thay đồ. Cô liếc nhanh bản thân in trên cửa sổ, một hình ảnh phản chiếu nhợt nhạt nhìn lại cô, tóc ướt vì tuyết, tàn nhang trên mặt lộ lộ như vết sơn bầm. Nhưng trông cô ra sao không phải vấn đề. Cô nghĩ đến lúc Jace hôn cô-như thể đã vài ngày trôi qua chứ không phải vài giờ- và bụng cô quặn đau như vừa nuốt phải dao vậy.

Cô giữ rít lấy mép giường khá lâu thì cơn đau mới dịu đi. Rồi cô hít một hơi sâu và đi tới phòng khách.

Mẹ cô đang ngồi trên một trong đám ghế lưng dựa mạ vàng, các ngón tay giữ chặt cốc nước nóng pha chanh. Magnus sụp mình trên ghế sofa hồng, chân đi dép lê xanh đặt lên bàn cà phê. 'Đàn sói đã làm anh ấy ổn định, ' Mẹ Jocelyn kể với giọng kiệt quệ. 'Họ không biết sẽ được bao lâu. Họ cho rằng có bột bạc trên lưỡi dao, nhưng không phải. Mũi dao - ' Mẹ cô ngẩng đầu thấy Clary, liền ngưng bật.

'Không sao đâu mẹ. Con đủ tuổi để nghe chú Luke bị làm sao mà. '

'Well, họ không biết chính xác, ' mẹ Jocelyn nhẹ nhàng tiếp. 'Mũi dao Sebastian dùng đã làm gãy một cái xương sườn và kẹt trong xương chú ấy. Nhưng họ không lấy ra được. Nó... chuyển động. '

'Chuyển động? ' Magnus có vẻ hoài nghi.

'Lúc họ thử lấy nó ra, nó lặn sâu hơn vào xương và gần như bẻ xương, ' mẹ Jocelyn đáp. 'Anh ấy là người sói, anh ấy liền nhanh, nhưng mũi dao cứ rạch ngoác nội tạng anh ấy ra, ngăn cho vết thương liền lại. '

'Kim loại quý, ' Magnus nhận xét. 'Không phải bạc. '

Mẹ Jocelyn ngồi thẳng lên. 'Cậu giúp được anh ấy không? Giá nào cũng được, tôi sẽ trả - '

Magnus đứng dậy. Sự nghiêm trọng của tình cảnh hiện tại làm đôi dép lê và mái đầu bù xù của anh trở nên không thích hợp. 'Tôi không biết. '

'Nhưng anh đã chữa Alec khỏi hẳn, ' Clary nói. 'Khi Đại Quỷ làm anh ấy bị thương... '

Magnus bắt đầu đi đi lại lại. 'Lúc ấy tôi biết cậu ta bị làm sao. Tôi không biết loại kim loại quỷ này là gì. Tôi có thể thử nghiệm, dùng nhiều câu thần chú chữa trị khác nhau, nhưng đó không phải là cách nhanh nhất giúp anh ta. '

'Cách nào là nhanh nhất? ' mẹ Jocelyn hỏi.

'Vệ đoàn, ' Magnus đáp. 'Những Vệ binh ấy. Tôi quen người sáng lập-Woolsey Scott. Vì có vài... rắc rối, ông ta thấy thích thú với các cách kim loại quỷ và quỷ được tác động lên người sói, cùng kiểu các Tu huynh Cầm giữ tài liệu về cách chữa trị Nephilim ấy. Thật không may là qua năm tháng Vệ đoàn đã trở nên bí mật, khép kín hơn. Nhưng một người của Vệ đoàn có thể truy nhập tìm thông tin ấy được. '

'Anh Luke không phải thành viên, ' mẹ Jocelyn nói. 'Và danh sách thành viên mà còn bí mật nữa - '

'Còn Jordan, ' Clary bật ra. 'Jordan là thành viên. Anh ấy có thể. Con sẽ gọi anh- '

'Tôi sẽ gọi anh ta, ' Magnus ngắt ngang. 'Tôi không thể vào tổng hành dinh của Vệ đoàn, nhưng tôi có thể nhắn một tin đảm bảo thêm. Tôi sẽ quay lại ngay. ' Anh tắt tả vào bếp, đám ăng ten trên dếp lê rung rinh như tảo biển xuôi theo dòng.

Clary quay ra nhìn mẹ, bà vẫn đang trừng trừng nhìn cốc nước nóng trên tay. Đó là một trong những thức uống tẩm bổ ưa thích của mẹ cô, dù Clary không thể hiểu tại sao lại có người muốn uống nước ấm có vị chua. Tuyết vương đầy trên tóc mẹ, nhưng giờ đã khô nên mái tóc xoắn lại, giống tóc Clary vào hôm trời ẩm.

'Mẹ ơi, ' Clary cất giọng, và mẹ cô ngẩng đầu. 'Con dao mẹ ném-lúc ở nhà chú Luke-là nhắm vào Jace ạ? '

'Nhắm Jonathan con ạ. ' Mẹ cô không bao giờ gọi hắn là Sebastian, Clary biết thế.

'Chỉ là... ' Clary hít sâu. 'Gần như giống nhau mà mẹ. Mẹ đã thấy. Khi mẹ đâm Sebastian, Jace bị chảy máu. Kiểu hai người họ- phản chiếu nhau theo cách nào đó. Chém Sebastian, Jace sẽ chảy máu. Giết hắn, và Jace chết theo. '

'Clary à. ' Mẹ cô dụi mắt. 'Chúng ta có thể không tranh luận việc này bây giờ không con? '

'Nhưng mẹ bảo anh ấy sẽ tìm con, anh Jace, ý con là thế. Con cần biết mẹ sẽ không làm anh ấy bị thương - '

'Well, con không thể. Vì mẹ không hứa chắc, Clary ạ. Mẹ không thể. ' Mẹ cô nhìn thẳng vào cô. 'Mẹ thấy hai con đi từ phòng ngủ của con ra. '

Clary đỏ mặt. 'Con không muốn - '

'Không muốn gì? Đề cập đến? Tệ thật, con đề cập đến rồi. May cho con vì mẹ không ở trong hội Clave nữa. Con biết cậu ta ở đâu được bao lâu rồi? '

'Con không biết anh ấy ở đâu. Tối nay là lần đầu tiên con nói chuyện được với anh ấy từ sau vụ mất tích. Con có thấy anh ấy ở Học Viện ngày hôm qua với Seb-với Jonathan. Con đã kể cho Alec, Isabelle và Simon nghe. Nhưng con không nói với ai khác được. Nếu hội Clave mà bắt được anh-con không thể để chuyện đó xảy ra.

Mẹ Jocelyn nhướn mày. 'Tại sao không? '

'Vì đây là Jace. Và con yêu anh. '

'Cậu ta không phải Jace. Chỉ thế thôi, Clary. Cậu ta không còn như trước nữa. Chẳng lẽ con hiểu - '

'Tất nhiên là con hiểu. Con không ngốc. Nhưng con có lòng tin. Con từng thấy anh ấy bị ám, và con cũng thấy anh ấy thoát ra được. Con nghĩ Jace vẫn tồn tại. Con nghĩ vẫn có cách cứu anh ấy. '

'Thế nếu không có? '

'Mẹ chứng minh đi. '

'Con không thể chứng minh điều bất khả, Clarissa. Mẹ biết con yêu cậu ta. Con luôn yêu cậu ta, quá yêu ấy chứ. Con nghĩ mẹ không yêu cha con à? Con nghĩ mẹ không cho ông ấy cơ hội à? Và hãy nhìn hệ quả đi con. Jonathan. Nếu mẹ không ở với cha con, thằng bé đã không hiện hữu - '

'Con cũng sẽ không hiện hữu, ' Clary ngắt lời. 'Đề phòng mẹ quên, con chào đời sau anh con, không phải trước. ' Cô nhìn mẹ. 'Mẹ đang ám chỉ là không đáng có con trên đời nếu mẹ có thể không sinh ra Jonathan à? '

'Không, mẹ - '

Có tiếng lạch cạch của chìa trong ổ khóa, rồi cửa ra vào bật mở. Alec đến. Anh mặc áo khoác da dài bên ngoài áo len xanh biển, mái tóc đen phủ đầy bông tuyết. Má anh đỏ lên vì cái lạnh, nhưng mặt anh nhợt nhạt.

'Magnus đâu? ' anh hỏi. Khi anh nhìn vào phòng bếp, Clary phát giác có vết bầm trên hàm anh, ngay dưới tai, to cỡ ngón cái.

'Alec! ' Magnus băng qua phòng khách để hôn bạn trai mình. Đã tháo đôi dép lê ra, giờ anh đi chân trần. Đôi mắt mèo của anh sáng bừng lên khi nhìn Alec.

Clary biết cái nhìn đó. Cái nhìn của Clary dành cho Jace. Nhưng Alec không đáp trả ánh nhìn ấy. Anh ấy cởi áo khoác và treo nó lên mắc. Anh đang bối rối. Hai tay run bần bật, đôi vai rộng căng cứng.

'Em nhận được tin anh nhắn chưa? ' Magnus hỏi.

'Rồi. Đẳng nào lúc ấy em ở cách đây vài tòa nhà thôi. ' Alec nhìn Clary, rồi mẹ cô, nỗi lo âu và không chắc chắn hiển hiện trên mặt. Dù Alec được mời đến tiệc của mẹ Jocelyn, gặp mẹ cô vài lần nhưng họ không biết nhau quá nhiều. 'Magnus nói đúng không? Em gặp Jace? '

'Cùng Sebastian, ' Clary đáp.

'Nhưng Jace, ' Alec nói. 'Cậu ấy có bị- ý anh là, cậu ấy trông ra sao? '

Clary hiểu chính xác anh muốn hỏi gì; lần đầu tiên cô và Alec hiểu nhau hơn bất cứ ai trong phòng. 'Anh ấy không giở chiêu trò với Sebastian, ' cô khẽ đáp. 'Anh ấy thực sự thay đổi. Không còn là chính mình nữa. '

'Sao thế được? ' có vẻ tức giận và bị tổn thương trong giọng Alec. 'Cậu ấy đổi khác ra sao? '

Có lỗ thủng trên đầu gối quần jean của Clary, cô chà tay lên da vùng đó.

'Cách anh ấy nói - anh ấy tin Sebastian. Tin vào điều hắn đang làm, mặc cho nó là gì. Em nhắc anh ấy hắn đã giết Max, nhưng anh ấy không để tâm. '

Giọng cô vỡ òa. 'Anh ấy bảo Sebastian cũng là anh em mình như Max vậy. '

Mặt Alec trắng bệch, sắc đỏ trên má anh như vết máu khô. 'Cậu ta có nói gì về anh không? Izzy nữa? Anh ấy có hỏi han bọn anh không? '

Clary lắc đầu, suýt không chịu nổi vẻ mặt Alec. Qua khóe mắt, cô thấy Magnus cũng đang nhìn Alec, nỗi buồn đọng đầy trên mặt anh. Cô tự hỏi liệu anh ấy ghen với Jace, hay tổn thương thay cho Alec.

'Sao cậu ấy đến nhà em? ' Alec lắc đầu. 'Anh không hiểu. '

'Anh ấy muốn em đi cùng. Nhập bọn với Sebastian và anh ấy. Em đoán anh ấy muốn bộ đôi xấu xa thành bộ ba. ' Cô nhún vai. 'Có thể anh ấy cô đơn. Sebastian không thể là bạn đồng hành tuyệt nhất được. '

'Ta không chắc được. Hắn có thể chơi đỉnh trò Đoán chữ thì sao, ' Magnus nói.

'Hắn là tên thái nhân cách thích giết chóc, ' Alec thẳng thừng. 'Và Jace biết điều đó. '

'Nhưng giờ khi Jace không còn là Jace nữa - ' Magnus bắt đầu, rồi ngưng lại vì điện thoại reo. 'Để tôi nghe. Biết đâu có ai đó đang chạy trốn khỏi Clave và cần chỗ trốn chẳng? Kiểu trong thành phố này làm gì có khách sạn. ' Anh đi vào bếp.

Alec buông mình xuống ghế sofa. 'Anh ấy làm việc quá nhiều, ' anh lo lắng dõi theo bạn trai mình. 'Anh ấy thức trắng hàng đêm chỉ để giải mã mấy chữ rune đó. '

'Clave thuê cậu ta à cháu? ' mẹ Jocelyn hiểu kỳ.

'Không ạ, ' Alec chậm rãi đáp. 'Anh ấy làm vậy vì cháu. Vì Jace quan trọng với cháu. ' Anh kéo tay áo, cho mẹ Jocelyn xem chữ rune parabatai trên bụng tay mình.

'Anh biết Jace chưa chết, ' Clary nói, đầu cô bắt đầu rà soát các khả năng. 'Vì hai người là parabatai, vì mối liên kết giữa hai người. Nhưng anh có nói có gì đó không ổn. '

'Vì cậu ta bị ám, ' mẹ Jocelyn cất lời. 'Nên cậu ta thay đổi hẳn. Valentine từng nói khi chú Luke trở thành cư dân Thế Giới Ngầm, ông ta cảm nhận được. Cảm giác sai trái ấy. '

Alec lắc đầu. 'Nhưng khi Jace bị quỷ Lilith ám, cháu không cảm nhận được, ' anh chỉ ra. 'Giờ thì cháu thấy có gì đó... sai sót. Biến mất. ' Anh gục mặt. 'Khi parabatai của cô chết thì cô cảm giác được-kiểu có sợi dây níu cô vào đầu đó bị đứt, và cô rơi xuống ấy. ' Anh nhìn Clary. 'Anh cảm nhận được, một lần, ở Idris, trong trận chiến. Nhưng ngăn ngui thôi-và khi anh về Alicante, Jace vẫn sống. Anh đã tự thuyết phục mình chỉ tưởng tượng thôi. '

Clary lắc đầu, nhớ lại Jace và bờ cát đầm máu bên Hồ Lyn. Anh không tưởng tượng.

'Cảm giác bây giờ của anh khác, ' anh tiếp tục. 'Kiểu cậu ấy biến mất khỏi thế giới này nhưng chưa chết. Không bị cầm tù... chỉ không có ở đây. '

'Mẫu chốt đấy, ' Clary nói. 'Cả hai lần em thấy Sebastian và anh ấy, họ đều tan biến vào không khí. Không có Cổng Dịch chuyển, chỉ chớp mắt phát là họ biến mất. '

'Khi em nói đến nơi này hay chỗ khác, ' Magnus cất giọng lúc trở lại phòng, miệng ngáp dài, 'và thế giới này và thế giới kia, cái em đề cập tới là các

chiều không gian. Rất ít pháp sư làm được phép thuật không gian. Bạn cũ Ragnor của anh làm được. Các chiều không gian không nằm cạnh nhau-mà bị ghim lại, như xấp giấy ấy. Khi chúng giao nhau, nhiều túi không gian có thể được tạo ra để ngăn cho phép thuật tìm ra em. Suy cho cùng, em đâu có ở đây-em ở chỗ khác mà. '

'Có lẽ đó là lý do chúng ta không tìm được anh ấy? Giải thích tại sao Alec không cảm nhận được anh ấy? ' Clary hỏi.

'Có thể. ' Magnus mang vẻ bị ấn tượng. 'Đồng nghĩa với việc nếu họ không muốn bị lần ra thì chẳng có cách nào tìm được họ. Và nếu có tìm được thì ta cũng không hay biết được. Phép thuật cao tay, phức tạp đấy. Sebastian hẳn có các mối quan hệ- '

Chuông réo vang, và họ đều giật mình. Magnus đảo mắt. 'Mọi người bình tĩnh nào, ' anh nói, và khuất dạng vào hành lang. Một lát sau anh quay lại với một người đàn ông mặc áo choàng dài màu da dê, lưng và hai bên áo vẽ đầy ký tự rune màu đỏ nâu. Dù anh ta đội mũ trùm che mặt mình đi, anh ta hoàn toàn khô ráo như thể tuyết không hề rơi lên người anh ta chút nào. Khi anh bỏ mũ trùm ra, Clary chẳng hề ngạc nhiên khi thấy mặt Tu huynh Zachariah.

Mẹ Jocelyn đột ngột đặt cốc nước xuống bàn. Mẹ cô nhìn Tu huynh Câm ấy. Khi anh ta bỏ mũ trùm ra, bạn có thể thấy mái tóc sẫm màu, nhưng mặt anh tối đến nỗi Clary không thể thấy đôi mắt, chỉ nhìn được gò má cao, vẽ đầy chữ rune của anh. 'Anh, ' mẹ Jocelyn thốt lên, giọng ngắt quãng. 'Nhưng Magnus nói rằng anh không bao giờ - '

Những sự kiện bất ngờ đòi hỏi những phương thức ngoài ý muốn. Giọng Tu huynh vang lên trong đầu Clary, dựa theo biểu cảm của những người khác thì họ cũng đang lắng nghe. Tôi sẽ không báo cáo lên Clave hay Hội Đồng những gì được truyền tải đêm nay. Nếu có cơ hội cứu rỗi người cuối cùng của dòng họ Herondale, tôi sẽ đặt lên cao hơn lòng trung thành của tôi với Clave.

'Rõ rồi, ' Magnus nói. Anh với Tu huynh Câm là một đôi kỳ lạ, một người mặc áo choàng với nhọt nhạt, người kia thì mặc đồ ngủ màu vàng. 'Mấy chữ rune của quỷ Liltith giải mã được chưa? '

Tôi đã nghiên cứu những ký tự đó kỹ càng và nghe tất cả những lời khai do Clave cung cấp, Tu huynh Zachariah đáp. Tôi tin rằng nghi lễ của ả quỷ gồm hai phần. Đầu tiên là dùng nọc của Ma cà rồng U'a Sáng để hồi sinh tiềm thức của Jonathan Morgenstern. Cơ thể hắc vẫn yếu, nhưng tâm trí và ý chí đã sống dậy. Tôi tin rằng khi Jace Herondale ở một mình trên mái với hắc, Jonathan rút sức mạnh từ đám ký tự rune của quỷ Lilith để buộc Jace bước vào vòng tròn bị nguyền và vây cậu ta lại. Lúc này ý chí của Jace sẽ gắn vào hắc. Tôi cho là hắc sẽ dùng máu của Jace để có đầy đủ sức mạnh thoát khỏi mái, đem theo cả Jace nữa.

'Và bằng cách nào đó tạo ra mối liên kết giữa họ đúng không? ' Clary hỏi. 'Vì khi mẹ tôi đâm Sebastian, Jace bị chảy máu. '

Đúng. Điều quỷ Lilith đã làm là một kiểu nghi lễ sinh đôi, không khác nghi lễ parabatai của chúng ta nhưng có sức mạnh lớn hơn và nguy hiểm hơn bội phần. Hai người ấy giờ đây không thể tách rời. Nếu một người chết, kẻ kia sẽ chịu chung số phận. Không có vũ khí nào trên thế giới này có thể hại chỉ một trong hai người họ.

'Khi anh nói họ đã gắn kết không thể tách rời, ' Alec cất giọng, ngả người ra trước, 'nghĩa là-ý tôi là, Jace căm ghét Sebastian. Sebastian đã giết hại em trai chúng tôi. '

'Và tôi không hiểu sao Sebastian hứng thú với Jace được. Hắc ghen tỵ kinh khủng với anh ấy cả đời mình. Hắc nghĩ Jace là người được Valentine cưng hơn mà, ' Clary thêm vào.

'Chưa kể, ' Magnus lưu ý, 'là Jace đã giết chết hắc. Chuyện ấy làm bất kỳ ai cũng mất hứng. '

'Kiểu như Jace không nhớ bất kỳ chuyện gì từng xảy ra ấy, ' Clary nói trong nỗi thất vọng. 'Không, không phải anh ấy không nhớ- anh ấy không tin. '

Cậu ta nhớ mọi chuyện. Nhưng sức mạnh ràng buộc ấy khiến tâm trí Jace bỏ qua những sự kiện đó, giống như nước len lõi qua đá gần bờ sông. Chẳng khác gì câu thần chú Magnus cấy vào đầu cô, Clarissa ạ. Khi cô thoáng thấy những gì thuộc về Thế giới Vô hình, tâm trí cô sẽ loại nó, tránh nó đi. Chẳng ích gì khi cãi cọ với Jace về Jonathan cả. Sự thật không thể phá vỡ mối liên kết ấy.

Clary nghĩ đến lúc cô nhắc Jace rằng Sebastian đã giết Max, gương mặt anh hơi nhăn lại, rồi dẫn ra như thể anh quên mất điều cô nói ngay sau khi cô thốt ra.

Chút an ủi còn con là Jonathan Morgenstern cũng bị ràng buộc giống Jace. Hẳn không thể hãm hại hay làm Jace bị thương, dù hẳn có muốn thế, Zarachiah nói thêm.

Alec giơ tay. 'Ra là họ đang yêu nhau hả? Họ là bạn chí cốt à? ' Giọng anh tràn ngập nỗi ghen tức và tổn thương.

Không. Bây giờ họ chính là bản thân của nhau. Họ nhìn nhận giống nhau. Mỗi người đều biết người kia không thể thiếu mình. Sebastian cầm đầu, là át chủ bài. Hẳn tin điều gì, Jace tin theo. Hẳn muốn gì, Jace làm nấy.

'Nghĩa là cậu ấy bị ám, ' Alec thẳng thừng.

Khi bị ám thường một phần tiềm thức trong người ấy vẫn không bị đụng chạm. Những người bị ám thường nói họ thấy những hành động của mình từ bên ngoài, hét văng lên nhưng không ai nghe. Nhưng Jace lại hoàn toàn làm chủ thân xác và đầu óc mình. Cậu ta tin mình bình thường. Cậu ta tin đó là điều mình muốn.

'Thế anh ấy muốn gì ở tôi? ' Clary run rẩy chất vấn. 'Tại sao đêm nay anh ấy lại đến phòng tôi? ' Cô mong má mình không phát hỏa. Cô gắng xua đi hình ảnh cô hôn anh, cơ thể anh áp vào cô trên giường ngủ.

Cậu ta vẫn yêu cô, Tu huynh Zarachiah nhẹ nhàng đáp đến mức ngạc nhiên. Cô là trung tâm thế giới của cậu ta. Điều ấy vẫn không thay đổi.

'Và đó là lý do chúng ta phải rời đi, ' mẹ Jocelyn căng thẳng kết luận. 'Cậu ta sẽ tới vì con tôi. Chúng tôi không thể ở đồn cảnh sát. Tôi không biết nơi nào đủ an toàn - '

'Ngay đây, ' Magnus nói luôn. 'Tôi có thể dựng bùa phòng vệ ngăn Jace và Sebastian lại. '

Clary thấy vẻ nhẹ nhõm đọng đầy trong mắt mẹ. 'Cảm ơn, ' mẹ Jocelyn nói.

Magnus xua tay. 'Đặc ân của tôi ấy chứ. Tôi khoái xua đuổi mấy Thợ Săn bóng tối đang cấu gắt, đặc biệt là mấy người dính dứ đến bị ám. '

Cậu ta không bị ám, Tu Huynh Zarachiah nhắc.

'Ngữ nghĩa thôi, ' Magnus nói. 'Câu hỏi là, hai người họ định làm gì? Kế hoạch của họ là gì đây?

'Clary kể khi em ấy thấy họ trong thư viện, Sebastian nói Jace sẽ đứng đầu Học Viện sớm thôi, ' Alec đáp. 'Nên họ hẳn đang mưu toan gì đó. '

'Có lẽ là tiếp tục sự nghiệp của Valentine, ' Magnus nhận xét. 'Quét sạch cư dân Thế Giới Ngầm, giết hết đám Thợ Săn bóng tối cứng đầu chống lại, vân vân và vân vân. '

'Có thể. ' Clary nghi ngờ. 'Jace nói gì đó liên quan đến Sebastian đang hành động vì mục đích lớn lao hơn. '

'Phải là Thiên thần mới biết điều đó ám chỉ gì, ' mẹ Jocelyn nói. 'Mẹ từng kết hôn với một tay cuồng tín nhiều năm. Mẹ biết 'mục đích lớn lao hơn' nghĩa là gì. Nghĩa là hành hạ người vô tội, giết người tàn bạo, phản bội bạn bè, tất cả nhân danh những điều con tin là lớn lao hơn cả bản thân mình nhưng thực chất vẫn cứ là lòng tham và trò trẻ con dưới cái mác hào nhoáng. '

'Kìa mẹ, ' Clary phản đối, lo lắng không hiểu sao mẹ cô cay đắng thế.

Nhưng mẹ Jocelyn đang nhìn Tu huynh Zarachiah. 'Anh nói không có vũ khí nào trên thế giới này có thể hại chỉ một trong hai người họ, ' cô nói.

'Không có vũ khí nào anh biết... '

Mắt Magnus đột nhiên sáng lên, như con mèo thấy ánh đèn. 'Cô nghĩ... '

'Các Nữ tu Sắt, ' mẹ Jocelyn tiếp. 'Họ là chuyên gia khí giới. Họ có thể có đáp án. '

Các Nữ tu Sắt, theo Clary hiểu, là các nữ tu liên minh với các Tu huynh Câm; không như đạo hữu của họ, các nữ tu không bị khâu mắt và miệng mà là sống gần như độc lập tuyệt đối ở một pháo đài tọa lạc chốn nào đó. Họ không phải chiến binh-họ là kiến trúc gia, định hình vũ khí, các thanh stele, thiên đao giúp các Thợ Săn Bóng tối sống sót. Có những chữ rune chỉ họ mới vẽ được, chỉ có họ mới làm đúc khuôn chất liệu đồng trắng gọi là adamas để tạo nên các tháp quý, những thanh stele, và đá đèn phù thủy. Vì rất hiếm khi xuất hiện, họ không tham dự cuộc họp Hội Đồng hay ra mặt ở Alicante.

Có khả năng, Tu huynh Zarachiah thốt lên sau một hồi im lặng.

'Nếu Sebastian có thể bị giết-nếu có vũ khí giết được hắn nhưng không làm hại Jace-liệu Jace có thoát khỏi tầm ảnh hưởng của hắn không? ' Clary hỏi.

Im lặng lâu hơn. Và rồi, Có, Tu huynh Zarachiah đáp. Có lẽ đó là hệ quả dễ xảy đến nhất.

'Vậy thì chúng ta cần gặp các Nữ tu. ' Nỗi kiệt quệ đè nặng lên Clary, mắt cô trĩu nặng, miệng đắng nghét. Cô dụi mắt xua đi. 'Ngay bây giờ. '

'Anh không đi được, ' Magnus nói. 'Chỉ có nữ Thợ Săn bóng tối mới được đến Thành Adamant. '

'Và con sẽ không đi, ' giọng mẹ Jocelyn vang lên với biểu cảm Còn-lâu-con-mới-được-vào-vũ-trường-với-Simon-lúc-nửa-đêm nghiêm khắc nhất. 'Con sẽ an toàn ở đây, vì con được phòng vệ. '

'Isabelle, ' Alec nói. 'Em ấy đi được. '

'Anh biết cậu ấy ở đâu không? ' Clary hỏi.

'Ở nhà, chắc thế, ' Alec nhún vai đáp. 'Anh có thể gọi em ấy - '

'Để anh lo, ' Magnus ngắt ngang, lẹ làng lấy di động ra khỏi túi và nhắn tin với kỹ năng luyện tập lâu năm. 'Muộn rồi, và chúng ta không cần phải đánh thức em ấy. Nếu có người cần đến gặp Nữ tu Sắt, thì ngày mai hãy đi. '

'Tôi sẽ đi với Isabelle, ' mẹ Jocelyn kết luận. 'Không ai đặc biệt chú ý tìm kiếm tôi, và không nên để cháu ấy đi một mình. Dù rằng tôi không chính thức là một Thợ Săn bóng tối, tôi từng làm rồi. Chỉ cần một trong hai người có danh phận ấy là đủ.

'Mẹ không công bằng, ' Clary nói.

Mẹ cô còn không nhìn cô. 'Clary con... '

Clary đứng lên. 'Trong hai tuần vừa rồi con là tù nhân đây, ' cô run run nói. 'Hội Clave không để con đi tìm Jace. Và giờ khi anh ấy về với con-với con- thì mẹ lại không cho con đi cùng mẹ đến gặp các Nữ tu Sắt - '

'Thế không an toàn. Bây giờ chắc chắn Jace đang lần theo con - '

Clary mất tự chủ. 'Mỗi lần mẹ gắng giữ con an toàn là một lần mẹ phá nát đời con! '

'Không hề, con càng dính dứ tới Jace thì chính con phá nát đời con ra thêm! ' mẹ cô nạt. 'Mọi mối nguy con lâm vào, mọi hiểm nguy con gánh chịu, đều vì cậu ta! Cậu ta đã dí dao vào cổ con đấy, Clarissa - '

'Anh ấy có là chính mình đâu, ' Clary nói với giọng mềm mỏng, nguy hiểm nhất cô làm được. 'Mẹ nghĩ là con sẽ dính dáng đến cậu trai đe dọa mình bằng một con dao, dù con yêu anh ta à? Có lẽ mẹ đã sống quá lâu ở thế giới người thường, mẹ ạ, nhưng mà phép thuật hiện hữu. Người định hại con không phải Jace. Mà là con quỷ đội lốt anh ấy. Và người ta phải tìm bây giờ không phải Jace. Nhưng nếu anh ấy chết... '

'Còn lâu mới tìm ra được người kia, ' Alec nói.

'Có khi hết cơ hội ấy lâu rồi, ' mẹ Jocelyn cất giọng. 'Chúa ơi, Clary, nhìn vào bằng chứng đi. Con từng nghĩ Jace và con là anh em! Con hi sinh mọi thứ để cứu mạng cậu ta, và một tên Đại Quý lợi dụng cậu ta để bắt con! Khi nào con mới thừa nhận cậu ta và con không được ở bên nhau chứ?

Clary giật nảy như thể vừa bị đâm. Tu Huynh Zarachiah đứng im như tượng, như kiểu chẳng có ai gào lên cả. Magnus và Alec đang nhìn chăm chăm; má mẹ Jocelyn đỏ bừng, mắt mẹ long lên vì giận. Không nói nên lời, Clary quay gót băng qua hàng lang dẫn đến phòng ngủ cho khách của Magnus và gióng cửa phòng đóng sầm lại.

'Được rồi, tôi đến rồi này, ' Simon cất giọng. Gió lạnh lùa qua phần cơi nới của khu vườn trên mái tòa nhà, và cậu cho tay vào túi quần jean. Cậu không thật sự thấy lạnh, nhưng cậu cho rằng mình nên thế. Cậu cao giọng hơn. 'Tôi có mặt. Anh ở đâu? '

Khu vườn trên mái khách sạn Greenwich-đã đóng cửa, nên không một bóng người-được dọn tĩa theo phong cách vườn của người Anh, với đám chậu cây thấp tĩa tốt cẩn thận, đồ nội thất bằng thủy tinh và đồ đan bằng liệu quý phái, và những cây dù Lillet đang phập phồng trong gió dữ. Dàn lưới mắt cáo để nuôi hồng thân leo, trần trụi trong cái lạnh, giăng đầy trên bốn bức tường, ngược lên trên thì Simon thoáng thấy phố phường New York sáng đèn. 'Tôi đây, ' một giọng nói cất lên, và một bóng hình gầy tách mình khỏi chiếc ghế dựa đan bằng liễu và đứng dậy. 'Tôi bắt đầu băn khoăn không biết cậu có đến không đấy, Ma cà rồng Ưa Sáng. '

'Raphael, ' Simon cam chịu chào. Cậu tiến tới, đi qua dãy ván gỗ cứng ngăn cách hoa với hồ nhân tạo viền thạch anh. 'Tôi cũng tự hỏi thế. '

Khi cậu tới gần hơn, cậu nhìn rõ Raphael hơn. Simon có thị lực nhìn đêm tuyệt hảo, và chỉ có kỹ năng hòa mình vào bóng tối của Raphael mới giấu anh ta đi. Anh ma cà rồng này mặc áo đen, xắn tay áo để lộ khuy măng-sét hình xích. Anh ta vẫn có bộ mặt của một cậu trai thiên thần, dù ánh nhìn của anh dành cho Simon rất lạnh lùng. 'Khi thủ lĩnh ma cà rồng chi nhánh Mahattan triệu cậu đến, Lewis ạ, cậu phải tới. '

'Thế nếu tôi không đến thì sao? Đóng cọc tôi chẳng?' Simon giang tay. 'Thử phát nhĩ. Làm gì anh muốn với tôi xem. Nổi điên lên. '

'Chúa ơi, nhưng cậu thật buồn tẻ, ' Raphael đáp. Sau lưng anh, Simon thấy màu crôm ánh lên từ chiếc xe gắn máy ma cà rồng anh ta cười đến đây.

Simon hạ tay xuống. 'Anh là người triệu tôi đến đây nhé. '

'Tôi có công việc cho cậu, ' Raphael đáp.

'Nghiêm chỉnh hả? Ở khách sạn hết người rồi à? '

'Tôi cần một vệ sĩ. '

Simon nghĩa anh. 'Anh có xem phim Vệ sĩ chưa? Vì tôi sẽ không phải lòng anh và đem anh đi lung tung trên cánh tay vạm vỡ của mình đâu. '

Raphael cúi kính nhìn cậu. 'Tôi sẽ trả phụ phí để cậu ngậm miệng khi làm nhiệm vụ. '

Simon nhìn chăm chăm. 'Anh đang nói nghiêm túc chứ? '

'Nếu không nghiêm túc thì tôi chả phiền đến cậu. Nếu tôi đang có hứng đùa cợt, tôi sẽ dành thời gian bên người tôi thích kìa. ' Raphael ngồi lại vào cái ghế dựa. 'Camille Belcourt đang tự do đi lại trong thành phố New York. Các Thợ Săn bóng tối thì bắn lên vụ con trai của Valentine và sẽ chẳng thêm lần dấu cô ta. Cô ta là mối nguy thường trực đối với tôi, vì cô ta muốn lấy lại ngôi vị thủ lĩnh chi nhánh Manhattan này. Giết tôi là cách nhanh nhất để đưa cô ta lên cấp bậc cao nhất ấy. '

'Okay, ' Simon chậm rãi nói. 'Nhưng sao lại là tôi? '

'Cậu là Ma cà rồng Ưa sáng. Những tay chân của tôi có thể lo cho tôi vào ban tối, nhưng ban ngày chỉ có cậu mới đảm đương được, khi mà phần lớn giống nòi chúng ta bó tay. Và cậu có mang Ấn Ký Cain. Cậu đứng giữa tôi và cô ta, cô ta sẽ không dám động vào tôi. '

'Đúng hết, nhưng tôi không làm đâu. '

Raphael có vẻ ngờ vực. 'Tại sao không? '

Từ ngữ cứ thế mà tuôn ra. 'Anh đùa tôi hả? Vì anh không giúp tôi bất kì việc gì từ hồi tôi biến đổi. Thay vào đó anh gắng hết sức khiến đời tôi khổ rồi đặt dấu chấm hết cho nó luôn. Nên-theo ngôn ngữ ma cà rồng-thật sướng khoái làm sao, thừa lãnh chúa, khi phang thẳng mặt ngài: Còn khước đi. '

'Không khôn ngoan gì đâu khi biến tôi thành kẻ thù, Ma cà rồng Ưa Sáng. Với tư cách bạn bè - '

Simon bật cười. 'Gỡm đã nhé. Chúng ta là bạn bè hả? Kiểu đó là bạn bè hả? '

Răng nanh Raphael bật ra. Simon nhận thấy anh ta đang rất tức tối. 'Tôi biết vì sao cậu từ chối tôi, Ma cà rồng Ưa sáng, và nguyên nhân không phải là cảm giác bị xua đuổi giả tạo. Cậu quá gắn bó với đám Thợ Săn bóng tối, cậu tưởng mình là thành viên của họ. Bọn tôi thấy cậu giao du với chúng rồi. Thay vì dành ban tối kiếm máu, điều cậu nên làm, cậu lại dành thời gian bên con gái Valentine. Cậu sống với một người sói. Cậu là một nỗi nhục. '

'Anh làm thế này trong những cuộc phỏng vấn tuyển người khác không? '

Raphael nhe nanh. 'Cậu phải quyết mình là một ma cà rồng hay một Thợ Săn bóng tối, đồ Ưa Sáng. '

'Thế thì tôi chọn Thợ Săn bóng tối. Vì dựa vào những trải nghiệm của tôi với đám ma cà rồng, các anh tệt cả đám. Không có ý chơi chữ. ' (suck- 'tệt hại' hoặc 'hút máu')

Raphael đứng lên. 'Cậu đã phạm sai lầm chết người. '

'Tôi nói rồi - '

Tên ma cà rồng vẫy tay ngắt lời cậu. 'Bóng tối vĩ đại đang tới. Nó sẽ nhấn Trái Đất chìm trong bóng tối và biển lửa, và khi hạ màn, sẽ không còn đám Thợ Săn bóng tối quý báu của cậu nữa. Chúng ta, những Đứa con của Màn đêm, sẽ sống sót, vì chúng ta sống trong bóng tối. Nhưng nếu cậu cứ bướng

bình từ chối bản chất thật của mình, cả cậu cũng sẽ bị tiêu diệt, và sẽ chẳng ai thêm giúp cậu đâu. '

Không hề nghĩ ngờ, Simon đưa tay lên chạm vào Ấn Ký Cain trên trán.

Raphael cười không thành tiếng. 'Ah, ừ, mác Thiên thần trên đầu cậu. Cơ mà trong thời đại bóng tối thì đến cả thiên thần cũng bị tiêu diệt. Sức mạnh của họ sẽ vô ích. Và cậu nên cầu nguyện, đồ U'a Sáng, rằng cậu không để mất Ấn Ký ấy trước giờ khai chiến. Vì nếu cậu để mất, sẽ có một hàng kẻ thù đợi đến lượt giết cậu đấy. Và tôi sẽ đứng đầu hàng. '

Clary nằm dài trên giường sô pha khá lâu. Cô nghe được tiếng mẹ đi xuôi theo hành lang để vào phòng ngủ cho khách khác và tiếng cửa đóng lại. Qua lớp cửa phòng cô nghe được tiếng Alec và Magnus trao đổi với nhau trong phòng khách. Cô cho rằng mình đợi đến lúc họ đi ngủ được, nhưng Alec có nói Magnus từng thức hàng tiếng để nghiên cứu đám chữ rune; dù rằng Tu huynh Zarachiah đã giải mã được chúng, cô không tin Magnus và Alec sẽ đi ngủ sớm.

Cô ngồi dậy trên giường cạnh con Chairman Meow, nó tạo âm thanh phản đối, và lục lọi ba lô. Cô lấy ra một cái hộp nhựa và mở nó. Bên trong có mấy cây bút vẽ Prismacolor, vài cục phấn-và thanh stele của cô.

Cô đứng lên, nhét thanh stele vào túi áo khoác. Lấy di động để trên bàn, cô nhìn tin nhắn được gửi đi, rồi để di động vào túi quần jean và hít sâu.

Cô biết thế này là không công bằng với Magnus. Anh ấy đã hứa sẽ chăm sóc cô, nhưng không có nghĩa là ngăn cô lên ra khỏi căn hộ của mình. Nhưng cô đã ngậm chặt miệng. Cô không hứa gì hết. Thêm nữa, việc này liên quan đến Jace.

Em sẽ làm mọi điều để cứu anh ấy, dù em phải trả giá thế nào, dù có phải chịu ơn của Địa Ngục hay Thiên Đường đi chăng nữa, đúng không?

Cô lấy thanh stele ra, nhắm bức tường màu cam mà bắt đầu vẽ một Cổng dịch chuyển.

Tiếng đập cửa vang vang làm Jordan tỉnh giấc. Cậu dựng người dậy và lăn khỏi giường tiếp đất ở tư thế lấy đà. Nhiều năm luyện tập ở Vệ đoàn giúp cậu phản xạ nhanh và cách ngủ nông thường trực. Quét mắt-mùi quanh phòng cậu xác thực nó trống không-chỉ có ánh trăng chan hòa trên sàn.

Tiếng đập cửa vang lên lần nữa, và lần này cậu nhận ra được. Đó là tiếng ai đó đang đập cửa trước. Cậu thường đi ngủ chỉ mặc quần ngắn; trông vội quần jean và áo phông vào, cậu đập cửa phòng ngủ mở và phi vào hành lang. Nếu đây là một đám sinh viên say mèm thích mua vui bản thân bằng cách gõ tất cả các phòng trong tòa nhà, chúng sẽ gặp phải một người sói về mặt đầy tức giận đây.

Cậu tới cửa nhà-và ngưng bước. Hình ảnh ấy lại tái hiện, hình ảnh ám ảnh cậu trong nhiều giờ trước khi cậu ngủ được, với Maia quay bước đi ở xưởng đóng tàu. Cái nhìn ấy trên mặt cô khi cô tránh xa cậu. Cậu biết mình đã ép cô quá đáng, quá nhanh. Có khi đã phá hỏng hoàn toàn. Trừ khi-có thể cô ấy nghĩ lại. Có thưở mối quan hệ của họ là chuỗi cãi cọ hăng say và làm lành đầy mê đắm mà.

Tim đập thình thịch, cậu mở cửa. Và chớp mắt. Trước mặt cậu là Isabelle Lightwood, mái tóc đen dài buông xuống eo. Cô đi đôi ủng da đánh đế cao, mặc quần jean bó, và áo lụa đỏ với mặt dây chuyền đỏ quen thuộc đeo cổ, lấp lánh ảm đạm.

'Isabelle?' Cậu không thể giấu nổi ngạc nhiên, hoặc, cậu ngờ là, nỗi thất vọng.

'Ờ, thì, tôi cũng không định kiếm anh, ' cô đáp, đẩy cậu để vào nhà. Cô đượm mùi Thợ Săn bóng tối-mùi thủy tinh nóng ấm dưới ánh mặt trời-và ẩn khuất đằng sau, mùi nước hoa hồng. 'Tôi kiếm Simon cơ. '

Jordan cau mày. 'Hai giờ sáng rồi. '

Cô nhún vai. 'Cậu ấy là ma cà rồng. '

'Tôi thì không. '

'Ohhh? ' Đôi môi đỏ của cô mím lại. 'Thế tôi làm anh tỉnh giấc à? ' Cô đưa tay ra nghịch cúc quần jean của cậu, đầu móng tay chà lên bụng cậu. Cậu thấy các cơ bắp nhảy dựng. Izzy đẹp tuyệt trần, không thể nói khác đi. Cô ấy cũng hơi đáng sợ. Cậu tự hỏi sao Simon vô tình chịu được cô ấy nhỉ.

'Anh sẽ muốn cài cúc quần đấy. Nhân tiện, quần ngắn đẹp đấy. ' Cô lướt qua cậu, nhắm tới phòng ngủ Simon. Jordan theo sau, cái cúc quần jean và lăm bầm chẳng lạ gì khi có họa tiết chim cánh cụt trên quần ngắn của mình.

Isabelle thò đầu vào phòng ngủ Simon. 'Cậu ấy không có đây. ' Cô đóng sầm cửa và dựa người vào tường nhìn Jordan. 'Anh bảo giờ là hai giờ sáng hả? '

'Ờ. Có lẽ cậu ấy ở chỗ Clary. Gần đây cậu ấy ngủ ở đó khá nhiều. '

Isabelle cắn môi. 'Ờ. Tất nhiên. '

Jordan bắt đầu có cảm giác ấy, khi cậu lờ lờ, mà không biết chuyện gì đang xảy ra. 'Có phải đó là lý do cô qua đây? Ý tôi là, có chuyện gì à? Có gì không ổn chẳng? '

'Không ổn ư? ' Isabelle đưa tay lên. 'Ý anh là ngoài chuyện anh tôi biến mất và chắc đã bị tẩy não bởi một con quỷ xấu xa từng giết một người anh em khác của tôi, và bố mẹ đang định ly dị và Simon cứ ở chỗ Clary - '

Cô ngưng bật và phi vào phòng khách. Cậu vội vàng nổi gót cô. Lúc đuổi kịp, cô đã ở phòng bếp, lục lọi chạn để bát đĩa. 'Anh có đồ uống không? Một chai Barolo chẳng hạn? Hay Sagrantino? '

Jordan nắm vai cô và nhẹ nhàng đưa cô ra khỏi bếp. 'Ngồi đi, ' anh đáp. 'Tôi sẽ rót cho cô tequila. '

'Tequila? '

'Chúng tôi chỉ có tequila. Và xi rô ho. '

Ngồi trên ghế đầu để cạnh quầy bếp, cô vẫy tay. Cậu lường trước sẽ thấy cô có móng tay sơn hồng hoặc đỏ, phối màu hoàn hảo, để hợp gu với người cô, nhưng không-cô là Thợ Săn bóng tối. Hai tay đầy sẹo, móng tay để trần và bị giữa ngăn. Chữ rune Nhìn thấu lóe sáng bên tay phải. 'Được rồi. '

Jordan lấy chai Cuervo, mở nắp, và rót cho cô một ly. Cậu đẩy li rượu qua quầy. Cô nốc cạn, cau mày rồi đặt li rượu xuống.

'Không đủ, ' cô nói, rướn người qua bàn và chộp lấy chai rượu khỏi tay cậu. Cô ngửa đầu và nốc một, hai, ba hơi. Khi đặt chai rượu xuống, hai má cô đỏ bừng.

'Cô học uống ở đâu thế? ' Cậu không chắc mình nên bị ấn tượng hay khiếp đảm.

'Tuổi uống rượu ở Idris là mười lăm. Không phải vì có ai để ý đâu. Từ hồi còn bé tôi uống rượu vang với nước hòa loãng với bố mẹ suốt. ' Isabelle nhún vai. Một cử chỉ thiếu sự sắp xếp nho nhỏ thường thấy ở cô.

'Okay. Well, nếu có tin nhắn cô muốn đưa Simon, hay bất kì chuyện gì tôi nói được hoặc - '

'Không. ' Cô nốc thêm hơi nữa. 'Tôi đã say mềm và đến đây để nói chuyện với cậu ấy, và tất nhiên cậu ấy đang ở với Clary. Hình mẫu ghê. '

'Tôi tưởng cô là người khuyên cậu ta nên làm thế. '

'Yeah. ' Isabelle nghịch nhả chai tequila. 'Tôi nói thế đấy. '

'Vậy thì, ' Jordan nói, với giọng hợp lý hợp tình. 'Bảo cậu ấy ngừng đi. '

'Tôi không thể. ' Giọng cô kiệt sức. 'Tôi nợ cô bạn ấy. '

Jordan dựa người vào quầy. Cậu thấy mình giống anh coi quầy trong chương trình TV, đưa ra lời khuyên uyên thâm. 'Cô nợ em ấy cái gì? '

'Mạng sống, ' Isabelle đáp.

Jordan chớp mắt. Điều này quá tầm anh coi quầy nói lời khuyên rồi. 'Em ấy cứu mạng cô? '

'Cậu ấy cứu mạng Jace. Cậu ấy có thể đòi Thiên thần Raziel bất kỳ điều gì, và cậu ấy cứu mạng anh tôi. Tôi tin tưởng rất ít người trên cõi đời này. Thật sự tin ấy. Mẹ tôi, anh Alec, anh Jace, và em trai Max. Tôi đã mất đi một người rồi. Clary là lý do vì sao tôi không mất thêm người nữa. '

'Cô nghĩ mình có thể thật sự tin người không có quan hệ ruột thịt với mình hả? '

'Tôi đâu có quan hệ với Jace kiểu đó. Không hẳn. ' Isabelle tránh cái nhìn của cậu.

'Cô biết ý tôi mà, ' Jordan đáp, liếc nhìn đầy ý nghĩa qua phòng Simon.

Izzy nhăn mặt. 'Thợ Săn Bóng tối có nguyên tắc sống, người sói à, ' cô nói, trong chốc lát cô chỉ là một Thợ Săn bóng tối kiêu ngạo, và Jordan nhớ ra vì sao nhiều cư dân Thế Giới ngầm ghét họ. 'Clary đã cứu mạng người nhà Lightwood. Tôi nợ cậu ấy mạng sống của mình. Nếu tôi không trả ơn bằng mạng tôi được-và tôi chả biết sẽ có ích gì với cậu ấy-tôi sẽ cho cậu ấy bất kỳ điều gì giúp cậu ấy vui lên. '

'Cô không thể cho em ấy Simon. Simon là một người, Isabelle. Cậu ta đi tới nơi cậu ấy muốn. '

'Yeah, ' cô nói. 'Thì, cậu ta không phiền đi theo cô bạn mình, đúng không? '

Jordan ngần ngừ. Có gì đó không ổn trong lời Isabelle, nhưng cô ấy không hoàn toàn sai. Simon thoải mái bên Clary theo cách không ai khác có. Yêu thương một cô gái cả đời người, và giờ vẫn yêu cô ấy, Jordan không cho mình đủ tư cách nói lời khuyên về mặt này-dù cậu nhớ Simon từng cảnh báo cậu về Clary, với vẻ chế giễu, là em ấy có 'bom hạt nhân bạn trai. ' Liệu rằng có sự ghen tỵ đằng sau vẻ giễu cợt không, Jordan không chắc. Cậu cũng không chắc ai đó có thể quên người con gái mình phải lòng đầu tiên hoàn toàn không. Đặc biệt là khi cô ấy ở trước mặt bạn mỗi ngày.

Isabelle búng tay. 'Này, anh. Có chú ý không đấy? ' Cô nghiêng đầu, hất mái tóc khỏi mặt và nhìn thẳng vào cậu. 'Mà có chuyện gì giữa anh và Maia

đấy? '

'Chả có gì. ' Từ duy nhất được thốt ra. 'Tôi không cho rằng em ấy sẽ thôi ghét tôi. '

'Ờ, về mặt đó thì không. ' Isabelle nói. 'Cậu ấy có lý do chính đáng mà. '

'Cám ơn. '

'Tôi không nói lời an ủi giả tạo, ' Izzy đáp, và đẩy chai tequila đi. Đôi mắt sáng rực dán vào Jordan với mưu đồ đen tối. 'Lại đây nào, nhóc người sói. '

Cô chùng giọng xuống. Mềm mỏng, và kích thích. Jordan đột nhiên thấy cổ họng khô khốc. Cậu nhớ đến hình ảnh Isabelle mặc váy đỏ bên ngoài Ironworks và cậu từng nghĩ, Đây là cô gái mà Simon đang dan díu sau lưng Maia hả? Cả hai cô đều không phải là người bạn có thể lừa dối và sống sót được.

Và cả hai cô đều là người bạn không thể từ chối. Cậu vòng qua quầy đến bên Isabelle với sự cảnh giác cao độ. Khi cậu còn cách vài bước cô kéo mạnh cậu về mình bằng cổ tay. Hai bàn tay cô chà lên cánh tay cậu, lên chỗ gồ lên của bắp tay, lên cơ vai cậu. Tim cậu đập nhanh hơn. Cậu cảm nhận được luồng nhiệt và mùi nước hoa lẫn với rượu tequila từ cô. 'Anh tuyệt đẹp đấy, ' cô cất giọng. Đôi tay nghịch ngợm trên ngực cậu. 'Anh biết mà, đúng không? '

Jordan không biết cô có nghe được nhịp tim mình qua lần áo không. Cậu biết ánh nhìn của các cô gái dành cho mình trên phố- thỉnh thoảng, cả trai nữa, ý thức hình ảnh của mình trong gương mỗi ngày, nhưng chưa bao giờ cậu chú tâm. Cậu đã toàn tâm với Maia đến độ điều quan trọng bậc nhất là khi họ có gặp nhau thì cô có thấy cậu vẫn hấp dẫn không. Cậu bị tán tỉnh khá nhiều, nhưng thường không đến từ những cô giống Isabelle, và chưa bao giờ có ai nói thẳng thừng như này. Cậu tự hỏi liệu cô có định hôn mình. Từ hồi mười lăm tuổi cậu cũng chưa hôn ai ngoài Maia. Nhưng Isabelle đang nhìn cậu, đôi mắt đen to và tối lại, đôi môi màu dâu tây khê hé ra. Cậu không biết vị bờ môi ấy có vị dâu thật không nếu cậu hôn cô.

'Và tôi không quan tâm, ' cô nói.

'Isabelle, tôi không nghĩ - Đợi chút. Gì cơ? '

'Tôi nên để tâm chứ, ' cô đáp. 'Ý tôi là, mình nên nghĩ tới Maia, nên đăng nào tôi cũng không nên vô ý xé toạc quần áo anh ra, nhưng vấn đề là, tôi không muốn. Bình thường thì có. '

'Ah, ' Jordan thốt lên. Cậu thấy nhẹ nhõm, cùng chút thất vọng. 'Well... thế là tốt? '

'Tôi nghĩ về cậu ấy suốt, ' cô nói. 'Tệ thật. Trước đây có thể này đâu. '

'Cô đang nói về Simon? '

'Cái cậu người thường gây nhặng nhỏ con ấy đấy, ' cô đáp, đồng thời bỏ tay khỏi ngực Jordan. 'Trừ việc cậu ấy không thể nữa. Không gây nhặng nữa. Hay là người thường. Và tôi thích ở bên cậu ấy. Cậu ta làm tôi cười. Và tôi thích cái cười của cậu ta. Anh biết mà, một bên mép nhếch lên trước khi bên kia - Well, anh sống với cậu ấy mà. Anh phải chú ý rồi chứ. '

'Không hẳn, ' Jordan bật ra.

'Tôi nhớ cậu ấy lúc cậu ấy vắng mặt, ' Isabelle bộc bạch. 'Tôi nghĩ... chả hiểu, chắc sau cái đêm vụ quỷ Lilith, mọi thứ giữa hai chúng tôi thay đổi. Nhưng giờ cậu ấy ở bên Clary suốt. Và tôi thì không thể giận cô bạn. '

'Cô mất anh mình. '

Isabelle ngược nhìn cậu. 'Hả? '

'Well, cậu ta đang hành hạ bản thân để làm Clary thấy ổn hơn vì em ấy để mất Jace, ' Jordan đáp. 'Nhưng Jace là anh cô. Lẽ ra Simon cũng phải hành hạ bản thân để cô thấy ổn hơn chứ? Có thể cô không giận em ấy được, nhưng cậu ấy thì được. '

Isabelle nhìn cậu một lúc lâu. 'Nhưng giữa chúng tôi chả có gì, ' cô nói. 'Cậu ấy không phải bạn trai tôi. Tôi chỉ thích cậu ấy thôi. ' Cô nhăn mặt. 'Khí thật. Không thể tin là mình vừa nói thế. Hẳn là tôi say hơn tôi tưởng. '

'Dựa vào những lời trước đó của cô thì tôi cũng suy ra được thế.' Cậu cười. Cô không cười đáp lại, nhưng cô hạ thấp hàng mi. 'Anh không tệ lắm,' cô nói. 'Nếu anh muốn, tôi sẽ nói tốt về anh với Maia.'

'Không, cảm ơn,' Jordan đáp, vì không chắc lời nói tồi của Izzy sẽ thế nào và sợ khoảnh khắc biết được. 'Cô biết đấy, cũng bình thường mà, khi đang trong giai đoạn khó khăn thì cô muốn ở bên người cô - ' Cậu định nói 'yêu', rồi nhận ra cô chưa bao giờ dùng từ đó, bèn đổi lại. 'Quan tâm. Nhưng tôi không cho là Simon biết tình cảm của cô dành cho cậu ta đâu.'

Cô nhướn mày. 'Cậu ấy có đề cập gì tới tôi không?'

'Cậu ấy nghĩ cô rất mạnh mẽ,' Jordan đáp. 'Và cô không cần cậu ta chút nào. Tôi nghĩ cậu ấy cho rằng mình vô dụng trong đời cô. Kiểu, cậu ấy sẽ tặng cô điều gì khi mà cô hoàn hảo sẵn? Sao cô lại muốn có một người như cậu ấy?' Jordan chớp mắt; cậu không chắc lời nói ấy đúng được mấy phần với Simon, và đúng được mấy phần trong chuyện giữa cậu và Maia.

'Thế anh cho rằng tôi nên bày tỏ với cậu ấy hả?' Isabelle nhỏ giọng.

'Ừ. Chính xác. Bày tỏ cảm xúc của cô ra.'

'Okay.' Cô chộp lấy chai tequila và uống ngụm nữa. 'Bây giờ tôi phải đến nhà Clary nói với cậu ấy đây.'

Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong cậu. 'Không thể nào. Giờ mới có ba giờ sáng - '

'Nếu tôi chờ thì tôi hết can đảm mất,' cô ngắt lời, với cái giọng mà chỉ người say mới dùng. Cô lại tớp hớp nữa. 'Tôi sẽ tới đó, gõ lên cửa sổ và bày tỏ với cậu ấy.'

'Cô có biết cửa sổ nào ở phòng Clary không?'

Cô cau mày. 'Không.'

Cảnh Isabelle say mèm đánh thức chú Luke và cô Jocelyn dậy trôi nổi trong đầu Jordan. 'Isabelle, không được. Cậu với tay định giật chai tequila nhưng

cô đẩy nó ra xa.

'Tôi nghĩ mình đổi ý kiến về anh rồi, ' cô nói với giọng ngằm đe dọa mà sẽ đáng sợ hơn bội phần nếu cô nhìn thẳng vào cậu. 'Tôi không nghĩ mình ưa anh cho lắm. ' Cô đứng lên, nhìn xuống chân với vẻ ngạc nhiên-và ngã ra sau. Chỉ có phản xạ thần tốc của Jordan mới không để cô ngã ra sàn.

Chương 7: Sự Thay Đổi Lớn

Clary uống đến cốc cà phê thứ ba ở quán Taki's thì Simon bước vào. Cậu mặc quần jean với áo ấm dài tay có khóa (việc gì phải mặc đồ len khi bạn chẳng thấy lạnh?), và đi giày lao động. Mọi người nhìn theo cậu len lỏi qua dãy bàn tới chỗ cô. Từ hồi Isabelle chinh đồn vụ ăn mặc thì cậu ấy trông bảnh phết. Clary nghĩ thầm khi cậu đến chỗ mình. Mái tóc sẫm lấm tấm bông tuyết, nhưng trong khi má Alec đỏ bừng vì lạnh, má Simon vẫn chẳng đổi tông. Cậu sà vào ghế đối diện cô và nhìn cô với đôi mắt đen trầm ngâm.

'Cậu gọi mình?' cậu hỏi, giọng cậu trầm và âm vang thành ra chẳng khác gì Bá tước Dracula.

'Về mặt kỹ thuật mà nói, mình hẳn tin. ' Cô đẩy tờ thực đơn ra chỗ cậu, để mở trang dành cho ma cà rồng. Cô có liếc qua trang ấy rồi, nhưng ý nghĩ về bánh pút đình có máu hay cốc milkshake vị máu làm cô rùng mình. 'Mình hi vọng cậu không bị mất giấc ngủ. '

'Ồ không hề, ' cậu đáp. 'Cậu sẽ không tin mình đã ở chỗ nào đâu... ' Cậu ngừng bật khi thấy vẻ mặt cô. 'Này. ' Ngón tay cậu để dưới cằm cô, làm cô ngàng đầu lên. Vẻ vui vui đã biến mất trong mắt cậu, thay vào đó là sự quan tâm. 'Chuyện gì thế? Có tin mới về Jace à? '

'Hai người biết muốn gọi món gì chưa? ' Là Kaelie, cô tiên phục vụ mắt xanh biển từng đưa Clary cái chuông của Nữ hoàng. Chị ta nhìn Clary và cười toe, cái điệu cười cao ngạo làm Clary phải nghiêng răng.

Clary gọi miếng bánh táo; Simon gọi cốc máu pha với sô cô la nóng. Kaelie đem tờ thực đơn đi, và Simon nhìn cô đầy quan tâm. Cô hít một hơi và kể lại cho cậu về cái đêm ấy, kể từng chi tiết nhỏ nhất một — sự xuất hiện của Jace, lời anh nói với cô, cuộc đụng độ trong phòng khách, và chuyện xảy ra với chú Luke. Cô kể lời Magnus giải thích về các túi không gian và các thế giới khác, và vì sao không có cách nào tìm được một người đang ẩn náu trong túi không gian hay gửi thông điệp cho họ được. Cô càng nói mắt Simon càng tối sẫm lại, và đến đoạn kết, cậu lấy tay ôm đầu.

'Simon? ' Kaelie đến rồi đi, để lại món họ gọi, và họ chưa động tới. Clary vỗ vai cậu. 'Sao thế? Tại vì chú Luke bị —'

'Tại mình cả. ' Cậu ngẩng đầu, hai mắt ráo hoảnh. Clary từng đọc ở đâu đó nước mắt của ma cà rồng có hòa với máu. 'Nếu mình không cắn Sebastian... '

'Cậu làm thế vì mình. Để cứu mạng mình. ' Giọng cô dịu dàng. 'Và cậu đã làm được. '

'Còn cậu cứu mạng mình tầm sáu bảy lần gì đó. Sòng phẳng phết. ' Giọng cậu vỡ òa; cô nhớ cảnh cậu quỳ trên sàn khu vườn trên mái nôn ra lượng máu đen sì của Sebastian.

'Đồ lỗi sẽ chẳng đưa ta đến đâu hết. ' Clary đáp. 'Và lý do mình lôi cậu tới đây không phải là để kể chuyện. Đẳng nào thì mình cũng sẽ kể, nhưng có thể kể vào ngày mai nếu mà không vì... '

Cậu nhìn cô đầy cảnh giác và uống một ngụm cốc đồ uống. 'Nếu không vì cái gì? '

'Mình có kế hoạch. '

Cậu rên rỉ. 'Mình sợ điều đó. '

'Kế hoạch của mình không hề tệ. '

'Mấy cái kế hoạch của Isabelle mới tệ. ' Cậu chỉ cô. 'Còn kế hoạch của cậu toàn tự sát. Mặt tích cực đấy. '

Cô ngả lưng ra sau, hai tay khoanh trước ngực. 'Thế cậu muốn nghe không? Và phải giữ bí mật đấy. '

'Mình sẽ móc mắt mình bằng cái nĩa rồi mới tiết lộ mấy cái bí mật của cậu, ' Simon đáp, rồi hơi bối rối. 'Đợi chút. Có cần phải thế không? '

'Mình không chắc. ' Clary úp mặt vào hai bàn tay.

'Thế cậu nói đi vậy. ' Cậu có vẻ cam chịu.

Cô vừa thở dài vừa đưa tay vào túi và lấy ra một gói nhung rồi trút đồ lên bàn. Hai cái nhẫn vàng lăn ra với tiếng lanh canh khe khẽ.

Simon nhìn chúng dò hỏi. 'Cậu muốn kết hôn á? '

'Đừng ngốc thế. ' Cô rướn người lên, hạ giọng nói. 'Simon, đây là cặp nhẫn đó. Cặp nhẫn mà Nữ hoàng Seelie muốn. '

'Mình nhớ cậu bảo cậu không lấy chúng được —' cậu ngưng lời, ánh mắt chuyển sang nhìn mặt cô.

'Chém gió đấy. Mình lấy được chúng. Nhưng sau khi thấy Jace ở thư viện, mình không muốn đưa chúng cho Nữ hoàng nữa. Mình có cảm giác sẽ có lúc dùng đến chúng. Và mình nhận ra bà ta sẽ không cung cấp cho ta thông tin nào hữu ích hết. Cặp nhẫn này còn có giá trị hơn là một lần gặp Nữ hoàng. '

Simon rờ rẫm chúng trong tay, che chúng đi khi Kaelie đi qua. 'Clary, cậu không thể cứ lấy đồ Nữ hoàng muốn và giữ chúng làm của riêng. Bà ta sẽ là một kẻ thù nguy hiểm đấy. '

Cô nhìn cậu khẩn nài. 'Thế ta cứ xem chúng có hoạt động không nhé? '

Cậu thở dài và đưa cô một cái nhẫn; nó nhẹ nhưng mềm như vàng thật. Cô thoáng lo tay cô không đeo vừa, nhưng ngay lúc cô đeo nó vào ngón trỏ của mình, cái nhẫn tự giác co kéo sao cho vừa vặn ở chỗ trên đốt ngón tay cô. Cô thấy Simon liếc nhìn tay phải cậu, điều tương tự cũng đang diễn ra.

'Giờ ta trò chuyện, mình đoán thế, ' cậu nói. 'Nói gì thử xem. Kiểu trong tâm tưởng ấy. '

Clary nhìn Simon, cảm thấy kỳ quặc như thể cậu vừa bảo cô diễn kịch trong khi cô chả thuộc lời thoại. Simon ơ?

Simon chớp mắt. 'Mình nghĩ — Làm lại thử xem? '

Lần này Clary tập trung, dồn tâm trí vào hình ảnh Simon-cái Simon-tính trong cậu, cách cậu nghĩ ngợi, cảm giác được nghe giọng cậu, cảm giác khi

ở bên cậu. Tiếng cậu thì thầm, những bí mật của cậu, cách cậu làm cô bật cười. Vậy, cô nghĩ theo kiểu đối thoại, giờ mình đang ở trong tâm tưởng của cậu, muốn xem mấy hình ảnh khóa thân của Jace không?

Simon nhảy dựng. 'Mình nghe được rồi! Và, không. '

Niềm phấn khích râm ran khắp huyết quản Clary, cặp nhẫn có hoạt động. 'Nghĩ ngược lại tới mình xem. '

Mất không đến một giây. Cô nghe tiếng Simon, theo cách cô nghe Tu huynh Zarachiah, một giọng nói vô thanh trong đầu cô. Cậu thấy anh ta khóa thân rồi hả?

Thì, không hoàn toàn. Nhưng mình —

'Đủ rồi, ' cậu nói thành tiếng, và giọng cậu đang ở vùng giữa vui thích và căng thẳng, đôi mắt cậu sáng rỡ. 'Cặp nhẫn hoạt động. Trời đất ạ, hoạt động thật này. '

Cô ngả người ra trước. 'Thế giờ mình nói ra ý tưởng nhé? '

Cậu chạm tay vào cái nhẫn, cảm nhận họa tiết tinh tế của nó, hình lá cây chạm trổ. Hẳn rồi.

Cô bắt đầu giải thích, nhưng chưa kịp nói hết Simon đã cắt ngang, nói lớn tiếng hăn hoi. 'Không. Chắc chắn không. '

'Simon, ' cô đáp. 'Một kế hoạch hoàn hảo mà. '

'Toàn bộ kế hoạch là cậu sẽ đi theo Jace và Sebastian tới một túi không gian vô định và chúng ta sẽ sử dụng cặp nhẫn này để liên lạc với nhau để người ở chiều không gian bình thường trên Trái Đất có thể lần dấu cậu? Kế hoạch kiểu này hả? '

'Chuẩn. '

'Không, ' cậu đáp. 'Không hề. '

Clary ngả lưng ra ghế. 'Cậu không chỉ cứ nói không được. '

'Kế hoạch này có mình dính vào! Mình phải nói không! Không. '

'Simon —'

Simon đưa tay chỉ cái ghế cạnh mình như thể có ai đó đang ngồi. 'Để mình giới thiệu đầy đủ về người bạn tốt của mình tên là Không nhé. '

'Chúng tớ có thể thỏa hiệp đấy, ' cô gợi ý, miệng cắn miếng bánh táo.

'Không. '

'SIMON. '

'Từ thần diệu là "không", ' cậu bảo. 'Tình hình là thế này. Cậu bảo, 'Simon này, mình có một kế hoạch điên rồ mang tính tự sát. Cậu muốn cùng mình thực hiện không? ' Và mình đáp, 'Ừ, không. '

'Đằng nào mình cũng sẽ làm, ' cô đáp.

Cậu nhìn cô không chớp. 'Hả? '

'Mình sẽ thực hiện dù có cậu giúp hay không, ' cô đáp. 'Nếu mình không dùng cặp nhả, mình vẫn sẽ đi theo Jace tới bất kỳ chốn nào và cố gắng nhả lại cho các cậu bằng cách lên đi, tìm điện thoại, kiểu gì cũng chơi. Nếu khả thi. Mình sẽ thực hiện kế hoạch này, Simon ạ. Nếu cậu giúp mình thì cơ hội sống sót của mình sẽ cao hơn. Và cậu chẳng phải gặp rủi ro nào sất. '

'Mình không quan tâm rủi ro đến với mình, ' cậu rít lên, chúi người ra trước.

'Mình quan tâm đến chuyện cậu gặp biến kìa! Khỉ ạ, mình giờ kiểu bất khả chiến bại rồi. Để mình đi. Cậu ở lại. '

'Ờ, ' Clary nói. 'Jace sẽ chẳng nghi ngờ gì đâu. Kiểu cậu cứ nói cậu thầm phải lòng anh ấy từ lâu và cậu không chịu được cảnh chia ly là xong. '

'Thì mình cứ nói mình đã suy nghĩ mông lung về triết lý của Sebastian và anh ta và quyết định tham gia hết mình thôi. '

'Cậu còn chẳng biết triết lý của họ là gì. '

'Cái khó ló cái khôn. Có thể nói mình phải lòng anh ta thì có cơ may hơn. Mà anh ấy cũng nghĩ ai cũng yêu anh ta rồi. '

'Nhưng mình, ' Clary lưu ý. 'thì thực sự yêu. '

Simon im lặng nhìn cô lâu lắc. 'Cậu nói nghiêm túc, ' đoạn cậu lên tiếng. 'Cậu sẽ thực hiện kế hoạch này. Không có mình — không có đảm bảo an toàn. '

'Chẳng có điều gì mình không làm vì Jace. '

Simon ngả đầu vào ghế. Ấn Ký Cain lấp lánh mờ mờ trên da. 'Đừng nói thế, ' cậu nói.

'Chẳng lẽ cậu không làm mọi thứ vì người cậu yêu thương à? '

'Mình sẽ làm gần như mọi thứ vì cậu, ' Simon lặng lẽ đáp. 'Mình sẽ chết vì cậu được. Cậu biết điều đó. Nhưng liệu vì người mình yêu thương mình sẽ giết người khác, giết một người vô tội không? Nếu phải giết rất nhiều mạng người vô tội không? Thế nếu là cả thế giới? Nếu lúc hạ màn cậu phải chọn giữa những người cậu yêu thương và mọi thực thể khác trên hành tinh, cậu có chọn họ không? Thế mà là — Mình chịu, thế có là kiểu tình yêu có đạo đức không? '

'Tình yêu chẳng có hay không có đạo đức, ' Clary đáp. 'Nó chỉ mang bản chất của nó. '

'Biết thế, ' Simon nói. 'Nhưng những hành vi ta làm nhân danh tình yêu, thì lại có hoặc không có đạo đức. Bình thường thì lẽ ra nó không quan trọng. Bình thường-bất kỳ lúc nào Jace cáu lên-anh ta sẽ không bao giờ bảo cậu làm điều trái với lương tâm hết. Không phải nhân danh anh ấy, hay bất kỳ ai. Nhưng giờ anh ta có còn là Jace nữa đâu, đúng không? Và mình thấy mù mờ lắm, Clary. Mình chẳng biết anh ta có thể nhờ cậu làm gì. '

Clary tỳ cùi chỏ lên bàn, đột ngột thấy mệt mỏi. 'Có thể anh ta không phải Jace. Nhưng anh ta là người gần nhất với Jace mình biết. Chẳng có cách

nào kiếm được Jace mà không qua anh ta. ' Cô đưa mắt nhìn Simon. 'Hay cậu đang bảo tình hình vô vọng rồi? '

Một khoảng im lặng dài. Clary thấy khát khao chân chất muốn bảo vệ người bạn thân nhất của mình trong mắt Simon. Cuối cùng cậu cất giọng, 'Mình không ám chỉ thế. Mình vẫn theo đạo Do thái, cậu biết mà, dù có là ma cà rồng. Trong tâm khảm mình vẫn nhớ rõ và tin tưởng, dù có những từ mình không nói được. Ch —' Cậu nghẹn lời và đằng hắng. 'Ông ta đặt hiệp ước với chúng ta, theo cách các Thợ Săn Bóng tối tin rằng Raziel đặt hiệp ước với họ. Và chúng ta tin tưởng những lời hứa của ông ta. Vì thế ta không mất hi vọng —hatikva — vì nếu cậu giữ hi vọng, nó sẽ giúp cậu sống sót. ' Cậu hơi ngượng. 'Giáo trưởng từng bảo mình thế. '

Clary để bàn tay mình lên tay Simon. Cậu ấy ít khi nói tôn giáo của mình với cô hay bất kỳ ai, dù cô biết cậu theo đạo gì. 'Nghĩa là cậu đồng ý? '

Cậu rên lên. 'Mình cho là cậu vừa hợp hôn và thuyết phục được mình. '

'Tuyệt. '

'Tất nhiên cậu thừa hiểu cậu vừa đặt mình vào vị trí phải nói với mọi người — mẹ cậu, chú Luke, Alec, Izzy, Magnus... '

'Mình đoán mình không nên nói sẽ không có rủi ro đến với cậu nhỉ, ' Clary dịu dàng đáp.

'Đúng thế, ' Simon đồng ý. 'Nhớ là, lúc mẹ cậu gặm nát cổ chân mình ra như gấu mẹ mất con, mình bị thế vì cậu đấy. '

Jordan vừa thiếp đi được thì lại có tiếng đập cửa. Cậu trở mình và rên lên. Đồng hồ cạnh giường hiện thị mới 4 giờ sáng, mấy con số vàng rực.

Lại đập cửa. Jordan miễn cưỡng đặt chân xuống sàn, mặc quần jean, lơ mơ đi ra hành lang. Cậu mệt mỏi mở cửa. 'Nghe này —'

Hết nói được tiếp. Đứng trước cửa là Maia. Cô vận quần jean với áo khoác da màu caramen, tóc cột chặt lại bởi cái trâm bạc. Một lọn tóc duy nhất rủ

xuống trán. Các ngón tay Jordan thêm được với ra vuốt lọn tóc ấy ra sau. Thay vào đó cậu dứt tay sâu thêm vào túi quần.

'Áo đẹp đấy, ' cô cất giọng lúc mắt liếc nhanh nhìn bộ ngực trần của cậu. Một bên vai em đeo ba lô. Tim cậu thoáng rộn lên. Em ấy định rời thành phố? Em ấy rời thành phố để tránh mặt cậu ư? 'Jordan, nghe em nói —'

'Ai đấy? ' Giọng vang lên sau lưng Jordan khô khốc và lộn xộn như chiếc giường cô ta vừa rời khỏi. Cậu thấy miệng Maia há hốc, và cậu nhìn qua vai để thấy Isabelle mặc áo phong của Simon, đứng sau cậu đang dụi mắt.

Miệng Maia đóng lại. Cô đáp với giọng không hề thân thiện. 'Cậu đến... thăm Simon hả? '

'Hả? Không, Simon không có đây. ' Im đi, Isabelle, Jordan điên cuồng nhủ thầm. 'Cậu ấy... ' Cô khoát tay mở hồ. 'Ra ngoài rồi. '

Má Maia đỏ lên. 'Có mùi như quán bar ở đây vậy. '

'Rượu tequila rẻ tiền của Jordan mà, ' Isabelle giải thích với một cái vẩy tay. 'Cậu biết đấy... '

'Thế kia là áo anh ấy hả? '

Isabelle liếc nhìn mình, rồi nhìn lại Maia. Mãi cô mới nhận ra cô gái kia đang nghĩ gì. 'Ồ. Không. Maia này... '

'Vậy là đầu tiên Simon hẹn hò với cậu sau lưng mình, và giờ cậu và Jordan —'

'Simon, ' Isabelle ngắt lời, 'cũng hẹn hò với cậu sau lưng mình. Chẳng nào thì cũng chả có gì giữa mình và Jordan hết. Mình đến đây tìm Simon, nhưng cậu ấy không có đây thành thử mình ngủ luôn trong phòng ngủ cậu ấy. Và giờ mình sẽ quay lại đây đây. '

'Không cần, ' Maia sắc giọng. 'Đừng. Quên Simon với Jordan đi. Điều mình cần nói cũng là điều cậu cũng nên nghe. '

Isabelle cứng người, sắc đỏ trên mặt vì ngủ bắt đầu tái dần. 'Jace, ' cô nói. 'Đó là lý do cậu đến đây hả? '

Maia gật đầu.

Isabelle nghiêng người vào cửa. 'Anh ấy —' cô ngừng bật. Rồi bắt đầu lại. 'Họ tìm thấy —'

'Anh ấy trở về, ' Maia kể. 'Vì Clary. ' Cô ngừng lời. 'Anh ta đi với Sebastian. Có một cuộc đánh lộn, và chú Luke bị thương. Chú ấy đang nguy kịch. '

Isabelle thốt lên một tiếng khô khốc. 'Jace á? Anh Jace làm chú Luke bị thương? '

Maia tránh ánh mắt cô. 'Mình không biết chắc. Chỉ biết Jace và Sebastian xuất hiện vì Clary, và có đánh nhau. Chú Luke bị thương. '

'Còn Clary —'

'Yên lành. Cậu ấy ở nhà Magnus cùng mẹ. ' Maia quay ra Jordan. 'Magnus gọi em nhờ đến gặp anh. Anh ta thử liên lạc với anh mà không được. Anh ta nhờ anh liên lạc hộ với Vệ đoàn Lupus. '

'Liên lạc hộ anh ta với... ' Jordan lắc đầu. 'Em không thể cứ gọi Vệ đoàn không thôi. Có phải kiểu bấm 1-800-NGƯỜI SÓI đâu. '

Maia khoanh tay. 'Thế làm thế nào anh liên lạc được? '

'Anh có một giám sát viên. Giám sát viên sẽ liên lạc với anh khi cần, hoặc là anh gọi giám sát viên của mình khi có trường hợp khẩn cấp —'

'Đây là trường hợp khẩn cấp. ' Maia móc tay vào con đĩa quần jean. 'Chú Luke đang nguy kịch, và Magnus bảo Vệ đoàn có khả năng đang nắm thông tin hữu ích. ' Cô nhìn Jordan, đôi mắt đen mở to. Mình phải nói với em, Jordan nghĩ. Là Vệ đoàn không thích dính dáng tới việc của hội Clave; rằng họ thích tự thân vận động với nhiệm vụ- giúp đỡ các cư dân Thế Giới Ngầm non nớt. Chẳng có gì đảm bảo họ sẽ giúp, và khả năng cao là họ khước từ lời thỉnh cầu này.

Nhưng người đang nhờ cậu là Maia. Đây là một điều cậu có thể làm cho cô mà có khả năng sẽ là điều cậu bù đắp cho những gì cậu gây ra.

'Okay, ' cậu cất giọng. 'Vậy thì ta đi đến trụ sở của họ và đích thân gặp mặt. Họ đang ở North Fork miền Long Island. Khá xa đấy. Chúng ta dùng xe tải của anh đi vậy. '

'Được. ' Maia xốc lại ba lô. 'Em cũng nghĩ mình phải đi đâu đó nên mới đóng gói đồ thế này. '

'Maia này. ' Là Isabelle. Cô chẳng nói gì lâu đến nỗi Jordan quên mất cô đang ở đây; cậu quay lại và thấy cô dựa người vào tường phòng Simon. Cô ôm lấy mình kiểu bị lạnh. 'Anh ấy ổn không? '

Maia cau mày. 'Chú Luke á? Không, chú ấy —'

'Jace cơ. ' Giọng Isabelle như hụt hơi. 'Jace ổn không? Họ có tóm được anh hay làm anh bị thương hoặc là —'

'Anh ấy ổn, ' Maia đáp. 'Và anh ta biến mất. Cùng Sebastian. '

'Còn Simon? ' Ánh nhìn của Isabelle dán vào Jordan. 'Anh bảo cậu ta ở với Clary —'

Maia lắc đầu. 'Không. Cậu ấy không có mặt. ' Tay cô nắm chặt quai ba lô hơn. 'Nhưng giờ ta biết thêm được điều này, và cậu sẽ không thích đâu. Jace và Sebastian đã bị ràng buộc kiểu gì đó. Làm Jace bị thương nghĩa là làm Sebastian bị thương. Giết anh ta, và Sebastian sẽ chết. Và ngược lại. Y nguyên lời Magnus đó. '

'Hội Clave hay tin chưa? ' Isabelle hỏi ngay. 'Họ chưa báo lên Clave đúng không? '

Maia lắc đầu. 'Chưa. '

'Họ sẽ biết, ' Isabelle nói. 'Cả đàn sói biết sự việc rồi. Ai đó sẽ báo lên thôi. Rồi thì sẽ có săn đuổi. Họ sẽ giết anh ấy để Sebastian chết. Đẳng nào họ

cũng sẽ giết chết anh ấy. ' Cô đứng thẳng lên và vuốt mái tóc đen dày của mình. 'Mình cần anh mình, ' cô tuyên bố. 'Mình cần gặp Alec. '

'Thế thì tốt, ' Maia bảo. 'Vì ngay sau khi Magnus gọi mình, anh ta nhắn tin. Anh nhắn anh cho là cậu sẽ ở đây, nên anh nhắn cậu thế này. Anh cần cậu đến nhà anh ta ở Brooklyn ngay. '

Ngoài trời lạnh cóng, mặc cho có chữ rune thermis cô vẽ lên người-cùng cái áo trùm đầu mỏng cô lấy trong tủ quần áo của Simon, cô vẫn lạnh run người trong lúc cô mở cửa tòa nhà Magnus ở và đi vào trong.

Sau khi đã ấm người, cô bước lên cầu thang, tay rà dọc theo thành cầu thang nứt nẻ. Một phần trong cô muốn chạy nhanh lên, biết Alec ở trong nhà và hiểu cảm giác của cô. Một phần khác, một phần đã giấu bí mật của cha mẹ cô với các anh em trai mình suốt đời, lại muốn thu mình và một mình gặm nhấm nỗi thống khổ. Cái phần mà ghét dựa dẫm vào người khác ấy — vì chẳng phải họ sẽ làm bạn thất vọng sao? — muốn tự hào tuyên bố rằng Isabelle Lightwood không cần ai nhắc là cô ở đây vì họ muốn nhờ vả cô. Họ cần cô.

Isabelle không nề hà gì khi được cần đến. Thực ra là thích thú nữa. Đó là lý do vì sao cô mất khá lâu mới hòa hợp với Jace từ giây phút anh bước qua Cổng Dịch chuyển từ Idris, một cậu bé mười tuổi với đôi mắt vàng nhạt xa xăm. Alec thì vui vẻ với anh ấy ngay, nhưng Isabelle thấy bức tức về tự chủ ấy. Khi mẹ cô bảo cha Jace bị sát hại ngay trước mắt anh ấy, cô đã mừng tưởng anh sẽ nước mắt đầm đìa, cần được an ủi và khuyên bảo không chừng. Nhưng anh ta dường như chẳng cần ai. Từ hồi mười tuổi anh đã có cái khiếu hài hước sắc lẹm để tự giấu mình cùng tính khí chua chát ấy. Thực ra, Isabelle từng thất vọng kết luận, anh giống hệt cô.

Cuối cùng cái gắn kết họ là công việc của Thợ Săn Bóng tối — cùng một niềm ham thích vũ khí sắc bén, các thanh thiên đao sáng rực, cùng cảm giác đau đớn dễ chịu khi vẽ Ấn Ký, kinh qua những trận chiến diễn biến nhanh như gió. Khi Alec muốn một mình đi cùng Jace đi săn, để Izzy ở nhà, Jace

đã phản pháo vì cô: 'Chúng ta cần em ấy; em ấy là người giỏi nhất. Tất nhiên là khi trừ tớ ra. '

Cô yêu quý anh vì thế.

Giờ cô đứng trước cửa căn hộ Magnus. Ánh sáng le lói qua vết nứt dưới khung cửa, và cô nghe loáng thoáng tiếng nói. Cô đẩy cửa mở, và một luồng khí ấm tràn qua cô. Cô dần bước vào.

Khí ấm tỏa ra từ ngọn lửa lách tách trong lò sưởi — dù chẳng có ống thông khói, và ngọn lửa có màu xanh lục kì ảo. Magnus và Alec ngồi trên ghế dài để cạnh lò sưởi. Lúc cô bước vào, Alec ngước lên và thấy cô, liền đứng dậy phi chân trần — anh mặc áo phông trắng cổ đã sờn cùng quần thun đen — tới ôm cô.

Trong một lúc cô chỉ đứng yên trong vòng tay anh, nghe nhịp tim của anh, tay anh xoa lưng, vuốt tóc cô hơi lúng túng. 'Iz, ' anh cất giọng. 'Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Izzy. '

Cô đẩy anh ra, tay quệt mắt. Chúa ơi, cô ghét khóc lóc. 'Sao anh nói thế được? ' cô nạt. 'Sao mọi thứ lại có thể ổn thỏa được? '

'Izzy. ' Alec tóm gọn tóc em gái sang một bên vai và nhẹ nhàng kéo duỗi ra. Cử chỉ này làm cô nhớ hồi mình để bím tóc và Alec giật kéo tóc cô với sự nhẹ nhàng kém hơn lúc này. 'Đừng suy sụp. Bọn anh cần em. ' Anh hạ giọng. 'Mà em có biết người em có mùi tequila không? '

Cô nhìn qua Magnus, người đang nhìn họ với đôi mắt mèo vô cảm. 'Clary đâu? ' cô hỏi. 'Và mẹ bạn ấy nữa? Em tưởng họ ở đây. '

'Họ đang ngủ, ' Alec đáp. 'Bọn anh cho rằng họ cần nghỉ ngơi. '

'Còn em thì không hả? '

'Thế em có hôn phu hoặc cha dượng nào gần như bị giết trước mắt mình không? ' Magnus lạnh nhạt hỏi. Anh mặc đồ ngủ có sọc với áo choàng lụa đen phủ ngoài. 'Isabelle Lightwood, ' anh tiếp, ngồi thẳng dậy và nắm hờ tay mình. 'Như Alec nói, bọn anh cần em. '

Isabelle đứng thẳng người. 'Cần em làm gì? '

'Đến chỗ các Nữ tu Sắt, ' Alec đáp. 'Chúng ta cần có vũ khí chia tách Jace và Sebastian ra để làm hai người ấy bị thương độc lập-Well, em hiểu ý anh mà. Để giết Sebastian mà không làm hại Jace. Và vì sớm muộn gì hội Clave cũng sẽ biết Jace không phải là tù nhân của Sebastian, mà đang hợp tác với hắn —'

'Đó không phải là Jace, ' Isabelle vặn.

'Có lẽ đó không phải Jace, ' Magnus nói, 'nhưng nếu cậu ta chết, Jace của em cũng hết sống. '

'Em biết mà, các Nữ tu Sắt chỉ tiếp phụ nữ, ' Alec bảo. 'Và cô Jocelyn không thể đi một mình vì cô không còn là Thợ Săn Bóng tối. '

'Còn Clary? '

'Vẫn đang luyện tập. Em ấy không biết hỏi đúng câu, không biết thuyết phục họ. Nhưng em và cô Jocelyn lại được. Và cô Jocelyn có nói mình từng đến đó rồi, coo sẽ dẫn đường cho em sau khi ta dùng Cổng Dịch chuyển đưa hai người đến tháp quỷ quanh Thành Adamant. Hai người sẽ cùng đi vào buổi sáng. '

Isabelle suy tính. Viễn cảnh có gì đó để thực hiện, có gì đó quan trọng và chắc chắn và chủ động, thật nhẹ nhõm. Cô thì thích có nhiệm vụ có dính đến giết quỷ hay bẻ gãy chân Sebastian cơ, nhưng có còn hơn không. Mấy huyền thoại xoay quanh Thành Adamant khiến nó thành một kiểu nơi xa xôi không ai đến được, còn các Nữ tu Sắt còn hiếm khi thấy mặt hơn cả các Tu huynh Câm. Isabelle chưa thấy nữ tu bao giờ.

'Bao giờ bọn em đi? ' cô hỏi.

Alec nở nụ cười đầu tiên từ lúc cô đến, và định với tay khều tóc cô. 'Thế mới là Isabelle của anh chứ. '

'Thôi nhé. ' Cô tránh tầm với của anh và thấy Magnus cười với họ. Anh nhắc mình nhận và vuốt mái tóc đen dựng tóe loe của mình.

'Anh có ba phòng ngủ trống, ' anh bảo. 'Clary lấy một rồi, mẹ em ấy ngủ ở cái thứ hai. Để anh đưa em đến phòng thứ ba. '

Các phòng đều xây ở hành lang hẹp không cửa sổ. Hai cửa đóng kín; Magnus đưa Isabelle đến phòng thứ ba, tường sơn hồng chóa. Rèm cửa đen rủ xuống từ giá màu bạc cạnh cửa sổ, buộc gọn lại bằng còng tay. Khăn trải giường có họa tiết trái tim đỏ đậm.

Isabelle nhìn bao quát cả phòng. Cô thấy kích động, bối rối và chẳng có hứng ngủ nghê gì. 'Còng tay đẹp thế. Thảo nào anh không dẫn cô Jocelyn vào đây. '

'Anh cần cái gì đó để buộc rèm lại, ' Magnus nhún vai. 'Em có đồ ngủ gì chưa? '

Isabelle gật đầu, không muốn thú nhận cô đem áo Simon cùng mình tới đây. Ma cà rồng không có mùi gì, nhưng cái áo vẫn hơi đượm mùi xà phòng giặt dễ chịu của cậu ấy. 'Lạ phết, ' cô nói. 'Anh yêu cầu em tới đây ngay, để rồi bảo em ngủ và bắt đầu vào việc vào ngày mai. '

Magnus dựa vào tường cạnh cửa, tay khoanh lại và nhìn cô bằng cặp mắt mèo chế độc. Anh thoáng nhắc cô nhớ đến con Church, chỉ khả năng cắn cô thấp hơn thôi. 'Anh yêu anh em, ' anh cất giọng. 'Em biết mà, phải không? '

'Nếu anh cần em cho phép anh cưới anh ấy, triển luôn đi, ' Isabelle đáp. 'Mùa thu làm đám cưới được đấy. Anh có thể mặc bộ tux màu cam. '

'Anh em không hạnh phúc, ' Magnus nói như chưa hề nghe cô.

'Tất nhiên là không rồi, ' Isabelle bực. 'Jace bị —'

'Jace, ' Magnus nhấn mạnh, hai tay siết thành nắm đấm. Isabelle nhìn anh không chớp. Cô cứ định ninh anh ta không nề hà gì Jace; thậm chí còn thích anh ấy, một khi cảm xúc của Alec đã đặt đúng chỗ.

Cô nói thành tiếng. 'Em tưởng Jace với anh là bạn bè. '

'Không phải thế, ' Magnus giải thích. 'Có vài người — vài người mà vũ trụ chọn ra để sống với số phận đặc biệt. Có ân huệ và nỗi khổ đặc biệt. Chúa biết ta đều bị thu hút bởi vẻ đẹp dễ và thứ bị tổn thương; anh từng bị thế, nhưng có vài người không thể cứu rồi. Hoặc nếu cứu rồi được, thì kẻ cứu rồi sẽ bị hủy diệt bởi tình yêu và sự hi sinh kẻ ấy làm. '

Isabelle chậm chậm lắc đầu. 'Em không thủng. Jace là anh bạn em, nhưng với Alec-anh ấy cũng là parabatai của Jace. '

'Anh biết về parabatai, ' Magnus nói. 'Anh biết cặp parabatai gần gũi nhau đến độ họ là một hình thể được ấy chứ. Em có biết nếu một người chết, người còn lại sẽ —'

'Dừng ngay! ' Isabelle bịt tai mình, rồi từ từ bỏ ra. 'Sao anh dám nói thế Magnus Bane? Sao anh dám vẽ ra sự thật còn tệ hơn bây giờ hả? '

'Isabelle. ' Hai bàn tay Magnus lỏng ra, mắt anh mở to, như thể cơn bùng phát vừa rồi cũng làm anh sững sờ. 'Anh xin lỗi. Anh quên mất... dù em có tự chủ và mạnh mẽ đến đâu, em vẫn dễ tổn thương như Alec. '

'Alec tỏ ra yếu đuối không thành vấn đề, ' Isabelle đáp.

'Đúng, ' Magnus đồng tình. 'Yêu theo ý muốn là mạnh mẽ. Vấn đề là anh muốn em ở bên anh. Có những điều anh không thể làm vì cậu ấy, không thể tặng cậu ấy. ' Magnus mang vẻ thương tổn một thoáng. 'Em quen biết Jace lâu như cậu ấy quen vậy. Em có sự thấu hiểu với anh mà anh không có được. Và cậu ấy yêu em. '

'Và em yêu anh. Em là em gái anh ấy mà. '

'Máu mủ ruột thịt chưa chắc đã là yêu thương, ' Magnus cay đắng nói. 'Hỏi Clary biết liền. '

Clary phóng qua Cổng Dịch chuyển nhanh như đạn bắn và đến nơi. Cô tiếp đất, chân đập mạnh. Cảm giác choáng mất một lúc vì đi qua Cổng làm cô ngã nhào, ba lô hứng trọn lực cú ngã. Cô thở dài-một ngày nào đó công luyện tập của cô sẽ có tác dụng-và đứng dậy, tay phải bụi bám vào quần.

Cô đứng trước cửa nhà chú Luke. Dòng sông lấp lánh bên vai cô, thành phố sừng sững bên kia sông như một rừng đèn sáng. Nhà chú Luke vẫn để nguyên trạng, khóa kín và tối mò. Clary, bám đầy vết bẩn đứng ở con đường đá dẫn đến bậc cửa, nuốt nước miếng.

Cô chậm chậm sờ chiếc nhẫn đeo ở tay phải. Simon ơ?

Hồi âm xuất hiện ngay. Yeah?

Cậu ở đâu thế?

Đến đường tàu điện ngầm. Cậu Dịch chuyển về nhà à?

Tới nhà chú Luke. Nếu Jace xuất hiện đúng như tớ nghĩ, đây sẽ là nơi anh ấy tới.

Im lặng, Rồi, Well, mình đoán cậu biết phải làm gì lúc cần gọi tớ nhỉ.

Ờ thì có lẽ thế. Clary hít sâu. Simon này?

Yeah?

Mình yêu cậu.

Ngắt quãng. Mình cũng yêu cậu.

Tất cả đấy. Chẳng có tiếng cạch khi bạn gác máy điện thoại; Clary thấy như kiểu cô vừa ngắt liên lạc theo cách một sợi dây bị cắt khỏi đầu. Cô tự hỏi đây có phải là cảm giác đứt gãy của mối liên kết parabatai mà Alec nói đến không.

Cô nhắm nhà chú Luke mà tới và khoan thai bước lên bậc thang. Đây là nhà cô. Nếu Jace muốn tìm cô, như anh đã bảo, đây sẽ là nơi anh xuất hiện. Cô ngồi lên bậc cửa, để ba lô vào lòng và đợi.

Simon đứng trước cái tủ lạnh ở căn hộ của mình và uống nốt chai máu ướp lạnh cuối cùng lúc trong đầu vẫn vang vang tiếng Clary. Cậu vừa về, và căn hộ tắt hết đèn, tiếng rì rầm của tủ lạnh khá to, còn phòng có mùi-tequila? Có lẽ Jordan uống. Phòng ngủ của anh ta đóng chặt, ờ thì mới có hơn bốn giờ sáng và Simon không trách anh ta được.

Cậu để chai vào tủ và về phòng mình. Đây là lần đầu cậu ngủ ở nhà trong tuần. Cậu quen việc ngủ chung với ai đó, quen có người đụng chạm cơ thể trong giấc ngủ. Cậu thích cách Clary ngủ vừa vặn cùng cậu, thu mình ngủ với đầu gối lên tay; và, nếu cậu phải thừa nhận, cậu thích cái ý niệm cô sẽ không ngủ được nếu không có cậu. Điều đó khiến cậu thấy được cần đến và không thể bị dứt bỏ— dù rằng cô Jocelyn chẳng tỏ vẻ quan tâm cậu có ngủ ở giường con gái mình hay thể hiện rõ trong mắt cô cậu là một mối đe dọa tình dục tiềm tàng ở mức độ bằng con cá vàng.

Tất nhiên là cậu và Clary thường ngủ chung giường, từ hồi họ lên năm đến lúc mười hai tuổi. Có lẽ có gì đó, cậu suy tư, tay đẩy cửa phòng ngủ ra. Phần lớn những hôm ngủ chung đó họ có mấy trò quấy phết, kiểu thi xem ai ăn nhiều Reese's Peanut Butter Cup nhất. Hay lén đen một cái đầu đĩa DVD vào giường và —'

Cậu chớp mắt. Phòng cậu vẫn như cũ — tường không trang trí, giá nhựa chất đầy quần áo, đàn ghi ta treo tường, nệm trải trên sàn. Nhưng trên giường để một tờ giấy trắng vuông vức nổi bật trên nền trải giường đen nhàu nhĩ. Cái nét chữ nguệch ngoạc này quen ghê. Chữ Isabelle.

Cậu cầm tờ giấy lên và đọc:

Simon. Mình có gọi cậu, nhưng có vẻ cậu tắt di động. Mình không biết cậu ở đâu. Mình không biết Clary có nói chuyện xảy ra tối nay chưa. Nhưng mình phải đến nhà Magnus và mình sẽ rất vui nếu cậu đến được.

Mình chưa bao giờ sợ hãi, nhưng giờ mình lo sợ cho anh Jace. Mình lo sợ cho anh mình. Mình chưa bao giờ nhờ vả cậu điều gì, nhưng giờ mình nhờ cậu. Hãy đến nhé.

Isabelle.

Simon buông rời lá thư. Cậu ra khỏi nhà và xuống hết cầu thang trước khi lá thư chạm sàn.

Khi Simon tới nhà Magnus, không khí yên ắng. Lửa bập bùng trong lò sưởi, và Magnus ngồi trên ghế sofa độn dày đối diện, chân để trên bàn cà phê. Alec đang ngủ, đầu gối lên đùi Magnus, còn Magnus đang nghịch mái tóc đen của Alec. Ánh nhìn của anh pháp sư dán vào ngọn lửa, xa xăm và vô cảm, như thể đang nhìn lại quá khứ. Simon không thể dừng nghĩ đến lời Magnus từng nói với cậu, về chuyện bất tử: Sau cùng rồi sẽ chỉ còn tôi và cậu thôi.

Simon rùng mình, và Magnus ngẩng đầu. 'Isabelle gọi cậu, tôi biết. ' anh cất giọng, giọng nhỏ để không đánh thức Alec. 'Em ấy ở cuối hành lang — phòng ngủ đầu tiên bên trái. '

Simon gật đầu, và nhờ hướng chỉ của Magnus, nhắm hành lang mà đi. Cậu cảm thấy bối rối bất thường, như kiểu đi hẹn hò lần đầu. Isabelle, theo cậu nhớ, chưa từng nhờ vả hay cần cậu có mặt, chưa bao giờ đánh động cậu như một người cần đến cậu.

Cậu mở cửa phòng ngủ bên trái và bước vào trong. Phòng tối, đèn tắt hết; nếu Simon không có thị lực của ma cà rồng, cậu chẳng sẽ chỉ thấy một màu đen kịt. Cậu thấy cái dáng của tủ đồ, mấy cái ghế có vớt quần áo lên, một cái giường, tấm ra gỡ ra. Isabelle nằm nghiêng mình mà ngủ, mái tóc đen xỏa lên gối.

Simon nhìn chăm chăm. Cậu chưa từng thấy Isabelle nằm ngủ. Cô trông trẻ con hơn bình thường, mặt giãn ra, hàng mi dài chạm khế gò má. Miệng cô hé mở, chân co lại. Cô mặc một cái áo phong-áo của cậu, cái màu xanh biển đã sờn với hàng chữ ở mặt trước ghi **CÂU LẠC BỘ PHIÊU LƯU QUÁI VẬT LOCH NESS: TÌM LỜI GIẢI ĐÁP, BỎ QUA SỰ KIẾN**.

Simon đóng cửa lại, cảm thấy thất vọng hơn cậu tưởng. Cậu không mừng tượng cô đã kịp đi ngủ. Cậu muốn trò chuyện với cô, muốn nghe giọng cô. Cậu tháo giày ra và nằm xuống cạnh cô. Cô chiếm không gian khá lớn so với Clary. Isabelle người cao ráo, gần bằng cậu, dù rằng khi cậu đặt tay lên vai, xương cốt của cô có vẻ mỏng manh. Cậu vuốt ve cánh tay cô. 'Iz? ' cậu gọi. 'Isabelle ới? '

Cô lăm bắm gì đó và quay mặt vào gối. Cậu áp sát cô hơn — cô có mùi nước hoa hồng và chất cồn. À, thảo nào. Cậu tính ôm cô trong vòng tay và hôn cô nhưng 'Simon, kẻ xâm hại phụ nữ đang ngủ' không phải là dòng cậu muốn ghi lên tấm bia mộ của mình.

Cậu nằm ngửa ra và nhìn trần phòng. Thạch cao nứt nẻ, đầy vết ố vì thấm nước. Magnus thật sự cần người sửa mấy cái này. Như thế nhận ra sự có mặt của cậu, Isabelle quay người sang cậu, má chạm vào vai cậu. 'Simon à? ' cô ngái ngủ hỏi.

'Yeah. ' Cậu khẽ chạm mặt cô.

'Cậu đến rồi. ' Cô quàng tay qua ngực cậu, để đầu lên vai cậu. 'Mình không nghĩ cậu sẽ đến. '

Ngón tay cậu rà lên họa tiết vẽ trên cánh tay cô. 'Tất nhiên là mình phải đến. '

Lời tiếp theo của cô vang khẽ bên cổ cậu. 'Xin lỗi vì mình thiệp đi. '

Cậu cười khẽ trong bóng tối. 'Không sao. Dù cậu có muốn mình đến đây và ôm cậu ngủ, mình cũng sẽ làm. '

Cậu thấy cô cứng người, rồi thả lỏng. 'Simon? '

'Yeah? '

'Cậu kể chuyện cho mình nhé? '

Cậu chớp mắt. 'Chuyện gì? '

'Chuyện mà có phe tốt thắng và kẻ xấu thua cuộc. Và không hồi sinh. '

'Vậy là, kiểu chuyện cổ tích hả? ' cậu hỏi. Cậu rà lại đầu mình. Cậu chỉ biết mấy mẫu cổ tích phiên bản của Disney, và hình ảnh đầu tiên xuất hiện là nàng tiên cá Ariel mặc áo nịt ngực bằng vỏ sò. Hồi tám tuổi cậu mê mọt cô ta. Nhưng giờ không phải lúc kể lại.

'Không. ' từ đó kèm theo tiếng thở hắt ra. 'Bọn mình nghiên cứu cổ tích đấy. Nhiều phép thuật có thật lắm-nhưng thôi. Không, mình muốn nghe cái mới

cơ. '

'Okay, mình có rồi, ' Simon vuốt tóc cô, cổ cậu cảm giác được hàng mi cô khép lại. 'Từ lâu lắm rồi, ở một thiên hà xa, xa lắm... '

Clary không biết mình ngồi trên bậu cửa nhà chú Luke được bao lâu thì mặt trời hừng lên. Mặt trời ló ra sau nhà chú, bầu trời có màu hồng tối kèm theo vài vệt xanh mờ. Cô lạnh run, rung mình lâu đến độ cả người cô đánh nhịp vì cái lạnh được. Cô đã vẽ hai ấn ký giữ ấm nhưng chẳng ích gì, cô cảm thấy cái lạnh này là do tâm lý.

Anh ấy có đến không? Nếu Jace trong anh vẫn còn như cô nghĩ, anh ấy sẽ ra mặt; khi anh làm khẩu hình ra hiệu anh sẽ tìm cô, cô biết ý anh là sớm nhất có thể. Jace không phải người kiên nhẫn. Và anh không nói chơi.

Nhưng cô chỉ chờ được đến giờ này thôi. Trước sau gì mặt trời cũng lên hẵn. Một ngày mới lại đến, và mẹ cô sẽ để mắt đến cô. Cô sẽ lại phải dứt việc tìm Jace, ít nhất là một ngày nữa, còn không thì lâu hơn là chắc.

Cô nhắm mắt trước ánh bình minh, để tay lên bậu cửa sau lưng. Trong một thoáng cô để mình ảo tưởng mọi thứ vẫn bình thường, chẳng có gì đổi thay, cô sẽ gặp Jace vào chiều nay để luyện tập, hoặc vào tối nay trong bữa tối, và anh sẽ ôm cô và làm cô cười như anh hay làm.

Những sợi nắng mơn man mặt cô. Cô miễn cưỡng mở mắt ra.

Và anh ở đó, đi đến chỗ cô, im ắng như mèo như mọi khi. Anh vận áo len đen làm mái tóc anh có màu nắng. Cô ngồi thẳng dậy, tim đập thành thịch. Ánh nắng làm anh nổi bật hẳn. Cô nhớ cái đêm ở Idris, nhớ pháo hoa rạch toang nền trời và cô đã nghĩ đến các thiên thần giáng thế trong lửa.

Anh đến bên cô và đưa tay ra; cô nắm lấy, để anh kéo cô dậy. Đôi mắt vàng nhạt dò xét mặt cô. 'Anh không chắc em sẽ tới. '

'Anh không chắc về em từ bao giờ vậy? '

'Lúc trước em khá giận dữ. ' Anh úp tay lên mặt cô. Lòng bàn tay anh có sẹo, da cô cảm nhận được nó.

'Nhưng nếu em không đến đây, anh sẽ làm gì? '

Anh kéo cô lại gần. Anh cũng đang run, gió lùa qua mái tóc xoăn, rối bù của anh. 'Chú Luke sao rồi? '

Nghe đến tên chú Luke, cô lại rùng mình. Jace, tưởng cô lạnh, càng kéo cô lại gần mình. 'Chú ấy sẽ ổn thôi, ' cô thận trọng đáp. Tại anh, tại anh, tại anh đấy.

'Anh không hề có ý làm chú bị thương. ' Jace quàng tay lên cô, các ngón tay rờ rẫm lưng cô. 'Em có tin anh không? '

'Jace... , ' Clary đáp. 'Tại sao anh đến đây? '

'Để hỏi em lần nữa. Để em đi với anh. '

Cô nhắm mắt. 'Và anh sẽ không nói ta đi đâu? '

'Lòng tin, ' anh khẽ đáp. 'Em cần có lòng tin. Nhưng em phải biết — một khi đi với anh là em không còn đường lui. Trong một thời gian dài đấy. '

Cô nghĩ đến khoảnh khắc cô bước ra khỏi quán Java Jones và thấy anh đứng đợi cô. Cuộc đời cô đã đổi thay từ giây phút ấy và không còn như trước nữa.

'Chưa bao giờ có đường lui mà, ' cô nói. 'Khi đi với anh. ' cô mở mắt. 'Ta đi thôi. '

Anh mỉm cười, nụ cười đẹp như mặt trời ló rạng sau đám mây, và cô thả lỏng người. 'Em chắc chưa? '

'Chắc chắn. '

Anh ngả người hôn cô. Kiễng chân lên giữ anh lại, cô nếm được vị đắng trên môi anh; rồi bóng tối bao trùm như tấm màn báo hiệu hạ màn.

Phần 2

Những điều hắc ám hiển hiện

Tôi yêu em như yêu những điều hắc ám hiển hiện

— *Pablo Neruda, "Bản Sô nát thứ 17"*

Chương 8: Lửa thử vàng

Maia chưa từng đến Long Island, nhưng khi cô nghĩ đến nơi ấy, cô luôn tưởng tượng thành phố ấy khá giống New Jersey— phần lớn là người ngoại ô, nơi những người có công ăn việc làm ở New York hay Philly thực sự sinh sống.

Cô để ba lô của mình vào thùng xe tải của Jordan— một điều lạ đáng ngạc nhiên. Hồi họ còn hẹn hò anh vẫn lái con xe Toyota sơn đỏ lỗi thời, và trong xe lúc nào cũng vương vãi cốc cà phê méo mó và túi đựng đồ ăn nhanh, gạt tàn dính đầy xì gà hút dở tới đầu lọc. So với nó cabin xe này rất sạch, để mỗi có xấp giấy ở ghế hành khách. Anh lặng lẽ bỏ xấp giấy ấy qua một bên để cô ngồi vào.

Họ chẳng nói gì trong lúc đi qua Manhattan và trên đường cao tốc Long Island, và rồi Maia thiếp đi, má áp vào cửa kính xe lạnh toát. Cô tỉnh giấc vì xe bị xóc, làm cô nảy người. Cô dụi mắt định thần lại.

'Xin lỗi, ' Jordan buồn bã nói. 'Anh định để em ngủ đến khi ta tới nơi cơ. '

Cô ngồi thẳng dậy nhìn xung quanh. Họ đi trên đường rải nhựa hai làn xe, bầu trời mới hửng lên. Dãy cánh đồng trải dài hai bên đường, chốc chốc lại có nông trại và tháp xi-lô, nhà ván ghép với rào kẽm gai quây quanh.

'Đẹp thật, ' cô cảm thán.

'Yeah. ' Jordan đăng hăng, tay vào số. 'Vì em thức rồi... Trước khi ta đến Nhà Vệ Đoàn, anh cho em xem cái này được không? '

Cô thoáng do dự rồi gạt đầu. Và giờ họ ở đây, rẽ vào đường một làn bốn thiêu, hai bên đường trồng cây. Đa phần cây đều trụi lá; đường lấm bùn, và Maia hạ cửa kính xuống để hít thở không khí. Cây cối, hơi nước mẩn mẩn, đám lá mục ruỗng, đám thú nhỏ lẫn trong bãi cỏ cao. Cô hít thêm một hơi đúng lúc họ đi hết đường và dừng ở chỗ quay xe. Trước mặt họ là bãi biển xanh trải dài. Bầu trời có màu hoa cà.

Cô nhìn Jordan. Mắt anh nhìn thẳng phía trước. 'Anh đến đây hồi còn tập luyện ở Nhà Vệ Đoàn. Thành thạo chỉ để nhìn làn nước và thư giãn đầu óc. Cảnh bình minh ở đây... Mỗi lần một khác, nhưng đều đẹp cả. '

'Jordan này. '

Anh không nhìn cô. 'Yeah? '

'Em xin lỗi vì lúc trước. Chuyện bỏ đi, lúc ở xưởng đóng tàu ấy. '

'Không sao. ' Anh chậm rãi thở ra, nhưng cô biết anh đang căng thẳng, nhìn đôi vai và cái cách tay anh nắm chặt cần số là biết. Cô gắng không nhìn tâm trạng căng thẳng làm hai bắp tay anh gồ lên ra sao. 'Có quá nhiều thứ em cần nhập tâm, anh hiểu mà. Anh chỉ... '

'Em nghĩ mình nên từ từ. Làm bạn bè với nhau đã. '

'Anh không muốn làm bạn, ' anh đáp.

Cô không giấu được vẻ ngạc nhiên. 'Không á? '

Anh để tay lên vô lăng. Khí nóng tràn ra từ điều hòa của xe, hòa vào dòng khí lạnh từ ngoài cửa kính xe để mở. 'Giờ không phải lúc nói chuyện này. '

'Em muốn, ' cô nói. 'Em muốn bàn chuyện này. Em không muốn bị căng thẳng vì chuyện chúng ta khi vào Nhà Vệ Đoàn. '

Anh ngả người ra sau, căn môi. Mái tóc nâu rối bù rủ xuống trán. 'Maia này... '

'Nếu anh không muốn làm bạn thì bây giờ ta là gì của nhau? Kẻ thù à? '

Anh quay đầu, má áp vào lưng ghế. Đôi mắt ấy, như cô nhớ, vẫn có màu nâu lục nhạt pha chút xanh và vàng. 'Anh không muốn làm bạn, ' anh đáp, 'vì anh vẫn yêu em. Maia, em biết là anh chưa hôn ai từ khi ta chia tay không? '

'Isabelle... '

'Muốn uống say mềm và kể lể về Simon. ' Anh bỏ tay khỏi vô lăng, định chạm vào cô nhưng rồi buông thõng tay, vẻ cam chịu hiện trên mặt. 'Anh chỉ yêu mình em. Nghĩ về em giúp anh hoàn thành khóa huấn luyện. Nghĩ mình sẽ bù đắp được cho em một ngày nào đó. Và anh sẽ làm được, bằng mọi cách trừ một thứ. '

'Anh sẽ không làm bạn em. '

'Anh sẽ không chỉ là bạn của em. Maia, anh yêu em. Anh phải lòng em. Luôn luôn. Sẽ mãi thế. Chỉ được làm bạn em sẽ giết anh. '

Cô hướng mắt ra biển. Mặt trời mới hơi ló rạng khỏi làn nước, những tia nắng làm biển có thêm mây tím và vàng trộn xanh biển. 'Ở đây đẹp thật. '

'Anh từng đến đây vì thế. Anh không ngủ được, và anh thích ngắm bình minh. ' Giọng anh nhẹ hẫng.

'Thế giờ anh ngủ được chưa? ' Cô quay sang nhìn anh.

Anh nhắm mắt. 'Maia... nếu em định nói không, em định coi anh chỉ là bạn... cứ nói đi. Không lập lờ nữa nhé? '

Anh gồng mình như chờ một vụ nổ. Hàng mi phủ bóng lên gò má. Cổ anh có vết sẹo trắng ớn nổi trên nền da màu ô liu, vết sẹo do cô mà thành. Cô tháo dây an toàn và rướn người sang chỗ anh. Cô nghe thấy anh hơi hỗn hển, nhưng anh ngồi im để cô hôn lên má. Cô hít lấy mùi của anh. Cùng mùi xà phòng, nước tắm, nhưng không ám mùi xì gà. Vẫn là chàng trai ấy. Cô hôn khéo miệng anh, và cuối cùng hôn lên môi anh.

Môi anh hé mở thoát ra tiếng gầm gừ nhẹ từ cổ anh. Người sói không cư xử nhẹ nhàng với hau, nhưng bàn tay anh nhẹ nhàng bế cô vào lòng mình, siết chặt cô hơn trong lúc họ hôn nhau say đắm thêm. Cảm giác có anh, hơi ấm từ cánh tay lực lưỡng của anh quanh cô, nhịp tim anh, vị môi anh, cảm giác lưỡi, răng và môi hòa quyện vào nhau làm cô như ngừng thở. Bàn tay cô sờ rầm sau tóc anh, cô như tan vào anh khi chạm vào mái tóc xoắn dày ấy, như thuở nào.

Khi họ rời nhau ra, đôi mắt anh lấp lánh. 'Anh chờ điều này nhiều năm rồi. '

Ngón tay cô rà đường xương quai xanh của anh. Cô thấy tim mình đập mạnh. Trong một khoảng dài họ không phải là hai người sói đến gặp một tổ chức bí mật— họ là hai thiếu niên hôn nhau trong xe đỗ cạnh bờ biển. 'Có như anh mong không? '

'Hơn ấy chứ. ' Anh nhếch môi cười. 'Nghĩa là... '

'Thì, ' cô cắt nghĩa. 'Vừa rồi không phải là hành động của hai người chỉ là bạn đúng không? '

'Thế hả? Anh phải bảo Simon mới được. Cậu ta sẽ cực kỳ thất vọng cho xem. '

'Anh Jordan. ' Cô khẽ dấn vai anh, nhưng cô nở nụ cười, anh cũng vậy, một nụ cười không kiềm nén ngô nghê trên gương mặt. Cô áp sát và vùi mặt vào cổ anh, hòa vào nhịp thở của anh trong buổi sáng sớm.

Họ đang giao đấu trên mặt hồ đóng băng, thành phố băng giá sáng trưng phía đằng xa. Thiên thần có đôi cánh vàng và thiên thần mang đôi cánh đen bập bùng như lửa. Clary đứng trên nền băng với lông vũ và máu vung vãi quanh mình. Lông màu vàng làm da trần của cô nóng như phải bỏng, nhưng lông vũ đen lại lạnh cóng.

Clary tỉnh giấc, tim đập như trống trận, chần quẩn quanh mình. Cô ngồi dậy, giữ chân xuống eo. Cô đang ở trong một căn phòng lạ hoắc. Tường trắng, giường cô nằm làm bằng gỗ đen, cô vẫn mặc đồ đêm hôm trước. Cô ra khỏi giường, chân trần chạm nền đá lạnh lạnh, nhìn quanh tìm ba lô.

Cô dễ dàng thấy nó, vút ở trên chiếc ghế da thuộc đen. Phòng không có cửa sổ; ánh sáng rọi xuống từ đèn pha lê đen mờ gắn trên trần. Cô lục lọi ba lô và bức tức nhận ra, dù không ngạc nhiên mấy, là ai đó đã lục soát nó. Hộp vẽ của cô biến mất, cùng thanh stele của cô. Tất cả chỉ còn cái lược và quần lót và quần jean để thay đổi. Chỉ ít cái nhẫn đeo ở ngón tay vẫn còn.

Cô khẽ chạm vào nhẫn và nghĩ tới Simon. Mình đến nơi rồi.

Chả có gì.

Simon ơi?

Không có hồi âm. Cô dần cảm giác khó ở xuống. Cô không biết cô đang ở đâu, bây giờ là mấy giờ, hay cô ở đây bao lâu rồi. Simon có thể đang ngủ. Cô không thể hoảng loạn và đồ rằng chiếc nhẫn không hoạt động được. Cô phải tự thân vận động. Tìm hiểu mình ở đâu, biết thêm thông tin nữa. Cô sẽ thử liên lạc Simon sau.

Cô hít một hơi sâu và tập trung hình xung quanh. Có hai cánh cửa dẫn ra khỏi phòng ngủ. Cô thử cái đầu tiên, và nhận ra nó dẫn vào phòng tắm nhỏ làm từ pha lê-và-crôm với bồn tắm bằng đồng. Cũng chẳng có cửa sổ. Cô tắm nhanh và lau khô người bằng khăn tắm trắng, rồi mặc quần jean mới với áo len trước khi về phòng ngủ, đi giày vào và nhắm tới cái thứ hai.

Trúng rồi. Đây là phần toàn bộ của — ngôi nhà? Căn hộ? Cô thấy một phòng cỡ bự, một cái bàn pha lê dài chiếm mất nửa diện tích. Trần gắn đầy đèn pha lê trang trí hoa văn, rọi ánh sáng lấp lánh lên tường. Mọi thứ đều hiện đại, từ đám ghế da đen đến lò sưởi lớn, chạm nổi từ crôm tinh chế. Lửa bập bùng trong lò. Vậy có ai đó đang ở nhà, hoặc gần đây có ở nhà.

Nửa kia căn phòng để cái tivi màn ảnh rộng, một bàn uống cà phê bóng loáng để đầy tay cầm và trò chơi, xếp quanh là ghế dựa thấp. Cầu thang pha lê xoắn ốc dẫn lên tầng. Liếc ngang dọc một thoáng Clary mới bước lên thang. Lốp pha lê trong tối nổi cô tưởng mình đang bước những nấc thang dẫn lên trời.

Tầng hai cũng khá giống tầng dưới — tường trắng, sàn đen, hành lang dài với dãy cửa dẫn đi đâu khác nữa. Cửa đầu tiên dẫn vào phòng ngủ hạng nhất. Giường gỗ gụ cỡ lớn với màn trắng chiếm gần hết phòng. Có cửa sổ, màu xanh đen. Clary đến gần cửa sổ để nhìn ra ngoài.

Cô thoáng tự hỏi liệu mình có đang ở Alicante. Cô thấy một tòa nhà cạnh một con kênh, cửa chớp xanh lá đóng chặt. Bầu trời xám xịt, làn nước trong kênh màu xanh đậm, phía bên phải cô có cầu bắc ngang. Có hai người trên

cầu. Một người cầm máy ảnh để ngang mặt chụp ảnh lia lịa. Vậy là không phải Alicante. Amsterdam? Venice? Cô tìm cách mở cửa sổ, nhưng không được; cô đập lên mặt kính và la hét, nhưng hai người trên cầu chẳng để ý. Được một lúc họ bỏ đi.

Clary quay lưng với cửa sổ và đi đến một tủ quần áo, mở nó ra. Tim cô hệt một nhịp. Tủ chất đầy quần áo-quần áo phụ nữ. Những bộ áo váy lộng lẫy-bằng sa tanh, viền đăng ten, đính hạt cườm. Ngăn kéo xếp coóc-xê ngoài và quần lót, áo bằng lụa và cốt tông, váy nhưng không có quần dài. Có giày, xăng đan và cao gót nữa, thậm chí cả quần tất. Cô mất một lúc chỉ để nhìn, tự hỏi liệu có phụ nữ nào khác đang ở đây, hay Sebastian thích mặc đồ khác giới. Nhưng quần áo đều có gắn mác, và đều gần cỡ người cô. Không chỉ có thế, cô từ từ nhận ra. Chúng có kiểu dáng và màu cô thích — xanh biển, xanh lục và vàng, khá mảnh dẻ. Cuối cùng cô lấy áo giản dị nhất-áo cánh tay ngắn xanh lục với phần lụa viền ren. Trút bỏ áo cô đang mặc xong, cô mặc áo cánh đó vào và liếc nhìn mình trong gương gắn ở tủ quần áo.

Vừa in. Nổi bật vóc dáng nhỏ nhắn, ôm lấy eo, làm màu mắt cô xanh thêm. Cô gỡ cái mác ra, không muốn nhìn giá tiền, và vội vã ra khỏi phòng, cảm giác lạnh xương sống.

Phòng bên cạnh chắc chắn là phòng Jace. Cô biết ngay từ lúc mới bước vào. Căn phòng có mùi nước hoa, xà phòng và hơi người anh. Giường bằng gỗ mun xếp gọn gàng chần và đệm trắng. Căn phòng ngăn nắp như cái ở Học Viện. Sách chất cạnh giường, tên sách in tiếng Ý, Pháp và Latinh. Con dao gia truyền họa tiết chim chóc của nhà Herondale ghim vào tường. Khi cô nhìn kỹ hơn, cô thấy con dao ghim một bức ảnh. Ảnh chụp cô và Jace, do Izzy bấm máy. Cô nhớ hôm ấy, hồi đầu ngày tháng Mười quang đăng, Jace ngồi bậu cửa trước Học Viện, để sách trên đùi. Cô ngồi sau anh, tay để vai anh, ngả người ra trước xem anh đọc cuốn gì. Tay anh lơ đãng áp vào tay cô, miệng mỉm cười. Hôm ấy cô không nhìn được mặt anh, không biết anh có cười như vậy, cho đến lúc này. Cô ghen ngào ra khỏi phòng, điều hòa hơi thở.

Cô không thể hành động thế này, cô nghiêm khắc nhắc mình. Không thể để việc anh cư xử khác thường làm cô khó ở. Phải làm bộ mặt tỉnh, như thế cô không để ý. Cô đi vào phòng kế tiếp, một phòng ngủ khác, khá giống cái trước, chỉ bừa bộn hơn— gối và chăn lộn xộn, một cái bàn thép mặt pha lê để đầy sách và giấy tờ, quần áo vứt khắp nơi. Quần jean, áo khoác, áo phông và phụ kiện. Mắt cô chạm vào thứ gì đó óng ánh bạc, để ở tủ cạnh đầu giường. Cô dần bước, không thể tin vào mắt mình.

Đó là cái hộp của mẹ cô, cái có chạm nổi chữ viết tắt J. C ấy. Cái hộp mẹ cô từng lấy ra mỗi năm một lần và khóc thầm, lệ rơi đầy tay mẹ. Clary biết trong hộp có gì— một lọn tóc, một nùi bông mềm trắng như cước; mảnh áo trẻ sơ sinh; giày sơ sinh nhỏ đến nỗi lọt thỏm trong tay cô. Từng thứ nhỏ nhoi nhắc về anh cô, một hình ảnh ghép của con trai mẹ cô muốn có, mẹ cô hằng mong mỏi, trước khi Valentine biến con mình thành quái vật.

J. C.

Jonathan Christopher.

Bụng cô quặn lên, và cô lùi bước ra khỏi phòng-và đâm sầm vào một bức tường sống. Hai cánh tay ôm cô, giữ cô thật chặt, hai bàn tay thon và rắn chắc, lông tơ vàng nhạt, và trong một thoáng cô tưởng đó là Jace. Cô bắt đầu thả lỏng.

'Em làm gì trong phòng anh vậy?' Sebastian nói vào tai cô.

Isabelle luôn dậy sớm mỗi sáng, dù nắng dù mưa, và việc hơi chuếch choáng nhẹ cũng không ảnh hưởng gì. Cô chậm rãi ngồi dậy và chớp mắt nhìn Simon.

Cô chưa bao giờ ngủ cùng ai cả đêm, trừ khi tính lần cô chui vào giường bố mẹ ngủ vì sợ bão hồi bốn tuổi. Cô không thể dừng nhìn chăm chú Simon như kiểu cậu là sinh vật lạ. Cậu nằm ngửa, miệng hơi hé, tóc vương mắt. Mái tóc nâu bình thường, đôi mắt nâu bình thường. Áo phông hơi vén lên. Cậu không cơ bắp kiểu Thợ Săn Bóng tối. Bụng cậu thon nhưng không được sáu múi, và trên mặt vẫn có phần da mềm. Ở cậu có điều gì làm cô mê

mắn thế? Cậu ấy dễ thương, nhưng cô từng hẹn hò với nam tiên tộc đẹp trai, Thợ Săn Bóng tối gọi cảm...

'Isabelle, ' Simon nói với đôi mắt nhắm nghiền. 'Đừng nhìn mình nữa. '

Isabelle thở dài bực bội và ra khỏi giường. Cô lục lọi ba lô tìm đồ, lấy ra và đi tìm nhà tắm.

Đi được nửa hành lang thì cửa phòng tắm mở, Alec đi ra cùng một luồng hơi. Anh quần khăn quanh eo, một cái nửa vắt vai đang dùng để lau khô tóc. Isabelle không ngạc nhiên khi thấy anh, anh cô cũng dậy sớm như cô mà.

'Anh có mùi đàn hương, ' câu chào hỏi đầu tiên của cô. Cô ghét mùi này. Cô ưa mấy mùi ngòn ngọt — vani, quế, hoa lài.

Alec nhìn cô. 'Bọn anh thích mùi đàn hương. '

Isabelle làm điệu bộ. 'Vậy là cái từ 'bọn anh' ấy biến anh và Magnus thành kiểu đôi tình nhân cứ nghĩ họ là một người. 'Bọn anh thích mùi đàn hương. ' 'Bọn anh thích nhạc giao hưởng. ' 'Bọn anh hi vọng em thích món quà Giáng sinh của bọn anh' — nghĩa là, theo ý kiến của em, một cách rẻ tiền để tránh phải mua hai gói quà. '

Alec chớp mắt. 'Em sẽ hiểu —'

'Nếu anh định nói em sẽ hiểu khi em yêu ai đó, em sẽ làm anh chết ngạt vì cái khăn kia. '

'Và nếu em cứ ngăn anh về phòng và thay quần áo, anh sẽ bảo Magnus triệu hồi yêu tinh để thắt bím tóc em cho xem. '

'Thôi ạ, tránh ra nào. ' Isabelle đá vào chân anh cho đến khi anh đi, không vội vã, xuôi xuống hành lang. Cô cảm giác nếu cô quay người thì sẽ thấy anh lè lưỡi trêu cô nên cô không làm thế. Thay vì thế cô khóa mình trong phòng tắm và mở vòi hoa sen hết cỡ. Rồi cô nhìn dây sữa tắm và bật ra từ hơi bậy bạ.

Sữa tắm, dầu dưỡng tắm, và xà phòng hương đàn hương. Ugh.

Khi cô ra khỏi phòng tắm, vận đồ đầy đủ và tóc buộc cao lên, cô thấy Alec, Magnus và cô Jocelyn đợi trong phòng khách. Có món bánh vòng, món cô không thích, và cà phê, món cô khoái. Cô đổ một ít sữa vào cốc và ngồi xuống, nhìn cô Jocelyn đang mặc— Isabelle ngạc nhiên nhận ra— đồ Thọ Săn Bóng tối.

Thật lạ, cô tư lự nghĩ. Mọi người thường bảo cô giống mẹ, mặc dù cô chẳng thấy thế, và cô tự hỏi liệu Clary có giống mẹ Jocelyn kiểu đó không. Màu tóc giống, đúng, nhưng còn có cùng điệu bộ, cùng dáng nghiêng đầu, cùng cái quai hàm cứng lại ấy. Kiểu người vẻ ngoài là búp bê sứ nhưng bên trong là thép. Dù thế, Isabelle ước rằng, mình có cùng màu mắt xanh biển của bố Robert và mẹ Maryse như Clary cùng màu mắt với cô Jocelyn. Màu xanh biển thì thú vị hơn đen nhiều.

'Như Thành phố Cẩm lặng, chỉ có một Thành Adamant, nhưng có nhiều lối vào khác nhau, ' Magnus nói. 'Cổng gần chúng ta nhất ở tu viện Augustine trên đồi Grymes, trên đảo Staten. Alec và tôi sẽ Dịch chuyển cùng hai người đến đó và đợi hai người quay lại, không thể đi cùng hai người đến cùng được. '

'Em biết rồi, ' Isabelle nói. 'Vì hai người là con trai. Cooties. ' (con rận? ?)

Alec chỉ cô. 'Isabelle, nghiêm túc đi. Các Nữ tu Sắt không giống Tu huynh cẩm đâu. Họ ít thân thiện hơn và không thích bị làm phiền. '

'Em hứa sẽ cư xử tốt hết mức, ' Isabelle đáp, và đặt cốc cà phê xuống bàn. 'Đi thôi. '

Magnus thoáng hồ nghi liếc cô, rồi nhún vai. Hôm nay tóc anh vuốt keo dựng lên thành hàng triệu cái gai, viền mắt kẻ đen, khiến mắt anh giống mắt mèo hơn bao giờ hết. Anh đi đến bức tường, miệng lầm bầm tiếng Latinh; cái dáng quen thuộc của Cổng Dịch chuyển, khung cửa bí hiểm khắc đầy biểu tượng lấp lánh, bắt đầu xuất hiện. Gió thổi qua, lạnh và rít, thổi tung tóc Isabelle.

Cô Jocelyn bước vào Cổng Dịch chuyển đầu tiên. Giống như nhìn một người biến mất vào sóng nước: một làn sương nuốt chửng cô, làm nhạt màu tóc đỏ khi cô biến mất hẳn.

Isabelle nổi bước. Cô đã quen với cảm giác rớt bao tử khi dùng Cổng Dịch chuyển. Có tiếng gầm vô thanh bên tai còn phối cô như bị hút hết khí. Cô nhắm mắt, rồi mở ra khi gió thả cô ra và cô rơi vào bó cành cây khô. Cô đứng lên, phúi cỏ úa khỏi gấu quần, và nhận ra cô Jocelyn nhìn mình. Mẹ Clary mở miệng định nói gì đó — rồi thôi khi Alec xuất hiện, rơi trúng thảm thực vật gần Isabelle, kế tiếp là Magnus, và chiếc Cổng Dịch chuyển phát sáng biến mất.

Chuyến Dịch Chuyển cũng không làm tóc tua tủa của Magnus bị rối. Anh tự hào chỉ. 'Xem nè. '

'Phép thuật hả? '

'Keo vuốt tóc. 3,99\$ ở cửa hàng Ricky's. '

Isabelle đảo mắt và xoay người nhìn xung quanh. Họ đang ở trên đồi, đỉnh đồi đầy bó cây và cỏ úa. Thấp hơn là dãy cây đen đúa, phía xa là bầu trời quang đặng và mồm cầu Verrazano-Narrows nối đảo Staten với Brooklyn. Quay lưng lại, Isabelle thấy tu viện, ẩn đằng sau tán cây. Đó là một tòa nhà lớn gạch đỏ, phần lớn cửa sổ bị bít ván và vỡ nát. Grafiti vẽ khắp nơi. Đám kền kền Thổ Nhĩ Kỳ, vì bị khách đến làm phiền, đang bay vòng quanh chuông tháp hồng.

Isabelle nheo mắt nhìn, bắn khoản không biết có bùa ảo ảnh bao phủ tu viện. Nếu có thì hẳn là mạnh lắm. Vì găng hết mức cô cũng chỉ thấy tòa phế tích trước mặt.

'Không có ảo ảnh đâu, ' coo Jocelyn lên tiếng, làm Isabelle giật mình. 'Nhìn gì có nấy thôi. '

Cô Jocelyn phăm phăm bước tới tu viện, đôi ủng đập gầy thảm thực vật dưới chân. Magnus thoáng nhún vai và theo bước, và Isabelle và Alec theo

sau. Không có đường mòn; cành cây mọc chi chít, bóng tối nhập nhoạng, và lá cây khô khốc nát ra. Khi họ tới gần tòa nhà hơn Isabelle thấy cỏ bị đốt thành hình ngũ giác và hình tròn có ký tự.

'Con người, ' Magnus mở lời, nâng một cành cây lên khỏi đầu Isabelle. 'Làm trò phép thuật mà chẳng hiểu gì. Họ thường bị thu hút đến mấy chỗ kiểu này — trung tâm sức mạnh— mà chẳng hiểu lý do. Họ ăn uống, lang thang và phun sơn vẽ mấy cái hình này, cứ như thể có thể để lại dấu vết con người lên vậy. Làm sao nổi. ' Họ tới cửa ra vào bị bịt ván trên nền tường gạch. 'Chúng ta đến nơi rồi. '

Isabelle nhìn kỹ cái cửa. Không hề có bùa ảo ảnh nào, nhưng khi cô tập trung hết mức, có gì đó gợn lên trên cửa, như ánh nắng chiếu vào nước. Magnus và cô Jocelyn thoáng nhìn nhau. Cô Jocelyn nhìn Isabelle. 'Cháu sẵn sàng chưa? '

Isabelle gật đầu, và cô Jocelyn bước vào mà không hề chần chừ và biến mất vào lớp ván cửa. Magnus nhìn Isabelle đầy chờ đợi.

Alec đến gần cô, và cô thấy tay anh thoáng chạm vai cô. 'Đừng lo, ' anh bảo. 'Em sẽ ổn thôi, Iz. '

Cô ngẩng đầu. 'Em biết, ' cô đáp, và bước theo cô Jocelyn.

Clary ná thở, nhưng trước khi kịp đáp lời, tiếng chân trên cầu thang vang lên, và Jace xuất hiện phía cuối hành lang. Sebastian buông cô ra và xoay cô lại ngay tức thì. Nở nụ cười của loài sói, hấn vuốt tóc cô. 'Thật vui khi gặp em, em gái bé nhỏ. '

Clary im bật. Jace lại không, anh bước tới phía họ. Anh mặc áo khoác đen, quần jean với áo phông trắng, đi chân trần. 'Cậu đang ôm Clary à? ' Anh nhìn Sebastian đầy ngạc nhiên.

Sebastian nhún vai. 'Em ấy là em gái tôi. Tôi thấy vui khi gặp em ấy. '

'Cậu không ôm mọi người, ' Jace nói.

'Vì không có thời gian làm món thịt hầm. '

'Không sao đâu. ' Clary cất giọng, vẫy tay xù anh cô. 'Em vấp. Anh ấy giúp em khỏi ngã. '

Nếu Sebastian có kinh ngạc vì cô đỡ lời cho hắn, hắn không để lộ ra. Hắn vô cảm nhìn cô tiến đến Jace, anh hôn má cô, ngón tay mát lạnh rà vào da trần của cô. 'Em làm gì trên này? ' Jace hỏi.

'Tìm anh. ' Cô nhún vai. 'Em tỉnh giấc và không thấy anh. Em tưởng anh đang ngủ. '

'Anh thấy em có nghĩa qua tủ quần áo rồi. ' Sebastian phác một cử chỉ với cái áo cô mặc. 'Em thích không? '

Jace lừ mắt nhìn hắn. 'Bọn anh ra ngoài kiếm đồ ăn, ' anh trả lời. 'Cũng bình thường. Bánh mì với pho mát. Em muốn ăn trưa chưa? '

Thành ra vài phút sau, Clary đang ngồi cạnh cái bàn lớn bằng thép và pha lê ấy. Dựa vào đồ ăn trên bàn, cô thấy lần đoán thứ hai của mình đúng. Họ đang ở Venice. Có bánh mì, pho mát Ý, salami (xúc xích Ý, rất cay) và prosciutto (chân giò xông khói kiểu Ý) , nho và mút quả vả, mấy chai rượu Ý. Jace ngồi đối diện cô, Sebastian ngồi đầu bàn. Cô thấy thế này giống đến quái đản cái đêm cô gặp Valentine, trong Renwick's ở New York, ông ta cũng ngồi đầu bàn để cô và Jace ngồi đối diện nhau, mời họ uống rượu vang và bảo họ là anh em của nhau.

Cô liếc nhanh về phía anh thật của mình. Cô nhớ mẹ mình trông như thế nào khi thấy hắn. Valentine. Nhưng Sebastian không giống hệt cha họ. Cô từng thấy ảnh của ông khi tầm tuổi họ. Mặt Sebastian có nét cứng rắn của bố hòa quyện với vẻ đẹp của mẹ cô, hắn cao nhưng vai không rộng bằng, có vẻ dẻo dai giống mèo hơn. Hắn có đôi gò má và cái miệng của mẹ Jocelyn cùng đôi mắt đen và mái tóc vàng-trắng của bố Valentine.

Hắn ngược mắt lên như thể biết cô đang ngắm hắn. 'Rượu không? ' hắn giơ cái chai.

Cô gật đầu, dù chẳng ưa vị rượu vang, và từ hồi ở Renwick's thì ghét luôn. Cô đang hăng lúc Sebastian rót rượu. 'Ra là, ' cô cất giọng. 'Nơi này— của anh à? '

'Của cha chúng ta, ' Sebastian đáp, đặt chai rượu xuống. 'Của Valentine. Cái nhà di chuyển qua lại các thế giới-của chúng ta và của những người khác. Ông từng dùng nó như là phương tiện tẩu mã cũng như đi du lịch. Ông đưa anh đến đây vài lần, chỉ cho anh cách ra vào nhà và ra lệnh cho nó đi đây đó. '

'Không hề có cửa trước. '

'Có cửa trước nếu em biết tìm đúng cách, ' Sebastian nói. 'Cha rất tinh ranh khi dùng cái nhà này. '

Clary nhìn Jace, anh lắc đầu. 'Anh ta chưa chỉ cho anh cách. Anh cũng cho là không tồn tại cửa. '

'Nhà rất... độc thân tính, ' Clary nhận xét. 'Em chưa từng hình dung bố Valentine là người... '

'Có một cái TV màn hình phẳng? ' Jace cười toe với cô. 'Không bắt được kênh nào đâu, nhưng mà xem được DVD. Hồi ở thái ấp ta có thùng đông đá chạy bằng đèn phù thủy. Ở đây anh ta dùng tủ lạnh Sub-Zero. '

'Dành cho mẹ Jocelyn cả, ' Sebastian chỉ ra.

Clary ngẩng mặt. 'Hả? '

'Mấy cái đồ hiện đại ấy. Quần áo. Đồ gia dụng. Cái áo em mặc chẳng hạn. Dành cho mẹ chúng ta cả. Phòng khi mẹ muốn quay về. ' Mắt Sebastian nhìn thẳng vào cô. Cô thấy hơi khó chịu. Đây là anh mình, và chúng ta đang đề cập đến bố mẹ. Cô chóng mặt —quá nhiều thứ xảy ra cùng lúc, quá nhiều để xử lý. Cô chưa bao giờ coi Sebastian là người anh còn sống của mình. Đến cái lúc tìm hiểu ra hẳn thật sự là ai thì hẳn đã chết.

'Xin lỗi vì hơi kỳ cục, ' Jace ngậm ngùi chỉ cái áo cô mặc. 'Bọn anh có thể mua cho em quần áo khác. '

Clary khẽ chạm vào tay áo. Vải áo mềm, đắt tiền. À thì, thảo nào — mọi thứ đều gần cỡ người cô, màu sắc hợp ý cô. Vì cô trông giống mẹ.

Cô hít sâu. 'Không sao, ' cô đáp. 'Chỉ hơi — Chính xác ra thì bọn anh đang làm gì? Du lịch loanh quanh bởi căn nhà này và... '

'Ngắm nhìn thế giới? ' Jace nhẹ nhàng để vào. 'Có những điều tệ hơn kia. '

'Nhưng hai người không thể để thế này mãi. '

Sebastian chưa ăn gì nhiều, chỉ uống hai cốc rượu. Hắn đang dở cốc thứ ba, đôi mắt lóe sáng. 'Tại sao vậy? '

'À, vì — vì hội Clave đang truy lùng hai anh, và hai anh không thể trốn chạy mãi... ' Clary ngưng bật khi thấy họ đánh mắt cho nhau. Cùng có một ý — kiểu nhìn của hai người cùng biết chuyện gì đó, ngoài ra không ai biết. Kiểu nhìn này Jace chưa từng có với ai khác trước mặt cô được một thời gian dài rồi.

Sebastian chậm rãi nhẹ giọng hỏi. 'Em đang hỏi hay đang nhận xét đây? '

'Em ấy có quyền biết kế hoạch của ta, ' Jace nói. 'Em ấy biết khi đã tới đây thì không còn đường lùi. '

'Một cú nhảy của niềm tin, ' Sebastian nói, tay rời dọc thành cốc. Cử chỉ này giống Valentine. 'Vì cậu. Em ấy yêu cậu. Lý do em ấy có mặt ở đây là thế đúng không? '

'Nếu đúng thì sao? ' Clary hỏi. Cô nghĩ mình có thể vờ rằng có lý do khác, nhưng mắt Sebastian sắc và tăm tối nhìn cô, hẳn chẳng tin cô đâu. 'Em tin Jace. '

'Nhưng không tin anh, ' Sebastian nói.

Clary lựa lời cẩn thận. 'Nếu Jace tin anh thì em có muốn tin anh, ' cô nói. 'Và anh là anh em. Có chút áp phê chứ. ' Câu nói dối làm cô đắng miệng. 'Nhưng em không hiểu anh mấy. '

'Thế thì em nên dành chút thời gian để làm quen với anh, ' Sebastian tiếp.
'Rồi bọn anh sẽ nói cho em kế hoạch của bọn này. '

Bọn anh sẽ nói. Kế hoạch của bọn này. Trong tâm trí hẳn không hề có Jace và Clary, chỉ có hẳn và Jace.

'Tôi không thích để em ấy không biết gì, ' Jace nói.

'Một tuần nữa rồi nói. Khác biệt gì trong một tuần được? '

Jace ném cho hẳn cái nhìn. 'Hai tuần trước cậu tắc tử đấy. '

'Thì tôi đâu có nói hai tuần đâu, ' Sebastian bật lại. 'Thế thì điên mất. '

Jace nhếch mép. Anh nhìn Clary.

'Em sẵn lòng đợi anh tin tưởng em, ' cô nói vì biết đây là lời cần thốt ra. Dù có ghét nó đi nữa. 'Bao lâu cũng xong. '

'Một tuần, ' Jace nhấn nhá.

'Một tuần, ' Sebastian xác nhận. 'Nghĩa là em ấy ở nguyên trong nhà. Không liên lạc với ai. Không mở cửa cho em ấy, không ra ngoài. '

Jace ngả lưng. 'Nếu em ấy đi với tôi? '

Sebastian nhìn anh hồi lâu. Ánh mắt mang vẻ tính toán thiệt hơn. Hẳn đang quyết định nên để Jace làm gì, Clary nhận ra. Hẳn đang nghĩ xem nên để quyền hạn của 'người anh em' mình tới đâu. 'Được, ' cuối cùng hẳn đáp, vẻ chiếu cố. 'Nếu cậu đi với em ấy thì được. '

Clary nhìn cốc rượu của mình. Cô nghe thấy Jace lầm bầm đáp lại gì đó nhưng cô không nhìn anh. Ý niệm Jace, người được phép làm gì đó —Jace, người luôn làm điều mình thích — làm cô thấy đau bụng. Cô muốn đứng dậy và ném cốc rượu vào đầu Sebastian, nhưng không thể. Chém một người, và người kia bị chảy máu.

'Rượu thế nào? ' Giọng Sebastian vang lên với một chút vui thích ngấm ngầm.

Cô nốc cặn, hơi ghen vì vị đắng. 'Ngon. '

Isabelle phóng mình vào khung cảnh lạ lẫm. Một vùng bình địa xanh lục trải dài dưới nền trời thấp đen xám. Isabelle bỏ mũ trùm và ghé mắt nhìn quanh đầy mê hoặc. Cô chưa bao giờ thấy bầu trời trải rộng tuyệt đẹp nhường này, hay bình địa rộng lớn thế này — sáng lung linh ánh biếc, có rêu phủ. Khi Isabelle dẫn bước, cô nhận ra là có rêu, mọc quanh những phiến đá đen rải rác trên nền đất màu than.

'Bình địa núi lửa, ' cô Jocelyn cất giọng. Cô đứng trước Isabelle, gió thổi tung búi tóc đỏ. Cô ấy với Clary giống nhau đến lạ. 'Từng có tầng dung nham ở đây. Cà khu này là vùng núi lửa không chừng. Khi làm việc với adamas, các Nữ tu cần lượng nhiệt lớn để rèn. '

'Lẽ ra phải ấm hơn nhỉ, ' Isabelle lẩm bẩm.

Cô Jocelyn khô khan nhìn cô, và bắt đầu bước đi theo hướng ngẫu nhiên được chọn. Cô lặn lội theo sau. 'Thỉnh thoảng vì cháu giống mẹ đến nỗi làm cô hơi kinh ngạc đấy, Isabelle. '

'Cháu coi đó là lời khen. ' Isabelle nheo mắt. Chưa ai từng xúc phạm gia đình cô.

'Không có ý xúc phạm đâu. '

Isabelle giữ mắt nhìn đường chân trời, nơi bầu trời đen giao với mặt đất xanh biếc. 'Cô biết rõ bố mẹ cháu nhường nào? '

Cô Jocelyn liếc nhanh sang cô. 'Đủ biết, khi bọn cô ở Idris cùng nhau. Cô không gặp họ trong nhiều năm cho đến gần đây. '

'Cô biết lúc họ cưới nhau không? '

Đường cô Jocelyn đi bắt đầu lên dốc nên câu đáp có vẻ hụt hơi. 'Có. '

'Họ có... yêu nhau không? '

Cô Jocelyn khựng lại và quay lưng nhìn Isabelle. 'Isabelle, chuyện gì đây? '

'Tình yêu? ' Isabelle gợi ý sau một chút ngập ngừng.

'Cô không hiểu vì sao cháu nghĩ cô là chuyên gia về lĩnh vực đó. '

'Thì, cô giữ được chú Luke chờ đợi mình cả đời chú ấy. cơ bản là thế, trước khi đồng ý cưới chú. Ấn tượng đấy chứ. Cháu ước mình làm thế với con trai được. '

'Cháu có mà, ' cô Jocelyn đáp. 'Ý cô là có khả năng. Và đó không phải là điều nên ước mong. ' Cô lua tay vào tóc, và Isabelle hơi giật nảy. Cử chỉ đó làm cô Jocelyn và con gái mình giống hệt nhau, hai bàn tay thon, dẻo và tinh tế lại y tạc Sebastian. Isabelle nhớ mình từng vung roi quật kiểu bàn tay ấy trong thung lũng ở Idris, ngọn roi cắt da thịt. 'Bố mẹ cháu không hoàn hảo, Isabelle ạ, vì chẳng ai hoàn mỹ cả. Họ là những người phức tạp. Và vừa mất đi một đứa con. Thành ra nếu đây là vì bố cháu ở rịt Idris —'

'Bố cháu từng ngoại tình. ' Isabelle thốt lên, và suýt thì lấy tay che miệng. Cô giữ bí mật này trong nhiều năm trời, và nói ra trước mặt cô Jocelyn chẳng khác gì tội bội phản, mặc cho mọi thứ xảy ra.

Mặt cô Jocelyn thay đổi. Mang vẻ thương hại. 'Cô biết. '

Isabelle thở mạnh. 'Ai cũng biết ạ? '

Cô Jocelyn lắc đầu. 'Không. Vài người. Cô là người có vị trí... đặc quyền được biết. Cô không thể nói gì hơn. '

'Đó là ai? ' Isabelle gặng hỏi. 'Bố cháu ngoại tình với ai sau lưng mẹ cháu? '

'Không phải người cháu biết mà, Isabelle —'

'Cô có biết cháu không biết ai đâu! ' Isabelle cao giọng. 'Và đừng nói tên cháu như thể cháu là trẻ con thế nữa. '

'Chỗ này không thích hợp để nói, ' cô Jocelyn đều đều nói, và bắt đầu bước tiếp.

Isabelle theo gót cô, mặc kệ con đường lên dốc ngất hơn, lộ ra một dãy tường xanh chạm nền trời đen. 'Cháu có quyền được biết. Họ là cha mẹ cháu. Nếu cô không nói, cháu sẽ —'

Cô ngưng lời, hít nhanh một hơi. Họ đã lên đỉnh dốc, và trước mặt họ, một pháo đài như đang nở rộ trên nền đất. Pháo đài đắp bằng gạch đúc từ adamas trắng bạc, tương phản với nền trời mây giông. Dây tháp chớp hợp kim vàng bạc mọc lên, và một bức tường cao gạch adamas bao quanh pháo đài, có một cửa thành duy nhất, khung là hai thanh đao to chìa xuống đất, thành ra trông như cái kéo kỳ quặc.

'Thành Adamant, ' cô Jocelyn gọi tên.

'Cám ơn, ' Isabelle cúi kính. 'Cháu cũng suy ra được rồi. '

Cô Jocelyn bật ra tiếng mà Isabelle quá quen thuộc vì bố mẹ cô dùng nhiều. Isabelle khá chắc đó là kiểu nói của cha mẹ cụm từ 'bọn thiếu niên. ' Rồi cô Jocelyn xuống dốc hướng tới pháo đài. Isabelle vì chán phải lặn lội theo sau bèn tiến lên trước. Cô cao hơn mẹ Clary và chân dài hơn, thành ra chả lý gì lại phải đợi cô Jocelyn nếu cô cứ hành xử với cô như đồ trẻ con thế. Cô phăm phăm xuống dốc, đạp rêu nát dưới chân mình, đi qua cánh cửa hình cái kéo—

Và sững người. Cô đang đứng ở kè đá. Trước mặt là một vực thẳm mênh mênh, dưới đáy là dòng dung nham uốn lượn quanh pháo đài. Phía bờ kia—khoảng cách này quá xa để nhảy, kể cả theo tiêu chuẩn của Thợ Săn Bóng tối—là lối vào hữu hình duy nhất để tới pháo đài, một cây cầu kéo.

'Vài thứ, ' giọng cô Jocelyn vang lên bên cạnh cùi chỏ cô, 'không giống như vẻ bề ngoài. '

Isabelle nhảy dựng rồi trừng mắt. 'Đây cũng không phải là nơi lén lút đằng sau lưng mọi người. '

Cô Jocelyn chỉ khoanh tay và nhướn mày. 'Chắc hẳn Hodge có dạy chấy cách vào Thành Adamant rồi, ' cô nói. 'Suy cho cùng, đây là nơi cởi mở với mọi nữ Thợ Săn Bóng tối có chỗ đứng trong hội Clave. '

'Tất nhiên là bác ấy có dạy cháu, ' Isabelle cao ngạo đáp, lục lọi óc để nhớ ra. Chỉ có những người có máu Nephilim... Cô với tay lên lấy trâm cài trên

tóc. Khi cô vặn nó biến thành một con dao găm có chữ rune Can Trường trên lưỡi dao.

Isabelle giơ tay ra vực thăm. 'Ignis aurum probat, ' cô nói, tay dùng con dao cắt lòng bàn tay trái của mình; cơn đau nhói xuất hiện, và máu chảy ra từ vết cắt, một dòng màu bích ngọc chảy xuống vực thăm. Một ánh sáng xanh biến nhá lên cùng tiếng động lao xao. Cây cầu kéo từ từ hạ xuống.

Isabelle mỉm cười và vặn, con dao trở thành trâm cài. Cô cài trâm lại lên tóc.

'Cháu biết ý nghĩa của nó không? ' cô Jocelyn hỏi, mắt dán vào cây cầu.

'Gì ạ? '

'Câu cháu vừa nói ấy. Phương châm của các Nữ tu Sắt. '

Cây cầu kéo sắp hạ hẳn. 'Nghĩa là "Lửa thử vàng" ạ. '

'Đúng, ' cô Jocelyn nói. 'Nhưng nó không chỉ ám chỉ việc rèn giữa kim loại. Cây đũa nghĩa là nghịch cảnh thử thách ý chí mỗi người. Ở những thời khắc khó khăn, tối tăm, có vài người tỏa sáng. '

'Thế ạ? ' Izzy chốt. 'Vậy thì cháu chán mấy thời khắc khó khăn tăm tối rồi. Có lẽ cháu không muốn tỏa sáng đâu. '

Cây cầu kéo ở dưới chân họ. 'Nếu cháu giống mẹ điểm nào, ' cô Jocelyn tiếp, 'thì cháu không giấu được đâu. '

Chương 9: Các Nữ tu Sắt

Alec giơ cái đèn phù thủy trong tay lên cao, ánh sáng rực rỡ chiếu ra khắp nơi, làm sáng các góc ga tàu City Hall. Cậu nhảy dựng vì tiếng chít chít của chuột chạy trên sân ga phủ bụi. Cậu là Thợ Săn Bóng tối; cậu từng đến những chỗ tăm tối, nhưng có gì trong lần quất trong không khí ga tàu này làm cậu rùng mình ớn lạnh.

Có lẽ cậu thấy ớn vì hành động bất trung này, bỏ vị trí đứng gác của mình trên đảo Staten và đi xuống đồi đón chuyển phà ngay sau khi Magnus bỏ đi. Cậu chẳng nghĩ thông suốt chuyện cậu đang làm; cậu cứ làm tới theo bản năng. Nếu cậu là nhanh, cậu chắc chắn sẽ quay về kịp lúc Isabelle và cô Jocelyn trở lại, không để ai biết cậu bỏ đi đâu.

Alec cao giọng. 'Camille! ' cậu kêu lên. 'Camille Belcourt! '

Cậu nghe tiếng cười khẽ; tiếng ấy vang khắp tường sân ga. Và cô ta ở đó, đứng trên cầu thang, đèn phù thủy làm cô ta thành cái bóng. 'Alexander Lightwood, ' cô cất giọng. 'Lên tầng đi. '

Cô ta biến mất. Alec theo thang bước lên, và thấy Camille ở cái chỗ cậu đã đến, trong sảnh sân ga. Cô ta mặc đồ thể kỷ trước— váy dài bằng nhung thắt eo, tóc buộc búi cao, đôi môi đỏ sẫm. Cậu cho rằng cô ta đẹp, dù cậu chẳng giỏi đánh giá vẻ ngoài phụ nữ, và vẫn chẳng làm cậu thôi ghét cô ta.

'Áo sống kiểu gì thế? ' cậu hỏi.

Cô ta cười. Làn da của cô mềm mại trắng muốt, không có nếp nhăn — hẳn là có uống máu rồi. 'Có dạ hội hóa trang trong thành phố. Tôi uống máu khá nhiều. Sao cậu đến đây hả Alexander? Thích tâm sự à? '

Nếu cậu là Jace, hẳn cậu sẽ bật lại được, hoặc chơi chữ khéo léo sao đấy. Alec cắn môi rồi đáp, 'Cô nói tôi nên quay lại nếu tôi hứng thú với điều cô đưa ra. '

Cô đưa tay dọc theo đi văng, đồ nội thất duy nhất trong phòng. 'Và tôi cho rằng cậu có. '

Alec gật đầu.

Cô ta cười thầm. 'Cậu hiểu mình đang đòi hỏi gì không? '

Tim Alec đập thành thịch. Cậu tự hỏi Camille có nghe được không. 'Cô nói cô có thể làm Magnus khả tử. Như tôi. '

Môi cô ta mím lại. 'Đúng, ' cô đáp. 'Phải thừa nhận, độ quan tâm của cậu hơi đáng ngờ. Lần trước cậu ra đi hơi vội vã. '

'Đừng đùa với tôi, ' cậu bảo. 'Tôi không muốn điều cô đề nghị sốt sắng đến thế. '

'Nói dối, ' cô ta bất chợt thốt ra. 'Nếu không thì cậu đã không tới. ' Cô đi quanh cái đi vắng, mắt láo liên soi mặt cậu. 'Nhìn gần, ' cô nói, 'trông cậu không giống Will như tôi tưởng. Có nước da của của cậu ta, nhưng nếu cho nét khác lên mặt cậu... một chút bớt cứng đi ở hàm chắc sẽ —'

'Im đi, ' cậu ngắt lời. Được rồi, không phải kiểu đối đáp tinh ranh của Jace, nhưng có còn hơn không. 'Tôi không muốn nghe về Will. '

'Được thôi. ' Cô ta khoan khoái duỗi mình, như loài mèo. 'Cũng nhiều năm rồi, hồi Magnus và tôi là tình nhân. Chúng tôi nằm chung giường, sau một buổi tối đầy mê đắm. ' Cô ta nhếch mép cười khi thấy cậu rúng động. 'Cậu biết khi gối áp tay kề mà. Người ấy hé lộ điểm yếu của bản thân ra. Magnus nói có một bùa phép hiện hữu làm một pháp sư mất đi sự bất tử của mình. '

'Vậy tại sao tôi không nên đi tìm bùa phép đó và tự làm nhỉ? ' Alec cao giọng. 'Tại sao tôi cần cô? '

'Thứ nhất, cậu là Thợ Săn Bóng tối; còn lâu cậu mới biết làm bùa phép, ' cô ta bình tĩnh đáp. 'Thứ hai, anh ấy sẽ biết cậu làm bùa nếu cậu thực hiện. Nếu tôi làm bùa, anh ấy sẽ cho là để trả thù. Tội lỗi phần tôi nhé. Và tôi không quan tâm Magnus nghĩ gì. Nhưng cậu thì có. '

Alec nhìn cô không chớp. 'Và cô sẽ làm ơn cho tôi? '

Cô ta bật cười, tiếng như chuông kêu. 'Tất nhiên là không, ' cô đáp. 'Cậu giúp tôi một việc, tôi đền ơn lại cậu. Thế mới là cách tiến hành chứ. '

Bàn tay Alec nắm chặt đèn phù thủy đến nỗi cạnh đá hằn rõ lên. 'Thế cô muốn tôi giúp làm gì? '

'Đơn giản, ' cô ta nói. 'Tôi muốn cậu giết Raphael Santiago. '

Cây cầu bắc ngang qua vực bao lấy Thành Adamant cắm đầy dao. Dao cắm sâu, mũi nhọn chìa lên, ngẫu nhiên trên cầu, thành ra phải đi chậm mới qua được cầu, phải chọn bước đi khéo léo. Isabelle ngạc nhiên khi thấy cách cô Jocelyn đi đứng, dù rằng cô không làm Thợ Săn Bóng tối được 15 năm rồi.

Lúc Isabelle tới được bên kia cầu, ấn ký rune dexteritas đã nhạt đi, để lại vết trắng trên da cô. Cô Jocelyn đi sau cô có một bước, và dù có bức tức mẹ Clary đến mấy, Isabelle vẫn mừng khi cô Jocelyn giơ tay cầm đèn phù thủy soi sáng vùng trước mặt họ.

Các dãy tường làm bằng đá adamas trắng bạc, nên dường như có quầng sáng mờ mờ tỏa ra từ đấy. Sàn cũng bằng đá quý (demon stone) , chạm nổi ở giữa sàn là một vòng tròn đen, bên trong vòng là biểu tượng của Các Nữ tu Sắt — trái tim bị lưỡi dao xuyên qua.

Các giọng nói lao xao làm Isabelle ngược lên nhìn. Một bóng người xuất hiện trên một bức tường trắng phau — cái bóng ấy càng lúc càng rõ và gần hơn. Đột nhiên bức tường mở ra và một phụ nữ xuất hiện.

Bà ta mặc váy trắng dài trễ nải, buộc chặt ở cổ tay áo và dưới ngực bằng sợi dây bạc-dây quý (demon wire). Mặt bà không nếp nhăn mà già cỗi. Bà ta có thể ở mọi lứa tuổi. Mái tóc dài sẫm màu, tết thành dải sau lưng. Quanh mắt và trán là kiểu mặt nạ vòng xoắn phức tạp, đôi mắt có màu cam của lửa cháy.

'Ai gọi các Nữ tu Sắt? ' bà cất giọng. 'Hãy xưng danh. '

Isabelle nhìn cô Jocelyn, và được ra dấu mình hãy lên tiếng. Cô bèn đăng hăng. 'Tôi là Isabelle Lightwood, và đây là Jocelyn Fr— Fairchild. Chúng

tôi có việc muốn nhờ giúp. '

'Jocelyn Morgernstern, ' người phụ nữ chính. 'Sinh ra là một người nhà Fairchild, nhưng cô không thể dễ dàng tẩy vết ố quá khứ do Valentine gây ra của mình đâu. Chẳng phải cô từ bỏ hội Clave rồi sao? '

'Đúng, ' cô Jocelyn trả lời. 'Tôi bị ruồng bỏ. Nhưng Isabelle là người của hội Clave. Mẹ cháu —'

'Điều hành Học Viện ở New York, ' người phụ nữ chen ngang. 'Chúng ta tuy biệt lập nhưng không thiếu nguồn tin; ta không có gốc. Ta là Nữ tu Cleophas, và ta là Tạo Nhân (The Maker). Ta nhào nặn đá adamas để các chị em khác rèn. Ta nhận ra cái roi quấn quanh cổ tay cháu rất hợp mắt kìa. ' Bà ta ngắm Isabelle. 'Còn đồ trang sức đeo quanh cổ kia... '

'Nếu bà biết nhiều thế, ' cô Jocelyn nói lúc tay Isabelle sờ viên ngọc bích trên cổ mình, 'nghĩa là bà biết chúng tôi đến để làm gì rồi đúng không? '

Mi mắt Nữ tu Cleophas thấp xuống và bà chậm rãi mỉm cười. 'Không như đồng đạo câm lặng của mình, chúng ta không đọc ý nghĩ trong Pháo đài (Fortress). Nên bọn ta dựa vào mạng lưới thông tin, thường khá tin cậy. Ta cho là chuyến viếng thăm này liên quan đến tình cảnh của Jace Lightwood — vì em gái cậu ta ở đây — và con trai cô, Jonathan Morgenstern. '

'Chúng tôi có vấn đề nan giải, ' cô Jocelyn tiếp. 'Jonathan Morgenstern bày mưu chống hội Clave, như cha nó đã từng. Hội Clave có án tử cho nó. Nhưng Jace — Jonathan Lightwood — lại được gia đình yêu thương hết mực, cháu ấy không làm gì sai trái, và con gái tôi cũng yêu nó nữa. Vấn đề khó nhằn là chỗ Jace và Jonathan bị ràng buộc bởi một phép thuật máu mủ rất cổ xưa. '

'Phép thuật máu mủ? Loại nào? '

Cô Jocelyn lấy mấy tờ ghi chú gấp gọn của Magnus từ trong túi ra và đưa lên trình. Cleophas chăm chú nhìn đồng ghi chú với ánh nhìn mãi mê đến đáng hãi. Isabelle hơi sốc khi thấy các ngón tay của bà rất dài — không

phải kiểu duyên dáng, mà là kiểu kì dị, như thể các lóng xương bị kéo dài ra khiến hai bàn tay như hai con nhện bạch tạng. Móng tay đều sắc, có gấn hợp kim vàng bạc.

Bà lắc đầu. 'Các Nữ tu sắt ít dính dáng đến phép thuật máu mủ. ' Màu lửa trong mắt bà dường như bùng lên rồi dịu đi, và một lúc sau một bóng người xuất hiện trên dãy tường adamas trắng phau. Lần này Isabelle nhìn kỹ hơn khi Nữ tu Sắt thứ hai xuất hiện. Chẳng khác gì nhìn ai đó hiện ra từ làn khói trắng.

'Nữ tu Dolores, ' Cleophas lên tiếng, đưa ghi chú của Magnus cho người mới đến. Bà ta trông giống Cleophas — dáng người cao mảnh, áo váy trắng, mái tóc dài, nhưng bà này tóc xám, dây tết tóc có màu vàng. Mặt bà ta nhạt nhòa, đôi mắt màu lửa rực lên. 'Bà có biết được gì không? '

Dolores liếc nhanh qua mấy tờ giấy. 'Một bùa chú sinh đôi, ' bà đáp. 'Khá giống nghi lễ parabatai của chúng ta, nhưng mối liên hệ này hiểm ác hơn. '

'Hiểm ác thế nào? ' Isabelle gặng hỏi. 'Nếu câu thần chú parabatai vô hại — ' 'Thật sao? ' Bà Cleophas nói, nhưng bà Dolores ném cho bà cái nhìn dè dặt.

'Nghĩ lễ parabatai ràng buộc hai cá thể nhưng tâm trí của họ vẫn tự do, ' Dolores giải thích. 'Còn loại này cũng ràng buộc hai người nhưng một người bị phụ thuộc vào người kia. Kẻ đầu lĩnh tin gì, người kia tin thế; kẻ thống lĩnh muốn gì, người thứ hai cũng muốn thế. Nghi lễ này tạo bùa chú xóa đi tự do ý chí của người thứ hai tận gốc, đó là lý do vì sao nó hiểm ác. Vì tự do tâm trí khiến chúng ta là tạo vật của Chúa. '

'Cũng có nghĩa là khi một người bị thương, người còn lại cũng thế, ' cô Jocelyn nói. 'Chúng ta có nên giả định tương tự với cái chết không nhỉ? '

'Có. Chẳng ai có thể sống sót nếu một người chết. Phần này không có trong nghi lễ parabatai, vì nó quá tàn độc. '

'Câu hỏi của chúng tôi là, ' cô Jocelyn tiếp. 'Có vũ khí nào từng được rèn, hoặc vũ khí các bà có thể chế tạo nào, mà có khả năng chỉ làm một người bị thương không? Hoặc chia tách họ ra? '

Nữ tu Dolores nhìn đồng ghi chú, rồi đưa lại cho cô Jocelyn. Đôi bàn tay bà, cũng như chị em của mình, dài và trắng như cước. 'Không vũ khí nào chúng ta rèn có thể làm được thế. '

Isabelle siết năm đấm, móng tay bấm vào da. 'Ý bà là không có ư? '

'Trong thế giới này thì đúng, 'bà Dolores đáp. 'Lưỡi kiếm của Thiên đường hoặc Địa ngục mới làm được. Thanh kiếm của Archangel Michael, mà Joshua dùng để đấu với Jericho, vì nó được tắm trong lửa thiên đàng. Và có những lưỡi kiếm được rèn trong cái tắm tối của Vực thăm (Pit) có thể trợ giúp cô, nhưng làm sao để lấy được thì ta không biết. '

'Và nếu có biết thì theo Luật chúng ta không thể nói cho hai cô cháu được, ' Cleophas cộc cằn nói. 'Và chúng ta cũng phải trình báo với Clave về việc hai người đến –'

'Còn thanh kiếm của Joshua? ' Isabelle ngắt lời. 'Các bà lấy được không? Chúng tôi kiếm được không? '

'Chỉ có thiên thần mới ban cho cháu được, ' bà Dolores đáp. 'Và kẻ nào triệu hồi một thiên thần sẽ bị thiêu trong lửa thiên đàng. '

'Nhưng ngài Raziel—, 'Isabelle dợm nói.

Thì môi Cleophas mím lại thành đường chỉ. 'Ngài Raziel để lại cho chúng ta các Vũ khí Bóng đêm để được hiệu triệu lúc cần kíp nhất. Cơ hội duy nhất ấy đã trôi qua khi Valentine gọi ngài. Chúng ta sẽ không bao giờ cưỡng bách quyền năng của ngài nữa. Mà dùng bộ Vũ khí Bóng đêm trong trường đó là trọng tội. Lý do duy nhất Clarissa Morgenstern không bị trị tội là vì bố cháu ấy gọi ngài, không phải cháu ấy. '

'Chồng tôi cũng hiệu triệu được một thiên thần khác, ' cô Jocelyn lên tiếng. Giọng cô lạnh trang. 'Thiên thần Ithuriel. Ông ta cầm tù ngài ấy trong nhiều

năm trời. '

Cả hai Nữ tu đều do dự trước khi Dolores nói. 'Tội ác hoang tàn nhất là giam giữ một thiên thần. Hội Clave không bao giờ dung tha. Kể cả khi cô có thể hiệu triệu một thiên thần, cô cũng không thể ép họ làm theo ý mình. Không có bùa chú nào làm được. Cô không thể khiến thiên thần đưa cô thanh kiếm Tổng thiên thần; có thể bằng vũ lực, nhưng đó là tội tày đình nhất. Tốt hơn hết là để Jonathan của hai người chết đi để không thiên thần nào bị ô danh. '

Lúc đó, Isabelle không nhin được nữa, cô nổi sung. 'Vấn đề của các người đây—tất cả các người, đám Nữ tu Sắt với Tu huynh Câm này. Mặc kệ chuyện làm thế nào để chuyển hóa các người từ Thợ Săn Bóng tối, các người cũng mất hết cảm xúc. Chúng ta là một phần của thiên thần, nhưng cũng có phần của con người nữa. Các bà chẳng biết gì về tình yêu, hay những gì mọi người làm vì tình yêu, vì gia đình —'

Ngọn lửa bùng cháy trong mắt màu cam của Dolores. 'Ta từng có gia đình. Một người chồng và các con, đều bị quỷ sát hại. Ta không còn lại gì. Ta luôn có tài đúc khuôn mọi thứ bằng tay, nên ta trở thành Nữ tu Sắt. Niềm thanh thản công việc đem lại cho ta ở đây không hiện hữu ở bất cứ chỗ nào khác. Đó là lý do ta chọn cái tên Dolores, "nỗi u buồn." Nên đừng có phán bộn ta biết hay không biết gì về nỗi đau hay nhân tính. '

'Bà chả biết cái cóc khô gì hết, ' Isabelle nạt. 'Các bà chai sạn như đá quý này. Bảo sao chỗ các bà đây rầy nó. '

'Lửa thử vàng, Isabelle Lightwood ạ, ' Cleophas nói.

'Ôi, im giùm đi, ' Isabelle đáp. 'Các bà toàn đồ vô tích sự. '

Cô quay gót bỏ đi, nhắm cái cầu mà đi, chẳng màng đến mấy cái bẫy dao chết người, để cơ thể đã rèn luyện kéo mình đi. Tới được bên kia cầu và cánh cửa thành khuất bóng rồi, cô mới để mình gục xuống. Quỳ trên đám rêu và nham thạch, dưới bầu trời xám xịt rộng lớn, người cô run lấy bầy dù không có nước mắt trào ra.

Dường như mấy thế kỷ trôi qua cô mới nghe thấy tiếng bước chân đến bên mình, và cô Jocelyn cúi xuống ôm lấy cô. Lạ thay, Isabelle không thấy phiền. Dù cô không thích cô Jocelyn mấy, có gì đó rất mâu thuẫn trong sự động chạm của cô làm Isabelle tự động ngã người vào cô.

'Cháu muốn biết họ nói gì sau khi cháu bỏ đi không?' cô Jocelyn hỏi, sau khi Isabelle từ từ hết xúc động.

'Chắc là cháu là nỗi nhục của mọi Thọ Săn Bóng tối, vân vân và vân vân.'

'Thực ra, bà Cleophas nói cháu sẽ là một Nữ tu Sắt tuyệt hảo, và nếu cháu có hứng thú thì cứ báo họ.' Tay cô Jocelyn vuốt tóc cô nhẹ nhàng.

Sau mọi chuyện vừa rồi, Isabelle vẫn bật cười được. Cô ngược nhìn cô Jocelyn. 'Nói cho cháu đi,' cô nói.

Tay cô Jocelyn dừng lại. 'Nói gì đây?'

'Người ấy. Người bố cháu ngoại tình ấy. Cô không biết đâu, cứ mỗi khi thấy một người phụ nữ tầm tuổi mẹ cháu là cháu lại tự hỏi liệu có phải cô ta không. Em gái chú Luke. Lãnh đạo Hội Đồng. Cả cô –'

Cô Jocelyn thở dài. 'Là Annamarie Highsmith. Cô ấy chết vì cuộc tấn công của Valentine vào Alicante rồi. Cô không cho là cháu quen đâu.'

Miệng Isabelle hé mở, rồi ngậm lại. 'Cháu chưa nghe đến tên ấy bao giờ.'

'Tốt.' Cô Jocelyn gạt tóc Isabelle ra sau mặt. 'Cháu thấy ổn hơn chưa, vì giờ cháu biết ai rồi?'

'Hẳn rồi.' Isabelle nói dối, ánh mắt dán xuống đất. 'Cháu thấy ổn hơn rồi ạ.'

Sau bữa trưa Clary viện lý do quá kiệt quệ để về phòng ngủ tầng dưới. Sau khi đóng chặt cửa cô mới thử liên lạc lại với Simon, và cô nhận ra là vì múi thời gian khác nhau giữa Ý và New York, nên khả năng cao là cậu ấy đang ngủ. Chí ít là cô mong thế, còn hơn là phải kết luận cặp nhẵn không hoạt động.

Cô ở trong phòng ngủ được nửa tiếng thì có tiếng gõ cửa. Cô kêu, 'Mời vào, ', cô dựng người lên, tay siết lại để giấu đi cái nhần.

Cánh cửa từ từ mở, và Jace đứng trước mặt cô. Cô nhớ đến một tối khác, với cái nóng mùa hè, với tiếng gõ cửa nhà mình. Jace. Sạch sẽ, vận quần jean và áo xám, mái tóc vàng óng. Mấy vết bầm trên mặt đã mờ đi từ thâm tím sang xám nhạt, tay giấu sau lưng.

'Này, ' anh lên tiếng. Hai tay anh để ra trước, anh đang mặc áo len màu đồng tương phản với màu vàng trên mắt. Mặt anh không có vết bầm, và quầng thâm cô gần như thấy quen thuộc dưới mắt anh mất hẳn.

Anh hạnh phúc nhường này sao? Thật sự thấy hạnh phúc sao? Nếu đúng thế thì mình đang cứu anh khỏi điều gì đây?

Clary xua tan ý nghĩ đó và gượng cười. 'Có chuyện gì sao? '

Anh cười toe. Kiểu cười ranh ma, khiến mạch máu Clary dường như hoạt động nhanh hơn. 'Em có muốn một buổi hẹn hò không? '

Bị mất cảnh giác, cô lắp bắp. 'Một-một gì cơ? '

'Buổi hẹn hò, ' Jace lặp lại. 'Thường là "thứ nhàm chán mà em phải nhớ trong giờ lịch sử", nhưng trường hợp này là "một lời mời đến ăn bữa tối tràn ngập sự lãng mạn cực kỳ nồng cháy với một nửa đích thực của bạn". ' (a date-ngày tháng hoặc buổi hẹn hò; blisteringly white-hot romance)

'Thật á? ' Clary không chắc nên nghĩ gì. 'Cực kỳ nồng cháy? '

'Anh mà lại, ' Jace đáp. 'Nhìn anh chơi Scrabble là đủ để đa số phái yếu bất tỉnh. Tưởng tượng nếu anh thực sự nỗ lực xem. '

Clary ngồi dậy nhìn mình. Quần jean với áo lụa xanh lục. Cô nhớ tới dây mỹ phẩm để trong phòng ngủ giống đèn thờ đến lạ kỳ đó. Cô không dừng nghĩ được; giá mà mình dùng chút son môi.

Jace đưa tay ra. 'Em đẹp tuyệt trần, ' anh bảo. 'Đi nào. '

Cô nắm tay anh và để anh kéo cô đứng lên. 'Em không biết... '

'Đi thôi. ' Giọng anh có sắc thái tự giễu quyến rũ ấy, giống hồi đầu họ quen nhau, khi anh đưa cô đến nhà kính cho xem hoa nở lúc nửa đêm. 'Chúng ta đang ở Ý. Venice. Một trong những thành phố đẹp nhất thế giới. Thật xấu hổ nếu không ngắm nhìn nó đúng không? '

Jace kéo cô lại gần, làm cô ngả vào ngực anh. Dưới ngón tay cô chất liệu áo anh mềm mại, và anh đượm mùi xà phòng và sữa tắm quen thuộc. Tim cô như hụt nhịp. 'Hoặc là ta có thể ở đây, ' anh tiếp, nghe như hết hơi.

'Để em ngắt đi khi thấy anh ghi điểm đoán ra ba từ liên tiếp hả? ' Gắng lắm cô mới dứt anh ra được. 'Và miễn cho em câu đùa về chuyện ghi điểm nhé. '

'Giời ạ, cô nàng ơi, em đọc ý nghĩ anh rồi, ' anh đáp. 'Bộ không có câu chơi chữ bậy bạ nào mà em không lường trước được à? '

'Quyền năng phép thuật dị biệt của em đó. Lúc anh nghĩ bậy bạ là em biết liền. '

'À, được tầm 95% thôi. '

Cô rụt cổ lại để nhìn anh. '95 phần trăm thôi á? Thế còn năm phần trăm còn lại? '

'Ồ, em hiểu mà, mấy điều bình thường — lũ quỷ anh giết, ẩn ký rune anh cần học, những người chọc tức anh gần đây, những người chọc tức anh không gần đây, lũ vẹt. '

'Lũ vẹt? '

Anh xua câu hỏi của cô. 'Rồi nhé. Giờ xem này. ' Anh nắm hai vai cô và nhẹ nhàng xoay cô lại để họ cùng nhìn về một hướng. Một thoáng sau — cô không chắc làm thế nào — bốn bức tường phòng tan chảy, và cô thấy mình đứng trên đường rải sỏi. Cô thở mạnh, quay nhìn sau lưng chỉ để thấy một bức tường trống trơn, các cửa sổ trên tầng cao của một tòa nhà bằng đá cổ. Dãy nhà mọc san sát cạnh con kênh trước mặt họ. Nếu cô ngoảnh sang trái, cô sẽ thấy con kênh đổ vào một con sông lớn hơn với các tòa nhà sang trọng hơn đứng san sát. Khắp nơi đượm mùi nước và đá.

'Tuyệt nhỉ? ' Jace tự hào thốt lên.

Cô nhìn anh. 'Lũ vịt? ' cô hỏi lại.

Khóe miệng anh nhếch lên. 'Anh ghét vịt. Chẳng biết lý do. Chỉ ghét từ bé đến giờ. '

Sáng sớm Maia và Jordan mới tới Nhà Vệ Đoàn, trụ sở của Vệ đoàn Lupus. Chiếc xe tải nảy lên trên con đường đất trắng xuyên qua các khoảnh cỏ được tĩa tót để đến một ngôi nhà lớn mọc lên như mũi thuyền. Đằng sau ngôi nhà là hàng cau, và sau nữa là làn nước xanh của Vịnh.

'Đây là nơi anh luyện tập? ' cô hỏi. 'Nơi này đẹp tuyệt. '

'Đừng để bị lừa nhé, ' Jordan cười. 'Đây là trại huấn luyện binh nhì, nhấn mạnh vào chữ "binh nhì" ' (boot camp-trại huấn luyện lính thủy mới tuyển, nguyên văn nhấn mạnh vào chữ boot-giày ủng, ngầm nói về cách huấn luyện khắc nghiệt)

Cô liếc anh. Anh vẫn cười. Từ lúc họ hôn nhau cạnh bờ biển lúc hừng đông, anh có vẻ thơ thới hơn. Một phần trong Maia cảm thấy như được đắm mình trong quá khứ, cái thuở cô yêu Jordan nhiều hơn hết thảy, và một phần khác lại thấy đang trôi dạt, dường như đang ở một nơi xa lạ, xa cách nhịp sống thường ngày và chỗ dựa trong đàn sói của cô.

Thật khác thường. Không tệ, cô nghĩ. Chỉ... khác thường.

Jordan dừng xe ở sân trước cửa ngôi nhà, và nhờ ở cận cảnh, Maia mới thấy các khu nhà bằng đá dát vàng cạnh nhau, cái màu vàng hung của lông sói. Cửa đôi màu đen đứng cuối bậc thang đá to lớn. Trung tâm sân trước đặt cái đồng hồ mặt trời, mặt đồng hồ cho cô biết đã bảy giờ sáng. Quanh mép đồng hồ là các con chữ: TA CHỈ ĐÁNH DẤU NHỮNG GIỜ KHẮC TỎA SÁNG.

Cô mở cửa xe và nhảy xuống cùng lúc một giọng nói rồn rảng: 'Vệ binh Kyle! '

Jordan và Maia ngược lên. Đang bước xuống đón là một người đàn ông trung niên mặc áo màu chì, mái tóc vàng điểm bạc. Jordan, để mọi cảm xúc trôi đi, nhìn ông ta. 'Vệ binh Scott, ' anh nói. 'Đây là Maia Roberts, thuộc đàn của Luke Garroway. Maia, đây là Vệ binh Scott. Ông ấy điều hành Vệ đoàn Lupus, ít nhiều là thế. '

'Từ những năm 1800 nhà Scott luôn điều hành Vệ đoàn, ' ông ta đáp, mắt liếc Maia, người cúi đầu thể hiện tôn trọng. 'Jordan, tôi phải thừa nhận không ngờ cậu về đây sớm thế. Chuyện của bọn ma cà rồng ở Manhattan, ma cà rồng U'a Sáng —'

'Đang trong tầm kiểm soát, ' Jordan nói vội. 'Đó không phải lý do chúng tôi đến đây. Có chuyện khác cơ. '

Vệ binh Scott nhướn mày. 'Giờ cậu làm tôi tò mò rồi đấy. '

'Là chuyện khẩn cấp, ' Maia chen vào. 'Chú Luke Garroway, người sói đầu đàn của —'

Vệ binh Scott nhìn cô sắc lẹm, làm cô im bật. Có thể ông ta không ở trong đàn nào, nhưng ông là thủ lĩnh, nhìn vẻ ngoài là biết. Đôi mắt ông, dưới đôi mày rậm, có màu xanh xám; quanh cổ dưới nếp cổ áo là dây chuyền của Vệ binh chạm nổi hình chân sói. 'Vệ binh sẽ xem xét chuyện gì là khẩn cấp, ' ông lên tiếng. 'Chúng tôi cũng không phải khách sạn đón khách không mời. Jordan biết cậu ta đang liều mình để đưa cô tới đây. Nếu cậu ta không phải là người trong đám thành viên đầy hứa hẹn nhất của chúng tôi, hai cô cậu đã bị tổng đi rồi. '

Jordan móc ngón cái vào cặp quần và cúi đầu. Một lát sau Vệ binh đặt tay lên vai Jordan.

'Nhưng mà, ' ông tiếp, 'cậu đúng là một trong những người đầy hứa hẹn nhất. Cậu trông kiệt quệ quá; nhìn là biết thức trắng đêm. Đi thôi, chúng ta sẽ bàn việc trong văn phòng tôi. '

Văn phòng ở phía cuối hàng lang dài lộng gió, ộp gỗ sẫm màu tao nhã. Ngôi nhà sống động vì giọng nói, và cái biển LUẬT TRONG NHÀ dính lên tường cạnh cái cầu thang dẫn lên tầng.

LUẬT TRONG NHÀ

- o Không biến hình trong hành lang.
- o Không hú
- o Không đồ bạc
- o Mặc quần áo mọi lúc. MỌI LÚC.
- o Không đánh nhau. Không cắn nhau
- o Đánh dấu thức ăn của mình trước khi để vào tủ lạnh dùng chung.

Mùi bữa sáng tràn ngập không khí, làm bụng Maia cồn cào. Vệ binh Scott có vẻ thích thú. 'Tôi sẽ cho người làm chút đồ ăn nếu cô đói. '

'Cám ơn ông, ' Maia càu nhàu. Họ đã tới cuối hành lang, và Vệ binh Scott mở cửa ghi chữ VĂN PHÒNG.

Lông mày của người sói lớn tuổi nhíu vào nhau. 'Rufus, ' ông hỏi. 'Ông làm gì ở đây? '

Maia ghé mắt nhìn. Văn phòng lớn, bừa bộn theo cách dễ chịu. Có cửa sổ hình chữ nhật nhìn ra các khoảnh cỏ rộng đang có vài nhóm người trẻ tuổi đang trong một kiểu diễn tập khoan đào, mặc quần áo giữ ấm. Bốn bức tường phòng có đầy sách về người sói, nhiều cuốn bằng tiếng Latinh, nhưng Maia nhận ra từ 'lupus'. Cái bàn làm việc là một phiến đá hoa cương đặt trên tượng hai con sói nhe nanh.

Trước cái bàn đặt hai cái ghế. Ngồi trên một cái ghế là một người đàn ông to con — một người sói — chồm lên trước, hai bàn tay siết vào nhau. 'Thưa Vệ binh, ' giọng ông the thé. 'Tôi muốn nói chuyện với ông về rắc rối ở Boston. '

'Vụ ông bị gãy cái chân á? ' Vệ binh lạnh nhạt nói. 'Tôi sẽ bàn với ông, nhưng không phải bây giờ. Có chuyện cấp bách hơn nhiều. '

'Nhưng thưa Vệ binh —'

'Tạm thế đã, Rufus, ' giọng ông Scott mang vẻ một người sói đầu lĩnh ra lệnh không ai dám thử cãi. 'Hãy nhớ nơi này là chốn phục hồi. Một phần trong đó là học cách tôn trọng giới cầm quyền. '

Lầm bầm không rõ tiếng, Rufus đứng lên khỏi ghế. Chỉ khi đứng lên Maia mới ý thức được hết khổ người khổng lồ của ông. Ông cao quá đầu cả Maia lẫn Jordan, áo phong đen kéo căng ra, hai ống tay áo chỉ chực rách. Đầu ông cạo trọc, một bên má trên mặt đầy sẹo, giống luống cày trên nền đất. Ông ném cho cô cái nhìn chua chát khi đi qua cô.

'Tất nhiên là một số người, ' Jordan lẩm bẩm, 'dễ phục hồi hơn người khác. '

Khi dáng người nặng nề của Rufus khuất dạng vào hành lang, ông Scott ném mình vào cái ghế lưng dựa cao sau bàn làm việc và bấm điện thoại liên lạc nội bộ hiện đại đến ngõ ngang. Sau khi gọn lỏn yêu cầu bữa sáng tối, ông ngả ra sau, hai tay để sau đầu.

'Tôi sẵn sàng nghe chuyện rồi, ' ông bảo.

Trong lúc Jordan kể lại truyện, và nói lời đề nghị của họ với Vệ binh Scott, Maia không thể không ngó quanh và tự hỏi. Cô băn khoăn lớn lên ở đây sẽ thế nào, được bảo bọc bởi luật lệ, không có sự tự do vô kỷ luật của đàn sói. Câu chuyện có bị ngắt ngang chốc lát bởi một người sói mặc đồ đen — có vẻ đây là màu quy định của Vệ binh — đi vào đưa cái khay thiếc để lát thịt bò nướng, pho mát và đồ uốn nhiều protein. Maia nhìn khay đồ ăn đầy thất vọng. Đúng là người sói cần nhiều protein hơn người thường, nhưng bữa sáng mà ăn thịt bò nướng?

'Cô sẽ thấy, ' Vệ binh Scott nói lúc Maia hăng hái uống nước nhiều protein, 'rằng là đường tinh luyện có hại cho người sói. Nếu thôi hấp thụ nó trong

một khoảng thời gian, cô sẽ không thấy thèm nữa. Thủ lĩnh của cô không nói gì à? '

Maia thử mường tượng chú Luke, người thích làm bánh kẹp hình thù kỳ dị vui mắt, giảng giải cho cô về đường, và thất bại. Mà giờ cũng không phải lúc đề cập tới điều đó. 'Không, chú ấy có bảo, tất nhiên rồi ạ, ' cô đáp. 'Tôi có xu hướng, kiểu, lúc bị áp lực thì hay buông thả. '

'Tôi hiểu mối lo của hai người về thủ lĩnh đàn sói ấy, ' Scott kết luận. Cái đồng hồ Rolex vàng ánh lên trên cổ tay ông. 'Thông thường chúng tôi thực hiện khảo sát chính sách không can thiệp vào chuyện không dính dáng đến những Cư dân Thế Giới ngầm mới sinh. Thực tế mà nói, chúng tôi không ưu tiên chuyện của người sói lên trên Cư dân Thế Giới ngầm, dù rằng chỉ có người sói mới được vào Vệ đoàn. '

'Những đó chính là nguyên nhân chúng tôi cần ông, ' Jordan đáp. 'Các đàn sói luôn di chuyển, không cố định. Họ không có cơ hội để xây dựng thư viện chứa kiến thức. Tôi không bảo họ không khôn ngoan, những mọi thứ đều truyền miệng cách truyền thống và mỗi đàn sói lại biết chuyện khác nhau. Chúng tôi có thể lang thang hỏi từng đàn, và có thể sẽ tìm ra người biết cách chữa trị cho Luke, nhưng chúng tôi không có thời gian. Ở đây' — anh chỉ dấy sách chất đầy các dây tường— 'là những thứ người sói có để so sánh với, ví dụ, kho lưu trữ của các Tu huynh Cầm và Mê cung Xoắn ốc của giới pháp sư. ' (Spiral Labyrinth)

Trông ông Scott chả bị thuyết phục. Maia đặt đồ uống xuống. 'Và chú Luke không chỉ là một sói đầu đàn, ' cô nói. 'Chú ấy là đại diện cho người sói trong Hội Đồng. Nếu ông giúp đỡ chú ấy khỏi bệnh, ông thừa hiểu là Vệ đoàn sẽ luôn có một tiếng nói nặng ký trong Hội Đồng còn gì. '

Mắt ông Scott lóe lên. 'Thú vị đây, ' ông đáp. 'Được. Tôi sẽ kiểm tra trong đồng sách. Chắc mất vài tiếng đồng hồ. Jordan, tôi cho là nếu muốn có sức lái xe về Manhattan thì giờ phải nghỉ ngơi. Chúng tôi không muốn cậu đâm xe vào gốc cây đâu. '

'Tôi có thể lái —' Maia dợm nói.

'Cô trông cũng chả khá hơn đâu. Jordan, như cậu biết, luôn có phòng cho cậu ở Nhà Vệ đoàn, dù rằng cậu hết khóa huấn luyện rồi. Và Nick đang đi làm nhiệm vụ, nên có giường cho Maia đấy. Hai người cứ đi nghỉ đi, và tôi sẽ cho gọi khi nào tôi xong. ' Ông xoay ghế ra để bắt đầu nghiên cứu dãy sách.

Jordan ra dấu với Maia họ nên đi; cô đứng dậy, phủi vụn thức ăn khỏi quần. Đi ra được nửa đường tới cửa phòng thì Vệ binh Scott lên tiếng lần nữa.

'Và Maia Roberts này, ' giọng ông hơi hướm cảnh cáo. 'Hi vọng cô hiểu khi đưa ra lời hứa nhân danh người khác, cô sẽ là người chịu trách nhiệm họ giữ lời đấy. '

Simon vẫn thấy uể oải khi thức giấc, mắt hấp háy trong bóng tối. Rèm cửa đen dày che phủ cửa sổ để rất ít ánh sáng lọt vào, nhưng đồng hồ sinh học của cậu báo giờ đã là ban ngày. Cái đồng hồ sinh học và thực tế Isabelle đã ra khỏi giường, chỗ cô nằm nhàu nhĩ, chằng lộn trái.

Ban ngày, và cậu chưa nói gì với Clary từ khi cô đi. Cậu rút tay khỏi chăn và nhìn cái nhẫn vàng đeo ở bàn tay phải. Cái nhẫn được chạm khắc tinh tế mấy cái họa tiết hoặc từ ngữ thuộc bảng chữ cái cậu chả hiểu.

Quai hàm cứng lại, cậu ngồi dậy và chạm vào cái nhẫn. Clary ơi?

Câu hỏi đáp xuất hiện rõ ràng và ngay tức khắc, làm cậu gần như rớt khỏi giường vì nhẹ nhõm. Simon. Ờn Chúa.

Cậu có chuyện trò được không?

Không. Cậu thấy giọng trong tâm trí cô có chút lơ đãng. Mình rất vui vì cậu liên lạc, nhưng giờ không phải lúc. Mình không ở một mình.

Nhưng cậu ổn không?

Có mà. Chưa có biến động gì. Mình đang thử thu thập thông tin. Mình hứa sẽ báo cho cậu bất kỳ thông tin nào mình lượm lặt được.

Okay. Bảo trọng.

Cậu cũng thế nhé.

Và cô biến mất. Chuyển sang tư thế ngồi cạnh mép giường, Simon găng hết sức làm xẹp mái tóc rối tổ quạ của mình, và đi ra khỏi phòng xem ai thức giấc chưa.

Có người thức. Alec, Magnus, Jocelyn, và Isabelle ngồi quanh bàn trong phòng khách. Trong khi Magnus và Alec vận quần jean, cả cô Jocelyn và Isabelle đều mang phụ tùng, Isabelle quần cái roi quanh cánh tay phải. Cô ngước lên nhìn cậu vào phòng nhưng không mỉm cười; hai vai căng cứng, môi mím mỏng dính. Họ đều có cốc cà phê trước mặt mình.

'Chuyện nghi lễ sử dụng Vũ khí Bóng đêm rất phức tạp là có lý do cả. ' Magnus điều khiển lọ đường bay về mình và cho vài cục đường vào cốc cà phê. 'Các thiên thần hành sự theo lời Chúa, không phải con người — cả Thợ Săn Bóng tối cũng không. Kẻ hiệu triệu một thiên thần có khả năng cao là sẽ chết cháy vì cơn thịnh nộ của thần. Bộ Vũ khí Bóng đêm cho phép ta hiệu triệu ngài Raziel. Bộ vũ khí tránh cho ta tránh cơn thịnh nộ của Ngài khi Ngài thật sự xuất hiện. '

'Valentine —', Alec mở miệng.

'Đúng, Valentine chỉ gọi lên được một vị thần nhỏ. Và ngài ấy chẳng tiết lộ gì đúng không? Không thêm giúp đỡ chi hết, dù máu ngài bị sử dụng làm thí nghiệm. Và ngài ấy phải chịu một bùa phép rất quyền năng thì mới chịu trói. Valentine đã trói sức sống của ngài vào điện trang nhà Wayland, thế nên khi thiên thần chết thì điện trang sụp đổ. ' Anh gõ ngón tay sơn xanh biến lên thành cốc. 'Và hấn bị nguyên. Dù mọi người có tin vào Thiên đường và Địa ngục hay không, chắc chắn hấn bị nguyên. Khi y gọi Raziel, Ngài tiêu diệt y. Một phần là để trả thù Valentine vì đày đọa anh em thiên thần của Ngài. '

'Sao chúng ta lại bàn chuyện hiệu triệu thiên thần nhỉ? ' Simon dựa người vào cuối bàn.

'Isabelle và cô Jocelyn đã gặp các Nữ tu Sắt, ' Alec đáp. 'Tìm thử có vũ khí nào khả dĩ thương Sebastian mà Jace không bị ảnh hưởng không. '

'Và chả có gì đúng không? '

'Trong thế giới này thì chịu, ' Isabelle lên tiếng. 'Một vũ khí Thiên đàng thì có thể, hoặc thứ gì đó liên quan đến quỷ dữ. Mọi người đang bàn cái đầu tiên. '

'Gọi một thiên thần ban cho ta vũ khí? '

'Đã xảy ra trước đây rồi, ' Magnus đáp. 'Raziel đưa Kiếm thánh cho Jonathan Thợ Săn Bóng tối. Trong các giai thoại lâu đời, cái đêm trước khi trận chiến Jericho xảy ra, một thiên thần đã giáng thế và ban cho Joshua một thanh kiếm. '

'Huh, ' Simon nói. 'Tôi tưởng thiên thần chỉ có hòa bình, đâu phải khí giới. '

Magnus khịt mũi. 'Thiên thần không chỉ truyền tải thông điệp. Họ là binh lính. Michael được cho là nằm trong tay đao quân. Các thiên thần không kiên nhẫn. Ai thử gọi Raziel mà không có bộ Vũ khí Bóng đêm bảo vệ mình sẽ bị chết thiêu ngay tức khắc. Quỷ thì dễ triệu lên hơn. Quỷ đông hơn, một số thì yếu. Nhưng mà quỷ có sức mạnh kém cũng chẳng giúp được —'

'Chúng ta không thể gọi quỷ, ' cô Jocelyn khiếp đảm thốt lên. 'Hội Clave—'

'Tôi tưởng cô không quan tâm Clave nghĩ gì về mình nhiều năm trước rồi, ' Magnus nói.

'Tại chuyện này không riêng gì xảy ra với tôi, ' cô Jocelyn tiếp. 'Cả mọi người nữa. Luke. Con gái tôi. Nếu hội Clave biết —'

'Thì, họ sẽ không biết đúng không? ' Alec hỏi, giọng nhẹ nhàng thường thấy có vẻ hơi sợ. 'Trừ khi cô báo cho họ. '

Cô Jocelyn nhìn từ vẻ mặt không biểu cảm của Isabelle sang Magnus rồi tới đôi mắt xanh biển bướng bỉnh của Alec. 'Ai cũng muốn thế à? Triệu hồi

quỷ? '

'À, không phải quỷ bình thường nhé, ' Magnus. 'Là Azazel. '

Mắt cô Jocelyn mở to. 'Azazel á? ' Cô nhìn những người khác như thể tìm người ủng hộ, nhưng Izzy và Alec cúi nhìn cốc cà phê của mình, còn Simon nhún vai.

'Cháu không biết Azazel là ai, ' cậu nói. 'Đấy là tên con mèo trong phim Xì Trum đúng không? ' Cậu phán bừa, nhưng Isabelle chỉ ngược lên đảo mắt với cậu. Clary? cậu nghĩ.

Giọng cô xuất hiện, đầy vẻ cảnh giác. Gì vậy? Có chuyện gì? Mẹ mình phát hiện mình trốn à?

Chưa, cậu thầm đáp. Azazel có phải tên con mèo trong phim Xì Trum không?

Một khoảng lặng dài. Là Azrael, Simon à. Và thôi không dùng nhãn quyền phép để hỏi về Xì Trum nữa nhé.

Và cô thôi. Simon dứt mắt khỏi bàn tay mình và thấy Magnus đang nhìn cậu đầy thắc mắc. 'Không phải mèo, Sylvester, ' anh đáp. 'Là một Đại Quỷ. Tướng lĩnh của Địa Ngục và Kẻ rèn Vũ khí. Hắn từng là một thiên thần dạy loài người rèn đúc khí giới, trước khi kiến thức ấy bị giới hạn chỉ thiên thần biết. Nên hắn bị thất sủng, và giờ hắn là quỷ. "Và toàn bộ thế gian nhiễu loạn vì những thành phẩm do Azazel truyền tải. Hãy quy kết cho hắn mọi tội lỗi." '

Alec thích thú nhìn Magnus. 'Sao anh biết? '

'Hắn là bạn anh, ' Magnus đáp, nhưng thấy biểu cảm của họ bèn thở dài. Okay, không hẳn. Nhưng thông tin đều có trong Cuốn sách Enoch. '

'Nghe nguy hiểm, ' Alec nhăn mặt. 'Nghe hắn kiêu hơn cả Đại Quỷ. Như Lilith. '

'May sao, hắn bị ràng buộc rồi, ' Magnus tiếp. 'Nếu ai đó gọi hắn lên, bản thể linh hồn của hắn sẽ xuất hiện nhưng thân xác hắn bị dằm ở chỗ núi đá lởm chởm Duduael rồi. '

'Chỗ núi đá ở.... Giờ ạ, gì chả được, ' Isabelle nói, tay buộc tóc gọn lại. 'Hắn là quý chuyên ngành khí giới. Tốt rồi. Nên thử đi thôi. '

'Không thể tin mọi người cân nhắc nghiêm túc điều này, ' cô Jocelyn nói. 'Cô đã có kinh nghiệm xương máu với việc triệu hồi quý ra sao rồi. Clary —' Cô ngưng bật, như thể thấy ánh mắt Simon dán vào mình, và hỏi. 'Simon, cháu thấy Clary dậy chưa? Gần mười một giờ rồi. '

Simon do dự. 'Cháu không rõ ạ. ' Điều này, cậu nhắc mình, là sự thật. Dù Clary đang ở đâu, cô bạn có thể đang ngủ. Dù mới đây cô có nói chuyện với cậu.

Cô Jocelyn bối rối. 'Nhưng chả phải cháu ngủ cùng phòng với nó à? '

'Không ạ. Cháu —' Simon im bật, nhận ra cậu đang mắc vào chuyện gì. Có ba phòng ngủ trống. Cô Jocelyn lấy một phòng, Clary ngủ ở cái thứ hai. Thế rõ ràng là cậu ngủ ở phòng thứ ba với —

'Isabelle? ' Alec nhướn mày hỏi. 'Cậu ngủ cùng Isabelle à? '

Isabelle vẫy tay. 'Không phải lo, anh ạ. Chả có gì cả. Tất nhiên là, ' cô để thêm khi thấy vai Alec thả lỏng, 'em say bí tỉ, thành ra cậu ấy có thể làm bất kỳ điều gì mình muốn và em chẳng biết gì. '

'Ôi, làm ơn đi, ' Simon nói. 'Tất cả những gì mình làm là kể truyện Chiến tranh giữa các vì sao. '

'Mình không nghĩ là nhớ được thế, ' Isabelle đáp, tay lấy bánh cookie trên đĩa.

'Thế à? Ai là người bạn thuở ấu thơ thân nhất của Luke Skywalker nào? '

'Biggs Ké Ura Tối, ' Isabelle đáp ngay, rồi đập tay vào bàn. 'Thế là quá ăn gian nhé! ' Nhưng cô vẫn cười toe toét.

'Ồ, ' Magnus chen vào. 'Tình đôi một sách. (Nerd love : v). Thật đẹp, đồng thời là chủ đề bị chế giễu và đùa tếu của những người tinh tế hơn như chúng tôi này. '

'Được rồi, thôi nhé, ' cô Jocelyn đứng lên. 'Tôi đi đánh thức Clary đây. Nếu mọi người định gọi ác quỷ lên, tôi không muốn có mặt, và con gái tôi cũng sẽ không ở đây. ' Cô nhắm tới hành lang.

Simon chặn cô lại. 'Cô không thể, ' cậu nói.

Mặt cô Jocelyn đanh lại khi nhìn cậu. 'Cô biết cháu sẽ bảo đây là chỗ an toàn nhất, nhưng khi có quỷ được gọi lên, cô chỉ —'

'Không phải thế ạ. ' Simon hít một hơi dài, chả ích gì, vì máu cậu chả cần oxy nữa. Cậu thấy hơi khó ở. 'Cô không gọi được bạn ấy dậy vì... bởi vì bạn ấy không còn ở đây nữa ạ. '

Chương 10 The Wild Hunt

Phòng cũ của Jordan trong Nhà Vệ đoàn giống bất kỳ phòng ở trong ký túc xá trong mọi trường đại học. Có hai giường khung sắt kê sát hai bức tường. Khung cửa sổ ngăn cách hai giường nhìn ra các bãi cỏ xanh nằm dưới ba tầng. Phần phòng của Jordan khá trống trải-như thể anh đem gần hết ảnh với sách của mình đến Manhattan-cơ mà vẫn còn một số ảnh biến với đại dương cùng ván lướt sóng dựa vào tường. Maia hơi giật mình vì thấy cạnh giường để ảnh chụp cô với Jordan lồng khung vàng, ở Ocean City, đằng sau họ là bờ biển và đường lát ván.

Jordan nhìn bức ảnh rồi nhìn cô, mặt anh đỏ bừng. Anh quay lưng đi, quăng ba lô lên giường và cởi áo khoác.

'Bao giờ bạn cùng phòng với anh quay lại?' cô hỏi để phá tan bầu không khí im lặng khó chịu. Cô chả hiểu sao họ phải ngượng ngập. Chắc chắn họ không như này khi ở trong xe tải, nhưng giờ, trong phòng của Jordan, những năm tháng họ không trao đổi một lời có vẻ đang làm họ xa cách.

'Biết sao được? Nick đang làm nhiệm vụ. Nguy hiểm lắm. Có khi không về nữa.' Giọng Jordan có vẻ mệt mỏi. Anh ném áo khoác lên lưng ghế. 'Sao em không nằm nghỉ đi? Anh đi tắm đã, ' Anh đi tới nhà tắm, làm Maia thấy nhẹ nhõm vì nó ở trong phòng này. Cô không thích xử lý chuyện phòng-tắm-chung-cuối-hành-lang lắm.

'Jordan này —, ' cô dợm nói, nhưng anh đã kịp đóng cửa nhà tắm sau lưng mình. Cô nghe thấy tiếng nước chảy. Cô thở dài và tháo giày ra rồi nằm lên giường của Nick. Ga trải giường màu xanh kẻ ô và có mùi thông. Cô nhìn lên và nhận ra trần nhà dán đầy ảnh. Cùng một cậu trai tóc vàng tầm mười bảy tuổi mỉm cười nhìn cô trong từng bức ảnh. Là Nick, cô đoán. Trông anh ta hạnh phúc. Jordan có hạnh phúc ở Nhà Vệ đoàn không nhỉ?

Cô với tay lấy bức ảnh chụp anh và cô. Bức ảnh chụp từ nhiều năm trước, lúc Jordan gầy, đôi mắt nâu vàng to choán hết khuôn mặt. Họ quàng tay ôm nhau hạnh phúc và da họ bị cháy nắng-nắng mùa hè làm da họ đen đi và

làm tóc Maia lấp lánh, còn Jordan hơi quay đầu về phía cô, như thể sắp hôn cô hoặc nói với cô gì đó. Cô không nhớ là hành động nào. Không nhớ nổi.

Cô nghĩ về cậu trai mà cô đang nằm trên giường cậu ta, người có khi không bao giờ về. Cô nghĩ đến chú Luke, người đang thập tử nhất sinh; nghĩ về Alaric, Gretel, Theo, những người bỏ mạng trong trận chiến chống lại Valentine. Cô nghĩ về Max, và Jace, hai người nhà Lightwood đã ra đi-cô phải thừa nhận sâu trong tâm khảm, cô không tin họ sẽ tìm lại được anh ta. Và cuối cùng và lạ lùng hơn nữa là cô nghĩ về Daniel, người anh cô chưa bao giờ tiếc thương, và ngạc nhiên sao cô thấy khóe mắt cay xè.

Cô đột ngột ngồi dậy. Cô cảm thấy thế giới đang nghiêng ngả và cô đang gắng bám vào nó vô ích, gắng tránh mình bị rơi vào cái hố đen. Cô thấy bóng tối đang tràn đến. Với việc Jace mất tích và Sebastian ở đâu đó ngoài kia, mọi thứ chỉ có xấu đi. Sẽ chỉ có thêm nhiều cái chết và mất mát hơn. Cô phải thừa nhận, giờ khắc tràn ngập sức sống nhất trong nhiều tuần qua là lúc bình minh, khi cô hôn Jordan trong xe anh.

Như thế trong mơ, cô thấy mình đứng dậy. Cô đi đến mở cửa nhà tắm. Nhà tắm lấp bằng kính mờ vuông vắn; cô thấy dáng Jordan trong đó. Cô không nghĩ Jordan nghe thấy gì vì bị tiếng nước chảy ngăn lại trong lúc cô cởi áo len, quần jean và đồ lót ra. Hít một hơi sâu, cô mở cửa bước vào nhà tắm.

Jordan quay lại, vuốt tóc sũng nước khỏi mắt. Nước nóng, mặt anh đỏ lừ, làm đôi mắt anh óng ánh như được nước đánh bóng. Hoặc có lẽ không chỉ nước nóng làm mạch máu anh nổi rõ khi anh nhìn cô — toàn bộ cơ thể cô. Cô nhìn anh không chớp, không ngại ngùng, ngắm vẻ lấp lánh của mặt dây chuyền Vệ đoàn Lupus trên phần hõm ở cổ anh, vết bọt xà phòng ở hai vai và ngực anh khi anh chăm chăm nhìn cô, chớp chớp mắt để nước khỏi vào. Anh thật đẹp, như cô hằng nghĩ.

'Maia?' anh ngập ngừng ướm lời. 'Em...?'

'Shh. ' Cô đặt ngón tay lên môi anh, đóng cửa nhà tắm bằng tay kia. Rồi cô đến gần hơn, hai tay ôm lấy anh, để nước tắm lên họ rửa trôi đi mọi sự mù

mờ. 'Đừng nói gì. Cứ hôn em đi. '

Và anh ấy làm.

'Nhân danh thiên thần, ý cháu khi nói Clary không ở đây là sao? ' cô Jocelyn gặng hỏi, mặt trắng bệch. 'Nếu cháu vừa mới dậy thì cháu biết sao được? Con gái cô đi đâu rồi? '

Simon nuốt nước bọt. Cậu lớn lên với cô Jocelyn, coi cô như người mẹ thứ hai của mình. Cậu quen với thái độ bảo vệ thái quá của cô, nhưng khi đó cô luôn coi cậu như một đồng minh, người đứng chắn giữa Clary và những mối nguy trong thế giới ngoài kia. Giờ cô đang nhìn cậu như kẻ thù. 'Cậu ấy nhả tin cho cháu tối qua... ', Simon bắt đầu giải thích, thì ngừng lại vì Magnus vẫy tay ra hiệu.

'Cậu nên ngồi xuống. ' anh bảo. Isabelle và Alec đang mở to mắt nhìn, nhưng anh pháp sư lại chẳng có vẻ ngạc nhiên. 'Kể cho mọi người đi. Tôi dự là sẽ mất một lúc. '

Đúng thật, dù không lâu như Simon mong. Khi cậu kể hết, chú người nhìn cái bàn sứt sọc của Magnus, cậu ngẩng đầu lên và thấy cô Jocelyn dán ánh mắt lạnh như băng vào mình. 'Cháu để con gái cô bỏ đi... cùng Jace... tới một nơi không thể biết, không ai trong chúng ta có thể lần theo? '

Simon nhìn tay mình. 'Cháu có thể liên lạc với bạn ấy, ' cậu đáp, giơ bàn tay phải đeo nhẫn vàng lên. 'Cháu kể rồi mà. Cháu nghe tiếng cậu ấy sáng nay. Cậu ấy bảo mình ổn. '

'Cháu không được để con cô đi từ đâu! '

'Cháu có để cậu ấy làm đâu ạ. Chẳng nào cậu ấy cũng đi. Cháu cho rằng có khi cậu ấy có kế hoạch an toàn ấy chứ, vì đâu phải cháu cản bạn ấy được đâu ạ. '

'Công bằng mà xét, ' Magnus lên tiếng, 'tôi không nghĩ ai cản được. Clary làm mọi điều em ấy muốn. ' Anh nhìn cô Jocelyn. 'Cô không giữ cháu nó trong lồng được đâu. '

'Tôi tin tưởng anh, ' cô nạt nộ Magnus. 'Sao con tôi ra khỏi đây được. '

'Dùng Cổng Dịch chuyển. '

'Nhưng anh bảo có bùa chú —'

'Để các mối đe dọa bất nhập, không phải giữ nội bất xuất. Jocelyn này, con gái cô không ngốc, và cháu nó làm điều cho là phải. Cô không thể cản được. Chẳng ai ngăn được. Con gái cô có thờ hết như mẹ mình vậy. '

Cô Jocelyn nhìn Magnus một lúc, miệng hơi há ra, và Simon nhận ra tất nhiên Magnus đã quen mẹ Clary khi cô còn trẻ, khi cô phản bội Valentine và hội Circle và suýt chết trong cuộc Nổi dậy. 'Nó là một đứa con gái, ' cô nói, quay nhìn Simon. 'Cháu đã liên lạc với con bé? Nhờ mấy-mấy cái nhẫn này? Từ lúc nó đi? '

'Từ sáng nay ạ, ' Simon đáp. 'Cậu ấy nói mình ổn. Mọi việc vẫn ổn. '

Thay vì thấy yên tâm, cô Jocelyn càng giận dữ hơn. 'Cô chắc đó là điều con cô nói thôi. Simon, cô không thể tin cháu cho phép con bé làm thế. Lẽ ra cháu nên cầm chân nó lại —'

'Kiểu gì ạ, trói lại chẳng? ' Simon không tin nổi. 'Còng tay cậu ấy vào bàn ăn? '

'Nếu cần thiết phải thế. Cháu khỏe hơn nó. Cô thấy thất vọng vì —'

Isabelle đứng lên. 'Okay, đủ rồi. ' Cô trừng mắt với cô Jocelyn. 'Hoàn toàn bất công khi quát Simon vì việc Clary quyết tâm làm theo ý mình. Và nếu Simon trói bạn ấy lại, sau đó thì sao? Cô có định trói bạn ấy vĩnh viễn không? Trước sau gì cô cũng cởi trói, và sao nào? Bạn ấy sẽ không tin Simon nữa, và bạn ấy không tin cô từ lâu vì cô bưng bít ký ức bạn ấy. Và nguyên nhân việc ấy, theo cháu nhớ, là vì cô gắng sức bảo vệ bạn ấy. Có lẽ nếu cô không bảo vệ bạn ấy đến thế, bạn ấy sẽ biết điều gì nguy hại và điều gì không, và sẽ bớt lén lút đi — và bớt liều lĩnh đi nữa! '

Mọi người chú mục vào Isabelle, và mất một lúc Simon mới nhớ được điều Clary bảo cậu trước đây — Izzy ít khi có bài phát biểu, nhưng lúc có thì bài

đó rất nặng ký. Quanh môi cô Jocelyn trắng bệch.

'Cô sẽ đến đồn ở với chú Luke, ' cô nói. 'Simon, cô mong cháu báo cáo hai mươi tư giờ một lần về tình trạng con gái cô. Nếu cô thấy cháu lỡ lần báo cáo nào, cô sẽ đi trình lên Clave. '

Và cô ra khỏi căn hộ, đóng cửa sầm một cái mạnh đến nỗi một vết nứt xuất hiện ở nền tường cạnh cửa.

Isabelle ngồi xuống, lần này chỗ cạnh Simon. Cậu không nói gì mà chỉ đưa tay ra, và cô nắm lấy, họ đan tay vào nhau.

'Thế thì, ' cuối cùng Magnus cất giọng, phá vỡ sự im lặng. 'Ai thấy có hứng gọi Azazel nào? Vì chúng ta sẽ cần rất nhiều nến đấy. '

Jace và Clary dành cả ngày đi dạo— qua những dãy phố như mê cung uốn quanh các con kênh có làn nước màu từ xanh lục sẫm đến xanh biển đậm. Họ luồn lách qua đám du khách trong quảng trường Thánh Mark, trên Bridge of Sighs (cây cầu tạc bằng đá ở Venice, xây dựng vào cuối thế kỷ mười sáu nối Lâu đài Doge và nhà tù) , và uống cốc cà phê hơi ở Caffè Florian. Những tuyến phố chẳng chịt như mê cung làm Clary nghĩ đến Alicante, dù Alicante thiếu đi cảm giác tàn lụi thanh lịch (elegant decay) của Venice. Không có đường xá, xe cộ, chỉ có những ngõ nhỏ xiêu vẹo, và dãy cầu bắc qua kênh nước màu ma-la-sít (malachite- $[Cu_2CO_3](OH)_2$). Khi nền trời chuyển dần sang sắc xanh của thời khắc chạng vạng trong mùa thu, đèn bắt đầu lên — trong những cửa hàng thời trang nhỏ, các quán bar và nhà hàng tự dừng xuất hiện và biến đi không báo trước lúc cô và Jace đi qua, để lại tiếng cười và ánh sáng sau lưng.

Khi Jace hỏi Clary muốn ăn tối chưa, cô gật đầu dứt khoát. Cô bắt đầu thấy tội lỗi vì chẳng lượm lặt được thông tin gì và cô thực sự đang tận hưởng. Lúc họ bước lên cầu dẫn đến khu Dorsoduro, một trong những khu bình lặng hơn trong thành phố, rũ bỏ đám khách lê la, cô quả quyết rằng mình sẽ khiến anh tiết lộ gì đó tối nay, điều gì đó đáng báo cho Simon.

Jace nắm chắc tay cô khi họ đi qua cây cầu cuối cùng và tuyến phố dẫn đến một quảng trường bên cạnh con kênh to bằng dòng sông. Vương cung thánh đường của một nhà thờ mái vòm mọc lên bên phải họ. Bên kia kênh là thành phố ban tối, ánh sáng in lên làn nước, lấp lánh theo nhịp gợn. Tay Clary ngứa ngáy chỉ muốn kiểm bút chì với phấn để vẽ lại ánh sáng đang tắt dần trên nền trời, làn nước tối sẫm đi, khung các tòa nhà cao không đều, bóng phản chiếu của chúng mờ dần trên kênh. Mọi thứ đều tắm mình trong sắc xanh lạnh lẽo. Đâu đó vang lên tiếng chuông nhà thờ.

Cô nắm chặt tay Jace hơn. Cô thấy mình rời xa mọi thứ trong đời, xa cách theo kiểu khi cô ở Idris. Venice với Alicante có cùng cách tạo cảm giác cô đang ở một nơi không bị thời gian chi phối, nhuộm màu quá khứ, như thể cô bước vào một bức tranh hoặc trang sách. Nhưng đồng thời cũng là một nơi có thực, nơi cô biết đến và muốn đến thăm. Cô liếc sang Jace, mắt anh đang dõi nhìn con kênh. Ánh sáng xanh lạnh lẽo cũng áp lên anh, làm tối đi màu mắt anh, xương gò má anh và cả đường môi. Khi anh bắt anh ánh nhìn của cô, anh mỉm cười.

Anh dẫn cô vòng qua nhà thờ xuống những bậc thang phủ rêu tới một con hẻm dọc theo kênh. Mọi thứ đượm mùi đá ẩm, nước ẩm thấp và mùi nấm thối. Trời càng tối hơn, có gì đó phá vỡ làn nước phẳng lặng trên kênh cách chân Clary vài mét. Cô nghe tiếng nước bắn tung tóe và nhìn kịp lúc để thấy một phụ nữ tóc xanh nổi lên khỏi mặt nước và cười toe toét với cô; cô ta có khuôn mặt đẹp nhưng hàm răng của cá mập và đôi mắt vàng của cá. Ngọc trai dính trên mái tóc. Cô ta lại biến mất vào làn nước, không có đến tiếng nước gợn.

'Tiên cá đấy, ' Jace cất giọng. 'Có vài dòng họ rất, rất lâu đời sống ở Venice này. Tính tình hơi kỳ lạ. Họ thích nước ở biển vì sạch hơn, sống với cá hơn là quanh quẩn với rác rưởi. ' Anh nhìn phía hoàng hôn. 'Cả thành phố đang chìm dần, ' anh tiếp. 'Trong một trăm năm nữa nó sẽ hoàn toàn ở dưới nước. Tưởng tượng mình lặn xuống biển để chạm vào Vương cung thánh đường Thánh Mark xem. ' Anh chỉ vào làn nước.

Clary thấy hơi buồn vì phải nghĩ về đẹp nơi đây sẽ biến mất. 'Không ai làm gì được sao? '

'Để nâng thành phố lên hả? Giữ mực nước biển lại á? Không nhiều đâu, ' Jace đáp. Họ tới chân bậc thang dẫn lên tuyến phố trên. Gió từ kênh thổi vào làm tóc vàng bết vào cổ, vào trán anh. 'Mọi thứ đều có xu hướng dẫn đến hỗn loạn (entropy). Cả vũ trụ vận động theo hướng đó nhé, các vì sao xa nhau ra, Chúa mới biết điều gì sẽ rơi từ những vết tách đó. ' Anh ngừng lại. 'Rồi, nghe có vẻ hơi điên. '

'Có khi tại chỗ rượu vang trong bữa trưa. '

'Anh biết trữ lượng của mình mà. ' Họ rẽ, và một quầng sáng chào đón họ. Clary chớp chớp mắt định thần lại. Ấy là một quán ăn nhỏ bày bàn trong và ngoài nhà, đèn ngủ với đèn Giáng sinh chẳng đầy thành rừng cây bao quanh họ. Jace tách mình ra đủ lâu để đặt bàn, và chẳng bao lâu sau họ đã ngồi nhìn con kênh, nghe tiếng nước đập vào đá và tiếng tàu bè dập dờn theo sóng.

Một mối bắt đầu tấn công Clary, như sóng nước trên kênh vậy. Cô nói cho Jace mình muốn ăn gì và để anh gọi món ấy bằng tiếng Ý, nhẹ nhõm vì hầu bàn bước đi để cô ngã ra trước mà tỳ tay lên bàn, đầu cúi xuống.

'Em nghĩ mình bị chóng mặt, ' cô bảo. 'Chóng mặt vì liên không gian. ' (interdimensional)

'Em biết không, thời gian là một không gian đó, ' Jace nói.

'Đồ thông thái rơm này nữa. ' Cô búng vụn bánh mì từ cái giỏ trên bàn vào người anh.

Anh cười toe. 'Có lần anh cố thử nhớ mọi tội lỗi chí tử, ' anh tiếp. 'Tham lam, ghen tị, tham ăn, mĩa mai, thông thái rơm... '

'Em khá chắc mĩa mai không phải tội. '

'Anh khá chắc là có đấy. '

'Dâm ô, ' cô đáp. 'Dâm ô là một tội. '

'Cả đét mông (spanking) nữa. '

'Em nghĩ cái đó dưới mức dâm ô. '

'Anh nghĩ nó nên có cách sắp xếp riêng, ' Jace tiếp. 'Tham lam, ghen tị, tham ăn, mĩa mai, thông thái rởm, dâm ô và đét mông. ' Dây đèn Giáng sinh phản chiếu trong mắt anh. Anh đẹp trai hơn bao giờ hết, Clary nghĩ, và có vẻ xa cách, khó chạm vào hơn. Cô nhớ lúc anh nói chuyện thành phố đang chìm dần, khoảng không giữa các vì sao, và nhớ lời hát ban nhạc của Simon từng cover, dù không hay lắm. 'Luôn có vết nứt trên mọi thứ/ Ấy là cách ánh sáng lọt vào. ' Phải có khe hở trong vẻ bình thản của Jace, phải có cách để cô chạm đến con người thật của anh mà cô tin là vẫn còn đó.

Đôi mắt vàng bơ của Jace chú mục vào cô. Anh vươn tay nắm tay cô, và chỉ mất một thoáng ngắn ngủi Clary đã nhận ra anh chạm vào cái nhẫn vàng trên tay mình. 'Cái gì vậy? ' anh hỏi. 'Anh không nhớ em đeo nhẫn do tiên tộc gia công. '

Giọng anh vô thường vô phạt, nhưng tim cô vẫn hệt một nhịp. Nói dối thẳng thừng với Jace là điều cô không hay luyện tập làm. 'Nhẫn của Isabelle đấy, ' cô nhún vai đáp. 'Bạn ấy đang vứt hết đồ anh bạn trai tiên tộc cũ tặng cho — Meliorn ấy — và em nghĩ cái nhẫn này đẹp, thành ra bạn ấy đưa em luôn. '

'Còn cái nhẫn Morgenstern? '

Đây là lúc nói thật. 'Em đưa cho Magnus để anh ta thử lần theo anh. '

'Magnus. ' Jace lặp lại tên ấy như đề cập đến người lạ, và thở hắt ra. 'Em vẫn cảm thấy mình đã làm đúng không? Khi đến đây với anh ấy? '

'Có. Em vui vì được đi cùng anh. Và — thì, em luôn muốn đến Ý. Em không đi du lịch nhiều. Chưa bao giờ ra khỏi đất nước —'

'Em từng đến Alicante, ' anh nhắc.

'Okay, ngoại trừ lần đến vùng đất diệu kỳ nơi không ai khác có thể tới, em không đi đây đi đó nhiều. Simon và em từng lập vài kế hoạch. Bọn em sẽ xách ba lô lên và đi vòng quanh Châu Âu sau khi tốt nghiệp cấp ba...' Clary im bặt. 'Giờ thì nghe ngô nghê thật. '

'Không hề. ' Anh đưa tay ra gạt lọn tóc cô ra sau tai. 'Ở cùng anh đi. Chúng ta sẽ thấy cả thế giới. '

'Thì em đang ở đây thôi. Em có đi đâu đâu. '

'Còn nơi nào em đặc biệt muốn thăm thú nhỉ? Paris? Budapest? Tháp nghiêng Pisa? '

Chỉ khi nào cái tháp rơi vào đầu Sebastian, cô nghĩ. 'Ta đến Idris được không? Ý em là, cái nhà ấy có đến được không? '

'Cái nhà ấy không qua mặt được bùa phòng vệ. ' Tay anh rờ dọc theo má cô. 'Em biết không, anh rất nhớ em. '

'Ý anh là anh không có buổi hẹn hò nào với Sebastian từ lúc xa em hả? '

'Anh có thử, ' Jace đáp, 'cơ mà dù chuốc rượu Sebastian say cỡ nào đi nữa, anh ta vẫn không chịu. '

Clary lấy cốc rượu vang. Cô bắt quen vị của nó. Cảm giác cháy bỏng trong cổ họng, làm nóng mạch máu, tạo cảm giác hư ảo cho buổi tối này. Cô đang ở Ý, với người bạn trai đẹp mã, trong một buổi tối đẹp trời, ăn những món ăn ngon lành tan chảy trong miệng. Đó là kiểu thời khắc bạn sẽ nhớ suốt đời. Nhưng vẫn có chút gợn; mỗi khi cô nhìn Jace, niềm vui hạnh phúc lại như trôi đi. Tại sao anh vừa là Jace vừa không phải Jace cùng lúc được? Tại sao bạn có thể buồn vui lẫn lộn trong cùng khoảnh khắc chứ?

Họ nằm trên chiếc giường hẹp chỉ cho một người nằm, quấn chăn vải flannel của Jordan quanh mình. Maia kê đầu lên khuỷu tay anh, ánh nắng bên cửa sổ lấp lóa trên mặt và vai cô. Jordan gãi lên cánh tay mình, nằm sát người cô, tay kia rờ rẫm tóc cô, vuốt thẳng nó ra để trôi vào kẽ tay anh.

'Anh nhớ tóc em, ' anh lên tiếng, và hôn lên trán cô.

Tiếng cười bật ra từ sâu thẳm trong cô, kiểu cười đầy mê đắm. 'Chỉ tóc em thôi hả? '

'Không. ' Anh cũng cười, đôi mắt vàng nâu sáng lên, mái tóc nâu hơi rối. 'Mắt em này. ' Anh hôn cả hai. 'Môi em nữa. ' Anh cũng hôn, còn cô móc ngón tay vào dây chuyền có biểu tượng Vệ đoàn Lupus. 'Mọi thứ về em. ' Cô xoắn vặn cái dây chuyền. 'Jordan... em xin lỗi về lúc trước. Nạt anh về chuyện tiền nong, và Stanford. Chỉ vì quá nhiều thứ để xử lý. '

Mắt anh tối sầm, và anh cúi đầu. 'Thì anh cũng đâu có không hiểu tính độc lập của em. Chỉ vì... anh muốn làm gì đó tốt cho em. '

'Em hiểu, ' cô thì thầm. 'Em biết anh lo liệu em có cần anh. Nhưng em không nên ở bên anh vì cần anh, mà nên là vì yêu anh. '

Mắt anh sáng rỡ- vì hy vọng và kinh ngạc. 'Em — ý anh là, em nghĩ em có thể cảm nhận như vậy với anh lần nữa à? '

'Em chưa bao giờ thấy khác cả, Jordan ạ, ' cô đáp, và anh hôn cô mãnh liệt đến độ phát đau. Cô nép sát người anh hơn, và mọi chuyện đang có chiều hướng tiến xa hơn hôn nhau giống trong nhà tắm nếu không có tiếng gõ cửa vang lên.

'Vệ binh Kyle! ' giọng nói to vang. 'Dậy đi! Vệ binh Scott muốn gặp cậu dưới tầng trong văn phòng. '

Jordan khẽ chửi thề, tay vẫn đang ôm Maia. Maia bật cười, tay sờ rầm lưng anh, lùa ngón tay vào tóc anh. 'Anh nghĩ Vệ binh Scott đợi được không? ' cô thì thầm.

'Anh nghĩ ông có chìa khóa mọi phòng và lúc nào thích thì dùng đấy. '

'Chả sao đâu, ' cô đáp, khẽ lướt môi qua tai anh. 'Chúng ta có nhiều thời gian mà nhỉ? Thời gian cần bao nhiêu cũng có. '

Con Chairman Meow nằm trên bàn trước mặt Simon, ngủ khì, chống cả bốn vó lên. Điều này, Simon nghĩ, cũng là một kiểu cải thiện. Vì cậu thành ma

cà rồng nên động vật có xu hướng không ưa cậu; chúng tránh cậu mọi lúc, và sữa vang hoặc rít lên khi cậu đến quá gần. Với Simon, người yêu động vật, đây là mất mát lớn. Nhưng cậu cho là nếu bạn là thú nuôi của một pháp sư, có lẽ bạn học được cách chấp nhận các sinh vật kỳ quái xuất hiện trong đời mình.

Hóa ra Magnus không đùa chuyện cần rất nhiều nến. Simon mất một lúc để nghỉ và ngồi uống cà phê, vị ngon, chất caffein dần cảm giác đói máu lợn cợn xuống. Cả buổi chiều họ chỉ có cùng Magnus bố trí đồ đạc để gọi Azazel. Họ càn quét các cửa hàng rượu vang địa phương để mua đèn bàn trà và nến, giờ đang đặt thành vòng tròn cẩn thận. Isabelle và Alec bận rải hỗn hợp muối và bột cà dươc lên nền sàn ngoài vòng tròn dưới sự chỉ dẫn của Magnus, trích từ mấy cuốn Những nghi lễ Cấm kỵ, Hướng dẫn của thầy đồng gọi hồn vào thế kỷ mười lăm.

'Cậu làm gì con mèo của tôi rồi?' Magnus gắng hỏi, lúc quay lại phòng khách tay cầm ấm cà phê, các cốc quay vòng vòng quanh đầu như hệ hành tinh quanh mặt trời. 'Cậu uống máu nó đúng không? Cậu bảo mình không đói cơ mà! '

Simon phẫn nộ. 'Tôi không có uống máu nó. Nó ớn mà! ' Cậu chọc bụng con Chairman. Con mèo ngáp. 'Thứ hai là, anh có hỏi tôi đói không khi anh gọi pizza, nên tôi bảo không vì tôi không ăn được. Tôi đã tỏ ra lịch sự. '

'Đâu có nghĩa là cậu có quyền ăn con mèo của tôi. '

'Con mèo của anh khỏe re! ' Simon với tay nâng con mèo lên, nó nhảy dựng đầy phẫn nộ và lảng ra xa cái bàn. 'Thấy chưa? '

'Sao chả được. ' Magnus ném mình xuống ghế kê đầu bàn; các cốc về đúng vị trí còn Alec và Izzy đều xong việc, đứng thẳng dậy. Magnus vỗ tay. 'Mọi người! Tập trung nào. Đến giờ họp mặt rồi. Tôi sẽ chỉ cho mọi người cách gọi quỷ. '

Vệ binh Scott đợi họ trong thư viện, vẫn ngồi trên cái ghế xoay đó, để một cái hộp đồng trên bàn. Maia và Jordan ngồi đối diện ông, và Maia không

đừng tự hỏi liệu từ biểu hiện trên mặt cô ông có đoán được cô và Jordan vừa làm gì không. Không phải vì ông Vệ binh tỏ vẻ chú tâm lắm.

Ông đẩy cái hộp tới chỗ Jordan. 'Đây là thuốc mỡ,' ông lên tiếng. 'Bôi lên vết thương của Garroway, thuốc sẽ lọc chất độc trong máu và để phần kim loại quý thoát được ra ngoài. Trong vài ngày cả người sẽ lành lặn.'

Tim Maia đập thót — mãi mới có tin tốt. Cô lấy cái hộp trước khi Jordan trở tay kịp và mở ra. Đúng là có lọ thuốc mỡ sáp đen nồng nặc mùi thảo dược, kiểu mùi lá nguyệt quế nghiền.

'Tôi —,' Vệ binh Scott dợm nói, mắt nhìn Jordan.

'Cô ấy nên cầm nó,' Jordan nói ngay. 'Cô ấy thân cận với Garroway và là thành viên của đàn. Họ tin tưởng cô ấy.'

'Ý cậu là họ không tin tưởng Vệ đoàn?'

'Một nửa đàn tôi tin Vệ đoàn là truyện cổ tích,' Maia đáp, thêm 'thưa ngài' sau một thoáng.

Vệ binh Scott có vẻ bức mình, nhưng trước khi ông kịp nói gì, điện thoại để bàn vang lên. Ông hơi do dự, rồi nhắc điện thoại lên tai. 'Scott đây,' ông nói, và rồi sau một lát, 'Vâng — vâng, tôi nghĩ thế.' Ông gác máy, môi ông cong lên thành nụ cười không mấy vui. 'Vệ binh Kyle,' ông bảo. 'May là cậu nhắm đúng ngày hôm nay để đến đây. Ở lại một chút, chuyện này hơi liên đới đến cậu đấy.'

Lời tuyên bố này làm Maia giật mình, nhưng không giật mình bằng lúc cô thấy góc phòng sáng lên và một bóng người xuất hiện, từ từ chuyển mình — giống nhìn hình ảnh xuất hiện trên nền phim trong phòng chiếu vậy — và dáng của một cậu trai trẻ thành hình. Tóc nâu sẫm, cắt ngắn và thẳng đơ, và một dây chuyền vàng lấp lánh trên nền da nâu trên cổ. Trông anh ta có vẻ nhẹ cân và thanh tú, kiểu nam ca đoàn viên(choirboy), nhưng trong mắt anh ta có gì đó khiến anh ta già dặn hơn.

'Raphael, ' cô nhận ra. Trông anh ta hơi trong suốt hơn bình thường-một Hình bóng(Projection). Cô từng nghe nói đến nhưng giờ mới được thấy tận mắt.

Vệ binh Scott ngạc nhiên nhìn cô. 'Cô quen thủ lĩnh ma cà rồng khu New York? '

'Chúng tôi gặp nhau một lần, ở Brocelind Woods, ' Raphael đáp, nhìn cô thờ ơ. 'Cô ta là bạn của Kẻ Ưa Sáng, Simon. '

'Là nhiệm vụ của cậu đó, ' Vệ binh Scott nói với Jordan, như thể Jordan lơ quên.

Trán Jordan nhăn lại. 'Cậu ta bị gì à? ' anh hỏi. 'Cậu ta có sao không? '

'Chuyện này không liên quan đến cậu ta, ' Raphael trả lời. 'Mà là ma cà rồng bất trị, Maureen Brown. '

'Maureen? ' Maia thốt lên. 'Nhưng em ấy mới có, bao nhiêu nhỉ, mười ba tuổi à? '

'Bất trị vẫn cứ là bất trị, ' Raphael nhấn mạnh. 'Và Maureen để lại ấn tượng khá sâu sắc ở TriBeCa và Lower East Side. Nhiều người bị thương và ít nhất sáu người chết. Chúng tôi đã giấu nhẹm được hết, nhưng... '

'Đó là nhiệm vụ của Nick, ' Vệ binh Scott cau mày nói. 'Nhưng cậu ta vẫn chưa lần được dấu vết. Có khi phải cử người có kinh nghiệm hơn. '

'Tôi khẩn thiết đề nghị ông thế, ' Raphael nói. 'Nếu các Thợ Săn Bóng tối không bị bắn với... trường hợp khẩn cấp của họ vào thời điểm này, hẳn họ đã nhúng mũi rồi đấy. Và điều cuối cùng đàn tôi cần sau vụ lùm xùm với Camille và mấy lời khiển trách của Thợ Săn Bóng tối. '

'Tôi cho là Camille cũng mất dạng đúng không? ' Jordan hỏi. 'Simon kể cho chúng tôi về cái đêm Jace biến mất, và Maureen có vẻ đang làm tay sai cho Camille. '

'Camille không phải ma cà rồng mới sinh nên không phải mối quan tâm của ta, ' Scott nói.

'Tôi biết, nhưng — tìm cô ta, và khi lần ra được Maureen, ý tôi là thế, ' Jordan đáp.

'Nếu con bé ở chỗ Camille, nó sẽ không giết người vô độ thế, ' Raphael chỉ ra. 'Camille sẽ ngăn con bé. Ả cũng khát máu nhưng vẫn khiếp Clave, và ngán Luật. Ả sẽ giữ Maureen và mình bất lộ hành tung. Không, Maureen đang làm trò của một ma cà rồng bất trị. '

'Thế thì ông đứng, ' Jordan ngả lưng. 'Nick nên có hỗ trợ để xử lý cô bé, không thì —'

'Không thì cậu ta sẽ bị làm sao hả? Nếu đúng thế, có khi điều đó lại giúp cậu tập trung hơn sau này đây, ' Vệ binh Scott ngắt ngang. 'Tập trung vào nhiệm vụ của chính cậu. '

Miệng Jordan há ra. 'Simon không chịu trách nhiệm việc Maureen biến đổi, ' anh nói. 'Tôi kể rồi —'

Vệ binh Scott vẫy tay. 'Rồi biết rồi, không thì cậu đã bị tước quyền thi hành nhiệm vụ, Kyle ạ. Nhưng mục tiêu của cậu cản cô bé, lúc cậu đang gác nửa chứ. Nhưng chính mối quan hệ của cô bé với Kẻ Ưa Sáng, dù có gần xa thế nào, đã dẫn đến cuộc Biến đổi. '

'Tên Ưa Sáng là một tên nguy hiểm, ' Raphael lên tiếng, mắt lóe lên. 'Đây là điều tôi đã dự cảm từ đầu. '

'Cậu ấy không nguy hiểm, ' Maia khẳng khái nói. 'Cậu ấy tốt bụng. ' Cô thấy Jordan liếc nhanh mình, nhanh đến độ cô không rõ do mình tưởng tượng hay không nữa.

'Yap, yap, yap, ' Raphael mất kiên nhẫn. 'Đám người sói các người chả chịu tập trung vào chuyện cần kíp gì sất. Tôi tin tưởng ông, Vệ binh ạ, vì các Cư dân Thế Giới ngầm là ông phụ trách. Nhưng để Maureen chạy rong khiến đàn của tôi mang tiếng đó. Nếu ông không sớm tìm ra con bé, tôi sẽ phải sai

đám tay chân của mình. Suy cho cùng' — anh ta cười, hai răng cửa sáng lóe — 'quyền sinh sát con bé là của bọn này cơ mà. '

Ăn xong bữa, Clary và Jace quay về căn hộ trong màn đêm mù sương. Các tuyến phố vắng người và làn nước trên kênh sáng như pha lê. Rẽ vào góc đường, họ nhận ra mình đang đứng cạnh một con lạch vắng, các nhà kín cửa mọc san sát. Dãy thuyền bập bênh theo sóng, mỗi chiếc đều đen và hình bán nguyệt.

Jace cười khẽ và bước tới, rời tay Clary ra. Mắt anh mở to và vàng óng trong ánh đèn đường. Anh quỳ xuống gần con lạch, và cô thấy có ánh sáng trắng bạc lóe lên — thanh stele— và một chiếc thuyền đứt xích và trôi ra giữa dòng. Jace cất thanh stele đi và nhảy, nhẹ nhàng đáp xuống chỗ ngồi trên thuyền. Anh đưa tay ra hiệu cho Clary. 'Nào. '

Cô nhìn từ anh đến con thuyền và lắc đầu. Thuyền to hơn cái ca nô được chúi, sơn đen, nước sơn ẩm và bong tróc. Trông thuyền mỏng manh như đồ chơi. Cô mừng tượng cảnh thuyền lật và họ ngã vào làn nước xanh lạnh lẽo. 'Em không thể. Thuyền lật mất. '

Jace lắc đầu đầy sốt ruột. 'Em làm được mà, ' anh nói. 'Anh dạy em rồi. ' Để mình họa anh lùi một bước. Giờ anh đứng trên mạn thuyền mỏng, ngay cạnh chỗ gác tay chèo. Anh nhìn cô cười nửa miệng. Theo cả mớ định luật vật lý, cô nghĩ, con thuyền, vì mất thăng bằng, lẽ ra phải lật rồi. Nhưng Jace nhẹ nhàng đứng đó, lưng thẳng, như thể cả người anh nhẹ như khói. Sau lưng anh là nước và đá, kênh và cầu, không hề có dinh thự. Với mái tóc sáng màu và cách cư xử của mình, anh có thể là hoàng tử thời Phục hưng.

Anh ra hiệu lần nữa. 'Nhớ lại đi. Em nhẹ tênh như em hằng mong muốn. '

Cô có nhớ. Hàng giờ luyện tập cách ngã, giữ thăng bằng, cách đáp xuống như Jace, nhưng thể mình là dòng bụi trôi xuống. Cô hít hơi và nhảy, làn nước xanh trôi ra sau. Cô đáp xuống mũi tàu, hơi loạng choạng trên nền gỗ, nhưng vẫn đứng vững được.

Cô thở hắt ra vì nhẹ nhõm và nghe tiếng Jace bật cười lúc anh tới chỗ lòng thuyền. Lòng thuyền bị rò. Một lớp nước xuất hiện trên nền gỗ. Anh cao hơn cô hai mươi phân(9 inch~23 cm) thành ra vì cô đứng trên mũi tàu, họ cao bằng nhau.

Anh ôm eo cô. 'Thế giờ em muốn đi đâu? '

Cô nhìn quanh. Họ đã rời xa bờ lạch tự bao giờ. 'Mình trộm thuyền à? '

""Trộm" nghe tiêu cực lắm, ' anh pha trò.

'Thế anh gọi là gì? '

Anh nâng cô lên xoay một vòng trước khi để cô xuống. 'Hành động xem hàng quá trớn. ' (window-shopping: nhìn hàng hóa trong tủ kính nhưng không có ý định mua)

Anh kéo cô lại gần, cô cứng người. Chân cô hẫng lên, và họ trượt dài vào lòng thuyền phẳng, ẩm ướt và bốc mùi gỗ rỉ.

Clary thấy mình ngồi trên người Jace, hai chân để hai bên hông anh. Áo anh ướt vì nước, nhưng anh không có vẻ bận tâm. Anh để hai tay ra sau gối đầu, áo vén lên. 'Em hạ gục anh vì niềm đam mê của mình đúng nghĩa đen, ' anh nhận xét. 'Khá đấy, cô Fray. '

'Anh ngã thế chỉ vì anh muốn vậy. Em biết thừa, ' cô đáp. Ánh trăng chiếu xuống chỗ họ như đèn sân khấu, như thể họ là thực thể duy nhất còn lại.

'Anh chả bao giờ trượt chân. '

Anh rờ rẫm mặt cô. 'Anh có thể không trượt chân, ' anh nói, 'nhưng anh ngã. '

Tim cô đập thành thịch, và cô phải nuốt nước bọt trước khi cẩn thận đáp, như thể anh đang đùa. 'Câu 'ranh ngôn' tệ nhất của anh từ trước đến giờ. '

'Ai nói nó là ranh ngôn đâu? '

Chiếc thuyền chao đảo, và cô cúi người, hai tay tỳ lên ngực anh. Hông cô kẹp anh, và cô dõi theo mắt anh mở to. từ sắc vàng sang tối, đồng tử nuốt

chứng trông đen. Cô thấy được mình và bầu trời đêm trong đó.

Anh chống cùi chỏ, và để một tay ra sau cổ cô. Cô thấy anh cong người, môi chạm môi cô, nhưng cô lùi lại, không muốn cái hôn xảy ra. Cô muốn anh, muốn anh quay quắt đến độ trong tâm khảm trống rỗng, như thể mọi khát khao đã tẩy sạch cô. Tâm trí cô bảo gì không quan trọng — rằng đây không phải Jace, không phải Jace của cô, vì cơ thể cô vẫn nhớ anh, bóng hình và cảm giác về anh, mùi nước da và mái tóc, và muốn anh quay về.

Cô cười như thể đang trêu anh, và lăn mình sang bên, cuộn tròn bên anh trong lòng thuyền ướn. Anh không phản đối. Tay anh ôm cô, con thuyền xao động nhẹ nhàng thơ mộng. Cô muốn kê đầu lên vai anh, nhưng lại thôi.

'Ta đang trôi đi, ' cô nói.

'Biết mà. Anh muốn cho em xem cái này, ' Jace ngẩng bầu trời. Mặt trăng như tầm buồm trắng căng lên, ngực Jace phập phồng đều đều. Ngón tay anh lùa vào tóc cô. Cô nằm bên anh, chờ đợi và chú mục vào các vì sao lấp lánh như đồng hồ thiên thạch, tự hỏi họ chờ đợi điều gì. Cuối cùng cô nghe được tiếng rượt chạy chậm rãi lâu lắc ấy, như tiếng nước tràn qua đập vỡ. Nền trời tối hơn và lay động vì có những bóng hình vụt qua. Cô gần như không nhìn ra cái gì trong đám mây, nhưng có vẻ đó là người, tóc dài như ráng mây, cười ngửa móng óng ánh màu máu. Tiếng tù và đi săn tràn ngập không gian, và các vì sao rung mình và màn đêm đặc lại đúng lúc họ biến mất.

Cô thở ra chậm chậm. 'Đó là gì thế? '

'The Wild Hunt' Jace đáp. Giọng anh xa xăm mơ màng. 'Đàn chó săn của Gabriel. Chủ Nhà Hoang dã. Họ có nhiều tên. Đó là các tiên tộc khinh thường Triều đình. Họ cười trên nền trời, theo đuổi một cuộc săn không hồi kết. Vào một đêm trong mỗi năm có một người thường được nhập hội — nhưng khi đã gia nhập, em không thể rời hội nữa. '

'Ai lại muốn làm thế chứ? '

Jace lăn sang nằm trên Clary, đè cô xuống lòng thuyền. Cô hầu như chả để ý mình bị ướt ; cô cảm thấy luồng nhiệt từ anh phát ra hầm hập, mắt anh như bùng cháy. Anh có cách để cô dưới mình nhưng không làm cô bị ép nhưng vẫn cảm thấy anh — hông, gấu quần jean, lẫn sẹo. 'Có gì đó hấp dẫn, ' anh đáp. 'Trong chuyện mất kiểm soát bản thân. Em không nghĩ thế sao? '

Cô mở miệng định đáp, nhưng anh đã kịp khóa môi cô. Cô hôn anh quá nhiều lần — nhẹ nhàng có, tuyệt vọng và mạnh bạo có, ngăn ngừi tạm biệt nhau có, diễn ra dường như hàng giờ cũng có— và lần này chả khác gì. Cơ thể cô nhớ Jace theo cái cách một người vẫn còn luẩn quẩn đâu đó trong ngôi nhà lâu năm sau khi họ mất, kiểu dấu ấn linh hồn. Nhớ vị của anh, độ nghiêng của môi anh, những vết sẹo của anh dưới ngón tay cô, dáng người anh trong vòng tay cô. Cô để mọi mối lo trôi đi và kéo anh sát mình.

Anh lăn mình sang, vẫn giữ cô, chiếc thuyền xáo động dưới hai người họ. Clary nghe được thấy tiếng bắn tung tóe khi tay anh lăn xuống eo cô, các ngón tay khẽ mơn trớn vùng da trần sau lưng cô. Cô lùa tay vào tóc anh và nhắm mắt lại, quấn mình trong màn sương mù, âm thanh và mùi của nước. Hàng niên đại vô tận trôi qua, và chỉ có môi họ chạm nhau, nhịp điệu ru ngủ của con thuyền, tay anh trên da cô. Cuối cùng, sau hàng tiếng hoặc hàng phút, cô nghe tiếng ai đó giọng Ý hét lên giận dữ, chói lói khuấy động màn đêm.

Jace lùi lại, vẻ lười nhác tiếc rẻ. 'Ta nên chuồn đi. '

Clary ngạc nhiên. 'Vì sao? '

'Vì ta lấy thuyền của ông ta, ' Jace ngồi dậy, vuốt thẳng áo xống. 'Và ông ta định gọi cảnh sát. '

Chương 11 Quy kết tội lỗi

Magnus bảo nghi lễ hiệu triệu quỷ Azazel không được dùng điện, thành ra trong nhà giờ chỉ chiếu sáng bằng nến. Ở giữa phòng là một dãy nến quây thành hình tròn, đủ loại nến cao thấp và độ sáng khác nhau, nhưng cùng lập lòe một màu lửa xanh trắng.

Bên trong vòng nến, Magnus dùng gậy gỗ lương trà khắc đầy họa tiết tam giác vẽ một ngôi sao năm cánh. Xen kẽ giữa vòng ngũ giác đó là những biểu tượng Simon chưa bao giờ thấy: không phải chữ cái, chẳng phải ấn ký rune, và chúng làm Simon thấy ớn lạnh ghê sợ dù đang đứng bên vòng nến cháy rực.

Ngoài trời đã tối đen, màu đen của hoàng hôn chớm đông. Isabelle, Alec, Simon, và cuối cùng, Magnus — anh đang lầm rầm đọc mấy câu trong cuốn Những nghi lễ Cấm kỵ — mỗi người đứng ở mỗi đỉnh ngũ giác. Giọng Magnus trầm bổng không ngừng, đọc lên những từ Latinh nói về tội lỗi và nghịch chuyển.

Lửa bốc cao hơn và những biểu tượng khắc trên sàn bắt đầu cháy đen. Con Chairman Meow, nãy vừa thấy ở góc phòng, rít lên rồi khuất dạng. Ngọn lửa xanh đen càng lúc càng rực sáng, và giờ Simon chẳng nhìn rõ Magnus nữa. Căn phòng càng lúc càng nóng, anh pháp sư đọc càng lúc càng nhanh, mái tóc đen xõa ra trong cái nóng hầm hập, mồ hôi ròn ròn trên má.

"Quod tumeraris: per Jehovam, Gehennam, et consecratam aquam quam nunc spargo, signumque crucis quod nunc facio, et per vota nostra, ipse nunc surgat nobis dicatus Azazel!"

Một ngọn lửa bùng cháy chỗ trung tâm hình ngũ giác, và một cột khói đen cuộn lên, từ từ lan tỏa khắp phòng, làm mọi người - trừ Simon-ho sặc sụa. Cột khói xoáy tít, cô đặc dần ở trung tâm vòng ngũ giác thành một dáng người.

Simon chớp mắt. Cậu không chắc mình mong chờ điều gì, nhưng không phải thế này. Trước mặt cậu là một gã cao với mái tóc nâu vàng và khuôn

mặt khó đoán tuổi — khuôn mặt lạnh giá, dị thường. Đôi vai rộng trong bộ cánh đen may cẩn thận và đôi giày đen bóng. Trên hai cổ tay của hắn là hai vết rạch đỏ hồng — vết bị trói bằng dây hoặc xích kim loại, đã hắn in đậm lên làn da trong nhiều năm. Trong mắt hắn là ngọn lửa đang nhảy nhót.

Hắn cất giọng. 'Ai gọi Azazel ta?' nghe như kim loại chà vào nhau.

'Ta.' Magnus dứt khoát đóng sách cầm trên tay lại. 'Magnus Bane.'

Azazel từ tốn quay đầu về phía Magnus. Đầu hắn quay ở cái góc rất quái đản, như đầu rắn. 'Pháp sư à,' hắn tiếp. 'Ta biết người là ai.'

Magnus nhướn mày. 'Thế à?'

'Kẻ triệu hồi. Kẻ trói buộc. Kẻ hủy diệt tay sai của quỷ Marbas. Con trai của —'

'Nào,' Magnus nhanh miệng ngắt lời. 'Không cần phải lôi mớ tước hiệu đó ra.'

'Nhưng chúng vẫn còn đó.' Azazel có vẻ kẻ cả, thậm chí vui thích. 'Nếu người cần sự trợ giúp từ địa ngục, sao không hỏi cha người ấy?'

Alec há hốc miệng nhìn Magnus. Simon hiểu cảm giác của anh. Cậu cho là không ai trong bọn nghĩ Magnus biết cha mình là ai, mà chỉ cứ nghĩ cha anh ta là một con quỷ đã lừa dối mẹ anh. Alec chắc chắn không biết chuyện này hơn ai trong bọn, và đó, Simon đoán, khiến anh không mấy vui.

'Hai cha con ta không hòa hợp lắm,' Magnus đáp. 'Ta không muốn dính dáng đến ông ta.'

Azazel giơ hai tay. 'Tùy nguyện ý thôi, thưa chủ nhân. Ngài phong ấn tôi mà. Xin ngài ra lệnh?'

Magnus không đáp, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt Azazel là biết hai người đang thần giao cách cảm trong đầu. Hai ngọn lửa trong đôi mắt con quỷ bập bùng liên tục, chẳng khác gì trẻ con háo hức nghe kể truyện. 'Lilith không ghê,' cuối cùng con quỷ lên tiếng. 'Hồi sinh thằng bé, rồi đảm bảo nó sống

bằng cách trói mạng nó vào một người không ai nỡ giết. Bà ta luôn giỏi trò thao túng cảm xúc con người hơn tất cả bọn tôi. Chắc vì bà ta từng gần gũi với con người. '

'Thế có cách nào không? ' Magnus sốt ruột hỏi. 'Để phá vỡ mối ràng buộc đó ấy? '

Azazel lắc đầu. 'Phải giết cả hai mới được. '

'Thế có cách nào chỉ giết Sebastian mà để Jace sống được không? ' Isabelle nhảy vào; Magnus lừ mắt nhìn cô.

'Trong tầm tay tôi, và tay nghề tạo vũ khí của tôi thì không, ' Azazel đáp.

'Tôi chỉ chế tạo được vũ khí liên hệ đến quỷ thôi. Một tia chớp từ tay thiên thần — may ra có thể tiêu phần ác trong con trai của Valentine và phá vỡ mối ràng buộc hoặc giảm đi phần tà ác của nó. Nếu cần lời khuyên... '

'Ồ, ' Magnus nheo mắt lại, 'xin mời. '

'Có giải pháp đơn giản để tách hai cậu trai đó ra, giữ cho một cậu sống, vô hiệu hóa hiểm họa đến từ cậu còn lại. Và đổi lại tôi chỉ xin một ân huệ nhỏ từ mấy người. '

'Người là đầy tớ của ta, ' Magnus nói. 'Nếu người muốn rời khỏi vòng ngũ giác này, người phải làm như ta bảo, và không có trò xin xỏ ân huệ. '

Azazel rít lên, lửa phụt ra từ môi hắn. 'Nếu tôi không bị trói ở đây, tôi sẽ bị trói ở chỗ cũ. Khác gì đâu. '

' "Vì đây là Địa ngục, và tôi không thoát khỏi được" ', Magnus trích dẫn một câu ngạn ngữ cổ.

Azazel bật cười. 'Ngài không kiêu hãnh như lão Faustus, pháp sư ạ, nhưng ngài thiếu kiên nhẫn. Tôi đảm bảo mong muốn được ở trong vòng ngũ giác của tôi cao hơn ham muốn canh giữ tôi của ngài đấy. '

'Ta không chắc đâu, ' Magnus tiếp. 'Ta hơi khắt khe chuyện trang trí nhà cửa, và sự có mặt của người ở đây cũng đem tỳ hươg vị cho căn phòng. '

'Magnus, ' Alec gằn giọng, tỏ vẻ không thích viễn cảnh một con quỷ bất tử lưu cữu trong nhà của bạn trai mình.

'Ghen đấy à, ngài Thợ Săn Bóng tối?' Azazel cười toe toét với Alec. 'Anh pháp sư của ngài không phải loại tôi thích, và hơn nữa, tôi chẳng dám làm ngài ấy nổi cơn —'

'Đủ rồi, ' Magnus ngắt lời. 'Nói xem cái 'ân huệ nhỏ' để người khai ra giải pháp nào. '

Azazel chấp tay lại — hai tay của thợ làm việc nặng — đỏ màu máu với các móng tay đen kịt. 'Một ký ức hạnh phúc, ' hắn nói. 'Từ mỗi người. Mỗi ký ức để tôi nhắm nháp trong lúc bị giam cầm như Prometheus. '

'Một ký ức?' Isabelle ngạc nhiên. 'Ý người là ký ức ấy sẽ biến hắn? Bọn ta sẽ không thể nhớ lại được? '

Azazel nheo mắt nhìn cô. 'Cô là ai vậy? Một Nephilim đúng không? Đúng, tôi sẽ lấy đi mỗi người một ký ức. Cô sẽ không nhớ nó nữa. Cơ mà đừng cho tôi mấy ký ức hạnh phúc khi giết quỷ dưới ánh trăng nhé. Kiểu đó tôi không thích. Tôi thích mấy ký ức... riêng tư hơn. ' Hắn cười đều khoe hai hàm răng sáng như lưỡi sắt.

'Ta nhiều tuổi rồi, ' Magnus lên tiếng. 'Ta có nhiều ký ức nên nếu cần, ta sẵn sàng cho người. Nhưng ta không nói thay cho tất cả ở đây được. Không được ép buộc ai cho đi ký ức cả. '

'Em sẽ làm, ' Isabelle nói ngay. 'Vì anh Jace. '

'Tất nhiên là em nữa, ' Alec nói, và giờ đến lượt Simon. Cậu chột nghĩ đến Jace, cảnh anh ta cắt cổ tay mình và để cậu hút máu trong hầm tàu của Valentine. Để tính mạng mình chỉ đành treo chuông vì cậu. Dù biết nguyên nhân sâu xa là vì Clary, nhưng cậu vẫn nợ anh ta. 'Tôi nữa. '

'Được, ' Magnus nói. 'Tất cả mọi người, nghĩ tới một ký ức hạnh phúc — chỉ đơn thuần hạnh phúc nhé. Ký ức mà khi nhớ lại làm mình vui hẳn lên ấy. ' Anh ném cho con quỷ trong vòng ngũ giác cái nhìn chua chát.

'Em sẵn sàng, ' Isabelle lên tiếng. Cô nhắm mắt lại, đứng thẳng lưng như chờ bị đâm. Magnus đến bên cô và đặt tay lên trán cô, miệng khẽ nhắm gì đó.

Alec nhìn Magnus và em gái mình, môi mím chặt, rồi cũng nhắm mắt lại. Simon cũng vội vã làm theo, nghĩ về một ký ức hạnh phúc — liên quan đến Clary chẳng? Nhưng những ký ức ấy giờ gắn chặt với nỗi lo cho tính mạng của cô ấy mất rồi. Thế còn lúc họ còn bé thì sao? Và rồi một hình ảnh nhá lên trong cậu — một ngày hè nóng bức ở đảo Coney, cha cậu công kênh cậu lên vai, chị Rebecca chạy sau họ, tay cầm một chùm bóng bay. Cậu nhìn lên trời tìm mây, nghe tiếng mẹ cậu cười. Không, cậu nghĩ, không phải ký ức này. Mình không được để mất —

Có gì đó lạnh lạnh chạm vào trán cậu. Cậu mở mắt ra và thấy Magnus hạ tay xuống. Simon chớp mắt nhìn anh, đầu óc cậu trống rỗng. 'Nhưng tôi chưa nghĩ ra ký ức nào, ' cậu phản đối.

Đôi mắt mèo của Magnus đờm buồn. 'Cậu nghĩ ra rồi. '

Simon liếc nhìn quanh phòng — cậu hơi chóng mặt. Những người khác cũng thế, như kiểu họ vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ; cậu bắt gặp cái nhìn của Isabelle, thấy đôi hàng mi đen dài của cô, và tự hỏi cô nhớ lại ký ức nào, niềm hạnh phúc cô ấy từ bỏ là gì.

Một tiếng ùng ục vang lên trong vòng ngũ giác làm cậu dứt mắt khỏi Izzy. Con quỷ Azazel đang men tới gần giờ hình ngũ giác nhất có thể, hằn găm gờ nhỏ nhỏ trong cổ. Magnus quay người nhìn hắn, vẻ ghê tởm lộ lộ trên mặt anh. Tay anh siết thành nắm đấm, và có thứ gì đó sáng lên trong nắm tay ấy, giống kiểu anh đang cầm đèn phù thủy. Anh vung tay ra, nắm tay xòe rộng, nhắm đến vòng ngũ giác. Thị lực ma cà rồng của Simon nhìn rõ được sự việc. Đó là một nguồn sáng tỏa rộng thành một quả cầu đầy ký ức. Simon nhìn thấy một khoảng đại dương trong xanh, một cái váy sa tanh tung bay khi người mặc xoay vòng, một thoáng mặt Magnus, một cậu trai có đôi mắt xanh biển — và Azazel giang tay ra để quả cầu chìm vào cơ thể, giống một miếng rác bị hút vào thân máy bay.

Azazel hỗn hển. Đôi mắt của hắn giờ đã rực lửa đỏ, chớp nháy liên hồi, và giọng hắn hơi vỡ òa ra. 'Ahhhh. Ngon thật. '

Magnus đánh giọng. 'Giờ đến phần của người trong bản giao kèo. '

Con quỷ liếm môi. 'Giải pháp là thế này: ngài đưa tôi vào thế giới này, và tôi sẽ đem con trai của Valentine về Địa Ngục cùng mình. Thằng đó sẽ không chết, nên Jace của mọi người vẫn sống, nhưng vì thằng đó rời khỏi thế giới này rồi thì mối ràng buộc của hai cậu trai sẽ từ từ biến mất. Bạn của ngài sẽ toàn mạng. '

'Ờ thì sao nào? ' Magnus chậm rãi hỏi. 'Bọn ta đưa người vào thế giới này, và người sẽ quay lại để bị trói buộc tiếp chắc? '

Azazel cười lớn. 'Tất nhiên là không, ngài pháp sư ngốc ời. Cái giá là sự tự do của ta kia. '

'Tự do á? ' Alec không tin vào tai mình. 'Hoàng tử Địa Ngục được thả rộng vào đây? Bọn ta đã đưa người ký ức của mình rồi —'

'Mấy ký ức đó là để ta nói ra kế hoạch của mình, ' Azazel nói. 'Muốn ta thực hiện nó thì phải thả ta tự do. '

'Thế là gian lận, và người biết là thế, ' Magnus đáp trả. 'Người đòi hỏi vô lý. '

'Người cũng thế thôi, ' Azazel tiếp. 'Người đã mất bạn mình rồi còn đâu.

"Nếu một người thề nhân danh Chúa, hoặc thề trói buộc linh hồn mình với ai đó, kẻ đó không được nuốt lời." Và đây là bùa chú của Lilith đấy, nên linh hồn hai cậu kia trói vào nhau tự nguyện rồi đấy. '

'Jace không bao giờ tự nguyện —' Alec dợm nói.

'Thằng bé đó thề rồi, ' Azazel nói ngay. 'Tự nguyện hay bị ép thề không quan trọng. Ngài đang bảo ta phá vỡ mối ràng buộc mà chỉ Thiên Đàng mới làm nổi. Nhưng Thiên Đàng còn lâu mới giúp ngài, hai ta đều biết thế. Đó là lý do vì sao con người thích hiệu triệu quỷ hơn thiên thần, đúng không?

Muốn ta can thiệp cũng phải có giá chứ. Nếu không muốn chấp nhận đòi hỏi này thì cứ nghĩ bạn người đã mất đi cho rồi. '

Magnus tái mặt. 'Bọn ta sẽ thảo luận xem đòi hỏi của người có đáng chấp nhận không. Còn tạm thời Ta trục xuất người. ' Anh vẫy tay, và Azazel khuất dạng, để lại mùi gỗ cháy.

Bốn người họ nhìn nhau rồi bời. 'Điều hãn đòi hỏi, ' Alec lên tiếng trước, 'là bất khả thi đúng không? '

'Thuần túy lý thuyết mà nói thì cái gì cũng khả thi, ' Magnus nhìn mông lung. 'Nhưng thả rông một Đại Quỷ vào thế giới này — không phải chỉ là Đại Quỷ nhè, còn là Hoàng Tử Địa Ngục nữa, chỉ xếp sau Lucifer thôi — và nghĩ đến sức tàn phá hãn mang lại —'

'Thế liệu Sebastian, ' Isabelle hỏi, 'có thể chịu được sức tàn phá của con quỷ này không? '

'Magnus chả bảo, ' Simon chua chát đáp, 'cái gì cũng khả thi còn gì. '

'Đây là sẽ tội nặng nhất trong con mắt của hội Clave, ' Magnus tiếp. 'Ai để sống Azazel vào thế giới này đều bị truy nã hết. '

'Nhưng nếu giết được Sebastian... ' Isabelle nói.

'Ta không biết Sebastian đang mưu toan cái gì, ' Magnus chen vào. 'Theo những gì ta biết thì có khi hãn chỉ muốn yên ả trong một căn nhà ngoại ô Idris. '

'Ở cùng Clary và Jace? ' Alec ngó người.

Magnus nhún vai. 'Ai biết hãn muốn gì ở họ? Có khi hãn đang cô đơn thôi. '

'Hãn không bắt Jace theo chỉ để có tình bằng hữu, ' Isabelle đáp. 'Hãn đang mưu đồ gì đó. '

Mọi người dòm Simon. 'Clary đang dò la hãn. Cậu ấy cần thêm thời gian. Và đừng bảo "Ta không có thời gian", ' cậu thêm vào. 'Cậu ấy biết rồi. '

Alec lùa tay vào tóc mình. 'Được rồi, nhưng thế là phí nguyên cả ngày. Ta lại không có cả ngày. Nên đừng nảy ra ý tưởng ngu xuẩn nữa nhé. ' Giọng anh đánh lại bất thường.

'Alec, ' Magnus nói. Anh đặt tay lên vai bạn trai mình; Alec vẫn đứng nguyên, mắt nhìn xuống sàn đầy bức tức. 'Em ổn không? '

Alec nhìn anh ta. 'Anh là ai? '

Magnus giật mình; trông anh ta — lần đầu tiên theo Simon nhớ — mất bình tĩnh. Chỉ một thoáng thôi, nhưng vẫn là mất. 'Alexander, ' anh gằn giọng.

'Hiểu rồi, hơi sớm để bày trò đùa mất ký ức, ' Alec đáp.

'Em nghĩ gì vậy? ' giọng Magnus như vỡ òa. Anh chưa kịp nói gì thêm, tiếng cửa bật mở vang lên và Maia cùng Jordan bước vào. Hai má họ đều đỏ bừng vì lạnh và — Simon để ý — Maia mặc áo khoác của Jordan.

'Bọn tớ vừa từ đồn về, ' cô hào hứng thông báo. 'Chú Luke vẫn chưa tỉnh, nhưng chú ấy sẽ khỏe lại thôi —' Cô ngưng bật khi thấy vòng ngũ giác vẫn còn bừng sáng, làn khói đen kịt và mấy cuộn giấy vương vãi trên sàn.

'Okay, mấy người đã làm gì thế? '

Nhờ bùa mê hoặc và khả năng đu một tay của Jace lên chiếc cầu cổ, Clary và Jace dễ dàng vượt khỏi tầm đuổi của viên cảnh sát người Ý. Khi họ dừng chạy, họ đổ sập vào nhau, dựa vào tường của một tòa nhà nào đó, cả hai đều cười, tay trong tay. Clary tận hưởng cảm giác hạnh phúc thuần túy này nhưng khi cô kê đầu vào vai Jace, một giọng nói trong cô nhắc Đây không phải là anh ấy, thì tiếng cười của cô ngưng bật.

Jace hiểu nhầm sự im lặng đột ngột ấy là vì cô thối mệ. Anh khẽ nắm tay cô, dẫn cô về tuyến phố họ đã đi, chỗ kênh hẹp có cầu ở hai đầu ấy. Và ngôi nhà vô định hình ấy xuất hiện, làm cô rùng mình.

'Em lạnh à? ' Jace kéo cô lại gần và hôn; anh cao hơn cô thành ra anh phải nhắc cô lên hoặc cúi mình xuống, lần này anh chọn cái đầu tiên, và cô giật mình vì anh ôm cô lên và rồi ném hai người xuyên qua bức tường nhà. Đặt

cô xuống, anh đá cho cánh cửa — tự động xuất hiện — đóng lại sau lưng họ, và cô suýt làm rách áo anh vì một tiếng cười lạnh lạnh vang lên đầu đó.

Clary rời Jace ra lúc ánh sáng bừng lên. Sebastian đang ngồi trên ghế sofa, chân để lên bàn. Mái tóc trắng đã rối bù, còn bị bôi đen nữa. Và hăn cũng không ở một mình. Có hai cô gái ngồi cùng hăn, mỗi cô một bên. Một cô tóc vàng, ăn mặc hơi thiếu vải — váy ngắn và áo kim tuyến. Cô ta đặt cả hai tay lên ngực Sebastian. Cô kia trẻ hơn, nhìn chăm chăm hơn với mái tóc đen cắt ngắn, quần khăn nhung đỏ quanh đầu và vận áo váy đen lấp lánh.

Thần kinh Clary căng như dây đàn. Ma cà rồng, cô nghĩ. Không rõ vì sao cô biết — có lẽ vì làn da trắng ngần của cô gái tóc đen hoặc đôi mắt đen không đáy của cô ta, hoặc đơn giản vì cô biết theo trực giác Thợ Săn Bóng tối của mình. Cô tóc đen hiểu cô biết bản chất của mình, cô ta khoe ra hàm răng sắc nhọn rồi chà lên cổ Sebastian. Hăn hơi mở mắt nhìn Clary qua hàng mi dài, lơ hăn đi Jace.

'Cuộc hẹn hò của em thích chứ? '

Clary ước mình nói gì đó thô lỗ, nhưng cô chỉ gật đầu.

'Thế thì em có muốn nhập bọn cùng không? ' hăn nói đến mình và hai cô gái. 'Uống gì đó nhé? '

Cô gái tóc đen cười lớn và hỏi Sebastian gì đó bằng tiếng Ý.

'No, ' Sebastian đáp. 'Lei è mia sorella. '

Cô gái ngả người ra, vẻ thất vọng hiện rõ. Miệng Clary khô khốc. Đột nhiên tay Jace lồng vào tay cô, đầu ngón tay chà mạnh. 'Tôi không nghĩ thế, ' anh đáp. 'Bọn tôi lên tầng đây. Hẹn gặp cậu sáng mai. '

Sebastian vẫy tay, và chiếc nhẫn Morgenstern lấp lánh dưới ánh đèn như lửa hiệu. 'Ci vediamo. ' (Gặp cậu sau)

Jace đưa Clary lên cầu thang pha lê; chỉ đến khi tới hành lang cô mới thở được. Anh Jace mà không phải Jace này là một chuyện. Sebastian lại khác

hắn. Tai họa tiềm ẩn trong hắn tỏa ra như khói từ ngọn lửa. 'Anh ấy nói gì thế?' cô hỏi. 'Bằng tiếng Ý ấy?'

'Cậu ta bảo, 'Không, đây là em gái tôi, ' ", Jace đáp. Anh không nói cô gái kia hỏi Sebastian câu gì.

'Anh ấy có làm thế nhiều không?' cô hỏi. Họ dừng bước trước cửa phòng Jace, ngay bậc cửa. 'Dẫn gái về nhà ấy?'

Jace chạm mặt cô. 'Cậu ta cứ làm gì mình thích, anh không hỏi, ' anh đáp. 'Cậu ta có thể bê về một con thỏ mặc bikini cao hai mét về nếu muốn. Có phải chuyện của anh đâu. Nhưng nếu em muốn hỏi anh có làm thế nhiều không, thì không. Anh không muốn ở bên ai ngoài em hết. '

Cô có hỏi thế đâu, nhưng cô vẫn gật đầu trấn an anh. 'Em không muốn xuống tầng. '

Em có thể ngủ trong phòng anh tối nay. ' Đôi mắt vàng của anh sáng rực trong bóng tối. 'Hoặc em có thể ngủ trong phòng cỡ lớn ấy. Em biết anh không bao giờ đòi —'

'Em muốn ở bên anh, ' cô lên tiếng, ngạc nhiên vì chính vẻ mãnh liệt trong câu nói. Có lẽ vì cô không chịu được khi ngủ trong phòng mà cha Valentine từng mong sẽ ở với mẹ mình. Hoặc vì cô đã mệt, và cô mới chỉ ngủ cùng Jace một đêm, tay nắm tay kiểu như đặt kiếm rút khỏi vỏ giữa họ ấy.

'Cho anh chút thời gian dọn dẹp phòng. Bừa bộn lắm. '

'Yeah, lúc trước khi em vào phòng ấy, em nghĩ em thấy một chút bụi trên khung cửa sổ đấy. Anh nên dọn cái đó đi. '

Anh lừa tay vào tóc cô. 'Không phải vì anh hứng thú đặc biệt đâu, nhưng em có cần gì để ngủ không? Một bộ đồ ngủ, hay là... '

Cô nhớ đến cái tủ chất đầy quần áo trong cái phòng ấy. Cô sẽ phải quen dần thôi, bắt đầu luôn cũng được. 'Để em lấy váy ngủ. ' (nightgown)

Tất nhiên là, một lúc sau cô mới nghĩ ra, loại áo ngủ nữ mà đàn ông mua cho không nhất thiết phải là loại phụ nữ tự mua cho mình. Clary thường ngủ bằng áo dây và quần ngủ, nhưng mọi thứ trong tủ đều có ren hoặc bằng lụa hoặc trong suốt, hoặc cả ba. Cuối cùng cô chọn cái áo váy hẹp bằng lụa xanh bó đùi cô. Cô nhớ đến mấy móng tay đỏ chót của cô gái ở tầng dưới, cái cô để hai tay lên ngực Sebastian. Mấy móng tay của cô đều cắt ngắn, chẳng tô điểm gì. Cô tự hỏi sẽ thế nào nếu cô giống Isabelle, tự ý thức được sức mạnh của phái yếu để dùng nó như một vũ khí chứ không chỉ có để ngấm không, như kiểu một người được tặng một món quà mừng tân gia mà không biết để đâu vậy.

Cô chạm vào chiếc nhẫn đeo tay lấy may rồi về phòng ngủ của Jace. Anh đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn trên giường, mặc mỗi quần ngủ. Cô đứng lại ngấm anh một lát. Cô thấy được cơ bắp của anh hơi gồ lên khi anh lật trang sách — và cũng thấy ấn ký của Lilith trên ngực anh. Nó không đen như các Ấn Ký khác, nó đỏ bạc như thủy ngân vậy máu. Ấn ký này không phải của anh.

Cô đóng cửa đánh cách, và Jace ngẩng đầu lên. Mặt anh thay đổi hẳn. Cô chắc không phải người hâm mộ cái áo ngủ này, nhưng anh thì có. Cái nhìn của anh làm cô rùng mình.

'Lạnh không?' Anh giở chăn ra; cô leo lên giường cạnh anh lúc anh để sách lên tủ đầu giường, và họ cùng đắp chăn, mặt đối mặt. Họ dường như đã hôn và ở bên nhau hàng giờ trên thuyền, nhưng chuyện này khác. Trên thuyền là chỗ công cộng, dưới con mắt của ánh sao và thành phố dõi theo. Đây là cảm giác gần gũi, chỉ có hai người họ trong chăn, hơi thở và hơi ấm hòa quyện vào nhau. Không có ai dõi theo họ, không có ai ngăn họ lại, không có lý do gì để ngăn lại. Khi anh đưa tay ôm má cô, cô tưởng máu cô đã sục sôi đến mức không chịu nổi.

Mắt họ ở gần nhau đến mức cô nhìn rõ tròng mắt vàng của anh giống ngọc mắt mèo. Cảm giác lạnh trong cô đã mất, giờ cô nóng bừng và như tan vào trong anh cùng lúc — mà họ đã đụng chạm mấy đâu. Cô để ánh nhìn của

mình dán vào những chỗ anh dễ tổn thương nhất — trán anh, mắt anh, động mạch cổ, cô muốn hôn vào đó, muốn cảm nhận nhịp tim anh bằng môi mình.

Bàn tay phải có sẹo của anh rờ xuống má cô, rồi vai, rồi sườn cô, một kiểu mơn trớn dài dằng dặc kết thúc ở hông cô. Cô hiểu vì sao đàn ông thích áo ngủ lụa thế. Không có nếp gợn nào, như thế rờ tay lên pha lê vậy. 'Nói em muốn gì đi, ' anh thì thầm khá khó nghe ra.

'Em muốn anh ôm em, ' cô đáp. 'Trong lúc em ngủ. Giờ em chỉ muốn thế thôi. '

Ngón tay anh đang rờ thành vòng tròn quanh hông cô khựng lại. 'Thế thôi á? '

Không phải thế. Cô muốn khóa môi anh đến nỗi quên mất thời gian và không gian, giống trên thuyền — muốn hôn anh đến quên mình, quên lý do vì sao mình ở đây đi. Cô muốn anh là thuốc phiện của mình.

Nhưng đó là ý tôi.

Anh ngắm cô, mắt không chớp, và cô nhớ lần đầu mình thấy anh, đẹp trai và nguy hiểm như một chú sư tử. Đây là một bài kiểm tra, cô nghĩ. Một bài kiểm tra nguy hiểm. 'Chỉ thế thôi. '

Ngực anh phập phồng. Ấn Ký của Lilith dường như cũng làm theo. Tay anh ôm chặt hông cô. Cô nghe được nhịp thở gấp của mình, gấp gáp như thủy triều thấp vậy.

Anh kéo cô lại gần mình, để cô ở tư thế lưng áp vào anh. Cô gắng không thở gấp. Da anh nóng bừng như đang sốt. Nhưng cánh tay ôm cô lại thân thuộc làm sao. Hai người họ nằm vào nhau, như mọi khi, đầu cô gần cằm anh, lưng cô để lên ngực và bụng anh, chân cô quấn quanh anh. 'Được thôi, ' anh thì thầm, và hơi thở của anh phả vào gáy cô làm cô hơi nổi da gà. 'Thì ta ngủ. '

Và đó là tất cả. Người cô từ từ thả lỏng, nhịp tim điều hòa trở lại, tay Jace ôm cô từ từ làm cô thấy thoải mái. Cô để tay mình lên tay anh và nhắm mắt lại, mừng tượng chiếc giường này thoát khỏi cái nhà tù kỳ lạ này, trôi nổi ra không gian hoặc lênh đênh giữa đại dương, chỉ có họ với nhau mà thôi.

Và cô thiếp đi như thế, đầu chạm cằm Jace, lưng ngả vào người anh, chân họ quấn vào nhau. Đây là giấc ngủ ngon nhất cô từng có trong nhiều tuần.

Simon ngồi cạnh giường trong phòng ngủ dành cho khách ở nhà Magnus, mắt nhìn chăm chăm cái ba lô để trên đui.

Cậu nghe có tiếng nói ngoài phòng khách. Magnus đang kể cho Maia và Jordan chuyện xảy ra hôm qua, thỉnh thoảng Izzy lại bổ sung vài chi tiết. Jordan bảo họ gì đó liên quan đến chuyện gọi đồ Tàu ăn để không chết đói; Maia cười và nói chừng nào đồ ăn không mua ở Jade Wolf thì không phải lo.

Chết đói, Simon nghĩ. Cậu thấy đói — đói đến nỗi cồn cào trong huyết quản. Kiểu đói này khác với kiểu đói của người thường. Cậu như bị xé ra, trong người trống rỗng vô hồn. Nếu ai đập mình, cậu nghĩ, mình sẽ rung như chuông.

'Simon. ' Cửa phòng mở, và Isabelle bước vào. Mái tóc đen xõa ra gần chấm eo. 'Cậu sao không? '

'Không sao mà. '

Cô thấy cái ba lô trên đui cậu, và vai cô căng ra. 'Cậu định đi à? '

'À thì mình đâu có ở đây mãi được, ' Simon đáp. 'Ý mình là, chuyện hôm qua — khác biệt lắm. Cậu bảo... '

'Ừ, ' cô cao giọng khác thường. 'Thì cứ việc đi nhờ Jordan mà về. Mà cậu có để ý Maia với anh ta thế nào không? '

'Để ý gì mới được? '

Cô trầm giọng. 'Có gì đó chắc chắn đã xảy ra trong chuyến đi nho nhỏ của họ. Giờ họ hành xử như một cặp. '

'Thì tốt chứ sao. '

'Cậu không ghen à? '

'Ghen á? ' cậu bối rối lặp lại.

'Thì cậu với Maia... ' Cô vẫy vẫy tay. 'Hai người... '

'À không. Không hề. Mình mừng cho Jordan. Chuyện này sẽ làm anh chàng vui đấy. ' Cậu nói thật lòng.

'Tốt thôi. ' Isabelle hào hứng hẳn, hai má đỏ bừng, không phải vì lạnh đâu.

'Simon, cậu ở lại đây tối nay nhé? '

'Với cậu à? '

Cô gật đầu, tránh nhìn cậu. 'Alec đi lấy thêm quần áo từ chỗ Học Viện rồi. Anh có hỏi mình muốn đi cùng không nhưng mình — mình muốn ở đây với cậu hơn. ' Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu. 'Mình không muốn ngủ một mình. Nếu mình ở lại đây, cậu có ở cùng không? ' Cậu biết cô ghét phải hỏi câu này nhường nào.

'Tất nhiên, ' cậu đáp, giọng nhẹ nhàng nhất có thể, cố gắng gạt cảm giác dối ra khỏi đầu. Lần cuối cậu quên uống đủ máu, Jordan phải kéo cậu ra khỏi em Maureen đã bất tỉnh nhân sự.

Nhưng lần đó cậu nhịn uống nhiều ngày mà. Lần này khác. Cậu biết giới hạn của mình. Cậu chắc chắn thế. 'Tất nhiên, ' cậu nói tiếp. 'Sẽ tuyệt đây. '

Camille ngồi trên đi văng cười nửa miệng. 'Magnus nghĩ cậu đang ở đâu nào? '

Alec, đã kịp đặt thanh gỗ lên hai khối than làm ghế ngồi tạm, duỗi chân và nhìn xuống giày mình. 'Ở Học Viện, lấy thêm quần áo. Tôi định đi đến khu Spanish Harlem, nhưng tôi đổi ý đến đây. '

Cô ta nheo mắt. 'Vì sao? '

'Vì tôi không thể. Tôi không thể giết Raphael. '

Camille giơ tay. 'Tại sao không? Cậu có quan hệ riêng tư với hắn à? '

'Tôi chẳng biết gì về hắn, ' Alec đáp. 'Nhưng giết hắn là cố ý phạm Luật Hội Đồng. Đúng là tôi từng phạm Luật rồi, nhưng có sự khác nhau khi phá luật vì chính nghĩa và phạm luật vì mục đích cá nhân. '

'Ôi chúa ơi. ' Camille dạo quanh phòng. 'Tha tôi cái trò Nephilim có lương tâm đi. '

'Tôi rất tiếc. '

Mắt cô ta nheo lại. 'Tiếc á? Tôi sẽ làm cậu - - ' Cô ta ngừng ngang.

'Alexander à, ' lại giọng ôn hòa. 'Thế còn Magnus? Cậu biết nếu cứ để thế này, cậu sẽ mất anh ấy. '

Alec nhìn dáng cô ta đi, rất đứng đắn và lạ lùng như mèo, khuôn mặt chỉ còn vẻ thương hại. 'Magnus sinh ra ở đâu? '

Camille bật cười. 'Cậu không biết cả điều đó à? Chúa ơi. Nếu cậu phải biết, là Batavia. ' Cô ả khịt mũi vì vẻ mặt ngẩn tò te của cậu. 'Ở Indonesia. Tất nhiên, hồi đó là Đông Ấn thuộc địa của Hà Lan. Mẹ anh ta là người bản xứ, tôi nghĩ thế; cha anh ta thì là một tướng quân tẻ nhạt nào đó. Cơ mà đó có phải cha đẻ của anh ấy đâu. ' Môi cô ta cong lên.

'Cha đẻ anh ấy là ai? '

'Cha Magnus á? Thì là quỷ chứ sao. '

'Đúng, nhưng là ai? '

'Chuyện ấy thì quan trọng gì hả Alexander? '

'Tôi linh cảm, ' Alec quả quyết, 'cha anh ấy là một con quỷ quyền năng cao tay. Nhưng Magnus không chịu nói. '

Camille đổ ụp xuống đi vắng với tiếng thở dài. 'Tất nhiên là không. Ai cũng phải biết giữ vài bí mật trong quan hệ tình cảm của mình, Alec Lightwood. Cuốn sách chưa đọc thú vị hơn cuốn đọc hết rồi mà. '

'Ý cô là tôi đã thổ lộ quá nhiều?' Alec xoáy vào lời khuyên đó. Dưới lớp vỏ của người phụ nữ đẹp, lạnh lùng này là một người có một trải nghiệm hiếm có với anh ấy— từng được yêu và đã yêu Magnus. Chắc chắn cô ta phải biết gì đó, bí mật nào đó, chốt chặn nào đó giúp cậu không làm hỏng chuyện tình cảm của mình.

'Chắc chắn rồi. Cơ mà cậu còn sống thế này thì tôi không hiểu phải nói được gì nữa. Hai người chắc là hết chuyện để tám rồi.'

'Theo tôi thì cái cách không chịu nói gì với anh ấy của cô cũng đâu có tác dụng.'

'Tôi có cần giữ anh ấy như cậu đâu.'

'Nhưng,' Alec hỏi tiếp, dù biết có nói thêm cũng chẳng ích gì, 'nếu cô có hứng thú muốn giữ anh ấy bên mình, liệu cô có làm khác không?'

Camille làm bộ thờ dài. 'Vấn đề là cậu còn quá trẻ để hiểu rằng chúng ta đều giấu diếm gì đó. Chúng ta giấu diếm người yêu để thể hiện phần con người tốt đẹp nhất, nhưng giả sử nếu đó là tình yêu đích thực, chúng ta đều mong người mình yêu phải hiểu, mà không cần hỏi. Trong một mối quan hệ thực sự, mối quan hệ mà kéo dài suốt đời ấy, luôn có chuyện không được nói ra.'

'Nh-nhưng,' Alec lắp bắp. 'Tôi tưởng anh ấy muốn tôi mở lòng. Kiểu, tôi rất khó khăn lắm mới mở lòng với người tôi biết cả đời mình – như là Isabelle, hay Jace...'

Camille khịt mũi. 'Chuyện đó khác,' cô ta đáp. 'Cậu không cần ai khác một khi đã tìm được tình yêu đích thực. Bảo sao Magnus khó mà mở lòng với cậu, khi mà cậu cứ dựa dẫm vào người khác. Khi tình yêu thật sự đến, hai người phải tâm đầu ý hợp – Cậu có nghe không đấy, Alexander? Vì tôi rất ít khi khuyên, nhưng một khi đã nói thì toàn là lời vàng ý ngọc thôi...'

Đèn ngủ chiếu sáng cả căn phòng. Clary ngồi dậy nhìn anh Jace đang say ngủ. Anh nằm nghiêng, mái tóc vàng nhạt xõa ra. Má anh gối lên tay, như

một đứa trẻ vậy. Vết sẹo hình ngôi sao trên vai anh lộ ra, và tất cả các ấn ký trên tay, lưng, sườn anh cũng vậy.

Cô tự hỏi người khác có thấy mấy ấn ký này đẹp không, hay cô chỉ thấy chúng đẹp vì cô yêu anh và chúng là một phần của anh. Mỗi ấn ký là một giai thoại. Có vài cái còn cứu mạng anh nữa.

Anh nói mơ gì đó và nằm ngửa ra. Tay anh để lên bụng, mu bàn tay in ấn ký Voyance xuất hiện, và ở trên là ấn ký Clary không ưa: ấn ký của quỷ Lilith, cái ấn ký trói buộc anh với Sebastian.

Ấn ký ấy dường như đang thở, như dây chuyền ruby của Isabelle – kiểu quả tim thứ hai vậy.

Lẹ làng như mèo, cô bò đến gần cạnh giường, với lấy con dao găm Herondale cắm trên tường. Tầm ảnh chụp cô và Jace hết rơi ra, xoáy tít trong không khí rồi chạm đất.

Cô nuốt khan và quay lại nhìn anh. Giờ đây anh vẫn đầy sức sống, anh như đang sáng lên vì có lửa trong người vậy. Cái ấn ký trên ngực anh vẫn đang phập phồng đều đặn.

Cô giờ con dao găm lên.

Clary sức tỉnh, tim đập thành thịch. Căn phòng như quay mòng mòng: đèn đã tắt, hai tay Jace vẫn ôm lấy cô, hơi thở ấm áp của anh vẫn phà vào cổ. Tim anh đập đều đều vào lưng cô. Cô nhắm mắt lại và xua đi cảm giác đắng miệng.

Chỉ là mơ thôi. Chỉ mơ thôi.

Nhưng giờ thì ngủ nghê gì được. Cô cẩn thận ngồi dậy, nhẹ nhàng để tay Jace ra, và ra khỏi giường.

Sàn phòng lạnh băng, làm cô nhăn mặt khi để chân xuống. Cô tìm thấy nắm cửa nhờ ánh sáng mờ mờ hắt từ ngoài vào. Cô mở cửa, và cứng người lại.

Trong hành lang không có cửa sổ, ánh sáng tỏa ra là từ dãy chức đài treo. Trên sàn có dính đầy thứ gì đó đen đặc. Chạy dọc một dãy tường trắng là dấu bàn tay vấy máu rõ ràng. Máu vấy đầy đến tận chỗ cầu thang, kết thúc là một vết đen dài.

Clary nhìn sang phòng Sebastian. Phòng hắt im ắng, tối om, cửa khép kín. Cô nhớ đến cô gái tóc vàng mặc áo kim tuyến. Cô nhìn dấu bàn tay vấy máu lần nữa. Dấu như đang bảo cô, Dừng lại.

Và cửa phòng Sebastian mở ra.

Hắn bước ra, mặc áo ấm và quần jean đen, tóc tai bù xù. Hắn ngáp dài; và hơi giật mình khi thấy cô, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt. 'Thức gì vào giờ này? '

Clary hít sâu. 'Em á? Anh làm gì giờ này? '

'Xuống tầng dưới lấy khăn lau đồng lộn xộn này, ' hắn nói như chuyện-đương-nhiên. 'Ma cà rồng với mấy trò của họ... '

'Trông không giống trò chơi tí nào, 'Clary phản pháo. 'Cô gái—cái cô gái người thường ấy—cô ta làm sao rồi? '

'Cô gái ấy hơi sờ sợ khi thấy mấy cái răng nanh. Thịnh thoảng mới thế. ' Thấy vẻ mặt của cô, hắn cười. 'Cô ta còn đòi thêm cơ. Giờ thì ngủ khi rồi, em cứ vào phòng anh mà xem. '

'Không... cần phải thế. ' Clary lảng đi. Cô ước gì mặc thêm đồ chứ không chỉ bộ váy ngủ này. Khác gì khóa thân đâu. 'Còn anh? '

'Em đang hỏi anh có sao không à? ' Sebastian có vẻ hài lòng. Hắn kéo cổ áo ra, để lộ vết nanh cắn vào. 'Một ấn ký iratze sẽ hiệu quả đấy. '

Clary không đáp.

'Xuống nhà đi, ' hắn tiếp, ra dấu cô theo mình đến cầu thang pha lê. Do dự một thoáng rồi cô đi theo hắn. Hắn bật công tắc đèn trên đường xuống tầng,

thành ra khi họ tới phòng bếp, cả phòng đã sáng hẳn. 'Rượu không? ' tay hẳn mở cửa tủ lạnh.

Cô ngồi xuống ghế để ở quầy bếp, vuốt thẳng váy ngủ. 'Nước lọc thôi. '

Cô nhìn hẳn rót hai cốc nước lọc cho hai người. Động tác của hẳn giống mẹ Jocelyn, nhưng phong thái tự chủ này là của cha Valentine. Nhìn hẳn làm cô nhớ đến Jace, động tác như một vũ sư điêu luyện.

Hẳn đẩy một cốc về phía cô, tay kia cầm cốc lên môi. Lúc hẳn uống xong, hẳn đặt cốc đánh cạch. 'Chắc em biết thừa rồi, chơi với ma cà rồng thì hay bị khát. '

'Sao em biết được? ' Câu hỏi bật ra hơi bất ngờ với cô.

Hẳn nhún vai. 'Tưởng em bày trò mèo với thằng Ma cà rồng U'a sáng. '

'Simon và em không chơi trò mèo với nhau, ' cô gằn giọng. 'Thực ra em chả hiểu sao có người thích cố ý để ma cà rồng cắn mình cơ. Anh không ghét và khinh Cư dân Thế Giới ngầm à? '

'Không, ' hẳn đáp. 'Đừng đánh đồng anh với cha Valentine chứ. '

'Ờ, ' cô lẩm bẩm. 'Nhâm lẫn tai hại ghê. '

'Đâu phải lỗi của anh khi trông giống cha còn em giống bà ấy. ' Miệng hẳn méo mó vẻ ghê tởm vì phải nói đến mẹ Jocelyn. Clary cau mày nhìn hẳn. 'Thấy chưa, lúc nào em chả nhìn anh như thế. '

'Như thế nào? '

'Như thế anh thiêu chỗ ở của động vật cho vui và hút xì gà trước mặt trẻ mồ côi ấy. ' Hẳn rót thêm cốc nữa. Lúc hẳn quay đầu, cô thấy vết nanh trên cổ hẳn đang liến miệng.

'Anh giết chết một đứa trẻ, ' cô đan giọng, dù biết mình không nên nói ra, phải giả vờ không nghĩ Sebastian là đồ quái vật. Nhưng Max. Cậu bé ấy trong tâm trí cô vẫn còn sống—trong Học Viện, đang ngủ trên ghế sofa

với cuốn sách trên đùi, kính đeo cẩn thận. 'Đó là tội không bao giờ có thể dung thứ. '

Sebastian thở ra. 'Thế đấy, ' hắn đáp. 'Chưa gì đã chơi bài ngựa thế em gái? '

'Anh biện hộ gì không? ' Giọng cô đờm về mặt mũi, nhưng hắn như bị cô tát.

'Em có tin đó chỉ là tai nạn không? ' hắn đặt cốc nước xuống. 'Anh không định giết cậu bé. Chỉ muốn đánh bất tỉnh thôi, để cậu bé không nói ra- -'

Ánh nhìn của Clary làm hắn im bật. Cô biết mình không giấu được vẻ thù hằn trong ánh mắt – dù biết mình nên làm thế.

'Anh nói thật. Anh định đánh thẳng bé bất tỉnh, như Isabelle thôi. Nhưng anh đã quá tay. '

'Còn Sebastian Verlac? Người mang tên thật đấy? Anh đã giết anh ta đúng không? '

Sebastian nhìn xuống tay mình như nhìn vật thể lạ: bên cổ tay phải hắn đeo một dây xích bằng bạc như để xác định danh tính – để giấu đi vết Isabelle chặt tay hắn. 'Lẽ ra cậu ta không nên chống trả - -'

Lòng ngập tràn nỗi ghê tởm, Clary rời khỏi ghế, nhưng Sebastian nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại chỗ hắn. Da hắn nóng bỏng, làm cô nhớ lại – hồi cô gặp hắn ở Idris, da hắn như muốn đốt da cô. 'Jonathan Morgenstern đã giết Max. Nhưng nếu anh không còn là kẻ đó nữa? Em không để ý anh còn không dùng tên đó nữa à? '

'Thả em ra. '

'Em tin Jace đã đổi khác, ' Sebastian lặng lẽ tiếp. 'Em tin máu của anh đã thay đổi cậu ta đúng không? '

Cô gật đầu.

'Thế sao em không tin được điều ngược lại? Sao không nghĩ máu của cậu ta làm anh thay đổi? Có lẽ thế thật chứ. '

'Anh đâm chú Luke, ' cô nói. 'Người em yêu thương, người em quan tâm _'

'Chú ấy định bắn anh tan xác bằng khẩu súng săn, ' Sebastian ngắt lời. 'Em yêu chú ấy, anh lại chẳng quen chú. Anh chỉ muốn cứu mạng mình và cứu mạng Jace. Em không hiểu gì à? '

'Có khi anh đang ba hoa thiên địa để em tin tưởng anh. '

'Em có tin anh cũng quan tâm đến người khác không? '

'Chỉ khi nào anh muốn lợi dụng thôi. '

'Có thể anh mong có một cô em gái. '

Nghe câu đó, cô nhìn thẳng vào mắt hắn, không tin vào tai mình. 'Anh không biết thế nào là một gia đình, ' cô nói. 'Không biết phải đối xử với một cô em gái thế nào. '

'Anh có em gái mà. ' Hắn thấp giọng xuống. Áo hắn hơi vấy máu vì vết nanh in lên. 'Anh đang cho em một cơ hội: để hiểu việc Jace và anh đang làm là đúng đắn. Em có làm thế được không? '

Khi ở Idris, cô từng thấy Sebastian giận dữ, mĩa mĩa, thân thiện, vui vẻ, căng thẳng. Cô chưa bao giờ thấy hắn cầu xin.

'Jace tin tưởng em, ' hắn tiếp. 'Nhưng anh thì không. Cậu ta tin em yêu cậu ấy nhiều đến mức sẵn sàng từ bỏ tất cả để ở bên cậu ấy. Dù có chuyện gì đi nữa. '

Hàm cô cứng lại. 'Thế sao anh biết em không làm thế? '

Hắn bật cười. 'Vì em là em gái anh. '

'Chúng ta không giống nhau, ' cô nạt, nhưng hắn vẫn cười. Cô muốn im miệng, nhưng đã quá muộn.

'Đấy là câu anh sẽ nói, ' hắn đáp. 'Nhưng thôi nào Clary. Em ở đây rồi. Không về được nữa. Em đã liều mình vì Jace. Biết đâu em cũng có thể là một phần kế hoạch, rồi lúc đó em sẽ nghĩ khác về... anh. '

Cô tránh ánh mắt hắn, nhưng cô vẫn khẽ gật đầu.

Hắn đứng lên và vuốt lại tóc, và đèn phòng bếp làm vòng tay của hắn lấp lánh, cái vòng tay có khắc chữ ấy. Acheronta movebo. Cô chỉ cố tay hắn. 'Câu này nghĩa là gì? '

Hắn nhìn tay cô chỉ. 'Nghĩa là 'Kết cục của bạo chúa là đây. ' Anh đeo vòng để nhớ tới hội Clave. Tương truyền câu này do người La Mã hét lên trước khi giết chết Casar để ngăn ông lên làm kẻ độc tài. '

'Đám phản bội, ' Clary bỏ tay xuống.

Đôi mắt đen của Sebastian long lên. 'Hoặc là những người chiến đấu vì tự do. Lịch sử được viết bởi phe thắng cuộc mà em gái. '

'Thế anh cũng định làm thế à? '

Hắn cười toe, mắt sáng rực. 'Cá là có đấy. '

Chương 12 Đồi của Thiên đàng

Khi Alec về nhà Magnus, đèn đóm đã tắt, chỉ còn ngọn lửa trắng xanh bập bùng trong phòng khách. Cậu mất một hồi mới nhận ra ngọn lửa nằm trong vòng ngũ giác.

Cậu tháo giày vứt cạnh cửa và rón rén đi vào phòng ngủ. Phòng tối om, nguồn sáng duy nhất là dây đèn Giáng sinh muôn màu chằng quanh khung cửa sổ. Magnus đang ngủ, chân để đến eo, hai tay để lên bụng.

Alec nhanh chóng trút bỏ quần áo, chỉ mặc quần đùi rồi leo lên giường, hi vọng không làm Magnus tỉnh giấc. Rủi là con Chairman Meow đã yên vị sẵn trong chăn. Tay Alec đè lên đuôi con mèo, nó ré lên và nhảy khỏi giường, làm Magnus choàng tỉnh.

'Sao thế? '

'Không sao. ' Alec đáp, thầm rửa con mèo. 'Em không ngủ được. '

'Nên em đi ra ngoài? ' Magnus nghiêng mình đưa tay lên bờ vai trần của Alec. 'Da em lạnh phảng phất mùi tiết trời đêm. '

'Em dạo quanh mà, ' Alec nói, thở phào vì trong phòng quá tối để Magnus thấy mặt cậu. Cậu biết mình nói dối dở tệ.

'Quanh đâu? '

Ai cũng phải biết giữ vài bí mật trong quan hệ tình cảm của mình, Alec Lightwood ạ.

'Các nơi, ' Alec hời hợt đáp. 'Anh biết mà. Những nơi bí ẩn. '

'Những nơi bí ẩn? '

Alec gật đầu.

Magnus ngả người ra gối. 'Ra là em có tới Crazytown, ' anh lăm bắm, mắt nhắm lại. 'Em có đem gì về cho anh không? '

Alec rướn người qua hôn môi Magnus. 'Chỉ có thể thôi, ' cậu nhẹ nhàng đáp, định thu mình về, nhưng Magnus đã kịp giữ tay cậu lại, miệng mỉm cười.

'Well, nếu em đã làm anh tỉnh giấc, ' anh bảo, 'em nên khiến anh thấy đáng phải dậy nhé, ' và anh chồm lên người Alec.

Vì họ đã ngủ chung giường một đêm, lẽ ra Simon phải thấy đêm thứ hai với Isabelle không lúng túng nhường này. Nhưng lần này, Isabelle tỉnh táo, đang thức, và rõ ràng đang chờ đợi gì đó từ cậu. Vấn đề là cậu chả biết điều đó là gì.

Cậu đưa cô cái áo của mình để mặc, và cậu lịch sự quay đi khi cô chui vào chăn và nằm sát tường, để khá nhiều chỗ cho cậu.

Cậu chẳng buồn thay đồ, chỉ cởi giày với tất và nằm xuống cạnh cô khi đang mặc áo phông với quần jean. Họ nằm cạnh nhau một lúc, rồi Isabelle vụng về quàng tay lên cậu. Đầu gối họ cụng nhau. Móng tay Isabelle cào mắt cá chân cậu. Cậu thử di động thân hình, và trán họ đập vào nhau.

'Ồi! ' Isabelle uất ức kêu lên. 'Không phải cậu phải giỏi trò này sao? '

Simon ngạc nhiên. 'Vì? '

'Mấy cái đêm cậu ngủ cùng giường với Clary, thực hành mấy cái ôm diệu kỳ á, ' cô đáp, vùi mặt vào vai cậu nên giọng cô không rõ nét. 'Mình tưởng... '

'Chúng tớ chỉ ngủ, ' Simon nhấn mạnh. Cậu không muốn tả Clary nằm gọn trong cậu thế nào, việc ngủ với cô ấy tự nhiên như hít thở ra sao, hay cái cách mùi tóc cô gợi nhớ về thời thơ ấu giản dị cùng ánh nắng với sự duyên dáng ra làm sao. Điều đó, cậu linh cảm, sẽ chẳng giúp ích gì.

'Biết rồi. Nhưng mình không chỉ ngủ, ' Isabelle bực bội. 'Cùng với người bất kỳ. Mình thường không thức đêm. Kiểu, chưa bao giờ. '

'Cậu nói muốn —'

'Thôi, trật tự, ' cô ngắt lời, rồi hôn cậu. Cái này lại khởi sắc hơn. Cậu từng khóa môi Isabelle trước đây. Cậu thích cái đường môi mềm mại ấy, thích cách tay cậu lùa vào mái tóc đen dài của cô. Nhưng khi cô nép mình sát vào cậu, cậu cảm nhận được hơi ấm của cơ thể cô, nhịp mạch máu của cô — và tiếng nanh cậu bật ra đánh sặc.

Cậu vội vã dừng lại.

'Giờ thì sao đây? Cậu không muốn hả? '

'Có, ' cậu gắng cất tiếng, nhưng nanh cậu cản trở. Mắt Isabelle mở to.

'Ồ, cậu đói, ' cô bảo. 'Lần cuối cậu uống máu là khi nào? '

'Hôm qua, ' cậu gắng gượng nói được thành lời.

Cô ngả người ra gối. Mắt cô đen sáng rực rỡ và mở to đến mức khó tin. 'Có lẽ cậu nên uống, ' cô nói. 'Cậu biết điều gì xảy ra nếu không uống mà. '

'Mình có đem theo máu đâu. Phải quay về nhà mình mà lấy, ' Simon chỉ ra. Nanh cậu rút lại.

Isabelle siết tay cậu. 'Không cần phải uống máu động vật đông lạnh thế. Có mình đây mà. '

Lời nói của cô như chích điện lên người cậu, làm tinh thần cậu căng thẳng. 'Không đùa chứ. '

'Nghiêm túc mà. ' Cô cởi khuy áo, để lộ phần cổ trần, chỗ xương đòn, vết mạch máu mờ mờ trên làn da trắng ngần của mình. Cái áo bị vứt ra. Áo ngực màu xanh biển che kín nhiều diện tích hơn nhiều cái bikini khác, nhưng Simon vẫn thấy miệng cậu khô đi. Viên ruby lấp lánh như đèn đỏ giao thông dưới xương đòn của cô. Isabelle. Như thể đọc được ý nghĩ của cậu, cô vén tóc sang một bên, trưng ra cổ mình hoàn toàn. 'Chẳng phải cậu muốn ... ?'

Cậu nắm lấy cổ tay cô. 'Isabelle, dừng, ' cậu khẩn nài. 'Mình không tự chủ được. Mình có thể làm cậu bị thương, thậm chí giết cậu. '

Mắt cô lúng liếng. 'Không đâu. Cậu tự chủ được mà. Với Jace ấy. '

'Mình không bị hớp hồn bởi Jace. '

'Một chút cũng không?' giọng cô khấp khởi. 'Tý chút cũng không? Vì thế thì khá nóng bỏng đấy. Ah, thật tệ. Nghe này, bị hớp hồn hay không, cậu cần anh ta khi đang đói và hấp hối, mà cậu vẫn tìm mình được. '

'Với Maureen thì không. Jordan phải kéo mình ra. '

'Cậu sẽ làm được. ' Cô đề ngón tay lên môi cậu, rà xuống cổ, ngực và dừng lại ở chỗ tim cậu từng đập. 'Mình tin cậu. '

'Có lẽ cậu không nên tin. '

'Mình là Thợ Săn bóng tối. Mình sẽ chống trả nếu cần thiết. '

'Jace có chống trả đâu. '

'Jace thích được chết, ' Isabelle nói. 'Mình thì không. ' Chân cô kẹp hông cậu — cô thật dẻo dai — và trườn tới trước đến khi khóa được môi cậu. Cậu muốn hôn cô, muốn quay quắt đến độ cả người đau điếng. Cậu ngáp ngừng hé môi, chạm lưỡi cô, và thấy đau. Lưỡi cậu quệt qua phần răng nanh. Cậu nếm được vị máu của mình và đột ngột dứt ra, quay mặt đi với cô.

'Isabelle, mình không thể. ' Cậu nhắm mắt lại. Người cô mềm mại và ấm áp, khiêu khích, dẫn vật cậu. Nanh của cậu đau thốn; cả người cậu như bị dây kẽm quấn quanh. 'Mình không muốn cậu thấy mình trong tình trạng này. '

'Simon. ' Cô nhẹ nhàng quệt má cậu, quay mặt cậu về phía mình. 'Đây chính là cậu —'

Nanh cậu rút lại, từ từ, đau đớn. Cậu giấu mặt vào hai bàn tay và nói qua kẽ ngón tay. 'Cậu không thể muốn thế này. Cậu không thể muốn mình. Mẹ để mình đuổi mình ra khỏi nhà. Mình cần Maureen — em ấy còn trẻ con. Ý mình là, nhìn mình đi, nhìn ra mình thực sự ra ai đi, nơi mình sống, việc mình làm coi. Mình chẳng là gì cả. '

Isabelle khẽ vuốt tóc cậu. Cậu ghé nhìn cô qua kẽ tay. Nhìn gần mới thấy đôi mắt cô màu nâu sẫm, phớt chút ánh vàng. Cậu chắc chắn có thấy niềm thương cảm trong đôi mắt ấy. Cậu chẳng mong cô nói gì hơn. Isabelle lợi dụng con trai rồi đã đi. Isabelle đẹp tuyệt vời, cứng rắn, hoàn mỹ và không cần gì hết. Chắc chắn không cần một ma cà rồng không đúng nghĩa.

Cậu cảm nhận hơi thở của cô. Cô có mùi ngọt ngào của máu, khả tử và cây dành dành. (gardenia) 'Cậu không phải không là gì, ' cô cất giọng. 'Simon. Làm ơn. Nhìn mình đi. '

Cậu miễn cưỡng bỏ tay ra. Cậu thấy cô rõ hơn. Trong ánh trăng trông cô đắm thắm và đáng yêu, làn da màu kem, mái tóc rũ như thác nước sẫm màu. Cô bỏ tay khỏi cổ cậu. 'Nhìn mấy cái này đi, ' cô bảo, chỉ vết sẹo trắng của những Ấn Ký chữa lành trên da mình — trên cổ, hai cánh tay, chỗ đường cong trên ngực. 'Chúng xấu xí đúng không? '

'Trên người cậu chẳng có gì xấu xí, Izzy, ' Simon thực sự thấy sốc.

'Con gái lẽ ra không nên có sẹo, ' Isabelle lên giọng thật-ra-mà-xét. 'Nhưng cậu chẳng thấy phiền. '

'Chúng là một phần của cậu — Không, tất nhiên mình chả phiền. '

Cô rờ tay lên môi cậu. 'Tính ma cà rồng là một phần của cậu. Mình không nhờ cậu đến bên mình hôm qua vì chẳng có ai mình nhờ được. Mình chỉ muốn ở bên cậu, Simon ạ. Mình sợ chết khiếp viễn cảnh ấy, nhưng mình vẫn mong thế. '

Mắt cô long lanh, và trước khi cậu tự hỏi liệu có nước mắt trong đôi mắt ấy, cậu rướn người lên hôn cô. Lần này chả có lúng túng. Lần này cô nép vào cậu, và bỗng dừng cậu nằm dưới cô. Mái tóc đen dài rũ xuống họ như màn che. Cô thềm thì với cậu lúc tay cậu ở trên lưng cô. Cậu chạm vào các vết sẹo, và muốn nói rằng đây là vật trang sức, vật bảo chứng cho sự dũng cảm của cô và làm cô đẹp dễ hơn. Nhưng làm vậy đồng nghĩa với dứt cô ra, mà cậu lại không muốn thế. Cô đang rên khẽ và cuộn mình trong vòng tay cậu; các ngón tay lùa vào tóc cậu lúc họ lăn sang bên, và giờ cô ở dưới cậu, hai

cánh tay cậu cảm nhận hết hơi ấm và sự mềm mại từ cô, mùi làn da cô, mùi muối và nước hoa và... máu cô.

Cậu cứng người lại lần nữa, và Isabelle biết. Cô nắm vai cậu. Cô như bừng sáng trong phòng tối. 'Cứ làm đi, ' cô thì thầm. Cậu cảm nhận được trái tim đang đập của cô. 'Mình muốn cậu cắn. '

Cậu nhắm mắt lại, kê trán mình lên trán cô, gắng định thần lại. Nanh cậu lại lộ ra, cắm vào môi dưới của cậu đầy đau đớn. 'Không. '

Đôi chân dài hoàn hảo của cô quấn quanh cậu, giữ cậu lại. 'Mình muốn thế. ' Ngực cô nhấp nhô chạm vào cậu lúc cô chìa cổ ra. Mùi máu ở mọi nơi, tràn ngập căn phòng.

'Cậu không sợ sao? ' cậu khẽ nói.

'Có. Nhưng mình vẫn muốn cậu làm. '

'Isabelle — mình không —'

Cậu cắn cô.

Răng cậu cắn ngập động mạch trên da cô như dao gọt táo. Máu tràn vào miệng cậu. Cảm giác này cậu chưa từng trải qua. Lúc cắn Jace cậu đang thập tử nhất sinh; còn với Maureen là cảm giác tội lỗi chiếm trọn cậu kể cả sau khi cậu dứt em ấy ra. Cậu chắc chắn chưa bao giờ ngờ rằng người cậu cắn lại thích bị thế.

Nhưng Isabelle thở gấp, mắt khép hờ và cả người cô cong lên. Cô rên như tiếng mèo, sờ soạn tóc, lưng cậu, hai bàn tay gấp gáp nài nỉ. Đừng dừng lại, đừng dừng lại. Hơi ấm từ cô ập vào cậu, làm cậu nhẹ hẫng đi; cậu chưa thấy, mừng rỡ ra chuyện này. Cậu nghe nhịp tim đập khỏe, đều của cô, truyền từ mạch máu cô sang cậu, và trong khoảnh khắc ấy cậu thấy mình như được hồi sinh với niềm hân hoan đích thực.

Cậu dứt ra. Không chắc làm thế nào, nhưng cậu dứt ra và nằm ngả lưng xuống giường, ngón tay bấu chặt tấm nệm. Cậu vẫn run rẩy lúc đôi nanh

thu lại. Căn phòng như bừng sáng theo cái cách sau khi cậu uống máu người.

'Izzy...' cậu thì thầm. Cậu sợ nhìn thấy cô, sợ thấy cô nhìn mình khiếp hãi kinh hoàng sau khi bị răng cậu cắn vào cổ.

'Hả? '

'Cậu không ngăn mình, ' cậu đáp. Một lời nửa buộc tội, nửa hi vọng.

'Mình không muốn. ' Cậu ngấm cô. Cô nằm ngửa, ngực phập phồng gấp gấp như vừa chạy bộ xong. Một bên cổ xuất hiện hai vết chích nằm ngay ngắn, và hai dòng máu nhạt chảy từ cổ xuống xương đòn. Dường như làm theo bản năng xác thịt, Simon nép vào liếm máu chảy, nếm vị mặn, nếm Isabelle. Cô rùng mình, ngón tay cứng lại trong tóc cậu. 'Simon... '

Cậu thôi. Cô đang nhìn cậu bằng đôi mắt sẫm màu ấy, hai má đỏ bừng.

'Mình... '

'Sao? ' Trong một thoáng điên rồ cậu tưởng cô sẽ nói 'Mình yêu cậu, ', nhưng cô lại lắc đầu, ngáp, và móc ngón tay vào con đĩa ở quần jean của cậu. Tay cô nghịch ngợm trên phần da trần ở eo cậu.

Simon từng nghe nói ngáp là triệu chứng bệnh mất máu. Cậu phát hoảng.

'Cậu ổn chứ? Mình uống quá nhiều à? Cậu thấy mệt không? Có bị —'

Cô hẩy người nép vào cậu. 'Mình khỏe re. Cậu đã tự chủ được. Và mình là Thợ Săn. Chúng mình bù máu nhanh gấp ba lần người thường. '

'Cậu có... ' Cậu gần như nghẹn lời. 'Cậu thấy thích không? '

'Yeah. ' Giọng cô khàn đi. 'Mình thích. '

'Thực sự hả? '

Cô khúc khích. 'Cậu không nhận ra à? '

'Mình nghĩ có khi cậu làm bộ. '

Cô chống cùi chỏ và ghé mắt nhìn cậu — sao đôi mắt đen ấy có thể lấp lánh được nhỉ? 'Mình không làm bộ, Simon, ' cô đáp. 'Và mình không giả vờ và nói dối. '

'Cậu là kẻ bạc tình, Isabelle Lightwood, ' cậu nói nhẹ nhàng nhất có thể khi máu cô đang chảy trong cậu nóng như lửa. 'Jace bảo Clary là cậu sẽ giảm nát mình bằng đôi boots cao gót. '

'Hồi đó thì thế. Giờ cậu đã khác. Cậu không sợ mình nữa. '

Cậu chạm vào mặt cô. 'Và cậu chẳng sợ gì hết. '

'Mình không biết. ' Tóc cô xõa ra trước. 'Có khi cậu phụ tình với tớ thì sao. ' Trước khi cậu kịp đáp lại, cô hôn cậu, và cậu tự hỏi cô có ném vị máu của chính mình không. 'Giờ trật tự, mình muốn ngủ, ' cô nói, và cô cuộn tròn mình cạnh cậu và nhắm mắt lại.

Chả hiểu sao lần này họ nằm bên nhau hợp rơ. Không lúng túng, chọc nhau hay vướng chân gì hết. Không có cảm giác ánh nắng, sự dịu dàng hay cảm giác ngây thơ con trẻ. Cảm giác rất lạ, nóng bừng, phấn khích và... riêng biệt. Simon vẫn thức, mắt nhìn lên trần, tay lơ đãng vuốt tóc Isabelle. Cậu thấy như bị bão cuốn đi đến một nơi xa lạ. Cuối cùng cậu quay sang hôn phớt trán Izzy, cô trở mình lẩm bẩm gì đó nhưng không thức giấc.

Đến sáng Clary mới thức giấc, Jace vẫn nằm nghiêng người mà ngủ, tay duỗi dài ra để chạm vai cô. Cô hôn má anh rồi đứng dậy. Cô định vào nhà tắm thì óc tò mò trỗi dậy. Cô rón rén đi ra cửa phòng và ghé mắt ra ngoài.

Máu trên tường ngoài hành lang đã biến mất, lớp sơn trắng tinh. Sạch sẽ đến độ cô tự hỏi liệu mình có vừa trải qua một giấc mơ — máu, cuộc trò chuyện với Sebastian trong bếp, tất cả. Cô đi vào hành lang, đặt tay lên lớp tường từng có vết tay đẫm máu hôm qua —

'Chào buổi sáng. '

Cô quay lại. Anh trai cô vừa lên tiếng. Hắc đã ra khỏi phòng êm ru và đang đứng ở giữa hành lang, nhìn cô với nụ cười khẩy trên môi. Hắc vừa tắm

xong; mái tóc trắng ướt sũng ánh màu bạc, gần bằng ánh kim.

'Em định chỉ mặc thế thôi à?' hấn ngăm nhìn cái áo ngủ.

'Không. Em chỉ định...' Cô không muốn tiết lộ ý định kiểm tra trong hành lang có máu không. Hấn cứ ngăm cô đầy thích thú và cao ngạo. Clary quay bước. 'Em đi thay đồ đây.'

Hấn nói gì đó nữa, nhưng cô chẳng buồn nghe, cứ chăm chăm vào phòng ngủ của Jace và đóng cửa lại. Một lát sau cô nghe tiếng nói vang lên — lại là tiếng Sebastian, và của cô gái nói giọng Ý như hát. Cô gái đi qua, cô nhớ ra. Người ngủ trong phòng hấn. Đến lúc này cô mới nhận ra cô nghi ngờ hấn có nói dối nhiều đến mức nào.

Nhưng hấn nói thật. Anh đang cho em một cơ hội, hấn bảo. Em có thể làm tương tự cho anh không?

Cô có thể không? Là Sebastian đấy. Trong lúc cô tắm kỹ lưỡng và cẩn thận thay đồ cô cứ nhai đi nhai lại câu hỏi ấy. Quần áo để trong tủ đồ, được chọn mua cho mẹ Jocelyn, thành ra khó mà chọn cái nào vì gu thông thường của cô khác xa với mẹ. Cô kiếm được quần jean — thiết kế riêng, vẫn dính mác giá — và áo lụa cài cúc với cái nơ trên cổ đem lại cảm giác cổ điển mà cô thích. Cô trùm cái áo khoác nhưng lên nó rồi quay lại phòng Jace, nhưng anh đã mất dạng, và đoán ra anh đi đâu cũng chẳng khó: Có tiếng đĩa lạnh canh, tiếng cười, mùi thức ăn đang nấu tràn ra từ tầng dưới.

Cô bước hai bậc một xuống cầu thang pha lê, nhưng dừng bước ở bậc cuối cùng để nhìn quanh phòng bếp. Sebastian dựa người vào tủ lạnh, hai tay khoanh lại, và Jace lúi húi nấu chín hành với trứng trong chảo. Anh đi chân trần, tóc rối tung, cúc áo cài lỏng lẻo, nhưng nhìn thấy anh vẫn làm tim cô xao xuyến. Cô chưa bao giờ thấy anh như thế này, trong buổi sáng sớm, vẫn hơi ngái ngủ, và chợt có nỗi buồn như đang cửa vào cô vì đây không thực sự là Jace của cô.

Dù anh có vẻ hạnh phúc, mắt không có quầng thâm, cười thoải mái khi anh lật trứng trong chảo và lấy cái ốp la đã chín ra đĩa. Sebastian nói gì đó, và

Jace phát giác ra Clary. 'Thích trứng rán hay trứng bác? '

'Trứng bác. Em không ngờ anh biết làm trứng đấy. ' Cô xuống hết cầu thang và đến bên quầy bếp. Ánh mặt trời tràn vào từ cửa sổ — dù trong nhà thiếu đồng hồ, cô đoán giờ đã qua bình minh lâu rồi — và phòng bếp lấp lánh ánh pha lê và crôm

'Ai không biết làm trứng? ' Jace hỏi thành tiếng.

Clary giơ tay — cùng lúc với Sebastian. Cô không thể không ngạc nhiên, và vội vã bỏ tay xuống, nhưng Sebastian vẫn kịp thấy và cười toe toét. Hắn luôn cười thế. Cô ước mình có thể tát văng nụ cười ấy ra khỏi bản mặt ấy.

Cô tránh nhìn hắn và làm mình bận rộn với lấy vào đĩa của mình đồ ăn sáng bày trên bàn — bánh mì, bơ tươi, mứt và thịt xông khói cắt lát — kiểu tròn dễ nhai. Cũng có cả nước quả với trà. Ăn khá thơm tất đấy chứ, cô nghĩ. Mặc dù, nếu lấy Simon làm ví dụ, đám con trai thiếu niên luôn đối. Cô liếc nhìn cửa sổ — và phải nhìn kỹ lại. Cảnh bên ngoài không còn là con kênh mà là một lâu đài đứng trên đỉnh đồi.

'Prague, ' (thủ đô cộng hòa Séc) Sebastian trả lời. 'Jace và anh có việc ở đây. ' Hắn liếc ra ngoài. 'Thật ra là bọn anh phải đi sớm. '

Cô cười ngọt ngào với hắn. 'Em đi cùng được không? '

Sebastian lắc đầu. 'Không. '

'Vì sao? ' Clary khoanh tay trước ngực. 'Kiểu gắn kết nam tính em không thể xen vào hả? Hai anh sắp tới có định cắt tóc cùng kiểu không? '

Jace đưa cô đĩa trứng bác, nhưng anh nhìn Sebastian. 'Có lẽ em ấy có thể theo, ' anh nói. 'Ý tôi là, kiểu việc này ý — chả nguy hiểm đâu. '

Mắt Sebastian giờ như kiểu rừng trong thơ Frost, sâu và tối. Chẳng lộ điều gì. 'Đời mấy ai đọc được chữ ngờ. '

'À thì cậu quyết định đi. ' Jace nhún vai, nhón tay lấy quả dâu bỏ vào miệng, và ném sạch vị dâu còn vương trên tay. Giờ đó, Clary nghĩ, mới là sự khác

biệt chắc chắn rõ ràng giữa Jace của cô và Jace này. Jace của cô có tính tò mò mãnh liệt về mọi thứ. Anh sẽ không bao giờ nhún vai và làm theo kế hoạch của ai đó. Anh ấy là đại dương thích dấy sóng đập vào bờ đá liên tục, còn Jace này là... một dòng sông hiền hòa lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vì anh hạnh phúc ư?

Tay Clary nắm chặt cái đĩa, đốt ngón tay trắng bệch. Cô ghét cái giọng nói nho nhỏ trong đầu ấy. Giống hệt Nữ hoàng Seelie, giọng nói này gieo rắc mỗi nghi ngờ không đúng lúc, thích hỏi những câu không có lời đáp lại.

'Đi lấy đồ đây. ' Sau khi ăn thêm quả dâu nữa, Jace phóng lên tầng trên. Clary ngẩng đầu lên. Bậc thang pha lê dường như vô hình, khiến anh chạy như bay vậy.

'Em không ăn trứng kìa. ' Sebastian lên tiếng. Hắn đi vòng qua quầy bếp — vẫn cứ êm ru, bực thật — và đang nhìn cô, lông mày nhướn lên. Hắn nói âm ngữ nhẹ, pha tạp giữa người sống ở Idris và giọng Anh. Cô tự hỏi hắn che giấu hay giờ cô mới nhận ra.

'Thực ra em không thích trứng, ' cô thú nhận.

'Nhưng em không muốn nói với Jace, vì cậu ta có vẻ vui vì được nấu cho em bữa sáng. '

Vì điều này cũng đúng, Clary chẳng nói gì.

'Hài hước nhỉ? ' Sebastian tiếp. 'Những lời nói dối từ miệng người tốt. Giờ chắc cậu ta sẽ làm trứng cho em mỗi ngày đến hết đời, và em sẽ ăn hết vì không thể nói với cậu ta mình không thích ăn. '

Clary nhớ lời Nữ hoàng Seelie. 'Tình yêu khiến mọi người trở nên dối trá nhỉ? '

'Chính xác. Em học nhanh phết đấy. ' Hắn bước một bước về phía cô, và một chút hơi thở xuất hiện. Hắn đang dùng nước hoa Jace sử dụng. Cô nhận ra mùi quýt tiêu đen (citrusy black-pepper) , nhưng mùi này từ hắn lại

có vẻ khác. Không đúng thể nào đó. 'Chúng ta có điểm chung rồi, ' Sebastian bắt đầu cởi cúc áo.

Cô nhanh chóng đứng lên. 'Anh làm gì đấy? '

'Bình tĩnh, em gái. ' Hăn cởi cúc áo cuối, và áo hăn bung ra. Hăn nhếch môi. 'Em là cô gái vẽ ẩn ký phép thuật đúng không? '

Clary chậm rãi gật đầu.

'Anh cần ẩn ký rune sức mạnh, ' hăn tiếp. 'Và nếu em là người giỏi nhất, anh muốn em vẽ cho anh. Em sẽ không từ chối vẽ cho anh trai mình đúng không? ' Đôi mắt đen của hăn sẫm soi cô. 'Hơn nữa, em bảo em muốn anh cho em một cơ hội. '

'Và anh muốn em cho anh một cơ hội, ' cô nói. Vậy thì thỏa thuận thế này. Em sẽ vẽ cho anh ẩn ký ấy nếu anh để em theo hai anh đi lo công chuyện ở đây. '

Hăn trút bỏ cái áo xuống mặt quầy bếp. 'Thỏa thuận. '

'Em không mang thanh stele. ' Cô không muốn nhìn hăn, nhưng khó mà lờ hăn đi được. Hăn dường như cố ý xấp lại gần cô. Cơ thể hăn khá giống Jace — cứng cáp, không có thịt thừa, cơ bắp hăn rõ trên da. Hăn cũng đầy sẹo như Jace, nhưng vì da hăn trắng nên sẹo không rõ như Jace. Sẹo trên da anh trai cô như đặt bút bạc lên giấy trắng vậy.

Hăn rút thanh stele từ thắt lưng và đưa cho cô. 'Dùng cái này đi. '

'Rồi, ' cô đáp. 'Quay lưng lại đi. '

Hăn làm theo. Và cô suýt ngưng thở. Tấm lưng trần của hăn sẹo chằng chịt, cái này chồng lên cái khác, quá nhiều để là một tai nạn ngẫu nhiên.

Đây là vết roi quất.

'Ai làm anh thế này? ' cô hỏi.

'Em tưởng ai? Cha chúng ta đó, ' hăn đáp. 'Cha dùng roi bằng kim loại quý để không có ẩn ký chữa thương iratze nào có tác dụng. Sẹo này là để nhắc

nhỏ. '

'Nhắc anh nhớ gì? '

'Sự nguy hiểm của việc vâng lời. '

Cô sờ tay lên một vết. Nó nóng giãy dưới đầu ngón tay cô, như thể vết này mới có, và hằn rõ, trong khi vùng da quanh nó lại nhẵn. 'Ý anh là "không vâng lời" chứ? '

'Anh nói đúng ý mình. '

'Có đau không? '

'Lúc nào chẳng thế. ' Hẳn liếc ra sau vẻ sốt ruột. 'Em còn đợi gì nữa? '

'Không. ' Cô đặt đầu thanh stele lên vai hấn, gắng giữ tay mình không run. Một phần trong cô đang chạy đua tìm ẩn ký nào có thể làm hấn bị thương, quặn quại trong người, làm hấn bị bệnh-thật dễ dàng làm sao — nhưng nhờ Jace cũng bị thế thì sao? Hất tóc ra sau, cô cẩn thận vẽ chữ rune Fortis trên vai hấn và phần lưng mà, nếu hấn là một thiên thần, sẽ là cánh của hấn.

Lúc cô vẽ xong, hấn quay lại lấy thanh stele, rồi mặc áo vào. Cô không mong có câu cảm ơn — và không có thật. Hấn vặn vẹo vai lúc cài cúc áo, và cười. 'Em giỏi thật, ' hấn chỉ nói thế.

Một thoáng sau tiếng chân dậm lên cầu thang vang lên và Jace quay lại, mặc áo khoác da đen. Anh cũng giắt vũ khí vào thắt lưng, và đeo găng tay đen hở ngón.

Clary mỉm cười với anh với vẻ nồng hậu cô không cảm nhận được.

'Sebastian bảo em có thể đi cùng. '

Jace nhướn mày. 'Để ai cũng cắt cùng kiểu tóc à? '

'Hi vọng là không, ' Sebastian đáp. 'Tôi để tóc xoắn trông tệ lắm. '

Clary liếc nhìn bản thân. 'Em có phải thay đồ không? '

'Không cần. Đây không phải việc cần đến đánh đấm, cơ mà chuẩn bị trước cũng tốt. Để anh lấy cho em đồ trong kho vũ khí, ' Sebastian trả lời, và đi lên tầng trên. Clary rửa thầm mình vì không tìm ra kho vũ khí. Chắc chắn nó sẽ mách cho cô hai người họ đang toan tính điều gì —

Jace chạm mặt cô, và cô nhảy dựng. Cô gần như quên bég anh đang ở đây. 'Em chắc chắn mình muốn theo cùng không? '

'Hoàn toàn chắc. Ở trong nhà chắc em phát rồ mất. Mà anh dạy em đánh đấm rồi mà. Em cho là phải có lúc tận dụng chứ. '

Môi anh cong lên thành nụ cười tinh quái; anh vén tóc cô ra sau và nói vào tai cô điều gì đó liên quan đến điều cô từng học ở anh. Anh thôi nói lúc Sebastian trở lại với thắt lưng giắt vũ khí trên tay và đã mặc áo khoác. Thắt lưng có để một con dao găm và một thanh thiên đao. Hắn kéo Clary lại gần mình và đeo thắt lưng cho cô, thắt chặt và cho đai trôi hơi thấp xuống hông. Cô quá ngạc nhiên để đẩy hắn ra và hắn đã xong việc trước khi cô định làm thế; hắn quay lưng và tiến tới bức tường, và khung cửa hiện ra, phát sáng như cánh cửa dẫn vào giấc mộng.

Họ bước qua cửa.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng khiến Maryse ngẩng đầu lên. Hôm nay là ngày đầy mây, cửa sổ thư viện hơi tối, và dãy đèn ngủ xanh lục tỏa ra biển ánh sáng khắp phòng hình tròn này. Cô không thể nói mình đã ngồi bao lâu. Các cốc cà phê rỗng để đầy trên mặt bàn.

Cô đứng dậy. 'Mời vào. '

Tiếng cách nhẹ vang lên, nhưng không có tiếng chân. Một lúc sau một bóng người mặc áo trùm xuất hiện, mũ trùm đội lên che khuất mặt. Bà gọi chúng tôi, Maryse Lightwood?

Maryse thả lỏng vai. Cô thấy mình mệt mỏi già nua và rệu rã. 'Tu huynh Zarachiah. Tôi đang chờ — À thì cũng không sao. '

Chờ Tu huynh Enoch đúng không? Anh ta là cấp trên của tôi, nhưng tôi cho là bà cho gọi chúng tôi vì có gì đó liên quan đến việc con trai nuôi của bà mất tích. Tôi lại có mối quan tâm đặc biệt đến cậu ta.

Cô tò mò nhìn anh. Phần lớn các Tu huynh Câm không nêu ý kiến chủ quan hay bày tỏ cảm xúc, trong trường hợp họ có. Vuốt mái tóc rối ra sau, cô bước ra từ sau chiếc bàn làm việc. 'Tốt thôi. Tôi muốn anh xem cái này. '

Cô không thoải mái với các Tu huynh Câm, với cách họ di chuyển êm ru như thể chân họ chẳng chạm đất. Zarachiah như thể bay là là cạnh cô trong khi họ đến tấm bản đồ thế giới treo trên bức tường phía bắc. Đây là tấm bản đồ của Thợ Săn Bóng tối. Idris ở trung tâm Châu Âu và biên giới của thành phố là đường vàng lấp lánh.

Trên giá để đồ dưới tấm bản đồ để hai vật. Một là miếng thủy tinh vấy máu đã khô. Vật kia là vòng tay bằng da đã sờn, có họa tiết chữ rune của sức mạnh thiên thần.

'Đây là —'

Vòng tay của Jace Herondale và máu Jonathan Morgenstern. Tôi đoán là những nỗ lực lần đầu hai cậu trai đều thất bại?

'Tại vì lần đầu không đúng cách. ' Maryse sửa vai. 'Khi tôi còn trong hội Circle, có cách Valentine dùng để xác định vị trí tất cả bọn tôi. Trừ lúc bọn tôi ở những nơi được bảo vệ kỹ lưỡng ra, hẳn sẽ biết chúng tôi ở đâu mọi lúc. Tôi nghĩ có khi hẳn làm thế tương tự với Jace khi cháu nó còn nhỏ. Hẳn chưa bao giờ gặp khó khăn khi tìm kiếm cháu. '

Cơ chế bà đang nói đến là gì?

'Một ấn ký. Không có trong Sách Xám. Chúng tôi đều mang nó. Tôi suýt quên mất; suy cho cùng, chẳng có cách nào xóa nó đi được. '

Nếu Jace có ấn ký ấy, chẳng lẽ cậu ta sẽ biết và tìm cách ngăn bà dùng cách đó để tìm được cậu ta sao?

Maryse lắc đầu. 'Ấn ký này nhỏ lắm, gần như vô hình dưới mái tóc cơ, như của tôi chẳng hạn. Cháu nó không thể biết mình có đâu — Valentine còn lâu mới tiết lộ. '

Tu huynh Zarachiah tách mình ra xa cô, chú mục vào tấm bản đồ. Và kết quả phép thử của bà là?

'Jace có ấn ký đó, ' Maryse đáp, chẳng tỏ vẻ hài lòng hay đắc thắng. 'Tôi thấy cháu trên bản đồ. Tấm bản đồ xuất hiện đốm sáng mỗi khi cháu nó xuất hiện, cả vòng tay kia cũng thế. Nghĩa là cháu nó xuất hiện, không phải là Jonathan Morgenstern. Jonathan chưa bao giờ xuất hiện trên bản đồ. '

Thế cậu ta đâu? Jace ở đâu?

'Mỗi lần cháu nó chỉ xuất hiện vài giây, ở London, Rome, và Thượng Hải. Một phút trước đây còn ở Venice, cơ mà lại biến mất rồi. '

Làm sao mà cậu ta đi nhanh thế được?

'Dùng Cổng Dịch chuyển chẳng? ' Cô nhún vai. 'Tôi chịu. Tôi chỉ biết một khi có đốm sáng nghĩa là con tôi còn sống... tạm biết thế. Và tôi thấy mình như được hít thở lần nữa, dù chỉ là chốc lát. ' Cô quyết định thôi, vì không cô sẽ trút hết bầu tâm sự ra — cô nhớ Isabelle và Alec nhưng không dám gọi chúng về Học Viện, ít nhất Alec sẽ gánh vác nhiệm vụ truy tìm người anh em của mình. Cô vẫn nhớ Max mỗi ngày và cảm giác như ai đó hút hết không khí khỏi phổi cô, và cô luôn để tay lên tim với nỗi sợ cô đang chết dần. Cô không thể mất Jace nữa.

Tôi hiểu. Tu huynh Zarachiah khoanh tay. Hai bàn tay trẻ trung, không bị cong hay xương xẩu, các ngón tay mảnh dài. Maryse hay tự hỏi các Tu huynh bao nhiêu tuổi rồi và họ già đi thế nào, nhưng thông tin kiểu đó luôn trong vòng bí mật. Cảm giác ấy mạnh mẽ hơn cả tình cảm gia đình. Nhưng điều tôi không hiểu là tại sao bà lại cho tôi xem cái này.

Maryse run rẩy hít hơi. 'Tôi biết mình nên trình lên Clave, ' cô nói. 'Nhưng Clave đã biết con tôi cùng hội cùng thuyền với Jonathan. Họ đang truy lùng

cả hai. Họ sẽ giết Jace nếu phát giác ra. Và giữ kín phát hiện này cũng là phản bội họ. ' Cô ngẩng đầu. 'Tôi quyết định báo cho các Tu huynh, việc làm tôi có thể chịu hậu quả được. Giờ có trình báo Clave hay không là quyết định của anh. Tôi — tôi không thể tự quyết được. '

Zarachiah im lặng mất một lúc. Rồi giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong đầu cô, Bản đồ của bà cho biết con bà còn sống. Nếu bà trình báo lên Clave, tôi không nghĩ điều này sẽ giúp ích gì, ngoài chuyện hai cậu trai đang thoát ẩn thoát hiện và không thể xác định rõ ràng vị trí. Họ biết thừa điều ấy rồi. Cứ giữ bản đồ đi. Tôi sẽ không báo cáo gì đâu.

Maryse chết sững. 'Nhưng... anh phục vụ Clave... '

Tôi từng là Thợ Săn Bóng tối như bà. Tôi từng sống như bà. Và cũng giống bà, có những người tôi yêu đến mức đặt sự an nguy của họ lên trên mọi thứ — mọi lời thề, mọi món nợ.

'Anh có... ' Maryse ngập ngừng. 'Anh từng có con chưa? '

Không. Không có con.

'Tôi rất tiếc. '

Đừng tiếc thế. Và đừng để lo cho Jace quá mà mù quáng. Cậu ta là người nhà Herondale, là dòng họ ấy giỏi sống sót —

Có gì đó vỡ vụn trong Maryse. 'Cháu nó không phải người nhà Herondale. Cháu nó là một Lightwood. Là con trai tôi. '

Một khoảng lặng dài. Rồi, Tôi cũng không định ám chỉ gì khác, Tu huynh Zarachiah nói. Anh ta buông thông tay và lùi bước. Có điều này bà nên chú ý. Nếu có lần nào Jace xuất hiện trên bản đồ lâu hơn vài giây, bà phải báo lên Clave. Bà nên tự quyết các khả năng là hơn.

'Tôi không nghĩ là được, ' cô đáp. 'Họ sẽ cho người truy lùng con tôi. Đặt bẫy chờ nó. Nó chỉ là một cậu bé. '

Cậu ta chưa bao giờ là một cậu bé, Zarachiah chốt, và anh quay bước đi. Maryse không dõi theo. Cô quay lại nhìn bản đồ.

Simon ơ?

Cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa trong ngực cậu. Là giọng Clary, căng thẳng nhưng quen thuộc, vang lên trong đầu cậu. Cậu liếc sang bên cạnh. Isabelle vẫn đang ngủ. Ánh nắng ban trưa lấp ló trên khung rèm cửa.

Cậu còn thức không?

Cậu nhìn lên trần. Tất nhiên là có.

Tại mình không chắc chắn được. Cậu lệch múi giờ tám sáu, bảy tiếng so với nơi tớ đang ở. Chỗ này đang lúc chạng vạng.

Ý?

Prague cơ. Đẹp thật ấy. Có một dòng sông lớn và rất nhiều tòa nhà hình chóp. Nhìn từ xa lại khá giống Idris đấy. Nhưng mà lạnh. Lạnh hơn ở quê nhà.

Okay, đừng báo cáo thời tiết nhé. Cậu an toàn không? Sebastian với Jace đâu?

Đi với mình. Nhưng giờ mình đi dạo một chút. Mình bảo mình muốn nhìn cảnh vật từ trên cầu.

Ra là mình là cảnh cậu thấy từ trên cầu?

Cô bật cười, hoặc đó là cảm giác cô cười trong đầu cậu — cái cười bối rối khê khàng. Mình không có nhiều thời gian. Cơ mà họ chưa có vẻ nghi ngờ gì. Jace thì... Jace chắc chắn không nghi ngờ. Sebastian thì khó đoán hơn. Mình không nghĩ hẳn tin mình. Hôm qua mình lục lọi trong phòng hắc, nhưng chẳng có gì — đúng đấy, chả có gì — giúp ta biết họ đang âm mưu gì. Còn đêm qua...

Đêm qua?

Không có gì. Lạ thật, cô ở trong đầu cậu mà cậu vẫn biết cô đang giấu diếm gì đó. Sebastian để cái hộp mẹ mình từng giữ trong phòng. Trong hộp toàn đồ sơ sinh của hắn. Mình chả hiểu nổi.

Đừng mất thì giờ đọc vị Sebastian làm gì, Simon khuyên. Hắn không đáng được thế. Hãy tìm hiểu họ đang âm mưu gì thì hơn.

Thì vẫn đang cố đây. Giọng cô bức bối. Cậu vẫn đang ở nhà Magnus à?

Yeah. Chúng mình đến giai đoạn hai của kế hoạch rồi?

Thế cơ á? Còn giai đoạn một là gì?

Giai đoạn một là ngồi quanh bàn, gọi pizza và tranh cãi.

Còn giai đoạn hai? Ngồi quanh bàn uống cà phê và cãi nhau tiếp?

Không hẳn. Simon hít sâu. Bọn mình hiệu triệu quỷ Azazel.

Azazel á? Giọng nói trong đầu cậu cao vút lên, Simon suýt đưa tay bịt tai. Thảo nào có cái câu hỏi Xì Trum ngu ngốc ấy. Hãy nói với mình cậu đang đùa đi.

Không hề. Chuyện dài lắm. Cậu kể cho cô nhiều nhất có thể, mắt vẫn nhắm Isabelle ngủ say, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ càng lúc càng rực rỡ. Bọn mình nghĩ hắn sẽ tìm hộ vũ khí có thể làm Sebastian bị thương mà Jace không hề hấn gì.

Yeah, nhưng — hiệu triệu quỷ? Clary không có vẻ xuôi tai. Và Azazel không phải là loại quỷ ba vợ nào đâu. Mình đang ở Đội Ác bên này. Cậu đang ở cùng Đội Tốt. Nhớ đấy.

Clary, cậu biết làm gì có chuyện đơn giản thế.

Cậu dường như có thể nghe tiếng thở dài của cô lướt qua da cậu và làm tóc gáy cậu dựng đứng. Mình biết.

Đô thị và sông nước, Clary nghĩ thế lúc bỏ tay khỏi vào cái nhẫn bên tay phải và quay lưng với cảnh nhìn từ cầu Charles đi về chỗ Sebastian và Jace. Họ đang ở bên kia cây cầu đá cổ, chỉ trở mảy chỗ không nhìn bằng mắt

được. Làn nước dưới chân có màu ánh kim, nước chảy êm dịu quanh thanh chống của thành phố; nền trời cũng cùng màu ấy, lổ chỗ vài đám mây đen.

Gió lùa qua tóc và áo cô trong lúc cô bước về phía Jace và Sebastian. Họ lại khởi hành, hai cậu con trai trao đổi nhanh; cô có thể góp chuyện nhưng có gì đó trong vẻ đáng yêu của thành phố, những tòa nhà hình chóp sừng sững trong màn sương làm cô chỉ muốn im lặng, ngắm nhìn và suy tư.

Cây cầu dẫn lối đến con phố rải sỏi rồi rậm với các cửa hàng du lịch, cửa hàng bán ngọc hồng lựu đỏ sẫm và hồ phách Ba Lan, pha lê Bô-hê-mê cùng đồ chơi bằng gỗ mộc san sát nhau. Kể cả vào giờ này, khách du lịch vẫn đứng ngoài các câu lạc bộ, cầm thẻ vào miễn phí để được dùng đồ uống giảm giá; Sebastian sốt ruột ra hiệu họ tránh sang, thể hiện thái độ bức bối của mình bằng tiếng Séc. Mật độ người giảm đi khi con phố dẫn đến quảng trường xây từ thời trung cổ. Mặc cho tiết trời lạnh lẽo, vẫn có khách bộ hành dạo quanh quảng trường và các kiốt vẫn bán rượu táo nóng và xúc xích. Ba người họ dừng chân ăn cạnh một cái bàn ọp ẹp chân cao trong lúc đồng hồ thiên văn chỗ trung tâm quảng trường đánh chuông. Tiếng máy móc lạnh canh, và một vòng các hình nhân nhảy múa bằng gỗ xuất hiện ở hai bên đồng hồ — là mười hai tông đồ, Sebastian cắt nghĩa trong lúc các hình nhân xoay vòng.

'Chuyện kể rằng, ' hắn nói, ngả người ra trước còn hai tay ôm lấy cái cốc rượu táo nóng, 'nhà vua cho móc đôi mắt của thợ đồng hồ sau khi cái đồng hồ này hoàn tác, để người thợ không bao giờ có thể tạo ra một cái đẹp như thế nữa. '

Clary rùng mình và nhích người đến gần Jace. Anh có vẻ trầm lặng từ khi họ ra khỏi cầu, mang nặng vẻ suy tư. Mọi người— phần lớn là các cô gái— đứng lại ngắm anh khi họ đi qua, mái tóc vàng đến sừng sờ của anh nổi bật trên nền đen ảm đạm của mùa đông của Quảng Trường Cổ. 'Buồn nhỉ, ' cô bình phẩm.

Sebastian đưa ngón tay quanh miệng cốc, nếm vị táo của rượu. 'Quá khứ là một miền đất khác. '

'Đất khách, ' Jace chỉnh.

Sebastian uể oải nhìn anh. 'Gì cơ? '

' "Quá khứ là một miền đất khách: ở đó họ hành xử khác hẳn" , ' Jace đáp.
'Cả câu là thế đấy. '

Sebastian nhún vai và đẩy cốc mình uống ra. Bạn sẽ nhận lại một euro nếu đưa cốc quay lại quầy bán rượu, nhưng Clary ngờ rằng Sebastian thích thể hiện mình là công dân tốt vì một đồng euro lẻ. 'Đi thôi. '

Clary chưa uống hết cốc, nhưng cô vẫn đặt xuống bàn và theo chân Sebastian ra khỏi quảng trường, hòa mình vào mê lộ phố phường rồi rầm chặt hẹp. Jace đã chữa lời Sebastian, cô nghĩ. Chắc đây chỉ là việc nhỏ, nhưng chẳng phải phép thuật của quỷ Lilith lẽ ra phải khiến anh thấy mọi điều Sebastian nói và làm là đúng đắn sao? Liệu đây có phải dấu hiệu — dù bé nhỏ — cho thấy bùa chú ràng buộc họ bắt đầu mất hiệu lực?

Cô biết hi vọng lúc này là ngu ngốc. Nhưng thỉnh thoảng hi vọng là tất cả những gì bạn có.

Đường phố càng lúc càng tối hơn, hẹp hơn. Mây trên nền trời đã hoàn toàn bít kín ánh hoàng hôn, và những cây đèn đốt khí ga cổ lỗ sĩ le lói khắp nơi, sáng lờ mờ trong buổi tối mù sương. Phố dần chuyển sang đường rải sỏi, vỉa hè hẹp đi, buộc họ đi thành hàng dọc, giống cách họ đi qua một cây cầu hẹp. Chỉ có sự thoát ẩn thoát hiện của khách đi đường mới không khiến Clary cảm thấy mình đang đi trong thành phố mơ tưởng bởi trí tưởng tượng của mình.

Cuối cùng họ đến một cái cổng vòm bằng đá dẫn vào khoảnh sân nhỏ. Phần lớn các cửa hiệu đã tắt đèn, chỉ có một cái trước mặt họ vẫn mở. Dòng chữ ANTIKVARIAT màu vàng, nhìn vào cửa sổ toàn thấy chai lọ cũ mèm chứa các chất khác nhau, dán nhãn đề tiếng Latinh. Clary ngạc nhiên vì Sebastian nhắm cửa hàng ấy mà bước. Họ cần mấy cái chai cũ kĩ đó thật à?

Cô dứt dòng suy nghĩ khi họ bước qua ngưỡng cửa. Gian hàng bên trong chiếu sáng yếu ớt và ướp mùi băng phiến, nhưng chất đầy hàng, ở mọi xó xỉnh, mấy thứ đồ bỏ — và đồ- chưa-đến-mức-bỏ. Những bản đồ sao tuyệt đẹp tranh giành chỗ với các cốc sữa trứng màu muối tiêu hình thù giống các hình nhân trong Quảng Trường Cổ. Hộp thuốc lá và xì gà chất thành đống, tem thư xếp trong hộp thủy tinh, rồi mấy cái máy ảnh cổ do Đông Đức và Nga thiết kế, một cái bát thủy tinh màu ngọc lục bảo sẫm có khắc hoa văn tuyệt mỹ xếp cạnh chồng lịch không thấm nước cũ mềm. Trên cái cột cờ ở trần nhà có treo cờ Séc.

Sebastian len lỏi qua các chồng hàng để đến cái quầy đằng sau cửa hàng, và Clary nhận ra cái cô nhìn nhầm là một ma-nơ-canh thực ra là một ông già có khuôn mặt nhăn nheo nứt nẻ chân chim như tấm trải giường cũ, ngả lưng ra sau với hai tay khoanh trước ngực. Bản thân cái quầy làm bằng thủy tinh và treo đầu đồ trang sức cổ và tràng hạt pha lê lấp lánh, dây dây ví nhỏ xinh cài đá quý, cả dây vòng đeo tay nữa.

Sebastian nói gì đó bằng tiếng Séc, ông già bèn gật đầu và hất hàm chỉ Clary và Jace với vẻ nghi ngờ nổi cộm trong mắt. Ông ta có đôi mắt, Clary nhìn ra, màu đỏ sẫm. Cô nheo mắt, tập trung cao độ để nhìn thấu bùa mê hoặc trên người ông ta.

Không hề dễ dàng gì; bùa mê dán vào ông ta như dán tờ rơi. Cuối cùng cô cũng gỡ được nó ra đủ để loáng thoáng thấy hình hài thực sự của sinh vật đứng trước mặt cô — cao và có hình người, da xám và đôi mắt màu ruby, hàm răng nhọn hoắt trong miệng và có tay dài vẩy răn có đầu giống đầu lươn — xấu xa, nhỏ và đầy răng.

'Quỷ Vetis, ' Jace nói thầm vào tai cô. 'Giống loài rồng. Chúng thích lưu trữ đồ lấp lánh. Đồ bỏ, trang sức trong mắt chúng đều như nhau. '

Sebastian nhìn Clary và Jace qua vai. 'Họ là em trai và em gái tôi, ' hắn nói sau một hồi lâu im lặng. 'Họ đều tin tưởng được, Mirek ạ. '

Clary nổi da gà. Cô không thích bị tả là em gái Jace, kể cả bị tả từ miệng một con quỷ.

'Ta không thích thế này, ' quỷ Vetis lên tiếng. 'Cậu bảo ta chỉ làm ăn với mình cậu, Morgenstern. Ta có biết Valentine có một cô con gái' — hẳn hắt đầu chỉ Clary — 'và cũng biết ông ta chỉ có một cậu con trai thôi. '

'Cậu kia là con nuôi, ' Sebastian đáp nhẹ tênh, ra dấu chỉ Jace.

'Con nuôi? '

'Tôi nghĩ ông sẽ thấy thuở này hình mẫu gia đình hiện đại thay đổi với bước tiến ấn tượng đấy, ' Jace cất giọng.

Con quỷ — Mirek — chả có vẻ bị ấn tượng. 'Ta không thích thế này, ' hẳn lặp lại.

'Nhưng thế này thì thích nhỉ, ' Sebastian nói, tay lấy cái bọc thắt nút từ trong túi quần. Hẳn lộn bọc ra và một dòng tiền xu bằng đồng trào ra lanh canh trên quầy, lăn tứ tung trên lớp kính. 'Mấy đồng để trên mắt người chết cả đấy. Một trăm đồng tất cả. Giờ ông có thứ tôi cần chưa? '

Một bàn tay đầy răng lướt trên mặt quầy khẽ cấn đồng xu. Đôi mắt đỏ của con quỷ lảo liên nhìn. 'Chất lượng tốt cả, nhưng thế này chưa đủ để mua đồ cậu tìm đâu. ' Hẳn ra dấu bằng cánh tay nhấp nhô, và một thứ Clary nhìn giống miếng thạch anh trong suốt xuất hiện — chỉ có điều sáng hơn, trong suốt hơn, ánh màu bạc nhiều hơn và đẹp hơn. Cô giật mình nhận ra đây là nguyên liệu chế tác ra thiên đao. 'Adamas nguyên chất, ' Mirek nói. 'Nguyên liệu từ Thiên đường. Vô giá. '

Cơn giận choán hết mặt Sebastian nhanh như chớp, và trong một thoáng Clary thấy gã trai xấu xa đứng cười nhìn bác Hogde nằm chết. Rồi vẻ mặt ấy biến mất. 'Nhưng chúng ta đã ngã giá xong rồi. '

'Chúng ta cũng đồng ý để cho mình cậu đến đây thôi, ' Mirek trả miếng. Mắt hẳn dán vào Clary, rồi Jace, anh không động đậy nhưng phong thái đã

giống con mèo đang thu mình chờ cơ hội là vồ. 'Ta sẽ ra giá cậu có thể trả thêm, ' hần tiếp. 'Một lọn tóc của em gái cậu. '

'Xong, ' Clary đáp, bước tới hần. 'Muốn có tóc của —'

'Không! ' Jace chặn cô lại. 'Clary, hần là pháp sư hắc ám. Em không biết hần có thể làm gì với lọn tóc hoặc chút máu của mình đâu. '

'Mirek, ' Sebastian chậm rãi lên tiếng, mắt không nhìn Clary. Và cô băn khoăn một thoáng, nếu Sebastian muốn đổi lọn tóc của cô lấy adamas, điều gì sẽ ngăn hần lại? Jace đã phản đối, nhưng anh cũng bị ràng buộc vào ý muốn của Sebastian. Liệu điều gì sẽ thắng thế? Sự ép buộc tâm lý hay tình cảm của Jace dành cho cô? 'Tuyệt đối không. '

Con quỷ chậm chạp chớp mắt của loài thần lẩn. 'Chắc chắn không á? '

'Còn lâu mới được động vào tóc em gái tao nhé, ' Sebastian nói. 'Và đừng hòng phá vỡ thỏa thuận. Không ai được lừa con trai Valentine Morgenstern. Đồng ý với cái giá đã định, bằng không —'

'Thì sao nào? ' Mirek gầm gừ. 'Thì ta sẽ thấy hối tiếc hả? Mà không phải Valntine, cậu bé ạ. Đó là người đàn ông biết thu phục lòng trung thành —'

'Đúng, ' Sebastian đồng ý nói, tay lấy thanh thiên đao giắt trên thắt lưng ra. 'Tao không phải là Valentine, và tao cũng không muốn giao kèo với quỷ như Valentine đã làm. Nếu mày không tận trung với tao, mày sẽ phải sợ tao. Mày sẽ hiểu ra tao có quyền năng mạnh hơn cha tao, và nếu không định tiền trao cháo múc, tao sẽ lấy mạng mày và lấy thứ tao đến đây để sở hữu. ' Hần giờ thiên đao lên. "Dumah", hần kêu , và lưỡi đao phóng ra, lóe sáng như cột lửa.

Con quỷ lùi lại, lăm bầm gì đó. Tay Jace đã thủ sẵn con dao găm. Anh la lên gì đó với Clary, nhưng chưa đủ nhanh. Cô bị cái gì đó động thẳng vào vai, và cô ngã ra sàn. Cô lẹ làng lật người lại, ngược lên nhìn —

Và thét lên. Lơ lửng trên đầu cô là một con rắn to tổ chẳng — hay kiểu thế, vì nó có thân hình trơn dày và cái đầu bạnh ra giống rắn hổ mang, nhưng

người nó có mẫu, giống con trùng, mọc ra một tá chân có vuốt lờm chờm. Clary lập bập lần tìm thắt lưng để vũ khí lúc sinh vật ấy lấy đà, nanh xỉ nọc độc vàng khè, và phóng mình tấn công.

Simon thiếp đi sau khi 'nói chuyện' với Clary. Khi cậu thức giấc, đèn đóm đã bật, còn Isabelle ngồi bên mép giường, mặc quần jean và áo phông hằn là Alec cho mượn. Hai tay áo thùng lỗ chỗ, và đường khâu ở viền áo có vẻ chưa kín. Cô đã bỏ cúc cổ áo và đang dùng thanh stele để vẽ ấn ký rune lên phần da ngay dưới xương đòn.

Cậu chống cùi chỏ dậy. 'Cậu làm gì thế? '

'Vẽ iratze, ' cô đáp. 'Vì cái này. ' Cô vuốt tóc ra sau, và cậu thấy hai vết chích cậu làm trên cổ. Lúc cô vẽ ấn ký ấy xong, vết thương đã kịp liền miệng, để lại đốm trắng mờ mờ.

'Cậu... khỏe chứ? ' Tiếng cậu nghe như đang thì thầm. Nhẹ bẫng. Cậu đang gặng kìm lại những câu hỏi khác. Mình có làm cậu đau không? Giờ cậu có nghĩ mình là quân quái vật không? Mình đã làm cậu ghê tởm hoàn toàn chưa?

'Ồn mà. Mình ngủ nhiều hơn bình thường, nhưng mình nghĩ đó là điều tốt. ' Thấy biểu cảm trên mặt cậu, Isabelle giắt thanh stele lên thắt lưng rồi duyên dáng bò lên giường như mèo và ngả lên người cậu, tóc rủ xuống quanh mặt họ. Họ ở gần đến nỗi mũi chạm được nhau. Cô nhìn cậu không chớp. 'Sao cậu cứ phải bắn lên thế? '

Cậu muốn kéo cô gần hơn nữa và hôn-không phải cắn, hôn ấy – nhưng đúng lúc đó tiếng chuông cửa vang lên. Một lát sau có tiếng gõ cửa phòng ngủ- thật ra là đập cửa, làm bản lề cửa chực bung ra.

'Simon. Isabelle. ' Là giọng Magnus. 'Nghe này, tôi không quan tâm hai người đang ngủ hay đang làm 'điều khó nói thẳng ra' với nhau trong ấy. Mặc quần áo vào và ra phòng khách. Ngay. '

Simon nhìn Isabelle, người cũng đang bối rối như cậu. 'Chuyện gì thế? '

'Cứ ra ngoài này đi. ' Magnus đáp, và tiếng chân bước đi của anh vang lên xa dần.

Isabelle dứt Simon ra, điều làm cậu thấy thất vọng tràn trề, và thở dài. 'Cậu nghĩ chuyện này là sao? '

'Chịu, ' Simon trả lời. 'Gặp mặt khẩn của Đội Tốt, chắc thế. ' Cậu thấy cụm từ Clary dùng nghe vui vui. Nhưng Isabelle chỉ lắc đầu và thở dài.

'Thời nay mình chả chắc có cái gì gọi là Đội Tốt nữa, ' cô nói.

Chương 13: Chúc đài treo bằng xương

Lúc con cự xà bổ xuống Clary, một tia sáng lóe lên làm cô mất thị giác. Là thanh thiên đao, lưỡi đao sáng bén sáng ngời xén gọn đầu con quỷ. Cái đầu rời ra, phụt máu và nọc độc; Clary lăn người sang nhưng vẫn để vài giọt hợp chất độc hại đó văng vào áo. Con quỷ biến mất trước khi hai nửa người chạm sàn. Clary nén tiếng kêu đau và gượng đứng lên. Một bàn tay đột nhiên xuất hiện — một bàn tay muốn giúp cô đứng dậy. Jace, cô nghĩ, nhưng khi cô ngược lên, hóa ra lại là anh trai mình.

'Nhanh nào, ' Sebastian nói, tay vẫn đưa ra. 'Bọn chúng còn đông lắm. '

Cô nắm tay hắn và hắn giúp cô đứng thẳng dậy. Người hắn cũng dính đầy máu quỷ — dịch màu xanh-đen chạm đầu cháy đỏ, khiến quần áo hắn cháy lỗ chỗ. Khi cô đang mãi nhìn, một sinh vật đầu rắn nửa — quỷ Elapid, cô muộn màng nhận ra chúng vì nhớ được lại hình minh họa trong sách — chồm lên sau lưng hắn, cổ bạnh ra như hổ mang bành. Không nghĩ ngợi gì, Clary nắm vai và đẩy mạnh hắn sang một bên; lúc con quỷ lao tới, Clary vươn người lên với con dao găm trong tay. Cô xoay người tránh cú tấp của sinh vật đó; tiếng rít của con quỷ biến thành tiếng nghen òng ọc khi lưỡi đao đâm lút cán vào nó, cô xoáy lưỡi đao và phanh thây con quỷ như người ta mổ cá. Máu quỷ phun ra tay cô nóng bỏng. Cô hét lên nhưng vẫn giữ chặt cán dao khi con quỷ tan thây.

Cô xoay người nhìn quanh. Sebastian đang đấu với một con Elapid ở bậc cửa hàng; Jace đang đánh hai con bên quầy trưng bày đồ gốm. Trên sàn vươn vãi đầy miếng gốm. Clary thu cánh tay lại phi con dao theo cách Jace dạy cô. Con dao xé không khí cắm đúng vào một trong hai con quỷ, nó hốt hoảng tránh đi. Jace xoay người thấy cô, anh nháy mắt trước khi cắt gọn đầu con Elapid còn lại. Người nó gục xuống tan rã và Jace, máu đen văng đầy mình, cười toe toét.

Một bầu nhiệt huyết sục sôi trong Clary — cảm giác phấn chấn. Cả Jace lẫn Isabelle đều miêu tả cảm giác lâng lâng khi tham chiến, nhưng bản thân cô chưa bao giờ trải nghiệm. Giờ cô mới có dịp. Cô thấy mình mạnh mẽ, máu

chảy rần rật, sức mạnh lan tỏa đến từng lóng xương sống. Mọi thứ quanh cô dường như chậm lại. Cô thấy con quỷ Elapid bị thương xoay mình phi như bay bằng đôi chân bò sát đến cô, nanh đã nhe sẵn. Cô lùi bước, giật lá cờ cắm trên tường, và xiên cán cờ vào cái miệng há ngoác của con Elapid. Cán cờ xuyên thủng sọ con quỷ, và nó tan biến, cả cái cờ cũng biến luôn.

Clary cười lớn. Sebastian, vừa chém chết được con nữa, quay mình tìm nguồn gốc của tiếng cười inh tai, và mắt hắn mở to. 'Clary! Chặn tên kia! 'hắn hét, và cô quay nhìn Mirek, hai tay định đẩy cửa chuồn đi.

Cô tăng tốc chạy, lấy thanh thiên đao giắt ở thắt lưng. 'Nakir! ' cô gọi, bung mình bay qua quầy lúc thiên đao bùng sáng. Cô đập vào con quỷ Vetis, làm hắn ngã nhào. Một cánh tay trơn như lươn của hắn táp cô nhưng bị cô xén gọn bằng lưỡi đao. Càng nhiều máu đen chảy ra. Con quỷ nhìn cô với vẻ sợ hãi.

'Dừng tay, ' hắn van vãn. 'Tôi có thể đưa cho cô bất kỳ thứ gì cô muốn —'

'Tôi có mọi thứ tôi muốn rồi, ' cô đáp khẽ, và xuống tay. Lưỡi đao cắm ngập vào ngực con quỷ, và Mirek tan biến với tiếng gào đau đớn. Clary đập đầu gối vào thảm trải sàn.

Một lát sau hai cái đầu thò ra nhìn cô — mái tóc vàng và mái tóc trắng bạc. Jace và Sebastian. Mắt Jace mở lớn, Sebastian tái mặt. 'Nhân danh thiên thần, Clary, ' hắn thở dốc. 'Còn adamasda —'

'À, nguyên liệu anh cần hả? Đây này. ' Nó yên vị dưới quầy hàng. Clary nhặt nó lên, một phiến bạc phát sáng, bị đục chỗ bàn tay vấy máu của cô chạm vào.

Sebastian thở phào nhẹ nhõm và lấy phiến adamas từ tay cô còn Jace nhảy qua quầy hàng gọn lẹ và đến bên Clary. Anh quỳ xuống bên cô, mắt tối đi vì lo lắng. Cô nắm cổ tay anh.

'Em ổn cả, ' cô nói. Tim cô đập thành thịch, máu rần rật trong huyết quản. Anh định nói gì đó, nhưng cô đã đặt hai tay lên mặt anh. 'Em thấy tuyệt. '

Cô nhìn anh, vấy máu và ướt đầm mồ hôi, và muốn hôn anh. Cô muốn — 'Rồi nhé, hai người, ' Sebastian cất giọng. Clary nhìn anh trai. Hắn đang cười với họ, tay xoay xoay phiến đá adamas. 'Ngày mai cái này mới đặc dụng, ' hắn tiếp. 'Nhưng tối nay — một khi đã tắm rửa sạch sẽ hết — ta sẽ ăn mừng. '

Simon đi chân trần ra phòng khách, Isabelle theo sau, và thấy một hoạt cảnh bất ngờ. Cái vòng tròn và vòng ngũ giác ở trung tâm sáng bừng ánh bạc như thủy ngân. Một cột khói đỏ-đen lốm đốm trắng bốc hơi ngùn ngụt. Cả phòng đầy mùi lửa cháy. Magnus và Alec đứng ngoài vòng tròn cùng Jordan và Maia, những người— dựa theo mũ áo họ mặc— vừa mới đến.

'Chuyện gì thế? ' Isabelle hỏi, co duỗi tứ chi với tiếng ngáp dài. 'Sao ai cũng đang xem Kênh Ngũ Giác thế? '

'Đợi chút, ' Alec đáp gọn. 'Em sẽ thấy. '

Isabelle nhún vai và nhìn những người khác. Mọi người đều căng mắt ra, nhìn khói trắng cuộn xoáy, càng lúc càng nhanh, thành cơn lốc xoáy mini tràn ra cả vòng ngũ giác, để lại câu chữ cháy sém:

CÁC NGƯỜI ĐÃ QUYẾT ĐỊNH CHƯA?

'Hà, ' Simon nói. 'Nó làm thế cả sáng nay à? '

Magnus đưa tay lên. Anh mặc quần da in hình tia chớp zíc-zắc. 'Cả đêm đến sáng luôn. '

'Cứ hỏi đi hỏi lại một câu à? '

'Không, hỏi mấy câu khác nữa. Thịnh thoảng có chửi thề. Hắn là Azazel đang giỡn chơi. '

'Thế hắn có nghe được ta nói không? ' Jordan ngoẹo đầu sang một bên.

'Chào đấng ấy, anh quý. '

Mấy chữ bốc cháy tự sắp xếp lại. CHÀO, NGƯỜI SÓI.

Jordan lùi một bước và nhìn Magnus. 'Thế này là... bình thường à? '

Magnus có vẻ cực kì không vui. 'Thường thì là thế. Tôi chưa bao giờ hiệu triệu con quỷ mạnh như Azazel, nhưng kể cả thế — tôi có nghiên cứu văn thư, và không thể tìm ra trường hợp nào tương tự. Tình hình ngoài tầm kiểm soát rồi. '

'Azazel phải về chỗ của hăn, ' Alec lên tiếng. 'Kiểu, về đó vĩnh viễn. ' Anh lắc đầu. 'Có lẽ cô Jocelyn nói đúng. Hiệu triệu quỷ chẳng mang lại gì tốt đẹp. '

'Anh khá chắc anh là sản phẩm của một lần gọi quỷ, ' Magnus lưu ý. 'Alec, anh làm điều này hàng trăm lần rồi. Anh không biết vì sao lần này lại khác hăn. '

'Azazel không thể thoát ra đúng không? ' Isabelle hỏi. 'Ý em là thoát khỏi vòng ngũ giác kia ấy. '

'Đúng, ' Magnus đáp, 'nhưng hăn lẽ ra cũng không thể thực hiện điều hăn đang làm kia. '

Jordan ngả ra trước, hai tay đặt lên đầu gối. 'Dưới Địa ngục sao rồi bạn hiền? ' cậu ta hỏi. 'Lạnh hay nóng thế? Tôi nghe nói là cả hai. '

Không hồi đáp.

'Giỏi lắm, anh Jordan ạ, ' Maia nhận xét. 'Em nghĩ anh vừa chọc tức hăn. '

Jordan chọc tay vào cạnh vòng ngũ giác. 'Hăn đoán được tương lai không? Đây, ông ngũ giác ời, ban nhạc của chúng tôi có bành trướng được không? '

'Jordan, hăn là quỷ từ Địa Ngục, có phải Magic Eight Ball (bộ đồ chơi bói toán thời thượng của những năm 1950) đâu, ' Magnus bực bội đáp. 'Và tránh cái lần ranh của vòng ngũ giác ấy ra. Hiệu triệu quỷ và giam nó trong vòng ngũ giác thì hăn không thể hãm hại cậu. Nhưng bước vào đó nghĩa là cậu đặt mạng mình vào quyền năng của hăn —'

Đúng lúc đó cột khói bắt đầu đặc lại. Đầu Magnus ngẩng phắt lên, Alec đứng dậy, suýt làm đổ ghế, và cột khói thành hình Azazel. Áo hăn xuất hiện trước — áo vải sọc xám bạc, có cổ tay áo lịch lãm — và hăn chui mình vào

bộ cánh ấy, đôi mắt phùng lửa xuất hiện cuối cùng. Hắn nhìn quanh với vẻ hài lòng rõ rệt. 'Cả hội đều có mặt nè, ' hắn nói. 'Nào, các người quyết định chưa? '

'Rồi, ' Magnus đáp. 'Ta không nghĩ bọn ta cần động đến người. Dù sao cũng cảm ơn nhé. '

Im lặng bao trùm.

'Người có thể đi, ' Magnus ra dấu tạm biệt. 'Chào. '

'Sao thế được, ' Azazel vui vẻ đáp, lấy khăn tay ra lau móng tay. 'Ta nghĩ mình sẽ ở lại đây. Chỗ này thích phết. '

Magnus thở dài và nói gì đó với Alec, anh tới chỗ cái bàn và quay lại với quyển sách đưa cho anh pháp sư. Magnus mở sách và bắt đầu đọc thành tiếng. Hồi linh hồn bị nguyên rửa, hãy biến đi. Trở về vương quốc khói lửa, của tro tàn và —'

'Vô ích thôi, ' giọng con quỷ buồn chán. 'Cứ việc thử đi. Ta vẫn ở đây thôi. '

Magnus nhìn hắn bằng đôi mắt giận dữ. 'Người không thể bắt bọn ta thỏa thuận được. '

'Thử xem. Đâu phải ta không có món hời hơn để làm các người hứng thú đã —'

Azazel ngưng lời nhìn kẻ mới đến. Là con Chairman Meow, chân có vẻ đang giầy xéo một con chuột. Trong khi mọi người ngạc nhiên và kinh hãi nhìn, con mèo phi qua lẫn ranh vòng ngũ giác — và Simon, hành động theo bản năng hơn là lý trí, nhảy vào vòng ngũ giác theo con mèo và tóm gọn nó.

'Simon! ' Cậu nhận ra tiếng Isabelle mà không cần nhìn, tiếng kêu đầy hốt hoảng. Cậu quay lưng nhìn cô đưa tay bụm miệng và đôi mắt mở to. Bọn họ đều nhìn cậu chăm chăm. Mặt Izzy trắng bệch vì sợ, và Magnus cũng mất bình tĩnh.

Hiệu triệu quý và giam nó trong vòng ngũ giác thì hẳn không thể hãm hại cậu. Nhưng bước vào đó nghĩa là cậu đặt mạng mình vào quyền năng của hắn.

Có gì đó vỗ vai Simon. Cậu xoay người, tay buông con Chairman Meow ra; nó chạy bay biến đến cái ghế sofa mà trốn. Cậu ngược mắt lên. Khuôn mặt Azazel choán hết tầm nhìn của cậu. Đứng gần thế này cậu mới thấy làn da nứt nẻ, như đá hoa cương bị rạn, và ngọn lửa cháy trong đôi mắt sâu hoắm của Azazel. Lúc hắn cười, Simon được thấy hàm răng sắc nhọn bịt sắt.

Azazel hà hơi. Một luồng khí lưu huỳnh phả vào Simon. Tiếng Magnus ngân nga trầm bổng, tiếng gào của Isabelle văng vẳng từ đâu xa lắm lúc cậu bị con quỷ nâng bổng lên. Azazel ném cậu ra xa.

Hoặc là định làm thế. Hắn bỏ tay ra; Simon rơi bịch xuống đất còn Azazel bị đẩy lùi lại bởi rào cản vô hình nào đó. Có tiếng như đá vỡ toác. Azazel quỳ mọp xuống, rồi khó nhọc lắm mới đứng lên được. Hắn gầm gừ ngược lên, răng nhe ra, và dò dẫm bước đến chỗ Simon — cậu muộn màng nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, đưa bàn tay run lẩy bẩy lên trán vuốt tóc ra sau.

Azazel dừng bước. Hai tay hắn, móng tay cũng bịt sắt như hàm răng, bồn chồn dang ra. 'Kẻ lang thang, ' hắn hỗn hển. 'Là người đẩy ư? '

Simon chết sững. Magnus vẫn đang khê ngân nga, nhưng mọi người đều á khẩu. Simon không dám nhìn xung quanh để thấy bạn mình. Clary và Jace, cậu nghĩ, từng thấy Dấu Ấn làm được gì, thấy ngọn lửa bùng cháy ấy. Ngoài ra không ai thấy. Bảo sao họ á khẩu.

'Không, ' Azazel nhận xét, đôi mắt rực lửa nheo lại. 'Không, người quá trẻ, còn thế giới quá già cỗi. Nhưng ai lại dám vẽ ấn ký của Thiên đàng lên một ma cà rồng chứ? Và tại sao? '

Simon buông thông tay. 'Thử động vào ta lần nữa xem, ' cậu trả miếng.

Azazel hừ một tiếng — nửa như cười, nửa như ghê tởm. 'Không chơi đâu, ' hắn nói. 'Nếu người bị Thiên đàng ràng buộc, ta cũng xin kiêu dính vào sự vụ của người dù có được tự do đi nữa. ' Hắn liếc quanh phòng. 'Các người mất trí hết rồi. Chúc may mắn, con người. Các người đều cần đến đây. '

Và hắn biến mất trong cột lửa, để lại màn khói đen — và mùi hắc của lưu huỳnh.

'Đừng cựa quậy, ' Jace dùng mũi dao găm Herondale cắt phanh phần cổ đến viền áo Clary. Anh nhẹ nhàng kéo phần vải áo bị cắt khỏi vai cô, để cô ngồi bên mép bồn rửa với quần jean và áo lót. Phần lớn nọc độc và máu vấy hết lên áo khoác và quần, nhưng phần vải lụa mỏng manh của áo trong cũng bị rách nát. Jace vứt vào bồn rửa, cái áo kêu xèo xèo trong nước, và đưa thanh stele lên vai cô, vẽ ấn ký chữa lành lên.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự cháy bỏng trên da thịt, rồi cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa ra khắp người. Giống như dùng thuốc Novocain, nhưng không làm cô đỡ đau.

'Đỡ hơn chưa? ' Jace hỏi.

Cô mở mắt. 'Em đỡ nhiều rồi. ' Ấn ký ấy không hoàn hảo — chữ irazte không làm vết bỏng do nọc rắn đỡ, nhưng lại làm liền da Thợ Săn Bóng tối nhanh chóng.

Mấy vết bỏng chỉ hơi nhói, nhưng Clary, vẫn đang rạo rực vì trận chiến, chẳng để tâm mấy. 'Đến lượt anh? '

Anh cười và đưa cô thanh stele. Họ đang ở mạn sau cửa hàng đồ cổ. Sebastian khóa cửa với tắt đèn đóm mặt tiền cửa hàng để không gây chú ý. Hắn có vẻ thích thú vụ 'ăn mừng' và trước khi hắn bỏ họ lại, hắn phân vân không biết nên về nhà thay đồ hay đi thẳng đến câu lạc bộ ở Malá Strana.

Nếu Clary thấy sai trái vì tiệc tùng, viễn cảnh ăn mừng vì bất kỳ điều gì, cảm giác ấy đã phai nhòa trong bầu máu nóng sục sôi trong cô. Thật tuyệt khi bản năng Thợ Săn Bóng tối trỗi dậy trong cô dù là vì sát cánh chiến đấu

cùng Sebastian. Cô muốn nhảy qua các tòa nhà, nhào lộn một trăm cái, học cách đưa lưỡi đao xén ngọt như Jace làm. Thay vào đó cô cầm thanh stele và bảo, 'Nào, cởi áo anh ra. '

Anh kéo áo qua đầu, và cô gắng giữ mặt tỉnh bơ. Sườn anh có một vết cắt dài màu đỏ bầm, vai phải và phần da xương đòn bị máu quý làm bóng. Nhưng anh vẫn cứ là người đẹp trai nhất cô từng gặp. Da vàng nhạt, vai rộng, eo và hông thon, hàng lông chạy dài từ rốn đến cạp quần. Cô liếc sang hướng khác và bắt đầu vẽ ấn ký chữa lành chắc là lần thứ một triệu lên vai anh.

'Thích không? ' cô hỏi sau khi vẽ xong.

'Mmm-hmm. ' Anh vặn vẹo, và cô ngửi thấy mùi của máu, chì than, mồ hôi và mùi xà phòng rẻ tiền họ tìm được ở bồn rửa. 'Thích phết, ' anh nói. 'Em thì sao? Thích giao chiến cùng nhau thế không? '

'Thật là... cực đã. ' Anh đứng gần cô hơn, ngón tay móc vào cạp quần cô. Tay cô để lên vai anh, và cô thấy chiếc nhẫn hình lá đeo trên ngón tay mình. Cô sức tỉnh. Đừng bị xao lãng; đừng dăm mình quên ý thức. Đây không phải anh Jace, không phải anh Jace, không phải là Jace.

Môi anh mơn trớn môi cô. 'Anh nghĩ trận chiến thật phi thường. Em thật phi thường. '

'Jace, ' cô thì thầm, và tiếng đập cửa vang lên. Cô ngạc nhiên vì Jace buông mình ra, và cô mất đà ra sau, tay đập vùi nước, làm họ bị xịt nước ướt người. Cô thảng thốt kêu lên, và Jace cười nghiêng ngả, quay sang mở cửa trong lúc Clary vặn vẹo lại.

Tất nhiên là Sebastian. Hắn trông sạch sẽ, so với những gì họ vừa trải qua. Hắn bỏ áo khoác da lạnh lấy áo khoác quân binh cũ, mặc ngoài chiếc áo phông, khiến hắn có vẻ ngoài thanh lịch rất bụi đời. Trên tay hắn có cái gì đó sáng bóng màu đen

Hắn nhướn mày.

'Có lý do giải thích vì sao cậu để em gái tôi vào bồn rửa không? '

'Tôi làm cô ấy mất đà, ' Jace đáp, nhặt áo mình lên mặc vào. Giống đồ của Sebastian, bộ đồ chiến đấu chặn được hầu hết thương tích, chỉ có một vết rách dài chỗ vuốt con quỷ cào xé.

'Anh đem cho em đồ để thay, ' Sebastian đưa thứ đang cầm trên tay cho Clary, cô đang đứng với nước nhỏ tong tong xuống sàn. 'Cổ điển đấy. Khá vừa cỡ người em. '

Ngạc nhiên, Clary trả Jace thanh stele và lấy bộ trước mặt. Đó là bộ váy — với dải hạt cườm và viền áo thắt nút. Dải áo có thể chỉnh được, và chất vải co giãn được nên cô cho là Sebastian nói đúng, bộ váy khá vừa với cô. Thâm tâm cô không thích mặc đồ Sebastian chọn, nhưng cô không thể đến câu lạc bộ với áo rách và quần ướt sũng được. 'Cám ơn, ' cô nói sau một hồi im lặng. 'Rồi, giờ nhờ hai anh ra ngoài để em thay đồ. '

Họ rời đi, cửa khép lại. Cô nghe được tiếng họ, giọng con trai, và dù không rõ từng từ, cô biết họ đang tếu táo với nhau. Thoải mái. Thân thuộc. Thật lạ, cô nghĩ lúc rũ bỏ quần jean với cái áo vấy máu và mặc bộ váy vào. Jace, người ít khi cười mở, đang cười và tếu táo với Sebastian.

Cô soi mình trong gương. Màu đen làm nổi bật nước da của cô, làm mắt cô to và sẫm màu hơn và tóc cô đỏ hơn, đôi tay và đôi chân thon dài. Dưới mắt cô có quầng thâm. Đôi giày cô đi tăng thêm vẻ cứng cỏi. Cô không chắc mình có xinh không, nhưng chắc chắn cô không kiểu người không nên gây hấn.

Cô tự hỏi Isabelle có đồng ý thế không.

Cô mở cửa phòng tắm ra ngoài. Cô ở mạn sau tối om của cửa hàng, chỗ đồ bỏ không được trưng bày ở quầy bị vứt bừa bãi. Một tầm màn nhung ngăn cách mạn sau với quầy. Jace và Sebastian đứng hai bên màn tán dóc, và cô vẫn không nghe rõ câu chữ. Cô vén màn lên và bước qua.

Đèn đã bật, nhưng tấm bạt được hạ thấp xuống che đi mặt quầy cửa hàng, làm khách đi qua không nhìn vào trong nổi. Sebastian mãi nghịch đồ để trên kệ hàng, hai tay sè sẹ nhấc đồ khỏi kệ, tò mò sờ sờ chúng, rồi đặt lại chỗ cũ.

Jace là người đầu tiên thấy Clary. Cô thấy mắt anh sáng lên, và nhớ lại lần đầu tiên anh thấy cô mặc đồ Isabelle cho mượn, để dự tiệc nhà Magnus. Giống lần ấy, mắt anh từ từ ngăm đôi giày lên chân, hông, eo, ngực và toàn bộ khuôn mặt cô. Anh khẽ cười.

'Tôi có thể khẳng định đó không phải váy áo, mà là đồ lót, ' anh nhận xét, 'nhưng chả sao đâu. '

'Tôi có phải nhắc cậu, ' Sebastian nói, 'là đây là em gái tôi không? '

'Đa phần các ông anh mừng vì em gái họ được một quý ông bánh trai như tôi đây hộ tống đi dạo phố, ' Jace đáp trả, lấy áo khoác quân đội treo trên giá để mặc.

'Hộ tống á? ' Clary cao giọng. 'Tiếp theo chắc anh sẽ xưng mình là thằng lêu lổng và kẻ phóng đảng nhỉ. ' (rogue and rake)

'Màn đấu khẩu bắt đầu, ' Sebastian sai bước qua bức màn nhung. 'Phải rửa sạch đồng máu trong tóc đã. '

'Kiểu cách ghê cơ, ' Jace gọi với theo, rồi kéo Clary lại gần anh. Giọng anh chỉ còn thì thầm. 'Nhớ lúc ta đi dự tiệc nhà Magnus không? Em đi ra sánh với Isabelle, và Simon suýt thì chảy máu không? '

'Lạ thật, em cũng đang nhớ lại cảnh đó, ' Cô ngăm khuôn mặt anh. 'Em chẳng nhớ anh bình phẩm gì về em lúc đó nhé. '

Ngón tay anh rà theo dây đai của bộ váy, đầu ngón chà lên da. 'Anh đã ngỡ em không ưa anh. Và anh không viết bản miêu tả chi tiết những điều anh muốn làm với em, để phát biểu và làm em đổi ý. '

'Anh tưởng em không thích anh hả? ' Giọng cô cao vút. 'Jace này, có cô gái nào từng không ưa anh chưa? '

Anh nhún vai. 'Chắc các trại tâm thần trên toàn thế giới giam đầy những phụ nữ bất hạnh không nhìn ra vẻ quyến rũ của anh. '

Một câu hỏi chực vọt ra thành tiếng, câu hỏi làm cô day dứt suốt. Suy cho cùng, trước khi anh gặp cô, điều gì làm anh thấy thực sự quan trọng? Như thể đọc được ý nghĩ của cô, đôi mắt vàng của anh dịu lại.

'Anh chưa bao giờ để tâm chuyện phái nữ nghĩ về anh thế nào, ' anh nói. 'Cho đến khi gặp em. '

Cho đến khi gặp em. Giọng Clary hơi run run. 'Jace, em tự hỏi —'

'Màn dạo đầu quá tẻ nhạt và bức mình ghê, ' Sebastian xuất hiện chỗ bức màn nhung, tóc ướt sũng. 'Sẵn sàng đi chưa? '

Clary đỏ mặt, bước ra xa Jace, Jace có vẻ không nao núng. 'Bọn tôi đợi anh mãi. '

'Có vẻ hai người thoát khỏi quãng thời gian khổ sở ấy rồi. Đi nào. Nói trước luôn, hai người sẽ mê nơi ấy đấy. '

'Chắc không bao giờ dùng được quỹ ký thác an toàn quá, ' Magnus rầu rĩ nói. Anh ngồi trên bàn, giữa đồng cốc cà phê và hộp pizza, nhìn mọi người trong Đội Tốt làm hết sức mình để dọn dẹp hậu quả Azazel để lại — tường lỗ chỗ bốc khói, chất nhờn đen mùi lưu huỳnh rỉ từ đường ống nước chạy trên trần, tro tàn và đồng hạt vãi trên sàn. Con Chairman Meow rừ rừ đuổi mình trên đùi anh pháp sư. Magnus được miễn dọn dẹp chiến trường vì nhà anh bị tanh banh gần hết; Simon bị cho nghỉ vì sau vụ tai nạn vừa rồi, chả ai biết phải làm gì với cậu. Cậu muốn nói chuyện với Isabelle, nhưng cô dứ dứ cái chổi lau nhà đầy đe dọa.

'Tôi có ý này, ' Simon cất tiếng. Cậu ngồi cạnh Magnus, chống cùi chỏ lên gối. 'Nhưng anh sẽ không thích đâu. '

'Tôi nghĩ cậu nói đúng, Sherwin. '

'Simon. Tên tôi là Simon. '

'Gì chả được. ' Magnus vẫy tay. 'Cao kiến gì nào? '

'Tôi mang Ấn Ký Cain, ' Simon đáp. 'Nghĩa là chẳng có gì giết tôi được đúng không? '

'Tự tử thì được, ' Magnus hờ hững đáp. 'Theo tôi biết, các đồ vật vô hồn có thể vô tình giết cậu. Nên nếu định tự học nhảy lam-ba-đa trên sàn trơn lơ lửng chỗ vực cắm đầy dao thì bỏ đi. '

'Đi tong ngày thứ Bảy của tôi rồi. '

'Nhưng không gì giết được cậu, ' Magnus kết luận. Anh đang ngắm Alec vật lộn với đồ hiệu Swiffer. 'Sao nào? '

'Chuyện xảy ra trong vòng ngũ giác, với Azazel làm tôi suy nghĩ, ' Simon nói. 'Anh nói triệu hồi thiên thần nguy hiểm hơn gọi quỷ, vì họ có thể trừng trị người triệu hồi họ, hoặc thiêu họ bằng lửa thiên đàng. Nhưng nếu tôi làm thế... ' Cậu ngừng lời. 'Thì tôi sẽ vô sự nhỉ? '

Câu đó làm Magnus chú mục vào cậu. 'Cậu á? Triệu hồi thiên thần? '

'Anh có thể chỉ cho tôi cách làm, ' Simon tiếp. 'Ừ thì tôi không phải pháp sư, nhưng Valentine đã làm được. Nếu hã làm được, chẳng lẽ tôi bó tay? Kiểu, vẫn có người thường làm phép đấy thôi. '

'Tôi không hứa cậu sẽ sống nổi, ' Magnus nói, nhưng chút hứng thú trong giọng anh làm lời cảnh báo nhẹ hẫng. 'Ấn Ký đó là sự bảo hộ của Thiên đàng, nhưng liệu chính Thiên đàng có giết cậu được không? Tôi chịu. '

'Tôi cũng hiểu là anh không chắc. Nhưng trong cả đám thì tôi có cơ may cao nhất, đúng chứ? '

Magnus liếc Maia vẩy nước bắn vào Jordan, anh nhảy tránh và hét toáng lên. Cô vuốt mái tóc xoắn ra sau mặt, trên trán cô xuất hiện vết bụi đen. Cô trông trẻ măng. 'Đúng, ' Magnus miễn cưỡng đáp. 'Chắc thế. '

'Cha anh là ai? ' Simon hỏi.

Mắt Magnus quay lại chỗ Alec. Mắt anh màu lục bảo phớt vàng và rất khó dò như mắt chú mèo nằm trên đùi anh. 'Không phải chủ đề tôi thích, Smedley. '

'Simon, ' Simon chỉnh. 'Nếu tôi sắp hi sinh vì cả nhóm thì anh ít nhất cũng cần nhớ đúng tên tôi chứ. '

'Cậu không hi sinh vì tôi, ' Magnus nói. 'Nếu không vì Alec, tôi đã... '

'Anh sẽ biến đi đâu? '

'Tôi có một giấc mơ, ' Magnus đáp, đôi mắt mông lung. 'Tôi thấy một thành phố đầm máu, với những tòa tháp bằng xương, máu chảy ướt đầm phố phường. Cậu có thể cứu được Jace, Ma cà rồng Ura Sáng ạ, nhưng cậu không thể cứu thế giới. Bóng tối đang tràn tới. "Miền đất tối đen như mực; cái bóng tử thần bao trùm, chỉ có sự hỗn độn, và ánh sáng không khác gì bóng đêm." Nếu không vì Alec, tôi đã ẩn thân rồi. '

'Anh định thế nào? '

'Giấu mình hân. Đợi mọi sự qua đi. Tôi không phải anh hùng. ' Magnus để con Chairman Meow xuống sàn.

'Anh sẵn sàng ở lại vì yêu Alec, ' Simon nói. 'Cũng hảo hán đấy chứ. '

'Cậu phá nát đời mình vì yêu quý Clary, ' Magnus cay đắng đáp với vẻ chẳng giống anh chút nào. 'Nhìn xem giờ cậu ra sao đi. ' Anh cao giọng. 'Được rồi, mọi người ra đây nào. Sheldon có ý tưởng này. '

'Sheldon là ai? ' Isabelle hỏi.

Đường phố Prague tối tăm lạnh lẽo, và dù Clary choàng áo khoác bị cháy nham nhở lên vai, cô vẫn thấy thời tiết lạnh lẽo làm mạch máu mình tê dại, khiến cảm giác sôi sục sau trận chiến hết hân. Cô mua một cốc rượu vang để làm nóng người, hai tay giữ chặt cốc để giữ ấm trong khi Jace, Sebastian và cô lạc trong mê lộ phố xá cổ nhỏ hẹp hơn, tối tăm hơn. Không có biển hiệu chỉ đường, không có khách đi dạo, thứ duy nhất còn lại là mặt trăng lấp ló sau đám mây. Cuối cùng họ đến một khoảnh sân nhỏ, một bên sân

sáng trưng vì dòng chữ đèn neon KOSTI LUSTR. Dưới hàng chữ là cánh cửa mở sẵn, lọt thỏm trên nền tường giống chiếc răng bị mất.

'Kosti Lustr nghĩa là gì?' Clary hỏi.

'Là 'Chúc đài treo bằng xương'. Tên câu lạc bộ đó, ' Sebastian đáp, hăm hở dẫn bước. Mái tóc trắng của hắn tương phản với màu đèn neon nhấp nháy: khi đỏ, khi xanh, khi vàng. 'Đi chứ? '

Clary vừa bước vào đã bị ngợp vì ánh sáng và âm thanh. Một nơi rộng rãi ngăn nắp như thể từng là phòng trong của nhà thờ. Vẫn còn kính màu bản thiêu trên cao. Ánh sáng đủ màu thấp thoáng chiếu khuôn mặt của đám người nhảy nhót trên sàn: khi thì hồng chóa, lúc xanh lục, khi lại tím rực. Có dàn DJ dọc một dãy tường, và âm nhạc đầy mê hoặc phát ra từ dàn loa. Tiếng nhạc thành thục tràn ngập cơ thể cô. Không khí trong phòng nóng nực vì sự đụng chạm cơ thể và mùi mồ hôi quyện với khói và bia.

Cô định quay sang hỏi Jace có muốn nhảy không thì một bàn tay chạm vào lưng cô. Là Sebastian. Cô cứng người nhưng không tránh mặt đi. 'Nào, ' hắn nói vào tai cô. 'Ai lại đứng như người ngoài thế. '

Tay hắn để lên lưng cô lạnh như thép nguội. Cô để mình bị dẫn đi, len lỏi qua đám người nhảy nhót; đám đông dường như dạt ra vì họ, mọi người nhìn Sebastian rồi vội tránh đi. Càng lúc càng nóng, và Clary chỉ còn thờ gập lún đến đầu kia sàn nhảy. Có cửa mở sẵn mà giờ cô mới để ý. Một cầu thang đá mòn dẫn xuống dưới.

Sebastian bỏ tay khỏi người cô. Ánh sáng chớp nháy quanh họ. Jace lấy đá phù thủy ra. Anh cười với cô, mặt anh mờ ảo trong ánh sáng xanh rực rỡ.

'Sa đọa thì dễ, ' anh nói.

Clary rùng mình. Cô biết cả câu. Sa đọa xuống Địa Ngục thì dễ.

'Đi nào. ' Sebastian hất đầu, rồi đi xuống cầu thang với phong cách lịch lãm và thơ thới, chẳng hề lo trượt chân trên bậc đá đã mòn vẹt theo thời gian. Clary bước theo với nhịp độ chậm hơn. Càng đi xuống không khí càng lạnh,

và tiếng nhạc xập xình càng nhỏ dần. Cô nghe được tiếng họ thở, thấy bóng họ lớn dần, kỳ dị và dong dỏng trên tường.

Cô nghe tiếng nhạc khác hẳn: nhịp nhạc còn gắt hơn loại đang phát ở câu lạc bộ trên đầu; âm thanh này ập đến tai và xộc vào mạch máu cô. Cô hơi chóng mặt lúc họ đến cuối cầu thang và bước vào một phòng khổng lồ.

Mọi thứ đều làm bằng đá; tường phòng ghồ ghề, sàn trơn láng dưới chân. Phía cuối phòng để một bức tượng thiên thần cánh đen khổng lồ, đầu bức tượng ẩn sau bóng tối phả từ trên cao, đôi cánh giắt đầy dây ngọc hồng lựu đỏ như máu. Ánh sáng và màu sắc bùng nổ khắp nơi, không hề giống loại nhân tạo trên tầng — rất đẹp, lấp lóa như pháo hoa, và mỗi lần nổ, một cơn mưa ánh sáng rơi xuống đám đang nhảy nhót phía dưới. Các đài phun bằng đá hoa cương phun nước lấp lánh; cánh hoa hồng đen dập dềnh trên mặt nước. Và cao hơn hết thảy, treo lơ lửng trên dây bằng vàng là cái chúc đài treo bằng xương.

Cái chúc đài vừa phức tạp vừa khủng khiếp. Cốt lõi của nó là cột xương sống hàn dính vào nhau; phần trang trí là xương đùi và xương ống chân chảy ra từ nhánh chúc đài để nâng sọ người, mỗi cái sọ ngậm một dây nện lớn. Sáp ong đen như máu quý rỉ xuống đám đông, chẳng ai tỏ vẻ để ý. Và trong đám nhảy nhót— xoay mình, vỗ tay và lả lướt— không có con người.

'Người sói với ma cà rồng, ' Sebastian vô tình giải đáp câu cô chực hỏi. 'Họ là đồng minh ở Prague này. Đây là nơi để... buông thả. ' Một luồng khí như gió sa mạc ùa vào phòng, làm mái tóc trắng bạc che mất đôi mắt hẳn, giấu nhem biểu cảm trên mặt.

Clary cởi áo khoác và ôm nó trước ngực như cầm khiên. Cô mở to mắt nhìn xung quanh. Đám người trong phòng phả ra hơi thiếu-tính-người: ma cà rồng tái nhợt lệ làng với phong thái duyên dáng uể oải, còn người sói hung dữ và nhanh nhẹn. Phần lớn đều trẻ măng, nhảy nhót không giữ kẽ, cọ xát thân thể của nhau. 'Nhưng — họ không phiền khi ta đến đây à? Các Nephilim ấy? '

'Họ quen anh, ' Sebastian đáp. 'Và họ sẽ biết em đi cùng anh. ' Hắn dứt áo khoác khỏi tay cô. 'Anh sẽ đi treo nó đúng chỗ cho em. '

'Sebastian —' Nhưng hắn đã hòa vào đám đông.

Cô nhìn Jace. Anh để ngón tay cái móc vào thắt lưng và nhìn quanh với vẻ quan tâm xã giao. 'Đến quầy để áo của ma cà rồng à? ' cô hỏi.

'Sao không? ' Jace bật cười. 'Em để ý là cậu ta không lấy áo khoác anh nè. Phải nói là tác phong lịch sự hết thời rồi. ' Anh ngoẹo đầu nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô. 'Sao cũng được. Chắc là cậu ta cần nói chuyện với ai đó trong này. '

'Vậy là đến đây không để vui vẻ? '

'Với Sebastian thì còn lâu. ' Jace nắm tay cô. 'Nhưng anh thì có. '

Không hề bất ngờ, chẳng ai hào hứng với kế hoạch của Simon. Chỉ có tiếng phản đối ầm ầm, tiếp đến là một tràng thuyết phục cậu bỏ ý tưởng ấy đi, rồi các câu hỏi, phần lớn đặt ra cho Magnus, về tính an toàn của kế hoạch. Simon chống tay lên đầu gối và đợi cuộc tranh cãi lắng đi.

Cuối cùng ai đó chạm nhẹ tay cậu. Cậu ngạc nhiên vì người đó là Isabelle. Cô ra dấu cho cậu theo mình.

Họ trốn sau một cột dầm, bỏ lại tiếng cãi cọ sau lưng. Vì Isabelle là người phản đối to tiếng nhất, thành ra cậu đợi nghe cô gào. Nhưng cô chỉ nhìn cậu với đôi môi mím chặt. 'Được rồi, ' cậu phá vỡ sự im lặng. 'Tớ đoán cậu đang bức mình với tớ. '

'Đoán hả? Lẽ ra phải đá vào hông cậu đó, đồ ma cà rồng, chẳng qua tớ tiếc đôi giày đắt tiền này thôi. '

'Isabelle —'

'Tớ không phải bạn gái cậu. '

'Đúng. ' Simon hơi thất vọng. 'Tớ biết. '

'Và tớ không khó chịu vì cậu dành thời gian ở bên Clary. Tớ còn ủng hộ mà. Tớ biết cậu quan tâm đến bạn ấy nhường nào. Và bạn ấy cũng thế. Nhưng ý tưởng này — lần này là hiểm nguy điên rồ đấy. Cậu chắc chắn không? '

Simon nhìn quanh — nhìn căn nhà bừa bộn của Magnus, nhìn nhóm bạn túm tụm một góc bàn luận về số phận của mình. 'Lần này không chỉ vì Clary. '

'À, cơ mà cũng không phải vì mẹ cậu chứ? ' Isabelle nói. 'Chuyện bác ấy gọi cậu là đồ quái vật? Simon, cậu không phải chứng tỏ gì hết. Đây là vấn đề của bác, không phải cậu. '

'Không phải thế. Jace cứu mạng tớ. Tớ nợ cậu ta. '

Isabelle ngạc nhiên. 'Cậu khổ công đến nỗi này chỉ để trả ơn Jace thôi á? Vì bây giờ tớ nghĩ mọi người đều sòng phẳng rồi. '

'Không hoàn toàn đâu, ' cậu nói. 'Nghe này, chúng ta đều biết chuyện. Không thể để Sebastian tự tung tự tác. Không ổn tí nào. Hội Clave nhận ra điều đó. Nhưng nếu hắn chết, Jace chết theo. Và nếu Jace chết, Clary... '

'Bạn ấy sẽ không suy sụp, ' Isabelle ngắt lời, cô nói nhanh và dứt khoát. 'Bạn ấy mạnh mẽ. '

'Bạn ấy sẽ tổn thương. Có thể là mãi mãi. Tớ không muốn thấy bạn ấy như thế. Tớ không muốn thấy cậu như thế. '

Isabelle khoanh tay. 'Tất nhiên. Nhưng Simon, cậu có nghĩ bạn ấy sẽ tổn thương nếu có chuyện xảy đến với cậu sao? '

Simon cắn môi. Cậu chưa hề nghĩ tới. Không phải kiểu này. 'Còn cậu? '

'Tớ làm sao? '

'Cậu có đau lòng không nếu có chuyện xảy đến với tớ? '

Cô nhìn cậu không chớp, lưng thẳng, mặt vô cảm. Nhưng mắt cô lóe sáng. 'Có. '

'Nhưng cậu muốn tớ giúp Jace. '

'Đúng. Tớ cũng muốn thế. '

'Cậu phải để tớ thực hiện ý tưởng này, ' cậu tiếp. 'Không phải chỉ vì Jace, hay vì cậu và Clary, cơ mà cậu là phần lớn lý do. Là vì tớ tin bóng tối đang đến. Tớ tin lời Magnus. Tớ tin nỗi sợ chiến tranh của Raphael. Tớ tin ta đã nhìn được phần nhỏ mưu đồ của Sebastain, nhưng không phải trùng hợp mà hắn đem Jace theo trước khi mất tích. Hay chuyện Jace bị ràng buộc vào hắn. Hắn biết ta cần Jace để đương đầu với chiến tranh. Hắn biết bản chất của Jace. '

Isabelle không chối. 'Cậu đừng cảm hận Jace. '

'Có thể, ' Simon đáp. 'Nhưng mình không phải Nephilim. Mình không thể làm điều cậu ta làm. Và mình không đem lại nhiều ý nghĩa với nhiều người. '

'Định mệnh đặc biệt và nỗi đau khác biệt, ' (Special destinies and special torments) Isabelle thì thầm. 'Simon — cậu mang nhiều ý nghĩa với tớ. '

Cậu nhẹ nhàng đưa tay áp má cô. 'Iz, cậu là một chiến binh. Ấy là điều cậu làm. Là bản chất của cậu. Nhưng nếu cậu không thể đấu với Sebastian vì sợ làm Jace bị thương, cậu không thể tham chiến. Và nếu để đến nước cậu phải giết Jace để giành phần thắng, việc đó sẽ làm cậu chết trong lòng. Và mình không muốn trơ mắt ngó, nên giờ mình cần làm gì đó xoay chuyển tình thế. '

Cô nuốt khan. 'Không công bằng, ' cô cất giọng. 'Sao cứ phải nhè cậu mà —'

'Lựa chọn của mình kia mà. Jace không được chọn lựa. Nếu cậu ta chết, đừng để vì lý do cậu ta không đáng gì đến. '

Isabelle thở dài. Cô buông tay và nắm cùi chỏ cậu dẫn đi. 'Được, đi nào. '

Họ quay về chỗ cũ, mọi người ngưng bật và chăm chăm nhìn như thế giờ mới nhận ra hai người biến đâu mất.

'Đủ rồi, ' cô lên tiếng. 'Simon đã quyết định, và không ai được quyết định hộ. Cậu ấy sẽ hiệu triệu ngài Raziel. Và chúng ta sẽ giúp hết sức mình. '

Họ nhảy. Clary gắng buông mình theo nhịp điệu thành thịch của tiếng nhạc, theo cảm giác máu chảy rần rật trong người, giống lần cô với Simon trong Pandemonium. Tất nhiên Simon nhảy khá tệ, còn Jace lại là vũ công tuyệt hảo. Cũng hợp lý. Dày công tập luyện chiến đấu với phong thái lịch lãm là thế, hẳn là anh chẳng thấy nhảy nhót khó gì. Khi anh ngả đầu ra sau, tóc anh sẫm đi vì mồ hôi, ướt cả trán, và phần cổ trần lộ ra dưới luồng sáng của chúc đài treo.

Cô để ý ánh nhìn của người khác dành cho anh — dò hỏi, vì nể, thêm khát. Cảm giác muốn sở hữu trời đất trong cô. Cô thu hẹp khoảng cách, để mình ép sát anh mà nhảy theo cách cô từng thấy đám con gái hay làm mà không dám thử. Cô luôn tin tóc mình sẽ làm ai đó vương vúi, nhưng mọi sự đã khác. Thành quả của những tháng ngày luyện tập không chỉ thể hiện trong lúc giao đấu, mà là mọi lúc cô cần làm chủ cơ thể mình. Cô thấy mình chủ động, mềm dẻo không ngờ. Cô càng nép mình gần Jace hơn.

Mắt anh đã nhắm; anh mở đúng lúc ánh sáng muôn màu bùng nổ trên đầu họ. Một làn mưa kim loại trút lên họ; hạt ấy mắc vào tóc Jace lấp lánh tựa thủy ngân. Ngón tay anh quệt mấy giọt dính vào xương đòn. 'Em nhớ lời anh ở quán Taki's không? Về thức ăn của tiên ấy? '

'Em nhớ anh bảo anh từng khóa thân chạy xuống Đại lộ Madison với gạc nai trên đầu, ' Clary đáp, chớp mắt rũ mấy giọt vương vào mi.

'Anh nghĩ điều ấy chưa bao giờ đúng. ' Jace là người duy nhất vừa nhảy vừa nói chuyện mà không lúng túng. 'Nên, cái thứ này' — và anh chỉ đấm bạc trên da và tóc mình — 'có tác dụng kiểu đó. Nó làm em... '

'Phê? '

Anh ngắm cô. 'Có thể vui đây. ' Lại một tiếng nổ nữa trên đầu; lần này làn mưa có màu xanh lục bạc. Jace liếm giọt vương lại trên bàn tay mình, mắt không rời Clary.

Phê. Clary chưa chơi thuốc, chưa uống đến say bao giờ. Nếu không tính lần cô với Simon uống chai Kahlúa (đồ uống có đường vị cà phê, từ Mexico; có pha rượu rum, si-rô ngô và đậu vani) thó từ tủ rượu của mẹ cậu hồi họ mười ba tuổi. Uống xong thì họ thấy bệnh toàn tập; thực ra Simon còn nôn ra bờ giậu. Lần đó không đáng thử, nhưng cô nhớ cảm giác chuech choáng và cười khúc khích vì hạnh phúc không rõ lý do.

Khi Jace hạ tay xuống, miệng anh dính đầy đốm bạc. Anh vẫn đang nhìn cô, đôi mắt vàng dưới hàng mi dài ấy.

Hạnh phúc không rõ lý do.

Cô nghĩ về khoảng thời gian họ bên nhau sau Cuộc chiến Bóng đêm trước khi quỷ Lilith chiếm hữu anh. Thời gian ấy anh là Jace trong ảnh: rất hạnh phúc. Họ đều hạnh phúc. Cô nhìn anh với đôi mắt vô ưu vô lo, cô không có cảm giác xa cách như bây giờ.

Cô kiễng chân lên, chậm rãi và dứt khoát hôn môi anh.

Miệng cô nổ tung vì vị vừa chua vừa ngọt, tựa tựa rượu vang trộn kẹo ngọt. Lúc cô rời anh ra, cái dịch màu bạc ấy rơi càng nhiều, cô cố ý liếm lấy. Jace thở nặng nề; anh đến bên cô, nhưng cô bật cười và quay đi.

Bỗng nhiên cô buông thả hẳn(wild and free) , người nhẹ đi. Cô biết mình đáng ra phải làm gì đó cực kỳ quan trọng, nhưng cô chẳng nhớ nữa, hay vì sao cô cần để tâm đến thế. Biển mặt người nhảy quanh cô không còn xảo quyệt và hơi đáng sợ nữa, mà đẹp dễ khó tách bạch. Cô đang ở một cái hang âm vang tuyệt vời (great echoing cavern) , và những bóng hình quanh cô được tô sắc màu đáng yêu và tươi sáng hơn cả màu hoàng hôn. Tượng thiên thần cao vượt cô còn mang vẻ rộng lượng, gấp ngàn lần Raziel và quầng sáng trắng của ngài, và một nốt nhạc cao phát ra từ bức tượng; rất hoàn hảo, trong và rõ tiếng. Cô xoay mình, càng lúc càng nhanh, vứt bỏ bao buồn đau, ký ức, mất mát, cho đến lúc một đôi tay giữ chặt cô từ phía sau. Cô nhìn thấy bàn tay đầy sẹo để trên eo mình, những ngón tay dài thanh

mảnh. Jace đẩy. Cô thả lỏng, nhắm mắt lại, để đầu mình vào vai anh, cảm nhận nhịp tim anh.

Không nhịp tim ai giống của Jace, hay có thể giống như anh.

Cô mở choàng mắt, và cô đẩy người ấy ra. 'Sebastian, ' cô khẽ nói. Anh trai cô nở nụ cười bí hiểm như màu nhẵn nhà Mogernstern.

'Clarissa, ' hần nói. 'Anh muốn cho em xem cái này. '

Không. Từ ấy xuất hiện rồi tan biến, nhanh như đường hòa vào nước. Cô không nhớ tại sao mình phải từ chối anh. Đây là anh trai cô; cô nên yêu quý anh chứ. Anh là người đưa cô đến chỗ đẹp nhường này. Có thể anh từng làm chuyện xấu xa, nhưng lâu lắm rồi và cô không rõ anh đã làm gì nữa.

'Em nghe thấy tiếng thiên thần hát, ' cô bảo.

Anh cười thành tiếng. 'Ra là em đã biết thứ màu bạc không chỉ lấp lánh. '

Anh đưa tay rờ gò má cô; ngón tay anh như vừa chấm giọt lệ lúc bỏ ra.

'Theo anh nào, cô gái thiên thần. ' Anh chìa tay.

'Nhưng anh Jace, ' cô nói. 'Em để lạc anh ấy trong đám đông —'

'Cậu ta sẽ tìm mình. ' Tay Sebastian nắm tay cô, ấm áp và thoải mái đến bất ngờ. Cô để anh dẫn mình đến đài phun nước giữa phòng, và để cô ngồi trên bệ đá hoa cương. Anh ngồi xuống cạnh cô, vẫn tay trong tay. 'Nhìn làn nước đi, ' anh bảo. 'Nói em nhìn thấy gì. '

Cô ngả người nhìn làn nước phẳng lặng sẫm màu. Cô thấy mặt mình in lên đó, đôi mắt mở to, đường kẻ mắt giống vết bầm, tóc rối bù. Và rồi Sebastian cũng ở đó, khuôn mặt anh bên cạnh cô. Mái tóc trắng của anh nổi bật hằn trong làn nước giống ánh trăng rơi xuống sông. Cô chìa tay chạm vào vẻ tuyệt mỹ ấy, và làn nước khuấy đảo, làm hình bóng họ tan biến vô hình dung.

'Gì nào? ' Sebastian hỏi, giọng anh có chút giục giã.

Clary lắc đầu, anh ấy thật ngớ ngẩn. 'Em thấy anh và em, ' cô rầy. 'Còn gì khác? '

Anh xoay mặt cô về phía mình. Mắt anh đen nhánh, và một vòng màu trắng tách con ngươi với tròng mắt. 'Em không nhận ra sao? Chúng ta giống nhau. '

'Giống nhau? ' Cô chớp mắt. Cách anh nói có gì đó không phải, nhưng cô không cắt nghĩa được. 'Không... '

'Em là em gái anh, ' anh nói. 'Chúng ta cùng huyết thống. '

'Anh có máu quỷ, ' cô đáp. 'Máu của Lilith. ' Chẳng rõ vì sao cô thấy vui vui, cô cười khúc khích. 'Anh là bóng tối, đêm đen. Còn Jace và em là ánh sáng. '

'Em có tâm địa đen tối trong mình, con gái Valentine, ' anh tiếp. 'Em không chịu thừa nhận nó. Và nếu em muốn có Jace, em nên thừa nhận đi. Vì cậu ta thuộc về anh. '

'Thế anh thuộc về ai? '

Miệng Sebastian hé ra; anh không nói gì. Lần đầu tiên, Clary nghĩ, anh á khẩu. Cô ngạc nhiên lắm; lời nói của anh vô nghĩa đối với cô, và bây giờ cô thấy tò mò. Trước khi cô kịp nói gì, một giọng nói vang lên:

'Chuyện gì thế? ' Là anh Jace. Anh nhìn hai người họ, mặt anh thật khó dò. Người anh dính thêm nhiều dịch màu bạc ấy; mái tóc vàng của anh chịu trận nhiều nhất. 'Clary. 'Giọng anh bức bối. Cô liền đứng dậy.

'Xin lỗi, ' cô khó nhọc nói. 'Em bị lạc. '

'Anh có để ý, ' anh kể. 'Lúc này em đang nhảy với anh thì biến mất và một người sói quyết tâm cởi quần jean anh ra đấy, '

Sebastian bật cười. 'Nam hay nữ đấy? '

'Không chắc. Dù sao thì họ đều cần cạo bớt lông đi. ' Anh nắm tay Clary và rà cổ tay cô. 'Em muốn về nhà không? Hay nhảy tiếp? '

'Nhảy tiếp. Thế được không? '

'Thoải mái. ' Sebastian thả lỏng, hai tay nắm gờ bệ phun và nở nụ cười sắc như dao cạo. 'Anh đứng nhìn cũng được. '

Có gì đó đánh động Clary: ký ức về dấu tay đầy máu. Ký ức ấy đến rồi đi, và cô nhăn mặt. Tối nay quá tuyệt để bận tâm mấy điều xấu mắt. Cô liếc anh mình một thoáng trước khi để Jace dẫn mình ra phần rìa đám nhảy. Thêm một màn ánh sáng bùng nổ trên đầu họ và cô ngẩng đầu lên hớp lấy những giọt màu bạc đang rắc xuống ấy.

Ở giữa phòng, dưới cái chúc đài treo, Jace dừng bước và cô nhào vào anh. Tay cô ôm quanh anh, và dịch màu bạc ấy chảy trên mặt cô như nước mắt. Áo phong của anh mỏng đến mức cô cảm nhận được sức nóng từ làn da anh. Tay cô lướt trên viền áo, móng tay khẽ chà lên sườn anh. Những giọt bạc lấp lánh lúc anh đưa mắt xuống để nhìn, ngả đầu thì thầm bên tai cô. Tay anh dịch chuyển từ vai xuống hai cánh tay cô. Hai người họ chẳng nhảy nữa: âm nhạc mời gọi quanh họ, các cặp đang quay cuồng quanh họ, nhưng Clary chẳng để tâm. Một cặp bật cười khi thấy cô và anh và chế giễu gì đó bằng tiếng Séc; Clary không hiểu nhưng hàm ý chắc là Kiểm một phòng đi. Jace thốt lên một tiếng đầy sốt ruột, và rồi anh dẫn cô len lỏi qua đám đông, tới một hốc tường khuất nẻo.

Có hàng tá hốc tường, mỗi cái để một băng ghế đá và có tấm màn nhung kéo kín được nhằm tạo chút riêng tư ít ỏi. Jace kéo màn lại và họ ập vào nhau tựa sóng xô bờ. Môi họ quấn lấy nhau; Jace nâng cô lên để cô nép vào anh, ngón tay anh xoắn vặn váy áo cô.

Hơi nóng, mơn trớn, tay sờ soạng tìm kiếm, Clary ý thức được hết. Tay cô lặn dưới lớp áo Jace, móng tay cào lưng anh, hài lòng đầy man dại khi thấy anh thở gấp. Anh cắn vào môi dưới cô và cô nếm được vị mặn của máu. Họ như đang muốn xâu xé nhau, hòa quyện cơ thể vào nhau, kể cả điều ấy có giết chết họ đi nữa.

Trong hốc tường khá tối, đến mức cô chỉ nhìn ra Jace thành một bóng người. Người anh ghim chặt Clary vào tường. Tay anh lần xuống dưới lớp váy của cô và vén nó lên.

'Anh làm gì thế? ' cô thì thầm. 'Jace? '

Anh nhìn cô. Nền sáng kỳ lạ trong vũ trường làm đôi mắt anh tựa dải màu đứt gãy. Miệng anh cười láu lỉnh. 'Em có thể ngăn anh bất kỳ lúc nào em muốn, ' anh nói. 'Nhưng em sẽ không đâu. '

Sebastian vén tấm màn đầy bụi giăng chỗ hốc tường lên, và cười.

Một băng ghế kê sát tường, và có người ngồi đó, tỳ khuỷu tay lên bàn. Hắn có mái tóc đen dài tết lại, ở một bên má có vết sẹo hình chiếc lá và đôi mắt xanh màu cỏ. Hắn mặc áo trắng, túi ngực để khăn tay họa tiết lục diệp.

'Jonathan Morgenstern, ' Meliorn cất tiếng nói.

Sebastian không phủ nhận. Tiên tộc khá nặng nề chuyện danh xưng, và sẽ chỉ gọi tên hắn bằng cái tên cha hắn đặt. 'Tôi ngờ rằng anh sẽ không có mặt đúng hẹn đấy, Meliorn. '

'Nhắc nhẹ cậu là Tiên tộc không nói dối, ' anh hiệp sĩ đáp. Anh đứng lên kéo rèm sau lưng Sebastian. Tiếng nhạc xập xình bên ngoài từ từ biến mất, nhưng không cách âm hẳn. 'Vào ngồi đi nào. Rượu vang nhé? '

Sebastian chọn một chỗ trên băng ghế. 'Không. ' Rượu, cũng như đồ uống của tiên chỉ làm đầu óc hắn mụ mị, hơn nữa tửu lượng của tiên tộc lại cao. 'Tôi thừa nhận mình khá ngạc nhiên khi anh hẹn gặp chỗ này đấy. '

'Cậu biết rõ hơn ai hết là Lệnh bà đặc biệt quan tâm đến cậu. Bà ấy nắm rõ mọi động thái của cậu. ' Meliorn tợp một ngụm rượu. 'Ở Prague tối nay có mỗi phiên hà lớn do quỷ gây ra. Nữ hoàng có để mắt đấy. '

Sebastian giang tay. 'Như anh thấy đấy, tôi bình an vô sự. '

'Một rắc rối chắc chắn sẽ được tụi Nephilim nhúng mũi vào. Thực ra, nếu tôi không nhầm, một vài tên đã tự thân tiêu khiển không cần mời rồi. '

'Không cần gì cơ? ' Sebastian giả nai.

Meliorn hớp ngụm rượu nữa và trừng mắt.

'À, phải. Tôi cứ quên cách ăn nói vui vui của tiên tộc. Ý anh là có vài tên Thợ Săn Bóng tối trà trộn trong đám đông tìm tôi. Tôi biết và có để mắt đến chúng rồi. Nữ hoàng chắc chẳng quan tâm đến tôi nếu như tôi không xử lý được mấy tên Nephilim đâu nhỉ. ' Sebastian rút con dao găm thắt lưng và xoay nó trên tay, lưỡi dao phát sáng le lói trong hốc tường.

'Tôi sẽ tâu nữ hoàng lời cậu vừa nói, ' Meliorn nhăm nhắng. 'Tôi phải nói thẳng, tôi không biết vì sao cậu liên lạc với nữ hoàng. Tôi có biết phương thức cậu tiến hành và cảm thấy nó khá thiếu sót, cơ mà nữ hoàng chắc nghĩ khác. '

'Weighed in the balance and found wanting? ' Sebastian chồm lên. 'Để tôi nói trắng ra nhé, anh hiệp sĩ. Tôi còn trẻ. Tôi đẹp đẽ. Và tôi sẵn sàng đốt trụ thể giới để sở hữu thứ tôi muốn. ' Con dao của hắn rê theo vết nứt trên mặt bàn đá. 'Giống như tôi, Nữ hoàng sẵn lòng tham gia trò chơi dài hạn. Nhưng điều tôi muốn biết là: Khi ngày tàn của lũ Nephilim đến, Triều đình sẽ ủng hộ hay chống lại tôi? '

Mặt Meliorn vô cảm. 'Lệnh bà nói bà ủng hộ cậu. '

Sebastian khẽ nhếch mép. 'Thật tuyệt vời. '

Meliorn khịt mũi. 'Tôi luôn cho rằng chủng tộc người phàm sẽ tự diệt mình, ' anh nói. 'Qua một ngàn năm tôi vẫn tiên đoán các người sẽ tự ký án tử cho mình. Nhưng tôi không ngờ sự thể sẽ đến nước này. '

Sebastian để con dao găm trôi giữa kẽ tay. 'Nào có ai ngờ đâu. '

'Jace, ' Clary thì thầm. 'Jace, coi chừng có người vào thấy. '

Hai bàn tay anh không dừng lại. 'Không có đâu. ' Miệng anh hôn dọc theo cổ cô, làm đầu óc cô mê mẩn. Thật khó để phân biệt đâu là thực tại, khi mà đang trong vòng tay anh, những ký ức mãi xáo trộn trong cô, và tay cô cứ nắm chặt áo Jace đến mức có thể xé toang áo được.

Lưng cô áp vào bức tường đá lạnh lẽo, nhưng Jace vẫn cứ mơn trớn vai cô, nhẹ nhàng nói lỏng dây áo váy cô. Người cô vừa lạnh run vừa nóng bừng. Thế giới như đang vỡ tan từng mảnh, giống các mảnh kính trong chiếc kính vạn hoa vậy. Cô sắp tan chảy vì anh.

'Jace—' Cô ghì áo anh. Cái áo ướt và nhớp nháp. Cô liếc nhìn bàn tay mình và chờ người trong một thoáng. Trên tay có cái thứ dịch màu bạc, có pha sắc đỏ.

Là máu.

Cô ngược lên. Treo lơ lửng trên trần nhà, như một que pinata rùng rợn, là thân người bị dây trói hai cổ chân. Máu chảy từ phần cổ họng bị cắt.

Clary hét không thành tiếng. Cô đẩy Jace ra; máu vấy lên cả tóc và áo anh, cả da cô nữa. Cô kéo lại dây áo váy và loạng choạng lao tới mở phẳng tấm màn che kín hốc tường ra.

Bức tượng thiên thần không còn giống như trước. Đôi cánh màu đen ấy là cánh dơi, khuôn mặt nhân ái đáng yêu nở nụ cười méo mó mĩa mai. Trói ở đám dây treo trên trần chỉ lủng lẳng cơ thể bị mổ xẻ của đàn ông, đàn bà, động vật – bị mổ phanh, máu rỏ xuống như mưa. Các đài phun đổ đầy máu, những thứ nổi lênh bênh trên làn nước là bàn tay bị chém đứt chứ không phải hoa. Đám người say sưa quay cuồng trên sàn nhảy cũng được tắm máu. Trong lúc Clary nhìn, một cặp đôi lướt qua chỗ cô, người đàn ông cao da trắng bệch, người phụ nữ bị cụt tay, cổ họng rách toạc chết ngắc. Hắn liếm môi và cúi xuống để cắn thêm, nhưng bắt gặp ánh mắt Clary, hắn bèn cười, mặt hắn ướt đẫm dịch bạc và máu. Tay Jace nắm lấy cô, nhưng cô giằng ra. Cô nhìn chăm chăm bể nước kê dọc theo tường mà cô tưởng để nuôi cá. Làn nước trong bể đặc và đen ngòm, vút đầy thân người, tóc trôi nổi như tua sữa. Cô nhớ cảnh Sebastian trong cổ quan tài pha lê. Một tiếng hét chực trào ra, nhưng cô kìm lại được trong im lặng và bóng tối trùm lên cô.

Chương 14: Để lại tro tàn

Clary từ từ tỉnh táo trở lại, với cảm giác chóng mặt giống lần đầu tiên cô ở Học Viện — tỉnh dậy mà không biết mình đang ở đâu. Người cô nhức nhối, đầu cô như vừa bị giội vào thanh tạ bằng sắt. Cô đang nằm nghiêng, đầu gối vào vật cứng, vai cô bị đè lên. Liếc mắt xuống, cô thấy một bàn tay để lên ngực mình. Cô nhận ra các Ấn Ký, những vết sẹo trắng mờ, cả mạch máu xanh hằn trên cánh tay anh. Nhẹ nhõm hẳn; cô từ từ ngồi dậy, cẩn thận rời khỏi vòng tay Jace.

Họ đang ở phòng ngủ của anh. Cô nhận ra vẻ ngăn nắp khó tin, chiếc giường được dọn phẳng phiu giống giường bệnh viện. Cái giường vẫn không bị xáo trộn. Jace vẫn đang ngủ, đầu tựa vào tấm ván đầu giường, mặc nguyên đồ tối qua. Anh còn không cởi giày. Chắc hẳn anh đã ôm cô mà ngủ, mà cô lại không nhớ gì. Và cái chất dịch màu bạc kỳ quái đó vẫn dính trên người anh.

Anh hơi trở mình, như vừa nhận thấy cô không ở bên cạnh, và vòng cánh tay để không ôm lấy mình. Anh chẳng hề bị tổn thương, cô nghĩ, chỉ kiệt quệ thôi, với quầng thâm đậm dưới mắt. Anh ngủ say giấc như một đứa trẻ con vậy. Ấy có thể là anh Jace của cô.

Nhưng không. Cô nhớ ở vũ trường, tay anh ôm lấy cô trong bóng tối, những thân người và máu. Bụng cô thắt lại, và cô đưa tay bịt miệng, cố gắng ghìm cơn buồn nôn lại. Nhớ lại tối qua làm cô thấy khó ở, và còn thấy nhói đau, cảm giác như cô quên mất điều gì đó

Điều gì đó quan trọng.

'Clary. '

Cô quay lại. Jace vẫn ngái ngủ, và anh đang nhìn cô bằng đôi mắt vàng mệt mỏi. 'Em dậy sớm thế? ' anh nói. 'Mới rạng sáng mà. '

Tay cô nắm chặt nếp chăn. 'Hôm qua, ' cô ngập ngừng đáp. 'Thân người— máu—'

'Cái gì? '

'Em nhìn thấy mà. '

'Anh thì không. ' Anh lắc đầu. 'Ma túy của tiên đấy, ' anh kết luận. 'Em biết... '

'Trông rất thật. '

'Anh xin lỗi. ' Anh nhắm mắt lại. 'Tại anh ham vui. Lẽ ra anh phải làm em vui. Chỉ cho em mấy thứ đẹp dễ. Anh ngờ mình có thể vui vẻ bên nhau. '

'Em thấy máu, ' cô nói. 'Và người chết nổi lênh bênh trong bể nước —'

Anh lắc đầu, mi mắt dần khép. 'Không phải thật đâu em... '

'Cả chuyện anh và em —? ' Clary ngưng lại, vì mắt anh đã nhắm hẳn, ngực anh đều đều phập phồng lên xuống. Anh ngủ tiếp.

Cô đứng lên, thôi không nhìn Jace nữa, và đi vào nhà tắm. Cô ngắm mình trong gương, từng lóng xương của đòn đỡ. Trên người cô đầy vết cặn bã của cái dịch màu bạc; nhìn mà nhớ lần cái bút dạ xì mực vào ba lô, làm vấy be bét lên mọi thứ. Một bên dây nịt bị đứt, chắc đúng chỗ Jace kéo mạnh.

Mascara vấy bẩn mặt, còn dịch bạc tưới ướt da với tóc cô.

Vừa chóng mặt vừa mệt lả, cô trút bỏ bộ váy và đồ lót, ném chúng vào giỏ đồ giặt rồi vào tắm.

Cô gội đầu liên hồi, cố gắng rũ bỏ dịch bạc khô đi. Thật chả khác gì gột rửa sơn dầu. Đến mùi của chất ấy cũng không mất đi, kiểu mùi hoa héo ám vào lọ đựng vậy, mùi đó không đậm đặc, ngòn ngọt nhưng ám vào da cô. Dùng nhiều xà phòng đến mấy cũng chịu.

Sau khi tự trấn an mình đã sạch sẽ hết mức có thể, cô lau khô người và ra phòng ngủ mặc đồ. Thật nhẹ nhõm khi được vận quần jean, giày và đồ lót trong áo len cốt tông thoải mái. Chỉ khi cô đi chiếc giày thứ hai vào, cảm giác day dứt như thiếu cái gì đó quay lại. Cô sững người.

Chiếc nhẫn. Phương tiện giúp cô liên lạc với Simon.

Nó đã biến mất.

Cô liền điên cuồng tìm nó, bối tung giỏ đồ giặt xem cái nhẫn có mắc vào bộ váy không, rồi rà soát từng phân vuông phòng Jace trong khi anh vẫn ngủ. Cô lật thảm, giũ đồ ngủ, mở hết ngăn kéo tủ đầu giường ra tìm.

Và rồi cô ngồi xuống, tim đánh trống trong lồng ngực, cảm giác dạ dày nhộn nhạo xuất hiện.

Không thấy chiếc nhẫn. Chắc rơi đâu đó, bằng cách nào đó. Cô thử nhớ lại lần cuối cô thấy nhẫn là lúc nào. Chắc chắn vẫn còn khi cô vung con dao găm chém quý Elapid. Hay cô đánh rơi nhẫn ở chính cửa hàng đồ cổ? Ở trong câu lạc bộ?

Cô ghim chặt móng tay vào ống quần đến mức đau điếng. Tập trung, cô tự trấn an. Phải tập trung.

Có thể chiếc nhẫn đang ở trong nhà này. Anh Jace đưa cô lên phòng mà, chắc nó rơi đâu đó. Tuy điều đó khó xảy ra, nhưng còn nước còn tát.

Cô đứng dậy và nhẹ nhàng đi ra hành lang. Cô định vào phòng Sebastian, nhưng chần chừ. Cô không nghĩ chiếc nhẫn có thể ở đó, chưa kể đánh thức Sebastian có khi lại thêm rắc rối. Nên cô quay người đi xuống cầu thang, đi rón rén không để tiếng giày vang lên.

Đầu óc cô đang chạy đua. Nếu không liên lạc được với Simon thì cô sẽ làm gì được? Cô cần thông báo cho Simon về cửa hàng đồ cổ, về phiến adamas. Lẽ ra phải báo cho cậu ấy sớm hơn. Giờ cô muốn đâm vào tường, nhưng cô kìm mình lại và cân nhắc các phương án. Sebastian và Jace đã hơi tin tưởng cô; nếu cô nhân lúc không có họ để mắt, trên phố đông người chẳng hạn, cô có thể sử dụng cột điện thoại gọi cho Simon. Hoặc lách vào quán cà phê có mạng internet mà gửi email cho cậu ấy. Cô rành công nghệ của người phàm hơn họ mà. Mất nhẫn đâu phải là cùng đường.

Cô sẽ không bỏ cuộc.

Cô suy nghĩ mông lung đến nỗi không để ý thấy Sebastian. May là hắn quay lưng lại với cô. Hắn đang ở trong phòng khách, quay về phía tường.

Xuống đến chân cầu thang rồi Clary mới giật mình, rồi linh nhanh đến phía sau bức tường ngăn phòng bếp với phòng kia. Không việc gì phải hoảng, cô tự nhủ. Cô sống ở đây. Nếu Sebastian thấy cô, hắn sẽ cho là cô xuống nhà tìm nước uống.

Nhưng ý nghĩ theo dõi hắn lúc hắn không hay biết thật hấp dẫn. Cô hơi xoay mình ghé mắt ra từ chỗ quầy bếp.

Sebastian vẫn quay lưng với cô. Hắn đã bỏ bộ quần áo mặc đến câu lạc bộ. Cái áo khoác quân đội biến mất; hắn mặc áo phông kín cổ và quần jean. Lúc hắn hơi chuyển mình, cô nhìn được cái thắt lưng giắt vũ khí vẫn chưa tháo ra. Và hắn giơ tay phải lên cầm thanh stele — và chỉ trong một thoáng ngẩn ngui, cách hắn cầm thanh stele sao mà giống cách mẹ cô cầm cọ thể.

Cô nhắm mắt lại. Cái nhói đau trong tim cô đây, giống móc câu mắc vào vải, đã nhắc nhở cô một điều khi thấy Sebastian có lúc giống mẹ hoặc chính cô. Điều ấy là dù dòng máu chảy trong hắn có độc đến đâu, cô vẫn chung một dòng máu với hắn.

Cô mở bừng mắt ra, đúng lúc cánh cửa mở ra trước mặt Sebastian. Hắn với tay lấy khăn quàng cổ treo trên giá, và bước vào bóng tối.

Cô chỉ có nửa giây để quyết định. Ở lại và tìm nhử ở các phòng khác, hoặc theo chân Sebastian xem hắn đi đâu. Chân cô phản ứng trước khi tâm trí cô đưa ra quyết định. Chạy như bay từ sau bức tường, cô lao vào bóng tối đang mở ra trước khi nó biến mất.

Luke được đặt nằm trong căn phòng chiếu sáng bởi ánh đèn đường hắt vào, qua cửa sổ lát gỗ. Jocelyn biết cô có thể đòi bật đèn, nhưng cô thích thế này hơn. Cứ để bóng tối giấu đi vết thương chưa khép miệng, vẻ hốc hác và vết thâm quầng dưới đôi mắt anh.

Thực ra, trong cảnh tranh tối tranh sáng, anh rất giống cậu trai cô quen biết ở Idris trước khi hội Circle được thành lập. Cô nhớ anh đứng trong sân trường, gầy gò với mái tóc nâu, đôi mắt xanh dương và vẻ bối rối hiển hiện. Anh từng là bạn thân của Valentine, và chính vì thế mà chẳng ai thực sự chú ý đến anh. Kể cả cô, hoặc có thể cô quá mù quáng mà không nhận thấy tình cảm của anh dành cho mình.

Cô nhớ ngày cưới của Valentine và mình, ánh nắng rực rỡ chiếu qua mái nhà pha lê rơi vào Sân Hiệp định. Khi ấy cô mười chín còn Valentine mới hai mươi, và cô nhớ bố mẹ mình tỏ thái độ không vui ra sao vì cô trẻ thế mà đã lấy chồng. Việc bố mẹ không thuận ý chẳng là gì với cô — họ không hiểu mà. Cô đã chắc chắn ý trung nhân của mình là Valentine chứ không thể là ai khác.

Luke nhận vai phù rể cho chồng cô. Cô nhớ vẻ mặt anh khi cô bước vào thánh đường — cô chỉ thoáng liếc anh trước khi hoàn toàn chú mục vào Valentine. Cô tưởng anh không khỏe, vì anh trông rất đau khổ. Và sau đó, trong Quảng Trường Thiên Thần, khi các khách mời đủ mặt — phần lớn thành viên của hội Circle đều tới dự, từ Maryse và Robert Lightwood-đã cưới nhau-đến Jeremy Pontmercy mới tròn mười lăm — và cô đứng cùng Luke và Valentine, có ai đó đùa rằng nếu chú rể không có mặt, cô dâu chắc phải cưới phù rể mất. Anh Luke mặt quần áo dự tiệc tối, với ấn ký chúc phúc cho đám cưới của cô, trông anh thật đẹp trai, nhưng trong khi mọi người đều bật cười, mặt anh trắng bệch ra. Anh ấy thật sự ghét phải lấy mình làm, cô nghĩ. Cô nhớ mình cũng cười mà vỗ vai anh.

'Đừng làm mặt thế chứ, ' cô trêu anh. 'Chúng ta biết nhau cả đời rồi, nhưng em hứa anh sẽ không phải lấy em đâu! '

Và rồi Amatis xuất hiện, kéo theo cả Stephen, và Jocelyn quên bằng Luke và cái cách anh nhìn cô — và cái nhìn là lạ của Valentine dành cho anh.

Cô liếc nhìn Luke và giật mình. Anh đã tỉnh, lần đầu trong nhiều ngày, và đang nhìn cô.

'Luke, ' cô thở phào.

Anh bối rối. 'Đã bao lâu — anh thiếp đi mất à? '

Cô muốn nhào vào anh, nhưng lại thôi vì ngực anh vẫn đang băng bó. Thay vào đó cô cầm tay anh áp lên má mình, đan hai bàn tay vào nhau. Cô nhắm mắt lại, và nhận ra nước mắt đã trào ra. 'Khoảng ba ngày. '

'Jocelyn, ' anh nói, với vẻ cảnh giác mồn một. 'Tại sao ta lại ở đồn? Clary đâu? Anh không nhớ lắm —'

Cô hạ tay xuống và, với giọng bình tĩnh nhất có thể, kể lại cho anh mọi chuyện — về Sebastian và Jace, về miếng kim loại quỷ kẹt trong sườn anh, và sự trợ giúp của Vệ đoàn Lupus.

'Clary, ' anh nói ngay sau khi cô kể hết. 'Ta phải đi tìm. '

Gỡ tay anh khỏi tay cô, anh gắng gượng ngồi dậy. Cô vẫn thấy rõ vẻ xanh xao hằn lên anh, cơn đau hành hạ anh, dù trong phòng chẳng sáng sủa mấy.

'Đó không phải là điều khả thi đâu. Luke, nằm xuống đi anh. Chẳng nhẽ anh cho rằng em không đi tìm con nếu có cách khả dĩ à? '

Anh để chân chạm sàn để ngồi hẳn dậy, thở dốc, và phải vịn tay cho vững. Trông anh thật tệ. 'Nhưng mỗi nguy —'

'Anh nghĩ em không sợ thế à? ' Jocelyn đặt tay lên vai anh và nhẹ nhàng giúp anh nằm xuống gối. 'Simon thông báo tình hình cho em vào mỗi tối. Con bé vẫn ổn. Thật mà anh. Và anh thì không đủ sức để làm gì cả. Tự giết mình chẳng giúp con bé đâu. Luke, hãy tin em. '

'Jocelyn, anh không thể nằm không. '

'Anh có thể, ' cô đứng dậy. ' Và anh sẽ làm thế, không là em ngồi ép anh xuống đấy. Anh bị làm sao thế Lucian? Anh mất trí rồi sao? Em lo phát điên cho Clary, cho anh nữa. Làm ơn đừng cư xử thế này — đừng làm thế với em. Nếu có chuyện gì xảy ra với anh —'

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Trên dải băng bó ngực anh đã nhuộm đỏ vì nỗ lực ngồi dậy ban nãy, làm vết thương lộ ra. 'Anh... '

'Làm sao... ?'

'Anh không quen được em yêu thương thế, ' anh nói.

Lời anh nói có vẻ ngoan ngoãn không giống Luke cô biết chút nào, khiến cô chăm chăm nhìn anh một lúc rồi mới nói, 'Luke. Nằm xuống đi anh. '

Với vẻ cam chịu, anh thả lỏng người hơn vào đám gối. Anh đang thờ dốc. Jocelyn lao đến tú đầu giường, rót một cốc nước và quay về giường đưa cho anh. 'Uống đi mà, ' cô nói. 'Làm ơn. '

Luke cầm cốc nước, mắt anh dõi theo cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, chỗ cô đã ngồi hàng giờ đồng hồ, ngồi lâu đến nỗi cô và ghế chưa dính vào nhau là chuyện lạ. 'Anh biết em đang nghĩ gì không? ' cô hỏi.

'Trước khi anh tỉnh dậy ấy? '

Anh uống một ngụm nước. 'Trông em trầm ngâm lắm. '

'Em nhớ lại ngày em cưới Valentine. '

Luke hạ cốc nước xuống. 'Ngày tệ nhất đời anh. '

'Tệ hơn ngày anh bị cắn à? ' cô hỏi, chân gập lại.

'Đúng. '

'Em không ngờ, ' cô tiếp. 'Em không ngờ đến tình cảm của anh. Ước gì em để ý. Mọi thứ sẽ khác nếu em làm thế. '

Anh nhìn cô đầy hồ nghi. 'Làm sao được? '

'Em sẽ không cưới Valentine, ' cô đáp. 'Nếu em biết phải trái. '

'Em sẽ —'

'Em sẽ không cưới, ' cô đánh giọng. 'Em thật ngốc vì không để ý tình cảm của anh, nhưng ngốc hơn nữa khi không tự nhận thấy tình cảm của em. Em luôn yêu anh. Dù em không hề tự ý thức được. ' Cô ngả người và dịu dàng

hôn anh vì không muốn làm anh đau, rồi áp má mình lên má anh. 'Hứa với em không tự đẩy mình vào hiểm nguy nữa đi. Anh hứa đi. '

Cô cảm nhận tay anh lùa vào tóc mình. 'Anh hứa. '

Cô thu mình lại, thấy hài lòng phần nào. 'Giá mà quay ngược được thời gian. Để em sửa sai mọi thứ. Cười đúng người. '

'Thế thì chúng ta không có Clary trên đời, ' anh nhắc cô. Cô yêu cái cách anh nói 'chúng ta' thật tự nhiên, như thể trong tâm trí anh Clary là con gái mình vậy.

'Nếu anh mà có mặt nhiều hơn khi con bé lớn dần lên... ' Jocelyn thở dài. 'Em cảm giác mình làm hỏng tất cả. Em bảo bọc con bé quá mức mà không suy xét gì. Giờ con bé lao đầu vào nguy hiểm quá hấp tấp. Khi chúng ta lớn lên, ta chứng kiến bạn bè mình tử trận. Con bé thì chưa. Em không muốn nói nặng nó, cơ mà em lo con bé nghĩ mình không thể chết hay sao ấy. '

'Jocelyn này. ' Giọng Luke nhẹ nhàng. 'Em dạy bảo con bé trở thành người tốt. Một người biết các chuẩn mực, tin vào cái thiện và ác và luôn cố gắng hướng thiện. Như em vậy. Em không thể dạy con mình tin vào con người trái ngược em được. Anh nghĩ con bé không tưởng mình bất tử. Anh nghĩ, cũng giống em thôi, con bé tin rằng có những điều đáng phải hy sinh thân mình. '

Clary bám theo Sebastian trên đường phố nhỏ hẹp chằng chịt, giấu mình sau những tòa nhà. Họ không còn ở Prague nữa — điều này khá rõ ràng. Đường phố tối đen, bầu trời có màu xanh buổi sáng sớm, và tên cửa hàng cửa hiệu cô đi qua đều viết bằng tiếng Pháp. Cả tên phố cũng thế: RUE DE LA SEINE, RUE JACOB, RUE DE L'ABBAYE.

Trong lúc họ đi trong thành phố, mọi người đi lại như ma. Thi thoảng lại có ô tô rồ máy, xe tải dừng trước cửa hiệu giao hàng sớm. Không khí đượm mùi nước sông và rác. Cô đã hơi chắc mình đang ở đâu, thì một ngã rẽ rồi một con hẻm dẫn họ tới một đại lộ lớn, và một biển chỉ đường mọc lên giữa bóng tối mù sương. Có mấy mũi tên chỉ khắp hướng, chỉ đường đến nhà

ngục Bastille, tới Nhà thờ Đức Bà, và đến khu La tinh (Latin Quarter-nơi gặp gỡ của giới văn nghệ sĩ và sinh viên).

Paris, Clary nghĩ, nấp dưới xe ô tô đang đỗ lúc Sebastian qua đường. Hắn và mình đang ở Paris.

Mĩa mai ghê. Cô luôn muốn đến Paris với ai đó hiểu biết thành phố này. Luôn muốn đi dạo phố, ngắm dòng sông và cầm cọ vẽ trong thành phố. Nhưng cô không hình dung sự thể thế này. Không hình dung sẽ bám theo Sebastian, đi qua Đại lộ Saint Germain, đi qua trạm bưu điện (bureau de poste) tuyền một màu vàng sáng, dẫn lên một đại lộ đầy quán bar đã đóng cửa với những máng nước vớt chai bia và mẫu thuốc lá lung tung, và tới một con phố nhỏ nhà mọc san sát. Sebastian dừng chân trước cửa một căn nhà, và Clary cũng dừng bước, nấp sau tường quan sát.

Cô theo dõi hắn giơ tay bấm mã số vào một cái hộp hiển thị cạnh cửa ra vào, nhìn kỹ ngón tay hắn bấm. Một tiếng cách vang lên; cánh cửa mở và hắn bước vào. Ngay lúc cửa đóng, cô ra khỏi chỗ nấp lao đến cửa, chỉ dừng lại một chút để bấm mã số — X235 — và đợi tiếng cửa mở. Khi âm thanh ấy xuất hiện, cô không chắc mình nhẹ nhõm hay ngạc nhiên nhiều hơn. Lẽ ra không nên dễ thế này.

Một lát sau cô bước vào một khoảnh sân. Sân hình vuông, rào quanh là các tòa nhà trông bình thường. Các cánh cửa mở giúp cô thấy ba cái cầu thang. Nhưng Sebastian đã khuất dạng.

Vậy là mọi chuyện sẽ không dễ như vừa rồi.

Cô tiến sâu vào khoảnh sân, thận trọng hết mức bằng cách tránh chỗ ngoài sáng, tránh làm lộ mình. Trời càng lúc càng hửng lên. Nhận thấy gáy mình bị nắng chiếu, cô lách ngay vào cầu thang đầu tiên cô thấy.

Cầu thang đơn sơ với bậc thang bằng gỗ dẫn xuống dưới, và trên tường treo một cái gương phản chiếu khuôn mặt xanh xao của cô. Có mùi rác rưởi mốc meo đặc biệt lẩn quất, và cô mất một thoáng tự hỏi mình có đứng gần khu đổ rác không, để rồi nhận ra: Mùi khó ngửi này là của bọn quý.

Cơ bắp mệt rũ của cô bắt đầu run rẩy, nhưng cô siết chặt nắm đấm. Cô biết mình thiếu vũ khí. Và cô hít một hơi sâu lấy dũng khí và bước chân xuống cầu thang.

Cái mùi hôi đó càng nặng hơn và không gian tối đen hơn trong lúc cô xuống cầu thang, và cô ước mình đem theo thanh stele và vẽ ẩn ký nhìn đêm. Nhưng làm gì được. Cô dần bước xuống cầu thang, và thầm cảm ơn bóng tối không cho cô biết thứ dính dính cô dẫm phải là gì. Cô vừa bám theo tay vịn mà đi, vừa điều hòa hơi thở. Bóng tối dày đặc thêm, cho đến lúc cô mù đặc, tiếng nhịp tim nghe rõ đến mức báo hiệu sự hiện diện của cô. Phố phường Paris-thế giới bình thường dường như đã là dĩ vãng. Giờ chỉ còn bóng tối và cô, cứ bước xuống mãi.

Và rồi — ánh sáng lóe lên, như lửa cháy trên đầu que diêm. Cô bước gần tay vịn hơn, gần như là nép mình lại, khi ánh sáng xuất hiện. Giờ cô nhìn được bàn tay mình, và bậc cầu thang cô sắp bước tiếp. Chỉ vài bậc nữa thôi. Cô đến chân cầu thang và nhìn xung quanh.

Mọi thứ hay xuất hiện trong một căn phòng bình thường đều biến mất. Bậc thang lát gỗ nay đã chuyển sang lát đá, và cô đang đứng ở căn phòng nhỏ, tường bằng đá trong ánh sáng xanh lè kỳ quái của ngọn đuốc. Sàn đá lát nhẵn khắc đầy những biểu tượng lạ mắt. Cô tránh dẫm chúng trên đường tới cửa ra duy nhất-một cổng vòm đẽo bằng đá, trên đỉnh đặt một cái đầu lâu và hai chiếc rìu chéo nhau để trang trí.

Cô nghe có tiếng nói văng vẳng. Tiếng ấy mơ hồ đến mức cô không nghe được lời nào, nhưng chắc chắn là tiếng nói. Đường này, âm thanh như giục. Đi theo bọn ta.

Cô ngược nhìn cái đầu lâu, và hai hốc mắt trống rỗng nhạo báng nhìn cô. Cô tự hỏi mình đang ở đâu — Paris vẫn ở trên đầu cô hay cô đã bước vào một thế giới hoàn toàn khác, giống như khi bước vào Thành phố Âm lặng. Cô nghĩ đến Jace, người cô ngủ cùng dường như trong một kiếp sống khác.

Cô làm thế này vì anh, cô tự nhủ. Để đưa anh trở lại. Cô bước qua mái vòm dẫn lên hành lang, và nép mình vào tường theo bản năng. Cô rón rén dần bước, và tiếng nói càng lúc càng rõ hơn. Cứ cách vài mét lại có đuốc cháy sáng xanh, tỏa mùi hơi khét.

Đột nhiên có một cánh cửa mở ra bên trái cô, và những giọng nói đã rành rọt.

'... không như cha hă, ' một giọng kèn kẹt như giấy nhám đang phát biểu. 'Valentine không bao giờ thỏa thuận với ta. Hă sẽ bắt ta làm nô lệ. Còn tên này sẽ cho chúng ta cả thế giới. '

Clary chậm chậm ghé mắt nhìn qua khe cửa mở.

Căn phòng trống trơn không đồ đạc, tường nhẵn nhụi. Một nhóm quỷ đang tụ tập. Chúng giống thằn lằn, với sáu cái chân bạch tuộc khi di chuyển nghe khô khốc. Đầu chúng phình to, quái dị và có nhiều mắt đen phẳng lì.

Cô nuốt khan. Cô nhớ lại con quỷ Ravener, loài quỷ cô chạm trán đầu tiên. Có gì đó trong mớ hỗn tạp của thằn lằn, côn trùng và quái ngoài hành tinh này làm bao tử cô nhộn nhạo. Cô nép mình sát tường hơn, lắng nghe kỹ hơn.

'Đây là, nếu hă đáng tin, ' Khó mà phân biệt con quỷ nào đang nói. Chân chúng co duỗi lúc đi lại, cơ thể phình to của chúng cứ phập phồng lên xuống. Chúng không có miệng, chỉ thấy có nhúm xúc tu rung lên phát âm.

'Đại Mẫu tin tưởng hă. Hă là con bà ấy. '

Sebastian. Hiên nhiên chúng đang nói đến Sebastian.

'Hă cũng là một Nephilim. Bọn ấy là tử thù của ta. '

'Chúng cũng là kẻ thù của hă. Hă mang dòng máu của Lilith. '

'Nhưng kẻ hă đồng hành cùng mang dòng máu của kẻ thù. Tên ấy thuộc về các thiên thần. ' Từ ấy được gán tiếng mạnh hơn cái tát vào mặt Clary.

'Con trai Lilith đảm bảo hẳn được chăm sóc kỹ lưỡng, và đúng là hẳn vâng lời thật. '

Một tiếng cười khô khốc vang lên. 'Bọn trẻ các người lo lắng quá đấy. Bọn Nephilim không cho ta vào thế giới này quá lâu rồi. Tài nguyên của nó dồi dào lắm. Ta sẽ hút cạn nó và để lại tro tàn. Còn tên thiên thần kia, cứ để hẳn lại sau cùng. Chúng ta sẽ hỏa thiêu hẳn đến tận xương. '

Cơn thịnh nộ bùng lên trong Clary. Cô hít hơi — âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn là tiếng. Con quỷ gần chỗ cô nhất ngẩng đầu. Clary sững người một thoáng, bị đám mắt đen đặc của nó nhìn trừng trừng.

Rồi cô quay người chạy. Chạy về chỗ cổng vòm, về chỗ cầu thang để thoát. Sau lưng là tiếng om sòm của bọn quái vật gào thét, và tiếng bước chân cọt kẹt của chúng đuổi theo cô. Cô liếc ra sau và nhận ra mình sẽ không thoát được. Dù đã chạy trước khá lâu, chúng sắp bắt được cô rồi.

Cô nghe tiếng mình thở khó nhọc, liền hít một hơi, nhảy lên bám mái vòm, xoay người. Cô vung chân ra trước hết cỡ, đá trúng một con quỷ, làm nó ngã nhào ra sau. Vẫn đang treo mình, cô bám tay vào cán một trong hai cái rìu dưới cái đầu lâu và giật ra.

Cái rìu không chịu rời ra.

Cô nhắm mắt lại, nắm cán rìu chặt hơn, và kéo rời nó ra hết sức.

Cái rìu bật khỏi tường, làm vôi vữa với đá rơi lả tả. Clary tiếp đất trong tư thế cúi, rìu để trước mặt. Rìu nặng, nhưng không hề gì. Chuyện ấy lại tái diễn, giống lúc cô ở cửa hàng đồ cổ. Thời gian như chậm lại, cảm giác nhiệt huyết sục sôi cao trào. Cô ý thức được mọi chỗ gồ ghề trên nền nhà dưới chân, từng dòng khí lướt qua da mình. Cô thủ thế đợi con quỷ đầu tiên lao qua cổng vòm và nó giương mấy chân lên. Dưới chỗ xúc tu là dãy răng nanh dài đầy nhót dài.

Chiếc rìu trong tay cô tự động vung lên, chém mạnh vào ngực con quỷ. Cô nhớ ngay lời Jace: anh bảo cứ chém đầu chứ đừng đâm ngực. Không phải

quỷ nào cũng có tim. Nhưng lần này cô gặp may. Cô vừa chém trúng tim hoặc bộ phận quan trọng nào đó. Con quỷ rít lên và quẫy đạp; máu sủi bọt chỗ bị chém, và rồi nó biến mất, để lại cô với cái rìu vấy máu. Máu loài này nhớp nháp đen sì, như hắc ín vậy.

Con quỷ thứ hai lao vào cô, cô cúi xuống, vung rìu chặt vài cái chân của nó. Bị mất đà, nó đổ kênh như gậy gãy, và con thứ ba giẫm lên nó để đến chỗ cô. Cô ra tay lần nữa, và mặt con này bị bửa đôi. Máu phun ra và cô lùi lại gần chân cầu thang. Cô mà để sống con nào ra sau lưng mình là tự ký án tử.

Như bị chọc tức, con quỷ với cái mặt hờ hoác liều mạng tấn công cô tiếp; cô vung tay, chặt được vài cái chân của nó nhưng cổ tay bị giữ chặt. Cảm giác đau đớn thiêu đốt cánh tay cô. Cô hét lên và giăng tay ra, nhưng con quỷ nắm quá chặt. Như thế cả ngàn mũi kim đâm vào da cô. Miệng vẫn hét, cô động nắm đấm vào cái mặt bửa đôi của nó bằng tay kia. Con quỷ rú rít và cô giăng được tay ra, còn nó lùi lại —

Và bỗng dừng xuất hiện lưỡi dao bổ xuống sọ con quỷ. Trong khi cô trừng trừng nhìn, con quỷ biến mất, và cô thấy anh trai mình, tay cầm thiên đao sáng loáng, máu vấy mặt áo trước anh mặc. Sau lưng chẳng còn quỷ trừ một con đang đo đất, cả người co giật, máu đen ồ ạt chảy ra từ đám chân cụt giống hệt dầu tràn từ xe ô tô bị đâm.

Sebastian. Cô sững sờ nhìn hắn không chớp. Hắn vừa cứu mạng cô ư?

'Sebastian, tránh xa em ra, ' cô rít lên.

Hắn dường như không nghe. 'Tay em kìa. '

Cô nhìn cổ tay phải run rẩy vì đau đớn. Nhiều vết thương hình đĩa bao quanh cổ tay chỗ chân con quỷ bấu vào. Vết thương đã thâm lại, chuyển sang màu xanh-đen.

Cô ngược nhìn anh trai. Trong bóng tối mái tóc trắng của hắn sáng như vầng hào quang. Hoặc có lẽ tầm nhìn của cô đang mờ dần. Ánh sáng từ ngọn đuốc cũng như đang nhảy múa trên tường, cả lưỡi dao trong tay

Sebastian cũng thế. Hắn đang nói gì đó, nhưng không tròn vành rõ chữ, như thể hắn nói dưới nước.

'... chất độc chết người, ' hắn đang nói. 'Em nghĩ cái gì thế, Clarissa? ' Giọng hắn nhòa đi, rồi lại rõ ràng. Cô cố gắng tập trung. '.... định giết sáu con quỷ Dahak bằng cái rìu trang trí kia —'

'Chất độc, ' cô nhắc lại, và trong một thoáng mắt hắn trở nên rõ rệt. 'Vậy em đoán là anh không hề cứu mạng em đúng không? '

Tay cô co giật, và cái rìu lạnh canh rơi xuống sàn. Áo len của cô chạm tường lúc cô rũ người ra, không muốn gì hơn là nằm ra sàn. Nhưng Sebastian không để cô làm thế. Hắn đưa hai tay đỡ, và rồi hắn bế cô lên, cái tay lành lặn của cô vòng qua cổ hắn. Cô muốn đẩy hắn ra, nhưng sức lực đã cạn. Cô cảm thấy khuỷu tay mình như bị bỏng — do thanh stele chạm vào. Cảm giác mờ dần lan tỏa trong cô. Thứ cuối cùng cô thấy trước khi nhắm mắt là cái đầu lâu. Cô thề hai hốc mắt vô hồn ấy đang cười hả hê.

CHƯƠNG 1 - Hội đồng cuối cùng (Phần 1)

Chương 15 Magdalena

Đau đớn và cơn buồn nôn thi nhau hành hạ quấy phá, Clary chỉ loáng thoáng nhìn được vài chi tiết: anh trai cô đang bế cô, mỗi bước chân như động đá lạnh vào đầu mình. Cô biết mình được anh bế nhẹ nhàng ra sao — lạ là Sebastian cũng có lúc nhẹ nhàng đấy, và anh gắng không để cô bị xóc quá mạnh. Cô đang thở hỗn hển, còn anh trai đang gọi tên cô.

Rồi mọi thứ chìm vào tĩnh lặng. Trong một thoáng cô ngỡ thế là hết: cô đã ra đi, tử trận vì giao tranh với quỷ, giống như bao Thợ Săn Bóng Tối khác. Nhưng một cảm giác cháy bỏng trên tay bùng dậy, và băng giá tràn vào huyết quản cô. Cô nhắm chặt mắt lại, nhưng cái lạnh này không khác gì bị té nước vào mặt. Và rất từ từ, mọi thứ thôi xoay vòng vòng, đau đớn và cơn buồn nôn dịu đi. Cô thở bình thường được rồi.

Hít một hơi sâu, cô mở mắt.

Nền trời xanh.

Cô đang nằm ngửa, mắt nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, điểm mấy chấm mây, giống bức họa trên trần khu bệnh xá trong Học Viện. Cô co duỗi cánh tay đau nhức. Tay phải vẫn còn dấu vết thương, nhưng màu nhàn nhạt. Tay trái in ấn ký iratze, nhìn khó thấy, và ấn ký mendelin ở cùi chỏ.

Cô điều hòa nhịp thở. Tiết trời thu, thoang thoảng mùi lá khô. Cô nhìn thấy những ngọn cây, tiếng giao thông vắng vắng, và —

Sebastian. Tiếng cười khẽ vang lên và cô nhận ra đầu mình đang gối lên Sebastian. Tay hắn khẽ nâng cô dậy. Còn người cô đang duỗi dài trên băng ghế gỗ hơi ẩm.

Cô bật dậy. Sebastian lại cười, hắn đang ngồi cuối băng ghế có tay vịn. Khăn quàng cổ hắn mang gấp gọn gàng để trên đùi, chỗ cô kê đầu vào, còn cái tay không nâng cô dậy duỗi dài theo lưng ghế. Hắn đã cởi cúc áo khoác trắng để che đi mấy vết cháy do máu quỷ. Bên trong hắn mặc áo phông xám. Cổ tay vẫn mang vòng đeo. Đôi mắt đen của hắn đang thích thú dõi theo cô vội vàng ngồi ngay ngắn ở đầu kia băng ghế.

'May mà em lùn, ' hần cất tiếng. 'Nếu em mà cao hơn, bế em sẽ không thoải mái đâu. '

Cô giữ giọng mình đều đều. 'Ta đang ở đâu? '

'Jardin du Luxembourg, ' hần đáp. 'Vườn Lúc-xem-bua. Công viên này đẹp. Phải đưa em tới chỗ đặt em nằm ra, mà ở giữa đường phố không phải là ý hay. '

'Ờ, và có từ cho việc bỏ mặc người ta chết giữa đường đấy. Ngộ sát vì đâm xe. '

'Từ gì mà dài, và anh nghĩ từ đó đúng nếu em bị xe đâm nát cơ. ' Hần xoa hai bàn tay bàn nhau để giữ ấm. 'Cơ mà, sao lại bỏ em giữa đường nếu tốn bao công cứu mạng em thế? '

Cô nuốt khan, và nhìn xuống tay mình. Vết thương đã mờ hần. Nếu không để ý tìm, chắc cô sẽ chẳng chú ý luôn. 'Tại sao cơ? '

'Tại sao làm sao? '

'Cứu mạng em. '

'Em là em gái anh. '

Cô đăng hăng. Trong nắng sớm mặt hần có chút sinh khí. Cổ hần có vết cắt do bị quỷ đánh. 'Trước đây anh đâu có quan tâm đến em gái đâu. '

'Thế à? ' Đôi mắt đen của hần dò xét cô. Cô nhớ lúc Jace đến nhà cô sau khi cô đánh bại con quỷ Ravener, nhưng cô cũng sống dở chết dở. Anh cũng chữa thương cho cô, bế cô ra ngoài giống hệt Sebastian. Có lẽ hai người họ giống nhau hơn cô nghĩ, trước khi bùa chú ràng buộc xuất hiện. 'Cha chúng ta đã chết, ' hần tiếp. 'Ta đâu còn họ hàng. Em và anh, ta là hai người nhà Morgenstern còn lại. Em là người cuối cùng còn chung dòng máu với anh. Người cuối cùng giống anh. '

'Anh biết em bám theo mình, ' cô nói.

'Tất nhiên. '

'Và anh để em làm. '

'Anh muốn xem em định làm gì. Và phải thừa nhận là anh không nghĩ em sẽ bám theo anh xuống đó. Em dừng cảm hơn anh tưởng đấy. ' Hẳn quàng khăn quanh cổ. Công viên bắt đầu đông lên, với khách du lịch rờ rẫm bản đồ, cha mẹ đưa con theo, mấy ông già ngồi hút tẩu thuốc trên băng ghế giống cái cô ngồi. 'Em không thẳng được trận đấy đâu. '

'Biết đâu đấy. '

Hắn cười toe, một cái nhếch mép nhẹ, như thể không dùng được. 'Có thể. '

Cô nhặt đôi giày vứt trên cỏ ướt đầm sương lên. Cô không định cảm ơn Sebastian. Lý do gì cũng không. 'Sao anh lại giao kèo với quý? ' cô chất vấn. 'Em có nghe chúng nói đến anh. Em biết anh định làm gì —'

'Không đâu. ' Nét vui vẻ biến mất, giọng cao ngạo xuất hiện. 'Đầu tiên, đám ấy không phải bọn anh đặt giao kèo. Chúng nó chỉ là bảo vệ. Đó là lý do vì sao chúng bị tách riêng và anh không có mặt ở đó. Bọn quý Dahak ngu lắm, dù rất mạnh và hẹp hòi. Thành ra em chả nghe được tin gì xác thực hết. Chúng nó chỉ đang bàn tán chuyện hơi nời chỗ từ chủ nhân thôi. Đám Đại Quý ấy. Đám này thì anh mới đặt giao kèo. '

'Thế điều đó nên làm em cảm thấy khá hơn à? '

Hắn ngả người về phía cô. 'Anh có định làm thế đâu. Anh muốn kể cho em sự thật. '

'Bảo sao trông anh như bị dị ứng, ' cô nói, cơ mà không đúng cho lắm. Sebastian trông rất điềm tĩnh, nhưng quai hàm cứng lại và gân gồ lên trên trán tố cáo hẳn không bình tĩnh như vẻ ngoài. 'Đám quý Dahak bảo anh định giao thế giới này cho chúng. '

'Nào, nghe giống điều anh muốn làm lắm à? '

Cô chỉ nhìn hắn.

'Anh tưởng em sẽ cho anh một cơ hội, ' hần tiếp. 'Anh không còn là người em gặp ở Alicante nữa. ' Hần nhìn thẳng vào cô. 'Hơn nữa, anh không phải người duy nhất tin Valentine. Ông là cha anh. Cha chúng ta. Không dễ nghi ngờ tín điều em lớn lên cùng đâu. '

Clary khoanh tay lại; không khí trong lành nhưng lạnh, cái lạnh chớm đông. 'Thì đúng. '

'Valentine đã sai, ' hần nói. 'Cha bị ám ảnh bởi những điều sai trái hội Clave làm với mình nên ông chỉ muốn chứng minh mình đúng đắn hơn họ. Cha muốn Thiên Thần xuất hiện và phán ông là Jonathan Shadowhunter tái thế, phán ông là thủ lĩnh và điều ông đang làm là đúng. '

'Chuyện không đơn giản thế. '

'Anh biết chuyện mà. Lilith có kế rồi. ' Hần hờ hững nói, như thể ai chẳng đôi lần trò chuyện với thân mẫu của mọi pháp sư vậy. 'Clary, đừng tự dối lòng: chuyện đã xảy ra đâu phải vì Thiên Thần có lòng trắc ẩn. Các thiên thần đều lạnh lùng như băng giá. Ngài Raziel nổi giận chỉ vì cha Valentine quên mất nhiệm vụ của tất cả Thợ Săn Bóng Tối thôi. '

'Nhiệm vụ đó là? '

'Giết quỷ. Tiền định đấy. Chắc em cũng biết mấy năm gần đây bọn quỷ tràn vào thế giới này đông hơn? Rồi thì chúng ta không biết cách chặn chúng hoàn toàn? '

Mấy lời ấy lại âm vang trong cô, những lời anh Jace nói với cô — dường như đã quá lâu rồi, khi họ đến Thành phố Câm lặng lần đầu. Chúng ta có thể ngăn không cho chúng tới đây, nhưng chẳng ai biết làm sao để giải quyết dứt điểm vấn đề. Thật ra, càng ngày càng có nhiều quỷ tiến vào đây. Lúc đầu chỉ có những vụ xâm nhập nhỏ, rất dễ bị dập tắt. Nhưng ngay lúc này càng lúc càng có nhiều quỷ vượt qua kết giới. Hội Clave phải phải rất nhiều Thợ Săn Bóng Tối, nhưng lắm lần họ không bao giờ trở về.

'Một cuộc chiến lớn với bọn quỷ đang tiến gần, và hội Clave không hề chuẩn bị gì, ' Sebastian nói. 'Cha chúng ta nói đúng vụ đó. Hội Clave quá cứng nhắc để thấy trước hiểm họa hay thay đổi cách nghĩ. Anh không mong Cư dân Thế Giới ngấm như cha Valentine, nhưng anh lo sự mù quáng của hội Clave sẽ phá hủy thế giới mà bao thế hệ Thợ Săn dày công bảo vệ. '

'Anh muốn em tin anh quan tâm đến thế giới này hả? '

'Thì anh sống ở đây mà, ' Sebastian đáp, giọng hiền lành hơn bình thường. 'Và thỉnh thoảng những tình huống đặc biệt đòi hỏi các phương thức khác biệt. Để tiêu diệt kẻ thù, cứ phải hiểu rõ chúng, thậm chí đối đãi nhiệt thành với chúng. Nếu lũ Đại Quỷ bị anh thuyết phục, anh sẽ dụ chúng vào thế giới này, nơi ta có thể tận diệt chúng và cả bè lũ tay chân nữa. Thế mới xoay chuyển tình thế được. Lũ quỷ sẽ hiểu thế giới này không dễ nuốt như chúng hình dung đâu. '

Clary lắc đầu. 'Và anh sẽ thành công với, xem nào, chỉ anh và Jace? Anh khá có thớ, đừng hiểu nhầm em, nhưng hai anh cũng —'

Sebastian đứng lên. 'Em thực sự không nghĩ anh đã tính toán kỹ nhỉ? ' Hắn nhìn cô, gió thổi bật mái tóc trắng của hắn. 'Đi với anh. Để em thấy cái này. '

Cô do dự. 'Còn anh Jace —'

'Vẫn đang ngủ. Tin anh đi. ' Hắn đưa tay ra. 'Clary, đi với anh. Nếu anh không thuyết phục em tin anh được, có lẽ chứng minh trực tiếp sẽ được. '

Cô nhìn hắn chăm chăm. Những hình ảnh nhá lên trong đầu cô: cửa hàng ở Prague, chiếc nhẫn vàng hình lá biển mất tăm, Jace ôm cô trong câu lạc bộ, bể chứa thi thể. Sebastian cầm thanh thiên đao.

Chứng minh trực tiếp.

Cô nắm tay hắn và đứng lên.

Mọi người nhất trí, dù rằng có cãi nhau to, là để tiến hành nghi thức triệu ngài Raziel, Đội Tốt phải tìm địa điểm nào xa xôi hẻo lánh tỵ. 'Ta

không thể để thiên thần cao mười tám mét xuất hiện giữa lòng Công viên Trung Tâm, ' Magnus nhận xét. 'Sẽ có người để ý, dù ta có đang ở New York. '

'Ngài Raziel cao mười tám mét à? ' Isabelle hỏi. Cô gục đầu vào ghế bành-giờ tạm thời là bàn. Đôi mắt cô có thâm quầng; cô-cũng như Alec, Magnus và Simon – đều kiệt sức. Họ đã thức hàng giờ để tra cứu mấy cuốn sách cổ của Magnus, cổ đến nỗi mấy trang giấy mỏng như vỏ hành. Cả Isabelle lẫn Alec đều thông thạo tiếng Hy Lạp và Latinh, và Alec hiểu quý ngữ tốt hơn Izzy, nhưng vẫn còn nhiều chỗ mỗi Magnus đọc được. Maia và Jordan, vì nhận thấy họ sẽ hữu dụng hơn ở chỗ khác, đã về đồn cảnh sát kiểm tra tình hình chú Luke. Còn Simon thì hữu dụng kiểu khác-lấy đồ ăn, pha cà phê, chép lại mấy biểu tượng Magnus chỉ, lấy thêm bút với giấy, cả cho con Chairman Meow ăn nữa, và nó trả ơn cậu hậu hĩ-nằm cuộn tròn im re trong bếp nhà Magnus.

'Thực ra ngài cao có mười sáu mét thôi, nhưng tính ngài thích phô trương, ' Magnus đáp. Một mỗi không làm anh bình tĩnh hơn. Tóc anh pháp sư dựng đứng, mu bàn tay còn dính vết đen vì dụi mắt nhiều. 'Isabelle à, ngài là một thiên thần. Em không học được gì à? '

Isabelle bực tức tặc lưỡi. 'Valentine từng gọi thiên thần trong tầng hầm nhà hăn. Em không hiểu sao anh cần một chỗ to - '

'Vì Valentine chỉ BẮC ĐẠO HƠN ANH thôi, ' Magnus sừng cồ, vút bút xuống. 'Nghe này - '

'Đừng nạt em gái em, ' Alec xen vào. Giọng anh ta đều đều, nhưng ẩn chứa hàm ý giận dữ. Magnus ngạc nhiên nhìn anh. Alec nói tiếp, 'Isabelle, kích thước của thiên thần — khi giáng thế ấy — sẽ tùy vào sức mạnh của thiên thần đó. Valentine đã triệu hồi một thiên thần thấp cấp hơn ngài Raziel. Và nếu em muốn thỉnh cầu sức mạnh lớn hơn, Michael, hoặc Gabriel —'

'Thì anh sẽ không có bùa chú trói buộc họ ở đây, tạm thời cũng không, ' giọng Magnus đã dịu đi. 'Chúng ta thỉnh ngài Raziel một phần vì mong ngài

bộc lộ lòng trắc ẩn — nếu ngài ấy có — với con cháu Thợ Săn Bóng tối của mình. Cấp bậc của ngài cũng vừa tầm nữa. Một thiên thần thấp cấp hơn chẳng giúp được gì, nhưng một thiên thần quyền năng... hừm, nếu có chuyện không hay... '

'Tôi sẽ không phải là người duy nhất hi sinh, ' Simon nói nốt.

Magnus có vẻ đau lòng, Alec cúi gằm xuống đồng giấy tờ trên bàn. Tay Isabelle đặt lên tay Simon. 'Không thể tin ta lại bàn chuyện thỉnh cầu thiên thần, ' cô nói. 'Từng nghe mọi người nói 'nhân danh thiên thần' mãi rồi, biết thiên thần là người ban sức mạnh cho ta, nhưng viễn cảnh nhìn tận mắt một lần... không thể tin nổi — nghĩ thôi cũng ớn rồi. '

Im lặng bao trùm. Trong mắt Magnus có vẻ ảm đạm khiến Simon tự hỏi anh ta từng gặp một thiên thần chưa. Cậu cho rằng mình nên hỏi, nhưng tiếng điện thoại rung chen vào ý nghĩ đó.

'Một giây thôi, ' cậu lăm bắm, và đứng dậy. Cậu dựa người vào cột trụ nhà, mở màn hình ra nhìn. Ra là tin nhắn — vài cái — của Maia.

TIN TỐT ! CHÚ LUKE ĐÃ TỈNH VÀ NÓI NĂNG BÌNH THƯỜNG. CÓ VẼ CHÚ SẼ KHỎE LẠI.

Cảm giác nhẹ nhõm trào dâng trong Simon. Cuối cùng cũng có tin tốt. Cậu tắt màn hình và chạm chiếc nhẫn đeo trên tay. Clary ới ?

Chẳng hồi đáp.

Cậu không hoảng. Có khi Clary đang ngủ. Và giờ cậu mới biết ba người kia đang nhìn mình. 'Ai đấy? ' Isabelle hỏi.

'Maia. Cậu ấy nhắn chú Luke đã tỉnh và nói năng được. Và chú ấy sẽ khỏe lại. ' Tiếng xì xào nhẹ nhõm vang lên, nhưng Simon vẫn nhìn cái nhẫn trên tay. 'Cậu ấy làm mình nảy ra ý tưởng. '

Isabelle đang tiến đến chỗ cậu, nghe thế, cô dừng bước, vẻ lo lắng hiển hiện. Simon không nghĩ mình nên trách cô. Mấy ý tưởng của cậu toàn có chiều hướng tự sát. 'Gì thế? ' cô nói.

'Để thỉnh ngài Raziel thì cần gì? Cần không gian cỡ nào ấy? '

Magnus nấn ná nhìn sách. 'Đường kính một dặm là ít. Có nước thì tốt. Kiểu hồ Lyn —'

'Trang trại của chú Luke, ' Simon nói. 'Vùng nông thôn. Cách một hoặc hai giờ đi xe. Giờ chắc trang trại đóng cửa rồi, nhưng tôi biết đường đi. Và có một cái hồ. Không to cỡ hồ Lyn, nhưng... '

Magnus đóng sách lại. 'Ý tưởng không tồi, cậu Seamus ạ. '

'Vài giờ đi à? ' Isabelle nhìn đồng hồ. 'Ta có thể đến đó lúc —'

'Không ạ, ' Magnus ngắt lời. Anh để cuốn sách ra xa tầm với. 'Isabelle này, trong khi nhiệt huyết của em là vô hạn và rất đáng nể, anh lại đang kiệt quệ đến độ làm bùa phép còn không nổi. Và chuyện này không đáng liêu đâu. Cái này thì ta nhất trí rồi. '

'Thế bao giờ đi? ' Alec hỏi.

'Ta cần ít nhất vài tiếng để ngủ, ' Magnus đáp. 'Chiều đi. Sherlock — xin lỗi, Simon — gọi mượn thử xe của Jordan xem. Còn anh... ' Anh đẩy hết giấy tờ ra chỗ khác. 'đi ngủ đây. Isabelle, Simon, hai người cứ thoải mái dùng mấy phòng trống nếu thích. '

'Ngủ hai phòng riêng biệt thì hơn, ' Alec lầm bầm.

Isabelle nhìn Simon với vẻ dò hỏi, nhưng cậu đã cầm điện thoại. 'Okay, ' cậu nói. 'Trưa tôi sẽ quay lại, nhưng bây giờ tôi có việc quan trọng cần làm trước. '

Paris trải dài trong nắng là một thành phố có những con phố hẹp ngoằn ngoèo dẫn ra các đại lộ lớn, những tòa nhà vàng im lìm có mái ốp đá, và một dòng sông giống một vết sẹo đôi. Sebastian, dù bảo sẽ chứng minh cho cô tận mắt mình có kế hoạch, không nói gì nhiều khi họ bước đi trên con phố mọc san sát những nhà trưng bày tranh và cửa hàng bán sách cũ, đi qua Quai des Grands Augustins gần bờ sông.

Gió lạnh thổi từ sông Seine làm cô rùng mình. Sebastian liền đưa cô khăn quàng cổ của mình — cái khăn đen làm bằng vải tuyết, vẫn còn ấm hơi hắt.

'Đừng ngây ngô thế, 'hắt bảo. 'Em bị lạnh kìa, quàng vào đi. '

Clary nhận cái khăn. 'Cám ơn, ' cô đáp theo phản xạ, và nhả mặt.

Đó. Cô cám ơn Sebastian rồi. Cô chờ một tia sét lóe lên trên nền trời giáng xuống đầu. Nhưng chẳng có gì.

Hắt nhìn cô là lạ. 'Em ổn không? Trông em như sắp hắt hơi ấy. '

'Em khỏe. ' Cái khăn quàng có mùi nước hoa cam quện vào mùi con trai. Cô không chắc cái khăn có mùi thế nào nữa. Họ lại bước tiếp. Lần này Sebastian đi chậm lại vừa để sóng bước cùng cô, vừa cho cô biết các quận ở Paris được đánh số ra sao — họ đang đi từ quận sáu sang quận năm, kể cô nghe về khu Latinh, chỉ cây cầu họ thấy bắc ngang qua sông là Pont Saint-Michel. Rất nhiều cô cậu đi ngang qua họ, Clary để ý thấy: mấy cô gái tầm tuổi cô — tóc bay trong gió, mặc quần bó sát và đi cao gót. Có kha khá vài cô gái liếc nhìn Sebastian với vẻ ngưỡng mộ, nhưng hắt chẳng thèm để ý.

Anh Jace, cô nghĩ, sẽ để ý. Sebastian có vẻ ngoài ấn tượng, với mái tóc trắng và đôi mắt đen. Cô cũng nghĩ hắt đẹp trai trong lần gặp đầu tiên, lúc ấy tóc hắt nhuộm đen — chẳng hợp với hắt, thật thế. Thế này trông ổn hơn. Mái tóc này làm da hắt có thần sắc hơn, làm hộp hờn bạn bằng đôi gò má cao, khuôn mặt duyên dáng của hắt. Lông mi hắt dài đến kinh ngạc, màu tối hắt, và hơi cong lên giống mẹ Jocelyn — rất không công bằng. Sao cô không có lông mi cong nhỉ? Và sao hắt không có tý tàn nhang nào?

'Nào, ' cô bất chợt lên tiếng, làm hắt ngưng nói, 'chúng ta là ai? '

Hắt liếc cô. 'Ý câu đấy là gì? '

'Anh bảo hai ta là hai người nhà Morgenstern cuối cùng. Morgenstern là tên gốc Đức, ' Clary đáp. 'Thế là, ta là, người Đức à? Gia phả nhà mình thế nào? Sao chỉ có hai ta thôi? '

'Em không biết gì về gia đình cha Valentine?' Vẻ kinh ngạc hiển hiện trong giọng hần. Hần đứng lại cạnh dãy tường chạy dọc theo sông Seine. 'Mẹ em không kể gì à? '

'Mẹ em cũng là mẹ anh đấy, và không, mẹ không kể. Cha Valentine không phải chủ đề ưa thích của mẹ. '

'Họ của Thợ Săn Bóng Tối pha trộn nhiều, ' Sebastian từ từ kể trong lúc hần trèo lên tường. Hần đưa tay ra, và một lúc sau cô để hần kéo mình lên. Sông Seine màu xanh xám chảy dưới tầm mắt họ, khoan thai chở những con thuyền du lịch. 'Fairchild, Light-wood, White-law. "Morgenstern" nghĩa là sao mai. Tên tiếng Đức, nhưng nhà ta gốc Thụy Sĩ cơ. '

'Sao lại thế? '

'Cha Valentine là con một, ' Sebastian đáp. 'Cha ông ấy — ông nội ta ấy — bị Cư dân Thế giới Ngầm giết, còn ông cậu ta chết trong chiến trận. Cụ không có con. Cái này' — hần vuốt tóc cô — 'là di truyền từ nhà Fairchild. Dòng máu Anh đấy. Còn anh hơi giống gốc Thụy Sĩ hơn. Như cha Valentine vậy. '

'Anh có biết gì về ông bà không?' Clary hỏi, kinh ngạc vì thông tin.

Sebastian bỏ tay và nhảy xuống đất. Hần giơ tay lên đỡ cô nhảy xuống. Cô động mình vào ngực hần, cảm giác ấm áp từ áo hần lan tỏa. Một cô gái đi ngang qua ném cho cô cái nhìn ghen tỵ và thích thú, và Clary vội vã đẩy hần ra. Cô muốn hét vào mặt cô gái kia cô là em gái hần, và cô cũng ghét hần nữa. Nhưng cô không làm thế.

'Anh không biết ông bà ngoại mình, ' hần đáp. 'Sao anh biết được?' Hần nở nụ cười giả tạo. 'Đi nào. Tới lúc em đến chỗ anh thích rồi. '

Clary nhắc. 'Em tưởng anh định chứng minh mình có kế hoạch gì đó chứ. '

'Phải căn giờ đã. ' Sebastian dẫn bước, và cô theo chân hần sau một thoáng ngần ngừ. Nằm rõ kế hoạch của hần. Cư xử tốt vào. 'Ông nội giống cha Valentine lắm, ' Sebastian kể tiếp. 'Ông tin vào sức mạnh. "Chúng ta là

những chiến binh được Chúa chọn." Tín điều của ông nội đấy. Đau đớn làm ta mạnh mẽ. Mất mát cho ta quyền năng. Khi ông mất... '

'Cha Valentine thay đổi, ' Clary nói. 'Chú Luke kể em thế. '

'Cha chúng ta yêu và ghét ông nội. Em biết Jace rồi thì chắc hiểu. Cha Valentine nuôi dạy chúng ta theo cái cách ông nội nuôi dạy cha. Ai mà chẳng làm điều mình quen. '

'Nhưng anh Jace, ' Clary chỉ ra. 'Cha Valentine không chỉ dạy anh ấy chiến đấu. Ông ta dạy ngoại ngữ, dạy anh ấy chơi đàn piano —'

'Chắc tại Jocelyn, ' Sebastian bắt đầu nhắc đến tên mẹ, kiểu hằn ghét cái tên ấy vậy. 'Bà nghĩ cha Valentine phải biết về sách vở, âm nhạc, nghệ thuật — chứ không chỉ giết chóc. Thành ra cha dạy Jace mấy cái đó. '

Họ đến một cái cổng rèn bằng sắt màu xanh. Sebastian cúi người qua cổng và ra dấu Clary làm theo. Cô đi qua cổng mà không phải cúi, tay rút túi quần. 'Thế còn anh? ' cô hỏi.

Hắn giơ tay lên. Đây chắc chắn là tay mẹ cô — ngón dài, khéo léo, sinh ra để cầm bút hoặc cọ vẽ. 'Anh học được cách chơi nhạc cụ chiến tranh, ' hắn nói, 'và vẽ bằng máu. Anh không giống Jace. '

Họ đang đứng trong một con hẻm nằm giữa hai dãy nhà xây bằng đá như bao tòa nhà khác ở Paris, với dãy mái nhà xanh lấp lánh trong nắng. Đường hẻm rải sỏi, không có xe gắn máy và ô tô đỗ. Bên trái con hẻm là quán cà phê, biển hiệu bằng gỗ lỏng lẻo trên cột sắt là dấu hiệu duy nhất của hoạt động kinh doanh.

'Anh thích chỗ này, ' Sebastian nhìn theo cô, 'vì chỗ này làm em như bước vào quá khứ. Không có tiếng xe ồn ào, không có đèn neon. Chỉ có — bình yên. '

Clary nhìn hắn không chớp. Hắn nói dối, cô nghĩ. Sebastian không nghĩ kiểu đấy. Sebastian, kẻ từng định đốt trại Alicante, không quan tâm đến 'bình yên'.

Cô nghĩ đến nơi hân lớn lên. Cô chưa bao giờ thấy tận mắt, nhưng từng nghe anh Jace tả. Một ngôi nhà nhỏ — kiểu nhà nông thôn — trong một thung lũng ngoại ô Alicante. Vào ban tối ở đó rất yên ắng và bầu trời thì đầy sao. Nhưng hân có nhớ cảnh đấy không? Hân có thể nhớ không? Khi bạn không hân là con người thì bạn có cảm xúc nhớ nhung thế không?

Người không thêm bạn tâm đúng không? cô muốn nói to. Khi ở nơi Sebastian Verlac thật lớn lên, cho đến khi người giết anh ta? Bước trên phố, lấy tên anh ta, dù biết là ở đâu đó, dĩ anh ấy đang khóc thương? Và ý người là gì khi nói anh ta không nên chống trả?

Đôi mắt đen của hân nhìn cô đầy suy tư. Hân có khiếu hài hước, cô biết thế, cái khiếu hài hước châm chích khá giống Jace ấy. Nhưng hân không cười.

'Đi nào, ' hân nói, làm cô đứt mạch suy nghĩ. 'Chỗ này bán loại sô cô la nóng ngon nhất Paris đấy. '

Clary không chắc điều đó đúng hay không — lần đầu cô đến Paris mà, nhưng khi họ ngồi xuống, cô phải thừa nhận cốc sô cô la nóng ngon thật. Quán này phục vụ tận bàn — bàn gỗ nhỏ, ghế dựa lưng kiểu truyền thống — tách đồ uống màu xanh bao gồm đường, bột sô cô la và kem. Kết quả trộn mấy thứ ấy là một lớp cao dày đến nỗi cắm thìa vào được. Trong cốc còn có bánh sừng bò nữa.

'Em biết đấy, nếu muốn ăn thêm bánh thì gọi thêm được mà, ' Sebastian dựa lưng vào ghế mà nói. Họ là hai người trẻ tuổi nhất trong quán này, Clary để ý. 'Em ăn cái bánh đó như sói đói ấy. '

'Em đang đói. ' Cô nhún vai. 'Nghe này, nếu muốn nói chuyện với em thì cứ tự nhiên. Thuyết phục em đi nào. '

Hân ngồi thẳng dậy, chống cùi chỏ lên bàn. Cô nhớ mình từng nhìn vào mắt hân tối hôm trước, để ý cái vòng con người màu bạc trong đồng tử của hân. 'Anh có nghĩ về điều em nói tối qua. '

'Lúc ấy em mê sảng. Em chả nhớ mình nói gì với anh. '

'Em hỏi anh thuộc về ai, ' Sebastian nói.

Tay nâng cốc sô cô la của Clary khựng lại giữa chừng. 'Em hỏi à? '

'Ừ. ' Hắn chăm chú nhìn cô. 'Và anh không trả lời được. '

Cô đặt cốc xuống, đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó ở. 'Không nhất thiết phải thuộc về ai đó, ' cô nói. 'Chỉ là một cách nói thôi mà. '

'Thế giờ đến lượt anh hỏi, ' Sebastian tiếp. 'Em nghĩ mình có thể tha thứ cho anh không? Ý anh là, sự tha thứ có đến với một kẻ như anh không? '

'Em không biết. ' Clary nắm tay vào cạnh bàn. 'Em — thật ra em không biết nhiều về sự tha thứ theo quan niệm tôn giáo, chỉ hiểu theo kiểu tha thứ cho người khác thôi. ' Cô hít một hơi sâu để ngăn mình nói lung tung. Trong ánh nhìn chăm chăm của Sebastian có điều gì đó như thể mong cô giải đáp cho cái câu hỏi không ai trả lời được ấy. 'Em biết anh phải làm vài điều thì mới được tha thứ. Thú tội, hối lỗi — và sửa lỗi. '

'Sửa lỗi, ' Sebastian nhắc lại.

'Đền bù cho những gì anh đã làm. ' Cô cúi mặt nhìn cái cốc. Không thể có cách nào đền bù lỗi lầm Sebastian gây ra, không có cách nào khả nghĩ.

'Ave atque vale, ' Sebastian nhìn cốc sô cô la của mình.

Clary nhận ra lời tiễn biệt người chết của Thợ Săn Bóng tối. 'Sao anh nói thế? Em có hấp hối đâu. '

'Thực ra bắt nguồn từ một câu thơ, ' hắn tiếp. 'Của Catullus. ' "Frater, ave atque vale." — "Xin chào và vĩnh biệt, người anh em." Ông ta nói về tro tàn, nghi lễ tiễn người đã khuất, và nỗi tiếc thương người anh em của chính mình. Hồi bé anh được đọc bài ấy, nhưng anh không cảm thấy gì — không hiểu nỗi tiếc thương, mất mát và cả nỗi băn khoăn cảm giác chết thế nào và không ai tiếc thương mình ra sao." Hắn nhìn thẳng vào cô. 'Nếu cha Valentine đem em theo anh thì sự thế sẽ ra sao? Em sẽ yêu quý anh chứ? '

Clary mừng vì đã bỏ cốc sô cô la xuống, bằng không chắc cô đã làm rơi cốc. Sebastian đang nhìn cô không chút ngại ngùng hay lúng túng khi hỏi một câu kỳ quái đến thế, hắn nhìn cô như nhìn một dạng vật sống ngoại lai vậy.

'Thì, ' cô đáp. 'Anh là anh trai em. Em sẽ yêu quý anh. Em... sẽ phải thấy yêu quý anh. '

Hắn vẫn dò xét cô bằng cái nhìn chăm chăm ấy. Cô tự hỏi có nên hỏi hắn sẽ yêu quý mình như một cô em gái không. Nhưng cô linh cảm hắn sẽ chẳng hiểu câu hỏi.

'Nhưng cha Valentine đã không mang em theo, ' cô tiếp. 'Thật ra, em đã giết ông ta. '

Cô không chắc vì sao mình buột miệng. Có lẽ để xem hắn có bức không. Suy cho cùng, anh Jace nói với cô Valentine có thể là người duy nhất Sebastian yêu thương.

Nhưng hắn chẳng nao núng. 'Chi li ra thì, ' hắn nói, 'Thiên thần đã giết ông. Vì em. ' Ngón tay hắn rà lên mặt bàn. 'Trong lần đầu gặp em ở Idris, anh đã thầm hi vọng — mong em giống anh. Nhưng khi biết em khác anh hoàn toàn, anh đã ghét bỏ em. Và khi anh hồi sinh, nghe Jace kể điều em làm, anh nhận ra mình đã sai. Em giống anh. '

'Hôm qua anh nói rồi, ' Clary đáp. 'Nhưng em không —'

'Em giết cha chúng ta, ' hắn ngắt lời, giọng nhẹ nhàng. 'Và em không bận tâm. Chưa bao giờ thèm suy xét lại, đúng không? Valentine hành hạ Jace mười năm trời, và cậu ta vẫn nhớ cha. Thương tiếc ông ta trong đám tang, dù cha và cậu ta không có họ hàng gì. Nhưng đó là cha em và việc em đã giết ông chẳng hề làm em mất ngủ một đêm nào. '

Clary há hốc miệng nhìn hắn. Thật không công bằng. Rất không công bằng. Valentine không bao giờ cư xử như một người cha — chưa bao giờ yêu

thương cô – và ông ta là một con quái vật cần xử tử. Cô giết cha vì không còn cách nào khác.

Trong đầu cô dội lại hình ảnh Valentine đâm gươm vào ngực Jace, rồi đợi anh chết trong vòng tay mình. Valentine than khóc cho người con trai ông ta giết. Nhưng cô chưa bao giờ thương tiếc cha. Chưa bao giờ cân nhắc làm thế.

'Anh nói đúng nhỉ? ' Sebastian hỏi. 'Nói anh sai xem nào. Nói em không giống anh đi. '

Clary nhìn xuống cốc sô cô la đã nguội. Trong đầu cô như đang có một xoáy nước hút cạn ngôn từ và suy nghĩ của mình vậy. 'Em tưởng anh nghĩ anh Jace giống anh, ' cô ngập ngừng. 'Em tưởng đó là lý do anh đem anh ta theo. '

'Anh cần Jace, ' Sebastian đáp. 'Nhưng cậu ta không giống anh về bản chất. Em thì có. ' Hắn đứng lên. Hắn là hắn đã trả tiền lúc nào đó, Clary không nhớ rõ. 'Đi với anh. '

Hắn chìa tay ra. Cô đứng lên mà không nắm tay hắn và quàng khăn vào cổ như một cái máy; sô cô la cô uống giờ giống axit nhộn nhạo trong bụng cô. Cô bước theo Sebastian ra khỏi quán và đến con hẻm, và thấy hắn đang ngược nhìn trời.

'Em không giống cha Valentine, ' Clary đến bên hắn. 'Mẹ chúng ta —'

'Mẹ em, ' hắn chỉnh, 'căm ghét anh. Ghét anh. Em thấy rồi đấy. Mẹ em muốn giết chết anh. Em muốn nói mình giống mẹ, được. Jocelyn Fairchild là kẻ tàn nhẫn. Bà ta luôn thế. Bà ta giả bộ yêu cha anh hàng tháng, thậm chí hàng năm trời, để thu lượm đủ thông tin rồi phản bội ông. Bà ta dựng lên vụ Nổi dậy để được nhìn bạn bè của bố anh bị tàn sát. Bà ta giấu ký ức của em. Chả nhẽ em tha thứ mẹ mình tội đấy rồi à? Và lúc bà ta rời Idris, em thực sự tin là bà muốn đem anh theo không? Hắn mẹ em thấy nhẹ nhõm lắm vì tưởng anh đã chết —'

'Mẹ em không hề! ' Clary nạt. 'Mẹ em đem theo mình một cái hộp đựng mấy đồ cho trẻ sơ sinh của anh. Mẹ em hay lấy ra ngắm nó rồi khóc thầm. Cứ đến ngày sinh nhật của anh là thế. Và em thấy cái hộp đó trong phòng anh rồi. '

Hắn mím môi, rồi quay đi và bước ra xa dần cô. 'Sebastian! ' Clary gọi với theo. 'Sebastian, đợi đã. ' Cô không chắc vì sao mình muốn hắn dừng chân. Thú thật, cô chẳng biết mình đang ở đâu và làm cách nào để quay về nhà hắn, nhưng lý do không chỉ có thế. Cô muốn chứng tỏ cô không phải là người hăn nghĩ. Cô hét lên: 'Jonathan Christopher Morgenstern! '

Hắn khựng người và từ tốn quay đầu nhìn cô.

Cô bước về phía hắn, và hắn dõi theo cô, đầu ngoẹo sang một bên, đôi mắt đen nheo lại. 'Em cá anh còn không biết tên đệm của em. '

'Adele. ' Từ miệng hắn từ đó nghe du dương sao đó, một cảm giác thân quen làm cô khó ở. 'Clarissa Adele. '

Cô tới bên hắn. 'Tại sao là Adele? Em không hiểu. '

'Chịu, ' hắn đáp. 'Anh biết cha Valentine không muốn đặt tên em là Clarissa Adele. Ông muốn tên em là Seraphina, giống mẹ ông ấy. Bà nội của chúng ta. ' Hắn quay lưng bước đi, và lần này cô theo kịp. 'Sau khi ông nội mất, bà cũng chết — vì đau tim. Chết vì đau buồn, cha Valentine luôn nói vậy. '

Clary nhớ tới cô Amatis, người không quên được Stephen — mối tình đầu của mình, cha của Stephen, người chết vì đau buồn dành cho con trai; nhớ đến bà Điều tra viên, dành cả cuộc đời mình để trả thù. Cô nghĩ đến mẹ anh Jace, tự cắt cổ tay mình khi nghe tin chồng mất. 'Trước khi em gặp các Nephilim, em cứ nghĩ chết vì đau buồn là bất khả thi. '

Sebastian cười khô khốc. 'Chúng ta không gán bó giống kiểu người thường, ' hắn nói. 'Ở thì thỉnh thoảng. Đâu phải ai cũng giống ai. Nhưng những mối quan hệ của chúng ta gán bó keo sơn đời đời không gỡ nổi. Đó là lý do vì

sao ta đối xử tệ với bọn khác loài — Cư dân Thế giới Ngầm, người thường —'

'Mẹ em cưới một Cư dân Thế giới Ngầm này, ' Clary ngửa miệng. Họ dừng chân trước mặt tòa nhà bằng đá có cửa sổ sơn xanh nằm gần cuối con hẻm.

'Chú ấy từng là một Nephilim, ' Sebastian nói. 'Và nhìn lại cha chúng ta đi. Mẹ em đã phản bội và bỏ ông mà đi, và ông vẫn dành phần còn lại của đời mình đợi và thuyết phục mẹ em quay về. Cái tủ đầy quần áo đó —' Hắc lắc đầu.

'Nhưng cha Valentine dạy anh Jace tình yêu là yếu đuối, ' Clary tiếp. 'Rằng yêu thương là hủy diệt. '

'Em không tin điều ấy có được không, nếu em dành nửa đời mình để theo đuổi người phụ nữ ghét mình đến tận xương tủy, bởi vì em không thể quên cô ta? Nếu em phải nhắc mình người em yêu nhất chính là người đã phản bội và đâm lưỡi dao kết liễu mình?' Hắc áp sát cô, đủ gần để cô cảm nhận hơi thở của hắc. 'Có lẽ em giống mẹ hơn giống cha. Nhưng có gì khác? Em tàn nhẫn bẩm sinh và có một trái tim băng giá, Clarissa ạ. Đừng có nói khác. '

Hắc quay đi trước khi cô kịp đáp, nhắm thẳng đến ngôi nhà cửa sổ sơn xanh. Có Một cột chuông cửa từ với một dây tên gắn trên tường nhà. Hắc bấm vào nút cạnh tên Magdalena rồi chờ. Một giọng nói vang lên trong loa:

'Qui est là? ' (Ai đấy?)

'C'est le fils et la fille de Valentine, ' hắc nói. 'Nous avons rendez-vous? ' (Chúng tôi là con trai và con gái Valentine. Bọn tôi có hẹn trước mà?)

Im lặng một thoáng, rồi tiếng chuông vang lên. Sebastian đẩy cửa mở — và giữ nó mở để Clary vào trước hắc theo đúng phép lịch sự. Cầu thang mòn vẹt bằng gỗ giống cầu thang trên tàu thủy. Họ leo lên tầng thượng trong im lặng, một cánh cửa đã hơi hé làm bộ mời vào. Sebastian bước vào trước và Clary bước theo.

Trong tầm mắt cô là một căn hộ lớn lộng gió. Tường và rèm tiệp màu trắng. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài thấy đường phố bên dưới, các quán ăn và tiệm đồ cổ mọc san sát. Xe cô có phóng qua, nhưng tiếng ồn dường như không len lỏi vào căn hộ này. Sàn nhà lát gỗ, đồ nội thất cũng bằng gỗ sơn trắng, mấy cái ghế dài để mấy cái gối đủ màu. Một phần căn hộ dành riêng làm studio: đèn trần rơi xuống một cái bàn gỗ dài, mặt bàn để đầy khung vẽ phủ vải bảo quản lên. Trên giá gắn tường có treo một cái áo bờ lu vấy màu vẽ.

Đứng cạnh bàn là một phụ nữ, tầm tuổi mẹ Jocelyn — Clary đoán thế, nếu bỏ qua mấy yếu tố làm lu mờ tuổi tác người này đi. Bà ta mặc áo khoác đen vô định hình trùm lên người; cô chỉ thấy được cổ, hai bàn tay trắng và mặt bà ta. Hai bên gò má in ấn ký rune màu đen, chạy dọc từ đuôi mắt đến bờ môi. Clary chưa từng thấy mấy ấn ký này bao giờ, nhưng cô cảm nhận được sức mạnh của chúng — sức mạnh, tài thủ công, kỹ năng. Mái tóc bà nâu vàng để xõa xuống eo, và đôi mắt bà, khi bà ngẩng đầu lên, có màu cam kỳ quái, như màu lửa gần tàn.

Bà ta vỗ nhẹ hai tay vào nhau, và cất tiếng nói du dương đầy dò hỏi, "Tu dois être Jonathan Morgenstern. Et elle, c'est ta sœur? Je pensais que—" (chắc cậu là Jonathan Morgenstern. Còn đây là em gái cậu? Tôi tưởng —)

"Tôi là Jonathan Morgenstern, ' Sebastian lên tiếng. 'Và đây đúng là em gái tôi, Clarissa. Bà làm ơn nói tiếng Anh giùm, em gái tôi không hiểu tiếng Pháp. '

Người phụ nữ đằng hắng. 'Tiếng Anh của tôi hơi kém, tôi không dùng nó đến nhiều năm rồi mà. '

'Với tôi thế là đủ. Clarissa, đây là Nữ tu Magdalena. Từ hội Nữ tu Sắt. '

Clary giật mình. 'Em tưởng các Nữ tu Sắt không được rời khỏi pháo đài —'

'Đúng thế, ' Sebastian đáp. 'Nhưng nếu dính dáng đến cuộc Nổi dậy thì thoải mái. Em nghĩ ai trang bị vũ khí cho hội Circle nào? ' Sebastian cười buồn với Magdalena. 'Các Nữ tu Sắt là các Tạo nhân, không phải các chiến binh.

Nhưng Magdalena đã kịp bỏ chạy khỏi Pháo đài trước khi bị phát hiện liên đới đến cuộc Nổi dậy. '

'Tôi không có liên lạc gì với Thợ Săn Bóng tối cho đến khi anh trai cô dò ra tôi, ' Magdalena lên tiếng. Khó mà biết bà đang nhìn ai; đôi mắt bà ta như đang đảo quanh, và bà ta chắc chắn không mù lòa. 'Có thật không? Cậu đang sở hữu... nguyên liệu? '

Sebastian thò tay vào túi giắt trên thắt lưng và lấy ra phiến đá trông giống thạch anh. Hắn đặt phiến đá xuống bàn, và ánh sáng từ đèn trần làm nó sáng lên. Clary thở dốc — đây là phiến adamas lấy trong cửa hàng ở Prague.

Magdalena hít sâu.

'Adamas nguyên chất, ' Sebastian đáp. 'Không bị ấn ký rune nào vẽ vào. '

Nữ tu Sắt đi vòng ra trước bàn và đặt tay lên phiến adamas. Hai tay in đầy ấn ký rune của bà run rẩy. 'Adamas pur, ' bà thì thầm. 'Đã nhiều năm kể từ lần cuối tôi chạm vào nguyên liệu thiêng. '

'Bà cứ chế tác tùy ý với lượng đó, ' Sebastian tiếp. 'Khi bà hoàn thành, tôi sẽ trả công hậu hĩ. Nếu bà tin mình chế ra được thứ tôi đòi hỏi. '

Magdalena đứng thẳng lên. 'Tôi không phải Nữ tu Sắt à? Tôi không nói lời thề à? Hai tay tôi chẳng lẽ không biết trui rèn nguyên liệu Thiên đàng chắc? Tôi sẽ tạo ra thứ tôi hứa với cậu, con trai Valentine. Đừng bao giờ nghi ngờ tôi. '

'Tốt thôi. ' Giọng Sebastian hơi hướm hài hước. 'Vậy thì tối nay tôi quay lại. Muốn vờ đến tôi thì bà biết phải làm gì rồi đấy. '

Magdalena lắc đầu. Giờ bà ta hoàn toàn chú mục vào khoáng chất pha lê đó, adamas. Các ngón tay bà rờ rẫm nó. 'Vâng. Cậu cứ đi đi. '

Sebastian gật đầu và quay bước. Clary do dự. Cô muốn hỏi bà ta Sebastian đã yêu cầu bà làm món gì, tại sao bà ta phá Luật Hội Đồng để câu kết với Valentine. Magdalena, dường như biết cô nghĩ gì, ngẩng đầu và mỉm cười.

'Hai cô cậu, ' bà cất tiếng, và trong một thoáng Clary tưởng bà sẽ nói mình không hiểu tại sao hai người lại đi với nhau, vì bà nghe đồn họ ghét nhau, vì con gái Jocelyn là Thợ Săn Bóng tối trong khi con trai Valentine lại là tội phạm. Nhưng bà chỉ lắc đầu. 'Chúa ơi, ' bà ta nói, 'hai cô cậu giống hệt cha mẹ mình. '

Chương 16 Anh chị em

Khi Clary và Sebastian về đến nhà, phòng khách trống không, nhưng trong bồn rửa có mấy cái đĩa xuất hiện.

'Tưởng anh bảo Jace đang ngủ, ' cô trách Sebastian.

Sebastian nhún vai. 'Lúc anh nói ra thì đúng. ' Có chút nhạo báng, nhưng không có ý gây hấn trong giọng hần nói. Họ trở về nhà từ chỗ bà Magdalena trong im lặng, nhưng không phải kiểu im lặng khó chịu. Clary để tâm trí mình nghĩ mông lung, thỉnh thoảng mới quay về với thực tại vì nhận ra Sebastian sóng bước cùng mình. 'Anh biết chắc cậu ta đang ở đâu. '

'Trong phòng anh ấy? ' Clary dợm lên cầu thang.

'Không. ' Hần lên trước. 'Đi nào, để anh chỉ cho. '

Rồi hần phi như bay lên cầu thang và đi vào phòng ngủ cỡ lớn, Clary theo sát gót. Trước cái nhìn dò hỏi của cô, hần gõ vào tủ quần áo trong phòng. Cái tủ trượt ra, hé lộ một cái cầu thang. Hần cười nửa miệng với cô trong lúc họ bước lên. 'Đùa em hả, ' cô nói. 'Cầu thang bí mật nữa à? '

'Đừng bảo anh đây là thứ kỳ lạ nhất em thấy trong hôm nay nhé. ' Hần bước hai bậc một, nhưng Clary vẫn theo kịp dù mệt rũ. Đến hết cầu thang là một căn phòng rộng với tường cao và sàn gỗ. Trên tường treo đủ loại vũ khí, giống hệt phòng tập ở Học Viện — kindjals và chakrams, dao găm, kiếm, chùy, nỏ, quả đấm sắt, phi tiêu, rìu và kiếm samurai.

Các vùng luyện tập được sơn ngay ngắn trên sàn. Và Jace đứng ở giữa chúng, quay lưng với cửa ra vào. Anh đi chân trần, mặc mỗi quần tập đen, hai tay cầm hai dao. Một ký ức dội lại trong cô: Tấm lưng trần của Sebastian đầy vết roi quất in thành sẹo. Còn lưng Jace không tỳ vết, da vàng, nổi cơ bắp, chỉ in các ấn ký đặc trưng của Thợ Săn Bóng tối — và vết móng tay cô cào lên hôm qua. Cô đỏ mặt, nhưng một câu hỏi vẫn lớn vồn trong tâm trí: sao Valentine lại chỉ phạt đòn một cậu con trai?

'Jace, ' cô gọi.

Anh quay lại. Anh đã tắm rửa — chất màu bạc đã biến mất hết, tóc anh ngả màu hơi sẫm, vết ướm đẫm vào trán. Người anh đầy mồ hôi. Vẻ mặt anh đầy cảnh giác. 'Hai người đi đằng nào thế? '

Sebastian bước về phía tường ngắm nghía sờ soạng mấy món vũ khí, rà tay lên các lưỡi kiếm. 'Tôi nghĩ Clary muốn thăm thú Paris. '

'Thì để giấy nhắn lại, ' Jace tiếp. 'Chúng ta đâu có an toàn đâu, Jonathan. Tôi không muốn phải lo lắng cho Clary —'

'Em bám theo anh ấy, ' Clary xen vào.

Jace liếc nhìn cô, và cô thoáng bắt gặp người con trai ở Idris đã quát nạt cô vì làm hỏng hết kế hoạch bảo toàn tính mạng cô của mình. Nhưng anh Jace này khác. Anh vẫn bình tĩnh, tay không run rẩy khi nhìn cô. 'Em làm gì cơ? '

'Em bám theo anh Sebastian, ' cô đáp. 'Em chợt tỉnh giấc và muốn biết anh ấy đi đâu. ' Cô rút tay vào túi quần và nhìn anh đầy thách thức. Đôi mắt anh rà khắp người cô, từ mái tóc đến đôi giày, và cô thấy máu dồn lên mặt. Mấy giọt mồ hôi lấp lánh trên cổ, trên múi bụng anh. Quần anh gấp phần eo, để lộ xương hông chữ V. Cô nhớ lại cảm giác hai tay anh ôm mình, nhớ cảm giác nép sát người anh thế nào —

Cảm giác ngại ngùng xuất hiện quá nhanh làm cô hơi choáng váng. Điều tệ hơn là anh chẳng có vẻ lúng túng, như thể chuyện đêm qua chẳng ảnh hưởng đến anh. Lúc này anh chỉ... bực. Bực bội, người đầy mồ hôi, và nóng bỏng.

'Yeah, thế nên, ' anh nói, 'lần sau muốn lên ra khỏi ngôi nhà được canh gác bằng phép thuật, đi qua một cánh cửa không thực sự tồn tại, để lại giấy nhắn cho anh. '

Cô nhướn mày. 'Anh mĩa mai đấy à? '

Anh tung tẩy con dao. 'Khả năng cao là thế. '

'Tôi đưa Clary đến gặp Magdalena, ' Sebastian cất tiếng. Hắn lấy phi tiêu hình ngôi sao trên tường xuống và ngắm nghía nó. 'Bọn tôi cũng đem viên adamas cùng luôn. '

Jace tung con dao thứ lên, lần này anh không bắt được — con dao cắm xuống sàn. 'Vậy à? '

'Ừ, ' Sebastian đáp. 'Và tôi cũng cho Clary biết kế hoạch: tôi đang dụ bọn Đại Quỷ vào thế giới này để giết hết chúng nó. '

'Nhưng hai anh làm thế bằng cách nào, ' Clary nói. 'Thì anh chưa kể ra. '

'Anh nghĩ nói lúc em và Jace ở cùng nhau tiện hơn, ' Sebastian đáp. Đột nhiên hắn vung tay, ném phi tiêu về phía Jace, và anh dùng con dao chặn nó dễ dàng. Cái phi tiêu rơi xuống sàn. Sebastian huýt gió. 'Nhanh đấy, ' hắn nhận xét.

Clary nhìn anh trai. 'Anh có thể làm anh ấy bị thương —'

'Cậu ấy bị thương thì anh cũng thế, ' Sebastian ngắt lời cô. 'Anh đang cho em thấy anh tin tưởng cậu ta nhường nào. Giờ anh muốn em tin tưởng bọn anh. ' Đôi mắt đen của hắn xoáy vào cô. 'Adamas, ' hắn tiếp. 'Nguyên liệu anh đưa cho Nữ tu Sắt, em biết có thể chế tác ra cái gì không? '

'Tất nhiên. Thiên đao. Tháp quỷ ở Alicante. Thanh stele... '

'Và chiếc Cốc Thánh. '

Clary lắc đầu. 'Cốc Thánh làm bằng vàng, em thấy rồi mà. '

'Là adamas dát vàng. Cả Kiếm Thánh cũng thế, phần đốc kiếm của nó ấy. Tương truyền adamas là nguyên liệu xây nên các cung điện trên Thiên đàng. Không dễ kiếm đâu. Chỉ có các Nữ tu Sắt mới chế tác từ nguyên liệu đó được, và chỉ có họ mới được phép khai thác nó. '

'Vậy tại sao anh đưa phiến adamas cho bà Magdalena? '

'Để bà ta tạo ra chiếc Cốc Thánh thứ hai. '

'Chiếc Cốc thứ hai? ' Clary kinh ngạc nhìn hai cậu trai. 'Nhưng anh không thể làm thế, cứ việc tạo ra cái Cốc Thánh khác. Nếu làm được thế, hội Clave đã không bắn lên vì phát hiện Cốc Thánh biến mất. Cha Valentine sẽ không cần cái Cốc đến thế —'

'Chỉ là cốc thôi, ' Jace nói. 'Dù chế tạo tinh xảo ra sao, cái cốc chỉ đặc biệt khi có máu thiên thần rót vào. Đó là bản chất. '

'Và hai người nghĩ nhờ thiên thần Raziel rót chút máu vào cái cốc thứ hai để hả? ' Clary không giấu được vẻ hoài nghi. 'Chúc may mắn. '

'Một trò lừa thôi, Clary ạ, ' Sebastian đáp. 'Em biết vạn vật lập liên minh với nhau ra sao đúng không? Bắt tay với thiên đàng hoặc giao kèo với quỷ dữ? Hiện giờ lũ quỷ tin chúng ta cần một phiên bản trái ngược với ngài Raziel. Một con quỷ quyền năng sẽ hòa máu của nó với máu chúng ta để tạo ra chủng Thợ Săn Bóng tối mới. Chúng mới sẽ không bị ràng buộc bởi Luật, bởi Hội Đồng, hay luật lệ của Clave. '

'Anh nói với chúng ta muốn tạo ra... Thợ Săn Bóng tối hắc ám? '

'Kiểu thế, ' Sebastian cười lớn, tay đưa lên vuốt mái tóc trắng. 'Jace, giúp tôi giải thích đi? '

'Valentine là kẻ cuồng tín, 'Jace lên tiếng. 'Ông mắc nhiều sai lầm. Ông sai khi muốn giết Thợ Săn Bóng tối. Ông đánh giá sai Cư dân Thế giới Ngầm. Nhưng ông nhìn đúng bản chất của Hội Đồng và hội Clave. Tất cả các Điều tra Viên là bọn thối nát. Luật do Thiên thần phê chuẩn rất độc đoán và vô lý, còn các hình phạt còn tệ hơn. "Luật tuy hà khắc, nhưng vẫn là Luật." Em phải nghe câu đấy bao nhiêu lần rồi? Bao nhiêu lần chúng ta phải phá Luật và lẩn tránh hội Clave để cứu họ rồi? Ai đưa anh vào tù? Điều tra Viên. Ai đưa Simon vào tù? Hội Clave. Ai muốn thiêu sống cậu ta nào? '

Tim Clary đập thành thịch. Giọng Jace đấy, thật quen thuộc, nhưng lời anh nói làm cô bần rùn. Anh nói đúng và sai cùng lúc. Giống Valentine đã từng. Nhưng cô muốn tin anh theo cái cách cô không muốn tin Valentine.

'Được rồi, ' cô đáp. 'Đồng ý hội Clave hủ bại nhé. Nhưng em không hiểu chuyện đó liên quan gì đến việc phải bắt tay với quý. '

'Định phận của chúng ta là giết quý, ' Sebastian đáp. 'Nhưng hội Clave lại đang phí sức làm mấy trò khác. Các tháp quý đang yếu dần, càng ngày càng nhiều quý tràn vào trái đất, còn Clave vẫn cứ làm ngơ. Bọn ta đã mở một cổng ở phía mạn bắc, trên đảo Wrangel, và ta sẽ dụ lũ quý xông vào nhờ cái Cốc Thánh này. Chỉ có điều, khi chúng rỏ máu của mình vào Cốc, chúng sẽ bị tận diệt. Anh cũng thỏa thuận với vài tên Đại Quý khác rồi. Một khi anh và Jace đã giết chết chúng, hội Clave sẽ hiểu bọn anh là một thế lực đáng gờm. Lúc ấy thì Clave cứ vênh tai mà nghe nhé. '

Clary nhìn chăm chăm. 'Giết Đại Quý không dễ. '

'Hôm nay anh làm rồi, ' Sebastian kể. 'Đó là lý do vì sao anh em mình giết hết bọn quý canh gác êm thấm. Chủ nhân của chúng bị anh giết rồi. '

Clary nhìn từ Jace sang Sebastian: đôi mắt Jace ánh lên vẻ thích thú, bình thản; Sebastian lại nghiêm túc hơn, như thể muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô. 'Rồi, ' cô chậm rãi nói. 'Nhiều thông tin quá. Và em không thích nhìn hai anh lao vào hiểm nguy đâu. Nhưng mừng vì hai anh tin tưởng em đủ để kể ra. '

'Bảo cậu rồi, ' Jace bảo. 'Tôi đã bảo em ấy sẽ hiểu mà. '

'Tôi có phản đối đâu, ' ánh mắt Sebastian vẫn dán vào mặt Clary.

Cô nuốt khan. 'Đêm qua em ngủ không ngon, giờ em đi nghỉ đã. '

'Tệ nhỉ, ' Sebastian tiếp. 'Anh đang định hỏi em có muốn leo tháp Eiffel không. ' Đôi mắt hắc khó dò nên chả biết hắc nói đùa hay thật. Cô chưa kịp đáp, tay Jace đã nắm lấy tay cô.

'Anh cũng cần nghỉ, ' anh nói. 'Ngủ cũng không ngon lắm. ' Anh gật đầu với Sebastian. 'Hẹn gặp vào bữa tối. '

Sebastian không đáp. Lúc gần đến cầu thang thì hắc gọi: 'Clary. '

Cô quay lại, tay rời Jace ra. 'Gì vậy? '

'Khăn quàng của anh. ' Hẳn chìa tay ra.

'À ừ. ' Vừa bước vài bước tới chỗ hăn, tay cô vung về tháo mấy nút thắt khăn ra. Nhìn cô tháo một lúc, hăn sốt ruột kêu lên và nhanh chóng sải bước đến chỗ cô. Cô cứng người lúc hăn đưa tay chạm cổ cô để tháo khăn chỉ bằng vài động tác. Cô để ngón tay hăn chạm cổ mình, để cái khăn được tháo ra —

Và nhớ lại lúc hăn hôn cô trên đồi gần tro tàn điền viên nhà Fairchild, nhớ cảm giác cô như đang rơi xuống một chỗ hoang vắng tối tăm, cô đã lạc lối và sợ hãi thế nào. Cô bèn lùi lại, để cái khăn tháo hăn ra lúc cô quay đi.

'Cám ơn vì đã cho em mượn, ' cô nói, và vội vã đến bên Jace xuống cầu thang, không nhìn anh trai mình — hăn dõi theo cô, tay cầm khăn, vẻ mặt khó hiểu không lẫn đâu được.

Simon đứng trong bãi lá khô và ngẩng đầu nhìn đường; cảm giác muốn hít một hơi sâu lại ào đến cậu. Cậu đang ở Công viên Trung tâm, gần Shakespeare Garden. Hàng cây đã mất đi vẻ đón thu, sắc vàng và xanh giờ đã ngả đen và nâu sẫm. Những cành cây đều trơ lá.

Cậu chạm vào cái nhẫn trên tay lần nữa. Clary ới?

Vẫn không hồi âm. Người cậu căng lên như dây đàn. Không liên lạc được với cô bạn bằng cái nhẫn quá lâu rồi. Cậu cứ tự nhủ có khi cô đang ngủ, nhưng cảm giác nôn nao này không thể biến mất. Chiếc nhẫn là cách duy nhất liên lạc với cô ấy, và giờ tác dụng của nó không khác gì đồ đồng nát.

Cậu buông tay và bước tiếp, đi qua những bức tượng và băng ghế khắc trích đoạn kịch Shakespeare. Đường đi quẹo phải, và bỗng nhiên cậu thấy chị, ngồi trên ghế đá, không nhìn cậu, mái tóc đen thả dài sau lưng. Chị ấy ngồi yên đợi chờ. Đợi chờ cậu.

Simon thẳng người lên và bước đến chỗ chị, dù chân cậu có cảm giác như đeo đá.

Chị nghe tiếng chân cậu và quay đầu lại, khuôn mặt tái tái giờ còn xuống sắc hơn khi cậu ngồi xuống. 'Simon, ' chị thở ra. 'Chị không chắc em có đến không. '

'Chào chị Rebecca, ' cậu nói.

Chị đưa tay ra, và cậu lặng lẽ nắm lấy, mừng thầm vì nghĩ ra phải mang găng tay, để chị ấy không bị lạnh vì chạm vào da cậu. Đã lâu lắm rồi cậu mới gặp chị — bốn tháng — nhưng giờ chị đã giống người cậu từng biết, dù vẻ ngoài chị vẫn thân thuộc làm sao — mái tóc đen, đôi mắt nâu (cùng màu mắt cậu) ; có chút tàn nhang ở mũi. Chị mặc quần jean, áo ấm có mũ trùm màu vàng và quần khăn họa tiết hoa. Clary thường gọi xì-tai chị mặc là 'cô gái hippy': một nửa số quần áo của chị mua từ cửa hàng đồ cũ, một nửa là tự may.

Cậu siết nhẹ tay chị, và mắt chị ngấn lệ. 'Si à, ' chị chỉ nói được thế, rồi ôm lấy cậu. Cậu để chị ôm và vụng về vỗ lưng chị. Khi chị buông cậu ra, tay quệt nước mắt, mặt chị nhăn lại. 'Chúa ơi, mặt em lạnh thế, ' chị bảo. 'Em nên quàng khăn. ' Rồi chị nhìn cậu đầy trách cứ. 'Cơ mà, em đã ở đâu? '

'Em nói rồi, ' cậu đáp. 'Em ở chỗ bạn em. '

Chị cười khẽ. 'Okay, Simon em, giải thích thế là không đủ, ' chị tiếp.

'Chuyện quái quỷ gì đây? '

'Becks... '

'Chị gọi về nhà dịp Lễ Tạ ơn, ' chị Rebecca kể, mắt nhìn hàng cây. 'Em biết mà, để hỏi nên bắt chuyến tàu nào, kiểu kiểu thế. Và em biết mẹ nói gì không? Mẹ bảo đừng về nhà, không Tạ ơn tạ iếc gì hết. Thế là chị gọi cho em. Em không nhắc máy. Chị gọi mẹ để hỏi em đi đâu. Mẹ cúp máy. Chỉ — gác máy luôn. Rồi chị về nhà. Và thấy một đồng biểu tượng tôn giáo trên cửa. Chị gào gọi mẹ, mẹ bảo em đã chết. Chết. Em trai chị. Mẹ bảo em đã chết và một con quái vật đang đội lốt em. '

'Thế chị làm gì? '

'Chị rời nhà, ' chị Rebecca đáp. Simon biết chị đang tỏ ra cứng rắn, nhưng giọng chị vẫn nhuốm màu sợ hãi. 'Rõ ràng là mẹ mất tự chủ rồi. '

'Ồ, ' Simon nói. Chị Rebecca và mẹ có mối quan hệ bất bình: chị Rebecca thích gán cho mẹ mấy từ 'mất trí' và 'quý bà khủng. ' Nhưng đây là lần đầu chị không nói đùa.

'Chuẩn đấy, ồ, ' chị Rebecca nạt. 'Chị hoảng quá, cứ năm phút lại nhắn tin cho em. Và mãi mới nhận được cái tin nhắn em đang ở cùng bạn mình. Giờ em lại muốn gặp chị ở đây. Chuyện gì đây, Simon? Chuyện này diễn ra được bao lâu rồi? '

'Chuyện gì diễn ra được bao lâu cơ? '

'Em nghĩ gì? Chuyện mẹ mất trí chứ còn gì. ' ngón tay Rebecca sờ lên khăn quàng. 'Chúng ta phải làm gì đó. Nói cho ai đó. Bác sĩ chẳng hạn. Lấy thuốc cho bà hay sao đó. Chị chẳng biết làm gì. Lúc em vắng mặt lại càng không. Em là em trai chị mà. '

'Em không thể, ' Simon đáp. 'Em không thể giúp chị. '

Giọng chị dịu dàng hơn. 'Chị biết chuyện này tệ hại và em vẫn đang học cấp ba, nhưng Simon ơi, ta phải quyết định cùng nhau. '

'Ý em là không thể cho mẹ uống thuốc, ' cậu tiếp. 'Không thể đưa mẹ đến bác sĩ. Bởi vì mẹ nói đúng, em là con quái vật. '

Miệng Rebecca há hốc. 'Mẹ tấy não em rồi hả? '

'Không —'

Giọng chị run run. 'Hay mẹ làm em tổn thương thật — mấy lời bà nói ấy — nhưng rồi chị nghĩ, Không, mẹ không đời nào, không có gì lại làm thế với em đâu. Nhưng nếu mẹ làm thật — nếu mẹ có động đến em, Simon, kể cho chị —'

Simon không chịu nổi nữa. Cậu tháo găng rồi chìa tay ra. Chị cậu, người đã nắm tay cậu lúc còn bé để cùng nghịch ngợm ở bãi biển. Chị cậu, người

phải lau máu cho cậu sau lúc đá bóng, và khóc cùng cậu khi cha họ mất còn mẹ nằm nhìn trần nhà như người chết rồi. Người từng đọc truyện cho cậu nghe hồi cậu mặc đồ ngủ nằm trên chiếc giường-hình-ô- tô. Tôi là Lorax. Tôi đại diện cho loài cây. Người, vì muốn tỏ ra đảm đang, đã vô tình cho hết quần áo cậu vào giặt để rồi chúng co rút lại thành cỡ quần áo búp bê. Người luôn chuẩn bị bữa trưa cho cậu lúc mẹ không có thời gian. Chị Rebecca, cậu nghĩ. Nút thắt cuối cùng của cậu.

'Cầm tay em đi, ' cậu nói.

Chị làm theo và cau mày. 'Tay em lạnh thế, em ốm à? '

'Nói vậy cũng đúng. ' Cậu nhìn chị, thầm mong chị phát hiện ra điều không ổn, thực sự không ổn, nhưng chị chỉ nhìn lại cậu bằng đôi mắt nâu đầy tin tưởng. Cậu nén cảm giác sốt ruột lại. Có phải lỗi của chị đâu. Chị đâu có biết. 'Bắt mạch em đi, ' cậu tiếp.

'Simon, chị không biết làm, chị là sinh viên ngành lịch sử nghệ thuật mà. '

Cậu để ngón tay chị lên cổ tay mình. 'Ấn xuống. Chị cảm thấy gì không? '

Chị bất động mất một lúc, mấy lọn tóc bay bay trên trán. 'Không. Lẽ ra phải có à? '

'Chị Becky —' Cậu thu tay về trong tuyệt vọng. Hết chiêu rồi. Còn cách này thôi. 'Nhìn em đi, ' cậu chốt, và lúc mắt chị liếc lên mặt mình, cậu chìa nanh ra.

Chị hét lên.

Chị cậu hét lớn và ngã khỏi ghế, ném mình vào đám đất và lá được thu gọn. Có vài người đi qua hiếu kỳ nhìn họ, nhưng đây là New York, nên họ lại đi tiếp, không dừng lại để xem.

Simon rất khổ sở. Cảnh này cậu đã lường trước rồi, nhưng nhìn chị ấy trực tiếp lại khác hẳn, mặt chị trắng bệch, vết tàn nhang nổi rõ, tay che miệng. Không khác gì mẹ cậu. Cậu nhớ mình từng bảo Clary không gì tệ bằng nghi

ngờ người mình yêu thương; nhầm to. Những người cậu yêu thương sợ hãi mình mới là tệ hại. 'Chị Rebecca, ' cậu ghen ngào. 'Becky à —'

Chị lắc đầu, tay vẫn che miệng. Chị vẫn ngồi trên chỗ đất, khăn quàng bị đồng lá dính vào. Lúc khác chắc trông hài hước lắm.

Simon rời khỏi ghế và quỳ xuống cạnh chị. Răng nanh cậu đã thu lại, nhưng chị cậu vẫn nhìn như thể chúng còn đó. Do dự mãi cậu mới đặt tay lên vai chị. 'Chị Becks, ' cậu nói. 'Em không bao giờ làm chị đau. Em cũng không bao giờ làm hại mẹ. Em chỉ muốn gặp chị lần cuối để nói em sẽ ra đi và chị không cần phải gặp em nữa. Em sẽ để hai người yên thân. Hai người sẽ có lễ Tạ ơn. Em sẽ vắng mặt. Em không giữ liên lạc nữa. Em sẽ không —'

'Simon. ' Chị nắm cánh tay cậu và kéo cậu lại nhanh như giật cần câu. Cậu hơi ngả vào chị, và chị ôm lấy cậu, hai tay siết chặt — lần cuối chị làm thế là trong ngày đưa tang cha, lúc cậu khóc tưởng chừng không bao giờ nguôi. 'Chị không muốn em tránh mặt chị nữa. '

'ồ, ' Simon đáp. Cậu quá bất ngờ để nghĩ gì. Chị Rebecca siết cậu chặt hơn, và cậu để mình ngả hẳn vào người chị, dù chị mảnh mai hơn mình. Hồi bé chị đã giúp cậu trưởng thành, giờ chị sẽ giúp cậu vượt qua khó khăn. 'Em tưởng chị muốn tránh mặt. '

'Vì sao? '

'Em là ma cà rồng, ' cậu đáp. Nghe câu trả lời thành tiếng thật quái đản.

'Vậy là có ma cà rồng hả? '

'Và cả người sói nữa. Và có những điều quái quỷ khác nữa. Chuyện chỉ — xảy đến thôi. Ý em là, em bị tấn công. Em không hề muốn thế, nhưng chả quan trọng nữa. Giờ em thành thế này rồi. '

'Em có... ' Rebecca ngập ngừng, và Simon linh cảm đây là câu hỏi then chốt, thực sự là điểm nhấn. 'Căn người không? '

Cậu nghĩ đến Isabelle, rồi gạt đi ngay. Và em có căn một cô bé mười ba tuổi. Và một anh chàng nữa. Không kỳ quái lắm đâu. Không. Chị cậu

không nên liên can đến. 'Em uống máu đóng chai. Máu động vật. Em không cần người. '

'Okay, ' chị lấy hơi. 'Okay. '

'Thật không? Chỉ cứ okay thôi? '

'Yeah. Chị yêu em, ' chị xoa lưng cậu. Tay cậu hơi ướt và cậu nhìn xuống. Chị đang khóc. Một giọt lệ rơi vào tay cậu. Thêm giọt nữa, và cậu nắm tay lại. Cậu run rẩy, nhưng không phải do lạnh; nhưng chị cậu vẫn quấn khăn quanh hai chị em. 'Chị em mình sẽ tìm cách, ' chị tiếp. 'Em là em trai chị, thộn ạ. Chị yêu em dù có chuyện gì đi nữa. '

Họ ngồi bên nhau, vai kề vai nhìn khoảng không tăm tối trên hàng cây.

Nắng ban trưa tràn vào cửa sổ, làm phòng Jace sáng hẳn lên. Clary vừa bước vào, tiếng giày gỗ vào sàn gỗ vừa vang lên, Jace đã khóa cửa lại sau lưng mình. Có tiếng lanh canh của dao anh vút ra bàn. Cô quay lại định hỏi anh có khỏe không, anh đã kịp ôm eo cô kéo về mình.

Đi giày làm cô cao lên vài phân, nhưng anh vẫn phải cúi xuống để hôn cô. Hai tay anh ôm eo cô, nâng cô lên — môi họ chạm nhau làm cô quên hết sự lúng túng và vấn đề chiều cao. Môi anh có vị mặn và nóng. Cô không thể ngăn cảm xúc nữa — mồ hôi và làn da quen thuộc của anh, mái tóc ướt đầm của anh quệt vào má cô lạnh buốt, dáng người anh ép vào cô, cái cách cơ thể họ hòa vào nhau.

Anh cởi áo len của cô ra. Áo phong cô mặc là loại ngắn tay, và người cô nóng bừng vì luồng nhiệt tỏa ra từ anh. Môi anh tách môi cô ra, và cô như tan ra khi tay anh trượt xuống cúc quần cô.

Phải gắng tự chủ lắm cô mới nắm tay anh lại. 'Jace, ' cô nói. 'Đừng. '

Anh ngừng lại, hơi rời ra để nhìn mặt cô. Mắt anh lạc thần, tim anh hòa nhịp cùng tim cô. 'Vì sao? '

Cô nhắm mắt lại. 'Tối qua — nếu chúng ta không — nếu em không ngắt, thì chả biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, mà lúc đó ta đang ở chỗ đông người. Anh

nghe em thực sự muốn lần đầu của mình với anh — hay bất cứ lần nào với anh — phơi mình ra trước mặt bàn dân thiên hạ à? '

'Có phải tại ta đâu, ' anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Bàn tay anh rờ lên má cô. 'Anh nói rồi, cái chất màu bạc ấy là thuốc phiện của tiên mà. Chúng ta bị phê. Nhưng giờ anh tỉnh táo, em cũng tỉnh táo... '

'Còn Sebastian ở tầng trên, và em mệt rũ ra, và... ' Và đây là một điều tồi tệ khủng khiếp mà hai ta sẽ thấy hối tiếc. 'Và em không thích thế, ' cô nói dối.

'Em không thích á? ' Giọng anh nhuộm màu hoài nghi.

'Jace, em rất tiếc nếu trước đây chưa ai nói thế với anh, nhưng không. Em không thích thế này. ' Cô nhìn vào bàn tay vẫn để gần quần cô của anh. 'Và giờ em còn không thích hơn. '

Anh nhướn mày lên, nhưng thay vì đáp lại, anh chỉ buông cô ra.

'Jace... '

'Anh đi tắm nước lạnh đây, ' anh đi vào phòng tắm. Mặt anh vô hồn, khó đoán. Khi tiếng cửa phòng tắm đóng lại, cô bước đến giường — đã được dọn cẩn thận, ga trải giường sạch bong — và ngồi xuống, tay ôm đầu. Không phải Jace và cô chưa từng cãi nhau bao giờ; cô luôn cho rằng họ cãi nhau như bao cặp đôi khác, thường vì mục đích tốt, và họ chưa bao giờ giận nhau. Nhưng trong mắt Jace có vẻ lạnh lùng sao đó làm cô run rẩy, làm câu hỏi lớn vờn trong đầu cô bấy lâu lại trôi lên: Anh Jace thực sự còn không? Có còn gì để mà cứu không?

Now this is the Law of the Jungle,

As true and old as the blue sky;

The Wolf that shall keep it may prosper,

But the Wolf that shall break it must die.

As the creeper that girdles the tree trunk,

the Law runneth forward and back;

For the strength of the Pack is the Wolf,
and the strength of the Wolf is the Pack.

(Và đây là Luật Rừng/Cổ xưa mà đúng đắn/ Như bầu trời thình không/ Và Sói duy trì Luật/ Tuy rằng họ vẫn chết/Nếu dám mạo phạm Luật/ Như thứ dị dạng luôn lách trong rừng cây/ Luật được thực thi khắp chốn/Vì sức mạnh của Đàn là Sói/ Và sức mạnh của Sói là Đàn.)

Jordan mơ màng nhìn bài thơ ghim trên tường trong phòng ngủ của mình. Bài thơ lấy từ một cuốn sách mua ở cửa hàng sách cũ, ca từ được bao quanh bằng họa tiết lá cây. Bài thơ sáng tác bởi Rudyard Kipling, và vì bài này tóm quá gọn luật lệ của người sói — bộ Luật chi phối cách hành xử của họ, đến nỗi Jordan tự hỏi Kipling có phải là một Cư dân Thế giới Ngầm không, ít ra thì ông có biết đến Hiệp Định không. Jordan bị bài thơ hấp hồn nên mua luôn và ghim nó lên tường, dù cậu không thích thơ ca lắm.

Một tiếng đồng hồ qua cậu chỉ biết đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại giở điện thoại ra xem Maia có nhắn gì không, chốc chốc mở tủ lạnh ra tìm đồ để ăn. Không có đồ ăn, nhưng cậu không muốn ra ngoài mua vì sợ cô sẽ đến lúc cậu ra ngoài. Cậu đã đi tắm, lau dọn nhà bếp, ngồi xem TV nhưng không nổi, và sắp xếp đồng đĩa DVD theo bảng màu.

Cậu đang đứng ngồi không yên. Thỉnh thoảng trước lúc trăng tròn lại thế, khi biết lúc Biến đổi đang cận kề, cảm giác máu nóng bùng bùng ấy. Nhưng trăng giờ đâu có tròn hay khuyết gì đâu, và không phải tại Biến đổi làm cậu thế này. Mà là Maia. Cảm giác này là vì thiếu bóng cô, sau hai ngày ở cùng cô trọn vẹn, sau khi không rời cô hơn vài bước.

Cô đã đi một mình đến đồn cảnh sát, bảo anh không cần phải làm cả đàn bực vì sự có mặt của người lạ, dù biết chú Luke đang khỏe lại. Jordan không cần đến, cô nói thế, vì cô chỉ đến đồn hỏi chú Luke có đồng ý để Simon và Magnus đến trang trại ngày mai không, rồi cô sẽ gọi đến trang trại và báo cho những người sói ở đó tuần tra khu vực. Cô nói đúng, Jordan biết thế. Chẳng có lý do gì để anh đi cùng cô, nhưng ngay sau khi cô đi,

cảm giác đứng ngồi không yên này hành hạ anh. Cô đi vì chán ở bên anh à? Cô ấy nghĩ lại và kết luận cô nghĩ đúng về anh như trước kia sao? Và chuyện gì đang xảy ra với họ đây? Hẹn hò à? Lẽ ra mày nên hỏi cô ấy trước khi đưa nhau lên giường, thiên tài ạ, cậu tự nhủ, và nhận ra mình vừa mở tủ lạnh lần nữa. Đồ tủ lạnh vẫn không suy suyển — mấy chai máu, một pound thịt bò tan băng, và một quả táo cắn dở.

Tiếng chìa khóa lách cách trong ổ, và cậu giật mình quay lại. Cậu nhìn lại mình: đi chân trần, quần jean và áo phông cũ mềm. Sao trong lúc cô đi mày không cạo râu, chăm chút vẻ ngoài tí, xịt nước hoa hay làm gì đó hả? Cậu vuốt lại tóc lúc Maia bước vào phòng khách, để chùm chìa khóa dự phòng của cậu lên bàn. Cô đã thay quần áo — giờ là áo len hồng và quần jean. Má cô đỏ bừng vì lạnh, môi đỏ và đôi mắt cô sáng ngời. Cậu muốn hôn cô đến phát điên.

Thay vào đó cậu cất tiếng. 'Thế — sao rồi? '

'Tốt. Magnus cứ việc dùng trang trại. Em nhắn anh ấy rồi. ' Cô từ khuyển tay lên quầy bếp. 'Em cũng kể cho chú Luke chuyện của Maureen. Chắc không sao nếu chú biết nhĩ. '

Jordan không hiểu. 'Sao em nghĩ chú ấy cần biết? '

Cô cụt hứng. 'Ôi, Chúa ơi. Đừng nói em phải giữ bí mật nhé. '

'Không — anh chỉ băn khoăn —'

'Này nhé, nếu có một ma cà rồng mới sinh thả rông ở mạn hạ Manhattan, đàn sói cần biết. Lãnh địa của họ mà. Hơn nữa, em muốn chú ấy tư vấn có nên kể cho Simon hay không. '

'Thế còn lời khuyên của anh thì sao? ' Cậu hơi gầy hấn, nhưng một phần trong cậu muốn thế. Họ đã thảo luận rồi — liệu Jordan có nên tiết lộ Maureen đang nhờ nhờ giết người ngoài kia không, liệu có nên đặt thêm gánh nặng cho Simon không khi mà cậu ấy đang có việc phải lo. Jordan

quyết định không nói cho Simon — cậu ấy có thể giúp gì chứ — nhưng Maia vẫn không chắc.

Cô nhảy lên mặt quây và quay người đối mặt với cậu. Dù đã ngồi xuống, cô vẫn cao hơn anh, đôi mắt nâu ngời sáng của cô nhìn anh. 'Em muốn lời khuyên của người trưởng thành kìa. '

Cậu nắm lấy chân cô và rà tay lên đường may quần. 'Anh mười tám tuổi rồi — chưa đủ trưởng thành với em à? '

Tay cô xoa vai anh, kiểu như kiểm tra cơ bắp vậy. 'Ờ thì chắc chắn anh đã trưởng... '

Cậu kéo cô xuống, ôm eo và tìm đến môi cô. Người cậu nóng bừng lên khi cô hôn trả, khi người cô như tan chảy vào cậu. Tay cậu lần lên tóc cô, bỏ mũ cô ra và để lọn tóc cô thả dài. Cậu hôn cổ cô, để cô kéo áo mình ra và tay cô rờ rẫm vai, lưng, tay, cùng lúc đó cô gừ gừ như mèo. Cậu như một quả bóng bay — ngậy ngất vì được khóa môi cô, nhẹ tênh vì nhẹ nhõm. Hóa ra cô chưa chán cậu.

'Jordy, ' cô nói. 'Đợi đã. '

Gần như rất ít khi cô gọi cậu thế — chỉ khi nào nghiêm túc thôi. Tim cậu đập nhanh hơn. 'Sao thế? '

'Chỉ là — lần nào ta gặp nhau là đưa nhau ra giường — ừ thì em khởi xướng, em không đổ lỗi cho anh đâu — Chỉ là có khi ta nên trò chuyện. '

Cậu nhìn cô chăm chăm, nhìn thẳng vào đôi mắt sẫm mở to ấy, nhìn mạch máu nổi cộm trên cổ cô, ngắm đôi má đỏ bừng của cô. Gắng lắm cậu mới thốt ra được: 'Okay. Em muốn nói gì nào? '

Cô cứ nhìn cậu. Một lúc sau cô lắc đầu, 'Không có gì. ' Cô ôm lấy cậu, hôn cậu cuồng nhiệt, dựa người cô vào cậu. 'Không có gì hết. '

Clary không biết mất bao lâu Jace mới ra khỏi phòng tắm, tay cầm khăn lau tóc. Cô ngẩng lên nhìn anh trong lúc ngồi bên mép giường. Anh đang trùm áo phong xanh biển lên người vẽ đây ấn ký.

Cô nhìn sang hướng khác khi anh ngồi xuống giường bên cô, người vẫn vương mùi xà phòng. 'Anh xin lỗi, ' anh mở lời.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Cô đã tự hỏi với thái độ vừa này thì anh có xin lỗi được không. Vẻ mặt anh nghiêm nghị, hơi hiếu kỳ và chân thành.

'Wao, ' cô đáp. 'Hắn lần tắm lạnh vừa rồi làm anh tỉnh hẳn. '

Anh hơi nhếch mép, nhưng rồi làm mặt nghiêm ngay. Anh khẽ chạm cằm cô. 'Lẽ ra anh không được ép em. Chỉ vì — mười tuần trước, chỉ nắm tay nhau thôi đã không được rồi. '

'Em hiểu mà. '

Hai bàn tay mát lạnh của anh áp lên má cô, làm cô phải nhìn anh. Anh đang ngắm cô, và trông mọi thứ ở anh đều thân quen quá đỗi — đôi mắt vàng, vết sẹo trên má, môi dưới đầy, chỗ răng hơi sứt làm vẻ ngoài của anh bớt hoàn hảo đến phát bực đi — nhưng sao cô vẫn cảm thấy mình như quay về ngôi nhà thuở ấu thơ, nhìn nội thất vẫn vậy nhưng giờ một gia đình khác đang sinh sống. 'Anh không bao giờ quan tâm, ' anh tiếp. 'Đằng nào thì anh cũng muốn bên anh. Luôn muốn bên em. Chỉ mình em quan trọng với anh thôi. Không có gì khác. '

Clary nuốt nước bọt. Cảm giác nôn nao trong bụng này không phải vì khi ở bên Jace như mọi khi mà còn thêm cảm giác khó chịu nữa.

'Nhưng Jace, điều đó không đúng. Anh quan tâm đến gia đình mình. Và — em luôn nghĩ anh tự hào vì thân phận Nephilim của mình. Được làm một thiên thần. '

'Tự hào hả? ' anh đáp. 'Anh là nửa người, nửa thiên thần — ai mà chẳng ý thức được khiếm khuyết của mình. Chúng ta không phải thiên thần. Chúng ta không được Thiên đàng yêu mến. Raziel đâu có bận tâm đến chúng ta, ta cũng chẳng cầu khẩn tên ngài. Mà ta đâu có cầu nguyện. Ta không cầu khẩn điều gì hết. Nhớ lúc anh nói mình mang dòng máu quỷ là lý do anh có cảm xúc về em như thế nào không? Nghĩ thế nhẹ mình hơn nhiều. Anh chưa bao

giờ là thiên thần, chưa bao giờ gần đến mức đó. Mà chắc, ' anh nói thêm. 'có lẽ anh là loại thiên thần sa ngã. '

'Những thiên thần sa ngã đều là quý. '

'Anh không muốn làm Nephilim, ' anh tiếp. 'Anh muốn trở thành người khác. Khỏe hơn, nhanh hơn, tốt hơn người thường. Nhưng khác biệt. Không bị ràng buộc bởi bộ Luật do đám thiên thần không quan tâm đến ta ban xuống. Được tự do. ' Anh lùa tay vào tóc cô. 'Giờ anh thấy hạnh phúc, Clary ạ. Chẳng phải đó là điều khác biệt sao? '

'Em tưởng ta hạnh phúc bên nhau, ' Clary lên tiếng.

'Anh luôn hạnh phúc khi ở bên em, ' anh đáp. 'Nhưng chưa bao giờ anh nghĩ anh đáng được thế. '

'Và giờ thì anh xứng đáng? '

'Và giờ cảm giác ấy đã biến mất, ' anh nói. 'Anh chỉ biết là anh yêu em. Và lần đầu tiên trong đời, điều đó là đủ rồi. '

Cô nhắm mắt lại. Một lát sau anh lại nhẹ nhàng hôn cô, môi anh khám phá môi cô. Cô thấy người mình mềm hẳn đi vì tay anh. Hơi thở anh dồn dập hơn, cô cũng thấy rạo rực hơn. Tay anh mơn trớn từ tóc đến lưng, rồi eo cô. Thật dễ chịu — tiếng nhịp tim của anh nghe như khúc nhạc thân quen vậy — và liệu có phải nhắm mắt mới cảm thấy thế không, cô không biết. Họ có chung dòng máu, cô nghĩ, y lời Nữ hoàng Seelie đã nói; tim cô chạy đua khi tim anh làm thế, và tim họ như ngừng đập cùng lúc. Nếu cô phải chọn lựa lần nữa, khi bị ánh nhìn vô cảm của ngài Raziel dõi theo, cô vẫn sẽ chọn cứu anh.

Lần này anh hơi buông cô ra, để ngón tay rà lên má, lên môi cô. 'Anh muốn điều em thích làm, ' anh nói. 'Bất cứ khi nào em muốn. '

Clary lạnh sống lưng. Câu ấy nghe thật đơn giản, nhưng lời mời gọi đầy hấp dẫn và nguy hiểm ấy thật rõ ràng: Điều em muốn, bất cứ khi nào em muốn.

Tay anh thật mềm mại trên tóc, lưng, eo cô. Quá nhiều thứ mời gọi cô buông xuôi.

'Đọc cho em nghe đi, ' cô đột ngột lên tiếng.

Anh chớp mắt. 'Hả? '

Cô nhìn đồng sách để trên tủ đầu giường. 'Quá nhiều thứ phải xử lý, ' cô đáp. 'Lời Sebastian giải thích, chuyện xảy ra tối qua, mọi thứ. Em cần ngủ, nhưng đang tỉnh như sáo đây. Khi em còn bé và khó ngủ, mẹ em thường đọc truyện cho em dễ dỗ giấc. '

'Và anh làm em nhớ đến mẹ à? Chắc phải kiếm nước hoa nam tính hơn chút nữa mới được. '

'Không, chỉ vì — em nghĩ đó là ý hay. '

Anh ngả người ra gối, tay với lấy đồng sách. 'Em đặc biệt muốn nghe cuốn nào nào? ' Anh lấy cuốn để trên cùng. Cuốn sách bọc da này đã cũ, tiêu đề màu vàng. A Tale of Two Cities. 'Sách của Dickens lúc nào cũng hứa hẹn... '

'Em đọc rồi. Bài vở trên trường mà, ' Clary nhớ ra. Cô dựng gối lên cạnh Jace. 'Nhưng vì em chả nhớ gì nên nghe lại cũng chả sao. '

'Tuyệt cú mèo. Mọi người cứ bảo anh có giọng kể du dương đáng yêu đấy. ' Anh mở trang đầu tiên, chỗ tiêu đề in rất hoa mỹ. Cạnh tiêu đề là một dòng chữ đã mờ, nhưng Clary vẫn nhận ra chữ ký: Cuối cùng cũng có hy vọng, William Herondale.

'Hắn đây là một cụ tổ của anh, ' Clary chà ngón tay lên trang giấy.

'Ờ. Là Valentine giữ cuốn này, chắc cha anh đưa. ' Jace mở ngẫu nhiên một trang rồi đọc:

" 'Một lát sau anh lộ mặt mình ra, và cất tiếng nói đều đều. 'Đừng lờ tôi đi. Đừng co rúm lại vì điều tôi nói. Tôi giống như kẻ chết yếu vậy. Cả đời tôi cũng chỉ thế. '

" 'Không, ngài Carton ời, tôi chắc chắn phần đời tốt đẹp nhất của anh vẫn còn đó, tôi chắc chắn anh là người tốt hơn, tốt hơn rất nhiều. ' "

'À, em nhớ ra rồi, ' Clary nói. "Tình tay ba. Cô ta chọn anh chàng tẻ nhạt. '

Jace cười khẽ. 'Với em thì tẻ nhạt. Ai biết điều gì khiến mấy cô sống vào thời Victoria rạo rức dưới lớp váy chứ? '

'Anh biết là đúng mà. '

'Gì cơ, đúng chuyện váy á? '

'Không. Anh có giọng kể du dương thật. ' Clary úp mặt vào vai anh. Những lúc này mới thật là đau khổ — cô phải nhắm mắt lại thì đây mới là anh Jace của cô. Chừng nào cô còn nhắm mắt.

'À ờ, và múi cơ bằng thép nữa, ' Jace giở trang khác. 'Em còn đòi hỏi gì hơn? '

Chương 17 Lời từ biệt

As I strolled down along the quay
cảng

Tôi đi dọc bến

All in the lateness of the day
nắng chiều tà

Trong ánh

I heard a lovely maiden say:
nàng thiếu nữ

Bỗng nghe

"Alack, for I can get no play."
không được xem. '

'Than ôi,

A minstrel boy heard what she said
nghe thế

Cậu hát rong

And straight he rushed to her aid...
giúp nàng...

Chạy thẳng tới

'Có nhất thiết phải nghe loại nhạc sến súa này không? ' Isabelle gắng hỏi, đôi giày cô gõ lên tấm chắn bùn gắn vào xe Jordan.

'Cô gái à, tình cờ sao anh lại thích nhạc sến này, và vì anh đang lái xe, anh được quyền chọn nhạc, ' Magnus lên giọng trịch thượng. Ở thì đúng anh ta lái xe. Simon ngạc nhiên vì anh biết lái, dù không hiểu vì sao phải ngạc nhiên. Magnus sống lâu lắm mà. Chắc chắn anh ta từng dành vài tuần để đến trường dạy lái xe. Và Simon không khỏi băn khoăn ngày tháng năm sinh của anh trên giấy phép lái xe là gì.

Isabelle đảo mắt, chắc vì chẳng còn gì làm, cơ bản vì băng ghế trong xe quá chật cho bốn người ngồi. Simon thực ra không mong cô đi cùng. Cậu chỉ nghĩ có mỗi Magnus đi cùng mình đến trang trại, dù rằng Alec cũng nằng nặc đòi đi (Magnus hơi bực vì anh cho rằng chuyện này 'quá nguy hiểm'), và rồi đúng lúc Magnus khởi động xe, Isabelle hồng hộc chạy ra khỏi tòa chung cư cậu đang ở và vọt lên xe. 'Em cũng đi, ' cô tuyên bố.

Chỉ có thể. Chẳng ai cãi hoặc ngăn cô lại. Cô không nhìn Simon lúc cô tuyên bố, không giải thích vì sao cô muốn đi, và giờ cô ngồi đây. Cô mặc quần jean và áo khoác tím — chắc lấy từ tủ quần áo của Magnus, thắt lưng vũ khí đeo quanh vòng eo thon. Cô ngồi cạnh Simon, cậu lại bị lèn chặt áp vào cửa xe. Một lọn tóc của cô cứ chờn vờn quanh mặt cậu.

'Mà bài gì đây?' Alec hỏi, cau mày nhìn đầu đĩa đang phát nhạc, dù chẳng có đĩa trong đó. Magnus chỉ cần gõ ngón tay lóe lên màu xanh lên hệ thống âm thanh và nhạc cứ thế mà phát. 'Ban nhạc tiên tộc nào hát à?'

Magnus không đáp, nhưng tiếng nhạc vang lên to hơn.

To mirror went she straightaway
chiếc gương

Nàng đến thẳng

And did her ebon hair array
huyền

Soi tỏ mái tóc

And for her gown she much did pay.

Và cái váy tốn tiền

Then down she walked along the street,

Rồi nàng đi xuống phố

A handsome lad she chanced to meet,
trai

Gặp anh chàng điển

And sore by dawn were her dainty feet,
gót hồng

Ánh bình minh tỏ đôi

But all the boys were gay.
đều gay

Nhưng đám con trai

Isabelle khịt mũi. 'Đám con trai đều gay. Đúng với trong xe này. Ờ thì trừ Simon ra.'

'Cậu chú ý kìa,' Simon đáp.

'Anh nghĩ mình là kiểu lưỡng tính phóng khoáng hơn,' Magnus xen vào.

'Đừng bao giờ nói thế trước mặt bố mẹ em,' Alec lên tiếng. 'Đặc biệt là cha em.'

'Tôi tưởng bố mẹ anh thoải mái với chuyện, anh biết đấy, công khai ra, ' Simon nhìn Alec — tay anh vuốt tóc vướng mắt, mặt cúi ginh — qua vai Isabelle. Ngoài mấy câu trao đổi xã giao, Simon chưa bao giờ trò chuyện nhiều với Alec. Anh ta không phải người cởi mở. Nhưng, Simon thừa nhận, vì bị mẹ cậu ghẻ lạnh nên cậu tò mò xem Alec trả lời thế nào hơn bao giờ hết.

'Mẹ tôi có vẻ chấp nhận, ' Alec đáp. 'Nhưng cha tôi — không hẳn. Có lần ông hỏi tôi nghĩ gì mà biến mình thành gay. '

Simon thấy Isabelle căng thẳng hẳn. 'Biến anh thành gay á? ' Cô không tin vào tai mình. 'Alec, đừng đùa em. '

'Tôi hi vọng anh đáp mình bị một con nhện đồng tính cắn, ' Simon nói.

Magnus khịt mũi; Isabelle ngẩn người. 'Tôi có đọc đồng truyện tranh của Magnus rồi, ' Alec đáp, 'nên tôi hiểu cậu đang nói gì đấy. ' Anh mỉm cười. 'Ra bị cắn thế nên tôi bị lây tính gay của con nhện hả? '

'Chỉ khi mà con nhện đó thực sự gay, ' Magnus nói, và anh kêu lên khi bị Alec thụi vào tay. 'Au, okay, đừng bận tâm. '

'À thì sao chả thế, ' Isabelle chắc bực mình vì không hiểu câu đùa. 'Đăng nào thì cha đâu có vẻ sẽ rời Idris đâu. '

Alec thở dài. 'Xin lỗi vì phá hỏng mộng tưởng gia đình hạnh phúc của em. Anh biết em muốn cha thoải mái với chuyện anh đồng tính, nhưng không đâu. '

'Nhưng nếu anh không kể cho em có người nói về anh như thế, hoặc làm những việc làm anh đau lòng như thế, thì sao em có thể giúp anh được? ' Simon thấy cảm giác tức tối của Isabelle như đang trào ra ngoài. 'Sao em có thể —'

'Iz à, ' Alec chán chường. 'Chuyện này không phải một vấn đề lớn. Mà là châm chích sau lưng kìa. Khi Magnus và anh đi du lịch, mỗi lần anh gọi về, cha chưa bao giờ hỏi anh ấy ổn không. Khi anh phát biểu trong buổi họp

của Clave, không ai thèm nghe, và anh không rõ là vì anh còn trẻ hay vì gì khác nữa. Anh thấy mẹ trò chuyện với bà bạn về mấy đứa cháu nội và lúc anh bước vào là họ im ngay. Irina Catwright từng bảo anh tiếc là giờ chẳng có ai thừa hưởng đôi mắt xanh biển tuyệt đẹp của anh nữa. ' Anh nhún vai và nhìn Magnus, anh pháp sư bỏ một tay khỏi vô lăng để nắm tay Alec một lúc. 'Có phải em cần bảo vệ anh khỏi một nhát đâm đâu. Mà là một triệu vết cứa nho nhỏ mỗi ngày kia. '

'Anh Alec... ,' Isabelle dợm nói, thì ngừng ngang vì biển chỉ đường xuất hiện: một tấm bảng gỗ hình mũi tên sơn chữ viết hoa TRANG TRẠI BA MŨI TÊN. Simon nhớ cảnh chú Luke quỳ xuống sàn nhà, cẩn thận sơn từng chữ, còn Clary vẽ thêm – giờ thì mờ hết cả vì sương gió rồi – mấy bông hoa trang trí ở phía dưới.

'Rẽ trái, ' tay cậu chỉ, suýt thì đập mặt Alec. 'Magnus, ta đến nơi rồi. '

Phải mất vài chương truyện của Dickens thì Clary mới thực sự kiệt quệ và ngủ ngon lành bên vai Jace. Nửa tỉnh nửa mơ, cô lảng máng nhớ anh đã đưa mình vào phòng ngủ tầng trên, cái phòng cô ở hôm đầu tiên đến đây. Anh kéo rèm và đóng cửa lúc rời khỏi phòng, để căn phòng chìm vào bóng tối, và trước khi thiếp đi cô nghe tiếng anh gọi Sebastian trong hành lang.

Cô lại mơ thấy cái hồ băng, Simon gọi tên cô, và cái thành phố giống Alicante, chỉ có điều tháp quỷ xây bằng xương người và máu chảy thành sông. Cô tỉnh giấc trong tư thế quằn quại trong chăn, tóc rối bù và trời tối nhập nhoạng ngoài cửa sổ. Lúc đầu cô tưởng mấy giọng nói là một phần của giấc mơ, nhưng giờ chúng rõ ràng hơn, cô bèn ngھn cổ lên lắng nghe, dù vẫn đang ngái ngủ.

'Này, người anh em. ' Là tiếng Sebastian dưới phòng khách. 'Xong chưa? '

Một khoảng lặng dài. Rồi tiếng Jace cất lên đều đều, không âm sắc. 'Xong rồi. '

Sebastian hít một hơi. 'Và bà già đó – bà ta có giữ lời không? Tạo ra Cỗ Thánh ấy? '

'Có. '

'Đưa xem nào. '

Có tiếng sột soạt. Im lặng. Và Jace tiếp, 'Nghe này, thích thì cầm luôn đi. '

'Không. ' Tiếng Sebastian nhuộm màu suy tư là lạ. 'Cậu cứ giữ đi. Cậu đã làm phần đem nó về đây, đúng không? '

'Nhưng kế hoạch là của anh. ' Tiếng anh Jace có gì đó làm Clary nhòai người hẳn lên để nghe nữa. 'Và tôi thi hành đúng như cậu muốn. Giờ nếu cậu không phiền'

'Tôi có phiền. ' Lại sột soạt. Clary hình dung Sebastian đứng lên nhìn Jace, hai người này chỉ hơn kém có vài phân. 'Có gì đó không đúng, tôi dám nói thế. Tôi đọc vị được cậu mà. '

'Tôi mệt rồi. Và có rất nhiều máu đổ. Nghe này, tôi cần rửa ráy sạch sẽ, và đi ngủ. Và... ' Anh ngừng bật.

'Và gặp em gái tôi. '

'Tôi muốn ở bên em ấy, đúng thế. '

'Em ấy đang ngủ, được nhiều giờ rồi. '

'Tôi cần cậu cho phép nữa à? ' Giọng Jace đánh lại, làm Clary nhớ cách anh từng nói năng với Valentine. Giọng này cô chưa từng nghe anh dùng với Sebastian trong một thời gian dài.

'Không. ' Sebastian dường như bị bất ngờ, suýt thì mất bình tĩnh. 'Tôi cho là nếu cậu muốn lên vào phòng để ngắm em gái tôi đầy đăm chiêu, cứ việc. Tôi chắc không bao giờ hiểu –'

'Đúng, ' Jace ngắt lời hẳn. 'Không bao giờ đâu. '

Im lặng bao trùm. Clary mừng tượng được rõ ràng cảnh Sebastian nhìn chăm chăm vào Jace với vẻ dò hỏi trên mặt, rồi mãi cô mới nhận ra Jace đang đến phòng mình. Cô chỉ kịp nằm ra giường và nhắm mắt lại trước khi

cửa phòng bật mở, để ánh sáng đèn màu vàng lọt vào. Cô ra vẻ bị tiếng ồn làm tỉnh giấc tốt nhất có thể và choàng dậy, tay che mặt. 'Chuyện gì... ?'

Cửa phòng đóng lại. Bóng tối lại bao trùm. Cô chỉ thấy dáng Jace đi từ từ đến giường, và đứng cạnh cô, làm cô không thể dừng nhớ lại cái đêm anh vào phòng cô. Lúc ấy Jace cũng đứng cạnh cô, mặc bộ cánh màu trắng dự tang, và cách anh nhìn cô không hề có vẻ nhẹ nhõm hay châm biếm. 'Anh đi dạo cả đêm – tại không ngủ được-và anh cứ đến đây miết. Đến bên em. '

Cô chỉ thấy dáng anh, một bóng người với mái tóc sáng trong ánh đèn tỏa ra yếu ớt đằng sau cánh cửa. 'Clary, ' anh thì thầm. Có tiếng gì đó, và cô nhận ra anh quỳ xuống bên cạnh cô. Cô không cự quậy, chỉ cứng người chờ. Tiếng thì thầm của anh tiếp tục. 'Clary. Là anh đây. Anh mà. '

Cô mở to mắt ra, và họ nhìn vào mắt nhau. Cô đang nhìn Jace. Anh mặc áo khoác len dài cài kín cổ, nhưng cô vẫn nhận ra mấy Ấn Ký in trên đó – Vô Thanh (Soundless) , Nhanh Nhẹn, Chính Xác – tao thành dây chuyền trên cổ. Đôi mắt vàng của anh mở to, trong như hồ nước nhìn thấu được, và cô đã thấy Jace – Jace của cô. Jace – người đã ôm cô khi cô bị nọc quỷ Ravener hạ thủ; người nhìn cô che Simon khỏi bị năng bình minh ở Sông Đông thiêu cháy; người đã kể cô nghe chuyện về một cậu bé và con đại bàng của chú chết vì cha chú bỏ cổ nó. Đây là Jace mà cô yêu.

Tim cô như ngừng đập. Cô còn không thở được.

Đau đớn và khẩn nài đọng đầy trong mắt anh. 'Làm ơn, ' anh nói nhỏ. 'Làm ơn tin anh đi mà. '

Cô tin anh. Họ chung một dòng máu, yêu thương hòa quyện; đây là Jace của cô, khác gì tay cô, tim cô đâu. Nhưng — 'Làm thế nào? '

'Clary, suyttttt —'

Cô muốn ngồi dậy, nhưng anh đặt tay lên vai cô. 'Bây giờ không nói được. Anh phải đi. '

Cô nắm lấy tay áo anh đến phát đau. 'Đừng bỏ em. '

Anh cúi đầu một lúc, lúc anh ngẩng lên, mắt anh ráo hoảnh nhưng vẫn làm cô im bật. 'Đợi vài phút sau khi anh đi, ' anh thì thầm. 'Rồi lên vào phòng anh trên tầng. Sebastian không được biết ta ở cùng nhau. Không phải tối nay. ' Anh đứng lên, ánh mắt cầu khẩn. 'Đừng để hấn nghe tiếng em. '

Cô ngồi dậy. 'Thanh stele của anh. Đưa em thanh stele đó. '

Vẻ thắc mắc hiện lên trong mắt anh; cô không dao động vì nó, tay chìa ra. Và rồi anh cũng thò tay vào túi và lấy ra thanh stele phát sáng mờ ảo đỏ và đặt vào tay cô. Da họ chạm nhau làm cô rùng mình — chỉ chạm vào Jace thôi mà cảm xúc cô trào dâng nhiều hơn cả lúc hôn nhau và mơn trớn họ làm ở câu lạc bộ vào tối đó. Cô biết anh cũng cảm thấy thế vì anh vội rút tay lại và bước về phía cửa, hơi thở dồn dập. Anh xoay nắm cửa và ra khỏi phòng, mắt không rời cô đến tận lúc cánh cửa đóng lại đánh cách.

Clary bàng hoàng, ngồi im trong bóng tối. Máu như chạy rần rật trong người cô. Jace. Jace của mình.

Tay cô nắm chặt thanh stele, vì làm thế làm cô tập trung suy nghĩ tốt hơn. Cô nhìn lại mình. Cô mặc áo dây và quần ngủ; da cô sờn gai ốc nhưng không phải vì lạnh. Cô đặt đầu thanh stele lên bụng tay và từ từ vẽ ấn ký Vô Thanh ôm lấy làn da trắng nổi gân xanh của mình.

Cô mở cửa khẽ khàng. Sebastian chắc đã đi ngủ. Có tiếng nhạc tivi đâu đó — nhạc cổ điển, tiếng đàn piano mà Jace thích. Cô tự hỏi Sebastian có thích âm nhạc, hay bất kỳ hình thức nghệ thuật không. Đây là phạm trù của con người nhiều hơn.

Đầu óc cô thì cứ thắc mắc hấn đi đâu, chân cô vẫn dẫn cô đến nhà bếp — rồi qua phòng khách để lên cầu thang pha lê, không hề phát ra tiếng động nào — và rồi đi đến cuối hành lang tầng trên để tới phòng Jace. Cô mở cửa và lên vào phòng, khẽ đóng cửa lại.

Mấy cửa sổ đều mở, trải dài trong tầm mắt cô là dãy mái nhà và vầng trăng khuyết — một đêm Paris hoàn hảo. Đèn phù thủy của Jace để trên tủ cạnh giường, ánh sáng tỏa ra khắp phòng. Và Clary thấy Jace đứng giữa hai cái

cửa sổ. Anh đã cởi cái áo khoác len dài. Cô hiểu ngay vì sao lúc anh về anh không cởi ra ngay, vì sao anh phải cài kín cổ thế. Bởi vì anh chỉ mặc áo mỏng và quần jean — đều vậy máu. Có chỗ áo bị xé nát, kiểu bị lưỡi dao chém vào. Tay áo bên trái được xắn lên, và cánh tay anh phải băng lại — anh tự băng rồi — nhưng cái băng trắng đã kịp đen vì máu khô. Anh đi chân trần, chỗ anh đứng cũng có máu. Cô đặt thanh stele lên mép giường anh.

'Jace, ' cô khẽ nói.

Thật vô lý khi họ ở xa nhau thế này, khi họ còn không chạm nhau thế này. Cô dợm bước đến bên anh, nhưng anh vẫy tay ngăn lại.

'Đừng. ' Giọng anh nghẹn lại. Rồi anh từ từ cởi từng cúc áo một. Anh rũ bỏ cái áo vậy máu và tả tơi xuống sàn.

Clary nhìn không chớp. Ấn Ký của Lilith vẫn ở trên ngực trái của anh, nhưng giờ nó bị bôi đen đi chứ không có màu đỏ bâng bạc như mọi khi. Cô tự động đặt tay lên ngực mình. Tim cô vẫn đập mạnh và nhanh. 'Ồ. '

'Yeah.Ồ. ' Jace trầm giọng. 'Không được lâu đâu Clary. Ý anh là trở lại là chính mình ấy. Lúc ấn ký này lành lại thì chịu. '

'Em — em có nghĩ đến, ' Clary lắp bắp. 'Trước khi — lúc anh đang ngủ — em có nghĩ liệu có nên rạch cái ấn ký đó giống lúc ta giết quỷ Lilith không. Nhưng em sợ Sebastian cũng sẽ nhận ra. '

'Hắn sẽ nhận ra. ' Đôi mắt vàng của Jace cũng vô cảm như giọng anh. 'Hắn không cảm nhận được chuyện này vì anh dùng pugio — con dao găm nung bằng máu thiên thần. Rất hiếm; trước đây anh chưa từng thấy nó. ' Anh vuốt tóc. 'Lưỡi dao tan thành tro bụi sau khi nó chạm vào anh, nhưng tổn hại gây ra đã phát tác. '

'Anh vừa đánh nhau sao đó. Là quỷ à anh? Sao Sebastian không đi cùng —'

'Clary. ' Giọng Jace nhỏ xiu. 'Vết này — thời gian liền lại là lâu hơn... nhưng không phải mãi mãi. Và anh sẽ lại thành hắn. '

'Được bao lâu thì anh sẽ lại thành hẳn? '

'Chịu. Anh không biết. Nhưng anh muốn — anh cần được ở bên em, như thế này, khi anh là chính mình, càng lâu càng tốt. ' Tay anh chìa ra cứng đờ, như thể không chắc phản ứng của cô là gì. 'Em có nghĩ em —'

Cô lao đến bá lấy cổ anh. Anh ôm cô và vùi mặt anh vào cổ cô. Cô hít sâu mùi của anh. Người anh đượm mùi máu, mồ hôi, tro tàn và Ấn Ký.

'Là anh, ' cô thì thầm. 'Đúng là anh rồi. '

Anh hơi thả lỏng để ngắm cô. Bàn tay kia của anh nhẹ nhàng rờ má cô. Cô nhớ điều đó, nhớ sự dịu dàng nơi anh. Đó là một trong những điều làm cô yêu anh — nhận ra là chàng trai hay mĩa mai, người đầy sẹo này là người luôn cư xử dịu dàng với người anh yêu.

'Em nhớ anh, ' cô tiếp. 'Em nhớ anh rất nhiều. '

Anh khép mắt như thể lời cô nói rất đau lòng. Cô đặt tay lên má anh. Anh nghiêng đầu vào tay cô, tóc chạm vào đốt tay cô, và cô nhận ra mặt anh ươn ướt.

Cậu bé không bao giờ khóc nữa.

'Không phải tại anh đâu, ' cô nói. Cô hôn nhẹ lên má anh. Cô nếm được vị mặn — của máu và nước mắt. Anh vẫn im lặng, nhưng tim anh đập thành thịch vào ngực cô. Hai tay anh ôm chặt cô, như thể không rời ra nữa. Cô hôn gò má anh, hôn lên hàm anh, và rồi đến môi anh.

Không hề có cảm giác điên cuồng như trong câu lạc bộ đó. Chỉ là hôn để mà khuây khỏa, để thổ lộ điều không nói hết. Anh hôn lại cô, lúc đầu hơi do dự, rồi hối hả hơn, tay anh bấu vào tóc cô. Nụ hôn của họ càng lúc càng đắm thắm hơn, dịu dàng hơn, và càng lúc càng gấp gáp hơn, như đầu diêm bùng lên thành quầng lửa vậy.

Cô biết anh khỏe ra sao, nhưng vẫn sốc khi anh bế cô lên giường và đặt cô xuống nệm, người anh trườn lên cô, một cử chỉ nhẹ nhàng làm cô nhớ ra mấy ấn ký trên người anh có tác dụng gì. Sức khỏe. Uyển chuyển. Nhẹ

nhàng. Hơi thở của cô hòa vào của anh khi họ hôn nhau, mỗi nụ hôn đều kéo dài, đều như khám phá nhau. Tay cô đặt lên vai anh, lên lưng, lên cánh tay anh, làn da anh nóng bừng dưới bàn tay cô.

Khi tay anh tìm đến mép áo dây của cô, cô duỗi tay ra, ngả lưng ra vì muốn rào cản giữa họ gỡ bỏ hoàn toàn. Ngay sau khi cái áo rời ra, cô kéo anh lại ngay, họ khóa môi nhau mãnh liệt hơn, như thể muốn khám phá tất cả của nhau. Cô ngỡ họ đã gần gũi lắm rồi, nhưng không hiểu sao càng hôn nhau, họ càng muốn nữa, mỗi nụ hôn càng lúc kéo dài càng lâu.

Tay họ giờ từ tốn hơn với nhau. Cô bầu vào vai anh khi anh hôn lên cổ, lên vết sẹo hình ngôi sao trên vai cô. Cô cũng rờ vết sẹo của anh bằng đốt tay mình, và hôn lên Ấn Ký Lilith trên ngực anh. Anh rùng mình — cô hiểu anh muốn cô, và cô biết họ sẽ đi đến đâu, và cô không quan tâm. Cô đã biết cảm giác mất anh. Cô biết những ngày trống rỗng vô hồn không có anh như thế nào. Và cô biết nếu cô mất anh lần nữa, cô muốn có gì đó để nhớ. Để gượng dậy. Biết cô từng gần gũi bên anh như bao cặp khác. Chân cô quặp lấy anh, và anh rên lên một tiếng nhỏ. Ngón tay anh bầu vào hông cô.

'Clary. ' Anh buông ra, run rẩy. 'Anh không thể... Ta phải dừng lại thôi. '

'Anh không muốn à? ' Cô ngạc nhiên nhìn anh. Mặt anh đỏ bừng, đầu tóc rối bù, mồ hôi đầy trên trán. Tim anh đập như trống trận, cô biết thế.

'Có muốn, chỉ là anh chưa bao giờ —'

'Anh chưa bao giờ á? ' Cô kinh ngạc. 'Chưa bao giờ làm lần nào? '

Anh hít một hơi. 'Làm rồi. ' Anh ngẩng cô, như đang chờ vế ghê tởm, phán xét, không hài lòng hiện ra trên mặt cô. Clary chỉ nhìn lại anh. Cô cũng cho là anh làm rồi mà. 'Nhưng khi chuyện ấy quan trọng thì không. ' Tay anh vuốt má cô. 'Anh còn không biết làm sao để... '

Clary cười khẽ. 'Em nghĩ là anh vừa biết rồi đấy. '

'Ý anh không phải thế. ' Anh nắm tay cô và áp mặt anh vào. 'Anh muốn cùng em, ' anh nói, 'hơn bất kỳ điều gì trên đời. Nhưng anh... ' Anh đang

hăng. 'Nhân danh Thiên thần, chắc anh sẽ tự đá mình sau này mất. '

'Đừng bảo anh muốn bảo vệ em nhé, ' cô phản đối. 'Vì em —'

'Không phải, ' anh đáp. 'Anh có hy sinh quên mình gì đâu. Anh... ghen tức. '

'Anh — ghen? Với ai? '

'Chính mình. ' Anh nhả mặt. 'Anh ghét thấy hăng ở bên em. Hăng ấy. Phiên bản khác của anh ấy. Cái phiên bản Sebastian thao túng. '

Mặt cô nóng như hơi lửa. 'Tối qua... ở câu lạc bộ... '

Anh gục đầu vào vai cô. Hơi ngạc nhiên, nhưng cô vẫn xoa lưng anh, cảm nhận từng vết sẹo do móng tay cô cào tối hôm ấy. Ký ức ấy làm cô còn đỏ mặt hơn. Càng khó nghĩ hơn vì lẽ ra anh có thể xóa mất vết ấy bằng ấn ký iratze. Nhưng anh không làm. 'Anh nhớ mọi thứ, ' anh lên tiếng. 'Và điều ấy làm anh phát điên, vì anh không phải là chính mình. Khi ta ở bên nhau, anh muốn hai ta đều là chính mình. '

'Như lúc này? '

'Đúng. ' Anh ngẩng đầu và hôn môi cô. 'Nhưng được bao lâu? Anh sẽ biến thành hăng bất kỳ lúc nào. Anh không thể làm thế với anh. Với chúng ta. ' Giọng anh cay đắng. 'Anh còn chẳng biết em có chịu nổi không, khi phải ở bên cái thứ không phải anh —'

'Dù anh có trở thành hăng trong năm phút nữa, ' cô ngắt lời anh, 'thì cũng đáng mà, vì em được ở bên chính anh lần nữa. Chứ không kết thúc giống ở mái nhà đó. Vì đây chính là anh, và dù phiên bản kia — vẫn có phần nào trong hăng là anh mà. Giống như nhìn anh qua cửa kính đục vậy, nhưng đó không phải là anh. Giờ em hiểu rồi. '

'Ý gì đây? ' Tay anh bấu chặt vai cô. 'Khi em nói là giờ em đã hiểu? '

Cô hít một hơi sâu. 'Jace, khi ta lần đầu ở bên nhau, thật sự ấy, trong một tháng đầu tiên anh rất hạnh phúc. Và mọi thứ ta làm với nhau đều tuyệt và

vui vẻ. Và rồi anh như bị rút kiệt ra, niềm hạnh phúc trong anh ấy. Anh không muốn gặp em —'

'Anh sợ anh sẽ làm em đau lòng. Anh nghĩ mình bị mất trí mà. '

'Anh không cười, nói tếu gì hết. Và có phải lỗi của anh đâu. Quỷ Lilith lúc ấy đang thao túng tâm trí anh. Thay đổi anh. Nhưng anh nhớ là — ừ thì nghe thộn lắm — em chưa có bạn trai nào ngoài anh. Em ngỡ chuyện thay đổi là bình thường. Ngờ anh chán em dần đều. '

'Anh không thể —'

'Em có cần trấn an đâu nào, ' cô tiếp. 'Ý em là, anh— lúc bị thao túng ấy— hạnh phúc. Em đến đây để cứu anh. ' Cô trầm giọng. 'Nhưng rồi em tự hỏi sao anh phải cứu. Sao em có thể đưa anh về cuộc sống anh không vui trước kia. '

'Không vui? ' Anh lắc đầu. 'Anh là thằng may mắn. Rất, rất may mắn. Và quá mù quáng để nhận ra. ' Anh nhìn vào mắt cô. 'Anh yêu em. Và em làm anh hạnh phúc hơn hết thảy. Giờ khi đã biết trở thành một nhân cách khác là thế nào — tự đánh mất mình đi — làm anh càng muốn quay về thuở trước. Với gia đình mình. Em. Nhiều người nữa. ' Mắt anh tối sầm lại. 'Anh muốn quay về. '

Môi anh lại tìm đến môi cô, và họ lao vào nhau như hổ đói, tay anh ôm eo cô — và rồi cô suýt xé toang lớp vải còn lại trên người anh. Anh thở dốc và buông cô ra. 'Chúng ta không thể —'

'Thì đừng hôn em nữa! ' cô hỗn hển. 'Mà —' Cô buông anh ra, cầm lấy áo mình. 'Em sẽ quay lại ngay. '

Cô lao vào phòng tắm, khóa cửa lại. Cô bật đèn, và nhìn mình trong gương. Cô hơi thất thần, tóc rối, môi hơi sưng vì hôn. Cô mặc áo vào, rửa mặt bằng nước lạnh và buộc tóc gọn lại. Khi cô không còn giống một thiếu nữ bị hăm hiếp trong mấy truyện ngôn tình nữa, cô cầm khăn tay — điều này cũng không ngôn tình gì hết — và xịt nước lên.

Cô quay về phòng ngủ. Jace đang ngồi trên giường, mặc quần áo sạch — áo không cài cúc, tóc sáng bừng trong ánh trắng. Trông anh như một bức tượng thiên thần. Nếu không có máu trên người.

Cô đi đến trước mặt anh. 'Được rồi, cởi áo ra đi. '

Jace nhướn mày. 'Em có đánh anh đâu, ' cô sốt ruột. 'Em có thể nhìn anh bán khóa thân mà không ngất mà. '

'Chắc không? ' anh hỏi nhưng vẫn ngoan ngoãn rũ áo khỏi vai. 'Vì nhìn tấm ngực trần của anh mà nhiều phụ nữ bị chấn thương trong lúc nhào đến anh đấy. '

'Yeah, thì có ai ở đây ngoài em đâu. Và em chỉ muốn lau sạch chỗ máu trên người anh thôi. ' Anh ngả người ra. Máu đã loang ra khắp ngực và phần bụng phẳng lì của anh, nhưng trong khi cô rà soát kỹ, phần lớn chỗ vết cắt không sâu lắm. Ấn ký iratze anh vẽ lên mình lúc trước đã phát tác.

Anh nhắm mắt lại, để cô dùng khăn lau hết chỗ máu. Cô lau vết máu khô trên cổ anh, rồi vắt khăn ra cái cốc để ở tủ cạnh giường, rồi lau ngực anh. Anh ngả đầu ngả cằm cô trong lúc cái khăn lau sạch vai anh, cánh tay, phần ngực đầy sẹo trắng, lau sạch máu trên các ấn ký in đen mãi mãi trên ấy.

'Clary, ' anh cất tiếng.

'Vâng? '

Giọng anh mất đi vẻ hài hước. 'Anh sẽ không nhớ đâu. Khi anh trở thành — như lúc bị hấn thao túng, anh sẽ quên đi. Anh sẽ không nhớ lúc trò chuyện với em như thế này. Nên em nói đi — họ sống ổn không? Gia đình anh ấy? Họ có biết —'

'Anh làm sao thế? Biết một chút thôi. Và không, gia đình anh không ổn đâu. ' Anh nhắm mắt lại. 'Em có thể nói dối, ' cô tiếp. 'Nhưng anh nên biết sự thật, họ yêu anh rất nhiều, và ai cũng muốn anh quay về. '

'Không phải trong tình trạng này, ' anh nói.

Cô chạm vào vai anh. 'Anh có định kể cho em chuyện gì đã xảy ra không? Sao anh bị chém tả tơi thế này? '

Anh hít một hơi sâu, và rồi: 'Anh giết người. '

Cảm giác sốc trong cô như thể cò súng giật. Cô đánh rơi khăn khỏi tay, và cúi xuống nhặt nó lên. Khi cô ngẩng lên, anh vẫn nhìn cô không chớp. Mặt anh buồn bã, đẹp đẽ dưới ánh trăng. 'Ai vậy? ' cô hỏi.

'Em gặp rồi, ' Jace kể tiếp, mỗi từ nặng như đeo đá. 'Người phụ nữ em và Sebastian đến thăm ấy. Nữ tu Sắt đỏ. Bà Magdalena. ' Anh xoay người để lấy vật để dưới nệm giường. Cơ bắp trên tay và lưng anh chuyển động khi anh lấy được nó — đang phát sáng, và đưa cho Clary nhìn.

Đó là một cái cốc — giống hệt cái Cốc Thánh cũ, chỉ khác là cốc cũ dát vàng, còn cái này vẫn nguyên màu adamas màu xám bạc. 'Sebastian cử anh — cử hẳn— đi lấy cái cốc ở chỗ bà ta. Hẳn cũng yêu cầu anh giết bà ta luôn. Bà ta không lường trước được, bà ta không hề nghĩ gì ngoài chuyện tiền trao cháo múc. Bà tưởng bà cùng phe với chúng ta. Anh đợi bà đưa cái Cốc, rồi anh rút dao găm ra và anh —' Anh ngấp ngừng. 'Anh đâm bà. Anh muốn đâm trúng tim, nhưng bà ta quay lại và anh trượt mất vài phân. Bà ta loạng choạng và đưa tay về chỗ bàn làm việc — có bột adamas để trên bàn — rồi ném vào anh. Suýt thì mù mắt anh. Anh quay đầu tránh, và lúc nhìn lại thì tay bà cầm aegis từ đời nào rồi. Anh nghĩ mình biết công dụng của nó. Ánh sáng lóe lên, anh hét lớn khi bà ta nhắm ngực anh mà đâm — cảm giác đau đớn chỗ Ấn Ký, và lưỡi dao vỡ vụn. ' Anh rầu rĩ. 'Điều nực cười là nếu anh mặc giáp, chuyện này sẽ không xảy ra. Anh không mặc vì chủ quan. Anh không tin bà ta có thể dùng võ. Nhưng aegis đã làm Ấn Ký — cái ấn ký của Lilith — cháy đen và đột nhiên anh trở lại là mình, đứng cạnh xác của người phụ nữ, tay cầm con dao găm đâm máu và cái Cốc Thánh. '

'Em không hiểu. Sao Sebastian phải bảo anh giết bà? Bà ta sẽ đưa cái Cốc cho anh. Cho Sebastian. Bà có nói —'

Jace thở dài. 'Em nhớ lời Sebastian thuyết minh về cái đồng hồ trong Quảng trường Cổ không? Ở Prague ấy? '

'Nhà vua cho móc mắt người thợ đồng hồ sau khi hoàn thành nó, để ông ta sẽ không bao giờ làm được cái nào đẹp như thế nữa, ' Clary nhớ. 'Nhưng em không —'

'Sebastian muốn thủ tiêu Magdalena để diệt khẩu và đảm bảo bà không chế tác được nữa. '

'Diệt khẩu? ' Cô nhìn vào mắt anh. 'Jace, kế hoạch thực sự của Sebastian là gì? Chuyện ba hoa của hắn trong phòng tập, nói phải dụ quỷ qua đây rồi diệt gọn —'

'Chuyện muốn quỷ vào thế giới này thì đúng. ' Giọng Jace đầy quan ngại. 'Có một con thôi. Lilith. '

'Lilith chết rồi. Simon tận diệt ả rồi. '

'Lũ Đại Quỷ không chết. Không hẳn. Chúng ẩn mình trong các khoảng không gian giữa các thế giới, phần Vực thẳm, chỗ không còn gì. Simon đã làm quyền năng của ả tiêu tan, đá ả về chốn hư không. Nhưng ở đó ả sẽ từ từ tái tạo. Rồi tái sinh. Phải mất hàng thế kỉ, nhưng nếu Sebastian trợ lực cho ả thì không. '

Dạ dày Clary lạnh băng. 'Trợ giúp kiểu gì? '

'Triệu hồi ả ra đây. Hắn sẽ hòa máu mình và máu ả vào cái cốc để tạo ra một đội quân Nephilim hắc ám. Hắn muốn là Jonathan Shadowhunter tái sinh, nhưng về phe ác quỷ, không phải thiên thần. '

'Một đội quân Nephilim hắc ám? Hai người bọn anh đáng gờm, nhưng không ra dáng quân đoàn đâu. '

'Có tầm bốn đến năm chục Nephilim đang ghét đường lối của hội Clave, hoặc từng tận trung với Valentine, thành ra họ sẵn sàng nghe Sebastian. Hắn liên lạc với họ rồi. Khi hắn triệu hồi quỷ Lilith, họ sẽ có mặt. ' Jace hít một hơi sâu. 'Và sau đó? Với sức mạnh của Lilith hậu thuẫn hắn? Ai biết còn

bao nhiêu người muốn quy phục nữa? Hắc muốn có chiến tranh. Hắc tự tin hắc sẽ thắng, và anh cũng không nói hắc không thể được. Cứ mỗi Nephilim hắc ám sinh ra, hắc sẽ mạnh thêm. Chưa kể liên minh của hắc với đám quỷ kia nhé, và anh không biết hội Clave có đủ lực lượng để kháng cự không. '

Clary buông thông tay. 'Vẫn chừng nào tạt nấy. Máu của anh không làm hắc thay đổi. Hắc vẫn ngựa quen đường cũ. Nhưng còn anh. Anh cũng nói dối em. '

'Hắc nói dối em. '

Đầu óc cô xoay tít. 'Em biết. Em biết anh không phải là mình —'

'Hắc nghĩ nói dối là để tốt cho em và sau khi hạ hồi phân giải em sẽ hiểu, nhưng hắc đã nói dối em. Và anh không bao giờ làm vậy. '

'Cái aegis, ' Clary nói. 'Nếu Sebastian không cảm thấy lúc nó đâm anh, liệu nó có thể chỉ giết được hắc không? '

Jace lắc đầu. 'Không được thể. Nếu anh có nó thì thử được, nhưng — không. Mạng sống của bọn anh bị ràng buộc vào nhau. Bị thương là một chuyện. Nếu hắc chết... ' Giọng anh nặng nề. 'Em biết cách dễ nhất mà. Đâm anh. Anh ngạc nhiên vì em không làm thế lúc anh ngủ. '

'Anh có xuống tay không? Nếu đặt vào tình cảnh của em? ' Giọng cô run run. 'Em tin là có cách giải quyết khác. Em vẫn tin thế. Đưa em thanh stele của anh để vẽ Cổng Dịch chuyển. '

'Trong nhà này thì không, ' Jace đáp. 'Vẽ ra cũng vô dụng. Cách duy nhất ra vào nhà này là bức tường ở tầng dưới, chỗ gần nhà bếp. Chỗ ấy cũng là cách em di chuyển cả nhà này nữa. '

'Dịch chuyển nhà này về Thành phố Câm lặng thì sao? Nếu ta đến được, các Tu huynh Câm có thể sẽ tìm ra cách tách anh và Sebastian ra. Ta sẽ trình báo kế hoạch của hắc lên Clave để họ chuẩn bị —'

'Anh có thể đưa ta đến cổng vào của Thành, ' Jace nói. 'Và anh sẽ làm thế. Ta sẽ đi cùng nhau. Nhưng không bị mắt bắn chim đâu, Clary, em phải hiểu

họ sẽ xử tử anh. Sau khi anh tiết lộ mọi chuyện, họ sẽ giết anh. '

'Giết anh á? Không, không đời nào —'

'Clary này. ' Anh dịu giọng. 'Với tư cách là một Thợ Săn Bóng tối chân chính, anh phải nguyện hy sinh để chặn Sebastian lại. Với tư cách ấy, anh sẵn sàng làm thế. '

'Nhưng có phải lỗi của anh đâu. ' Cô cao giọng, rồi ghìm mình lại vì không muốn Sebastian nghe thấy. 'Anh đâu có khả năng chặn chuyện trở thành phiên bản khác. Anh là nạn nhân mà. Hẳn không phải là anh, Jace ạ, chỉ là một ai khác đội lốt anh thôi. Anh không đáng nhận hình phạt —'

'Vấn đề không phải là hình phạt. Mà là tính thực dụng. Giết anh, Sebastian hết sống. Có khác gì thí anh trong trận chiến đâu. Ừ thì nói anh không có lựa chọn cũng đúng. Nhưng chuyện đã rồi. Và giờ anh đã là chính mình, và sẽ đánh mất mình sớm thôi. Và, Clary ơi, nghe vô lý, nhưng anh nhớ hết — nhớ tất cả. Nhớ được sống bước cùng em ở Venice, cái đêm nhảy nhót đó, rồi được ngủ bên em, và em hiểu cho anh: Anh muốn được thế. Tất cả những gì anh từng muốn chỉ có thế này, sống cùng em thế này, ở bên em như thế. Anh phải nghĩ sao khi chuyện tồi tệ nhất xảy đến anh lại có hệ quả tốt đẹp thế? Có lẽ Jace Lightwood sẽ nói chuyện này là sai trái, nhưng Jace Wayland, con trai của Valentine... lại yêu thích cách sống này. ' Nhìn vào đôi mắt vàng mở to của anh, Clary nhớ đến ngài Raziel, thiên thần có cái nhìn bao hàm mọi nỗi buồn và khôn ngoan của thế giới. 'Và đó là lý do anh sẽ đi, ' anh chốt. 'Trước khi vết này hết tác dụng. Trước khi anh trở thành hắc. '

'Đi đâu? '

'Tới Thành phố Câm lặng. Anh sẽ nộp mình — và cả cái Cốc này nữa. '

Phần 3: Mọi thứ đổi thay

Chương 18 Raziel

'Clary ơi? '

Simon ngồi trên hiên nhà trong trang trại, nhìn con đường dẫn đến vườn cây ăn quả rồi đến cái hồ. Isabelle và Magnus đang đứng ở đó, Magnus thì liếc ngang liếc dọc cái hồ rồi rặng đồi bao quanh trang trại. Anh đang ghi chú gì đó trong cuốn sổ tay bằng cái bút phần nắp phát sáng xanh lè (blue-green). Alec đứng cách đó không xa, đưa mắt nhìn hàng cây trái dài trên đồi ngăn cách đường cái và khu này. Anh ta như đang muốn đứng càng xa Magnus càng tốt nhưng đủ trong tầm nghe thấy. Theo Simon— phải nói thẳng cậu chẳng tinh ý mấy vụ này— thì cái chuyện đùa trong xe bỏ qua rồi, nhưng một khoảng cách nhìn thấy được tạo ra giữa Magnus và Alec, dù cậu không biết là xa nhường nào, nhưng chắc chắn nó có đó.

Bàn tay phải của Simon đặt lên tay trái, các ngón tay xoay xoay cái nhẫn.

Clary, trả lời đi mà.

Kể từ khi nhận tin nhắn của Maia về chú Luke, cứ mỗi tiếng một lần cậu lại thử liên lạc với Clary. Và công cốc. Một thoáng hồi âm cũng không.

Clary, mình đang ở trang trại. Mình nhớ lúc hai đứa mình ở đây.

Hôm nay là một ngày ấm áp, gió hiu hiu thổi bay đám lá cuối cùng trên cây. Sau khi dành quá nhiều thời gian tìm đồ mặc để diện kiến thiên thần— com-lê thì hơi thừa thãi, mặc dù cậu vẫn còn cái áo ấy kể từ lần dự tiệc đính hôn của cô Jocelyn và chú Luke, cậu quyết định mặc áo phông và quần jean, để tay trần ra nắng. Chỉ vì cậu để lại quá nhiều ký ức đầy nắng ở nơi này, tại cái nhà này. Gần như mùa hè nào cô Jocelyn cũng đưa cậu và Clary đến đây: họ vẫy vùng trong hồ, và Simon sẽ rám nắng còn Clary thì rộp da. Trên vai và tay cô ấy sẽ thêm mụn. Họ còn chơi 'bóng chày bằng táo' trong vườn cây (tàn cuộc lúc nào cũng bừa bãi nhưng vui), vào nhà thì bày trò Scrabble và bài poker, và chú Luke luôn bắt bại.

Clary, mình sắp làm một chuyện nguy hiểm và ngu ngốc, thậm chí là tự sát. Mình chỉ muốn trò chuyện với cậu một lần cuối thôi? Mình làm chuyện này để bảo toàn tính mạng cho cậu, trong khi mình không biết cậu sống chết ra sao. Nhưng nếu cậu ra đi, mình sẽ biết đúng không nhỉ? Mình sẽ biết.

'Rồi. Làm thôi, ' Magnus lên tiếng ở chân cầu thang. Anh ngăm cái nhẫn trên tay Simon, nhưng không nói gì.

Simon đứng lên phui quần, rồi dẫn đường cho cả bọn đi qua vườn cây. Mặt hồ lấp lánh trước mặt như đồng xu xanh lạnh lẽo. Khi tới gần hồ hơn, cậu mới thấy còn tàn dư của cái chỗ neo tàu, chỗ họ từng để canô trước khi một miếng chỗ neo tàu vỡ mất. Và khi đến bờ hồ, không kìm lòng được, cậu ngoái lại nhìn căn nhà, với tường sơn trắng với cửa sổ xanh lục và chỗ đồ nội thất để lâu ngày.

'Cậu rất thích nơi này nhỉ? ' Isabelle hỏi, mái tóc đen của cô bay theo gió.

'Sao cậu nói thế? '

'Nhìn mặt cậu đi, ' cô đáp. 'Như đang hồi tưởng điều tốt đẹp nào đấy. '

'Toàn ký ức đẹp không à, ' Simon nói. Cậu đưa tay lên chỉnh kính, rồi nhớ ra mình không đeo nữa, bèn hạ tay xuống. 'Mình thật may mắn. '

Cô nhìn quanh hồ. Nay cô đeo đôi khuyên tai vàng, một bên bị vướng vào tóc. Cậu muốn được đưa tay ra gỡ để áp tay vào má cô. 'Còn bây giờ thì không? '

Cậu nhún vai, nhìn Magnus cầm một cái thanh dài, dẻo để vẽ lên nền cát ướt bên bờ hồ. Tay anh cầm chắc, miệng ngân nga gì đó trong lúc vẽ. Alec vẫn ngăm anh ta, với vẻ mặt người lạ nhìn nhau.

'Cậu sợ không? ' Isabelle hỏi, dịch người đến gần Simon hơn. Hơi ấm từ cô tràn qua cậu.

'Không rõ. Sợ thì phải kèm theo mấy phản ứng có điều kiện kìa: tim đập mạnh, toát mồ hôi, mạch như ngựa phi. Và mình không có. '

'Tệ nhỉ, ' Isabelle lẩm bẩm, mắt nhìn làn nước. 'Mấy chàng người đầy mồ hôi cũng nóng bỏng lắm. '

Cậu nở nụ cười nửa miệng với cô — khó khăn hơn cậu nghĩ. Có lẽ cậu có sợ. 'Giờn chọc tếu đủ rồi nghe, quý nương. '

Môi Isabelle cũng cong lên như định cười. Nhưng rồi cô thở dài. 'Cậu biết điều mình chưa từng nghĩ sẽ thành hiện thực không? ' cô nói. 'Là có cậu con trai làm mình cười. '

Simon quay sang nắm tay cô, không màng xem anh trai cô có nhìn hay không nữa. 'Izzy... '

'Rồi đây, ' Magnus gọi. 'Tôi xong rồi. Simon, qua đây. '

Họ quay lại. Magnus đang đứng trong vòng tròn phát sáng. Thực ra có hai vòng tròn, một to một nhỏ, và có các ký tự vẽ giữa hai vòng tròn ấy. Chúng cũng sáng bừng lên một màu xanh của mặt hồ.

Simon nghe tiếng Isabelle khẽ hít vào, và cậu bước đi để không nhìn cô. Nhìn cô chỉ tổ khó lấy can đảm. Cậu tiến đến đường viền của vòng tròn, rồi bước vào giữa cạnh Magnus. Nhìn cảnh vật từ trong ấy như nhìn qua làn nước: mọi thứ đều không rõ ràng và xáo động.

'Đây. ' Magnus đưa sách cho cậu. Trang giấy rất mỏng, in nhiều ấn ký, nhưng Magnus đã gõ lên để dịch chúng ra theo khẩu âm để dễ đọc hơn. 'Cứ nói to như sách, ' anh khẽ nói. 'Là được. '

Cậu ôm sách trên ngực, tay tháo chiếc nhẫn vàng giúp cậu liên lạc với Clary, và đưa cho Magnus. 'Nếu không được, ' cậu nói, tự hỏi vì sao cậu tự dừng bình tĩnh lạ kỳ, 'thì ai đó nên cầm nhẫn. Mỗi liên lạc duy nhất của ta với Clary đây. '

Magnus gật đầu và đeo nhẫn vào ngón tay. 'Sẵn sàng chưa, Simon? '

'Ừây, ' Simon đáp. 'Anh nhớ đúng tên tôi kìa. '

Magnus ném cho cậu cái nhìn khó dò rồi bước ra khỏi vòng. Anh trở nên xáo động và mờ ảo ngay tức khắc. Alec bước đến bên anh, Isabelle cũng thế; cô đang tự ôm mình, và nhìn qua Simon cũng biết cô không vui ra sao.

Simon chẳng hăng. 'Mọi người nên đi là hơn. '

Không ai cử động. Họ đang đợi cậu nói gì đó khác kìa.

'Cám ơn vì đồng hành cùng tôi đến đây, ' cuối cùng cậu lên tiếng, đầu óc căng ra để tìm điều gì có ý nghĩa mà nói; họ đang chờ cậu mà. Cậu không phải kiểu người hay phát biểu lời tiễn biệt sâu sắc hay chào tạm biệt mọi người đầy kịch tính. Cậu nhìn Alec trước. 'Um, Alec. Tôi luôn thích anh hơn Jace. ' Rồi đến Magnus. 'Magnus, tôi ước gì mình có gan mặc kiểu quần như anh đang mặc. '

Và cuối cùng là Izzy. Cô đang nhìn cậu bằng đôi mắt đen láy.

'Isabelle, ' Simon nhìn cô. Cậu thấy mắt cô ra ý hỏi, nhưng trước mặt Magnus và Alec, cậu không thể diễn tả nỗi cảm xúc của mình. Cậu lùi lại vào tâm vòng tròn, cúi đầu. 'Tạm biệt, chắc vậy. '

Cậu nghĩ họ cùng nói gì đó, nhưng phần không khí bao quanh cậu bùng bít lời họ lại. Cậu nhìn họ quay lưng đi khuất bóng sau vườn cây, vào đến nhà cho đến khi họ là chấm đen nhỏ xíu. Đến khi cậu không nhìn thấy gì nữa.

Cậu hơi khó nghĩ khi không nói lời cuối với Clary trước khi cậu hành động — cậu chẳng nhớ lần cuối cùng họ trò chuyện những gì nữa. Vậy mà nếu cậu nhắm mắt lại, cậu dường như nghe tiếng cười của cô bạn từ vườn cây; cậu nhớ họ từng vui vẻ ở đây ra sao, trước khi họ lớn lên và mọi thứ thay đổi. Nếu cậu chết ở đây thì sẽ hợp thôi. Suy cho cùng, cậu đã để lại một vài kỷ niệm đẹp nhất ở đây mà. Nếu Thiên thần thiêu cậu, tro của cậu sẽ bay theo gió về hồ và vườn cây ấy. Nghĩ thế cũng thanh thản thật.

Cậu nghĩ đến Isabelle. Rồi gia đình cậu — cha, mẹ và Becky. Clary à, cậu nghĩ. Dù cậu có ở đâu, cậu là bạn thân của mình. Luôn là bạn thân của mình.

'Không! ' Clary đứng lên, vứt khăn trong tay đi. 'Jace, không được. Anh sẽ bị giết. '

Anh cầm cái áo sạch để mặc vào, cài cúc lại mà không nhìn cô. 'Họ sẽ thử tách anh khỏi Sebastian trước, ' anh nói thế mà chả tin thế. 'Nếu không được, lúc đó họ mới xử tử anh. '

'Chưa đủ. ' Cô đến bên anh, nhưng anh quay đi để lấy giày. Khi anh quay lại, sắc mặt anh rất buồn bã.

'Anh không có lựa chọn, Clary. Đây là điều đúng đắn phải làm. '

'Điên rồ thì có. Ở đây anh an toàn. Anh không thể cử ném đời mình đi —'

'Tự cứu lấy mình là tạo phản. Làm thế là nổi giáo cho giặc. '

'Ai quan tâm đến tạo phản? Hay bộ Luật đó? ' cô chất vấn. 'Em quan tâm đến anh. Chúng ta sẽ tìm cách —'

'Ta không thể giải quyết. ' Jace cho thanh stele vào túi, rồi cầm cái Cốc Thánh. 'Vì anh chỉ là chính mình một lúc nữa thôi. Anh yêu em, Clary. ' Anh nâng cầm cô lên và hôn cô đầy lưu luyến. 'Làm vì anh đi mà. ' anh thì thầm.

'Chắc chắn không, ' cô đáp. 'Em không giúp anh tự tử đâu. '

Nhưng anh đã bước đến cửa. Anh kéo cô theo và họ đi trong hành lang, xì xào to nhỏ. 'Điên rồ, ' Clary rít lên. 'Đặt mình vào nguy hiểm —'

Anh thở dài bực tức. 'Em thì không chắc. '

'Rồi thì không, nhưng em làm thế thì anh điên tiết còn gì, ' cô thì thầm lúc họ đến cầu thang. 'Anh có nhớ lời mình nói ở Alicante —'

Họ đến nhà bếp. Anh đặt lấy thanh stele ra. 'Anh không có quyền nói thế, ' anh bảo. 'Clary, đây là bản chất của chúng ta. Là Thợ Săn Bóng tối. Chúng ta hành xử thế này đây. Có nhiều rủi ro ta phải chấp nhận chứ không cứ ra chiến trận mới có. '

Clary lắc đầu, tay vẫn giữ khư khư tay anh. 'Em không cho anh đi. '

Vẻ đau lòng choán hết mặt anh. 'Clarissa —'

Cô lấy hơi chuẩn bị, khó tin vì điều mình sắp làm. Các hình ảnh cứ bùng bùng trong đầu cô: nhà xác ở trong Thành phố Âm lặng, nhìn thi thể các Thợ Săn sống soài trên phiến hoa cương, và cô không muốn Jace cũng thế. Mọi điều cô làm — đến đây, chịu đựng đủ điều, là để cứu anh, mà không chỉ tốt cho cô. Cô nghĩ đến Alec và Isabelle, họ đã giúp cô nhiều, và Maryse, người yêu anh ấy hết mực, rồi cô gào lên: 'Jonathan! Jonathan Christopher Morgenstern!'

Mắt Jace mở lớn. 'Clary —' anh dợm nói, nhưng đã quá muộn. Cô buông anh ra và lùi lại. Sebastian chắc đang lao đến; không thể nói với anh cô không tin Sebastian, mà hẳn là chiêu duy nhất cô nghĩ ra để giữ anh ở lại.

Một bóng mờ vụt qua, và Sebastian có mặt. Hắn chẳng thèm dùng cầu thang, chỉ cứ nhảy xuống. Tóc hắn rối; hắn mặc áo phong đen tiếp màu với quần, và Clary tự hỏi hắn ngủ không thay đồ ra sao. Hắn liếc nhìn cả Clary và Jace như đang nhận định tình hình. 'Đôi uyên ương đang cãi nhau à?' hắn thăm dò. Tay hắn cầm gì đó bóng loáng. Dao chắc?

Clary run rẩy đáp. 'Ấn ký của anh ấy bị phá hoại. Ở đó.' Cô đặt tay lên ngực trái. 'Anh ấy muốn bỏ đi, ra đầu thú với hội Clave —'

Tay Sebastian vung ra chop lấy cái Cốc. Hắn đặt cốc xuống mặt quầy bếp. Jace, mặt trắng bệch vẫn đang sốc, không hề động đậy, anh nhìn hắn áp sát và mở hàng cúc áo trên của mình. Cổ anh phơi ra, và Sebastian dùng thanh stele của hắn để vẽ ấn ký iratze lên đó. Jace cắn môi dưới, ánh mắt đầy thù hận khi Sebastian buông anh ra.

'Nói thật nhé, Jace ạ, ' hắn nói. 'Viễn cảnh cậu có thể thoát khỏi ấn ký đó làm tôi sững sờ đấy. '

Hai tay Jace siết chặt thành nắm đấm lúc ấn ký iratze chuyển sang màu đen như mực trên da mình. Anh gằn tiếng mà nói: Lần sau... nếu muốn sững sờ... tao sẵn sàng giúp mày. Với viên gạch trong tay. '

Sebastian xì một tiếng. 'Cậu sẽ cảm ơn tôi sau. Đến cậu cũng sẽ thừa nhận cách tự tử này hơi quá lỗ. '

Clary chờ Jace trả miếng. Nhưng không. Ánh nhìn của anh rà khắp mặt Sebastian. Trong khoảnh khắc ấy, chỉ có hai người họ trong phòng, và khi Jace cất tiếng, lời nói của anh lạnh lùng và rõ ràng. 'Tao sẽ không nhớ chuyện này, ' anh nói. 'Nhưng mày thì có. Cái thằng cư xử bèn vớ với mày —' Anh tiến bước, thu hẹp khoảng cách với Sebastian. 'Cái thằng cư xử như thế hẳn thích mày, thằng đó là giả. Không chân thật. Đây mới là tao. Và tao ghét mày. Luôn luôn ghét mày. Và không có tà thuật hay bùa chú nào trên thế gian này có thể thay đổi điều đó. '

Nụ cười khẩy của Sebastian hơi héo đi. Nhưng Jace thì không. Thay vào đó, anh quay sang Clary. 'Anh cần em biết sự thật — anh đã không thành thật với em. '

'Sự thật nguy hiểm lắm, ' Sebastian xen vào, giọng thanh stele lên như giọng dao. 'Lựa lời mà nói nhé. '

Jace nhăn mặt. Ngực anh đang phập phồng gấp gáp, rõ ràng ấn ký chữa lành làm anh đau. 'Kế hoạch, ' anh tiếp. 'Triệu hồi Lilith, chế ra Cốc mới, tạo ra đội quân mới — đấy không phải kế hoạch của Sebastian. Mà là của anh. '

Clary cứng người. 'Hả? '

'Sebastian biết hẳn muốn gì, ' Jace đáp. 'Nhưng cách thức là của anh. Một chiếc Cốc mới — ý đó là của anh. ' Anh kêu lên vì đau; cô hình dung được chuyện gì đang xảy ra dưới lớp áo kia — da anh đang liền lại, ấn ký Lilith sẽ lại phát tác. 'Cơ mà, anh nên nói là phiên bản kia nghĩ ra. Cái thứ đội lốt anh ấy? Hẳn sẽ đốt trụi cả thế giới vì Sebastian, và cười lớn tận hưởng việc đó. Đó là cái thứ em cố gắng cứu vớt đấy, Clary. Thứ đó. Em sao vậy? Anh thà chết còn hơn —'

Anh ngưng bật. Cơ vai anh gồ lên vì cơn đau lan tỏa ra khắp người. Clary nhớ lại lúc mình ôm anh trong Thành phố Câm lặng để các Tu huynh tra

khảo trí óc anh — Giờ anh ngẩng lên, mặt ngạc nhiên.

'Chuyện gì thế? ' Jace hỏi.

'Chào mừng trở về. ' Sebastian cười toe.

Jace chớp mắt vì hơi hoang mang — rồi ánh mắt anh như đang thu về, giống lúc Clary nói gì đó anh không hiểu — cái chết của Max, cuộc chiến ở Alicante, nỗi đau thương anh gây ra cho gia đình mình.

'Đến giờ chưa? ' anh hỏi tiếp.

Sebastian làm bộ nhìn đồng hồ. 'Vừa đúng lúc. Sao cậu không đi trước và bọn tôi đi sau nhỉ? Cậu lo phần chuẩn bị nhé. '

Jace nhìn quanh. 'Còn cái Cốc đâu? '

Sebastian cầm cốc lên. 'Ngay quây này. Có vẻ cậu hơi đăng trí nhỉ? '

Jace nhếch mép cười, và anh lấy cái Cốc. Rất tự nhiên. Chẳng giống người đứng ở đây và nói mình ghét Sebastian ra sao. 'Xong. Hẹn gặp cậu ở đó. ' Anh quay sang Clary(cô vẫn sốc) , và hôn lên má cô. 'Và em nữa. '

Anh nháy mắt với cô. Ánh mắt anh như đang nói gì, nhưng quan trọng gì chứ. Đây có phải là Jace của cô đâu, và cô chờ dẫn nhìn anh đi. Thanh stele của anh bừng sáng, và một cánh cửa mở ra trên tường, cô nhìn thấy bầu trời và khoảng đất đầy đá, và anh biến mất sau khi bước qua cửa.

Cô ghì móng vào lòng bàn tay. Cái thứ đội lốt anh ấy? Hẳn sẽ đốt trụi cả thế giới vì Sebastian, và cười lớn tận hưởng việc đó. Đó là cái thứ em cố gắng cứu vớt đấy, Clary. Thứ đó. Em sao vậy? Anh thà chết còn hơn.

Nước mắt chực trào ra, nhưng cô ghìm lại vì anh trai cô đang nhìn mình, đôi mắt lóe sáng. 'Em gọi tên anh, ' hắn nói.

'Anh ấy muốn ra đầu thú, ' cô thì thầm, chả biết cô đang bào chữa với ai nữa. Cô phải làm điều cô vừa làm, sử dụng kế khả dụng nhất, dù cô khinh bỉ nó thế nào đi nữa. 'Họ sẽ giết anh ấy. '

'Em gọi tên anh, ' hần lặ lại, và bước đến bên cô. Hần đưa tay ra vuốt tóc cô. 'Cậu ấy nói hết kế hoạch rồi hả? Toàn bộ luôn? '

Cô nén sợ để đáp. 'Không phải toàn bộ. Em không biết chuyện tối nay là gì. Ý Jace nói "Đến giờ chưa?" là sao? '

Hần hôn lên trán cô, cái hôn đó như đóng dấu sắt nung. 'Em sẽ hiểu ra thôi. ' hần đáp. 'Em đã chứng tỏ vị trí của em ở đây là đích đáng, Clarissa. Tối nay, em sẽ ở bên anh để chứng kiến, tại Thánh địa thứ Bảy. Cuối cùng, cả hai đứa con của Valentine... cũng sum họp. '

Simon dán mắt vào trang giấy, đọc to mấy chữ Magnus viết cho cậu. Chúng có giai điệu nhẹ nhàng, sắc sảo và du dương. Cậu bỗng nhớ hồi đọc đoạn kinh haftarah vào buổi lễ thành niên của mình, chỉ khác là lúc đó cậu hiểu lời, lần này thì không.

Trong lúc cậu đọc, không khí quanh cậu như đặc lại và nặng nề hơn, tạo áp suất lên ngực và vai cậu, nhưng cũng ấm hơn nữa. Nếu cậu là người thường, nóng thế này là không chịu được. Khí nóng như muốn đốt cháy da, thiêu đốt mi mắt, áo cậu.

Cậu giữ mình nhìn vào trang giấy, mặc cho máu chảy từ tóc đang nhỏ xuống.

Và cậu đã xong. Cậu đọc đến từ cuối cùng— Raziel rồi ngẩng đầu lên. Máu chạy rần rật trên mặt, không khí bao quanh cậu đã dần ra, và cậu thấy mặt hồ xanh lấp lánh, phẳng lặng như gương.

Cái hồ nổ tung.

Làn nước đổ màu vàng, rồi đen kịt. Nước từ giữa hồ trào lên bờ hồ, bắn tung tóe khắp nơi, tạo thành nhiều vòng tròn nước sáng loáng, dập dềnh trông kỳ quái nhưng đẹp mắt. Nước bắn lên da cậu, hạ nhiệt cho cậu. Đầu cậu ngửa lên đúng lúc nền trời đen đặc — sắc xanh đã biến mất vì quầng mây xám và bóng tối. Nước rơi tòm về hồ, và ở giữa hồ xuất hiện sừng sừng một nhân vật dát vàng.

Miệng Simon khô khốc. Cậu từng nhìn vô số tranh vẽ thiên thần, tin tưởng vào họ, nghe lời dặn trước của Magnus. Và cậu vẫn kinh ngạc vì đôi cánh xòe rộng trước mặt đó. Đôi cánh như che hết trời xanh. Lòng cánh có màu vàng, bạc và trắng muốt, vẽ hăng hà sa số con mắt: chúng đang nhìn cậu đầy khinh bỉ. Rồi đôi cánh quạt mây mù, và gấp lại, và một người đàn ông xuất hiện — hình dáng của một người đàn ông cao sừng sững.

Rằng Simon đánh lập cập vào nhau. Cậu không chắc vì sao. Nhưng luồng năng lượng, và có gì đó quyền năng hơn thế— kiểu quyền lực tự nhiên của vũ trụ— đang lan tỏa từ Thiên thần khi ngài trở về kích cỡ thật. Ý nghĩ kỳ quặc đầu tiên của Simon là ngài như Jace bị phóng to cỡ bảng quảng cáo. Chỉ có điều ngài không giống Jace. Màu vàng choán người ngài từ đầu đến chân, đôi mắt ngài không có lòng trắng, mà là hai miếng vàng. Tóc vàng xoắn như được tạc ra bằng thép uốn. Biểu cảm của ngài xa lạ và đáng sợ. Quá nhiều yếu tố để hủy diệt bạn, Simon nghĩ. Bóng tối quá dày có thể giết bạn, nhưng ánh sáng quá chói thì bạn mù.

Kẻ nào dám gọi ta? Tiếng của Thiên thần vang như chuông ngân trong đầu Simon.

Câu hỏi mẹo đây, Simon nghĩ. Nếu cậu là Jace, lời đáp sẽ là 'một hậu duệ Nephilim', còn Magnus sẽ tự giới thiệu là Đại Pháp Sư và Đứa con của Màn đêm. Clary và ngài từng gặp nhau rồi, nên họ sẽ cho qua. Nhưng cậu là Simon, chẳng có tước hiệu gì hay lập công gì to tát. 'Simon Lewis, ' cuối cùng cậu cất giọng đáp, sách bùa chú bỏ xuống, đứng thẳng người. 'Một Đứa con của Màn đêm, và... là bày tôi của ngài. '

Bầy tôi của ta? Vẻ không bằng lòng lạnh lùng hiển hiện trong lời của Raziel. Người gọi ta như gọi chó mà dám xưng mình là bày tôi? Người nên bị thiêu cháy cho rồi, để làm gương cho kẻ nào dám nghĩ chuyện gọi ta. Chính hậu duệ Nephilim của ta cũng bị cấm gọi ta. Sao người lại được đặc cách nhỉ, Ma cà rồng Ưa Sáng?

Simon cho rằng mình không nên ngạc nhiên vì ngài biết cậu là ai, nhưng cậu vẫn sửng sốt, như lúc nhìn kích cỡ thật của Thiên thần. Chả hiểu sao cậu

từng nghĩ Raziel sẽ giống người hơn. 'Tôi —'

Người nghĩ mình mang dòng máu của hậu duệ của ta thì được khoan hồng chắc? Nếu thế, coi như người đã làm liều và thất bại. Thiên đàng chỉ nhân từ với kẻ xứng đáng. Chứ không phải cho cái lũ phá Luật Hội Đồng.

Thiên thần giơ tay lên, chỉ thẳng vào Simon.

Simon căng người. Lần này cậu không mở miệng nói, mà chỉ nghĩ trong đầu. Nghe tôi đi, ngài Israel! Ngài là Chúa của chúng tôi, Ngài là một—

Ấn Ký gì kia? ngài Raziel bối rối. Trên trán người ấy.

'Là cái Ấn ký đó, ' Simon lắp bắp. 'Ấn Ký đầu tiên. Ấn Ký Cain. '

Tay Raziel từ từ hạ xuống. Ta muốn giết người, nhưng Ấn Ký không cho. Ấn Ký đó phải được bàn tay của Thiên đàng ban cho, nhưng của người lại không phải. Sao lại thế được?

Vẻ hoang mang của Thiên thần làm Simon lấy lại dũng khí. 'Do một hậu duệ của ngài, một Nephilim, ' cậu đáp. 'Một hậu duệ có tài năng. Cô ấy vẽ cho tôi để bảo vệ tôi. ' Cậu bước đến gần đường viền hơn. 'Ngài Raziel, tôi đến đây để cầu xin ngài, nhân danh những hậu duệ Nephilim. Họ đang gặp nguy hiểm chí mạng. Một người của họ đã — đã về phe bóng tối, và hằn đe dọa họ. Họ cần ngài giúp. '

Ta không can thiệp.

'Nhưng ngài đã can thiệp, ' Simon tiếp. 'Khi Jace chết, ngài đã hồi sinh cậu ta. Không phải chúng tôi không vui vì điều đó, nhưng nếu ngài không làm thế, chuyện này sẽ không xảy ra. Nên có vẻ trách nhiệm của ngài là sửa sai. '

Ta có thể không giết được người, Raziel suy tư. Nhưng chẳng có lý do gì để ta ban cho người cái người muốn.

'Tôi còn chưa nói tôi xin gì, ' Simon nói.

Một món vũ khí. Một món đồ giúp người phá mỗi ràng buộc Jonathan Morgenstern với Jonathan Herondale. Người muốn giết một tên và bảo toàn mạng cho tên kia. Cách dễ nhất dĩ nhiên là giết cả hai. Jonathan của người đã chết rồi, chết lâu rồi, và tự làm thì tự chịu. Người đã bao giờ suy xét thế chưa?

'Chưa, ' Simon đáp. 'Tôi biết chúng tôi không là gì so với ngài, nhưng chúng tôi không giết bạn mình. Chúng tôi cứu họ. Nếu Thiên đàng không muốn thế, làm sao chúng tôi biết cảm giác yêu thương được. ' Cậu vuốt tóc gọn lại, để lộ toàn bộ cái Ấn Ký. 'Không, ngài không cần giúp tôi. Nhưng nếu ngài không làm, tôi chỉ việc gọi đi gọi lại cho ngài thôi, mà ngài còn không giết tôi được, nên coi như từ giờ tôi sẽ đứng bấm chuông cửa Thiên đàng gọi ngài... mãi mãi đi. '

Ngài Raziel, khó tin sao, lại bật cười. Người cứng đầu đấy, ngài phán. Một chiến binh đích thực của giống nòi nhà người, cũng giống tên người vậy, Simon Maccabeus. Kẻ đó từng hi sinh tất cả vì người anh em Jonathan của mình, nên chắc người cũng làm tương tự với Jonathan của mình, hay không nhỉ?

'Không chỉ vì cậu ta, ' Simon đáp, cậu hơi choáng váng. 'Nhưng vâng, tôi sẽ từ bỏ mọi thứ. Ngài muốn gì tôi cũng chịu. '

Nếu ta ban cho người cái người muốn, người có thể sẽ không làm phiền ta nữa không?

'Tôi không nghĩ, ' Simon đáp, 'chuyện đó thành vấn đề đâu. '

Được lắm, Thiên thần nói. Ta sẽ nói ta muốn gì ở người. Ta muốn lấy cái Ấn Ký bóng tối đó trên trán người. Ta muốn lấy Ấn Ký Cain đó, vì chỗ của nó không phải là người.

'Tôi — nhưng nếu ngài lấy Ấn Ký, ngài sẽ giết được tôi, ' Simon đáp. 'Chẳng phải ấn ký là thứ duy nhất giúp tôi không hứng chịu cơn thịnh nộ của ngài sao? '

Thiên thần cân nhắc một thoáng. Ta sẽ thề không hại người, dù người có mang ấn ký hay không.

Simon do dự. Biểu cảm của Thiên thần trở nên giận dữ. Lời thề của Thiên thần trên Thiên đàng là thiêng liêng hơn hết thảy. Người dám nghi ngờ ta sao, Cư dân Thế Giới ngầm?

'Tôi...' Simon khố sở đáp, trong mắt cậu tràn ngập hình ảnh Clary kiếng chân vẽ ấn ký lên trán mình bằng thanh stele; rồi lần đầu thấy tác dụng của Ấn Ký (lúc đó cậu như cột tằm sét ấy). Đây là một lời nguyện, thứ làm cậu trở nên đáng sợ và đáng thề thường. Cậu ghét nó. Nhưng giờ mà bỏ nó đi, ấn ký làm cậu trở nên đặc biệt...

Cậu nuốt nước bọt. 'Xong. Vâng. Tôi chịu.'

Thiên thần mỉm cười, một nụ cười nhếch nhếch, chẳng khác gì nhìn thẳng vào mặt trời. Vậy ta thề không ngại người, Simon Maccabeus.

'Lewis,' Simon chỉnh. 'Họ của tôi là Lewis.'

Nhưng người mang dòng máu và số mệnh của nhà Maccabeus. Tương truyền nhà Maccabeus được ban Ấn Ký từ bàn tay của Chúa. Nhưng người dù là ai vẫn cứ là chiến binh của Thiên đàng, Ma cà rồng Ưa Sáng ả, dù người có thích hay không.

Thiên thần vung tay. Mắt Simon nhòe đi, vì Raziel như đang dùng cậu để quét nền trời đen đầy mây. Không khí quanh cậu xáo động. Có gì đó nhá lên như ánh kim, và một món đồ đâm sầm vào nền cát cạnh Simon với tiếng lanh canh của kim loại.

Món đồ là một thanh kiếm— chẳng có gì đặc sắc, một thanh kiếm sắt lâu đời có chuôi đen. Lưỡi kiếm lởm chởm như bị axit ăn mòn, nhưng mũi kiếm lại sắc. Trông thanh kiếm này giống đồ một nhà khảo cổ đào lên được, nhưng chưa được rửa sạch.

Thiên thần lên tiếng. Thuở xưa khi Joshua gần đến Jericho, ông ta ngẩng lên và thấy một người đàn ông cầm kiếm trong tay. Joshua đến bên ông ta

và hỏi, "Ngài có về phe chúng tôi, hay ngài về phe địch? " Ông ta đáp, "Ta không theo phe nào, nhưng với trách nhiệm của một tổng chỉ huy dưới quyền Chúa, ta phải đến đây."

Simon liếc nhìn cái vật vô chủ dưới chân mình. 'Và đây là thanh kiếm đó? '

Đây là thanh kiếm của Tổng lãnh thiên thần Michael, chỉ huy quân đội của Thiên đàng. Thanh kiếm nắm giữ sức mạnh của lửa Thiên đàng. Dùng kiếm tấn công kẻ thù của người, nó sẽ đốt cháy phần ác trong hăn. Nếu bản chất hăn tà nhiều hơn chính, thuộc về Địa Ngục nhiều hơn Thiên đàng, sự sống trong hăn cũng sẽ tàn lụi. Chắc chắn thanh kiếm sẽ đốt trụi mỗi ràng buộc của bạn người với hăn — và nó chỉ có thể đâm một trong hai người từng lúc thôi.

Simon cúi xuống cầm thanh kiếm lên. Cậu như bị sốc điện khắp người, cả trái tim cậu nữa. Theo bản năng cậu giơ thanh kiếm lên, và quãng mây trên đầu cậu tác ra một lúc, một tia sáng đánh vào lưỡi kiếm.

Thiên thần nhìn cậu bằng đôi mắt lạnh băng. Tên của thanh kiếm không được để đám phàm trần các người biết. Người có thể gọi nó là Glorious.

'Tôi, ' Simon dõm nói. 'Cám ơn ngài. '

Đừng cám ơn ta. Ta muốn giết người, Ma cà rồng Ura Sáng ạ, nhưng Ấn Ký của người, thêm lời thề của ta, không cho. Ấn Ký Cain phải được Chúa ban cho người, nhưng cái này thì không. Giờ nó sẽ được gỡ khỏi người, sự bảo vệ của nó không còn nữa. Và nếu người gọi ta lần nữa, ta không giúp người nữa đâu.

Ngay lập tức một luồng sáng phóng từ mây giáng vào thanh kiếm, làm nó bắt lửa, vây Simon bằng luồng lửa. Cậu hét lên và ngã xuống, đầu đau như búa bổ. Giống như ai đó đâm kim vào trán cậu vậy. Cậu che mặt lại, hai tay ôm đầu, để đau đớn tràn vào. Cảm giác đau đớn này tệ như cái đêm cậu chết đi vậy.

Và rồi đau đớn cũng qua đi, thỉnh thoảng dội lại như sóng xô. Cậu nằm ngửa ra, mắt mở to, đầu vẫn đau. Quầng mây đen tan đi, để lộ sắc trời xanh; Thiên thần đã mất dạng, mặt hồ trắng xóa như đang sôi.

Simon từ tốn ngồi dậy, nheo mắt nhìn mặt trời. Cậu thấy ai đó đang học tốc chạy đến hồ. Người đó có mái tóc dài, mặc áo khoác tím không cài bay phấp phới như đôi cánh. Cô ấy chạy hết đường và nhảy ra nền cát cạnh hồ, đôi giày làm cát bay tung tóe. Cô đến bên cậu và ôm lấy cậu. 'Simon, ' cô thì thầm. Cậu lắng nghe nhịp tim đều đều, mạnh mẽ của Isabelle.

'Mình tưởng cậu đã chết, ' cô nói tiếp. 'Mình thấy cậu ngã xuống, và— mình tưởng cậu đã chết. '

Simon để cô ôm mình, để cô vực cậu dậy. Cậu nhận ra mình như thuyền nghiêng ngả vì bị rò nước, liền thôi không cựa quậy. Cậu sợ nếu cậu làm thế, cậu sẽ gục hẳn. 'Mình đã chết. '

'Biết rồi, ' Izzy nạt. 'Ý mình là chết nhiều hơn bình thường. '

'Iz à. ' Cậu áp mặt mình lên mặt cô. Cô đang quỳ bên cậu, chân họ quấn lấy nhau, tay cô quàng cổ cậu. Trông không thoải mái mấy. Cậu để mình ngã xuống nền cát, kéo theo cả cô. Lưng cậu đập vào cát lạnh và cô nằm trên cậu, để cậu ngấm đôi mắt đen của mình. Đôi mắt ấy như hút cả nền trời vậy.

Cô kinh ngạc chạm vào trán cậu. 'Ấn Ký của cậu mất rồi. '

'Raziel gỡ nó ra. Để đổi lấy thanh kiếm. ' Cậu chỉ lười kiếm. Nhìn về phía nhà, cậu thấy hai chấm đen đứng nhìn họ. Là Alec và Magnus. 'Đây là thanh kiếm của Tổng lãnh thiên thần Michael. Tên nó là Glorious. '

'Simon ời... ' Cô hôn má cậu. 'Cậu làm được rồi. Cậu thuyết phục được Thiên thần. Cậu đã lấy được kiếm. '

Magnus và Alec sải bước đến hồ. Simon nhắm mắt vì kiệt quệ. Isabelle nép mình vào cậu, mái tóc của cô chạm vào mặt cậu. 'Đừng nói gì cả. ' Cô đang khóc thì phải. 'Cậu không còn bị nguyên rửa nữa, ' cô khẽ nói. 'Cậu không bị nguyên rửa nữa. '

Simon đan tay vào tay cô. Cậu thấy mình như dập dềnh trên dòng sông, bóng đêm trùm lấy mình. Chỉ có tay cô mới níu cậu lại mặt đất. 'Mình biết. '

Chương 19 Tình yêu và dòng máu

Clary lục tung cả phòng Jace rất kĩ lưỡng và có phương pháp. Cô vẫn chỉ mặc áo dây, nhưng có thêm quần jean nghiêm chỉnh, tóc buộc tạm còn móng tay bám bụi. Cô đã tìm dưới gầm giường anh, lục lọi tủ quần áo và ngăn kéo, ghé mắt nhìn gầm bàn gầm ghế, thò tay vào túi mấy cái áo của anh mà không kiếm được thanh stele thứ hai.

Cô bảo Sebastian cô đã thấm mệt, cô cần lên phòng mình nằm ngủ; lạ là hẳn có vẻ xao lãng và vầy cô đi. Hình ảnh khuôn mặt Jace cứ trở đi trở lại mỗi khi cô nhắm mắt — cái nhìn của anh dành cho cô, ánh nhìn của người bị phản bội, như thể anh không còn quen biết gì cô nữa.

Nhưng không thể bi lụy mãi được. Cô cứ việc ngồi khóc trên giường, nghĩ về những gì mình làm, và mọi chuyện sẽ không khá khẩm lên được. Cô còn nợ Jace, nợ bản thân mình, phải tiếp tục thôi. Tìm kiếm đi. Cô mà tìm được một thanh stele thôi—

Cô đang mãi lật ga trải giường lên, láo liên tìm nó thì tiếng gõ cửa vang lên.

Cô để ga trải giường xuống, vì cũng chả tìm được gì. Cô siết nắm đấm, hít một hơi sâu rồi ra mở cửa.

Sebastian đứng ở ngưỡng cửa, và đây là lần đầu hẳn mặc đồ không có màu trắng và đen: ở thì quần và giày vẫn đen, nhưng có áo tunic da thuộc đỏ được may ấn ký ánh vàng và bạc tỉ mỉ, ôm gọn người hẳn bằng dây móc kim loại đăng trước áo. Hai cổ tay hẳn đeo vòng tay bạc, và ngón tay hẳn đeo nhẫn Morgenstern.

Cô chớp mắt. 'Đỏ hả? '

'Dự lễ mà, ' hẳn đáp. 'Màu sắc đối với Thợ Săn chúng ta mang ý nghĩa khác với người thường. ' Hẳn nói 'người thường' rất khinh miệt. 'Em biết bài đồng dao cổ bọn trẻ Nephilim hay hát đúng không? Black for hunting through the night/For death and sorrow, the color's white/Gold for a bride in her wedding gown/ And red to call enchantment down. ' (Màu đen để dành

khi săn đêm/ Màu trắng lúc dự tang và buồn thương/ Màu vàng may áo cưới cô dâu/ Và đỏ để dành cho đám mê)

'Mặc đồ màu vàng khi các Thợ Săn cưới nhau à?' Clary hỏi. Không phải cô hứng thú, mà chỉ chặn cửa để hắc không thể nhìn ra sau lưng cô và thấy đồng bừa bộn trong phòng Jace do cô gây ra.

'Xin lỗi vì làm hỏng mộng ước đám cưới trắng tinh của em.' Hắc cười toe. 'Nhắc đến quần áo, anh mang đồ cho em mặc đây.'

Hắc chìa tay ra. Một bộ đồ được gấp gọn. Cô nhận và giữ nó ra: cô đang nhìn một bộ váy đỏ óng ánh chút vàng, giống màu ngọn lửa, đai áo màu vàng.

'Mẹ chúng ta mặc bộ này khi dự lễ của hội Circle trước khi phản bội cha ta, ' hắc giải thích. 'Mặc vào đi, anh muốn em mặc nó tối nay.'

'Tối nay?'

'À thì em không đi dự lễ nếu ăn mặc thế kia được.' Đôi mắt hắc nhìn cô từ đôi chân trần đến cái áo dây ướt đầm mồ hôi của cô, cả cái quần bám đầy bụi nữa. 'Em ăn mặc ra sao— ấn tượng em để lại trong lòng đám tay chân mới đến của chúng ta — rất quan trọng. Mặc vào đi.'

Đầu óc cô xáo động. Buổi lễ vào tối nay. Đám tay chân mới đến. 'Em cần chuẩn bị — em có thời gian không?' cô hỏi.

'Tâm một tiếng, ' hắc đáp. 'Nửa đêm ta sẽ có mặt ở khu đất thiêng. Những người khác cũng sẽ có mặt. Không nên muộn quá.'

Một tiếng. Tim đập thành thịch, Clary để cái váy lên giường. Khi cô quay lại, hắc vẫn đứng ở cửa, nụ cười vẫn chưa tắt hắc, như thể hắc muốn nhìn cô thay đổi.

Cô định đóng cửa lại, hắc nắm cổ tay cô. 'Tối nay, ' hắc chốt. 'em gọi anh là Jonathan. Jonathan Morgenstern. Anh trai em.'

Cô rùng mình, và tránh nhìn hắn, thầm mong hắn không thấy vẻ thù hằn của mình. 'Tùy anh. '

Hắn vừa đi khỏi là cô vớ lấy áo khoác của Jace. Cô mặc áo vào, để hơi ấm và mùi hương quen thuộc của anh tràn vào người. Sau đó cô đi giày và lên ra hành lang, lòng mong mỗi một thanh stele và ấn ký Vô thanh. Căn nhà vang vọng tiếng nước chảy, tiếng huýt sáo của Sebastian, nhưng cô vẫn tin tiếng cô bước vẫn to như tiếng đại bác. Cô đi sát tường đến chỗ phòng Sebastian và mở cửa bước vào.

Trong phòng tranh tối tranh sáng, chỉ có ánh sáng từ thành phố hắt vào cửa sổ, rèm đã kéo gọn lại. Phòng hắc bừa bộn y như lần đầu cô vào. Cô bắt đầu lục lọi tủ đồ của hắn: chỉ toàn đồ đắt tiền không — áo lụa, áo khoác da thuộc, vét Armani, giày Bruno Magli. Hắc vứt ở trên cùng cái áo trắng vấy máu — để lâu đến nỗi máu có màu nâu. Clary nhìn cái áo một lúc rồi đóng tủ lại.

Tiếp đến cô mở ngăn kéo, xáo tung đồng giấy tờ trên bàn hắc. Cô mong tìm được cái gì đó đơn giản, kiểu một cuốn vở ghi KẾ HOẠCH XẤU XA CỦA TÔI trên đầu trang, nhưng thật không may. Có hàng tá giấy tờ viết đầy ký hiệu giả kim và số hóa phức tạp, kể cả văn bản có đề Người đẹp của tôi — chữ Sebastian khó đọc thật. Cô mất một thoáng để tự hỏi người đẹp của Sebastian là ai — cô không nghĩ hắc có cảm giác lãng mạn với ai — trước khi lục tủ để cạnh giường của hắc.

Cô mở ngăn kéo ra. Cũng một xấp giấy nữa. Để trên cùng là một vật lấp lánh. Làm bằng kim loại, tròn tròn.

Cái nhẫn tiên tộc của cô.

Isabelle nắm tay Simon trên đường trở về Brooklyn. Cậu kiệt quệ, đầu ong ong, người mỏi nhừ. Dù Magnus đã trả lại nhẫn cho cậu, nhưng cậu vẫn không liên lạc với Clary được. Cái đói chỉ làm cậu thấy tệ hơn. Cậu thích thấy Isabelle ngồi bên mình, thích cách cô vuốt ve khuỷu tay cậu, thỉnh

thoảng chà ngón tay lên cổ tay cậu. Nhưng mùi cô — mùi nước hoa và máu — làm cậu đói mềm người.

Màn đêm dần buông, hoàng hôn cuối thu báo ngày sắp tàn càng làm không gian trong xe tối thêm. Alec và Magnus đang xì xào to nhỏ. Simon nhắm mắt, hình ảnh Thiên thần vẫn lớn vờn trong đầu cậu.

Simon! Tiếng Clary như sấm đánh bên tai cậu, làm cậu tỉnh hẳn. Cậu có đó không?

Cậu thờ hắt ra. Clary? Mình lo quá...

Sebastian lấy nhẫn của mình. Simon, thời gian không còn nhiều đâu. Nghe mình này. Họ có chiếc Cốc Thánh thứ hai. Họ sẽ vờ Lilith và tạo ra một đội quân Thợ Săn Bóng tối hắc ám — những kẻ có sức mạnh giống Nephilim, nhưng bắt tay với quỷ.

'Đùa mình à, ' Simon nói. Mãi cậu mới nhận ra mình vừa nói thành lời; Isabelle khề nhích người, còn Magnus hiểu kỳ liếc sang.

'Cậu ổn không, ma cà rồng? '

'Là Clary, ' Simon đáp. Cả ba người đều sửng sốt nhìn cậu. 'Bạn ấy đang liên lạc với tôi. ' Cậu áp tay lên tai, ngồi thẳng người và tập trung lại. Bao giờ họ tiến hành?

Tối nay. Simon ơi, mình không biết chính xác bọn mình đang ở đâu, nhưng đã 10 giờ tối rồi.

Nghĩa là cậu cách mình năm múi giờ về phía đông. Cậu ở châu Âu à?

Chịu. Sebastian có nhắc đến Thánh địa thứ bảy. Mình không rõ là ở đâu, nhưng mình tìm được một tờ giấy của hắn và rõ ràng chỗ đó là một hầm mộ. Kiểu một ngưỡng cửa để quỷ được triệu hồi qua đó.

Clary, mình chưa nghe nói đến...

Nhưng Magnus và những người khác có thể biết. Làm ơn đi, Simon, chuyển lời mình đến họ nhanh nhé. Sebastian sắp hồi sinh Lilith. Hắn muốn gây

chiến với toàn bộ Thợ Săn Bóng tối. Hẳn có khoảng bốn-năm mươi Nephilim dưới quyền mình. Chúng sẽ có mặt. Simon, hẳn muốn thiêu trụi thế giới này. Chúng ta phải ngăn hẳn lại.

Nếu có biến, mình muốn cậu trốn ngay.

Cô có vẻ mệt mỏi. Mình sẽ liệu. Nhưng có lẽ đã muộn.

Simon loáng thoáng ý thức được mọi người trên xe đang lo lắng nhìn cậu. Cậu không để tâm. Tiếng Clary trong đầu cậu như sợi dây thừng căng ngang qua vực thẳm, nếu cậu giữ một đầu dây, có lẽ cậu sẽ kéo được cô về, hoặc ít nhất không để cô rơi xuống.

Clary, nghe này. Mình không nói hết được vì chuyện rất dài, nhưng chúng ta đã có vũ khí. Nó có thể dùng trên Jace hoặc Sebastian mà người còn lại không ảnh hưởng gì, và theo như... người đưa nó cho bọn mình, nó có thể chia cắt họ.

Chia cắt? Kiểu gì?

Ông ta nói nó có thể thiêu rụi phần ác trong kẻ chúng ta chém. Nên mình đoán nếu chúng ta dùng nó với Sebastian, nó sẽ thiêu rụi mối ràng buộc giữa họ vì sự ràng buộc ấy là thứ ác độc. Simon cảm thấy đầu đau như búa bổ, và mong lời cậu nói tự tin hơn thật tâm cậu cảm thấy. Mình không chắc nó mạnh như vậy. Tên nó là Glorious.

Và cậu định chém Sebastian? Nó sẽ xé nát mối ràng buộc mà không giết họ?

Cơ bản là thế. Có thể nó sẽ giết Sebastian. Còn tùy vào việc hẳn có thiện căn nữa không. Nếu hẳn thuộc về Địa Ngục nhiều phần hơn của Thiên đàng. Thiên Thần nói thế...

Thiên Thần? Cô phát hoảng. Simon, cậu đã làm gì...

Giọng cô đứt đoạn, và trong Simon tràn ngập đủ thứ cảm xúc — ngạc nhiên, giận dữ, hoảng hốt. Đau đớn. Cậu kêu lên và ngồi bật dậy.

Clary ơi?

Chẳng còn gì ngoài im lặng trong đầu cậu.

Clary! cậu hét, rồi nói lớn, 'Chết tiệt. Bạn ấy lại biến mất. '

'Chuyện gì vậy? ' Isabelle hỏi. 'Bạn ấy ổn chứ? Sao thế? '

'Mình nghĩ chúng ta còn ít thời gian hơn mình tưởng, ' Simon đáp bằng giọng bình tĩnh lạ thường. 'Magnus, dừng xe lại. Chúng ta cần thảo luận. '

'Well, ' Sebastian lên tiếng, đứng trước cửa nhìn Clary. 'Nếu anh hỏi em làm gì trong phòng mình thì có gọi là déjà vu không, em gái? '

Clary nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc. Ánh sáng trong hành lang sau lưng Sebastian sáng rực rỡ, biến hẳn thành cái bóng ngược sáng. Cô không thể thấy biểu cảm trên mặt hắn. 'Tìm anh chẳng? ' cô thăm dò.

'Em đang ngồi trên giường anh, ' hắn tiếp. 'Em nghĩ anh chui xuống gầm giường chắc? '

'Em... '

Hắn vào phòng — rất khoan thai, như kiểu hắn biết điều cô mù tịt. Điều gì đó không ai được biết. 'Em tìm anh làm gì? Và sao em chưa thay đồ cho buổi lễ? '

'Tại cái váy, nó... không vừa. ' cô đáp.

'Đâu nào, ' hắn nói và ngồi cạnh cô. 'Trong phòng đó bộ nào chả vừa với em. Cái váy này cũng sẽ vừa. '

'Nó bằng lụa và chiffon, đâu có co giãn. '

'Em mảnh mai mà, không cần váy phải co giãn đâu. ' Hắn nắm cổ tay phải cô và cô co ngón tay, cố giấu chiếc nhẫn. 'Nhìn đi, anh nắm trọn cổ tay em nhé. '

Da hắn nóng giãy làm cô sồn gai ốc. Cô nhớ lúc ở Idris, bị hắn chạm vào cũng làm cô bỏng như bị hắt axit. 'Thánh địa thứ bảy, ' cô nói mà không

nhìn hẳn. 'Jace đến đó à? '

'Đúng, anh bảo cậu ấy đi trước, làm công tác chuẩn bị. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó. '

Tim cô chùng xuống. 'Anh ấy không về nữa à? '

'Trước buổi lễ thì không, ' khoe môi Sebastian cong lên. 'Cũng tốt, vì cậu ấy sẽ rất thất vọng khi anh kể ra điều này. ' Hẳn đan tay vào tay cô, và bẻ thẳng các ngón tay cô ra. Chiếc nhẫn vàng sáng lấp lánh như lửa hiệu. 'Em nghĩ anh không nhận ra đồ tiên tộc gia công à? Em tưởng Nữ hoàng là đồ ngu vì bảo em lấy nhẫn mà không lường trước được em sẽ dùng làm của riêng hả? Bà ta muốn em mang nó tới đây, để anh tìm được nó. ' Vừa cười nhạt hẳn vừa giật chiếc nhẫn ra khỏi tay cô.

'Anh liên lạc với Nữ hoàng? ' Clary hỏi. 'Bằng cách nào? '

'Dùng cái nhẫn này, ' Sebastian ngâm nga, và Clary nhớ lại cái giọng lạnh lút bụi tai của Nữ hoàng. Jonathan Morgenstern có thể là một đồng minh quyền năng. Tiên tộc là những người già dặn; chúng ta không đưa ra những quyết định vội vã mà phải chờ xem gió thổi chiều nào. 'Em thật sự tin bà ta sẽ để em rở tới thứ cho phép em liên lạc với đám bạn nhỏ bé của mình mà bà ta không hay sao? Sau khi anh lấy nó khỏi em, anh có nói chuyện với bà ta — đúng là ngốc mới tin bả, em gái ạ. Nữ hoàng Seelie thích về phe chiến thắng, Clary ạ. Phe bọn anh. ' Hẳn trầm giọng và nhẹ nhàng tiếp. 'Quên đám Thợ Săn Bóng tối bạn em đi. Chỗ của em là ở đây với bọn anh. Với anh. Dòng máu của em thêm khát quyền lực, giống dòng máu của anh vậy. Dù mẹ em có nói gì để thay đổi tiềm thức của em, em vẫn biết mình là ai. ' Tay hẳn lại tóm lấy tay cô, kéo cô về phía hẳn. 'Jocelyn đã quyết định sai lầm. Mẹ em về phe Clave phản bội gia đình mình. Giờ là cơ hội của em để sửa sai cho mẹ đấy. '

Cô cố giật tay lại. 'Thả tôi ra, Sebastian. Tôi nói thật đó. '

Tay hẳn trượt lên trên, nắm cứng tay cô. 'Em thật nhỏ nhắn. Ai ngờ em lại cuồng nhiệt vậy chứ? Nhất là lúc trên giường. '

Cô giật mình, lùi xa khỏi hắn. 'Anh vừa bảo gì? '

Hắn cũng đứng lên, khoe môi nhếch lên. Hắn cao hơn cô rất nhiều, gần như cao bằng Jace. Hắn nhào tới gần khi giải thích, , giọng hắn khàn khàn. 'Mọi thứ in dấu lên người Jace cũng in dấu lên anh, ' hắn nói. 'Kể cả vết cào móng tay em. ' Hắn hớn hở. 'Tám vết cào song song trên lưng anh, em gái ạ. Định chối sao? '

Cơn giận trào dâng trong đầu cô như pháo hoa. Cô nhìn khuôn mặt hớn hớn của hắn, và cô nghĩ đến Jace, đến Simon, và cuộc trò chuyện của họ vừa rồi. Nếu Nữ Hoàng có thể nghe trộm, bà ta ắt đã biết đến Glorious. Nhưng Sebastian chưa biết. Hắn không thể biết.

Cô giật nhả khỏi ngón tay và ném xuống đất. Cô nghe tiếng hắn kêu, nhưng cô đã kịp giẫm lên nó, cảm thấy vàng tan thành bột dưới chân mình.

Hắn nghi hoặc nhìn cô khi cô thu chân về. 'Em... '

Cô dùng tay phải, tay thuận của cô, đâm thẳng vào bụng hắn.

Hắn cao hơn, đô con hơn và mạnh hơn, nhưng lợi thế của cô là yếu tố bất ngờ. Hắn gặp người ho khan và cô giật thanh stele khỏi thắt lưng hắn. Thế rồi cô bỏ chạy.

Magnus lái xe nhanh đến nỗi nghe được tiếng bánh xe rít trên đường. Họ phóng lên vệ đường, chui vào bóng râm của một hàng cây trụi lá.

Tiếp theo là cửa mở và mọi người lần lượt chui ra. Mặt trời đang lặn, và đèn xe đã bật, tỏa chiếu thứ ánh sáng kì lạ.

'Được rồi, nhóc ma cà rồng, ' Magnus vừa nói vừa lắc đầu rất mạnh làm đồng kim tuyến rơi lả tả. 'Có chuyện gì vậy? '

Alec dựa vào xe nghe Simon thuật lại y nguyên cuộc nói chuyện với Clary trước khi cậu quên sạch.

'Clary có nói mình và Jace sẽ thoát không? ' Isabelle hỏi sau khi cậu kể xong. Gương mặt cô trắng bệch trong ánh đèn pha.

'Không, ' Simon đáp. 'Và Iz này — mình không nghĩ Jace muốn trốn. Cậu ta muốn ở chỗ mình đang ở. '

Isabelle khoanh tay nhìn đôi giày, mái tóc đen lòa xòa trước mặt.

'Thánh địa thứ bảy là gì vậy? ' Alec nói. 'Em có nghe về bảy kì quan thế giới, nhưng bảy thánh địa là gì? '

'Nephilim không hứng thú với chúng như pháp sư bọn anh, ' Magnus cắt nghĩa. 'Mỗi nơi là một vị trí các đường đặc biệt(ley line-các đường thẳng tưởng tượng nối các điểm địa lý và lịch sử đặc biệt) giao nhau, hình thành một ma trận — kiểu lưới mà trong đó, sức mạnh của bùa phép sẽ được khuếch đại. Chỗ thứ bảy là một mộ đá ở Ireland, chỗ Poll na mBrón, có nghĩa là 'hang tang tóc'. Nó nằm ở một nơi trống trải hoang vu tên là Burren. Một nơi đẹp để gọi Đại Quý. ' Anh giật giật lọn tóc. 'Chuyện này rất tệ. Rất rất tệ. '

'Anh cho rằng hẳn có thể tạo ra... đội quân Thợ Săn Bóng tối hắc ám không? ' Simon hỏi.

'Mọi thứ đều hình thành liên minh, Simon. Đồng minh của Nephilim là Thiên đàng, nhưng nếu là quý, họ vẫn có thể khá mạnh, ngang cơ với lực lượng Thợ Săn Bóng tối hiện hành. Nhưng thay vì muốn cứu thế giới, họ có hứng tàn sát hơn. '

'Chúng ta phải tới đó, ' Isabelle nói. 'Phải ngăn chuyện này lại. '

'Ý em là 'hắn', ' Alec sửa. 'Phải ngăn hắn lại. Sebastian. '

'Giờ Jace là đồng minh của hắn. Em phải chấp nhận đi, ' Magnus nói. Một màn sương mỏng dần buông. Từng giọt sương sáng lên như vàng trong ánh đèn pha. 'Ireland cách chúng ta năm múi giờ. Lễ cử hành vào nửa đêm. Ở đây là năm giờ sáng. Ta còn một tiếng rưỡi — hai tiếng là cùng — để ngăn họ. '

'Còn chờ gì nữa, ta phải khởi hành, ' Isabelle có chút hốt hoảng, 'nếu muốn ngăn hắn. '

'Iz, ta chỉ có bốn móng, ' Alec lưu ý. 'Thậm chí còn chưa biết sẽ đối đầu với bao nhiêu... '

Simon nhìn Magnus trong khi Alec và Isabelle tranh cãi. 'Magnus, ' Simon hỏi. 'Sao lúc trước ta không Dịch chuyển đến trang trại luôn? Anh từng đưa một nửa dân Idris đến Cánh đồng Brocelind mà. '

'Tôi để cho cậu thời gian đổi ý, ' Magnus đáp mà không rời mắt khỏi cậu bạn trai.

'Nhưng chúng ta có thể Dịch chuyển từ đây, ' Simon tiếp. 'Ý tôi là, anh có thể giúp chúng tôi. '

'Ờ, ' Magnus nói. 'Nhưng đúng như lời Alec, ta không biết quân địch có bao nhiêu tên. Tôi là một pháp sư khá mạnh, nhưng Jonathan Morgenstern và Jace đều không phải tay vừa. Nếu họ còn gọi lên Lilith... ờ thì ả yếu hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn là Lilith đó. '

'Nhưng ả chết rồi. Bị Simon giết. ' Isabelle nói.

'Đại Quỷ không chết, ' Magnus phủ nhận. 'Simon chỉ... quét được ả ra khỏi thế giới này. Sẽ mất rất nhiều thời gian để ả hồi phục và sẽ yếu ớt trong nhiều năm. Trừ khi Sebastian gọi ả về. ' Anh ta đưa tay vuốt mái tóc ướt và lìa chìa.

'Chúng ta cầm thanh kiếm, ' Isabelle nói. 'Chúng ta có thể xử Sebastian. Còn Magnus, Simon... '

'Chưa biết tác dụng của thanh kiếm ra sao đâu, ' Alec ngắt lời. 'Và nếu không tiếp cận được Sebastian thì cũng chỉ trơ mắt ếch ra nhìn cả bọn thôi. Và Simon không còn là ngài Bất khả chiến bại nữa. Cậu ấy có thể bị giết như chúng ta thôi. '

Mọi con mắt đổ dồn vào Simon. 'Phải thử thôi, ' cậu lên tiếng. 'Nghe này... không biết quân địch có bao nhiêu tên, nhưng ta có rất ít thời gian, nhưng đủ— nếu Dịch chuyển — để kiểm thêm viện trợ. '

'Kiểm chỗ nào? ' Isabelle hỏi.

'Mình sẽ tìm Maia và Jordan ở nhà, ' Simon nhanh chóng rà soát các khả năng. 'Xem Jordan có xin tăng viện từ Vệ đoàn Lupus được không. Magnus, anh đến đồn cảnh sát nhờ được người sói thì tốt. Còn Isabelle và Alec... '

'Xé lẻ bọn mình ra à? ' Isabelle cao giọng. 'Thế còn thư lửa, hay... '

'Trong tình cảnh này không ai tin cậy thư lửa, ' Magnus nói. 'Hơn nữa, thư lửa dành cho Thợ Săn dùng. Em thật sự muốn vì thư lửa mà hội Clave hay chuyện, chứ không tự mình đến Học Viện sao? '

'Được thôi. ' Isabelle đi đi lại lại bên cái xe. Cô mở cửa nhưng không vào, chỉ để lấy thanh Glorious. Nó sáng bừng trong khung cảnh mờ tối như một tia sét, những từ khắc trên lưỡi kiếm lấp lánh: Quis ut Deus?

Mưa bắt đầu đổ xuống làm tóc bết vào cổ Isabelle. Cô thật bình thản. 'Vậy thì để xe ở đây. Chúng ta chia ra, nhưng sẽ gặp nhau tại Học Viện trong một tiếng nữa. Lúc đó chúng ta sẽ khởi hành, dù có ai đi cùng. ' Cô nhìn thẳng vào mắt từng người một như thách thức ai dám phản đối. 'Simon, cầm đi. ' Cô chia chuôi kiếm Glorious.

'Mình á? ' Simon sững sờ. 'Nhưng mình không... mình chưa dùng kiếm bao giờ.

'Cậu kiếm được nó, ' Isabelle nói, đôi mắt đen láy trong màn mưa. 'Thiên Thần ban nó cho cậu, nên cậu là người cầm nó. '

Clary lao ra hành lang, phi như bay xuống tầng để tìm nơi Jace nói là lối ra vào duy nhất của căn nhà.

Cô không hề mộng tưởng là mình sẽ thoát. Cô nghe tiếng giày của Sebastian nện trên cầu thang pha lê đằng sau, và cô suýt thì đâm vào tường. Cô ấn đầu thanh stele lên đó rồi vội vàng vẽ: một hình đơn giản như chữ thập, vẫn còn mới mẻ với thế giới.

Sebastian nắm lấy lưng áo cô, kéo cô lại, làm thanh stele bay khỏi tay cô. Cô hỗn hển khi hấn nhấc bổng cô lên và ném cô vào tường, làm cô sụm

người đi. Hắn liếc cái Ấn Ký cô vừa vẽ rồi cười đều. 'Ấn ký rune Mở hả? ' Hắn nói. Hắn áp sát và rít bên tai cô. 'Và còn chưa hoàn thành. Nhưng chẳng quan trọng. Em thực sự tin trên thế giới này có nơi em có thể đến mà anh không lần ra em á? '

Clary đáp trả bằng mấy từ có thể khiến cô bị đuổi khỏi lớp vẽ tại trường St. Xavier. Hắn vừa định cười nữa, cô đã tát mạnh vào mặt hắn đến nỗi phát đau. Ngạc nhiên sao, hắn buông lỏng và cô lùi khỏi hắn và nhảy qua bàn, chạy vào phòng ngủ dưới nhà, vì dù sao cửa đó cũng có khóa...

Và hắn chặn đường cô, nắm lấy ve áo và xoay cô lại. Chân cô chới với và có thể cô đã ngã nếu hắn không ghim cô vào tường, với hai tay tạo thành gọng kìm giam cô lại.

Nụ cười của hắn thật khả ố. Anh chàng ừa nhìn sóng bước cùng cô bên bờ sông Seine, uống socola nóng và trò chuyện với cô đã biến mất. Mắt hắn là một màu đen tuyền, sâu thăm thẳm như đường hầm. 'Sao vậy, em gái? Em có vẻ bức. '

Cô khó thở. 'Bị xước... sơn móng tay... vì tát... cái mặt vô dụng của anh. Thấy chưa? ' Cô giơ một ngón tay — đúng một ngón.

'Dễ thương ghê. ' Hắn khịt mũi. 'Em biết sao anh biết em phản bội bọn anh không? Sao em biết e không thể cưỡng lại ham muốn đó. Vì em giống hệt anh. '

Hắn ép cô sát vào tường hơn. Ngực hắn phập phồng. Cô nhìn thẳng vào xương quai xanh hiện rõ của hắn. Người hắn giống nhà tù giam giữ cô, ghim cô ở tại chỗ. 'Tôi không giống anh. Thả tôi ra... '

'Em giống anh, ' hắn gầm gừ. 'Em thâm nhập vào chỗ bọn anh ở. Em giả bộ làm bạn, giả bộ quan tâm. '

'Tôi không hề giả bộ quan tâm đến Jace nhé. '

Nỗi ghen tức lóe lên trong mắt hắn, nhưng cô chẳng hiểu hắn ghen với ai. Hắn áp môi lên má cô, đủ gần để cô cảm thấy hắn mấp máy môi khi lên

tiếng. 'Em đùa giỡn với bọn anh, ' hấn lăm bầm. Tay hấn như mỏ kìm giữ chặt tay cô, và hấn từ từ rà xuống. 'Có lẽ đùa giỡn với Jace đúng nghĩa đen luôn —'

Cô không thể không rúng động. Cô thấy hấn hít sâu một hơi. 'Sự đã rồi, ' hấn tiếp. 'Em ngủ với cậu ta. ' Hấn như bị phản bội.

'Không phải chuyện của anh. '

Hấn nhìn biểu cảm của cô, bắt cô nhìn hấn, các ngón tay bấu vào cằm cô. 'Em không thể đùa giỡn một người để biến người đó thành người tốt được. Cơ mà đó là một hành động vô tâm chơi đẹp. ' Đôi môi đẹp của hấn cong lên thành nụ cười lạnh tanh. 'Em biết cậu ta sẽ chẳng nhớ gì đâu nhỉ? Ít ra em cũng có chút thời gian tuyệt vời chứ? Vì anh có thể. '

Cô thấy dịch mật trào lên cổ. 'Anh là anh trai tôi. '

'Chẳng có nghĩa lý gì hết. Chúng ta không phải người thường. Luật lệ của chúng không áp dụng vào đây. Mấy cái luật ADN kết hôn cận huyết chẳng liên quan. Toàn thứ đạo đức giả. Chúng ta vốn đã là thí nghiệm rồi. Em biết chuyện mấy người Ai Cập cổ kết hôn với anh chị em của mình còn gì. Cleopatra kết hôn với em trai để bảo tồn dòng máu thuần chủng. '

Cô nhìn hấn đầy căm ghét. 'Tôi biết anh bị điên mà, ' cô nói. 'Nhưng tôi đã không nhận ra anh hoàn toàn, thực sự mất xử nó trí khôn. '

'Ồ, chả có gì điên hết. Chúng ta chỉ có thuộc về nhau thôi mà, phải không? '

'Jace, ' cô đáp. 'Tôi thuộc về Jace. '

Hấn không bằng lòng. 'Em có thể có Jace. '

'Đúng. Nhưng không vì lý do giống em. ' Tay hấn đột ngột ôm eo cô.

'Chúng ta dùng chung cậu ta đi. Anh không quan tâm em làm gì. Chỉ cần biết em thuộc về anh. '

Cô giơ tay định đẩy hấn ra. 'Tôi không thuộc về anh. Tôi thuộc về bản thân mình. '

Ánh mắt của hắn làm cô cứng người. 'Anh cứ nghĩ em biết điều hơn cơ, ' hắn nói và hôn mạnh lên môi cô.

Trong một thoáng, cô trở về Idris, đứng trước trang viên bị thiêu trụi của nhà Fairchild, và khi Sebastian khóa môi, cô thấy mình như rơi vào vùng tối, vào một đường hầm không lối thoát. Lúc đó cô tưởng mình có vấn đề. Rằng cô không thể hôn ai ngoài Jace.

Giờ cô sáng mắt ra rồi. Môi Sebastian di chuyển trên môi cô, mạnh và lạnh như lưỡi dao cắt gọn bóng tối; và cô kiễng chân để cắn mạnh vào môi hắn.

Hắn kêu lên và buông cô ra, đưa tay lên miệng. Cô nếm thấy vị máu tanh đắng của hắn; máu chảy xuống cằm khi hắn nhìn cô. 'Em... '

Cô quay người đá đung bụng hắn như lần trước, thầm mong chỗ đó vẫn đau. Khi hắn gập người, cô lao đến cầu thang. Cô chạy được nửa chừng thì bị hắn thọc cổ. Hắn quăng cô như quật gậy bóng chày và ném cô vào tường. Cô va mạnh và khụy xuống, hụt hơi.

Sebastian dợm bước về phía cô, tay thả lỏng, mắt đen lấp lánh như mắt cá mập. Hắn trông kinh khủng; Clary biết mình nên sợ, nhưng cảm giác lạnh lẽo đã xâm chiếm cô. Thời gian như đặc lại. Cô nhớ trận ẩu đả tại cửa hàng đồ cổ ở Prague, cô đã biến vào thế giới của mình, nơi mọi chuyển động chính xác như định giờ. Sebastian vươn tay xuống và cô bật dậy, gạt chân đánh ngã hắn.

Hắn ngã ngửa, và cô lăn người bật dậy. Cô không thèm chạy. Thay vào đó, cô cầm cái bình sứ trên bàn và đúng lúc Sebastian đứng dậy, cô nện thẳng vào đầu hắn. Nó vỡ tan tành, khiến nước và lá bắn tung tóe, còn hắn lao đảo lúi ra sau, máu nhuộm đỏ mái tóc trắng.

Hắn gầm lên và lao vào cô. Chẳng khác gì bị búa tạ đập. Clary bay ra sau, mạnh tới mức làm vỡ cái bàn pha lê, và rơi xuống sàn cùng một màn mưa pha lê vỡ và đau thấu xương. Cô hét lên khi Sebastian đè lên cô, ấn người cô xuống lớp pha lê vỡ, môi cong lên gớm ghiếc. Hắn nện nắm đấm vào mặt cô. Máu làm cô mờ mắt; cô ho khan vì sặc máu, và vị mặn của nó làm

cô cay mắt. Cô lên gối trúng bụng hấn, nhưng như động vào tường. Hấn nắm tay cô, ấn xuống hai bên sườn.

'Clary, Clary, Clary, ' hấn ngân nga. Hấn đang thở dốc. Ít ra cô làm hấn tức. Máy châm chậm chảy xuống từ vết thương há miệng trên đầu hấn. 'Không tồi. Hồi ở Idris em không đánh đấm giỏi. '

'Tránh ngay —'

Hấn áp mặt vào gần cô, thè lưỡi ra. Cô cố tránh nhưng không đủ nhanh khi hấn liếm máu trên mặt cô và cười toe. Nụ cười làm môi hấn toác ra, và máu chảy xuống cằm hấn nhiều hơn. 'Em hỏi anh thuộc về ai, ' hằm thâm thì. 'Anh thuộc về em. Máu của em là máu của anh, xương của em là của anh. Lần đầu ta gặp nhau, em thấy anh quen quen nhỉ? Cũng như em trông thân thương với anh vậy. '

Cô mở to mắt nhìn hấn. 'Anh mất trí thật rồi. '

'Trong Kinh Thánh, ' hấn tiếp. 'Phần Nhã ca của vua Solomon có đoạn thế này: "Hồi em gái ta, tân phụ ta ơi, em đã lấy lòng ta. Vì một cái liếc mắt, vì vòng trân châu trên cổ em, em đã cướp lòng ta... ' Tay hấn chà lên cổ cô, chạm phải dây chuyền đeo nhẫn nhà Morgenstern. Cô tự hỏi cô sẽ bị bóp cổ chẳng. ' "Ta ngủ, nhưng tim ta thốn thức: Ấy là tiếng lương tâm ta gõ cửa bảo rằng, Hồi em gái ta, tình nhân của ta, hãy mở cửa cho ta!" ' Máu hấn nhỏ xuống mặt cô. Cô nằm im, cơ thể run lên vì kiềm chế, khi tay hấn trượt xuống thân, rồi eo cô. Ngón tay hấn móc vào đai quần. Da hấn nóng bỏng, cô biết hấn ham muốn cô.

'Anh không yêu tôi, ' cô nói. Giọng cô lí nhí; hấn đang hút sạch không khí trong phổi cô. Cô nhờ lời mẹ bảo cảm xúc ở Sebastian đều là giả. Đầu óc cô đang rất thông suốt, cô thậm chí cảm ơn trạng thái phấn khích vì trận đánh nhau vừa rồi đã giúp cô tập trung khi Sebastian khiến cô phát bệnh với từng cử chỉ của hấn.

'Và em không quan tâm anh là anh trai em, ' hấn đáp. 'Anh biết cảm xúc của em dành cho Jace, kể cả lúc em nghĩ cậu ta là anh trai em. Em không chém

gió được đâu. '

'Jace tốt hơn anh. '

'Không ai tốt hơn anh hết. ' Hắc cười để lộ chỗ răng trắng và lấm máu. '

"Em gái ta là tử cấm uyển," hắc trích dẫn. "Là nguồn nước khóa lại, là dòng suối niêm phong." ' Nhưng em đã không còn như vậy phải không? Jace lo vụ đó rồi. ' Hắc cởi cúc quần cô, và cô nhân cơ hội hắc xao nhãng để tóm lấy một miếng pha lê hình tam giác trên sàn và đâm vào vai hắc.

Pha lê cửa vào tay cô. Hắc hét, giật bản mình, nhưng vì kinh ngạc hơn là đau, bộ giáp đã bảo vệ hắc. Cô cửa mạnh hơn, lần này nhắm đúng hông hắc, và khi hắc lùi ra, cô thúc cùi chỏ vào cổ hắc. Hắc ngã sang bên, ho khan và Clary chồm lên ghì hắc xuống, tay vẫn cầm miếng pha lê. Cô nhắm thẳng vào mạch cổ — nhưng khựng lại.

Hắc bật cười. Hắc nằm dưới cô, mà vẫn cười, một tiếng cười làm cô xáo động. Da hắc bết máu — máu cô nhỏ xuống người hắc, máu của chính hắc, mái tóc trắng vấy máu của hắc. Hắc thả lỏng hai tay bên người, dang rộng như cánh chim, như một thiên thần gãy cánh giáng thế.

Hắc nói, 'Giết anh đi, em gái. Giết anh, và Jace cũng tàn đời luôn. '

Cô đâm miếng pha lê xuống.

Chương 20 Cửa vào Bóng đêm

Clary gào lên vì thất vọng cực điểm khi miếng pha lê đâm xuống sàn gỗ, cách cổ Sebastian có vài phân.

Cô thấy hắn cười như điên dại. 'Em không thể, ' hắn nói. 'Em không giết được anh. '

'Cút xuống địa ngục đi, ' cô gầm lên. 'Tôi không thể giết Jace. '

'Khác gì đâu, ' hắn chốt và ngồi dậy quá nhanh khiến cô gần như không thấy hắn cử động, hắn đâm vào mặt cô khiến cô trượt đi trên sàn nhà đầy vụn pha lê. Người cô động vào tường, làm cô ho khạc ra máu. Cô vùi đầu vào tường, mùi máu cô ở khắp nơi, mang mùi kim loại và khiến cô muốn nôn. Một lát sau tay Sebastian đã nắm lấy áo khoác của cô và kéo cô dậy.

Cô không chống cự. Để làm gì đây? Sao phải chống trả với kẻ muốn giết bạn và biết bạn không muốn giết, hay thậm chí chỉ làm kẻ đó bị thương? Những kẻ như thế luôn thắng. Cô đứng yên cho hắn ngẫm. 'Có thể tệ hơn, ' hắn nói. 'Có vẻ cái áo khoác làm em không bị thương nghiêm trọng. '

Bị thương nghiêm trọng? Người cô như đang bị dao mỏng xé nhừ ra. Cô lờ mờ nhìn qua hàng mi khi hắn bế cô. Khác gì ở Paris, khi hắn bế cô khỏi lũ quỷ Dahak, nhưng lúc đó cô — may thay, bất tỉnh— còn giờ trong cô chỉ có hận thù sôi sục. Cô cứng người khi họ lên gác, tiếng giày giậm lạnh lạnh trên lớp pha lê. Cô gắng quên mình đang đụng chạm với hắn, rằng cánh tay hắn đỡ dưới hông cô, bàn tay hắn đặt dưới lưng cô.

Mình sẽ giết hắn, cô nghĩ. Mình sẽ tìm ra cách giết hắn.

Hắn vào phòng Jace và thả cô xuống sàn. Cô lao đảo ra sau một bước. Hắn đỡ cô và xé cái áo khoác. Dưới đó cô chỉ mặc áo phông. Nó bị rách bươm như vừa bị cái mài phô mai chà qua, và vấy máu.

Sebastian huýt gió.

'Trông em lồi thối quá, em gái, ' hắn nói. 'Vào phòng tắm và lau sạch máu đi. '

'Không, ' cô trả miếng. 'Cứ để mọi người thấy tôi thế này, để họ thấy anh làm gì để ép tôi đi cùng. '

Hắn chìa tay nắm cằm cô và buộc cô phải nhìn hắn. Gương mặt họ chỉ cách nhau vài phân. Cô muốn nhắm mắt nhưng không muốn để hắn hả hê, cô trừng mắt nhìn hắn, nhìn đường vòng bạc trong đôi mắt đen, máu trên môi ở nơi cô cắn. 'Em thuộc về anh, ' hắn tiếp. 'Và em sẽ cùng anh đi, dù có phải ép em đi nữa. '

'Tại sao? ' cô chất vấn, lửa giận dâng ngất nơi đầu lưỡi như vị máu. 'Sao anh bận tâm? Tôi biết anh không thể giết Jace, nhưng anh có thể giết tôi. Tại sao anh không xuống tay đi? '

Chỉ trong một thoáng, ánh mắt hắn xa xăm diệu vợi như hắn nhìn thấy một thứ vô hình với cô. 'Thế giới này sẽ bị lửa địa ngục thiêu trụi, ' hắn đáp. 'Nhưng anh sẽ đưa em và Jace an toàn qua biển lửa nếu em nghe lời anh. Anh sẽ không ban ơn cho ai khác đâu. Em không thấy mình ngốc nếu cự tuyệt à? '

'Jonathan, ' cô nói. 'Anh không thấy yêu cầu tôi sát cánh bên anh khi anh muốn thiêu trụi thế giới là bất khả thi hả? '

Đôi mắt hắn chú mục vào cô. 'Nhưng vì sao? ' Hắn nói như chuyện-phải-thế- thôi. 'Sao thế giới này lại quý báu với em thế? Em biết còn có các thế giới khác cơ mà. ' Máu của hắn rất đỏ trên làn da trắng bệch. 'Nói em yêu anh đi. Nói em yêu anh và sẽ sát cánh bên anh đi. '

'Tôi không bao giờ yêu anh. Anh sai khi bảo chúng ta cùng chung dòng máu. Máu anh có độc. Độc quý. ' Cô gằn mạnh mấy từ cuối.

Hắn chỉ cười, mắt càng lúc càng thâm lại. Cẳng tay cô đột nhiên bỏng giãy, và cô nhảy dựng lên trước khi nhận ra đó là đầu thanh stele; hắn đang vẽ iratze cho cô. Cô căm ghét hắn kể cả khi cơn đau đã dịu. Cái vòng kêu lạnh canh trên cổ tay hắn khi hắn vẽ xong.

'Tôi biết anh chém gió, ' cô đột nhiên lên tiếng.

'Anh chém nhiều lắm, cưng ơi, ' hần nói. 'Em muốn nói tới lần nào? '

'Vòng tay của anh, ' cô đáp. ' "Acheronta movebo." Ý nghĩa của câu này không phải 'Kết cục của bạo chúa là đây. ' 'Sic semper tyrannis' mới có nghĩa như thế. Câu trên vòng tay anh trích từ thơ của Virgil: 'Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo. ' — Nếu ta không thể dời Thiên đàng, ta sẽ gọi Địa ngục." '

'Tiếng Latinh của em tốt hơn anh nghĩ. '

'Tôi học nhanh mà. '

'Chưa đủ đâu. ' Hần buông tay ra. 'Đi tắm đi, ' hần nói và đẩy cô ra sau. Hần cầm cái váy tiệc trên giường và ấn vào tay cô. 'Thời gian đang cạn dần và lòng kiên nhẫn của anh có hạn. Nếu em không ra sau mười phút nữa, anh sẽ vào. Và tin anh đi, em không thích thế đâu. '

'Em đói ngẫu rồi, ' Maia nói. 'Em thấy như chưa ăn gì vào bụng lâu ngày ấy. ' Cô mở cửa tủ lạnh để kiểm đồ. 'Ôi tệ thật. '

Jordan kéo cô lại, ôm lấy cô và vùi đầu vào cổ cô. 'Gọi đồ ăn được mà. Pizza, món Thái, đồ Mexico, em muốn ăn gì cũng được. Miễn là không hơn 20 đô là được. '

Cô quay lại và mỉm cười. Cô đang mặc áo sơ mi của anh, nó hơi quá rộng với anh, và nó dài gần tới đầu gối trên người cô. Tóc cô búi sau gáy. 'Hào phóng thật, ; cô nhận xét.

'Với em, gì cũng được. ' Anh bế và đặt cô lên ghế chỗ quầy bếp. 'Em có thể ăn taco. ' Anh hôn cô. Môi anh ngọt ngào, có vị hơi cay nồng của kem đánh răng. Cô thấy người run lên khi chạm vào anh, bắt đầu từ đốt sống đến từng đoạn dây thần kinh.

Cô khúc khích cười, vòng tay quanh cổ anh. Một tiếng chuông điện thoại đánh gọn vang lên khi Jordan bứt ra, cau mày. 'Điện thoại của anh. ' Một tay ôm cô, tay kia với ra sau tìm điện thoại trên quần. Nó đang ngừng chuông, nhưng anh vẫn cầm lên và nhăn mặt. 'Vệ Đoàn gọi. '

Vệ Đoàn chưa từng, hoặc họa hoằn lắm mới gọi. Họ chỉ gọi khi có chuyện sống còn. Maia thở dài và ngả người ra sau. 'Gọi lại đi. '

Anh gạt đầu và đưa điện thoại lên tai. Giọng anh khẽ vang lên khi cô nhảy khỏi ghế và tới tủ lạnh, nơi dính menu gọi đồ. Cô nhìn một lượt và chọn thực đơn của quán Thái mà cô thích, rồi cầm lấy và quay người đi ra.

Jordan đang đứng giữa phòng khách, mặt trắng bệch, còn chiếc điện thoại cầm hững hờ trên tay. Maia nghe tiếng nói ào ào vọng ra từ đó, gọi tên anh.

Maia bỏ menu và đến bên anh. Cô rút điện thoại khỏi tay anh, ngắt tín hiệu và đặt lên quầy. 'Jordan? Chuyện gì thế? '

'Bạn cùng phòng với anh— Nick— em nhớ chứ? ' anh nói như chuyện không tin nổi. 'Em chưa gặp, nhưng... '

'Em có thấy anh, ' cô nói. 'Sao thế? '

'Cậu ta chết rồi. '

'Hả? '

'Bị cắt cổ, mất máu mà chết. Họ nghĩ cậu ấy bị mục tiêu giết. '

'Maureen á? ' Maia choáng váng. 'Nhưng Maureen chỉ là một cô bé. '

'Là ma cà rồng non rồi, ' anh khản đặc. 'Maia... '

Cô nhìn anh không chớp. Mắt anh sáng, tóc rối tung. Một cảm giác hoảng hốt trào dâng trong cô. Ôm hôn, nũng nịu và làm tình là một chuyện. An ủi khi người kia chịu đau thương mất mát là chuyện khác. Nó có nghĩa là gần bó. Là quan tâm. Nghĩa là bạn muốn xoa dịu nỗi đau của người kia, đồng thời cảm ơn Chúa vì dù chuyện tồi tệ đó là gì, nó cũng không xảy ra với người kia.

'Jordan, ' cô khẽ nói và kiễng chân, quàng tay ôm anh. 'Em rất tiếc. '

Tim Jordan đập thành thịch. 'Nick mới mười bảy tuổi. '

'Cậu ấy là Vệ binh như anh, ' cô dịu dàng nói. 'Cậu ấy biết việc mình làm nguy hiểm. Còn anh mới chỉ mười tám thôi. ' Anh ôm chặt cô hơn nhưng không đáp. 'Jordan, ' cô tiếp. 'Em yêu anh. Em yêu anh và em rất tiếc. '

Anh khựng lại. Đây là lần đầu tiên cô nói ba từ đó kể từ vài tuần trước khi cô bị cắn. Anh dường như đang nín thở. Cuối cùng anh thở dài.

'Maia à, ' anh khàn giọng. Và rồi, khó mà tin được, trước khi anh kịp nói thêm — điện thoại cô réo.

'Đừng bận tâm, ' cô nói. 'Em sẽ không nghe. '

Anh buông cô ra, gương mặt dịu lại, chứa chất đau thương và cả vui mừng. 'Không, ' anh nói. 'Có thể là chuyện quan trọng. Em nghe đi. '

Cô thở dài và đi tới quầy bếp. Lúc cô cầm được điện thoại thì nó ngừng kêu, nhưng có tin nhắn nhấp nháy trên màn hình. Dạ dày cô như quặn lại.

'Gì thế? ' Jordan hỏi, dường như anh cảm giác cô đang căng thẳng. Có lẽ anh biết ấy chứ.

'911. Chuyện khẩn. ' Cô quay sang anh và giơ điện thoại. 'Gọi đi oánh nhau. Mọi người trong đàn đều nhận được. Từ chú Luke... và Magnus. Chúng ta phải đi ngay. '

Clary ngồi trên sàn phòng tắm của Jace, lưng dựa vào thành bồn tắm, chân duỗi dài ra. Cô đã lau sạch máu trên người và mặt, nhúng mái tóc bết máu vào bồn rửa tay. Cô đang mặc chiếc váy dự tiệc của mẹ, nó dài tới đùi, và nền nhà lát gạch lạnh cóng dưới đôi chân và phần đùi để trần của cô.

Cô nhìn vào tay mình. Cô nghĩ chúng nên khác đi, nhưng không: vẫn là những ngón tay mảnh, móng tay cắt cụt — bạn không thể để móng tay nếu làm họa sĩ — và tàn nhang trên mu bàn tay. Gương mặt cô vẫn thế. Toàn bộ cơ thể cô đều như cũ, nhưng cô không còn như xưa. Vài ngày qua đã thay đổi cô theo những cách cô không thể hiểu hết.

Cô đứng lên soi mình trong gương. Mặt cô trắng bệch giữa màu đỏ của mái tóc và cái váy. Những vết bầm tô điểm cho vai và cổ.

'Tự ngưỡng mộ mình à? ' Không có tiếng mở cửa, nhưng Sebastian đã ở đó, vẫn nụ cười nhếch môi đáng ghét đáng ghét như mọi khi, và dựa vào khung cửa. Hắn mặc bộ đồ đi săn cô chưa thấy bao giờ: cùng chất liệu co giãn như thường lệ, nhưng lại đỏ như máu. Hắn cũng thêm phụ kiện cho trang phục — một cây nỏ uốn ngược. Hắn cầm hờ hững một bên tay, dù nó phải rất nặng. 'Em trông đáng yêu lắm, em gái. Một bạn đồng hành thích hợp với anh. '

Cô ngăn mình đáp trả, và đi về phía hắn. Hắn cầm tay cô khi cô cố lách người đi ra. Hắn vuốt ve đôi vai trần của cô. 'Tốt, ' hắn tiếp. 'Em không có Ấn Ký ở đây. Anh ghét khi phụ nữ làm hỏng da mình bằng sọc. Hãy cứ vẽ Ấn Ký trên tay và chân thôi nhé. '

'Tôi muốn anh không chạm vào tôi. '

Hắn khịt mũi và quăng cây nỏ lên vai. Một mũi tên đã lên dây sẵn, đang chờ bắn. 'Đi nào, ' hắn nói. 'Anh sẽ theo sau em. '

Phải gắng lắm cô mới không rùn người tránh hắn. Cô quay người đi ra cửa, vùng da giữa hai xương vai của cô nóng lên vì mũi tên chĩa vào. Họ đi như thể xuống cầu thang và qua phòng bếp tới phòng khách. Hắn cầu nhàu vì chữ rune nguệch ngoạc trên tường của Clary. Sebastian đi vòng qua cô và dưới bàn tay hắn, một cánh cửa xuất hiện. Cửa vào bóng đêm.

Cái nỏ thọc mạnh vào lưng Clary. 'Đi. '

Hít một hơi sâu, cô bước vào bóng tối.

Alec bấm nút trong thang máy, rồi dựa lưng vào tường. 'Còn bao lâu nữa? '

Isabelle liếc màn hình điện thoại. 'Khoảng bốn mươi phút. '

Thang máy đi lên. Isabelle nhìn trộm ông anh. Trông anh mệt mỏi — đôi mắt trũng sâu. Dù có chiều cao và sức khỏe như vậy nhưng Alec, với đôi mắt xanh dương và mái tóc đen dài gần tới cổ áo trông vẫn yếu ớt thực.

'Anh khỏe, ' anh nói để trả lời câu hỏi ngầm của cô. 'Em mới sắp gặp rắc rối

vì tội ngủ lang chạ. Anh hơn mười tám tuổi rồi. Anh có thể làm gì mình thích. '

'Em nhắn cho mẹ mỗi tối, bảo mẹ là em ở cùng với anh và Magnus. ' Isabelle nói khi thang máy dừng. 'Mẹ biết em ở đâu. Nhắc đến Magnus... '

Alec mở cửa thang máy. 'Sao? '

'Hai anh ổn không? Ý em là, vẫn hòa hợp chứ hả? '

Alec hồ nghi nhìn cô khi họ ra ngoài. 'Mọi thứ sắp trở nên xấu tệ (going to hell in a handbasket) , và em muốn bàn về quan hệ giữa anh và Magnus? '

'Em luôn băn khoăn về cách diễn đạt ấy, ' Isabelle trầm ngâm nói khi rảo bước theo anh mình trong hành lang. Alec có đôi chân rất, rất dài và, dù cô đi cũng nhanh, cô luôn khó theo kịp anh nếu anh không muốn. 'Tại sao lại là handbasket? Handbasket là cái gì, và tại sao nó lại là phương tiện đi lại tốt nhỉ? '

Alec, người đã là parabatai của Jace đủ lâu để học cách tránh mấy câu hỏi cắc cớ, đáp. 'Chắc bọn anh vẫn ổn. '

'Ồ ồ, ' Isabelle nói. 'Okay, chắc là? Vậy là rõ rồi. Chuyện gì thế? Hai anh cãi nhau à? '

Alec đập tay lên tường khi họ đi, một dấu hiệu chắc chắn cho thấy anh không thoải mái. 'Thôi tọc mạch chuyện tình yêu của anh đi, Iz. Còn em? Sao em và Simon chưa thành đôi? Rõ ràng em thích cậu ta. '

Isabelle ré lên. 'Không hề rõ ràng. '

'Có đấy, ' Alec nói, vẻ không tin nổi. 'Lúc nào cũng nhìn cậu ta với đôi mắt mộng mơ. Em phát hoảng khi Thiên thần xuất hiện ở hồ —'

'Em tưởng Simon đã chết! '

'Hả, chết hơn á? ' Alec chẳng tế nhị gì hết. Nhìn biểu cảm của em gái mình, anh nhún vai. 'Nghe này, nếu em thích cậu ta, được thôi. Anh chỉ không hiểu sao hai đứa chưa hẹn hò. '

'Vì cậu ấy không thích em. '

'Tất nhiên là có rồi. Con trai nào chả thích em. '

'Thứ lỗi vì em nghĩ nhận xét của anh có phần thiên vị nhé. '

'Isabelle, ' Alec lên tiếng và giờ giọng anh dịu đi, chất giọng quen thuộc ở anh trai Isabelle vang lên — hòa trộn giữa yêu thương và bức bối. 'Em biết mình xinh đẹp. Con trai theo đuổi em từ... lâu rồi. Sao Simon lại khác? '

Cô nhún vai. 'Chịu. Nhưng cậu ấy khác. Em nghĩ cậu ấy chủ động trong chuyện này. Cậu ấy biết cảm nhận của em. Nhưng em không nghĩ cậu ấy vội vàng gì. '

'Công bằng mà nói, cậu ta còn gì mà làm nữa đâu. '

'Biết thế, nhưng — cậu ấy luôn vậy. Clary —'

'Em nghĩ cậu ấy vẫn yêu Clary? '

Isabelle cắn môi. 'Em — không hẳn. Em nghĩ bạn ấy là một phần đời người thường của cậu ấy, nên cậu ấy không thể buông ra. Và chừng nào cậu ấy còn giữ nó, chẳng có chỗ cho em vào đâu. '

Họ sắp đến thư viện. Alec liếc nhìn Isabelle. 'Nhưng nếu họ chỉ là bạn... '

'Alec. ' Cô giơ tay ngắt lời anh. Trong thư viện có tiếng nói chuyện, giọng đầu tiên lạnh lạnh và cực kì quen thuộc. Là giọng mẹ cô: 'Cháu bảo cô ấy mất tích là sao? '

'Không ai thấy cô ấy trong hai ngày qua, ', một giọng khác đáp — nhẹ nhàng, giọng nữ, và có chút hối lỗi. 'Cô ấy sống một mình, thành ra mọi người không chắc — nhưng chúng cháu nghĩ, vì cô biết em trai cô ấy... '

Không hề dừng bước, Alec đẩy cửa thư viện. Isabelle ngó vào và thấy mẹ cô ngồi sau cái bàn lớn bằng gỗ gụ giữa phòng. Trước mặt bà là hai dáng người quen thuộc: Aline Penhallow, mặc bộ đồ đi săn, và bên cạnh là Helen Blackthorn, mái tóc xoăn rối. Cả hai đều ngạc nhiên quay lại khi nghe tiếng

cửa mở. Helen, có làn da trắng dưới lớp tàn nhang, cô ấy cũng mặc đồ sần khiến da càng tái thêm.

'Isabelle, ' Maryse nói và đứng dậy. 'Alexander. Chuyện gì thế? '

Alec nắm tay Helen. Hai chiếc nhẫn bạc sáng lên trên ngón tay họ. Chiếc nhẫn nhà Penhallow với họa tiết răng núi lấp lánh trên ngón tay Helen, còn họa tiết gai đan xen ở trên ngón tay Aline. Isabelle nhướn mày; trao nhẫn gia tộc cho nhau là chuyện nghiêm túc. 'Nếu chúng cháu làm phiền, chúng cháu có thể đi... 'Aline cất lời.

'Không, ở lại đây, ' Izzy sai bước tới. 'Có thể bọn mình cần hai cậu. '

Maryse ngồi xuống ghế. 'Vây, ' bà nói. 'May phước sao hai con tôi về thăm tôi. Hai đứa đi đâu thế? '

'Con nói rồi, ' Isabelle đáp. 'Bọn con ở nhà Magnus. '

'Tại sao? ' Maryse hỏi gặng. 'Và mẹ không hỏi con, Alexander. Mẹ đang hỏi con gái mẹ. '

'Vì hội Clave không tìm Jace nữa, ' Isabelle trả lời. 'Bọn con thì không. '

'Và Magnus sẵn lòng giúp, ' Alec nói thêm. 'Anh ấy thức hăng đêm để tra cứu sách phép, cố tìm ra cách lần ra nơi Jace sống. Anh ấy còn gọi —'

'Thôi. ' Maryse giơ tay ra dấu cho anh im lặng. 'Đừng kể cho mẹ. Mẹ không muốn biết. ' Cái điện thoại đen trên bàn bà đổ chuông. Mọi người đều nhìn nó. Một cuộc gọi đến chiếc điện thoại đen là gọi từ Idris. Không ai định trả lời, và trong một lúc, im lặng bao trùm. 'Sao hai đứa ở đây? ' Maryse hỏi gặng, chuyển sự chú ý về hai con bà.

'Bọn con đang tìm Jace —, ' Isabelle lại nói.

'Đó là việc của Clave, ' Maryse quát. Isabell nhận thấy mẹ đang mệt mỏi, dưới hai mắt có thâm quầng. Những đường hằn bên khóe miệng khiến môi mẹ như trề xuống. Người mẹ gầy đến độ xương cổ tay lòi ra được. 'Không phải của các con. '

Alec đập tay lên bàn, mạnh tới mức làm ngăn kéo rung bần bật. 'Mẹ có nghe bọn con nói không? Clave không tìm Jace, chỉ bọn con tìm. Và Sebastian đi cùng cậu ấy. Và giờ bọn con biết họ âm mưu, và chúng ta' — anh liếc đồng hồ treo tường — 'sắp không còn thời gian để chặn họ nữa. Mẹ định giúp hay không? '

Chiếc điện thoại đen lại kêu. Maryse không buồn nghe, mẹ đang nhìn Alec, mặt trắng bệch vì sốc. 'Con làm gì? '

'Bọn con biết Jace ở đâu mẹ ạ, ' Isabelle đáp. 'Hay ít nhất, anh ấy sẽ ở đâu. Và sắp làm gì. Bọn con biết mưu đồ của Sebastian, và chúng ta phải ngăn hẳn. À, chúng con biết cách giết Sebastian mà Jace toàn mạng —'

'Dừng. ' Maryse lắc đầu. 'Alexander, giải thích. Chính xác và không kích động. Cảm ơn con. '

Alec bắt đầu kể — nhưng Isabelle nghĩ anh bỏ hết phần hay, chính vì thế anh mới tóm tắt gọn được. Trong lúc ấy, Aline và Helen đều há hốc mồm nghe. Maryse đứng im, gương mặt vô cảm. Khi Alec kể xong, mẹ khào khào hỏi: 'Sao các con lại làm thế? '

Alec sững sờ. 'Vì Jace, ' Isabelle trả lời. 'Để đưa anh ấy về. '

'Các con biết để mẹ vào tình cảnh này là không còn lựa chọn nào khác ngoài trình báo lên Clave, ' Maryse nói và để tay lên điện thoại. 'Mẹ ước các con không tới đây. '

Miệng Isabelle khô khốc. 'Mẹ cầu vì bọn con cuối cùng cũng chịu cho mẹ hay tin à? '

'Nếu mẹ trình báo, Clave sẽ đưa quân tiếp viện tới. Jia sẽ không còn cách nào ngoài cho phép giết Jace tại chỗ. Con có biết bao nhiêu Thợ Săn Bóng tối theo phe con trai Valentine không? '

Alec lắc đầu. 'Khoảng bốn mươi ạ. '

'Cứ cho là quân ta đông gấp đôi đi. Chúng ta tự tin có thể đánh tan lực lượng của hắn, nhưng Jace sẽ ra sao? Chúng ta không thể đảm bảo Jace sẽ

toàn mạng. Họ sẽ giết Jace để cho chắc. '

'Vậy thì ta không trình báo, ' Isabelle kết luận. 'Chúng ta tự thân vận động không cần Clave. '

Nhưng Maryse chỉ nhìn cô và lắc đầu. 'Luật yêu cầu ta phải trình báo. '

'Mặc cái Luật —' Isabelle bắt đầu bực. Cô thấy Aline nhìn mình, và ngừng bật.

'Đừng lo, ' Aline nói. 'Mình không báo mẹ mình đâu. Mình nợ các cậu. Đặc biệt là cậu, Isabelle ạ. ' Quai hàm cô nàng cứng lại, và Isabelle nhớ ra buổi tối dưới chân cầu ở Idris, và ngọn roi của cô quất tan thịt con quỷ khi móng vuốt của nó ghim chặt Aline. 'Và thêm nữa, Sebastian giết anh họ mình. Sebastian Verlac thật sự. Mình có lý do để ghét hẳn. '

'Kể cả thế, ' Maryse tiếp. 'Nếu chúng ta không báo, chúng ta sẽ phạm luật. Chúng ta có thể bị phạt, hoặc tệ hơn. '

'Tệ hơn? ' Alec hỏi. 'Cái gì đây? Lưu đày à? '

'Alexander, mẹ không rõ, ' mẹ đáp. 'Hình phạt phụ thuộc vào Jia Penhallow, và dù ai giành được chức Điều Tra Viên đi nữa. '

'Biết đâu là bố, ' Izzy lẩm bẩm. 'Có khi cha sẽ nường tay. '

'Nếu ta không trình báo tình hình cho họ, Isabelle, bố con sẽ không thể là Điều Tra Viên đâu. Không thể nào, ' Maryse nói.

Isabelle hít một hơi sâu. 'Có bị tước Ấn Ký không mẹ? ' cô hỏi. 'Chúng ta có mất Học Viện không? '

'Isabelle, ' Maryse trả lời. 'Chúng ta sẽ mất hết. '

Clary chớp mắt làm quen dần với bóng tối. Cô đang đứng trên một cánh đồng hoang đầy đá, gió thổi rì rào. Cỏ chen chúc giữa các tảng đá xám. Xa xa, những ngọn đồi màu đen và đỏ lổn nhổn đá sỏi nhô lên dưới bầu trời đêm. Trước mặt họ là ánh sáng loang loáng. Clary nhận ra thứ ánh sáng của đèn phù thủy ấy khi cửa căn hộ đóng sầm lại sau lưng họ.

Có tiếng nổ ì ầm. Clary quay phắt lại và thấy cánh cửa biến mất; những vệt đất và cỏ dính bồ hóng còn bốc khói mù mịt. Sebastian nhìn chúng với vẻ bàng hoàng. 'Cái —'

Cô bật cười. Vẻ đắc thắng ác ý sáng lên trên mặt Clary khi cô nhìn gương mặt hắn. Chưa bao giờ cô thấy hắn sốc đến thế, vẻ làm bộ làm tịch của hắn biến mất, nhường chỗ cho vẻ kinh hoàng trần trụi.

Hắn vung cái nỏ lên, chĩa vào ngực cô. Nếu hắn bắn, mũi tên sẽ xuyên qua tim cô, giết cô tại chỗ. 'Em đã làm gì? '

Cô hể hả nhìn thẳng vào hắn. 'Cái Ấn ký đó. Cái anh tưởng là Ấn ký Mở ấy. Không phải đâu. Anh chưa bao giờ biết đến nó đâu. Tôi tạo ra nó đấy. '

'Ấn ký đó để làm gì? '

Cô nhớ lúc dùng đầu thanh stele vẽ nó lên tường, vẽ cái ấn ký cô tạo ra hồi còn ở nhà chú Luke, trước khi Jace đến. 'Phá hủy nhà của anh lúc có người mở cửa. Nhà anh tiêu rồi. Còn tái sử dụng nhé. Không ai chạm được nữa đâu. '

'Tiêu rồi? ' Cái nỏ rung lên; môi Sebastian giật giật, mắt hắn lóe lên tia man dại. 'Con bitch. Đồ —'

'Giết tôi đi, ' cô nói. 'Vô tư đi. Rồi đi mà kiếm cách giải thích cho Jace nhé. Tôi thách anh đấy. '

Hắn nhìn cô, ngực phập phồng, ngón tay giật giật trên cò nỏ. Nhưng hắn từ từ bỏ tay ra. Mắt hắn nheo lại đầy giận dữ. 'Còn nhiều thứ đáng sợ hơn cái chết, ' hắn đáp. 'Và anh sẽ minh họa tất cả cho em, em gái ạ, sau khi em đã uống máu từ Cốc. Và em sẽ thích mê cho xem. '

Cô nhổ nước bọt vào mặt hắn. Hắn dùng đầu nỏ thọc mạnh vào ngực cô. 'Quay đi, ' hắn gầm gừ và cô làm theo, vánh vất vì vừa sợ vừa đắc thắng khi hắn dẫn cô xuống sườn đá dốc. Cô đi dép đế mỏng, nên cô cảm nhận được từng viên đá cuội và vết nứt trên đá. Khi họ tới gần ánh đèn phù thủy, Clary mới tường tận khung cảnh bày ra trước mắt.

Trước mặt cô, mặt đất gồ lên thành ngọn đồi thấp. Trên đỉnh đồi, nhìn ra hai phía là một mộ đá cổ đồ sộ. Nó hơi giống Stonehenge: có hai tảng đá thôn thẳng đứng đỡ lấy một mái đá, tạo thành một kiểu ô cửa. Trước mộ đá là một phản đá đặt nằm ngang kiểu sân khấu, trải dài trên đá phiến sét và cỏ. Tụ tập trước phản đá là bốn mươi Nephilim mặc áo choàng đỏ quây thành hình bán nguyệt và cầm đuốc đèn phù thủy. Gần đám người ấy, trên nền đất đen là một ngôi sao năm cánh tỏa ánh sáng trắng xanh.

Đứng trên phản đá là Jace. Anh mặc bộ đồ đi săn đỏ sậm như Sebastian; trông họ giống nhau quá thế.

Clary thấy mái tóc sáng màu của anh từ xa. Anh đang đi lại trên rìa đá, và khi Clary bị Sebastian đẩy tới, cô nghe được lời của anh:

'... cảm ơn lòng trung thành, của các vị, nhất là vào những năm tháng cam go gần đây, và cảm ơn các vị vì đã tin tưởng vào cha tôi, và giờ là hai con trai của ông. Cùng con gái ông ấy nữa. '

Khắp nơi vang tiếng xì xào. Sebastian xô Clary bước tới, và họ leo lên đằng sau Jace. Jace thấy họ và cúi đầu chào trước khi quay lại với đám đông với nụ cười nở trên môi. 'Các vị sẽ được cứu rồi, ' anh tiếp. 'Một ngàn năm trước, Thiên thần đã ban máu của ngài cho chúng ta để làm chúng ta đặc biệt, trở thành những chiến binh. Nhưng thế là không đủ. Một ngàn năm trôi qua, và chúng ta vẫn phải lẩn lút trong bóng tối. Chúng ta bảo vệ bọn người thường ngạo mạn mà chúng ta chẳng hề yêu quý, phải chấp hành thứ Luật cấm chúng ta không được lộ thanh danh là đáng cứu thế của bọn chúng. Số người chết của chúng ta lên đến hàng trăm người, vậy mà không có một lời cảm ơn, không ai khóc than, ngoại trừ đồng loại, và đấng Thiên thần tạo ra chúng ta cũng chẳng thêm giúp đỡ ta. ' Anh tiến gần rìa đá hơn, tiến gần đám người hơn. Mái tóc anh sáng như lửa bạc. 'Đúng. Tôi dám nói thế đấy. Thiên thần tạo ra ta mà không thêm giúp, và chúng ta đơn độc. Đơn độc hơn cả đám người thường, và như một trong những nhà khoa học vĩ đại của chúng từng nói, chúng chẳng khác gì trẻ con nghịch đá cuội bên bờ biển, trong khi xung quanh là cả đại dương sự thật chưa được khám phá. Nhưng

chúng ta biết sự thật. Chúng ta là cứu tinh của thế giới này, và chúng ta nên thống trị nó. '

Jace là một diễn giả giỏi giống Valentine, Clary nghĩ mà lòng đau nhói. Cô và Sebastian đứng sau anh, nhìn ra cánh đồng và đám đông trên đó; cô có thể cảm nhận ánh mắt của đám Thợ Săn Bóng tối kia.

'Đúng. Thống trị nó. ' Anh nở một nụ cười đáng yêu, cuốn hút và hơi tinh nghịch. "Raziel độc ác và hững hờ với nỗi khổ của chúng ta. Giờ là lúc quay lưng với ông ta. Thần phục Lilith, Đại Mẫu, người cho chúng ta sức mạnh mà không trừng phạt, cho chúng ta lãnh đạo mà chẳng cần Luật. Quyền lực là quyền lợi của chúng ta. Giờ là lúc giành lấy nó. '

Anh liếc và cười khi Sebastian bước lên. 'Và giờ tôi sẽ để các vị nghe Jonathan, người đã mơ tới điều này, ' Jace nói trơn tru và lùi lại, để Sebastian dễ dàng tiếp quản. Anh lùi bước nữa để đứng cạnh Clary, tay nắm tay cô.

'Nói hay lắm, ' cô nói nhỏ. Sebastian đang nói; cô lơ hẩn đi, chú mục vào Jace. 'Rất thuyết phục. '

'Thế hả? Anh định bắt đầu bằng "Hỡi các băng hữu, người La Mã, và đám tay sai,..." nhưng anh không nghĩ họ có khiếu hài hước. '

'Anh nghĩ họ là tay sai? '

Anh nhún vai. 'Hội Clave sẽ nghĩ thế. ' Anh thôi nhìn Sebastian và nhìn sang cô. 'Em đẹp lắm, ' anh nói đều đều. 'Mà có chuyện gì thế? '

Cô giật mình. 'Ý anh là sao? '

Anh cởi áo khoác. Bên trong anh mặc áo trắng. Một bên thân và cánh tay áo đẫm máu. Cô để ý anh cẩn thận quay lưng với đám đông khi cho cô xem. 'Anh cảm nhận điều cậu ta cảm thấy, ' anh đáp. 'Em quên rồi à? Anh phải lén lút tự vẽ iratze đấy. Anh thấy như bị ai đó cầm dao lam cắt thịt vậy. '

Clary nhìn vào mắt anh. Giờ thì chém gió làm gì? Cô chẳng còn đường lui, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. 'Sebastian và em vừa đánh nhau. '

Ánh mắt anh dò xét cô. 'Well, ' anh nói và buông vạt áo ra. 'Mong hai người giảng hòa rồi, dù là chuyện gì đi nữa. '

'Jace... ,' cô dợm nói, nhưng giờ anh chú mục vào Sebastian. Mặt anh lạnh như tiền và rõ ràng dưới ánh trăng, như bóng người cắt ra từ giấy than. Trước mặt họ là Sebastian giơ tay lên, nó đã bỏ xuống. 'Mọi người theo tôi chứ? ' hắc hô.

Tiếng xì xào vang lên, và Clary căng cứng người. Một Nephilim trung niên trong nhóm bỏ mũ trùm và cau mày. 'Bố cậu cũng hứa hẹn nhiều. Nhưng không thực hiện được gì. Tại sao chúng tôi phải tin cậu? '

'Vì tôi sẽ thực hiện lời hứa ngay tối nay. ' Sebastian đáp và lôi chiếc Cốc Thánh bản sao từ trong áo ra. Nó tỏa sáng mờ mờ dưới ánh trăng.

Tiếng xì xào càng to hơn. Nhân lúc đó, Jace nói, 'Anh mong mọi chuyện suôn sẻ. Cảm giác của anh bây giờ kiểu chưa được ngủ bao giờ ấy. '

Anh nhìn đám đông và ngôi sao năm cánh với vẻ mặt hứng thú. Gương mặt anh đầy góc cạnh trong ánh đèn phù thủy. Cô nhìn vết sẹo trên má anh, và hôm thái dương và bờ môi đẹp ấy. Khi anh trở lại — như lúc trước, khi bị hắc điều khiển, anh sẽ không nhớ bản thân mình nữa. Và đúng vậy. Anh đã quên sạch. Mặc dù đã biết thế, nhưng nhìn anh cô vẫn thấy đau lòng.

Sebastian rời phiến đá và tiến tới ngôi sao năm cánh. Hắc bắt đầu ngân nga. 'Abyssum invoco. Lilith invoco. Mater mea, invoco. ' (Ta gọi chốn ngục thăm. Ta gọi Lilith. Ta gọi mẹ mình.)

Hắc rút con dao mảnh giắt trên thắt lưng. Quặp lấy chiếc Cốc, hắc dùng lưỡi dao cửa lòng bàn tay. Máu chảy ra, đen thẫm trong ánh trăng. Hắc nhét con dao lại, và giơ bàn tay ứa máu trên chiếc Cốc và tiếp tục ngân nga tiếng Latinh.

Bây giờ hoặc không bao giờ. 'Jace, ' Clary thì thầm. 'Em biết anh không còn là chính mình. Em biết một phần trong anh không chấp nhận chuyện này. Cố nhớ anh là ai đi, Jace Lightwood. '

Anh quay phắt lại và ngạc nhiên nhìn cô. 'Em nói gì thế? '

'Jace, cố nhớ đi anh. Em yêu anh. Anh yêu em —'

'Anh yêu em mà, Clary, ' anh ngắt lời cô, giọng hơi bực. 'Nhưng em đã nói em hiểu. Giờ là lúc rồi em. Giờ là lúc ta hưởng thành quả. '

Sebastian đổ chất lỏng trong Cốc vào giữa ngôi sao năm cánh. 'Hic est enim calix sanguinis mei. '

'Không phải ta, ' Clary khẽ nói. 'Em không tham gia. Anh cũng vậy —'

Jace hít một hơi. Trong một thoáng, Clary nghĩ đó là vì điều cô vừa nói — có thể sao đó mà cô đã vượt qua lớp vỏ ngoài của anh — nhưng cô nhìn theo ánh mắt của anh và thấy một quả cầu lửa xoay tít trong ngôi sao. Nó to bằng quả bóng chày, nhưng càng lúc càng lớn hơn, dài ra và định hình lại, tới khi ra dáng một người phụ nữ rực lửa.

'Lilith, ' Sebastian ngâm nga. 'Như người đã gọi con, nay con thỉnh người. Như người đã ban cho con sự sống, nay con trao người cuộc đời. '

Ngọn lửa dần tối lại. Và Lilith đứng trước họ, cao bằng nửa người thường, khóa thân với mái tóc đen thả dài như thác nước xuống mắt cá chân. Người bà ta xám như tro, đầy vết nứt nẻ đen như dung nham. Bà ta nhìn Sebastian, và từ đôi mắt trào ra những con rắn đen. 'Con của ta, ' bà thở ra.

Sebastian sáng lên như đèn phù thủy — da trắng, tóc trắng, quần áo đen thẫm. 'Thưa Mẹ, con đã gọi mẹ như người hằng mong. Tối nay mẹ không chỉ là mẹ con, mà còn là người sinh ra một giống nòi mới. ' Hắn chỉ dám Thợ Săn Bóng tối đứng im vì choáng váng. Biết Đại Quý sắp được gọi lên là một chuyện, nhưng nhìn tận mắt lại là chuyện khác. 'Chiếc Cốc đây, ' hắn tiếp và chìa cho bà ta phần viền cốc trắng giờ nhuộm đỏ máu hãn.

Lilith bật cười, nghe như tiếng đá chà vào nhau. Bà ta lấy chiếc Cốc và, dừng dừng như một người bắt bọ khỏi lá, cắn cổ tay xám tro. Máu đen đặc quánh từ từ chảy xuống Cốc, và nó dường như biến đổi, thẫm màu lại, phần trong suốt biến thành màu bùn. 'Như Cốc Thánh là bùa may và vật biến đổi

Thợ Săn Bóng tối, chiếc Cốc Hảo Ngục này cũng có ý nghĩa tương tự, ' giọng bà ta như gió rít. Bà ta quỳ gối, dâng Cốc cho Sebastian. 'Hãy nhận lấy và uống máu ta. '

Sebastian đón chiếc Cốc từ tay bà ta. Giờ màu của nó đen lấp lánh như đá hemitate.

'Đội quân của con càng bành trướng, sức ta càng mạnh thêm, ' Lilith rít. 'Ta sẽ đủ sức để thực sự tái sinh sớm thôi — và chúng ta sẽ chia sẻ ngọn lửa sức mạnh cùng nhau, con trai của ta. '

Sebastian cúi đầu. 'Mẹ của con, chúng con sẽ xua đuổi Thần Chết và đưa người trở về cõi trần. '

Lilith cười và giơ tay. Lửa bùng lên trên người bà ta, và bà ta tan biến vào không trung với một cú nổ lớn, tàn lửa lụi dần. Khi chúng hoàn toàn biến mất, Sebastian đá vào ngôi sao năm cánh, cắt đứt đường vẽ rồi ngẩng đầu lên. Một nụ cười xấu xa xuất hiện trên mặt hắn. 'Cartwright, ' hắn gọi. 'Đưa kẻ đầu tiên ra. '

Đám đông dạt ra, và một người mặc áo choàng bước tới, kéo theo một phụ nữ lão đảo đi cạnh. Một sợi xích buộc cô ấy với tay hắn, mái tóc dài che hết mặt. Clary sững sờ. 'Jace, gì thế anh? Chuyện gì thế? '

'Không sao đâu, ' anh lơ đãng đáp. 'Không ai bị thương đâu. Chỉ là biến đổi mà. Cứ nhìn đi. '

Cartwright, tên này làm Clary ngỡ ngờ mình từng nghe ở Idris, đặt tay lên đầu người phụ nữ và ấn xuống. Sau đó hắn giật tóc cô ta. Người phụ nữ nhìn Sebastian và chớp mắt vì hoảng loạn nhưng cũng thách thức ngấm ngầm, khuôn mặt cô ta được ánh trăng soi rõ.

Clary hỗn hển. 'Cô Amatis. '

Chương 21 Vời Địa ngục

Chị gái chú Luke ngược mắt lên, đôi mắt xanh ấy sao giống mắt chú Luke thế, và chú mục vào Clary. Trông cô chờ đợi, choáng váng như người phê thuốc. Cô ấy định đứng dậy, nhưng Cartwright ấn cô xuống. Sebastian đi về phía họ với chiếc Cốc trên tay.

Clary dợm bước theo, nhưng Jace nắm cánh tay cô và kéo lại. Cô đá anh, nhưng anh đã kịp ôm ghì lấy cô, tay bịt miệng cô. Sebastian đang nói với cô Amatis bằng giọng trầm cuốn hút. Cô lắc đầu quầy quậy, và Cartwright nắm mái tóc dài của cô Amatis và giật ra sau. Clary nghe tiếng hét của cô cao vút lên trong gió.

Clary nhớ tới cái đêm cô thức và ngắm Jace thở đều đều, nghĩ cô có thể kết thúc bằng một cú đâm đơn giản. Nhưng hồi đó trong suy nghĩ của cô không hề có một khuôn mặt, một giọng nói, một kế hoạch cụ thể. Giờ đây, khi thấy mặt chị gái chú Luke, khi Clary đã biết kế hoạch thì sự đã muộn.

Sebastian một tay nắm mái tóc cô Amatis, một tay ấn cái Cốc vào miệng cô. Khi hân đồ chất lỏng vào miệng cô Amatis, cô ấy gập người nôn khan, làm chất lỏng đen đặc chảy xuống cằm.

Sebastian lấy chiếc Cốc lại, nhưng nó đã phát tác. Cô Amatis ho khạc, người căng cứng. Mắt cô mở lớn và chuyển sang اللون đen như mắt Sebastian. Cô lấy tay ôm mặt, một tiếng rên rỉ vọng ra, và Clary kinh ngạc vì ấn ký Voyance đã mờ dần trên tay cô — mờ tới trắng bệch — và biến mất.

Cô Amatis bỏ tay xuống. Vẻ mặt cô bình thản và mắt cô xanh lại. Đôi mắt cô nhìn Sebastian chăm chú.

'Thả cô ta ra, ' Anh trai Clary ra lệnh cho Cartwright, mắt nhìn cô Amatis. 'Để cô ta tới chỗ tôi. '

Cartwright tháo xích cùm hân với cô Amatis và lùi bước, vẻ mặt hân vừa biết ơn vừa hứng khởi.

Cô Amatis ngồi yên một lúc, hai tay buông thõng. Rồi cô đứng lên và bước đến chỗ Sebastian. Cô quỳ xuống trước mặt hắn, tóc cô dài quét đất. 'Thưa chủ nhân, ' cô cất tiếng. 'Xin sẵn lòng phục vụ? '

'Đứng lên, ' Sebastian đáp, và cô Amatis duyên dáng làm theo. Như thể đột nhiên cô có lối cử động khác hẳn. Mọi Thợ Săn Bóng tối đều uyển chuyển, nhưng cô ấy cử động êm như mèo khiến Clary rùng mình. Cô ấy đứng thẳng trước mặt Sebastian, và Clary nhận ra cô đang mặc đồ ngủ chứ không phải váy trắng như cô nhầm tưởng, giống kiểu cô bị đánh thức và lôi khỏi giường ấy. Hắn phải là ác mộng, khi nhận ra mình ở đây, giữa đám mũ trùm kín mít, giữa chốn đông không mông quạnh này. 'Đến đây với ta, ' Sebastian ra lệnh, và cô Amatis đến bên hắn. Cô thấp hơn hắn ít nhất một cái đầu, nên phải ngẩng đầu lên khi hắn thì thầm gì đó vào tai. Cô ấy nở một nụ cười lạnh lẽo.

Sebastian giơ tay. 'Cô có muốn tỉ thí với Cartwright không? '

Cartwright buông cái xích ra, tay lần tới thắt lưng vũ khí ẩn sau lớp áo choàng. Hắn ta khá trẻ, tóc bạch kim và cằm nhọn. 'Nhưng tôi —'

'Tất nhiên là phải có phần minh họa sức mạnh của cô ta chứ, ' Sebastian tiếp. 'Triển đi nào, Cartwright, đây là một phụ nữ lớn tuổi hơn cậu nhé. Sợ à? '

Cartwright có vẻ bối rối, nhưng tay đã thủ con dao găm lưỡi dài. 'Jonathan —'

Mắt Sebastian lóe lên. 'Amatis, đánh hắn. '

Môi cô ấy cong lên. 'Rất vui lòng, ' cô đáp và lao tới với một tốc độ đáng kinh ngạc. Cô Amatis nhảy lên đá bay con dao khỏi tay Cartwright. Clary kinh ngạc nhìn cô làm hắn suýt ngã nhào, dùng đầu gối động vào bụng hắn. Hắn lao đảo lùi lại, và cô Amatis đập đầu vào đầu hắn, xoay người kéo mạnh đuôi áo choàng của hắn, làm hắn ngã ra đất. Hắn gục hẳn với một tiếng rắc đáng sợ, rồi rên rỉ vì đau đớn.

' Cái tội dám dựng tao dậy lúc nửa đêm này, ' cô Amatis nói và đưa tay quệt môi chỗ hơi bị xước. Tiếng cười căng thẳng lan khắp đám đông.

'Mắt thấy tai nghe rồi nhé, ' Sebastian tuyên bố. 'Đến một Thợ Săn Bóng tối không có kĩ năng hay sức mạnh đặc biệt — xin thứ lỗi, Amatis — cũng có thể được cường hóa, nhanh nhẹn hơn so với lúc mang sức mạnh thiên thần. ' Hắn đâm tay này vào lòng bàn tay kia. 'Sức mạnh. Sức mạnh thực thụ. Ai sẵn lòng nhận nào? '

Sau một thoáng lưỡng lự, Cartwright đứng dậy, tay ôm bụng. 'Tôi, ' hắn đáp, mắt hắn học nhìn cô Amatis đang cười.

Sebastian giơ cái Cốc Hỏa Ngục ra. 'Vây tới đây. '

Cartwright tiến lên và cùng lúc đó, các Thợ Săn Bóng tối khác cũng rời nhóm, lục tục đến chỗ Sebastian đang đứng, tạo thành một hàng ngoằn ngoèo. Cô Amatis khoanh tay trầm tư quan sát. Clary nhìn cô, thầm mong cô ấy nhìn lại mình. Cô ấy là chị gái chú Luke mà. Lẽ ra cô ấy sẽ thành bác Clary rồi.

Cô Amatis ời. Clary nghĩ tới ngôi nhà nhỏ bên bờ kênh Idris, cô Amatis dịu dàng, người phụ nữ yêu cha đẻ của Jace biết bao. Làm ơn nhìn cháu đi, cô nghĩ. Làm ơn cho cháu biết cô vẫn là chính mình đi. Như thế cô Amatis nghe lời cầu mong thầm lặng của cô, cô ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Clary.

Và mỉm cười. Không hề có chút an ủi hay hiền dịu gì hết. Nụ cười ấy xấu xa, lạnh lùng và hơi hả hê. Ấy là nụ cười của người sẵn sàng nhìn bạn chết đuối, Clary nghĩ, và không thèm động tay giúp đỡ. Ấy không phải nụ cười của cô Amatis. Kia không phải cô Amatis. Cô ấy biến mất rồi.

Jace không bật miệng cô nữa, nhưng cô chẳng buồn gào thét gì nữa. Chẳng còn ai giúp cô, và người đang ôm cô trong vòng tay, đang giam giữ cô đây cũng không phải Jace. Người này chỉ còn là hơi người bám lên quần áo cũ không mặc trong nhiều năm, là dáng gối đầu lên gối của người từng ngủ

trên đó dù người ấy đã chết từ lâu. Một cái vỏ rỗng để cho cô thỏa niềm ước mong, tình yêu và ảo mộng mà thôi.

Chính vì làm thế mà cô đã phạm một sai lầm lớn với Jace thực sự. Để cứu anh, cô suýt quên cô đang cứu ai. Và lời anh nói vẫn còn văng vẳng khi anh là chính mình. Anh ghét thấy hắc ở bên em. Hắc ấy. Phiên bản khác của anh. Jace biết họ là cá thể khác biệt — biết mình khi chẳng còn linh hồn đã không còn là chính mình nữa.

Anh đã gắng nộp mình cho Clave, nhưng cô không đồng ý. Cô không để anh làm điều anh muốn. Cô đã lựa chọn thay cho anh — dù là trong lúc hoảng hốt, nhưng cô đã làm thế — mà không hiểu ra Jace của cô thà chết chứ không để chuyện này xảy ra, và giờ cô còn chẳng cứu được anh mà đã dày dạn anh bằng cái vỏ anh ghét này.

Cô dựa vào anh, và Jace, coi động thái đó thể hiện sự không phản kháng, bèn thả lỏng. Những Thợ Săn Bóng tối cuối cùng đang đứng quanh Sebastian, háo hức cầm lấy chiếc Cốc Hỏa Ngục hắc giờ ra. 'Clary —, ' Jace mở miệng.

Cô không biết anh định nói gì — một tiếng hét vang lên, và một Thợ Săn Bóng tối định đón cái Cốc lão đảo với mũi tên xuyên qua cổ họng. Clary sững sờ quay phắt đầu lại và thấy Alec, đang đứng trên mộ đá, cung giương sẵn. Anh cười hài lòng và đưa tay ra sau vai lấy mũi tên.

Và phía sau lưng anh, toàn bộ đội quân đổ bộ vào cánh đồng hoang. Một đàn sói chạy sát đất, với bộ lông nâu sáng ngời trong ánh sáng lấp lóa. Cô đoán có cả Maia và Jordan. Đằng sau họ là các Thợ Săn Bóng tối quen thuộc sòng bước: Isabelle và Maryse Lightwood, Helen Blackthorn và Aline Penhallow, và mẹ Jocelyn, mái tóc đỏ của mẹ nổi bật từ đằng xa. Đi cùng họ là Simon, chuỗi kiếm bạc gõ lên trên vai, và Magnus, hai tay bồng lửa xanh.

Tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực. 'Đằng này! ' cô gọi họ. 'Ở đây này! '

'Cháu có thấy con bé không?' cô Jocelyn hồi thúc. 'Con bé có ở đây không?'

Simon căng mắt nhìn trong màn đêm trước mặt, các giác quan ma cà rồng càng sắc bén hơn nhờ mùi máu; đủ loại máu hoà quyện vào nhau – máu Thợ Săn Bóng tối, máu quý, cả vị đắng của máu Sebastian nữa. 'Cháu thấy rồi,' cậu đáp. 'Jace đang giữ bạn ấy. Cậu ấy đang lôi cậu ấy ra sau hàng Thợ Săn đằng đó.'

'Nếu họ trung thành với Jonathan như với Valentine hồi còn hội Circle, họ sẽ xả thân bảo vệ hẳn, Clary và Jace.' Giọng cô Jocelyn lạnh băng, đôi mắt xanh bùng lửa giận. 'Chúng ta phải xuyên thủng hàng phòng ngự đó rồi mới tiếp cận được con bé.'

'Ta cần tiếp cận Sebastian,' Isabelle nói. 'Simon, bọn tớ sẽ mở đường cho cậu. Cậu tiếp cận Sebastian và xiên hẳn bằng thanh Glorious. Một khi hẳn gục —'

'Đám tay chân sẽ tan tác,' Magnus tiếp. 'Hoặc, tùy thuộc xem họ có gắn bó với Sebastian cỡ nào, họ sẽ bỏ mạng theo hẳn. Cứ hi vọng thôi vậy.' Anh ngửa cổ ra sau. 'Nhân tiện nói đến hi vọng, mấy người thấy Alec bắn cung đỉnh không? Bạn trai tôi đó.' Anh vẫy tay, hai tay anh lười lười xanh. Người anh như bừng sáng. Chỉ có Magnus, Simon thừa nhận, mới dám vào trận bằng giáp hào quang kiểu này.

Isabelle lắc cổ tay, và cái roi của cô phóng ra, ánh vàng kim lóe lên. 'Okay, Simon.' cô hỏi. 'Sẵn sàng chưa?'

Hai vai Simon căng cứng. Quân địch — Simon chẳng còn cách gọi nào khác — vẫn giữ vững hàng ngũ với áo trùm và khí giới, hai tay thủ thế sẵn. Một số kẻ đang kêu lên thảng thốt. Cậu không thể nhìn cười.

'Nhân danh Thiên thần, Simon ạ,' Izzy tiếp. 'Cười gì thế?'

'Mấy thanh thiên đao của địch vô dụng rồi,' Simon đáp. 'Chúng đang loay hoay kìa. Sebastian vừa gào với chúng sử dụng vũ khí khác đi.' Một tiếng

thét nữa vang lên vì một mũi tên lao vun vút từ lăng mộ, cắm vào lưng một Thợ Săn Bóng tối mặc áo choàng đỏ có dáng người vạm vỡ. Gã ngã nhào, hàng phòng thủ rối loạn, hết như vết nứt trên tường. Cơ hội đã đến, Simon vội lao đi, và những người khác chạy theo.

Cảm giác của cậu như đang lặn xuống đáy biển đen đặc đầy cá mập cùng sinh vật biển răng sắc đang cào xé nhau. Đây không phải lần đầu Simon lâm trận, nhưng trong cuộc chiến Bóng Đêm, cậu có Ấn Ký Cain. Nó không phát huy bao lắm tác dụng, nhưng lũ quỷ vẫn lùi lại khi thấy nó. Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ nhớ nó, nhưng giờ nổi nhớ bùng lên khi cậu gắng xô đẩy đám Thợ Săn Bóng tối ken nhau sát sạt, những kẻ dùng dao kiếm để xử cậu. Isabelle và Magnus ở hai bên hỗ trợ cậu — bảo vệ Glorious. Ngọn roi của Isabelle quật đòn mạnh và hiểm, còn tay Magnus bắn ra lửa đỏ, xanh lục và xanh dương. Những búng lửa thiêu sống đám Thợ Săn Bóng tối nào trúng phải. Còn những kẻ khác gào rú khi đàn sói của chú Luke giáp lá cà, nhằm cổ họng chúng mà cắn.

Một con dao phi tới với tốc độ cực nhanh và sượt qua sườn Simon. Cậu kêu đau những vẫn tiến bước vì vết thương sẽ lành trong vài giây. Cậu chen tới —

Và sững người. Một gương mặt thân quen xuất hiện trong tầm mắt cậu — chị gái chú Luke, cô Amatis. Và khi cô ấy thấy cậu, cô nhận ra cậu. Cô làm gì ở đây? Cô đến để quyết chiến cùng họ chăng? Nhưng—

Cô lao tới cậu với con dao loang loáng trong tay. Cô nhanh — nhưng không đủ để phản xạ ma cà rồng của cậu chịu kém, nếu cậu không kinh ngạc tới quên cả cử động. Amatis là chị chú Luke, cậu quen cô ấy; và giây phút hoang mang ấy có thể là dấu chấm hết của đời cậu nếu Magnus không đẩy cậu lùi lại. Lửa xanh tóe ra từ tay Magnus, nhưng cô Amatis nhanh tay hơn. Cô né búng lửa và chuôi dưới tay Magnus, và Simon thấy ánh trắng phản chiếu trên lưỡi dao. Đôi mắt Magnus mở to vì sốc khi con dao nhuộm màu màn đêm đâm xuống, xuyên qua giáp của anh; Isabelle gào lên khi Magnus khuỵu gối. Simon gắng tới chỗ anh, nhưng đám đông hỗn chiến đẩy dạt cậu

đi. Cậu hét gọi Magnus khi cô Amatis cúi đầu trên pháp sư bị thương và con dao nhắm vào tim anh ta.

'Thả em ra! ' Clary hét, giãy giụa và đâm đá hết sức để thoát khỏi vòng tay Jace. Cô gần như chẳng thấy gì qua đám Thợ Săn Bóng tối mặc áo choàng đỏ đứng chắn mặt cô, Jace và Sebastian, chắn giữa cô và gia đình, bạn bè cô. Ba người họ chỉ cách chiến trường có vài mét; Jace giữ chặt cô, mặc cho cô vùng vẫy, còn Sebastian đứng bên cạnh, quan sát toàn cảnh với vẻ bức bối rõ ràng. Môi hắn đang mấp máy. Cô không rõ hắn đang chửi thề, cầu nguyện hay ngâm nga thần chú. 'Thả em ra, đồ —'

Sebastian quay sang, biểu cảm rất đáng sợ, hòa trộn với nụ cười tươi và nhe răng đe nẹt. 'Bắt con bé ngâm miệng đi Jace. '

Jace vẫn giữ Clary và hỏi, 'Cứ đứng để họ bảo vệ hả? ' Anh hất hàm về hàng ngũ Thợ Săn Bóng tối.

'Đúng, ' Sebastian đáp. 'Chúng ta quá quan trọng để bị đả thương. '

Jace lắc đầu. 'Tôi không thích. Phe địch đông quá. ' Anh ngهن cổ nhìn qua đám người. 'Còn Lilith? Gọi bà ta giúp được không? '

'Gì hả, tại đây á? ' Vẻ khinh miệt hiển hiện trong lời Sebastian. 'Không. Thêm nữa, bà ta quá yếu để giúp ích gì. Từng có thưở một tay bà ấy sẽ quét cả đội quân, nhưng cái thằng Cư dân Thế giới Ngầm mắc dịch mang Ấn Ký Cain làm bà phân rã rồi. Chỉ còn xuất hiện và cho máu được thôi. '

'Thằng hèn, ' Clary nạt hắn. 'Anh biến đám người kia thành nô lệ và anh chẳng thèm chiến đấu để bảo vệ họ —'

Sebastian giơ tay như định vả cô. Clary mong hắn làm thế để Jace thấy, nhưng hắn chỉ cười mĩa. Hắn hạ tay xuống. 'Thế nếu Jace buông em ra, em sẽ tham chiến chắc? '

'Tất nhiên là tôi sẽ —'

'Ở phe nào? ' Sebastian rảo bước tới, giơ chiếc Cốc Hỏa ngực lên. Cô có thể thấy dịch lỏng trong đó. Dù đã có nhiều người uống trước, lượng máu trong

đó vẫn còn nguyên. 'Jace, ngửa đầu con bé lên. '

'Không! ' Cô giãy còn ghê hơn trước. Jace đưa tay dưới cằm cô, nhưng có vẻ anh đang lưỡng lự. 'Sebastian, dừng —'

'Ngay bây giờ, ' Sebastian ngắt lời. 'Chúng ta không còn việc ở đây nữa. Chúng ta là yếu nhân, không phải đám tay chân kia. Tác dụng của Cốc Hỏa ngục đã được xác thực. Điều đó là mấu chốt. ' Hắc năm vạt váy Clary. 'Nhưng sẽ dễ chuồn hơn, ' hắc nói, 'nếu ai đó không quấy đạp gào thét bên cạnh mình. '

'Để em ấy uống sau cũng được —'

'Không, ' Sebastian gầm lên. 'Giữ con bé yên. ' Và hắc giơ Cốc, ấn vào môi Clary, cổ nạy mở miệng cô. Cô nghiêng răng chống cự. 'Uống, 'Sebastian gằn giọng khê đến mức Jace chưa chắc đã nghe được. 'Đã bảo em sẽ tuân lệnh anh tối nay mà. Uống ngay. ' Đôi mắt đen của hắc đặc lại, và hắc ấn cái Cốc, làm môi dưới của cô bị rách.

Cô nếm được vị máu khi cô đưa tay ra sau, nắm vai Jace, dùng người anh làm đá vung chân lên. Cô thấy diềm váy bị xé ra và chân cô đập trúng ngực Sebastian. Hắc lão đảo vì hụt hơi, vừa đủ để cô đập đầu vào mặt Jace. Anh kêu đau và thả lỏng cho cô thoát. Cô tránh anh và lao vào trận chiến mà không quay đầu nhìn lại.

Maia chạy trên nền đất đầy đá, ánh sao lạnh lẽo vuốt ve lông cô, mùi của chiến trận xộc vào cái mũi tinh nhạy của cô — mùi máu, mồ hôi và nhựa cháy của phép thuật.

Đàn sói tản ra khắp cánh đồng, nhảy bổ cắn giết với hàm răng và bộ móng chết người. Maia ở sát bên Jordan, không phải vì cô cần bảo vệ mà vì họ ăn ý hơn hắc khi ở bên nhau. Cô mới tham chiến một lần, trên cánh đồng Brocelind, và đó là một trận hỗn chiến với sự tham gia của quỷ và Cư dân Thế giới Ngầm. Ở Burren này có ít người hơn, nhưng đám Thợ Săn này lại khó chơi hơn, với độ thành thực sử dụng dao kiếm rất đáng sợ. Maia chứng kiến một gã gầy gò dùng con dao lưỡi ngắn chém bay đầu một người sói

đang đà nhảy, người sói đó đập đất và biến thành một người đàn ông không đầu, máu túa ra và không thể nhận dạng nổi.

Vừa mới nghĩ đến thôi, một trong những Nephilim mặc áo choàng đỏ đã kịp tiếp cận họ, hai tay thủ song kiếm hai lưỡi. Lưỡi kiếm vấy máu sẫm trong ánh trắng. Jordan gầm ghè bên tai Maia nhưng cô mới là kẻ ra đòn trước. Hấn tránh và vung kiếm lên. Vai cô nhói đau và cô phải tiếp đất bằng bốn chi. Có tiếng lanh canh — cô kịp tước khí giới của hắn rồi. Cô tru lên hài lòng và quay người, nhưng Jordan đã nhảy lên nhắm vào cổ tên Nephilim

Nhưng hắn nhanh tay hơn, tóm lấy cổ anh dễ như bắt cún. 'Đồ Cư dân Thế giới Ngầm cặn bã, ' hắn quát và dù nghe thóa mạ cũng nhiều, nhưng nỗi hận thù lạnh băng trong lời hắn nói làm cô rùng mình. 'Mày làm áo thì ngon. Tao sẽ lột da mày để mặc. '

Maia cắn chân hắn ngập răng. Máu phun vào miệng cô khi gã kia gào lên vì đau và loạng choạng lùi bước, đá cô, và tay tóm Jordan lỏng ra. Maia giữ chặt khi Jordan lao vào lần nữa, và tiếng la hét tức giận của tên Thợ Săn Bóng tối tắt lịm khi móng vuốt sói xé toạc cổ hắn.

Cô Amatis nhắm tim Magnus mà xuống tay — đúng lúc một mũi tên xé gió bay tới và cắm vào vai cô, làm cô lệch người đến độ đập mặt xuống nền đất. Cô ấy hét gì đó, nhưng bị át đi bởi tiếng vũ khí chạm nhau. Isabelle quỳ bên cạnh Magnus; Simon ngược lên thấy Alêc cầm cung đứng im lìm trên mộ đá. Có lẽ anh ở quá xa để thấy Magnus, Isabelle đã đặt tay lên ngực pháp sư, nhưng Magnus — Magnus, người luôn quá tăng động, luôn tràn trề năng lượng — lại im lặng kỳ lạ dưới bàn tay chăm sóc của Isabelle. Cô ngẩng lên và thấy Simon đang nhìn họ; tay cô đỏ máu, nhưng cô lắc đầu dứt khoát với cậu. 'Đi tiếp đi! , ' cô hét. 'Tìm Sebastian đi! '

Chần chừ một thoáng. Simon quay người lao vào trận chiến. Hàng phòng ngự chắc chắn của Thợ Săn Bóng tối bắt đầu vỡ. Những người sói lao đi loang loáng, lừa đám Thợ Săn ra xa đồng đội. Cô Jocelyn đang trực chiến với một gã chỉ còn một tay, và Simon nhận ra một điều kỳ quặc khi cậu tiến

bước, chen qua khe hở hẹp giữa những kẻ đang giao chiến: Không một Nephilim nào có Ấn Ký. Da chúng sạch sẽ.

Chúng cũng — qua khoe mắt, cậu thấy một Thợ Săn lao vào Aline với cây thương vung cao, nhưng bị Helen đâm sườn — nhanh hơn bất kỳ Nephilim nào cậu từng thấy, kể cả Sebastian và Jace. Chúng uyển chuyển như ma cà rồng, Simon nghĩ, khi thấy một tên rạch bụng một người sói đang đà lao tới. Người sói tử trận rơi xuống đất, hóa thành thi thể một người đàn ông cao có mái tóc vàng xoắn. Không phải Jordan hay Maia. Cảm giác nhẹ nhõm, rồi tội lỗi trào dâng trong cậu; cậu chuệch choạng tiếng bước trong không gian sặc mùi máu, và cậu lại thấy nhớ Ấn ký Cain. Nếu cậu vẫn mang nó, cậu có thể thiêu sống đám Nephilim này —

Một tên Nephilim hắc ám chặn đường cậu, kiếm vung lên. Simon tránh đường kiếm, nhưng không cần thiết. Người đàn ông chưa vung hết đường thì bị tên cầm cổ, hấn sặc máu mà gục ngã. Simon ngẩng lên thấy Alec vẫn đứng chỗ cũ; gương mặt anh ta đánh lại, bắn đầu trúng đẩy như được lập trình: tay với ra sau lấy tên, lắp vào cung và bắn. Khi mũi tên bay đi, quy trình lại lặp lại. Simon nghe tiếng tên vun vút bay và cắm vào một ai đó khi cậu tiếp tục tìm đường đi trong chiến trường—

Cậu khựng lại. Cô ấy đây rồi. Clary, cô gái nhỏ bé mở đường máu len qua đám đông bằng đôi tay trần, vừa đá vừa đẩy để đi qua. Cô mặc cái váy đỏ rách bươm, mái tóc rối bù và khi thấy cậu, vẻ kinh ngạc ngờ ngợ xuất hiện trên mặt cô. Môi cô mấp máy tên cậu.

Đằng sau cô là Jace. Mặt anh vấy máu. Đám đông rẽ ra cho anh qua. Đằng sau anh, nhờ đường anh vệt ra, Simon thấy lấp lánh ánh đỏ và bạc — hình dáng quen thuộc, với mái tóc trắng dựng hệt Valentine.

Sebastian. Hắn vẫn ẩn náu sau hàng phòng thủ cuối cùng của đám Thợ Săn Bóng tối hắc ám. Vừa thấy hắn, Simon với tay ra sau vai và rút Glorious khỏi vỏ. Một lát sau, đám đông tham chiến dạt Clary tới chỗ cậu. Đôi mắt cô như thắm lại vì adrenaline, nhưng vẻ vui mừng khi thấy cậu hiện rất rõ.

Nhẹ nhõm chạy khắp người Simon, và cậu ngộ ra mình vừa tự hỏi cô ấy có còn là chính mình không, hay cô bị biến đổi như cô Amatis rồi.

'Đưa kiếm cho mình!' cô gào lên, giọng gần như bị chìm trong tiếng kim loại va vào nhau. Cô giơ tay chờ, và lúc ấy cô không phải là Clary, người bạn từ thuở ấu thơ của cậu, mà là một Thợ Săn Bóng tối, một nữ thần báo thù cần thanh kiếm của mình.

Cậu chìa chuôi kiếm cho cô.

Khi mở đường qua đám phòng ngự, dùng kindjal của Luke chém bất kỳ sắc đỏ nào cô thấy, Jocelyn thấy chiến trận chẳng khác gì xoáy nước, Mọi thứ đến rồi đi khỏi bạn quá nhanh khiến chẳng ai để ý đến độ nguy hiểm ngoài tầm kiểm soát, nỗ lực sống còn và không bị nhấn chìm.

Cô ráo róc nhìn khắp đám chiến binh để tìm con gái mình, tìm thấy một thoáng tóc đỏ — và kể cả bóng Jace, vì cậu ta ở đâu, Clary theo đấy. Rải rác khắp cánh đồng là những tảng đá lớn, như băng tảng trên mặt biển lặng gió. Cô bèn trèo lên một tảng đá để nhìn bao quát hơn, nhưng chỉ thấy mấy người giáp lá cà, vũ khí loang loáng, và dáng chạy của người sói trong đám chiến binh.

Cô quay người định trèo xuống tảng đá —

Nhưng một gã đã đợi sẵn bên dưới. Jocelyn giật mình.

Hắn mặc áo choàng đỏ, một bên má có sẹo, một vết thương trong chiến đấu. Mặt hắn không còn trẻ, nhưng cô không nhằm đâu được. 'Jeremy,' cô từ tốn lên tiếng, tiếng của cô chìm ngấm trong tiếng chiến trận. 'Jeremy Pontmercy.'

Thành viên trẻ nhất của hội Circle nhìn cô bằng đôi mắt vẫn đỏ. 'Jocelyn Morgenstern. Chị đến để gia nhập với chúng tôi hả?'

'Gia nhập? Jeremy, đừng —'

'Chị từng là người của hội Circle,' hắn đến gần hơn. Tay phải hắn lăm lăm con dao lưỡi sắc. 'Chị từng là người của bọn tôi. Và giờ chúng tôi theo con

traị chị. '

'Tôi dứt áo ra đi khi cậu theo chồng tôi rồi, ' Jocelyn đáp. 'Tại sao cậu nghĩ tôi sẽ theo con trai mình chứ? '

'Hoặc nhập bọn hoặc chống lại chúng tôi thôi, Jocelyn. ' Mặt hấn đánh lại. 'Chị không thể chống lại con mình đâu. '

'Jonathan, ' cô khẽ nói, 'là sản phẩm tà ác nhất của Valentine. Tôi không thể nhập bọn với nó. Mà suy cho cùng, tôi chưa bao giờ ủng hộ Valentine. Tại sao cậu mong tôi xiêu lòng chứ? '

Hấn lắc đầu. 'Chị hiểu sai ý tôi rồi. Ý tôi là chị không tài nào chống lại con mình đâu. Không chống lại chúng tôi được đâu. Hội Clave lại càng không. Chúng không phòng bị gì hết: không thể chống lại khả năng của chúng tôi, chống lại ý muốn của chúng tôi. Máu sẽ chảy thành sông ở mọi thành phố. Cả thế giới sẽ bị thiêu. Mọi thứ chị biết tới sẽ bị phá nát. Và chúng tôi sẽ trỗi dậy từ đống tro tàn thất bại của chị, như phượng hoàng hồi sinh vậy. Đây là cơ hội duy nhất của chị. Tôi không nghĩ con chị sẽ cho chị cơ hội khác đâu. '

'Jeremy, ' cô đáp. 'Cậu còn quá trẻ khi Valentine tuyển mộ cậu. Cậu có thể hối cải, có thể đầu thú với Clave mà. Họ sẽ khoan hồng —'

'Tôi không bao giờ có thể quay về với Clave, ' mặt hấn hiện lên một vẻ hài lòng rõ rệt. 'Chị không hiểu sao? Những kẻ về phe con chị không còn là Nephilim nữa. '

Không còn là Nephilim nữa. Jocelyn dợm nói, nhưng chưa kịp nói gì hấn đã trào máu từ miệng. Hấn gục xuống, và cô nhìn thấy Maryse cầm thanh trường kiếm đứng sau hấn.

Hai người phụ nữ nhìn vào mắt nhau một lúc. Rồi Maryse quay đi và tham chiến tiếp.

Tay Clary vừa cầm vào thanh kiếm, ánh sáng vàng bùng lên. Lửa lan truyền từ mũi kiếm xuống chuôi, làm câu chữ in trên lưỡi kiếm bừng sáng—Quis

ut Deus? — và chuôi kiếm như đang chứa ánh mặt trời. Cô suýt làm rơi kiếm vì nghĩ sẽ bị bỏng, nhưng ngọn lửa chỉ cháy bên trong thanh kiếm, còn bàn tay cô lạnh đi vì chất thép.

Mọi thứ diễn ra sau đó dường như thật chậm. Cô quay người, kiếm lăm lăm trong tay. Cô tìm Sebastian ở chỗ đám đông trong tuyệt vọng. Cô không thể thấy hắn, nhưng cô biết hắn vẫn ẩn mình sau hàng ngũ Thợ Săn Bóng tối mà cô phải đâm đá hết sức để len qua. Cô cầm chắc kiếm và sải bước tới chỗ hàng ngũ, nhưng cô bị cản đường.

Bởi Jace.

'Clary, ' anh nói. Dường như thật khó tin khi nghe được tiếng anh trong màn tạp âm quanh họ: tiếng gào thét, tiếng kim loại đụng nhau. Nhưng cái biến chiến binh ấy dường như dạt ra cho họ như Hồng Hải, để lại mình cô và Jace.

Thanh kiếm trơn trượt, nóng giãy trong tay cô. 'Jace. Tránh đường em đi anh. '

Cô nghe tiếng Simon sau lưng cô; Jace chỉ lắc đầu. Đôi mắt vàng của anh vô cảm, bình thản. Mặt anh đầy máu; đầu cô đập trúng gò má anh, da mặt anh đen bầm. 'Clary, đưa anh thanh kiếm. '

'Không. ' Cô lắc đầu, lùi lại một bước. Thanh Glorious chiếu sáng chỗ họ, soi tỏ đám cỏ đầm máu bị giày xéo, và cho cô thấy Jace đang bước tới chỗ cô. 'Jace. Em có thể tách anh khỏi Sebastian. Em có thể giết hắn mà không hại đến anh —'

Mặt anh nhăn lại. Mặt anh có cùng màu lửa của kiếm, hay chính mắt anh phản chiếu ánh lửa trong đó, cô không biết nữa, và cô nhận ra chuyện ấy không quan trọng. Cô nhìn thấy Jace và không-phải-Jace: ký ức về anh, về ngoài đẹp trai quen, luôn liều mạng mình và liều mạng người khác, tự học cách quan tâm và đề phòng. Cô nhớ tối họ ở cùng nhau ở Idris, nắm tay nhau trên chiếc giường hẹp, và cậu trai có đôi mắt ám ảnh nhìn cô và thú tội

giết người ở Paris. 'Giết á? ' Jace-mà-không-phải-Jace gặng hỏi. 'Em điên à? '

Rồi cô nhớ tới Hồ Lyn, khi Valentine đâm anh bằng kiếm, và sức sống như trôi ra khỏi cô khi mất anh ra sao.

Cô từng chứng kiến anh chết ở Idris. Và sau đó, cô hồi sinh anh, và anh tới bên cô với đôi mắt như có lửa Kiếm Thánh, với dòng máu thiên thần trong huyết quản.

Bóng tối bao trùm anh, anh kể. Chẳng có gì ngoài bóng tối, rồi anh trở thành bóng tối. Nhưng rồi anh nghe thấy giọng em.

Nhưng giọng nói ấy hòa vào thực tại: Jace quát trả Sebastian trong phòng khách nhà Valentine, thề thà rằng chết đi còn hơn phải sống thế này. Giờ cô nghe thấy tiếng anh bảo cô đưa kiếm cho mình, còn nếu không, anh sẽ phải tước nó khỏi tay cô. Giọng anh sốt ruột, khàn đi như đang nói chuyện với trẻ con. Và lúc ấy cô biết anh hoàn toàn không phải Jace, và Clary người này yêu không phải cô. Cái Jace này yêu là một ký ức về cô — mờ mịt và sai lệch: một cô gái dễ bảo ngoan hiền; một người không hiểu rằng tình yêu trao đi mà không theo ý muốn hay thành ý thì không phải là tình yêu.

'Đưa anh thanh kiếm. ' Anh chìa tay, hất cằm và lên giọng. 'Clary, đưa anh đi. '

'Anh muốn nó hả? '

Cô chìa thanh Glorious theo đúng cách anh dạy, giữ thẳng dù nó rất nặng. Lửa trong kiếm dường như sáng hơn, tới khi giống như vượn tới các vì sao. Jace chỉ còn cách cô tầm một đường kiếm, và vẻ hoài nghi đọng đầy trong mắt anh. Đến tận lúc này rồi mà anh vẫn không tin mình sẽ bị cô đa thương, đa thương thực sự. Đến tận lúc này.

Cô hít một hơi sâu. 'Nhận lấy này. '

Cô thấy mắt anh lóe lên như hồi họ ở bên hồ, và cô đâm anh, giống như Valentine từng làm. Cô hiểu chuyện phải thế thôi. Anh đã chết như này, và

cô đã kéo anh khỏi nanh vuốt thần chết. Và giờ anh lại ra đi.

Không ai lừa được thần chết. Trước sau gì hắn cũng sẽ hạ được mục tiêu.

Thanh Glorious đâm vào ngực anh, và cô thấy bàn tay vấy máu của cô ấn mạnh thêm để lưỡi kiếm cắm vào xương lồng ngực, đâm xuyên qua anh tới khi nắm tay cô chạm vào anh và cô khựng lại. Anh không cử động, và cô đang áp sát vào anh, cầm chắc Glorious để nhìn máu trào ra từ vết thương trên ngực.

Có tiếng hét— đầy giận dữ, đau đớn và hoảng sợ của một kẻ bị xé xác tàn khốc. Là Sebastian, Clary nghĩ. Sebastian đang gào thét vì mỗi ràng buộc giữa hắn và Jace bị cắt đứt.

Nhưng Jace. Jace không kêu than gì. Mặc kệ mọi thứ, mặt anh vẫn bình thản, như khuôn mặt của một bức tượng. Anh cúi nhìn Clary, đôi mắt lóe sáng như chứa ánh sáng trong người.

Và anh bốc cháy.

Alec không nhớ mình đã trèo xuống mộ đá, hay đi qua cánh đồng chất đầy xác chết—Thợ Săn Bóng tối hắc ám, người sói bị thương và tử trận— ra sao. Mắt cậu chỉ tìm một người. Cậu vấp chân suýt ngã; khi cậu ngược lên, ánh mắt cậu bắt gặp Isabelle quỳ bên cạnh Magnus.

Như thể không khí bị rút cạn khỏi phổi cậu. Cậu chưa bao giờ thấy Magnus trắng bệch, im lìm như thế. Có máu trên áo giáp, có máu trên nền đất.

Nhưng không thế nào. Magnus sống lâu vậy cơ mà. Anh là mãi mãi, là bất biến. Alec chưa từng tưởng tượng một thế giới Magnus chết trước mình.

'Anh Alec, ' giọng Izzy vang bên tai anh như đi qua nước. 'Anh Alec, anh ấy còn thở. '

Alec run rẩy thở ra. Cậu chìa tay cho em gái mình. 'Con dao găm. '

Cô lặng lẽ đưa cho cậu. Cô chưa bao giờ để tâm như cậu trong lớp học cứu thương; cô cứ nói chỉ cần biết chữ rune là ổn rồi. Cậu nghiêng răng cắn thân

trước áo giáp và áo sơ mi bên trong. Có lẽ nhờ áo giáp mà thân Magnus còn toàn vẹn.

Cậu thận trọng kéo áo ra, ngạc nhiên vì hai tay mình còn vững. Máu chảy ra nhiều và sườn bên phải Magnus có vết thương há miệng rộng. Nhưng nghe nhịp thở của Magnus thì phổi không bị tổn thương. Alec cởi áo khoác, gấp lại và ấn lên vết thương ngoác miệng.

Mắt Magnus hé mở. 'Ồi, ' anh yếu ớt kêu. 'Đừng đè anh. '

'Tạ ơn Raziel, ' Alec thở phào. 'Anh ổn rồi. ' Cậu đặt tay kia dưới đầu, ngón tay cái vuốt ve gò má bết máu của Magnus. 'Em tưởng... '

Cậu ngược nhìn em gái mình để tự ngăn không nói điều gì đó sến súa, nhưng cô đã lặng lẽ lánh đi.

'Em thấy anh ngã, ' Alec lặng lẽ tiếp. Cậu cúi xuống và khề hôn môi Magnus vì không muốn anh đau thêm. 'Em tưởng anh đã chết. '

Magnus cười ranh mãnh. 'Gì hả, vì vết xước này á? ' Anh liếc nhìn cái áo nhuộm đỏ trên tay Alec. 'Được rồi, một vết sâu đấy. Do một con mèo cực kỳ, cực kỳ lớn. '

'Anh bị mê sảng à? ' Alec hỏi.

'Không. ' Lòng mảy Magnus nhúu lại. 'Amatis định đâm cú chí mạng, nhưng cô ấy chưa gây tổn thương nghiêm trọng nào. Vấn đề là do anh bị mất máu quá nhiều nên khả năng tự lành của anh bị giảm. ' Anh hít một hơi rồi ho khan. 'Nào, đưa tay em đây. ' Anh chìa tay, và Alec nắm lấy, ngón tay họ lồng chặt vào nhau. 'Em có nhớ hôm ở trên tàu của Valentine, khi anh cần sức mạnh của em không? '

'Anh cần nữa à? ' Alec hỏi. 'Vì anh cứ tùy ý lấy đi. '

'Anh luôn cần sức mạnh của em, Alec ạ, ' Magnus đáp, và nhắm mắt lại khi nắm tay họ bừng sáng, giống như họ đang nắm giữ một vì sao.

Lửa bùng cháy từ chuôi sang lưỡi kiếm. Ngọn lửa làm tay Clary bị điện giật, làm cô ngã ra đất. Lưỡi của luồng nhiệt ấy giần giật trong huyết quản của cô, và cô đau đớn co mình lại để không bị gục hẳn.

Jace khuỵu xuống. Thanh kiếm vẫn xuyên qua anh, nhưng sắc cháy đã chuyển sang vàng trắng, và lửa chảy vào người anh như nước màu đỏ vào bình thủy tinh trong. Lửa vàng làm da anh trở nên trong suốt. Tóc anh ngả màu đồng, xương anh cứng lồ lộ qua da. Cả thanh Glorious cũng cháy đi, chảy thành dịch lỏng giống vàng lỏng trong lò nấu chảy. Đầu Jace ngửa ra, người cong lại như cánh cung khi ngọn lửa lan tỏa trong mình. Clary gắng bước đến anh qua nền đất đầy đá, nhưng hơi nóng tỏa ra từ anh quá mạnh. Anh ôm lấy ngực, và dòng máu vàng chảy qua kẽ tay anh. Tầng đá anh đang quỳ lên thẳm lại, nát ra và tan thành tro. Rồi Glorious chỉ còn thoi thóp tàn lửa, lóe lên lần cuối, và Jace gục xuống đất.

Clary muốn đứng vững mà chân cứ bủn rủn. Máu nóng rần rật chảy trong cô, và cơn đau lan tỏa khắp làn da cô như que cời. Cô lôi mình tiến bước, làm tay xước sát chảy máu, cô nghe tiếng vải váy rách ra, tới khi cô tới được bên Jace.

Anh nằm nghiêng, đầu gối lên một tay, tay kia dang rộng. Hơi nóng vẫn tỏa ra từ thảm than sắp tàn sống là anh, nhưng cô không để tâm. Cô thấy vết rách trên áo anh, chỗ thanh Glorious đâm. Tro bụi và máu hòa quện cùng màu vàng trên tóc anh.

Cử động rất từ tốn, mọi động thái của cô đều đau như kiểu cô đã già, như thể cô đã tăng thêm một tuổi sau mỗi giây Jace bị thiêu. Cô kéo anh về bên mình, để anh ngả lưng lên một tảng đá dính máu và ám bồ hóng. Cô nhìn gương mặt tuy thất sắc nhưng vẫn — vẫn đẹp của anh.

Clary đặt tay lên ngực anh, chỗ màu máu nhuộm đậm nhất trên áo anh. Cô cho rằng lưỡi kiếm đã cắt xương sườn anh. Cô đã chứng kiến máu Jace trào qua kẽ tay, nhiều đến nỗi làm đám đá dưới chân lóa đỏ, làm tóc anh dựng đứng lên.

Nhưng mà. Nếu anh có phần tính thiện nhiều hơn phần ác.

'Jace, ' cô thì thầm. Quanh họ vang lên tiếng chân chạy. Đám tàn quân của Sebastian đang bỏ vũ khí để chạy khỏi Burren. Cô lờ đi. 'Jace ơi. '

Anh không nhúc nhích. Gương mặt anh bình thản dưới ánh trăng. Long mi anh thăm lại, phủ bóng xuống đôi gò má.

'Làm ơn, ' giọng cô khàn đi. Mỗi hơi thở như phải bồng. 'Nhìn em đi. '

Clary nhắm mắt. Khi cô mở mắt ra, mẹ cô đang quỳ bên cô, tay nắm vai cô. Nước mắt giàn giụa trên mặt mẹ Jocelyn. Nhưng không thể nào — sao mẹ cô lại khóc?

'Clary, ' mẹ cô thì thào. 'Buông cậu ấy ra. Cậu ấy chết rồi. '

Đằng xa là Alec quỳ bên Magnus. 'Không, ' Clary đáp. 'Thanh kiếm — nó đốt đi phần tính ác. Anh ấy có thể còn sống. '

Mẹ vuốt lưng cô, những ngón tay mẹ mắc vào lọn tóc xoắn bồng thiêu của Clary. 'Clary, đừng... '

Jace, Clary quả quyết nghĩ, tay cô nắm chặt tay anh. Anh mạnh mẽ hơn thế này. Nếu đây là anh, thật sự là anh, anh sẽ mở mắt nhìn em.

Đột nhiên Simon xuất hiện, cũng quỳ xuống bên Jace, mặt cậu vấy máu và bụi bẩn. Cậu với tay đến Clary. Cô ngẩng phắt lên nhìn cậu chăm chăm, và thấy Isabelle mở to mắt chầm chậm bước đến. Bộ đồ của Izzy cũng đầy máu. Clary quay mặt đi, mắt chú mục vào màu tóc Jace.

'Sebastian, ' Clary nói, hoặc gắng lên tiếng. Giọng cô lí nhí. 'Ai đó nên đuổi theo hắn. ' Và để tôi yên.

'Họ đang tìm nó rồi. ' Mẹ cô lo lắng, mắt mở to. 'Clary, buông cậu ấy đi con. Clary con yêu... '

'Kệ bạn ấy đi, ' Clary nghe mồn một tiếng Isabelle. Cô nghe tiếng mẹ phản đối, nhưng âm thanh dường đi ở xa lắm, giống như Clary đang xem vở kịch

từ hàng ghế cuối. Ngoài Jace ra chả còn gì quan trọng. Jace, bị thiêu. Nước mắt ầng ậng trong mắt cô. 'Jace, khỉ thật, ' cô rã rời. 'Anh chưa chết mà. '

'Clary, ' Simon dịu giọng. 'Liệu cậu có thể... '

Rồi anh ấy ra. Simon đang yêu cầu cô thế, nhưng cô không thể. Cô sẽ không làm thế. 'Jace, ' cô thì thào. Tên anh như bùa chú gọi hồn, như cách anh đã ôm cô ở Renwick mà gọi tên cô liên hồi. 'Jace Lightwood... '

Cô cứng người. Có rồi. Một cử động rất khẽ, hầu như không rõ. Lông mi anh khẽ hấp háy. Cô nhào tới, suýt thì mất thăng bằng, và áp tay lên lớp vải nhuộm máu rách rưới trên ngực anh, như thể muốn giúp anh tự lành vết thương do mình gây ra nhanh hơn. Thay vào đó cô cảm thấy — quá kì diệu đến nỗi trong một thoáng, cô chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra, không dám nghĩ rằng có thể — dưới bàn tay cô, là tiếng tim anh đập.

Phần cuối (p1)

Ban đầu, Jace không ý thức được gì. Rồi bóng tối tràn đến, đi cùng theo là nỗi đau đớn âm ỉ. Cảm giác như vừa nuốt phải lửa, làm cổ họng đau rát. Cậu hớp hơi tìm không khí trong tuyệt vọng, một luồng khí cậu mong sẽ làm dịu đi nỗi đau, và rồi mắt cậu mở bừng.

Cậu chỉ thấy bóng người mờ mờ - - trong một căn phòng tranh tối tranh sáng, vừa lạ vừa quen, kê một dãy giường và một cửa sổ để ánh sáng xanh lọt vào, và cậu được để trên một chiếc giường có đủ chăn, ga quần quanh cậu như dây nhợ. Ngực cậu đau như bị đè, cậu liền rờ tay lên xem xét – hoá ra là do cậu bị băng bó. Cậu hít thêm một hơi nữa.

'Jace. ' Giọng ai mà quen thuộc quá, và một bàn tay nắm lấy tay cậu, đan ngón tay họ vào nhau. Băng phản xạ sinh ra từ lòng yêu thương và cảm giác thân quen có từ nhiều năm, cậu siết chặt bàn tay ấy.

'Alec, ' cậu đáp và choáng váng khi nghe thấy tiếng mình. Nó không thay đổi. Cậu thấy mình như bị nung chảy, và tái tạo lại như vàng trong lò nung — nhưng làm thế nào? Cậu đã thực sự là chính mình chưa? Cậu ngược nhìn

đôi mắt xanh lo âu của Alec, và nhận ra mình đang ở đâu — khu bệnh xá của Học Viện. 'Tớ xin lỗi...' '

Một bàn tay mảnh, chai sần vuốt má anh, và một giọng nói thứ hai cất tiếng, 'Đừng xin lỗi. Anh chẳng việc gì phải xin lỗi. '

Cậu nhắm hờ mắt lại. Cảm giác nặng nề trên ngực mình vẫn còn đó, một phần vì vết thương, một phần vì tội lỗi. 'Izzy. '

Cô hít một hơi. 'Là anh thật sự đúng không? '

'Isabelle, ' Alec chặn em gái, như thể không muốn cậu buồn, nhưng Jace nắm tay cô. Trong ánh hoàng hôn, anh thấy đôi mắt đen của Izzy sáng lên, gương mặt tràn ngập hi vọng. Đây là Izzy của gia đình cô, một Izzy giàu tình thương và đầy quan tâm.

'Đúng là anh, ' cậu đăng hăng và đáp. 'Anh biết có thể em không tin anh, nhưng thề có Thiên thần, Iz, đúng là anh. '

Alec không nói gì, nhưng cậu ta siết chặt tay Jace. 'Cậu không cần thề, ' cậu nói và bàn tay kia chạm vào chữ rune parabatai trên phần xương đòn. 'Tớ biết. Tớ nhận thấy được. Cái cảm giác mất đi một phần trong mình đã mất. '

'Tớ cũng thế. ' Giọng Jace run run. 'Thiếu đi gì đó. Tớ biết, kể cả lúc ở cùng Sebastian, nhưng không thể định hình nó. Nhưng đó là cậu. Parabatai của tớ. ' Cậu nhìn Izzy. 'Và em. Em gái mình. Và... ' Mi mắt anh nóng lên trong ánh sáng chói lòa: vết thương trên ngực nhói đau, và anh nhìn thấy gương mặt cô, sáng lên trong ánh kiếm. Cảm giác nóng bừng là lạ lan tỏa khắp người cậu. 'Clary. Làm ơn nói rằng —'

'Bạn ấy hoàn toàn khỏe mạnh, ' Isabelle vội nói. Giọng cô có gì đó khác — ngạc nhiên, khó ở.

'Hãy thề em không nói thề để anh không buồn bực đi. '

'Bạn ấy đâm anh, ' Isabelle nhấn mạnh.

Jace cười khùng khục, rồi nhăn nhó vì đau. 'Cô ấy cứu mạng anh. '

'Đúng thế, ' Alec đồng tình.

'Bao giờ tớ được gặp cô ấy? ' Jace cố tỏ ra không vồn vã.

'Đúng là anh rồi, ' Isabelle vui vẻ kết luận.

'Các Tu huynh Cam cứ lui tới suốt, ' Alec kể. 'Để kiểm tra cái này này, ' — cậu trở vào dải băng trên ngực Jace — 'và xem cậu tỉnh chưa. Giờ mà biết cậu đã tỉnh, chắc họ sẽ muốn nói chuyện với cậu trước khi họ để cậu gặp Clary. '

'Tớ bị hôn mê bao lâu rồi? '

'Khoảng hai ngày, ' Alec đáp. 'Tính từ lúc cậu được đưa từ Burren về và chắc chắn cậu sẽ không chết. Hóa ra chữa vết thương do kiếm của tổng lãnh thiên thần không dễ dàng gì. '

'Ý cậu là người mình sẽ có sẹo. '

'Một vết sẹo to xấu òm, ' Isabelle nói. 'Ở trên ngực anh. '

'Chà, chết thật, ' Jace đáp. 'Thế mà anh đang sống nhờ nhận hợp đồng quảng cáo đồ lót mới buồn. ' Cậu nói tỉnh bơ, nhưng lại nghĩ có sẹo cũng phải: cậu nên bị đánh dấu sau những gì đã xảy ra, cả thể chất lẫn linh hồn. Cậu suýt mất linh hồn, và vết sẹo này sẽ nhắc cậu ý chí mới yếu ớt làm sao và làm người tốt khó thế nào.

Nhắc cậu nhớ những điều xấu xa hơn nữa. Nhắc cậu nhìn về phía trước và nhắc không được để điều gì xảy ra. Sức mạnh của cậu đã trở lại; cậu nhận thức được điều đó, và cậu sẽ dùng toàn lực để đấu với Sebastian. Vừa nghĩ đến thôi, cậu thấy nhẹ nhõm hẳn, ngực cậu nhẹ hẳn. Cậu quay đầu nhìn vào mắt Alec.

'Tớ không ngờ sẽ có lúc chống lại cậu, ' cậu thần thờ. 'Chưa bao giờ. '

'Và sẽ không xảy ra lần nữa, ' cầm Alec cứng lại.

'Jace, ' Isabelle nói. 'Cố gắng bình tĩnh nhé? Chỉ là... '

Gì nữa đây? 'Có chuyện không ổn à? '

'Thì người anh hơi sáng, ' Isabelle đáp. 'Chỉ, kiểu tý chút thôi. '

'Phát sáng á? '

Alec cầm tay Jace mà giơ lên. Trong bóng tối, Jace thấy được ánh sáng nhàn nhạt chạy dọc cẳng tay mình, chạy dọc mạch máu mình. 'Bọn tớ nghĩ đây là tàn dư của thanh kiếm ấy, ' cậu tiếp. 'Có lẽ sẽ hết, nhưng các Tu huynh Cam thấy tò mò. Hiển nhiên rồi. '

Jace thở dài và ngả đầu xuống gối. Cậu kiệt sức đến độ chẳng đào sâu thêm chi tiết phát sáng này nữa. 'Nghĩa là giờ cậu phải đi hả? ' cậu hỏi. 'Đi báo các Tu huynh ấy? '

'Họ bảo chúng tớ báo cho họ lúc cậu tỉnh, ' Alec đáp, nhưng cậu ta lắc đầu luôn. 'Nhưng nếu cậu không muốn thì thôi. '

'Tớ thấy mệt, ' Jace thừa nhận. 'Nếu được ngủ vài tiếng nữa... '

'Tất nhiên. Tất nhiên là được. ' Tay Isabelle vuốt tóc Jace lòa xòa trên mắt cậu. Giọng cô chắc chắn và quả quyết như gấu mẹ bảo vệ con.

Mắt Jace từ từ khép lại. 'Và hai người không bỏ đi chứ? '

'Không, ' Alec nói. 'Không, bọn tớ không bỏ đi đâu. Biết rồi còn hỏi. '

'Không đời nào. ' Isabelle nắm lấy bàn tay để không của cậu và siết chặt. 'Người nhà Lightwood ở bên nhau, ' cô thì thầm. Tự dừng tay Jace ươn ướt, và cậu nhận ra cô đang khóc, nước mắt tuôn rơi — khóc vì cậu, vì cô em gái cậu yêu cậu, dù sau biết bao chuyện xảy ra, cô vẫn yêu cậu.

Anh em họ vẫn yêu cậu.

Và cậu thiếp đi như thế, khi Isabelle và Alec ở hai bên, trong lúc bình minh lên.

'Cậu bảo mình chưa được gặp anh ấy là sao? ' Clary gắng hỏi. Cô đang ngồi trên ghế bành trong phòng khách nhà chú Luke, dây điện thoại xoắn quanh ngón tay chặt đến nổi đầu ngón trắng bệch.

'Mới có ba ngày thôi, mà anh ấy bất tỉnh mất hai rồi, ' Isabelle đáp. Có mấy giọng nói xì xào trong điện thoại, và Clary căng tai nghe xem ai đang nói. Cô cho là có giọng cô Maryse, nhưng bác ấy đang nói chuyện với Jace? Hay Alec? 'Các Tu huynh Câm vẫn đang khám nghiệm anh. Họ vẫn cấm khách đến thăm. '

'Mặc kệ đám Tu huynh Câm. '

'Miễn đi. Họ im ỉm và mạnh mẽ, thế mới đáng sợ. '

'Isabelle! ' Clary dựa lưng vào gối. Hôm nay là ngày thu trời trong - nắng chiếu qua cửa sổ vào phòng, nhưng ánh nắng chẳng làm tâm trạng cô tốt lên. 'Mình chỉ muốn biết anh ấy có khỏe hay không thôi. Muốn thấy anh ấy không bị thương tích lâu dài, và anh ấy không sưng lên như quả dưa... '

'Làm sao mà sưng lên như dưa được, đừng ngớ ngẩn thế chứ. '

'Mình không biết. Vì có ai nói gì đâu. '

'Anh ấy khỏe mạnh, ' Isabelle nói, cơ mà Clary biết cô ấy đang giấu diếm gì đó. 'Alec ngủ cạnh anh ấy, còn mẹ mình và mình thay phiên nhau ở bên anh ấy cả ngày. Còn các Tu huynh Câm có tra tấn gì đâu. Họ chỉ cần biết điều anh ấy biết. Về Sebastian, căn hộ đó, mọi thứ. '

'Nhưng mình không thể tin Jace không gọi mình lúc anh ấy tỉnh. Trừ khi anh ấy không muốn nhìn mặt mình. '

'Có lẽ thế, ' Isabelle đáp. 'Cơ bản là cậu đã đâm anh ấy mà. '

'Isabelle —'

'Đùa thôi, tin hay không thì tùy. Nhân danh Thiên thần, Clary, sao cậu không kiên nhẫn một chút đi? ' Isabelle thở dài. 'Thôi bỏ đi. Mình quên mất ai đang ở đầu dây kia rồi. Nghe này, Jace bảo — lẽ ra mình không được nhắc tới, nhớ nhé — anh ấy cần nói chuyện riêng với cậu. Chỉ cần cậu đợi một —'

'Thì mình làm thế còn gì, ' Clary. 'Đợi ấy. ' Đúng thế. Hai tối nay cô ngồi trong phòng khách nhà chú Luke, ngóng chờ tin Jace và nhớ lại cuộc sống của cô trong tuần vừa rồi cận kề từng chi tiết. Đám Wild Hunt; cửa hàng đồ cổ ở Prague; đài phun chứa máu; đôi mắt đen của Sebastian; người Jace ép sát vào cô; Sebastian ấn cái Cốc Hỏa ngực vào môi cô, cổ nạy miệng cô ra; vị đắng của máu quỷ. Thanh Glorious tỏa sáng trong tay cô, đâm xuyên qua người Jace như tia lửa, cảm giác tim anh đập dưới đầu ngón tay mình. Clary hét bảo anh còn sống, tim anh vẫn đập, và cả gia đình anh quay lại, cả Alec dù đang phải diu một Magnus trắng bệch. 'Suốt ngày chỉ có tua đi tua lại chúng trong đầu. Mình đến phát điên mất. '

'Mình đồng ý vụ đó. Mà Clary này? '

'Hả? '

Im lặng. 'Cậu đâu có cần mình cho phép cậu tới gặp Jace đâu, ' Isabelle nói. 'Cậu có cần ai cho phép làm gì đâu. Cậu là Clary Fray. Cậu lao đầu vào đủ thứ chuyện mà chẳng cân nhắc hệ quả, và cậu vượt qua tất cả theo mấy giải pháp điên điên với liều mạng. '

'Chuyện đời sống riêng tư của mình thì không, Iz à. '

'Huh, ' Isabelle chốt. 'Vậy thì cứ làm tới đi. ' Và cô bạn gác máy.

Clary nhìn ống nghe vang tiếng tút tút. Rồi cô thở dài và gác máy, bỏ sang phòng ngủ.

Simon đang nằm dài trên giường, chân để lên gối còn tay chống cằm. Cái laptop để mở ở chân giường, cảnh phim Ma trận tạm dừng. 'Gặp may không? '

'Không hẳn. ' Clary tới tủ đồ. Cô mặc đồ để đi gặp Jace — quần bò và áo len xanh mềm mà cô biết anh sẽ thích. Cô mặc áo khoác nhung kẻ và ngồi xuống cạnh Simon đi giày. 'Isabelle chẳng chịu nói gì. Các Tu huynh Cầm không cho khách đến thăm Jace, nhưng thầy kệ. Mình cứ đến. '

Simon đóng laptop lại và lăn người qua. 'Thế mới là kẻ bám đuôi dững cảm của mình chứ. '

'Im đi, ' cô nói. 'Cậu muốn đi cùng không? Để gặp Isabelle luôn? '

'Mình đi gặp chị Becky, ' cậu đáp. 'Ở căn hộ. '

'Tốt. Hôn chị ấy cho mình nhé. ' Cô thắt xong dây giày và vươn tay vuốt tóc xòa xuống trán Simon. 'Trước đây mình phải quen cậu có Ấn Ký trên trán. Giờ thì phải quên sự hiện diện của nó đi. '

Đôi mắt nâu của cậu bạn dò xét cô. 'Có hay không, mình vẫn là mình. '

'Simon, cậu nhớ câu được khắc trên lưỡi kiếm không? Cái thanh Glorious ấy? '

'Quis ut Deus. '

'Tiếng Latinh đó, ' cô tiếp. 'Mình có tra. Ý nghĩa là Ai giống Chúa? - - một câu hỏi mẹo. Câu trả lời là không ai — không ai giống chúa hết. Cậu hiểu chưa? '

Cậu nhìn cô. 'Hiểu gì? '

'Cậu nói được rồi đó. Deus. Chúa. '

Simon mở miệng, rồi ngậm tằm. 'Mình... '

'Mình biết Camille bảo ả có thể nói tên Chúa vì ả không tin vào Chúa, nhưng mình nghĩ cái đó liên quan đến việc cậu nhìn bản thân ra sao hơn. Nếu cậu tin bản thân bị nguyên rủa, thì sự thật là thế. Nhưng nếu không tin... '

Cô chạm vào tay cậu; cậu siết nhẹ tay cô rồi thả lỏng, gương mặt dăm chiêu. 'Mình cần thời gian suy nghĩ. '

'Tùy cậu. Nhưng muốn nói gì thì có mình ở đây. '

'Và mình ở đây nếu cậu muốn thế. Dù cậu và Jace có làm gì ở Học Viện... cứ qua chỗ mình để nói chuyện. '

'Jordan sao rồi? '

'Khỏe re, ' Simon đáp. 'Maia với anh ta thành cặp rồi. Đang yêu nhau thăm thiết thành ra mình nên tránh mặt đi thì hơn. ' Cậu chun mũi. 'Khi cô ấy không ở đó, anh ta lèm bèm nào là anh ấy không an tâm vì cô bạn gái từng hò hẹn với nhiều thằng, trong khi anh ta mất ba năm ở cái chỗ huấn luyện Vệ binh và giả bộ mình vô tính (asexual). '

'Thôi nào, bạn ấy có quan tâm đâu. '

'Cậu hiểu con trai mà, tụi này có cái tôi mong manh lắm. '

'Mình không nghĩ cái tôi của Jace mong manh đâu. '

'Không, cái tôi của Jace là pháo phòng không của đàn ông, ' Simon thừa nhận. Cậu để tay phải lên bụng, tay vẫn còn đeo cái nhẫn tiên tộc. Vì cái kia bị hỏng nên cái này có vẻ vô dụng, nhưng Simon vẫn đeo nó. Clary hăm hờ cúi xuống hôn lên trán bạn.

'Cậu là người bạn thân tốt nhất từng có, biết chưa? ' cô nói.

'Biết rồi, nhưng nghe câu đó vẫn vui tai à. '

Clary bật cười và đứng lên. 'Well, ta nên đi đến ga tàu điện ngầm. Trừ khi cậu muốn ở lại với phụ huynh nhà mình thay vì ở cùng anh bạn độc thân vui vẻ của cậu. '

'Ờ. Với bạn cùng phòng buồn tình và chị gái mình. ' Cậu rời giường và theo chân cô vào phòng khách. 'Không định Dịch chuyển đi à? '

Cô nhún vai. 'Chả biết. Nghe có vẻ... phí. ' Cô qua hành lang và, sau khi gõ cửa, thò đầu vào phòng ngủ lớn. 'Chú Luke à? '

'Vào đi. '

Cô bước vào, Simon theo sau. Chú Luke đang ngồi tựa lưng vào đầu giường. Ngực chú bị quần băng dày sụ nổi rõ dưới lớp áo flannel. Trước mặt chú là một chồng tạp chí. Simon cầm một cuốn lên. "Lấp lánh như

Công chúa Tuyết: Cô dâu Mùa đông." cậu đọc to. 'Cháu không chắc đâu chú. Vương miện bông tuyết chẳng hợp đâu. '

Chú Luke nhìn quanh rồi thở dài. 'Cô Jocelyn nghĩ lên kế hoạch đám cưới sẽ tốt cho cả hai. Trở về cuộc sống bình thường, kiểu thế. ' Dưới mắt chú có quầng thâm. Mẹ Jocelyn là người báo cho chú tình hình cô Amatis, lúc chú còn ở trong đồn cảnh sát. Khi chú về nhà, dù Clary đã ôm hôn chào mừng chú, nhưng chú ấy vẫn không hé môi nói tới chị mình, và cô cũng vậy. 'Nếu để chú quyết định, chú sẽ đến Las Vegas và bỏ năm mươi đô để có đám cưới kiểu cướp biển do Elvis làm chủ hôn. '

'Cháu làm phù dâu cho, ' Clary gợi ý. Cô trông mong Simon. 'Còn cậu sẽ là... '

'Oh, không, ' cậu nói. 'Mình là dân híp-pi. Quá tuyệt để vào cảnh đám cưới. '

'Cậu chơi D&D mà. Cậu là một sách(geek) , ' cô vui vẻ sửa lại.

'Từ đó dành cho con gái (geek is chic) , ' Simon tuyên bố. 'Các tiểu thư thích "dân tri thức"(nerd) hơn. '

Chú Luke đăng hăng. 'Chú nghĩ hai cháu qua đây để nói gì cơ mà? '

'Cháu đến Học Viện thăm Jace đây, ' Clary đáp. 'Chú muốn cháu mang gì về không ạ? '

Chú lắc đầu. 'Mẹ cháu đang ở cửa hàng mua đồ. ' Chú nghiêng người để vào đầu cô, rồi nhắm mắt. Chú đang bình phục, nhưng chậm. 'Đi vui nhé. '

Clary hình dung mình sẽ phải đối đầu với ai ở Học Viện — một cô Maryse giận dữ, một Isabelle mệt mỏi, Alec lơ đãng và một Jace không muốn gặp cô — và thở dài. 'Mong vậy ạ. '

Ga điện ngầm có mùi tiết trời đông tràn vào thành phố — mùi lạnh lẽo của kim loại, ẩm ướt, bụi bẩn và ám khói. Alec thở ra khói trắng lúc bước đi dọc theo đường tàu, tay để không đút sâu vào túi áo cho ấm. Tay kia cầm đá phù thủy soi rọi cả đường hầm – hàng gạch lát xanh đỏ, bạc màu vì thời

gian, và dây điện vương vãi chổng chơ trên tường. Đã lâu rồi kể từ lần cuối ga điện ngầm này còn hoạt động.

Alec đến đây trong lúc Magnus đang ngủ. Dạo này Magnus cứ ngủ li bì; anh đang dưỡng sức vì vết thương ở trận Burren. Anh phải dùng rất nhiều năng lượng mới lành lặn lại, nhưng vẫn chưa hồi sức hoàn toàn. Pháp sư tuy bất tử nhưng không bất khả chiến bại, và "vài cm cao lên nữa là anh hết đời", Magnus buồn rầu nhận xét khi khám nghiệm xong vết thương. 'Tim anh sẽ ngừng đập. '

Có mấy khắc —thậm chí mấy phút — Alec tưởng Magnus đã chết. Lại còn sau khi tốn bao thời gian lo cậu sẽ già đi và chết trước Magnus mới mĩa mai làm sao. Đây là kiểu trừng phạt cậu đáng phải nhận, vì tội ngã lòng trước lời đề nghị của Camille, dù chỉ trong vài giây yếu lòng.

Cậu thấy ánh sáng trước mặt — giếng trời và đèn treo rọi sáng City Hall. Cậu định cất đá phù thủy đi thì một giọng nói cất lên sau lưng cậu. 'Alec, ' gọi tên cậu. 'Alexander Gideon Lightwood. '

Tim Alec muốn vọt ra ngoài. Cậu từ từ quay lại. 'Magnus? '

Magnus ra mặt, bước vào vùng đá phù thủy Alec cầm soi tới. Trông anh ảm đạm không giống mình tý nào, hai mắt có quầng thâm đậm. Mái tóc lìa chia mọi khi nhàu nhĩ. Anh chỉ mặc độc áo khoác ngoài cái áo phông, và Alec không thể kìm mình bần khoản anh có lạnh không.

'Magnus, ' Alec tiếp. 'Em tưởng anh đang ngủ. '

'Rõ ràng thế. ' Magnus nói.

Alec nuốt khan. Chưa bao giờ cậu thấy Magnus thực sự tức giận. Không đến mức này. Đôi mắt mèo của Magnus trở nên khó dò, mông lung. 'Anh bám theo em à? ' Alec hỏi.

'Nói thế cũng đúng. Làm thế mới biết em đi đâu, ' Cử động khá khó khăn anh mới đưa tay được vào túi áo, lấy ra một mẫu giấy gấp gọn. Trong ánh sáng mờ mờ, Alec nhìn thấy nét chữ bay bướm, cẩn thận đó. 'Em biết

không, khi cô ta báo em có đến đây – kể cho anh về thương vụ cô ta và em sắp thoả thuận – anh đã không tin. Anh không muốn tin cô ta. Vậy mà giờ em đến đây. '

'Camille kể cho anh –'

Magnus giơ tay ngắt lời cậu. 'Đừng nói, ' anh mệt mỏi nói. 'Tất nhiên là có kể. Anh đã cảnh báo em cô ta là bậc thầy thao túng và chính trị, nhưng em không nghe. Em nghĩ cô ta muốn ai là đồng minh của mình – anh hay em? Em mới có mười tám tuổi thôi, Alexander. Em không phải một đồng minh quyền năng. '

'Em bảo cô ta rồi, ' Alec phân trần. 'Em sẽ không giết Raphael. Em đã đến để dứt hãn với cô ta, em sẽ không làm thế —'

'Em phải lặn lội đến đây, tới cái ga điện ngầm bỏ hoang này, chỉ để nói thế hả? ' Magnus nhướn mày. 'Thế em không nghĩ mình nên nói thế bằng cách, có lẽ là, tránh xa cô ta hãn à? '

'Chỉ là —'

'Và nếu em từng đến đây – rất không cần thiết – và nói không thoả thuận với cô ta, ' Magnus nói với giọng bình thản chết người, 'vậy lần này em đến làm gì? Thăm xã giao? Chỉ gặp mặt thôi? Giải thích anh nghe coi, Alexander, xem anh có không hiểu chỗ nào không. '

Alec nuốt khan. Phải có cách giải thích chứ. Cậu tới đây gặp Camille vì cô ta là người duy nhất cậu có thể thổ lộ về Magnus. Người duy nhất không chỉ nhìn nhận Magnus, như cậu, là Đại Pháp sư vùng Brooklyn mà còn là một người biết yêu thương và được đáp lại, người có khuyết điểm và đặc điểm của con người, tính tình thay đổi thất thường làm Alec không sao lường được. 'Magnus – ' Alec dậm bước đến bên bạn trai cậu, và lần đầu tiên, Magnus tránh xa cậu. Cử chỉ của anh rất cứng nhắc và không mấy thiện chí. Anh nhìn Magnus như nhìn người dưng, một người lạ anh không ưa mấy.

'Em rất xin lỗi anh, ' Alec nói. Giọng cậu khào khào run run. 'Em không cố ý—'

'Biết sao không, anh cũng suy nghĩ nhiều chứ, ' Magnus lên tiếng. 'Một phần lý do anh muốn có Cuốn sách Trắng là thế. Bất tử cũng là một gánh nặng. Em phải nghĩ tới những ngày sắp đến, khi em đã đi mọi nơi, nhìn nhận mọi thứ. Trải nghiệm duy nhất anh chưa có là được già đi cùng ai đó – cùng với người anh yêu. Anh tưởng em là người ấy. Nhưng không đồng nghĩa với việc em cho mình quyền tước đi lựa chọn khả tử của anh. '

'Em biết. ' Tim Alec đập thành thịch. 'Em hiểu mà, và em không định làm thế —'

'Anh sẽ ra ngoài cả ngày, ' Magnus tiếp. 'Đến nhà anh lấy đồ của mình đi. Để chìa khoá trên bàn ăn. ' Mắt anh ngăm Alec. 'Kết thúc rồi. Anh không muốn gặp lại em, Alec ạ. Cả bạn em cũng không. Anh chán làm anh pháp sư cứng của họ rồi. '

Hai tay Alec run đến nỗi làm rơi đá phù thuỷ. Ánh sáng tắt, và cậu quỳ xuống, tay lục lọi trong đám rác rưởi và bụi bẩn tìm lại. Và rồi ánh sáng bùng lên trước mặt cậu, và cậu đứng lên thấy Magnus choán tầm mắt mình, tay anh cầm đá phù thuỷ. Hòn đá lấp lánh ánh sáng màu là lạ.

'Lẽ ra nó không phát sáng được, ' Alec bật ra. 'Chỉ có Thợ Săn Bóng tối mới làm nổi. '

Magnus xoè tay ra. Hòn đá bùng lên một màu đỏ sậm, không khác gì than hồng.

'Có phải vì cha anh không? ' Alec hỏi.

Magnus không đáp, chỉ đưa hòn đá cho Alec. Khi tay họ chạm nhau, vẻ mặt Magnus thay đổi. 'Em lạnh cóng rồi kìa. '

'Vậy sao?

'Alexander... ' Magnus kéo cậu lại gần, và đá phù thuỷ chớp nháy đủ màu. Alec chưa từng thấy đá phù thuỷ làm được thế bao giờ. Cậu tựa đầu vào vai

Magnus và để anh ôm mình. Nhịp tim của Magnus không giống con người – chậm hơn, ổn định hơn. Thịnh thoảng Alec nghĩ đó là thứ ổn định nhất của đời mình.

'Hôn em đi, ' Alec nói.

Magnus áp tay lên má Alec và nhẹ nhàng, gần như lơ đãng, rờ gò má Alec. Khi anh cúi xuống để hôn cậu, người anh đượm mùi đàn hương. Alec bấu chặt tay áo khoác Magnus, và đá phù thủy được họ kẹp chuyển sang màu xanh lục, xanh dương và hồng.

Ấy là một nụ hôn chậm rãi mà buồn bã. Khi Magnus dứt ra, Alec nhận ra cậu tự cầm đá phù thủy từ bao giờ; tay Magnus không còn giữ nữa. Ánh sáng chỉ còn một màu trắng.

Magnus khẽ nói. 'Aku cinta kamu. '

'Câu đó nghĩa là gì? '

Magnus gỡ tay Alec ra. 'Nghĩa là Anh yêu em. Nhưng điều ấy không thay đổi được gì đâu. '

'Nhưng nếu anh yêu em —'

'Đúng là thế. Nhiều hơn anh mừng tượng. Nhưng chúng ta chấm dứt, ' Magnus nói. 'Chẳng thể thay đổi điều em đã làm. '

'Em chỉ mắc sai lầm một lần, 'Alec thì thào, 'Chỉ một lỗi lầm —'

Magnus cười lớn. 'Một lỗi lầm? Thế khác gì bảo chuyến đi ngắn ngủi của tàu Titanic chỉ là một tai nạn đường biển thường thấy. Alec, em định rút ngắn tuổi thọ của anh. '

'Chỉ là — Cô ta mời chào, nhưng em đã suy nghĩ và không thể chấp nhận — Em không thể làm thế với anh. '

'Nhưng em nghĩ ngợi về lời mời. Và không thèm nói với anh. ' Magnus lắc đầu. 'Em không tin anh. Chưa bao giờ em tin. '

'Có mà, ' Alec nài. 'Em sẽ — em sẽ tin. Cho em một cơ hội nữa —'

'Không, ' Magnus chốt. 'Và lời khuyên nho nhỏ này: Tránh xa Camille ra. Chiến tranh sắp nổ ra. Em không muốn lòng trung thành của mình bị nghi ngờ chứ hả, Alexander? '

Và anh quay bước đi, hai tay đút túi — đi từ tốn như bị thương không chỉ ở sườn. Nhưng anh cứ bước đi. Alec dõi theo anh mất hút vào bóng tối.

Hồi hè thì trong Học Viện khá mát, nhưng khi mùa đông đã thực sự ngự trị, Clary nghĩ, thì trong này lại ấm. Hàng dãy nệm soi rọi cả sảnh vào, còn mọi khung cửa sổ kính mờ đều toả sáng dịu dịu. Cô nghe tiếng cửa ra vào đóng sập sau lưng mình, bước chân nhắm đến thang máy. Đi được nửa đường tới dãy phòng chính thì cô nghe tiếng ai đó cười.

Cô quay lại. Là Isabelle, ngồi lệt thềm trong đám băng ghế cũ, chân vắt lên thành ghế bày trước mặt. Cô bạn đi boots cao đến nửa đùi, quần bò bó, mặc áo len đỏ để hở một bên vai. Làn da cô ken đặc ấn ký đen sạm; làm Clary nhớ đến lời Sebastian-hắn không thích phụ nữ làm hồng da bằng ấn ký, và cô rùng mình. 'Cậu không nghe mình gọi à? ' Izzy hỏi gặng. 'Cậu đôi khi cũng lơ đãng đáng ngạc nhiên đấy. '

Clary dựa vào một băng ghế. 'Mình có cố tình bơ cậu đâu nào. '

Isabelle thu chân lại và đứng lên. Gót giày cô bạn cao, thành ra cô bị chiều cao của bạn áp đảo. 'Biết mà. Thế nên mình mới nói 'lơ đãng', không phải 'thô lỗ'. '

'Cậu định bảo mình đi hả? ' Clary mừng vì giọng mình không run. Cô muốn gặp Jace. Cô muốn gặp Jace nhiều hơn bao giờ hết. Nhưng sau những chuyện xảy ra trong tháng vừa qua, cô biết điều quan trọng là anh trở lại là chính mình và toàn mạng trở về. Mọi điều khác chỉ là phù phiếm.

'Không, ' Izzy vừa đáp vừa bước tới thang máy. Clary theo bước bạn. 'Mình nghĩ chuyện này thật ngớ ngẩn. Cậu đã cứu được anh ấy. '

Clary dẫn cảm giác lạnh lẽo ở cổ họng xuống. 'Cậu bảo có những điều mình không hiểu. '

'Có. ' Isabelle bấm nút thang máy. 'Jace sẽ giải thích. Mình xuống đây vì nghĩ cậu nên biết chuyện khác kìa. '

Clary lắng nghe tiếng cót két âm ì quen thuộc của thang máy. 'Ví dụ? '

'Cha mình về rồi, ' Isabelle tránh nhìn Clary.

'Về thăm hay về hẳn luôn? '

'Về luôn. ' Giọng Isabelle bình thản, nhưng Clary vẫn nhớ cô bạn đau lòng ra sao khi biết cha Robert của mình muốn trở thành Điều Tra viên. 'Cơ bản là thế này, Aline và Helen giúp tụi mình không gặp rắc rối vì chuyện ở Ireland. Khi chúng mình tới đó, không một ai trình báo Clave. Mẹ mình quả quyết nếu trình báo, chắc chắn họ sẽ cử chiến binh tới giết Jace. Mẹ mình không thể trình báo, vì toàn người một nhà cả. '

Thang máy mở ra cùng tiếng lanh canh trước khi Clary định nói gì. Cô bước theo bạn vào, cố cưỡng lại mong muốn ôm lấy Isabelle. Cô không nghĩ Izzy sẽ thích.

'Thành ra Aline báo với Tổng lãnh Hội Đồng – suy cho cùng, là mẹ chị ấy mà – là vì thời gian quá eo hẹp để trình báo Clave, dù chị ấy có để lại chỉ thị rõ ràng-gọi cho mẹ Jia-trước khi rời đi, nhưng điện thoại tự dừng có trục trặc kỹ thuật. Tóm lại là chị ấy chém gió ác. Nhưng đó là chuyện chúng mình kể. Mình không nghĩ cô Jia tin, nhưng chả quan trọng, có ai muốn phạt mẹ mình đâu. Cứ phải có chuyện kể ra để đỡ phải xét xử thôi mà. Vì cuối cùng mọi sự đâu phải là thảm họa. Chúng mình lâm trận, cứu được Jace, giết gần hết đám Nephilim hắc ám, và làm Sebastian chạy mất dép mà. '

Thang máy gần dừng hẳn với một tiếng loảng xoảng lớn.

'Làm Sebastian chạy mất dép, ' Clary nhắc lại. 'Thế là ta chả biết hẳn đi đâu? Mình tưởng khi nhà hẳn bị phá tan – cái túi không gian đó – thì hẳn sẽ bị theo dấu chứ. '

'Thử rồi, ' Isabelle đáp. 'Hắn lẩn lút đằng nào vẫn cứ không ai biết mới dở. Và theo lời các Tu huynh Cầm, bùa phép đại quý Lilith thực thi – hẳn mạnh lắm, Clary ạ. Rất mạnh. Ta đành phải tin hắn đang ở đâu đó, cùng chiếc Cốc Hoả ngục, sắp ra đòn tiếp theo. ' Cô mở cửa thang máy và bước ra. 'Cậu nghĩ hắn có lộ diện vì cậu – hay Jace không? '

Clary do dự. 'Không phải tương lai gần, ' mãi cô cũng đáp. 'Hai đứa mình là mảnh ghép cuối cùng của hắn. Hắn sẽ dàn cảnh trước. Hắn sẽ xây dựng một đạo quân. Chuẩn bị sẵn sàng. Hai đứa mình là... phần thưởng sau chiến thắng. Vì hắn không muốn cô đơn. '

'Hắn hẳn phải cô đơn lắm, ' Isabelle nói. Cô bạn không hề cảm thông chút nào, đó chỉ là một lời nhận xét đơn thuần.

Clary nhớ lại khuôn mặt cô muốn quên đi, nhớ lại kẻ ám ảnh giấc ngủ của cô. Em có hỏi anh thuộc về ai. 'Cậu không biết đâu. '

Cô đến chân cầu thang dẫn tới bệnh xá. Isabelle dừng bước, tay đặt lên cổ. Clary thoáng thấy dáng của chiếc vòng cổ ruby dưới lớp áo len. 'Clary này... '

Clary tự dừng trở nên lúng túng. Cô liền vượt thẳng nếp áo len để không phải nhìn Isabelle.

'Cảm giác ấy thế nào? ' Isabelle hỏi đột.

'Cảm giác gì? '

'Yêu, ' Isabelle đáp. 'Làm sao cậu biết mình yêu ? Làm sao cậu biết ai đó phải lòng cậu? '

'Ờm... '

'Simon chẳng hạn, ' Isabelle tiếp. 'Làm sao cậu biết cậu ấy yêu cậu? '

'Thì, ' Clary đáp, 'cậu ấy nói thế. '

'Cậu ấy nói thế. '

Clary nhún vai.

'Thế trước đó cậu không biết gì hết? '

'Hoàn toàn không, ' Clary điếm lại trong đầu. 'Izzy... nếu cậu có tình ý với Simon, hoặc muốn biết cậu ấy có tình ý gì với mình không... cứ nói thẳng ra đi. '

Isabelle nghịch mấy sợi vải hư vô trên cổ tay áo mình. 'Nói thẳng với cậu ấy cái gì? '

'Cảm xúc của cậu. '

Isabelle trông có vẻ muốn nổi loạn. 'Không nên thế. '

Clary lắc đầu. 'Chúa ơi, Alec và cậu giống hệt nhau —'

Mắt Isabelle mở to. 'Không hề! Anh em mình không giống nhau. Mình hẹn hò suốt, Alec chưa qua lại với ai ngoài Magnus. Anh mình hay ghen, mình không —'

'Ai cũng ghen hết. ' Clary chắc chắn như đinh đóng cột. 'Hai anh em nhà cậu quá khắc kỷ. Tình yêu mà, có phải trận đánh Thermopylae đâu. Đừng hành xử kiểu chuyện gì cũng là sống còn. Việc gì mà phải giữ kín trong lòng thế. '

Isabelle giơ tay. 'Sao tự nhiên cậu thành chuyên gia vậy? '

'Mình không phải chuyên gia, ' Clary đáp. 'Nhưng mình biết tính Simon. Nếu cậu không nói gì, cậu ấy sẽ nghĩ cậu chả hứng thú gì, và cậu ấy bỏ cuộc. Cậu ấy cần cậu, Iz, và cậu cũng cần cậu ấy. Cậu ấy chỉ cần cậu nói ra thôi. '

Isabelle thở dài và quay mình bước lên cầu thang. Clary nghe rõ cô bạn lầm bầm mỗi bước đi. 'Tất cả tại cậu hết. Ai đời lại làm cậu ấy buồn tình —'

'Isabelle! '

'Lại bảo sai. '

'Ờ, nhớ hồi cậu ấy bị biến thành chuột, có cậu là người mong cậu ấy cứ làm chuột nhé. Mãi mãi luôn. '

'Không hề. '

'Có nhé—' Clary ngừng bật. Họ đã lên tầng trên, hành lang trải dài mọi hướng. Đứng trước cửa vào bệnh xá là một Tu huynh Cầm mặc áo trùm đầu, hai tay chắp lại, mặt cúi xuống.

Isabelle phác một cử chỉ về phía anh ta. 'Đó, ' cô bạn nói. 'Chúc may mắn, vượt qua anh ta thì mới gặp được Jace. ' Rồi bỏ đi, tiếng boots nện lên sàn gỗ xa dần.

Clary thở dài và lấy thanh stele ra. Không rõ có ẩn ký nguy trang nào qua mắt được Tu huynh Cầm không, cơ mà nếu tiếp cận đủ gần thì may ra vẽ được ẩn ký ru ngủ lên da anh ta...

Clary Fray. Giọng nói bên trong đầu cô có vẻ vui vui và quen thuộc. Không có âm thanh nào vang lên, nhưng cô vẫn nhận ra, giống kiểu nhận ra cách ai đó thở hoặc cười.

'Tu huynh Zarachiah, ' Cô đành để thanh stele lại chỗ thắt lưng và bước đến chỗ anh ta, thầm ước giá mà Isabelle chịu ở lại.

Tôi tin cô đến đây để gặp Jonathan, anh vừa tiếp lời vừa ngẩng đầu lên. Gương mặt anh vẫn ẩn trong mũ trùm, chỉ để cô thấy hai gò má cao. Dù luật của các Tu huynh không cho phép.

'Làm ơn gọi anh ấy là Jace đi, không thì dễ hiểu nhầm lắm. '

Jonathan là một cái tên đẹp dành cho Thợ Săn Bóng tối, đứng đầu bảng luôn. Nhà Herondale luôn lưu truyền tên trong gia tộc —'

'Anh ấy có được người nhà Herondale đặt tên đâu, ' Clary nhắc. 'Cơ mà anh ấy vẫn giữ con dao găm gia bảo. Lưỡi dao có khắc S. W. H. '

Stephen William Herondale.

Clary dẫn thêm bước nữa. 'Anh biết nhiều về gia tộc Herondale thật, ' cô tiếp lời. 'Và trong các Tu huynh Cầm, anh biểu lộ tính người nhiều nhất.

Gần như chẳng ai bộc lộ cảm xúc. Như tượng vậy. Nhưng anh có cảm xúc. Anh nhớ cuộc sống của mình. '

Làm một Tu huynh Cam cũng là sống mà, Clary Fray. Nhưng nếu ý cô là cuộc sống trước khi tôi gia nhập Hội Tu huynh, thì đúng.

Clary hít sâu. 'Anh từng yêu ai chưa? Trước khi gia nhập ấy? Từng có thuở anh sẵn sàng bỏ mạng vì ai đó không? '

Một khoảng lặng dài. Rồi: Hai người, Tu huynh Zarachiah đáp. Có những ký ức thời gian không thể xóa nhòa, Clarissa ạ. Cứ hỏi anh bạn Magnus Bane xem, nếu cô không tin lời tôi. Bất tử không làm nổi đau mất mát biến mất, chỉ giúp ta chịu đựng được thôi.

'Cơ mà tôi không có thời gian kiểu đó, ' Clary nói nhỏ. 'Làm ơn cho tôi vào gặp Jace. '

Tu huynh Zarachiah không cử động. Cô vẫn không thấy mặt anh, chỉ thoáng chút da mặt dưới mũi trùn, tay anh ta siết chặt lại.

'Làm ơn đi, ' Clary nói.

Alec bước vào sàn ga điện ngầm City Hall và lững thững tới cầu thang. Hình ảnh Magnus từ từ khuất dạng trong bóng tối đã bị lu mờ bởi một suy nghĩ duy nhất trong cậu:

Cậu sẽ giết Camille Belcourt.

Cậu bước lên cầu thang, tay rút thanh thiên đao ra. Điều kiện ánh sáng khá tồi — cậu đang ở tầng hầm dưới công viên City Hall, đây giếng trời chỉ để lọt ánh sáng ngày đông. Cậu cất đá phù thủy vào túi và giơ thiên đao lên.

'Amriel, ' cậu thì thầm, và thiên đao bừng sáng như ánh chớp. Cậu ngẩng đầu, ánh mắt quét khắp hành lang. Vẫn còn đó cái ghế sofa cao, nhưng Camille biến mất. Cậu đã nhận mình sẽ tới, nhưng sau khi cô ta phản bội cậu, lẽ ra cậu không nên ngạc nhiên vì không thấy cô ta. Cúi tiết, cậu bước tới đá cái ghế sofa, nó lật ngửa cùng tiếng gỗ gãy và bụi mù, một chân ghế lìa hẳn.

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên trong góc phòng.

Alec quay phắt lại, tay cầm chắc thiên đao. Bóng tối đặc quánh bủa vây góc phòng, đến ánh sáng của thanh Amriel cũng không chọc thủng nổi.

'Camille?' giọng cậu bình thản đáng sợ. 'Camille Belcourt. Ra mặt ngay.'

Lại tiếng cười khúc khích, và một bóng người bước ra. Không phải Camille.

Là một cô bé — tầm mười hai, mười ba tuổi — gầy ơ là gầy, mặc quần bò rách rưới và áo phong hồng ngắn tay có hình kỳ lân lấp lánh. Còn có khăn quàng cổ nữa, nhưng đầm máu. Nửa khuôn mặt cô bé vậy máu, làm gấu áo thắm lại. Cô bé nhìn Alec bằng đôi mắt mở to vui vẻ.

'Em biết anh,' cô bé thở ra, và khi cô bé lên tiếng, cậu thấy có răng nhọn lóe sáng. Ma cà rồng. 'Alec Lightwood. Anh là bạn của Simon. Em gặp anh ở buổi biểu diễn đó.'

Anh nhìn cô bé chăm chăm. Cậu từng gặp cô chưa? Có lẽ — một khuôn mặt chìm trong bóng tối của một quán bar, một trong mấy buổi biểu diễn Isabelle lôi anh đi xem. Cậu không chắc được. Nhưng không có nghĩa cậu không biết cô bé.

'Maureen,' cậu nhận ra. 'Em là Maureen bạn Simon.'

Cô bé có vẻ hài lòng. 'Đúng,' cô bé xác nhận. 'Em là Maureen bạn Simon.' Cô bé nhìn xuống đôi tay đỏ máu của mình, như thể cô vừa nhúng chúng vào bể máu. Cũng không phải máu người, Alec nghĩ. Mà là loại máu đỏ sậm hồng ngọc của ma cà rồng. 'Anh đang tìm Camille,' cô bé ngân nga. 'Nhưng cô ta không có ở đây. Ôi, không. Cô ta đi rồi.'

'Đi rồi?' Alec hỏi dồn. 'Em nói đi rồi là ý gì?'

Maureen cười khúc khích. 'Anh biết luật ma cà rồng đúng không? Giết thủ lĩnh ma cà rồng thì sẽ trở thành tân thủ lĩnh. Mà Camille là thủ lĩnh vùng New York nhé. Ôi, đúng thế, từng là thôi.'

'Nghĩa là — có người giết cô ta rồi?'

Maureen cười phá lên. 'Có người là thế nào, đồ ngốc, ' cô bé đáp. 'Là em đó. '

Phần cuối (p2)

Trần nhà hình vòm của bệnh xá màu xanh, trang trí các tiểu thiên sứ cùng rải ruy băng vàng và mây trắng bông bênh rococo-style. Hai dãy tường trái và phải kê hai dãy giường kim loại, để lại một lối đi ở giữa. Hai ô giếng trời để nắng trời đông lọt vào, nhưng chẳng làm căn phòng ấm lên được chút nào.

Jace ngồi trên một giường, lưng dựa vào đồng gối anh lấy từ giường khác về. Anh mặc quần bò, gấu quần hơi tơi tả, và áo phông xám. Anh để sách trên đầu gối. Anh ngẩng lên khi Clary bước vào phòng, nhưng không nói gì trong lúc cô bước tới gần.

Tim Clary đập thành thịch. Sự im lặng ngọt ngào quá; ánh mắt Jace dõi theo cô tới chân giường, tay đặt lên cột giường. Cô ngắm gương mặt anh. Cô thử vẽ anh nhiều lần, cô nghĩ, cố nắm bắt những điểm khó tả giúp Jace là chính mình, nhưng tay vẽ của cô chưa bao giờ thể hiện ra trên giấy được điều cô nhìn. Những điểm ấy đã trở lại, sau một quãng thời gian dài khi anh bị Sebastian thao túng — gọi là gì cũng thế.

Tay cô nắm chặt cột giường. 'Jace... '

Anh vuốt một lọn tóc vàng ra sau tai. 'Là — các Tu huynh Cầm cho phép em vào đây à? '

'Không hẳn. '

Khóe miệng anh giật giật. 'Chả nhẽ em dùng gậy quật họ gục và đột nhập vào à? Clave không thích việc đó đâu nhé. '

'Wow. Anh thật sự nhớ dai về em nhỉ? ' Cô ngồi xuống cạnh anh, một phần để họ ngang tầm mắt nhau, một phần vì giấu đi cảm giác run rẩy.

'Anh bỏ tính đó rồi, ' anh đáp và gạt cuốn sách sang một bên.

Từ đó như tát vào mặt cô. 'Em không muốn hại anh, ' cô tiếp, và giọng cô gần bằng tiếng thì thào. 'Em xin lỗi. '

Anh ngồi thẳng lên, bỏ chân xuống giường. Họ không hề xa nhau, ngồi trên cùng một giường, nhưng anh đang kiểm chế bản thân, cô chắc chắn thế. Khóe mắt anh che giấu bí mật, vẻ do dự của anh hiện rõ. Cô muốn đưa tay ra, nhưng rồi giữ mình lại để giọng nói đều đều. 'Em không hề cố ý đả thương anh. Không chỉ ở Burren. Mà từ lúc anh — con người anh ấy— nói mình muốn gì. Lẽ ra em nên lắng nghe, nhưng khi ấy em chỉ nghĩ đến chuyện cứu anh, đưa anh ra khỏi đó. Anh không nghe lời anh bảo anh sẽ ra đầu thú với Clave, thành ra chúng ta suýt trở thành Sebastian. Cả lúc khi em dùng thanh kiếm Glorious làm điều lẽ ra cần làm với Sebastian— Alec và Isabelle chắc có kể lẽ ra thanh kiếm đó phải đâm Sebastian. Nhưng em không thể tiếp cận hẳn vì đám hỗn chiến. Em không thể. Lúc ấy em nghĩ tới lời anh nói, rằng anh thà chết chứ không sống trong vòng thao túng của Sebastian. ' Giọng cô nghẹn ngào. 'Anh thật sự ấy. Em không thể hỏi anh. Em phải đoán. Anh phải biết em cũng đau lòng lắm. Vì có thể anh sẽ chết và em là kẻ xuống tay bằng thanh kiếm đó. Em muốn chết lắm, nhưng em đánh cược mạng anh vì em tưởng đó là điều anh mong mỏi, và sau khi em phản bội anh, em tin mình nợ anh điều ấy. Nhưng nếu em sai... ' Cô ngừng lời, còn anh vẫn im lìm. Dạ dày cô nhộn nhạo. 'Nên em xin lỗi. Em không thể làm gì để đền bù cả. Em chỉ muốn anh hiểu cho em. Em xin lỗi. '

Cô ngừng hẳn, lần này im lặng ngự trị dài thêm, dài thêm nữa, như một sợi dây bị kéo căng.

'Anh nói được rồi đấy, ' cô buột miệng. 'Thật ra, anh nói gì đi thì hay quá. '

Jace nhìn cô đầy ngờ vực. 'Anh nói thẳng nhé, ' anh lên tiếng. 'Em đến đây để xin lỗi anh hả? '

Cô giật mình. 'Tất nhiên. '

'Clary, ' anh tiếp. 'Em cứu mạng anh. '

'Em đâm anh. Bằng một thanh kiếm to vật. Anh bị thiêu. '

Môi anh giật giật khó thấy. 'Okay, ' anh nói. 'Có lẽ vấn đề của đôi mình khác với các đôi khác. ' Anh giơ tay như định chạm mặt cô, rồi vội vã bỏ xuống. 'Anh nghe em nói mà, ' giọng anh dịu đi. 'Nói anh chưa chết. Nói anh hãy mở mắt ra. '

Họ im lặng nhìn nhau gần như hàng tiếng theo cảm nhận của Clary. Thật tốt khi được nhìn anh thế này, hoàn toàn là chính mình, thành ra cảm giác sợ hãi khi nghĩ đến diễn biến có thể tồi tệ trong vài phút tới gần biến mất. Cuối cùng Jace mở lời trước. 'Em nghĩ vì sao anh yêu em? '

Câu đó là câu cô không ngờ tới. 'Em không — hỏi thế là không công bằng. '

'Với anh thì có, ' anh nói. 'Em tưởng anh không hiểu em à Clary? Cô gái bước vào khách sạn của ma cà rồng để cứu người bạn thân của mình? Người vẽ cổng Dịch chuyển để tới Idris vì ghét cảm giác mình bị gạt ra ngoài? '

'Anh đã mắng em chính vì —'

'Anh tự mắng mình, ' anh vẫn tiếp tục. 'Vì chúng ta hơi quá giống nhau. Chúng ta liều lĩnh. Làm trước nghĩ sau. Xả thân vì người mình yêu thương. Và phải đến lúc nhìn em anh mới biết người anh yêu thương sợ hãi ra sao khi anh làm thế. Nếu em không để anh bảo vệ thì làm sao anh làm được? ' Anh nhoài người. 'Nhân tiện đây, đó là câu hỏi tu từ nhé. '

'Tốt. Vì em không cần được bảo vệ. '

'Biết em sẽ nói thế mà. Nhưng vấn đề là thỉnh thoảng em cần. Và anh cũng cần. Chúng ta phải bảo vệ nhau, nhưng không phải trước mọi thứ. Sự thật lại càng không. Thế mới là yêu nhưng để người đó là chính mình. '

Clary hạ tầm mắt xuống. Cô muốn được chạm vào anh lắm. Thế này khác gì đi thăm tù, bạn có thể nhìn họ rõ ràng, nhưng bạn bị một lớp kính không thể vỡ ngăn cản.

'Anh yêu em, ' anh nói, 'vì em là người dũng cảm nhất anh từng gặp. Thành ra làm sao anh có thể bảo em đừng tỏ ra dũng cảm vì anh yêu em được? '

Anh vuốt tóc, làm tóc anh rối lên từng lọn cô nhìn mà muốn chỉnh trang lại. 'Em cứu được anh khi những người khác bỏ cuộc, còn những người không bỏ cuộc lại chả biết làm gì. Em tưởng anh không hiểu em phải kinh qua những gì à? ' Mắt anh tối sầm lại. 'Làm sao em lại nghĩ anh nổi giận với em chứ? '

'Thế vì sao anh không muốn gặp em? '

'Vì... ' Jace thở ra. 'Okay, luận điểm đúng, nhưng tại vì có điều em không biết. Cái thanh kiếm Simon đưa em ấy... '

'Glorious, ' Clary gọi tên. 'Thanh kiếm của tổng lãnh thiên thần Michael. Nó bị hủy hoại rồi. '

'Không ạ. Thanh kiếm về với chủ một khi lửa thiên đàng thiêu rụi. ' Jace khẽ cười. 'Bằng không ngài Thiên thần sẽ phải phân trần khá nhiều với ông bạn Michael tại sao lại đưa bảo kiếm của mình cho đám người phạm vô tâm mượn. Nhưng lẠc đề rồi. Thanh kiếm... Cách nó cháy... Ấy không phải lửa bình thường. '

'Em đoán thế. ' Clary ước gì Jace đưa tay quàng cô vào lòng anh. Nhưng anh có vẻ vẫn muốn họ giữ khoảng cách, nên cô vẫn ở nguyên đó. Người cô có cảm giác rất thốn, gần anh thế này rồi mà không được chạm vào anh.

'Giá mà em đừng mặc cái áo len đó, ' Jace lăm bắm.

'Hả? ' Cô liếc nhìn. 'Em tưởng anh thích cái này. '

'Đúng, ' anh đáp, rồi lắc đầu. 'Bỏ qua đi. Ngọn lửa ấy — là Lửa thiên đàng. Lửa cháy, lưu huỳnh, cột lửa xuất hiện trước thời những đứa con của Israel — chúng ta đang đề cập đến loại lửa ấy. "Ngọn lửa bùng lên bởi cơn giận của ta, nó sẽ cháy tới địa ngục sâu thẳm nhất, sẽ thiêu rụi cả thế giới, và sẽ đốt lửa trên đài nước ở dãy núi cao." Ngọn lửa ấy mới làm phép thuật của Lilith trong anh vô dụng. ' Anh cầm gấu áo mà vén lên. Clary hít một hơi, và trên ngực anh không còn Ấn Ký — chỉ còn vết sẹo trắng do thanh kiếm để lại.

Cô đưa tay ra vì muốn chạm vào anh, nhưng anh lắc đầu tránh đi. Cô biết vẻ tổn thương vừa lướt qua mặt mình trước khi cô kịp giấu nhem đi, còn anh kéo áo xuống. 'Clary, ' anh nói. 'Ngọn lửa đó — vẫn còn ở trong anh. '

Cô nhìn anh không chớp. 'Nghĩa là thế nào? '

Anh hít một hơi thật sâu và đưa tay ra, hai lòng bàn tay úp. Cô nhìn bàn tay gầy và thân thuộc, ấn ký Voyance trên tay phải mờ hơn vì từng tầng lớp lớp sẹo trắng khác. Trong lúc cả hai đang chú mục, hai bàn tay của anh khẽ run — và rồi, dưới ánh mắt nghi ngờ của Clary, chúng trở nên trong suốt. Giống lưỡi kiếm Glorious khi nó bắt đầu cháy, da anh kiểu như biến thành thủy tinh, bên trong chứa sắc càn đang di chuyển, thẫm lại và cháy. Cô thấy rõ xương dưới lớp da trong suốt, xương màu vàng nổi với lửa.

Cô nghe tiếng anh thở mạnh. Anh ngẩng đầu và nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh màu vàng, nhưng giờ cô thề màu con người ấy cũng sống động và đang cháy bập bùng. Anh đang thở dốc, và mồ hôi lấp lánh trên hai má và xương đòn.

'Anh nói đúng, ' Clary nhận xét. 'Vấn đề của chúng ta không giống những người khác. '

Jace nhìn cô đầy kinh ngạc. Rồi anh từ từ nắm tay lại, và lửa biến mất, để lại bàn tay bình thường, không bị tổn hại và quen thuộc. Anh như sặc vì cười khi nói, 'Em chỉ nói có thể thôi à? '

'Không. Em còn muốn hỏi nhiều. Chuyện gì đây? Hai tay anh là vũ khí sống hả? Anh là Human Torch rồi hả? Chuyện quái gì —'

'Anh không biết Human Torch là cái gì, nhưng — Được rồi, nghe nhé, các Tu huynh Cầm phán anh đang mang trong mình lửa thiên đàng. Bên trong huyết quản. Bên trong linh hồn. Lần đầu anh tỉnh lại, anh như hít phải lửa ấy. Alec và Isabelle tưởng đó chỉ là tác dụng phụ của thanh kiếm, nhưng mà chẳng đỡ hơn gì, thành ra lúc Tu huynh Cầm vào cuộc, Tu huynh Zarachiah bảo anh ta không biết nó sẽ kéo dài bao lâu. Và anh làm anh ta bị bỏng — anh ta chạm vào tay anh, và một dòng năng lượng chạy qua anh. '

'Bỏ nặng không? '

'Không. Nhẹ thôi. Nhưng mà —'

'Thảo nào anh không muốn gặp em, ' Clary nhận ra. 'Anh sợ mình sẽ làm em bỏ. '

Anh gật đầu. 'Clary, chưa từng ai thấy chuyện này bao giờ. Trước đây thì không. Sau này lại càng không. Thanh kiếm ấy không giết chết anh. Nhưng hệ quả là đây — một phần chết người thế nào đó trong anh. Một phần quyền năng đến mức có thể làm người thường bị hại, thậm chí hại đến cả Thợ Săn Bóng tối cũng nên. ' Anh hít một hơi. 'Các Tu huynh Cầm đang bàn tính xem anh kiểm soát nó thế nào, hay dứt bỏ nó ra sao. Nhưng em hình dung được rồi đó, anh không được ưu tiên lên đầu. '

'Vì ưu tiên là Sebastian rồi. Chắc anh biết em phá cái nhà đó rồi. Em biết hẳn có cách khác, nhưng... '

'Thế mới là bạn gái anh chứ. Có mấy chỗ trú ẩn khác. Anh chả biết gì. Hẳn không nói gì với anh. ' Anh ngả người đủ gần để cô thấy mắt anh đổi màu. 'Từ khi anh tỉnh, các Tu huynh Cầm đánh bên anh suốt. Họ phải thực hiện lại nghi lễ, cái mà làm cho các Thợ Săn Bóng tối mới sinh để bảo vệ ấy. Rồi họ chui vào đầu anh. Tìm tòi, lục lọi từng mẩu thông tin liên quan đến Sebastian, moi ra mẩu nào anh nhớ được nhưng quên mất. Nhưng —' Jace lắc đầu thất vọng. 'Chả có gì. Anh chỉ biết kế hoạch của hẳn ở Burren. Nhưng không biết hẳn định làm gì tiếp. Không biết hẳn có thể tấn công chỗ nào. Họ chỉ biết hẳn có qua lại với quỷ, nên giờ an ninh tháp quỷ được siết chặt hơn, đặc biệt ở Idris. Nhưng anh nghĩ có gì đó hữu dụng mà lẽ ra chúng ta có thể dùng — một bí mật gì đó — mà anh lại không nhớ mới được. '

'Jace, kể cả anh có biết, hẳn chỉ việc đổi kế hoạch là xong, ' Clary phản đối. 'Hẳn biết mình mất anh rồi. Hai người bị ràng buộc mà. Em nghe tiếng hẳn hét khi em đâm anh. ' Cô rùng mình. 'Âm thanh ấy kinh khủng lắm. Hẳn thực sự quan tâm đến anh theo cách của hẳn, em nghĩ thế. Nhìn tổng thể

mọi chuyện thì tệ, nhưng chúng ta cùng rút ra được một điều có thể hữu ích sau này mà. '

'Điều ấy là... ?'

'Chúng ta hiểu được hắn. Hiểu hơn bất kỳ ai. Hắn không thể chối bỏ được. '

Jace từ tốn gật đầu. 'Em biết anh còn hiểu được ai nữa không? Cha anh. '

'Valen-không, ' Clary sực nhớ khi nhìn vẻ mặt anh. 'Ý anh là cha Stephen. '

'Anh có đọc hết các lá thư của cha. Nhìn kỹ vật cô Amatis đưa cho anh. Cha có viết thư cho anh đấy, ông muốn anh đọc thư sau khi ông mất. Ông bảo anh hãy trở thành người tốt hơn ông. '

'Đúng thế mà, ' Clary nói. 'Trong vài khắc ngắn ngủi trong cái nhà đó, khi anh là chính mình, anh chỉ mong làm việc đúng đắn hơn là giữ mạng mình. '

'Anh biết, ' Jace liếc nhìn đốt ngón tay đầy sẹo. 'Lạ là thế. Anh biết. Anh từng hoài nghi bản thân, nhưng anh thấy điểm khác biệt rồi. Giữa Sebastian và bản thân. Giữa anh và Valentine. Giữa chính hai người đó nữa. Valentine thực sự tin mình đang đi đúng hướng. Ông ta ghét lũ quỷ. Nhưng với Sebastian, hắn chỉ nghĩ đến mẹ quỷ của mình. Hắn sẵn sàng thống trị một giống loài Thợ Săn Bóng tối làm thuê cho quỷ, mặc kệ đám người thường cho quỷ xẻ thịt cho vui. Valentine vẫn tin định phận của Thợ Săn Bóng tối là bảo vệ người thường, Sebastian coi họ là sâu bọ. Và hắn không muốn bảo vệ ai hết. Hắn cứ tùy hứng mà xử. Và cảm xúc duy nhất hắn biết là bức tức khi bị ngáng đường. '

Clary nghĩ ngợi. Cô thấy cách Sebastian nhìn Jace, cách hắn nhìn mình – cô biết chắc một phần trong hắn cô đơn như vực thăm hun hút. Nỗi cô đơn ngự trị trong hắn giống khao khát sức mạnh – hắn có mong mỗi yêu thương để khoả lấp đi nhưng không thềm hiểu yêu là cho đi và nhận lại. Nhưng cô chỉ nói, 'Ờ thì ngáng đường cũng hay. '

Anh nhếch mép cười. 'Em thừa biết anh mong em đứng ngoài chuyện nhỉ? Cuộc chiến sẽ trường kỳ lắm. Hơn cả mức độ Clave lường đến cơ. '

'Nhưng anh sẽ không ngăn em, ' Clary lưu ý. 'Vì anh làm vậy trông ngốc lắm. '

'Ý em là vì ta cần khả năng vẽ ấn ký của em hả? '

'Ờ thì đó, và – Anh không nghe lời anh vừa nói à? Cái phần bảo vệ lẫn nhau ấy? '

'Em nên biết là anh tập nói trước gương đấy. Trước khi em đến đây. '

'Thế anh nghĩ ý nghĩa của mấy lời ấy là gì? '

'Không chắc, ' Jace thừa nhận, 'nhưng mà anh nói hay nhỉ. '

'Chúa ơi, em quên mất cái anh không-bị- điều-khiển khó chịu thế nào, ' Clary lẩm bẩm. 'Có cần em phải nhắc anh nói mình không thể bảo vệ em suốt không? Chúng ta ở bên nhau thì mới bảo vệ lẫn nhau được. Chúng ta cùng nhau giải quyết. Tin tưởng lẫn nhau. ' Cô nhìn thẳng vào mắt anh. 'Lẽ ra em không nên ngăn anh nộp mình cho Clave bằng cách gọi Sebastian. Lẽ ra em nên tôn trọng quyết định của anh. Anh cũng nên tôn trọng quyết định của em. Vì chúng ta sẽ còn dính với nhau dài dài đấy. '

Tay anh khẽ cử động . 'Bị Sebastian chi phối, ' giọng anh khàn khàn. 'Chả khác gì ác mộng. Cái nhà điên khủng đó – mấy cái tủ đựng quần áo mẹ em –'

'Anh có nhớ kìa, ' Cô nói nhỏ.

Đầu ngón tay họ chạm nhau, và cô hơi tê tê. Cả hai như nín thở khi đụng chạm; cô không động đậy, nhìn đôi vai anh từ từ giãn ra và mặt anh không còn căng thẳng nữa. 'Anh nhớ hết, ' anh kể. 'Con thuyền ở Venice. Câu lạc bộ ở Prague. Cái đêm ở Paris, khi anh là chính mình. '

Máu như dồn hết lên mặt cô nóng bừng.

'Nói theo cách nào đó, hai ta đã trải qua những chuyện không ai hiểu nổi, ' anh tiếp. 'Và anh nhận ra rằng hai ta ở bên nhau luôn tốt hơn, ' Anh áp mặt anh vào cô. Da anh hơi tái, lửa nhảy múa trong mắt. 'Anh sẽ giết Sebastian, '

anh khẳng định. 'Anh sẽ giết hẳn vì điều hẳn làm với anh, với em, và với Max. Anh sẽ giết hẳn vì nhiều điều khác, vì những gì hẳn sắp làm nữa. Clave muốn giết hẳn, họ sẽ săn đuổi hẳn. Nhưng anh muốn mình là kẻ xuống tay. '

Tay cô sờ má anh. Anh rùng mình, mắt khép hờ lại. Cô tưởng da anh sẽ ấm, nào ngờ mát lạnh. 'Thế nếu em là người hành quyết? '

'Tim anh là tim em, ' anh đáp. 'Tay em là tay anh. '

Mắt anh chuyển sang màu mật ong và anh từ từ nhìn cô từ đầu đến chân, từ mái tóc rối vì gió đến đôi giày cô đi. Khi anh ngẩng lên, miệng Clary không đặng.

'Em có nhớ, ' anh kể, 'khi ta gặp nhau lần đầu và anh bảo anh chắc chắn chín mươi phần trăm chữ rune vẽ lên người em sẽ không gây hại – rồi anh tát anh rồi đáp đó là vì mười phần trăm còn lại không? '

Clary gật.

'Anh luôn nghĩ anh sẽ bị quỷ giết. Một Cư dân Thế giới Ngầm. Một trận chiến. Nhưng không, anh sẽ chết có khi vì không được hôn em ấy chứ. '

Clary liếm đôi môi khô rang. 'Thì anh hôn em rồi đó thôi. '

Anh lùa tay vào tóc cô. Cô đang ở bên anh đủ gần để cảm nhận luồng nhiệt hừng hực tỏa ra từ anh, mùi xà phòng, làn da và tóc anh. 'Vẫn không đủ, ' anh để tóc cô trôi qua kẽ tay. 'Hôn em từ giờ đến cuối đời anh vẫn không đủ. '

Anh cúi đầu. Cô không thể đừng nâng cằm anh lên. Đầu óc cô chỉ còn cảnh họ ở Paris, khi cô ôm anh như thể đó là lần cuối, và suýt thì đúng thế. Nhớ mùi vị, hương vị, hơi thở của anh. Tiếng anh thở giờ rõ mồn một. Mi mắt anh làm má cô nhột. Môi họ chỉ còn cách nhau vài phân, xa mà gần, họ từ từ để môi chạm, rồi mạnh bạo hơn; họ áp vào nhau –

Và Clary nhói lên – không đau đớn, kiểu tê tê thôi – khi họ làm vậy. Jace liền tránh đi ngay, Anh đỏ mặt. 'Chúng ta phải lo vụ đó. '

Đầu óc Clary quay cuồng. 'Okay. '

Mắt anh vẫn mờ lung, hơi thở dồn dập. 'Anh muốn tặng em thứ này. '

'Em nhận rồi. '

Anh quay phắt sang nhìn cô rồi – kiểu miễn cưỡng – cười toe. 'Không phải cái đó. ' Anh thò tay vào trong áo và tháo chiếc nhẫn Morgenstern ra. Anh tháo cả dây chuyền khỏi cổ rồi nhẹ nhàng đưa cho cô. Chiếc nhẫn vẫn còn hơi ấm của anh. 'Alec cầm hộ Magnus rồi đưa cho anh. Em đeo nó vào được không? '

Cô nắm chặt dây chuyền. 'Luôn đeo. '

Anh cười rạng rỡ, và cô tựa đầu lên vai anh. Anh hụt hơi, nhưng không tránh cô ra nữa. Lúc đầu anh ngồi im, nhưng rồi cảm giác căng thẳng buông anh ra và họ áp h lẫn vào nhau. Lần này không có nhói hay bỏng gì hết, chỉ còn ngọt ngào và ấm áp bên nhau.

Anh hăng giọng. 'Việc ta làm ở Paris—suýt làm ở Paris chứ—'

'Leo tháp Eiffel á? '

Anh đẩy một lọn tóc cô ra sau tai. 'Em không tha nổi cho anh một phút à? Thôi đừng bận tâm. Tính em thế nên anh yêu là phải. Dù sao thì, chuyện ta suýt làm ở Paris – chắc phải nhin lâu đấy. Trừ khi em muốn trải nghiệm cảm giác lúc-ta-hôn-nhau-người-em-nóng-như-lửa theo nghĩa đen. '

'Không khoá môi luôn à? '

'Chắc hôn thì vẫn. Nhưng còn lại thì... '

Cô khẽ cọ má anh. 'Không thành vấn đề nếu anh cũng thấy thế. '

'Tất nhiên là vấn đề rồi. Theo anh biết, đây là chuyện tệ nhất anh vấp phải kể từ khi biết vì sao Magnus bị cấm không đến Peru. ' Mắt anh dịu đi.

'Nhưng chúng ta vẫn bám nhau nhé. Anh giờ như bị mất một phần hồn, và phần đó trú ngụ trong em. Ở thì anh có nói Chúa không tồn tại, loài người cứ tự lo đi. Nhưng khi anh ở bên em, điều đó không đúng. '

Cô nhắm mắt lại giấu đi nước mắt – nước mắt vui sướng, lần đầu tiên trong một thời gian dài. Mặc kệ tất cả, mặc kệ hai tay Jace vẫn đặt trên đùi anh, trong Clary trào dâng cảm giác nhẹ nhõm vô lo lắng át đi mọi cảm xúc khác – lo không biết Sebastian đang trốn đâu, lo sợ tương lai vô định ẩn giấu những gì – mọi thứ đều mờ hazy. Vì không quan trọng nữa. Họ đã về bên nhau, và Jace là chính mình. Anh quay đầu để hôn nhẹ lên tóc cô.

'Giá mà em đừng mặc cái áo len đó nữa, thật lòng đấy, ' anh nói bên tai cô.

'Giúp anh quen dần đó, ' cô đáp. 'Mai em mặc áo lưới. '

Jace bật cười khi nghe cô đáp, thật ấm áp và thân thuộc.

'Tu huynh Enoch, ' Maryse đứng dậy. 'Cám ơn vì đã đến gặp tôi và Tu huynh Zarachiah nhanh đến thế. '

Chuyện này có liên quan đến Jace không? Zarachiah hỏi, và nếu Maryse không biết anh rõ hơn, cô sẽ nghĩ có chút căng thẳng trong suy nghĩ của anh. Hôm nay tôi kiểm tra cậu ta vài lần rồi. Tình trạng sức khỏe vẫn thế.

Enoch đứng im trong bộ áo trùm. Còn tôi đã tra cứu hết kho lưu trữ và văn thư cổ liên quan đến Lửa Thiên đàng. Có chút manh mối về cách dứt bỏ ra, nhưng phải kiên nhẫn. Không cần phải gọi chúng tôi. Có tin mới thì cô sẽ được báo ngay.

'Chuyện này không liên quan đến Jace, ' Maryse vừa nói vừa bước vòng qua bàn, tiếng giày lộp cộp trên sàn đá của thư viện rõ mồn một. 'Chuyện này hoàn toàn khác. ' Cô liếc nhìn xuống. Một tấm vải đã được đặt cẩn thận trên sàn, điều lạ là đây. Tấm vải không trải ra, mà để che đi một thứ có hình kì dị. Tấm vải che mất họa tiết cầu kỳ khắc trên gạch lát quanh bức tượng Thiên thần, chiếc Cốc và Thanh Kiếm. Cô nắm lấy một phần tấm vải, và giật ra.

Các Tu huynh Cam không hỗn hển, tất nhiên; họ không tạo ra tiếng động. Nhưng trong tâm trí Maryse tràn ngập tạp âm – cách thể hiện cảm giác sốc

và sợ hãi của họ. Tu huynh Enoch lùi một bước, còn Tu huynh Zarachiah đưa tay che mặt để khỏi nhìn cảnh tượng bày ra đây.

'Sáng nay nó chưa xuất hiện, ' Maryse tiếp. 'Nhưng chiều nay khi tôi quay lại, thứ này để đó rồi. '

Ban đầu cô tưởng một loài chim lớn bay được vào thư viện và nằm chết, có lẽ vì gãy cổ khi đập vào cửa sổ thư viện. Nhưng càng đến gần cô mới nhìn ra được hết. Trong cô chỉ còn cảm giác tuyệt vọng hãi hùng, cô phải vịn tay vào bàn để khỏi ngã khi nhận ra mình đang nhìn gì.

Một đôi cánh trắng – không trắng hẳn, mà là sự pha trộn màu cứ liên tục chớp nháy: màu bạc, điểm chút tím, xanh dương đậm, từng cái lông đều dát vàng. Và ở cuối đôi cánh ở phần xương và gân bị đứt ra. Đây là đôi cánh của thiên thần – bị cắt xẻo khỏi cơ thể của một thiên thần sống. Máu vàng ichor vẫn còn nhỏ giọt xuống sàn.

Đế trên đôi cánh là một mẫu giấy nhắn gửi đến Học Viện New York. Sau khi rửa mặt cho tỉnh, Maryse mới cầm lấy mẫu giấy và đọc. Tin nhắn ngắn thôi – một câu-và người ký dùng cái tên của gia tộc rất quen thuộc với cô, vì đây là nét chữ của Valentine, cái cách viết bay bướm của hắn, kiểu chữ rõ ràng, chắc chắn. Nhưng đây không phải tên Valentine. Mà là con trai hắn.

Jonathan Christopher Morgenstern.

Cô đưa mẫu giấy cho Tu huynh Zarachiah. Anh nhận lấy và đọc nó, như cô đã đọc, chỉ có một từ Hy Lạp cổ viết trên nền giấy.

Erchomai, chỉ có thể.

Ta đang đến.

Phần cuối

Ban đầu, Jace không ý thức được gì. Rồi bóng tối tràn đến, đi cùng theo là nỗi đau đớn âm ỉ. Cảm giác như vừa nuốt phải lửa, làm cổ họng đau rất. Cậu hớp hơi tìm không khí trong tuyệt vọng, một luồng khí cậu mong sẽ làm dịu đi nỗi đau, và rồi mắt cậu mở bừng.

Cậu chỉ thấy bóng người mờ mờ - - trong một căn phòng tranh tối tranh sáng, vừa lạ vừa quen, kê một dãy giường và một cửa sổ để ánh sáng xanh lọt vào, và cậu được để trên một chiếc giường có đủ chăn, ga quấn quanh cậu như dây nhợ. Ngực cậu đau như bị đè, cậu liền rờ tay lên xem xét – hoá ra là do cậu bị băng bó. Cậu hít thêm một hơi nữa.

'Jace. ' Giọng ai mà quen thuộc quá, và một bàn tay nắm lấy tay cậu, đan ngón tay họ vào nhau. Bằng phản xạ sinh ra từ lòng yêu thương và cảm giác thân quen có từ nhiều năm, cậu siết chặt bàn tay ấy.

'Alec, ' cậu đáp và choáng váng khi nghe thấy tiếng mình. Nó không thay đổi. Cậu thấy mình như bị nung chảy, và tái tạo lại như vàng trong lò nung — nhưng làm thế nào? Cậu đã thực sự là chính mình chưa? Cậu ngược nhìn đôi mắt xanh lo âu của Alec, và nhận ra mình đang ở đâu — khu bệnh xá của Học Viện. 'Tớ xin lỗi... '

Một bàn tay mảnh, chai sần vuốt má anh, và một giọng nói thứ hai cất tiếng, 'Đừng xin lỗi. Anh chẳng việc gì phải xin lỗi. '

Cậu nhắm hờ mắt lại. Cảm giác nặng nề trên ngực mình vẫn còn đó, một phần vì vết thương, một phần vì tội lỗi. 'Izzy. '

Cô hít một hơi. 'Là anh thật sự đúng không? '

'Isabelle, ' Alec chặn em gái, như thể không muốn cậu buồn, nhưng Jace nắm tay cô. Trong ánh hoàng hôn, anh thấy đôi mắt đen của Izzy sáng lên, gương mặt tràn ngập hi vọng. Đây là Izzy của gia đình cô, một Izzy giàu tình thương và đầy quan tâm.

'Đúng là anh, ' cậu đằng hắng và đáp. 'Anh biết có thể em không tin anh, nhưng thề có Thiên thần, Iz, đúng là anh. '

Alec không nói gì, nhưng cậu ta siết chặt tay Jace. 'Cậu không cần thề, ' cậu nói và bàn tay kia chạm vào chữ rune parabatai trên phần xương đòn. 'Tớ biết. Tớ nhận thấy được. Cái cảm giác mất đi một phần trong mình đã mất. '

'Tớ cũng thế. ' Giọng Jace run run. 'Thiếu đi gì đó. Tớ biết, kể cả lúc ở cùng Sebastian, nhưng không thể định hình nó. Nhưng đó là cậu. Parabatai của tớ. ' Cậu nhìn Izzy. 'Và em. Em gái mình. Và... ' Mi mắt anh nóng lên trong ánh sáng chói lòa: vết thương trên ngực nhói đau, và anh nhìn thấy gương mặt cô, sáng lên trong ánh kiếm. Cảm giác nóng bừng là lạ lan tỏa khắp người cậu. 'Clary. Làm ơn nói rằng —'

'Bạn ấy hoàn toàn khỏe mạnh, ' Isabelle vội nói. Giọng cô có gì đó khác — ngạc nhiên, khó ở.

'Hãy thề em không nói thề để anh không buồn bực đi. '

'Bạn ấy đâm anh, ' Isabelle nhấn mạnh.

Jace cười khùng khục, rồi nhăn nhó vì đau. 'Cô ấy cứu mạng anh. '

'Đúng thế, ' Alec đồng tình.

'Bao giờ tớ được gặp cô ấy? ' Jace cố tỏ ra không vồn vã.

'Đúng là anh rồi, ' Isabelle vui vẻ kết luận.

'Các Tu huynh Cầm cứ lui tới suốt, ' Alec kể. 'Để kiểm tra cái này này, ' — cậu trở vào dải băng trên ngực Jace — 'và xem cậu tỉnh chưa. Giờ mà biết cậu đã tỉnh, chắc họ sẽ muốn nói chuyện với cậu trước khi họ để cậu gặp Clary. '

'Tớ bị hôn mê bao lâu rồi? '

'Khoảng hai ngày, ' Alec đáp. 'Tính từ lúc cậu được đưa từ Burren về và chắc chắn cậu sẽ không chết. Hóa ra chữa vết thương do kiếm của tổng lãnh thiên thần không dễ dàng gì. '

'Ý cậu là người mình sẽ có sẹo. '

'Một vết sẹo to xấu òm, ' Isabelle nói. 'Ở trên ngực anh. '

'Chà, chết thật, ' Jace đáp. 'Thế mà anh đang sống nhờ nhận hợp đồng quảng cáo đồ lót mới buồn. ' Cậu nói tỉnh bơ, nhưng lại nghĩ có sẹo cũng phải: cậu nên bị đánh dấu sau những gì đã xảy ra, cả thể chất lẫn linh hồn. Cậu suýt mất linh hồn, và vết sẹo này sẽ nhắc cậu ý chí mới yếu ớt làm sao và làm người tốt khó thế nào.

Nhắc cậu nhớ những điều xấu xa hơn nữa. Nhắc cậu nhìn về phía trước và nhắc không được để điều gì xảy ra. Sức mạnh của cậu đã trở lại; cậu nhận thức được điều đó, và cậu sẽ dùng toàn lực để đấu với Sebastian. Vừa nghĩ đến thôi, cậu thấy nhẹ nhõm hẳn, ngực cậu nhẹ hẳn. Cậu quay đầu nhìn vào mắt Alec.

'Tớ không ngờ sẽ có lúc chống lại cậu, ' cậu thần thờ. 'Chưa bao giờ. '

'Và sẽ không xảy ra lần nữa, ' cầm Alec cứng lại.

'Jace, ' Isabelle nói. 'Cố gắng bình tĩnh nhé? Chỉ là... '

Gì nữa đây? 'Có chuyện không ổn à? '

'Thì người anh hơi sáng, ' Isabelle đáp. 'Chỉ, kiểu tý chút thôi. '

'Phát sáng á? '

Alec cầm tay Jace mà giờ lên. Trong bóng tối, Jace thấy được ánh sáng nhàn nhạt chạy dọc cẳng tay mình, chạy dọc mạch máu mình. 'Bọn tớ nghĩ đây là tàn dư của thanh kiếm ấy, ' cậu tiếp. 'Có lẽ sẽ hết, nhưng các Tu huynh Cầm thấy tò mò. Hiển nhiên rồi. '

Jace thở dài và ngả đầu xuống gối. Cậu kiệt sức đến độ chẳng đào sâu thêm chi tiết phát sáng này nữa. 'Nghĩa là giờ cậu phải đi hả? ' cậu hỏi. 'Đi báo các Tu huynh ấy? '

'Họ bảo chúng tớ báo cho họ lúc cậu tỉnh, ' Alec đáp, nhưng cậu ta lắc đầu luôn. 'Nhưng nếu cậu không muốn thì thôi. '

'Tớ thấy mệt, ' Jace thừa nhận. 'Nếu được ngủ vài tiếng nữa... '

'Tất nhiên. Tất nhiên là được. ' Tay Isabelle vuốt tóc Jace lòa xòa trên mắt cậu. Giọng cô chắc chắn và quả quyết như gấu mẹ bảo vệ con.

Mắt Jace từ từ khép lại. 'Và hai người không bỏ đi chứ? '

'Không, ' Alec nói. 'Không, bọn tớ không bỏ đi đâu. Biết rồi còn hỏi. '

'Không đời nào. ' Isabelle nắm lấy bàn tay để không của cậu và siết chặt.

'Người nhà Lightwood ở bên nhau, ' cô thì thầm. Tự dừng tay Jace ươn ướt, và cậu nhận ra cô đang khóc, nước mắt tuôn rơi — khóc vì cậu, vì cô em gái cậu yêu cậu, dù sau biết bao chuyện xảy ra, cô vẫn yêu cậu.

Anh em họ vẫn yêu cậu.

Và cậu thiếp đi như thế, khi Isabelle và Alec ở hai bên, trong lúc bình minh lên.

'Cậu bảo mình chưa được gặp anh ấy là sao? ' Clary gắng hỏi. Cô đang ngồi trên ghế bành trong phòng khách nhà chú Luke, dây điện thoại xoắn quanh ngón tay chặt đến nổi đầu ngón trắng bệch.

'Mới có ba ngày thôi, mà anh ấy bất tỉnh mất hai rồi, ' Isabelle đáp. Có mấy giọng nói xì xào trong điện thoại, và Clary căng tai nghe xem ai đang nói. Cô cho là có giọng cô Maryse, nhưng bác ấy đang nói chuyện với Jace? Hay Alec? 'Các Tu huynh Câm vẫn đang khám nghiệm anh. Họ vẫn cấm khách đến thăm. '

'Mặc kệ đám Tu huynh Câm. '

'Miễn đi. Họ im im và mạnh mẽ, thế mới đáng sợ. '

'Isabelle! ' Clary dựa lưng vào gối. Hôm nay là ngày thu trời trong - nắng chiếu qua cửa sổ vào phòng, nhưng ánh nắng chẳng làm tâm trạng cô tốt lên. 'Mình chỉ muốn biết anh ấy có khỏe hay không thôi. Muốn thấy anh ấy không bị thương tích lâu dài, và anh ấy không sừng lên như quả dưa... '

'Làm sao mà sừng lên như dưa được, đừng ngớ ngẩn thế chứ. '

'Mình không biết. Vì có ai nói gì đâu. '

'Anh ấy khỏe mạnh, ' Isabelle nói, cơ mà Clary biết cô ấy đang giấu diếm gì đó. 'Alec ngủ cạnh anh ấy, còn mẹ mình và mình thay phiên nhau ở bên anh ấy cả ngày. Còn các Tu huynh Cầm có tra tấn gì đâu. Họ chỉ cần biết điều anh ấy biết. Về Sebastian, căn hộ đó, mọi thứ. '

'Nhưng mình không thể tin Jace không gọi mình lúc anh ấy tỉnh. Trừ khi anh ấy không muốn nhìn mặt mình. '

'Có lẽ thế, ' Isabelle đáp. 'Cơ bản là cậu đã đâm anh ấy mà. '

'Isabelle —'

'Đùa thôi, tin hay không thì tùy. Nhân danh Thiên thần, Clary, sao cậu không kiên nhẫn một chút đi? ' Isabelle thở dài. 'Thôi bỏ đi. Mình quên mất ai đang ở đầu dây kia rồi. Nghe này, Jace bảo — lẽ ra mình không được nhắc tới, nhớ nhé — anh ấy cần nói chuyện riêng với cậu. Chỉ cần cậu đợi một —'

'Thì mình làm thế còn gì, ' Clary. 'Đợi ấy. ' Đúng thế. Hai tối nay cô ngồi trong phòng khách nhà chú Luke, ngóng chờ tin Jace và nhớ lại cuộc sống của cô trong tuần vừa rồi cận kề từng chi tiết. Đám Wild Hunt; cửa hàng đồ cổ ở Prague; đài phun chứa máu; đôi mắt đen của Sebastian; người Jace ép sát vào cô; Sebastian ấn cái Cốc Hỏa ngực vào môi cô, cổ nạy miệng cô ra; vị đắng của máu quỷ. Thanh Glorious tỏa sáng trong tay cô, đâm xuyên qua người Jace như tia lửa, cảm giác tim anh đập dưới đầu ngón tay mình. Clary hét bảo anh còn sống, tim anh vẫn đập, và cả gia đình anh quay lại, cả Alec dù đang phải diu một Magnus trắng bệch. 'Suốt ngày chỉ có tua đi tua lại chúng trong đầu. Mình đến phát điên mất. '

'Mình đồng ý vụ đó. Mà Clary này? '

'Hả? '

Im lặng. 'Cậu đâu có cần mình cho phép cậu tới gặp Jace đâu, ' Isabelle nói. 'Cậu có cần ai cho phép làm gì đâu. Cậu là Clary Fray. Cậu lao đầu vào đủ

thứ chuyện mà chẳng cân nhắc hệ quả, và cậu vượt qua tất cả theo mấy giải pháp điên điên với liều mạng. '

'Chuyện đời sống riêng tư của mình thì không, Iz à. '

'Huh, ' Isabelle chốt. 'Vậy thì cứ làm tới đi. ' Và cô bạn gác máy.

Clary nhìn ống nghe vang tiếng tút tút. Rồi cô thở dài và gác máy, bỏ sang phòng ngủ.

Simon đang nằm dài trên giường, chân để lên gối còn tay chống cằm. Cái laptop để mở ở chân giường, cảnh phim Ma trận tạm dừng. 'Gặp may không? '

'Không hẳn. ' Clary tới tủ đồ. Cô mặc đồ để đi gặp Jace — quần bò và áo len xanh mềm mà cô biết anh sẽ thích. Cô mặc áo khoác nhưng kẻ và ngồi xuống cạnh Simon đi giày. 'Isabelle chẳng chịu nói gì. Các Tu huynh Cầm không cho khách đến thăm Jace, nhưng thầy kệ. Mình cứ đến. '

Simon đóng laptop lại và lăn người qua. 'Thế mới là kẻ bám đuôi dững càm của mình chứ. '

'Im đi, ' cô nói. 'Cậu muốn đi cùng không? Để gặp Isabelle luôn? '

'Mình đi gặp chị Becky, ' cậu đáp. 'Ở căn hộ. '

'Tốt. Hôn chị ấy cho mình nhé. ' Cô thắt xong dây giày và vươn tay vuốt tóc xòa xuống trán Simon. 'Trước đây mình phải quen cậu có Ấn Ký trên trán. Giờ thì phải quên sự hiện diện của nó đi. '

Đôi mắt nâu của cậu bạn dò xét cô. 'Có hay không, mình vẫn là mình. '

'Simon, cậu nhớ câu được khắc trên lưỡi kiếm không? Cái thanh Glorious ấy? '

'Quis ut Deus. '

'Tiếng Latinh đó, ' cô tiếp. 'Mình có tra. Ý nghĩa là Ai giống Chúa? - - một câu hỏi mẹo. Câu trả lời là không ai — không ai giống chúa hết. Cậu hiểu chưa? '

Cậu nhìn cô. 'Hiếu gì? '

'Cậu nói được rồi đó. Deus. Chúa. '

Simon mở miệng, rồi ngậm tằm. 'Mình... '

'Mình biết Camille bảo ả có thể nói tên Chúa vì ả không tin vào Chúa, nhưng mình nghĩ cái đó liên quan đến việc cậu nhìn bản thân ra sao hơn. Nếu cậu tin bản thân bị nguyên rủa, thì sự thật là thế. Nhưng nếu không tin... '

Cô chạm vào tay cậu; cậu siết nhẹ tay cô rồi thả lỏng, gương mặt đăm chiêu. 'Mình cần thời gian suy nghĩ. '

'Tùy cậu. Nhưng muốn nói gì thì có mình ở đây. '

'Và mình ở đây nếu cậu muốn thế. Dù cậu và Jace có làm gì ở Học Viện... cứ qua chỗ mình để nói chuyện. '

'Jordan sao rồi? '

'Khỏe re, ' Simon đáp. 'Maia với anh ta thành cặp rồi. Đang yêu nhau thăm thiết thành ra mình nên tránh mặt đi thì hơn. ' Cậu chun mũi. 'Khi cô ấy không ở đó, anh ta lèm bèm nào là anh ấy không an tâm vì cô bạn gái từng hò hẹn với nhiều thằng, trong khi anh ta mất ba năm ở cái chỗ huấn luyện Vệ binh và giả bộ mình vô tính (asexual). '

'Thôi nào, bạn ấy có quan tâm đâu. '

'Cậu hiếu con trai mà, tụi này có cái tôi mong manh lắm. '

'Mình không nghĩ cái tôi của Jace mong manh đâu. '

'Không, cái tôi của Jace là pháo phòng không của đàn ông, ' Simon thừa nhận. Cậu để tay phải lên bụng, tay vẫn còn đeo cái nhẫn tiên tộc. Vì cái kia bị hỏng nên cái này có vẻ vô dụng, nhưng Simon vẫn đeo nó. Clary hăm hờ cúi xuống hôn lên trán bạn.

'Cậu là người bạn thân tốt nhất từng có, biết chưa? ' cô nói.

'Biết rồi, nhưng nghe câu đó vẫn vui tai à. '

Clary bật cười và đứng lên. 'Well, ta nên đi đến ga tàu điện ngầm. Trừ khi cậu muốn ở lại với phụ huynh nhà mình thay vì ở cùng anh bạn độc thân vui vẻ của cậu. '

'Ờ. Với bạn cùng phòng buồn tình và chị gái mình. ' Cậu rời giường và theo chân cô vào phòng khách. 'Không định Dịch chuyển đi à? '

Cô nhún vai. 'Chả biết. Nghe có vẻ... phí. ' Cô qua hành lang và, sau khi gõ cửa, thò đầu vào phòng ngủ lớn. 'Chú Luke à? '

'Vào đi. '

Cô bước vào, Simon theo sau. Chú Luke đang ngồi tựa lưng vào đầu giường. Ngực chú bị quần băng dày sụ nổi rõ dưới lớp áo flannel. Trước mặt chú là một chồng tạp chí. Simon cầm một cuốn lên. "Lấp lánh như Công chúa Tuyết: Cô dâu Mùa đông." cậu đọc to. 'Cháu không chắc đâu chú. Vương miện bông tuyết chẳng hợp đâu. '

Chú Luke nhìn quanh rồi thở dài. 'Cô Jocelyn nghĩ lên kế hoạch đám cưới sẽ tốt cho cả hai. Trở về cuộc sống bình thường, kiểu thế. ' Dưới mắt chú có quầng thâm. Mẹ Jocelyn là người báo cho chú tình hình cô Amatis, lúc chú còn ở trong đồn cảnh sát. Khi chú về nhà, dù Clary đã ôm hôn chào mừng chú, nhưng chú ấy vẫn không hé môi nói tới chị mình, và cô cũng vậy. 'Nếu để chú quyết định, chú sẽ đến Las Vegas và bỏ năm mươi đô để có đám cưới kiểu cướp biển do Elvis làm chủ hôn. '

'Cháu làm phù dâu cho, ' Clary gợi ý. Cô trông mong Simon. 'Còn cậu sẽ là... '

'Oh, không, ' cậu nói. 'Mình là dân híp-pi. Quá tuyệt để vào cảnh đám cưới. '

'Cậu chơi D&D mà. Cậu là một sách(geek) , ' cô vui vẻ sửa lại.

'Từ đó dành cho con gái (geek is chic) , ' Simon tuyên bố. 'Các tiểu thư thích "dân tri thức"(nerd) hơn. '

Chú Luke đang hăng. 'Chú nghĩ hai cháu qua đây để nói gì cơ mà? '

'Cháu đến Học Viện thăm Jace đây, ' Clary đáp. 'Chú muốn cháu mang gì về không ạ? '

Chú lắc đầu. 'Mẹ cháu đang ở cửa hàng mua đồ. ' Chú nghiêng người để vò đầu cô, rồi nhăn mặt. Chú đang bình phục, nhưng chậm. 'Đi vui nhé. '

Clary hình dung mình sẽ phải đối đầu với ai ở Học Viện — một cô Maryse giận dữ, một Isabelle mệt mỏi, Alec lơ đãng và một Jace không muốn gặp cô — và thở dài. 'Mong vậy ạ. '

Ga điện ngầm có mùi tiết trời đông tràn vào thành phố — mùi lạnh lẽo của kim loại, ẩm ướt, bụi bẩn và ám khói. Alec thở ra khói trắng lúc bước đi dọc theo đường tàu, tay để không dứt sâu vào túi áo cho ấm. Tay kia cầm đá phù thủy soi rọi cả đường hầm – hàng gạch lát xanh đỏ, bạc màu vì thời gian, và dây điện vương vãi chổng chơ trên tường. Đã lâu rồi kể từ lần cuối ga điện ngầm này còn hoạt động.

Alec đến đây trong lúc Magnus đang ngủ. Đạo này Magnus cứ ngủ li bì; anh đang dưỡng sức vì vết thương ở trận Burren. Anh phải dùng rất nhiều năng lượng mới lành lặn lại, nhưng vẫn chưa hồi sức hoàn toàn. Pháp sư tuy bất tử nhưng không bất khả chiến bại, và "vài cm cao lên nữa là anh hết đời", Magnus buồn rầu nhận xét khi khám nghiệm xong vết thương. 'Tim anh sẽ ngừng đập. '

Có mấy khắc —thậm chí mấy phút – Alec tưởng Magnus đã chết. Lại còn sau khi tốn bao thời gian lo cậu sẽ già đi và chết trước Magnus mới mĩa mai làm sao. Đây là kiểu trừng phạt cậu đáng phải nhận, vì tội ngã lòng trước lời đề nghị của Camille, dù chỉ trong vài giây yếu lòng.

Cậu thấy ánh sáng trước mặt — giếng trời và đèn treo rọi sáng City Hall. Cậu định cất đá phù thủy đi thì một giọng nói cất lên sau lưng cậu. 'Alec, ' gọi tên cậu. 'Alexxander Gideon Lightwood. '

Tim Alec muốn vọt ra ngoài. Cậu từ từ quay lại. 'Magnus? '

Magnus ra mặt, bước vào vùng đá phù thủy Alec cầm soi tới. Trông anh ảm đạm không giống mình tý nào, hai mắt có quầng thâm đậm. Mái tóc lửa chia mọi khi nhàu nhĩ. Anh chỉ mặc độc áo khoác ngoài cái áo phong, và Alec không thể kìm mình bắn khoăn anh có lạnh không.

'Magnus, ' Alec tiếp. 'Em tưởng anh đang ngủ. '

'Rõ ràng thế. ' Magnus nói.

Alec nuốt khan. Chưa bao giờ cậu thấy Magnus thực sự tức giận. Không đến mức này. Đôi mắt mèo của Magnus trở nên khó dò, mờ lung. 'Anh bám theo em à? ' Alec hỏi.

'Nói thế cũng đúng. Làm thế mới biết em đi đâu, ' Cử động khá khó khăn anh mới đưa tay được vào túi áo, lấy ra một mẫu giấy gấp gọn. Trong ánh sáng mờ mờ, Alec nhìn thấy nét chữ bay bướm, cẩn thận đó. 'Em biết không, khi cô ta báo em có đến đây – kể cho anh về thương vụ cô ta và em sắp thoả thuận – anh đã không tin. Anh không muốn tin cô ta. Vậy mà giờ em đến đây. '

'Camille kể cho anh –'

Magnus giơ tay ngắt lời cậu. 'Đừng nói, ' anh mệt mỏi nói. 'Tất nhiên là có kể. Anh đã cảnh báo em cô ta là bậc thầy thao túng và chính trị, nhưng em không nghe. Em nghĩ cô ta muốn ai là đồng minh của mình – anh hay em? Em mới có mười tám tuổi thôi, Alexander. Em không phải một đồng minh quyền năng. '

'Em bảo cô ta rồi, ' Alec phân trần. 'Em sẽ không giết Raphael. Em đã đến để dứt hãn với cô ta, em sẽ không làm thế —'

'Em phải lặn lội đến đây, tới cái ga điện ngầm bỏ hoang này, chỉ để nói thế hả? ' Magnus nhướn mày. 'Thế em không nghĩ mình nên nói thế bằng cách, có lẽ là, tránh xa cô ta hãn à? '

'Chỉ là —'

'Và nếu em từng đến đây – rất không cần thiết – và nói không thoả thuận với cô ta, ' Magnus nói với giọng bình thản chết người, 'vậy lần này em đến làm gì? Thăm xã giao? Chỉ gặp mặt thôi? Giải thích anh nghe coi, Alexander, xem anh có không hiểu chỗ nào không. '

Alec nuốt khan. Phải có cách giải thích chứ. Cậu tới đây gặp Camille vì cô ta là người duy nhất cậu có thể thổ lộ về Magnus. Người duy nhất không chỉ nhìn nhận Magnus, như cậu, là Đại Pháp sư vùng Brooklyn mà còn là một người biết yêu thương và được đáp lại, người có khuyết điểm và đặc điểm của con người, tính tình thay đổi thất thường làm Alec không sao lường được. 'Magnus – ' Alec dậm bước đến bên bạn trai cậu, và lần đầu tiên, Magnus tránh xa cậu. Cử chỉ của anh rất cứng nhắc và không mấy thiện chí. Anh nhìn Magnus như nhìn người dưng, một người lạ anh không ưa mấy.

'Em rất xin lỗi anh, ' Alec nói. Giọng cậu khà khà run run. 'Em không cố ý—'

'Biết sao không, anh cũng suy nghĩ nhiều chứ, ' Magnus lên tiếng. 'Một phần lý do anh muốn có Cuốn sách Trắng là thế. Bất tử cũng là một gánh nặng. Em phải nghĩ tới những ngày sắp đến, khi em đã đi mọi nơi, nhìn nhận mọi thứ. Trải nghiệm duy nhất anh chưa có là được già đi cùng ai đó – cùng với người anh yêu. Anh tưởng em là người ấy. Nhưng không đồng nghĩa với việc em cho mình quyền tước đi lựa chọn khả tử của anh. '

'Em biết. ' Tim Alec đập thành thịch. 'Em hiểu mà, và em không định làm thế —'

'Anh sẽ ra ngoài cả ngày, ' Magnus tiếp. 'Đến nhà anh lấy đồ của mình đi. Để chìa khoá trên bàn ăn. ' Mắt anh ngăm Alec. 'Kết thúc rồi. Anh không muốn gặp lại em, Alec ạ. Cả bạn em cũng không. Anh chán làm anh pháp sư cứng của họ rồi. '

Hai tay Alec run đến nổi làm rơi đá phù thủy. Ánh sáng tắt, và cậu quỳ xuống, tay lục lọi trong đám rác rưởi và bụi bẩn tìm lại. Và rồi ánh sáng

bừng lên trước mặt cậu, và cậu đứng lên thấy Magnus choán tầm mắt mình, tay anh cầm đá phù thủy. Hòn đá lấp lánh ánh sáng màu là lạ.

'Lẽ ra nó không phát sáng được, ' Alec bật ra. 'Chỉ có Thợ Săn Bóng tối mới làm nổi. '

Magnus xoè tay ra. Hòn đá bừng lên một màu đỏ sậm, không khác gì than hồng.

'Có phải vì cha anh không? ' Alec hỏi.

Magnus không đáp, chỉ đưa hòn đá cho Alec. Khi tay họ chạm nhau, vẻ mặt Magnus thay đổi. 'Em lạnh cóng rồi kìa. '

'Vậy sao?

'Alexander... ' Magnus kéo cậu lại gần, và đá phù thủy chớp nháy đủ màu. Alec chưa từng thấy đá phù thủy làm được thế bao giờ. Cậu tựa đầu vào vai Magnus và để anh ôm mình. Nhịp tim của Magnus không giống con người – chậm hơn, ổn định hơn. Thình thoảng Alec nghĩ đó là thứ ổn định nhất của đời mình.

'Hôn em đi, ' Alec nói.

Magnus áp tay lên má Alec và nhẹ nhàng, gần như lơ đãng, rờ gò má Alec. Khi anh cúi xuống để hôn cậu, người anh đượm mùi đàn hương. Alec bấu chặt tay áo khoác Magnus, và đá phù thủy được họ kẹp chuyển sang màu xanh lục, xanh dương và hồng.

Ấy là một nụ hôn chậm rãi mà buồn bã. Khi Magnus dứt ra, Alec nhận ra cậu tự cầm đá phù thủy từ bao giờ; tay Magnus không còn giữ nữa. Ánh sáng chỉ còn một màu trắng.

Magnus khẽ nói. 'Aku cinta kamu. '

'Câu đó nghĩa là gì? '

Magnus gỡ tay Alec ra. 'Nghĩa là Anh yêu em. Nhưng điều ấy không thay đổi được gì đâu. '

'Nhưng nếu anh yêu em —'

'Đúng là thế. Nhiều hơn anh mừng tượng. Nhưng chúng ta chấm dứt, ' Magnus nói. 'Chẳng thể thay đổi điều em đã làm. '

'Em chỉ mắc sai lầm một lần, 'Alec thì thào, 'Chỉ một lỗi lầm —'

Magnus cười lớn. 'Một lỗi lầm? Thế khác gì bảo chuyển đi ngăn ngủi của tàu Titanic chỉ là một tai nạn đường biển thường thấy. Alec, em định rút ngắn tuổi thọ của anh. '

'Chỉ là — Cô ta mời chào, nhưng em đã suy nghĩ và không thể chấp nhận — Em không thể làm thế với anh. '

'Nhưng em nghĩ ngợi về lời mời. Và không thèm nói với anh. ' Magnus lắc đầu. 'Em không tin anh. Chưa bao giờ em tin. '

'Có mà, ' Alec nài. 'Em sẽ — em sẽ tin. Cho em một cơ hội nữa —'

'Không, ' Magnus chốt. 'Và lời khuyên nho nhỏ này: Tránh xa Camille ra. Chiến tranh sắp nổ ra. Em không muốn lòng trung thành của mình bị nghi ngờ chứ hả, Alexander? '

Và anh quay bước đi, hai tay đút túi — đi từ tốn như bị thương không chỉ ở sườn. Nhưng anh cứ bước đi. Alec dõi theo anh mất hút vào bóng tối.

Hồi hè thì trong Học Viện khá mát, nhưng khi mùa đông đã thực sự ngự trị, Clary nghĩ, thì trong này lại ấm. Hàng dãy nệm soi rọi cả sảnh vào, còn mọi khung cửa sổ kính mờ đều tỏa sáng dịu dịu. Cô nghe tiếng cửa ra vào đóng sập sau lưng mình, bước chân nhắm đến thang máy. Đi được nửa đường tới dãy phòng chính thì cô nghe tiếng ai đó cười.

Cô quay lại. Là Isabelle, ngồi lọt thỏm trong đám băng ghế cũ, chân vắt lên thành ghế bày trước mặt. Cô bạn đi boots cao đến nửa đùi, quần bò bó, mặc áo len đỏ để hở một bên vai. Làn da cô ken đặc ấn ký đen sạm; làm Clary nhớ đến lời Sebastian-hắn không thích phụ nữ làm hồng da bằng ấn ký, và cô rùng mình. 'Cậu không nghe mình gọi à? ' Izzy hỏi gặng. 'Cậu đôi khi cũng lơ đãng đáng ngạc nhiên đấy. '

Clary dựa vào một băng ghế. 'Mình có cố tình bơ cậu đâu nào. '

Isabelle thu chân lại và đứng lên. Gót giày cô bạn cao, thành ra cô bị chiều cao của bạn áp đảo. 'Biết mà. Thế nên mình mới nói 'lơ đãng', không phải 'thô lỗ'. '

'Cậu định bảo mình đi hả? ' Clary mừng vì giọng mình không run. Cô muốn gặp Jace. Cô muốn gặp Jace nhiều hơn bao giờ hết. Nhưng sau những chuyện xảy ra trong tháng vừa qua, cô biết điều quan trọng là anh trở lại là chính mình và toàn mạng trở về. Mọi điều khác chỉ là phù phiếm.

'Không, ' Izzy vừa đáp vừa bước tới thang máy. Clary theo bước bạn. 'Mình nghĩ chuyện này thật ngớ ngẩn. Cậu đã cứu được anh ấy. '

Clary dẫn cảm giác lạnh lẽo ở cổ họng xuống. 'Cậu bảo có những điều mình không hiểu. '

'Có. ' Isabelle bấm nút thang máy. 'Jace sẽ giải thích. Mình xuống đây vì nghĩ cậu nên biết chuyện khác kìa. '

Clary lắng nghe tiếng cót két âm ì quen thuộc của thang máy. 'Ví dụ? '

'Cha mình về rồi, ' Isabelle tránh nhìn Clary.

'Về thăm hay về hẳn luôn? '

'Về luôn. ' Giọng Isabelle bình thản, nhưng Clary vẫn nhớ cô bạn đau lòng ra sao khi biết cha Robert của mình muốn trở thành Điều Tra viên. 'Cơ bản là thế này, Aline và Helen giúp tụi mình không gặp rắc rối vì chuyện ở Ireland. Khi chúng mình tới đó, không một ai trình báo Clave. Mẹ mình quả quyết nếu trình báo, chắc chắn họ sẽ cử chiến binh tới giết Jace. Mẹ mình không thể trình báo, vì toàn người một nhà cả. '

Thang máy mở ra cùng tiếng lanh canh trước khi Clary định nói gì. Cô bước theo bạn vào, cố cưỡng lại mong muốn ôm lấy Isabelle. Cô không nghĩ Izzy sẽ thích.

'Thành ra Aline báo với Tổng lãnh Hội Đồng – suy cho cùng, là mẹ chị ấy mà – là vì thời gian quá eo hẹp để trình báo Clave, dù chị ấy có để lại chỉ thị rõ ràng-gọi cho mẹ Jia-trước khi rời đi, nhưng điện thoại tự động có trục trặc kỹ thuật. Tóm lại là chị ấy chém gió ác. Nhưng đó là chuyện chúng mình kể. Mình không nghĩ cô Jia tin, nhưng chẳng quan trọng, có ai muốn phạt mẹ mình đâu. Cứ phải có chuyện kể ra để đỡ phải xét xử thôi mà. Vì cuối cùng mọi sự đâu phải là thảm họa. Chúng mình lâm trận, cứu được Jace, giết gần hết đám Nephilim hắc ám, và làm Sebastian chạy mất dép mà. '

Thang máy gần dừng hẳn với một tiếng loảng xoảng lớn.

'Làm Sebastian chạy mất dép, ' Clary nhắc lại. 'Thế là ta chẳng biết hẳn đi đâu? Mình tưởng khi nhà hẳn bị phá tan – cái túi không gian đó – thì hẳn sẽ bị theo dấu chứ. '

'Thử rồi, ' Isabelle đáp. 'Hẳn lần lượt đằng nào vẫn cứ không ai biết mới dở. Và theo lời các Tu huynh Cầm, bùa phép đại quý Lilith thực thi – hẳn mạnh lắm, Clary ạ. Rất mạnh. Ta đành phải tin hẳn đang ở đâu đó, cùng chiếc Cốc Hoả ngục, sắp ra đòn tiếp theo. ' Cô mở cửa thang máy và bước ra. 'Cậu nghĩ hẳn có lộ diện vì cậu – hay Jace không? '

Clary do dự. 'Không phải tương lai gần, ' mãi cô cũng đáp. 'Hai đứa mình là mảnh ghép cuối cùng của hẳn. Hẳn sẽ dọn cảnh trước. Hẳn sẽ xây dựng một đạo quân. Chuẩn bị sẵn sàng. Hai đứa mình là... phần thưởng sau chiến thắng. Vì hẳn không muốn cô đơn. '

'Hẳn hẳn phải cô đơn lắm, ' Isabelle nói. Cô bạn không hề cảm thông chút nào, đó chỉ là một lời nhận xét đơn thuần.

Clary nhớ lại khuôn mặt cô muốn quên đi, nhớ lại kẻ ám ảnh giấc ngủ của cô. Em có hỏi anh thuộc về ai. 'Cậu không biết đâu. '

Cô đến chân cầu thang dẫn tới bệnh xá. Isabelle dừng bước, tay đặt lên cổ. Clary thoáng thấy dáng của chiếc vòng cổ ruby dưới lớp áo len. 'Clary này...

,

Clary tự dừng trở nên lúng túng. Cô liền vuốt thẳng nếp áo len để không phải nhìn Isabelle.

'Cảm giác ấy thế nào?' Isabelle hỏi đột.

'Cảm giác gì?'

'Yêu,' Isabelle đáp. 'Làm sao cậu biết mình yêu? Làm sao cậu biết ai đó phải lòng cậu?'

'Ờm...'

'Simon chẳng hạn,' Isabelle tiếp. 'Làm sao cậu biết cậu ấy yêu cậu?'

'Thì,' Clary đáp, 'cậu ấy nói thế.'

'Cậu ấy nói thế.'

Clary nhún vai.

'Thế trước đó cậu không biết gì hết?'

'Hoàn toàn không,' Clary điểm lại trong đầu. 'Izzy... nếu cậu có tình ý với Simon, hoặc muốn biết cậu ấy có tình ý gì với mình không... cứ nói thẳng ra đi.'

Isabelle nghịch mấy sợi vải hư vô trên cổ tay áo mình. 'Nói thẳng với cậu ấy cái gì?'

'Cảm xúc của cậu.'

Isabelle trông có vẻ muốn nổi loạn. 'Không nên thế.'

Clary lắc đầu. 'Chúa ơi, Alec và cậu giống hệt nhau —'

Mắt Isabelle mở to. 'Không hề! Anh em mình không giống nhau. Mình hẹn hò suốt, Alec chưa qua lại với ai ngoài Magnus. Anh mình hay ghen, mình không —'

'Ai cũng ghen hết.' Clary chắc chắn như đinh đóng cột. 'Hai anh em nhà cậu quá khắc kỷ. Tình yêu mà, có phải trận đánh Thermopylae đâu. Đừng

hành xử kiểu chuyện gì cũng là sống còn. Việc gì mà phải giữ kín trong lòng thế. '

Isabelle giơ tay. 'Sao tự nhiên cậu thành chuyên gia vậy? '

'Mình không phải chuyên gia, ' Clary đáp. 'Nhưng mình biết tính Simon. Nếu cậu không nói gì, cậu ấy sẽ nghĩ cậu chả hứng thú gì, và cậu ấy bỏ cuộc. Cậu ấy cần cậu, Iz, và cậu cũng cần cậu ấy. Cậu ấy chỉ cần cậu nói ra thôi. '

Isabelle thở dài và quay mình bước lên cầu thang. Clary nghe rõ cô bạn lầm bầm mỗi bước đi. 'Tất cả tại cậu hết. Ai đời lại làm cậu ấy buồn tình —'

'Isabelle! '

'Lại bảo sai. '

'Ờ, nhớ hồi cậu ấy bị biến thành chuột, có cậu là người mong cậu ấy cứ làm chuột nhé. Mãi mãi luôn. '

'Không hề. '

'Có nhé—' Clary ngừng bật. Họ đã lên tầng trên, hành lang trải dài mọi hướng. Đứng trước cửa vào bệnh xá là một Tu huynh Cầm mặc áo trùm đầu, hai tay chấp lại, mặt cúi xuống.

Isabelle phác một cử chỉ về phía anh ta. 'Đó, ' cô bạn nói. 'Chúc may mắn, vượt qua anh ta thì mới gặp được Jace. ' Rồi bỏ đi, tiếng boots lên sàn gỗ xa dần.

Clary thở dài và lấy thanh stele ra. Không rõ có ẩn ký nguy trang nào qua mắt được Tu huynh Cầm không, cơ mà nếu tiếp cận đủ gần thì may ra vẽ được ẩn ký ru ngủ lên da anh ta...

Clary Fray. Giọng nói bên trong đầu cô có vẻ vui vui và quen thuộc. Không có âm thanh nào vang lên, nhưng cô vẫn nhận ra, giống kiểu nhận ra cách ai đó thở hoặc cười.

'Tu huynh Zarachiah, ' Cô đành để thanh stele lại chỗ thắt lưng và bước đến chỗ anh ta, thầm ước giá mà Isabelle chịu ở lại.

Tôi tin cô đến đây để gặp Jonathan, anh vừa tiếp lời vừa ngẩng đầu lên. Gương mặt anh vẫn ẩn trong mũ trùm, chỉ để cô thấy hai gò má cao. Dù luật của các Tu huynh không cho phép.

'Làm ơn gọi anh ấy là Jace đi, không thì dễ hiểu nhầm lắm. '

Jonathan là một cái tên đẹp dành cho Thợ Săn Bóng tối, đứng đầu bảng luôn. Nhà Herondale luôn lưu truyền tên trong gia tộc —'

'Anh ấy có được người nhà Herondale đặt tên đâu, ' Clary nhắc. 'Cơ mà anh ấy vẫn giữ con dao găm gia bảo. Lưỡi dao có khắc S. W. H. '

Stephen William Herondale.

Clary dẫn thêm bước nữa. 'Anh biết nhiều về gia tộc Herondale thật, ' cô tiếp lời. 'Và trong các Tu huynh Cầm, anh biểu lộ tính người nhiều nhất. Gần như chả ai bộc lộ cảm xúc. Như tượng vậy. Nhưng anh có cảm xúc. Anh nhớ cuộc sống của mình. '

Làm một Tu huynh Cầm cũng là sống mà, Clary Fray. Nhưng nếu ý cô là cuộc sống trước khi tôi gia nhập Hội Tu huynh, thì đúng.

Clary hít sâu. 'Anh từng yêu ai chưa? Trước khi gia nhập ấy? Từng có thuở anh sẵn sàng bỏ mạng vì ai đó không? '

Một khoảng lặng dài. Rồi: Hai người, Tu huynh Zarachiah đáp. Có những ký ức thời gian không thể xoá nhoà, Clarissa ạ. Cứ hỏi anh bạn Magnus Bane xem, nếu cô không tin lời tôi. Bất tử không làm nổi đau mất mát biến mất, chỉ giúp ta chịu đựng được thôi.

'Cơ mà tôi không có thời gian kiểu đó, ' Clary nói nhỏ. 'Làm ơn cho tôi vào gặp Jace. '

Tu huynh Zarachiah không cử động. Cô vẫn không thấy mặt anh, chỉ thoáng chút da mặt dưới mũ trùm, tay anh ta siết chặt lại.

'Làm ơn đi, ' Clary nói.

Alec bước vào sàn ga điện ngầm City Hall và lững thững tới cầu thang. Hình ảnh Magnus từ từ khuất dạng trong bóng tối đã bị lu mờ bởi một suy nghĩ duy nhất trong cậu:

Cậu sẽ giết Camille Belcourt.

Cậu bước lên cầu thang, tay rút thanh thiên đao ra. Điều kiện ánh sáng khá tồi — cậu đang ở tầng lững dưới công viên City Hall, đây giếng trời chỉ để lọt ánh sáng ngày đông. Cậu cất đá phù thủy vào túi và giờ thiên đao lên.

'Amriel, ' cậu thì thầm, và thiên đao bùng sáng như ánh chớp. Cậu ngẩng đầu, ánh mắt quét khắp hành lang. Vẫn còn đó cái ghế sofa cao, nhưng Camille biến mất. Cậu đã nhấn mình sẽ tới, nhưng sau khi cô ta phản bội cậu, lẽ ra cậu không nên ngạc nhiên vì không thấy cô ta. Cáu tiết, cậu bước tới đá cái ghế sofa, nó lật ngửa cùng tiếng gỗ gãy và bụi mù, một chân ghế lìa hẳn.

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên trong góc phòng.

Alec quay phắt lại, tay cầm chắc thiên đao. Bóng tối đặc quánh bủa vây góc phòng, đến ánh sáng của thanh Amriel cũng không chọc thủng nổi.

'Camille? ' giọng cậu bình thản đáng sợ. 'Camille Belcourt. Ra mặt ngay. '

Lại tiếng cười khúc khích, và một bóng người bước ra. Không phải Camille.

Là một cô bé — tầm mười hai, mười ba tuổi — gầy ơ là gầy, mặc quần bò rách rưới và áo phông hồng ngắn tay có hình kỳ lân lấp lánh. Còn có khăn quàng cổ nữa, nhưng đầm máu. Nửa khuôn mặt cô bé vấy máu, làm gấu áo thẫm lại. Cô bé nhìn Alec bằng đôi mắt mở to vui vẻ.

'Em biết anh, ' cô bé thở ra, và khi cô bé lên tiếng, cậu thấy có răng nhọn lóe sáng. Ma cà rồng. 'Alec Lightwood. Anh là bạn của Simon. Em gặp anh ở buổi biểu diễn đó. '

Anh nhìn cô bé chăm chăm. Cậu từng gặp cô chưa? Có lẽ — một khuôn mặt chìm trong bóng tối của một quán bar, một trong mấy buổi biểu diễn Isabelle lôi anh đi xem. Cậu không chắc được. Nhưng không có nghĩa cậu không biết cô bé.

'Maureen, ' cậu nhận ra. 'Em là Maureen bạn Simon. '

Cô bé có vẻ hài lòng. 'Đúng, ' cô bé xác nhận. 'Em là Maureen bạn Simon. ' Cô bé nhìn xuống đôi tay đỏ máu của mình, như thể cô vừa nhúng chúng vào bể máu. Cũng không phải máu người, Alec nghĩ. Mà là loại máu đỏ sậm hồng ngọc của ma cà rồng. 'Anh đang tìm Camille, ' cô bé ngân nga. 'Nhưng cô ta không có ở đây. Ôi, không. Cô ta đi rồi. '

'Đi rồi? ' Alec hỏi dồn. 'Em nói đi rồi là ý gì? '

Maureen cười khúc khích. 'Anh biết luật ma cà rồng đúng không? Giết thủ lĩnh ma cà rồng thì sẽ trở thành tân thủ lĩnh. Mà Camille là thủ lĩnh vùng New York nhé. Ôi, đúng thế, từng là thôi. '

'Nghĩa là — có người giết cô ta rồi? '

Maureen cười phá lên. 'Có người là thế nào, đồ ngốc, ' cô bé đáp. 'Là em đó. '

Trần nhà hình vòm của bệnh xá màu xanh, trang trí các tiểu thiên sứ cùng rải ruy băng vàng và mây trắng bông bênh rococo-style. Hai dãy tường trái và phải kê hai dãy giường kim loại, để lại một lối đi ở giữa. Hai ô giếng trời để nắng trời đông lọt vào, nhưng chẳng làm căn phòng ấm lên được chút nào.

Jace ngồi trên một giuông, lưng dựa vào đồng gối anh lấy từ giường khác về. Anh mặc quần bò, gấu quần hơi tơi tả, và áo phông xám. Anh để sách trên đầu gối. Anh ngẩng lên khi Clary bước vào phòng, nhưng không nói gì trong lúc cô bước tới gần.

Tim Clary đập thành thịch. Sự im lặng ngột ngạt quá; ánh mắt Jace dõi theo cô tới chân giường, tay đặt lên cột giường. Cô ngẩng gương mặt anh. Cô thử vẽ anh nhiều lần, cô nghĩ, cố nắm bắt những điểm khó tả giúp Jace là chính mình, nhưng tay vẽ của cô chưa bao giờ thể hiện ra trên giấy được điều cô nhìn. Những điểm ấy đã trở lại, sau một quãng thời gian dài khi anh bị Sebastian thao túng — gọi là gì cũng thế.

Tay cô nắm chặt cột giường. 'Jace... '

Anh vuốt một lọn tóc vàng ra sau tai. 'Là — các Tu huynh Câm cho phép em vào đây à? '

'Không hẳn. '

Khóe miệng anh giật giật. 'Chả nhẽ em dùng gậy quật họ gục và đột nhập vào à? Clave không thích việc đó đâu nhé. '

'Wow. Anh thật sự nhớ dai về em nhỉ? ' Cô ngồi xuống cạnh anh, một phần để họ ngang tầm mắt nhau, một phần vì giấu đi cảm giác run rẩy.

'Anh bỏ tính đó rồi, ' anh đáp và gạt cuốn sách sang một bên.

Từ đó như tát vào mặt cô. 'Em không muốn hại anh, ' cô tiếp, và giọng cô gần bằng tiếng thì thào. 'Em xin lỗi. '

Anh ngồi thẳng lên, bỏ chân xuống giường. Họ không hề xa nhau, ngồi trên cùng một giường, nhưng anh đang kiềm chế bản thân, cô chắc chắn thế. Khóe mắt anh che giấu bí mật, vẻ do dự của anh hiện rõ. Cô muốn đưa tay ra, nhưng rồi giữ mình lại để giọng nói đều đều. 'Em không hề cố ý đả thương anh. Không chỉ ở Burren. Mà từ lúc anh — con người anh ấy— nói mình muốn gì. Lẽ ra em nên lắng nghe, nhưng khi ấy em chỉ nghĩ đến chuyện cứu anh, đưa anh ra khỏi đó. Anh không nghe lời anh bảo anh sẽ ra đầu thú với Clave, thành ra chúng ta suýt trở thành Sebastian. Cả lúc khi em dùng thanh kiếm Glorious làm điều lẽ ra cần làm với Sebastian— Alec và Isabelle chắc có kể lẽ ra thanh kiếm đó phải đâm Sebastian. Nhưng em không thể tiếp cận hẳn vì đám hỗn chiến. Em không thể. Lúc ấy em nghĩ tới

lời anh nói, rằng anh thà chết chứ không sống trong vòng thao túng của Sebastian. ' Giọng cô nghẹn ngào. 'Anh thật sự ấy. Em không thể hỏi anh. Em phải đoán. Anh phải biết em cũng đau lòng lắm. Vì có thể anh sẽ chết và em là kẻ xuống tay bằng thanh kiếm đó. Em muốn chết lắm, nhưng em đánh cược mạng anh vì em tưởng đó là điều anh mong mỏi, và sau khi em phản bội anh, em tin mình nợ anh điều ấy. Nhưng nếu em sai... ' Cô ngừng lời, còn anh vẫn im lìm. Dạ dày cô nhộn nhạo. 'Nên em xin lỗi. Em không thể làm gì để đền bù cả. Em chỉ muốn anh hiểu cho em. Em xin lỗi. '

Cô ngừng hẳn, lần này im lặng ngự trị dài thêm, dài thêm nữa, như một sợi dây bị kéo căng.

'Anh nói được rồi đấy, ' cô buột miệng. 'Thật ra, anh nói gì đi thì hay quá. '

Jace nhìn cô đầy ngờ vực. 'Anh nói thẳng nhé, ' anh lên tiếng. 'Em đến đây để xin lỗi anh hả? '

Cô giật mình. 'Tất nhiên. '

'Clary, ' anh tiếp. 'Em cứu mạng anh. '

'Em đâm anh. Bằng một thanh kiếm to vật. Anh bị thiêu. '

Môi anh giật giật khó thấy. 'Okay, ' anh nói. 'Có lẽ vấn đề của đôi mình khác với các đôi khác. ' Anh giơ tay như định chạm mặt cô, rồi vội vã bỏ xuống. 'Anh nghe em nói mà, ' giọng anh dịu đi. 'Nói anh chưa chết. Nói anh hãy mở mắt ra. '

Họ im lặng nhìn nhau gần như hàng tiếng theo cảm nhận của Clary. Thật tốt khi được nhìn anh thế này, hoàn toàn là chính mình, thành ra cảm giác sợ hãi khi nghĩ đến diễn biến có thể tồi tệ trong vài phút tới gần biến mất. Cuối cùng Jace mở lời trước. 'Em nghĩ vì sao anh yêu em? '

Câu đó là câu cô không ngờ tới. 'Em không — hỏi thế là không công bằng. '

'Với anh thì có, ' anh nói. 'Em tưởng anh không hiểu em à Clary? Cô gái bước vào khách sạn của ma cà rồng để cứu người bạn thân của mình?

Người vẽ cổng Dịch chuyển để tới Idris vì ghét cảm giác mình bị gạt ra ngoài? '

'Anh đã mắng em chính vì —'

'Anh tự mắng mình, ' anh vẫn tiếp tục. 'Vì chúng ta hơi quá giống nhau. Chúng ta liều lĩnh. Làm trước nghĩ sau. Xả thân vì người mình yêu thương. Và phải đến lúc nhìn em anh mới biết người anh yêu thương sợ hãi ra sao khi anh làm thế. Nếu em không để anh bảo vệ thì làm sao anh làm được? ' Anh nhào người. 'Nhân tiện đây, đó là câu hỏi tu từ nhé. '

'Tốt. Vì em không cần được bảo vệ. '

'Biết em sẽ nói thế mà. Nhưng vấn đề là thỉnh thoảng em cần. Và anh cũng cần. Chúng ta phải bảo vệ nhau, nhưng không phải trước mọi thứ. Sự thật lại càng không. Thế mới là yêu nhưng để người đó là chính mình. '

Clary hạ tầm mắt xuống. Cô muốn được chạm vào anh lắm. Thế này khác gì đi thăm tù, bạn có thể nhìn họ rõ ràng, nhưng bạn bị một lớp kính không thể vỡ ngăn cản.

'Anh yêu em, ' anh nói, 'vì em là người dũng cảm nhất anh từng gặp. Thành ra làm sao anh có thể bảo em đừng tỏ ra dũng cảm vì anh yêu em được? ' Anh vuốt tóc, làm tóc anh rối lên từng lọn cô nhìn mà muốn chỉnh trang lại. 'Em cứu được anh khi những người khác bỏ cuộc, còn những người không bỏ cuộc lại chả biết làm gì. Em tưởng anh không hiểu em phải kinh qua những gì à? ' Mắt anh tối sầm lại. 'Làm sao em lại nghĩ anh nổi giận với em chứ? '

'Thế vì sao anh không muốn gặp em? '

'Vì... ' Jace thở ra. 'Okay, luận điểm đúng, nhưng tại vì có điều em không biết. Cái thanh kiếm Simon đưa em ấy... '

'Glorious, ' Clary gọi tên. 'Thanh kiếm của tổng lãnh thiên thần Michael. Nó bị hủy hoại rồi. '

'Không ạ. Thanh kiếm về với chủ một khi lửa thiên đàng thiêu rụi. ' Jace khẽ cười. 'Bằng không ngài Thiên thần sẽ phải phân trần khá nhiều với ông bạn Michael tại sao lại đưa bảo kiếm của mình cho đám người phạm vô tâm mượn. Nhưng lẠc đề rồi. Thanh kiếm... Cách nó cháy... Ấy không phải lửa bình thường. '

'Em đoán thế. ' Clary ước gì Jace đưa tay quàng cô vào lòng anh. Nhưng anh có vẻ vẫn muốn họ giữ khoảng cách, nên cô vẫn ở nguyên đó. Người cô có cảm giác rất thốn, gần anh thế này rồi mà không được chạm vào anh.

'Giá mà em đừng mặc cái áo len đó, ' Jace lẩm bẫm.

'Hả? ' Cô liếc nhìn. 'Em tưởng anh thích cái này. '

'Đúng, ' anh đáp, rồi lắc đầu. 'Bỏ qua đi. Ngọn lửa ấy — là Lửa thiên đàng. Lửa cháy, lưu huỳnh, cột lửa xuất hiện trước thời những đứa con của Israel — chúng ta đang đề cập đến loại lửa ấy. "Ngọn lửa bùng lên bởi cơn giận của ta, nó sẽ cháy tới địa ngục sâu thẳm nhất, sẽ thiêu rụi cả thế giới, và sẽ đốt lửa trên đài nước ở dãy núi cao." Ngọn lửa ấy mới làm phép thuật của Lilith trong anh vô dụng. ' Anh cầm gấu áo mà vén lên. Clary hít một hơi, và trên ngực anh không còn Ấn Ký — chỉ còn vết sẹo trắng do thanh kiếm để lại.

Cô đưa tay ra vì muốn chạm vào anh, nhưng anh lắc đầu tránh đi. Cô biết vẻ tổn thương vừa lướt qua mặt mình trước khi cô kịp giấu nhem đi, còn anh kéo áo xuống. 'Clary, ' anh nói. 'Ngọn lửa đó — vẫn còn ở trong anh. '

Cô nhìn anh không chớp. 'Nghĩa là thế nào? '

Anh hít một hơi thật sâu và đưa tay ra, hai lòng bàn tay úp. Cô nhìn bàn tay gầy và thân thuộc, ấn ký Voyance trên tay phải mờ hơn vì từng tầng lớp lớp sẹo trắng khác. Trong lúc cả hai đang chú mục, hai bàn tay của anh khẽ run — và rồi, dưới ánh mắt nghi ngờ của Clary, chúng trở nên trong suốt. Giống lưỡi kiếm Glorious khi nó bắt đầu cháy, da anh kiểu như biến thành thủy tinh, bên trong chứa sắc cÀng đang di chuyển, thẳm lại và cháy. Cô thấy rõ xương dưới lớp da trong suốt, xương màu vàng nổi với lửa.

Cô nghe tiếng anh thở mạnh. Anh ngẩng đầu và nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh màu vàng, nhưng giờ cô thấy màu con người ấy cũng sống động và đang cháy bập bùng. Anh đang thở dốc, và mồ hôi lấp lánh trên hai má và xương đòn.

'Anh nói đúng, ' Clary nhận xét. 'Vấn đề của chúng ta không giống những người khác. '

Jace nhìn cô đầy kinh ngạc. Rồi anh từ từ nắm tay lại, và lửa biến mất, để lại bàn tay bình thường, không bị tổn hại và quen thuộc. Anh như sặc vì cười khi nói, 'Em chỉ nói có thể thôi à? '

'Không. Em còn muốn hỏi nhiều. Chuyện gì đây? Hai tay anh là vũ khí sống hả? Anh là Human Torch rồi hả? Chuyện quái gì —'

'Anh không biết Human Torch là cái gì, nhưng — Được rồi, nghe nhé, các Tu huynh Cầm phán anh đang mang trong mình lửa thiên đàng. Bên trong huyết quản. Bên trong linh hồn. Lần đầu anh tỉnh lại, anh như hít phải lửa ấy. Alec và Isabelle tưởng đó chỉ là tác dụng phụ của thanh kiếm, nhưng mà chẳng đỡ hơn gì, thành ra lúc Tu huynh Cầm vào cuộc, Tu huynh Zarachiah bảo anh ta không biết nó sẽ kéo dài bao lâu. Và anh làm anh ta bị bỏng — anh ta chạm vào tay anh, và một dòng năng lượng chạy qua anh. '

'Bỏng nặng không? '

'Không. Nhẹ thôi. Nhưng mà —'

'Thảo nào anh không muốn gặp em, ' Clary nhận ra. 'Anh sợ mình sẽ làm em bỏng. '

Anh gật đầu. 'Clary, chưa từng ai thấy chuyện này bao giờ. Trước đây thì không. Sau này lại càng không. Thanh kiếm ấy không giết chết anh. Nhưng hệ quả là đây — một phần chết người thế nào đó trong anh. Một phần quyền năng đến mức có thể làm người thường bị hại, thậm chí hại đến cả Thợ Săn Bóng tối cũng nên. ' Anh hít một hơi. 'Các Tu huynh Cầm đang

bàn tính xem anh kiểm soát nó thế nào, hay dứt bỏ nó ra sao. Nhưng em hình dung được rồi đó, anh không được ưu tiên lên đầu. '

'Vì ưu tiên là Sebastian rồi. Chắc anh biết em phá cái nhà đó rồi. Em biết hẳn có cách khác, nhưng... '

'Thế mới là bạn gái anh chứ. Có mấy chỗ trú ẩn khác. Anh chả biết gì. Hẳn không nói gì với anh. ' Anh ngả người đủ gần để cô thấy mắt anh đổi màu. 'Từ khi anh tỉnh, các Tu huynh Câm đánh bên anh suốt. Họ phải thực hiện lại nghi lễ, cái mà làm cho các Thợ Săn Bóng tối mới sinh để bảo vệ ấy. Rồi họ chui vào đầu anh. Tìm tòi, lục lọi từng mẩu thông tin liên quan đến Sebastian, moi ra mẩu nào anh nhớ được nhưng quên mất. Nhưng —' Jace lắc đầu thất vọng. 'Chả có gì. Anh chỉ biết kế hoạch của hẳn ở Burren. Nhưng không biết hẳn định làm gì tiếp. Không biết hẳn có thể tấn công chỗ nào. Họ chỉ biết hẳn có qua lại với quỷ, nên giờ an ninh tháp quỷ được siết chặt hơn, đặc biệt ở Idris. Nhưng anh nghĩ có gì đó hữu dụng mà lẽ ra chúng ta có thể dùng – một bí mật gì đó – mà anh lại không nhớ mới bực. '

'Jace, kể cả anh có biết, hẳn chỉ việc đổi kế hoạch là xong, ' Clary phản đối. 'Hẳn biết mình mất anh rồi. Hai người bị ràng buộc mà. Em nghe tiếng hẳn hét khi em đâm anh. ' Cô rùng mình. 'Âm thanh ấy kinh khủng lắm. Hẳn thực sự quan tâm đến anh theo cách của hẳn, em nghĩ thế. Nhìn tổng thể mọi chuyện thì tệ, nhưng chúng ta cùng rút ra được một điều có thể hữu ích sau này mà. '

'Điều ấy là... ?'

'Chúng ta hiểu được hẳn. Hiểu hơn bất kỳ ai. Hẳn không thể chối bỏ được. '

Jace từ tốn gật đầu. 'Em biết anh còn hiểu được ai nữa không? Cha anh. '

'Valen-không, ' Clary sức nhớ khi nhìn vẻ mặt anh. 'Ý anh là cha Stephen. '

'Anh có đọc hết các lá thư của cha. Nhìn kỹ vật cô Amatis đưa cho anh. Cha có viết thư cho anh đấy, ông muốn anh đọc thư sau khi ông mất. Ông bảo anh hãy trở thành người tốt hơn ông. '

'Đúng thế mà, ' Clary nói. 'Trong vài khắc ngắn ngủi trong cái nhà đó, khi anh là chính mình, anh chỉ mong làm việc đúng đắn hơn là giữ mạng mình. '

'Anh biết, ' Jace liếc nhìn đốt ngón tay đầy sẹo. 'Lạ là thế. Anh biết. Anh từng hoài nghi bản thân, nhưng anh thấy điểm khác biệt rồi. Giữa Sebastian và bản thân. Giữa anh và Valentine. Giữa chính hai người đó nữa. Valentine thực sự tin mình đang đi đúng hướng. Ông ta ghét lũ quỷ. Nhưng với Sebastian, hắn chỉ nghĩ đến mẹ quỷ của mình. Hắn sẵn sàng thống trị một giống loài Thợ Săn Bóng tối làm thuê cho quỷ, mặc kệ đám người thường cho quỷ xẻ thịt cho vui. Valentine vẫn tin định phận của Thợ Săn Bóng tối là bảo vệ người thường, Sebastian coi họ là sâu bọ. Và hắn không muốn bảo vệ ai hết. Hắn cứ tùy hứng mà xử. Và cảm xúc duy nhất hắn biết là bực tức khi bị ngáng đường. '

Clary nghĩ ngợi. Cô thấy cách Sebastian nhìn Jace, cách hắn nhìn mình – cô biết chắc một phần trong hắn cô đơn như vực thăm hun hút. Nỗi cô đơn ngự trị trong hắn giống khao khát sức mạnh – hắn có mong mỗi yêu thương để khoả lấp đi nhưng không thềm hiểu yêu là cho đi và nhận lại. Nhưng cô chỉ nói, 'Ờ thì ngáng đường cũng hay. '

Anh nhếch mép cười. 'Em thừa biết anh mong em đứng ngoài chuyện nhỉ? Cuộc chiến sẽ trường kỳ lắm. Hơn cả mức độ Clave lường đến cơ. '

'Nhưng anh sẽ không ngăn em, ' Clary lưu ý. 'Vì anh làm vậy trông ngốc lắm. '

'Ý em là vì ta cần khả năng vẽ ấn ký của em hả? '

'Ờ thì đó, và – Anh không nghe lời anh vừa nói à? Cái phần bảo vệ lẫn nhau ấy? '

'Em nên biết là anh tập nói trước gương đấy. Trước khi em đến đây. '

'Thế anh nghĩ ý nghĩa của mấy lời ấy là gì? '

'Không chắc, ' Jace thừa nhận, 'nhưng mà anh nói hay nhỉ. '

'Chúa ơi, em quên mất cái anh không-bị- điều-khiển khó chịu thế nào, ' Clary lẩm bẩm. 'Có cần em phải nhắc anh nói mình không thể bảo vệ em suốt không? Chúng ta ở bên nhau thì mới bảo vệ lẫn nhau được. Chúng ta cùng nhau giải quyết. Tin tưởng lẫn nhau. ' Cô nhìn thẳng vào mắt anh. 'Lẽ ra em không nên ngăn anh nộp mình cho Clave bằng cách gọi Sebastian. Lẽ ra em nên tôn trọng quyết định của anh. Anh cũng nên tôn trọng quyết định của em. Vì chúng ta sẽ còn đánh với nhau dài dài đấy. '

Tay anh khẽ cử động . 'Bị Sebastian chi phối, ' giọng anh khàn khàn. 'Chả khác gì ác mộng. Cái nhà điên khủng đó – mấy cái tủ đựng quần áo mẹ em –'

'Anh có nhớ kìa, ' Cô nói nhỏ.

Đầu ngón tay họ chạm nhau, và cô hơi tê tê. Cả hai như nín thở khi đụng chạm; cô không động đậy, nhìn đôi vai anh từ từ giãn ra và mặt anh không còn căng thẳng nữa. 'Anh nhớ hết, ' anh kể. 'Con thuyền ở Venice. Câu lạc bộ ở Prague. Cái đêm ở Paris, khi anh là chính mình. '

Máu như dồn hết lên mặt cô nóng bừng.

'Nói theo cách nào đó, hai ta đã trải qua những chuyện không ai hiểu nổi, ' anh tiếp. 'Và anh nhận ra rằng hai ta ở bên nhau luôn tốt hơn, ' Anh áp mặt anh vào cô. Da anh hơi tái, lửa nhảy múa trong mắt. 'Anh sẽ giết Sebastian, ' anh khẳng định. 'Anh sẽ giết hẳn vì điều hẳn làm với anh, với em, và với Max. Anh sẽ giết hẳn vì nhiều điều khác, vì những gì hẳn sắp làm nữa. Clave muốn giết hẳn, họ sẽ săn đuổi hẳn. Nhưng anh muốn mình là kẻ xuống tay. '

Tay cô rời má anh. Anh rùng mình, mắt khép hờ lại. Cô tưởng da anh sẽ ấm, nào ngờ mát lạnh. 'Thế nếu em là người hành quyết? '

'Tim anh là tim em, ' anh đáp. 'Tay em là tay anh. '

Mắt anh chuyển sang màu mật ong và anh từ từ nhìn cô từ đầu đến chân, từ mái tóc rối vì gió đến đôi giày cô đi. Khi anh ngẩng lên, miệng Clary khô

đăng.

'Em có nhớ, ' anh kể, 'khi ta gặp nhau lần đầu và anh bảo anh chắc chắn chín mươi phần trăm chữ rune vẽ lên người em sẽ không gây hại – rồi anh tát anh rồi đáp đó là vì mười phần trăm còn lại không? '

Clary gật.

'Anh luôn nghĩ anh sẽ bị quỷ giết. Một Cư dân Thế giới Ngầm. Một trận chiến. Nhưng không, anh sẽ chết có khi vì không được hôn em ấy chứ. '

Clary liếm đôi môi khô rang. 'Thì anh hôn em rồi đó thôi. '

Anh lùa tay vào tóc cô. Cô đang ở bên anh đủ gần để cảm nhận luồng nhiệt hừng hực toả ra từ anh, mùi xà phòng, làn da và tóc anh. 'Vẫn không đủ, ' anh để tóc cô trôi qua kẽ tay. 'Hôn em từ giờ đến cuối đời anh vẫn không đủ. '

Anh cúi đầu. Cô không thể dừng nâng cằm anh lên. Đầu óc cô chỉ còn cảnh họ ở Paris, khi cô ôm anh như thế đó là lần cuối, và suýt thì đúng thế. Nhớ mùi vị, hương vị, hơi thở của anh. Tiếng anh thở giờ rõ mồn một. Mi mắt anh làm má cô nhột. Môi họ chỉ còn cách nhau vài phân, xa mà gần, họ từ từ để môi chạm, rồi mạnh bạo hơn; họ áp vào nhau –

Và Clary nói lên – không đau đớn, kiểu tê tê thôi – khi họ làm vậy. Jace liền tránh đi ngay, Anh đỏ mặt. 'Chúng ta phải lo vụ đó. '

Đầu óc Clary quay cuồng. 'Okay. '

Mắt anh vẫn nhắm, hơi thở dồn dập. 'Anh muốn tặng em thứ này. '

'Em nhận rồi. '

Anh quay phắt sang nhìn cô rồi – kiểu miễn cưỡng – cười toe. 'Không phải cái đó. ' Anh thò tay vào trong áo và tháo chiếc nhẫn Morgenstern ra. Anh tháo cả dây chuyền khỏi cổ rồi nhẹ nhàng đưa cho cô. Chiếc nhẫn vẫn còn hơi ấm của anh. 'Alec cầm hộ Magnus rồi đưa cho anh. Em đeo nó vào được không? '

Cô nắm chặt dây chuyền. 'Luôn đeo. '

Anh cười rạng rỡ, và cô tựa đầu lên vai anh. Anh hụt hơi, nhưng không tránh cô ra nữa. Lúc đầu anh ngồi im, nhưng rồi cảm giác căng thẳng buông anh ra và họ áp h lẫn vào nhau. Lần này không có nhói hay bỏng gì hết, chỉ còn ngọt ngào và ấm áp bên nhau.

Anh hăng giọng. 'Việc ta làm ở Paris—suýt làm ở Paris chứ—'

'Leo tháp Eiffel á? '

Anh đẩy một lọn tóc cô ra sau tai. 'Em không tha nổi cho anh một phút à? Thôi đừng bận tâm. Tính em thế nên anh yêu là phải. Dù sao thì, chuyện ta suýt làm ở Paris – chắc phải nhin lâu đấy. Trừ khi em muốn trải nghiệm cảm giác lúc-ta-hôn-nhau-người-em-nóng-như-lửa theo nghĩa đen. '

'Không khoá môi luôn à? '

'Chắc hôn thì vẫn. Nhưng còn lại thì... '

Cô khẽ cọ má anh. 'Không thành vấn đề nếu anh cũng thấy thế. '

'Tất nhiên là vấn đề rồi. Theo anh biết, đây là chuyện tệ nhất anh vấp phải kể từ khi biết vì sao Magnus bị cấm không đến Peru. ' Mắt anh dịu đi.

'Nhưng chúng ta vẫn bám nhau nhé. Anh giờ như bị mất một phần hồn, và phần đó trú ngụ trong em. Ở thì anh có nói Chúa không tồn tại, loài người cứ tự lo đi. Nhưng khi anh ở bên em, điều đó không đúng. '

Cô nhắm mắt lại giấu đi nước mắt – nước mắt vui sướng, lần đầu tiên trong một thời gian dài. Mặc kệ tất thảy, mặc kệ hai tay Jace vẫn đặt trên đùi anh, trong Clary trào dâng cảm giác nhẹ nhõm vô lo lẫn át đi mọi cảm xúc khác – lo không biết Sebastian đang trốn đâu, lo sợ tương lai vô định ẩn giấu những gì – mọi thứ đều mờ h lẫn. Vì không quan trọng nữa. Họ đã về bên nhau, và Jace là chính mình. Anh quay đầu để hôn nhẹ lên tóc cô.

'Giá mà em đừng mặc cái áo len đó nữa, thật lòng đấy, ' anh nói bên tai cô.

'Giúp anh quen dần đó, ' cô đáp. 'Mai em mặc áo lưới. '

Jace bật cười khi nghe cô đáp, thật ấm áp và thân thuộc.

'Tu huynh Enoch, ' Maryse đứng dậy. 'Cám ơn vì đã đến gặp tôi và Tu huynh Zarachiah nhanh đến thế. '

Chuyện này có liên quan đến Jace không? Zarachiah hỏi, và nếu Maryse không biết anh rõ hơn, cô sẽ nghĩ có chút căng thẳng trong suy nghĩ của anh. Hôm nay tôi kiểm tra cậu ta vài lần rồi. Tình trạng sức khỏe vẫn thế.

Enoch đứng im trong bộ áo trùm. Còn tôi đã tra cứu hết kho lưu trữ và văn thư cổ liên quan đến Lửa Thiên đàng. Có chút manh mối về cách dứt bỏ ra, nhưng phải kiên nhẫn. Không cần phải gọi chúng tôi. Có tin mới thì cô sẽ được báo ngay.

'Chuyện này không liên quan đến Jace, ' Maryse vừa nói vừa bước vòng qua bàn, tiếng giày lộp cộp trên sàn đá của thư viện rõ mồn một. 'Chuyện này hoàn toàn khác. ' Cô liếc nhìn xuống. Một tấm vải đã được đặt cẩn thận trên sàn, điều lạ là đây. Tấm vải không trải ra, mà để che đi một thứ có hình kì dị. Tấm vải che mất hoạ tiết cầu kỳ khắc trên gạch lát quanh bức tượng Thiên thần, chiếc Cốc và Thanh Kiếm. Cô nắm lấy một phần tấm vải, và giật ra.

Các Tu huynh Cầm không hỗn hển, tất nhiên; họ không tạo ra tiếng động. Nhưng trong tâm trí Maryse tràn ngập tạp âm – cách thể hiện cảm giác sốc và sợ hãi của họ. Tu huynh Enoch lùi một bước, còn Tu huynh Zarachiah đưa tay che mặt để khỏi nhìn cảnh tượng bày ra đây.

'Sáng nay nó chưa xuất hiện, ' Maryse tiếp. 'Nhưng chiều nay khi tôi quay lại, thứ này để đó rồi. '

Ban đầu cô tưởng một loài chim lớn bay được vào thư viện và nằm chết, có lẽ vì gãy cổ khi đập vào cửa sổ thư viện. Nhưng càng đến gần cô mới nhìn ra được hết. Trong cô chỉ còn cảm giác tuyệt vọng hãi hùng, cô phải vịn tay vào bàn để khỏi ngã khi nhận ra mình đang nhìn gì.

Một đôi cánh trắng – không trắng hẳn, mà là sự pha trộn màu cứ liên tục chớp nháy: màu bạc, điểm chút tím, xanh dương đậm, từng cái lông đều dát vàng. Và ở cuối đôi cánh ở phần xương và gân bị đứt ra. Đây là đôi cánh của thiên thần – bị cắt xẻo khỏi cơ thể của một thiên thần sống. Máu vàng ichor vẫn còn nhỏ giọt xuống sàn.

Đế trên đôi cánh là một mẫu giấy nhắn gửi đến Học Viện New York. Sau khi rửa mặt cho tỉnh, Maryse mới cầm lấy mẫu giấy và đọc. Tin nhắn ngắn thôi – một câu-và người ký dùng cái tên của gia tộc rất quen thuộc với cô, vì đây là nét chữ của Valentine, cái cách viết bay bướm của hẳn, kiểu chữ rõ ràng, chắc chắn. Nhưng đây không phải tên Valentine. Mà là con trai hẳn.

Jonathan Christopher Morgenstern.

Cô đưa mẫu giấy cho Tu huynh Zarachiah. Anh nhận lấy và đọc nó, như cô đã đọc, chỉ có một từ Hy Lạp cổ viết trên nền giấy.

Erchomai, chỉ có thể.

Ta đang đến.